

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸ்பை (லிமிடெட்).

இச்சபையில் தமிழ்லிபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

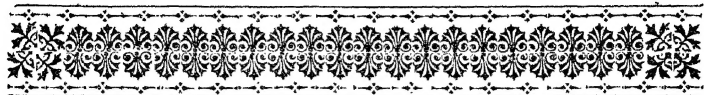
இப்படிக்கு,

ரா-திருவேங்கடத்தானய்ய,

கார்யதர்சி தநாதிகாரி.

ம-திருவேங்கடமுடையான்,

உபகார்யதர்சி.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி எட்டாம்பத்து முதல் திருமொழி

சிலையிலங்குப்ரவேசம்.

கீழ்த்திருமொழியிலே தன்னுடைய படிகளெல்லாம் காட்டிக் கொடுக்க, அதுபவித்து பாஷ்ய ஸம்ஸ்லேஷாபேகைப்பிறந்து, அது கிடையாத படியாலே ஒரு பிராட்டி தசையை ப(ஷ்)ஜித்து பிராட்டியுடைய அவஸ்த்தையைப் பார்த்து திருத்தாயார், தன் பெண்பிள்ளையுடைய பாசுரமிருக்கிறபடியாலும், தன்பக்கல் விரக்தியாலும், ஆசைப்பட்ட விஷயத்தில் ப்ரேமத்தாலும், பிரிந்த விஷயத்தின் வைலக்ஷண்யத்துக்கு அதுரூபமாக எதிர்த்தலையை அழிக்க வல்ல குணங்கள் எவ்வளவாகவுடைத்தாயிருக்கும்; அவற்றிலே கால்தாழ்ந்தமைதோற்ற அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளையும், சீலாதிகளையும், ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையும் வாய்வெருவாநின்றான். என்ஹிதவசரமும் கேட்கிறிலள், தன் ஸத்ரீத்வமும் பார்க்கிறிலள், அவன் ஸ்வரூபமும் பார்க்கிறிலள், அதுதானும் பரத்வத்திலாதல் விபவத்திலாதலன்றிக்கே, அவ்விடங்களெல்லாவற்றிலும் சொல்லுகிற ஏற்றங்களெல்லாவற்றையு முடைத்தாயிருக்கிற திருக்கண்ணபுரத்திலேபுக்கு அங்கேஎழுந்தருளியிருக்கிற சுவரிப்பெருமானை ஸாக்ஷாத் கரித்து அந்நீர்மையிலே அகப்பட்டாள்போலேயிராநின்றதென்று வினவ்வந்தவர்களைக் குறித்துச்சொல்லுகிற பாசுரமாயிருக்கிறது.

அந்.—சிலையிலங்குப்ரவேசம்.—கீழ்த் திருமொழியிலே, திருக்கண்ணமங்கையில் எம்பெருமானுடைய போக்ய(ஷ்)ஜித்தையிலே ஈடுபட்டிருந்தவர் திருக்கண்ணபுரத்தானைப் பிரிந்த பிராட்டிபடியைத் திருத்தாயார்சொல்லுகிற படியாகப் பேசுகைக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (கீழித்தயாதி). (கொடுக்க) என்றவநந்தரம், “அப்போது சுவரிப்பெருமாள் படியும் கண்டு” என்று கூட்டுவது. (பஜித்து) என்றவநந்தரம் “பிரிந்திருக்கிற” என்றுகூட்டுவது. (ப்ரேமத்தாலும்) என்றவளவுக்கும் (தோற்ற) என்றத்தோடே ஸம்பந்தம்.

சில ஆசார்யர்கள் பக்கனிலேசென்று சில அர்த்தங்களைக்கேட்டு, சரீரபேதத்தளவன்றிக்கே, ஜீவர்களுக்கும் பரஸ்பரபேத (ஐ) முண்டென்று அறிந்தஏகதேசஜ்ஞாநமாத்ரத்திலே “ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஜகத் வைசித்திரியிருந்தபடியென் ” என்கொண்டு ஆய்சர்யப்பட்டு எல்லாமறிந்தாரைப்போலே பூர்ணனாய் ஸ்வேதகேதுவானவன்பிதா வினருகே வந்திருக்க, பிதாவும் இவன் வடிவில் வேறுபாடுகண்டு “ஜ்ஞாதவ்யம்சம் இன்னும்அநேக முண்டாயிருக்க, எல்லாமறிந்தா ரைப்போலேயிராநின்றான், அவற்றையும் இவனுக்கு அறிவிக்க வேணும்” என்று பார்த்து, (க) [ஸ்ரீ - ஸ்தப்தோஸி] பரிபூர்ண ரைப்போலே எல்லாமறிந்தாயா யிராநின்றாய். [ஸ்ரீ - ஸ்தப்தோஸி] ஸ்ரீ - தமாதேசம்பராக்ஷயம் பரிபூர்ண இவ லக்ஷ யஸே] அந்த ஆதேசத்தைக் கேட்டாயோ? ஆதேசம் - ப்ரஸாஸநம். (உ) “ஸ்ரீ - ஸ்தப்தோஸி - ப்ரஸாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம்” என்று ஒன்றை அறியவே எல்லாவற்றையுமறிந்ததாய், ஸ்வவ்யதிரித்த ஸம ஸ்த வஸ்துக்களையும் ப்ரஸாஸிதாவாய் நியமிக்கக்கடவ ஸர்வேஸ்வர னையும் அறிந்தாயோ நீ என்ன; [ஸ்ரீ - ஸ்தப்தோஸி - கோர்வாதேசம்] ஆதேசமாவதென்னென்ன; அவன் வேதத்தில் பூர்வபாக (ஃ) த் திலே சிலவற்றையாதல், ந்யாயாதிகளிலே சிலவற்றையாதல் கேட்டவளவாய், வேதாந்தஜ்ஞாநமின்றிக்கே ஸர்வேஸ்வரனொருவ னைக்கொண்டு “குலாலாதிகளுக்கு தண்டசக்ராதிகள்மா த்ரம்நிமித்த மும், ஸஹகாரியுமாமளவேசஸ்வரன்” என்கிறநையாயிகபக்ஷத்தினா வன்றிக்கே “உபாதாநமும் தானேயாய், (ங) ‘ஸ்ரீ - ஸ்தப்தோஸி - பஹு

பிள்ளையின்படி கண்டு இப்படி அதுபவித்தாருண்டோ வென்ன ; வேதாந்தங்களிலேயுமுண்டென்கிறார் (சிலஆசார்யர்களிட்யாதி). (இவ்வீ) என்றது - அருணபெளதரான ஸ்வேதகேதுவை. (பிதா) என்றது - உத்தராலகனை. (ப்ரஸாஸநம்) என்றது - பரக்குத்தயர்த்தமாய், ஸ்ருதியில் “தம்ஜுதேச” என்ற க(ஃ)ஞ்ந்தமான சப்தம் ப்ரஸாஸநம்பண்ணுமவனைச்சொல்லுமென்று கருத்து. ப்ரமாண பூர்வகம் தாத்தர்யமருளிச் செய்கிறார் (ப்ரஸாஸிதரமித்யாதி). (வேதாந்தஜ்ஞாநமிந்திக்கே) என்றவநந்தரம், “இருக்க, இவனுக்குப் பிதாவானவன்” என்று சேஷம். (ஸர்வேஸ்வரனெருவனைக் கொண்டு) என்றது - ஸ்ரிய : பதியையுட்கொண்டு யென்றபடி. இதுக்கு (என்றான்)

ஸ்யாம்' என்கிறகார்யமும்ப்ரஹ்மமேயாய், 'சித(८८) சித்துக்களிரண்
டும் விசேஷணம்' என்றுகொண்டு வேதாந்திகள் போனவழியையும் அ
றியவேண்டுங்காண்" என்றான். அங்குஅவனறியாதஅம்சம் அறிவிப்
பிக்கைக்காக பிதாகேட்டான்; இங்கு தன் பெண்பிள்ளையுடைய படி
களாலும், பேச்சாலும் "இவள் ஸர்வாதிகளுள் ஸர்வேஸ்வரனை மறு
பாடுருவ அறிந்தாள்" என்று அததைத்தானறிந்தமை தோற்றச்
சொல்லுகிறான். ராஜேந்தர சோழனிலே ஒருப்ரஹ்மணன்மகன்,
புத்த (బద్ధ) ரோடே ஸம்ப்ரதாயமுண்டாய், பூணூலையும் குடுமி
யையும் அறுத்துப்பொகட்டான்; கூரத்தாழ்வான் அங்கே நடந்த
வளவிலே, ஸிகா(५)யஜ்ஞோப வீதங்களைத் தரித்துக்கொண்டவந்து
புகுந்தான்; பிதாவானவன் "கூரத்தாழ்வானைச் சந்தித்தாயோ?"
என்றுகேட்டான்; புறம்புள்ளார், "நீ இதறிந்தபடி எங்ஙனே"
என்றுகேட்க, "ஆழ்வான் ஸந்தியில் தமோபி பூதரும் ஸத்வஸ்த்த
(२) ராவர்கள்காண்" என்கின்றான். .... *

மு, — சிலையிலங்குபொன்னாழி திண்படைத்

தண்டொண்சங்கமென்கின்றாளால்

மலையிலங்கு தோள்நான்கே மற்ற

வனுக்கெற்றேகாணென்கின்றாளால்

முலையிலங்கு பூம்பயலை முன்போட

அன்போடியிருக்கின்றாளால்

கலையிலங்கு மொழியாளர் கண்ணபுரத்

தம்மாளைக் கண்டாள் கொலோ.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சிலை	(என்பெண்ணைவள்)	திண்	பலிஷ்ட்டமான
	திருச்சாரங்கம்(என்	படை	திருவான் (என்றும்)
இலங்கு	ப்ரகாசியாநின்ற [றும்)	தண்டு	க (X) தை (என்றும்)
பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான	ஒண்	அழகியதான்
ஆழி	திருவாழி (என்றும்)	சங்கம்	ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யம்

என்றத்தோடே அவ்யயம். உத்தாலகன் ஸ்வேதகேதுவுக்கு அறிவிக்க வன்
றே ஜ்ஞாநத்தை அதுபவித்தது; இங்கு திருத்தாயார் அறிவிக்கவிதே அதுப
வித்தது; இதுத்ருஷ்டாந்தமாகக் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அந்
கித்யாதி). அதுமித்த மாத்ரததிலே த்ருஷ்டாந்தமாகலாமென்று கருத்து.
நேரான த்ருஷ்டாந்தந்தன்னை ஐதிஹ்யமுகே வருளிச்செய்கிறார் (ராஜேந்த்
சோழனித்யாதி). ... *

கநஎஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க-பா, சிலையிலங்கு.

என்கின்றான்	என்றும் சொல்லாநின்	முன்பு	முன்னே
ஆல்	கஷ்டம்; [ரூள்;	ஒட	செல்ல (அ த ன் மின்
அவனுக்கு	அந்த எம்பெருமானு	அன்பு	அபி(த்)விவேசம் [னே]
	க்கு	ஒடி	செல்லும்படி
மற்று	மேலும் (ஆபரணமாய்)	இருக்கின்றான்	இருக்கின்றான்;
மலை	மலைபோல்	கலை	சாஸ்த்ரங்கள்
இலங்கு	(அபே(த்)த்யமாய்)	இலங்கு	விளங்காநின்ற
	விளங்காநின்ற		
நான்குதோளே	நாலுதிருத்தோள்களு	மொழியாளர்	வார்த்தையையுடைய
	முண்டு		வர்கள்(வர்த்திக்கிற)
என்கின்றானால்;		கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்தி
எற்றே	இதோர் ஆ ஸ் ச ர் ய		லெழுந்தருளியிருக்
	மிருந்தபடி,		கிற [ராஜனை
காண்	(இதை) பாரீர்;	அம்மான	ஸ்வாமியான ச வ ரி
முலை	முலையிலே	கண்டான்	கண்ணாக்கண்டு
இலங்கு	விளங்காநின்ற	கொலோ	ஸேவித்தாளோ?
கு	அழகியதான	இதில் “ஆல்”	என்பது - விஷா த த்
பயலை	(பிரிவினாலுண்டான)		யோதகம்.
	வைவர்ண்யமானது		

அவ.—முதற்பாட்டு. தன்பெண்பிள்ளை சொல்லக்கேட்ட இது தனக்கு ரஸித்தபடியாலே அப்பாசுரத்தைத்தன் வாயாலேயும் ஒரு கால் பேசி அநுபவிக்கப்பார்க்கிறான்.

வ்யா.— (சிலையிலங்கித்யாதி) திவ்யாயுதங்களைத் தரித்தால் அவை ப்ரதிபக்ஷ நிரஸநத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கு மதுவே யன் றிக்கே, ஆபரணங்களுக்கும் அழகுக்கும் முதல் விரலாயாயிற்

அநு.—முதற்பாட்டு, (சிலையித்யாதி) “என்கின்றான்” என்கிற வர்த்த மாநத்தாலே, பெண்பிள்ளை சொல்வையும், வினவவந்தவர்கள் கேட்க ப்ர ஸக்தியுண்டாயிருக்க திருத்தாயார் அநுவதிப்பானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (தன்பெண்பிள்ளையித்யாதி).

விரஹதசையில் வாய்வெருவும்போது ஸௌந்தர்யமன்றோ சொல்ல வேண்டுவது, திவ்யாயுதங்களைச் சொல்லுவானென்னென்ன வருளிச்செய் கிறார் (திவ்யாயுதங்களையித்யாதி). (முதல் விரல்) முதலெண்ணலாயிருக்க. ஆயுதத்வாகாரம் - புரஸ்ப்பூர்த்திகரமாயிருக்க, ஆபரணத்வாகாரம் இவருக்

நிருப்பது. திவ்யாயுதங்களை “இவை-ஆபரணங்கள்” என்றறியுந்தனையும் உள்புக்காளாகையாலே “இவை ஆயுதம்” என்றிருக்கு மளவன்றிக்கே பூஷணமென்றிராநின்றான். ஆயுதமென்றிருப்பார்-எதிரிகள்; இங்ஙனையிருக்கவிதே ப்ரணயிநியாமவன் இத்தைச் சொல்லுவாய் வெருவுகிறது. முன்பு இவனை அநுபவித்தவர்கள் காணவேணுமென்று ஆசைப்படும்போது (௧) “கூராராழி வெண்சங்கேந்திக் கொடியென்பால்வாராய்” என்றிறே ஆசைப்படுவது.

திவ்யாயுதங்களானவை, காந்தனுடைய இடைச்சரி, கடைச்சரி, அறுகாழிபோலே ஆபரணகோடியிலேயுமாயிராநின்றது. (௨) “ஆழியொடும் பொன்னார் சார்ங்கமுடையவடிகளை யின்னாரென்றறியேன்” என்று வெடிவிளக்கெரித்துக்கொண்டிருந்து அநுபவித்து, காந்தன்போன வந்ததாம் “இன்னாரென்றறியேன்” என்கிறாநிறே. வருத்த கிர்த்தநம் பண்ணுகிறபோது சொல்லுகிறவார்த்தையிறே. “ஆழியொடும் பொன்னார் சார்ங்கம்” என்று அடையாளம் சொல்லச் செய்தேயிறே, “இன்னாரென்றறியேன்” என்று கலங்குகிறது. பிரிந்திருந்து தூதுவிகிற விடத்திலும், (௩) “செருவொண் சக்கரம் சங்கு” என்றிறே அடையாளம் சொல்லிவிட்டது. “இன்னாரென்றறி

குத் தோற்றுகைக்கு நியாமகமெதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (திவ்யாயுதத் யாதிவாக்யத்தாயத்தாலே). இவனைப்போலே ஆபரணகோடியாக்கி ஆசைப்பட்டாருண்டோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் (முன்பித்தயாதி).

எத்தனை சொன்னாலும் கோடித்தவய ஸாதாரணமானவற்றைச் சொல்லுவானென்; இடைச்சரி முதலானவை இல்லையோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் (திவ்யேத்யாதி). “இடைச்சரிபோலே” என்கைக்கு ப்ரணயிநிகளாய் ஈடுபட்டதுண்டோவென்ன (ஆழியொடுமித்தயாதி). ஆசையால் இடைச்சரியைப் போலே ப்ரணயிநிகளையும் ஈடுபடுத்தும்படியான ஆபரணத்வம் இவற்றுக்குண்டென்று கருத்து. திவ்யாயுதச் சேர்த்தியிலே ஈடுபட்டாளென்கைக்கு நியாமகமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வ்ருத்தேத்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே). திவ்யாயுதச்சேர்த்தியிலே ஈடுபட்டிருக்கைக்குநியாமகாந்தரமருளிச் செய்கிறார் (பிரிந்தித்தயாதி). தூதுவிடும்போதும் இவற்றையே அடையாளமாகச் சொல்லுவானென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (இன்னாரித்தயாதி). வ்ருத்தகீர்த்தநதசையில் ஈடுபட்டவளாகையாலே அத்தையே அடையாளமாகச் சொல்லித் தூதுவிட்

பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க-பா, சிலையிலங்கு. க௭௭௫

ச்சரங்களினுடைய ஸந்நிவேசத்தையும் ஸ்மரியா நின்றுகொண்டு. [விவ்யதே] அவரொருநகால் முன்னேநின்றுபோகச் செய்தேயும் எப்போது மொக்கமுன்னே நிற்கக் கண்டாப்போலே வ்யதி(டி)த்தான். [ராக்ஷஸேஸ்வரஃ- விவ்யதே] இவன் ஆண்டபரிகரமடங்கலும் வினைக்கு உடலாயிற்றதில்லை; எடுத்தெடுத்துக் குலைக்கிறபோது சுளைப்பிடாமிட்டு அழுக்குகைக்கு உடலாயித்தனை. (சிலை) ஒன்றையிட்டு விசேஷிக்க வேண்டாதே தன்னையே சொல்ல அமைந்திருக்கிற ஸ்ரீசார்ங்கம்.

(இலங்குபொன்னுழி)மேகத்திலேமின்னினுப்போலே ஸ்யாமளமான திருமேனிக்குப்பரபாக (ஊ)மாய்க்கொண்டு எல்லா ஆயுதங்களுக்கும் தலையாயிருக்கிற புகர்தோற்றும்படியாய் ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கிற திருவாழி. (திண்படை) எதிரிகள் மேலிட்டாலும் பிற்காலிக்கவேண்டாதபடி திண்மையையுடைத்தான திருவாள்; அன்றிக்கே எதிரிகள் மேலே அழுந்தப்படச் செய்தேயும் தனக்கொருவிகாரமின்றிக்கே யிருக்கிறவாள். (படை) என்று ஆயுதஸாமான்யத்தைச்சொல்லக்கடவது; வாளையும் சொல்லக்கடவது. (தண்டு) அத்தோடொருகோவையானகதை. இப்படி ஒருவிசேஷணமிட்டுச் சொல்லவேண்டாதகதை(௧௨)யென்னுதல்; இதுக்குச்சொன்னவிசேஷணம் தன்னையே சொல்லிற்றும்படி யிருக்கிற தன்டென்னுதல்.

(ஒண்சங்கம்) (க) “கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ”

யக்ஷஸமாநாகாரமான ஸ்மரணம் அது என்றருளிச்செய்கிறார் (அவரொருகாலித்யாதி)* (சுளைப்பிடாம்) கம்பளி.

“அத்தோடி” என்றதுக்கு விவரணம் (இதுக்கித்யாதி). இவ்விவரணம்கூம் திண்மை சொன்னது-திண்மையால் தோற்றின ஆகாரஸௌஷ்டவத்திலே தாத்தர்யமென்று திருவுள்ளம். இங்ஙனன்றுகில் ஆபரணத்வஸமாதிக் குச்சேராதிறே.

சங்குக்கு ஒண்மை - பகவத்ப்ரத்யாஸத்தி விசேஷமென்று விவக்ஷித்து நாலுவகையாக அவற்றையருளிச்செய்கிறார் (கருப்பூரமென்று துடங்கி, நிற்கவமையுமிதே) என்னுமளவும். அதாவது ரஸஜ்ஞதையும், ஸுகஜீவரமும், ஐஸ்வர்யச்செருக்கும், அந்தரங்கதையும். அதில் ரஸஜ்ஞதையைக் காட்டுகிறார் (கருப்பூரமித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (படியிதே) என்றவநந்தரம் “ரஸ

என்று தேசிகராயிருந்துவைத்து, ரஸவிசேஷங்கள் இவர்களுக்கும் தன்னைக் கெட்டறிய வேண்டும்படியாயிருக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யம். ப்ரணயிக்கனிதே வாக(X)ம்ருதத்துக்குதேசிகராயிருப்பார், அவர்களும் தன்னைக்கெட்டறியவேண்டும்படியிதே. (க) [உண்பது சொல்லிலுலகளந்தான் வாயமுதம் கண்படை கொள்ளில் கடல் வண்ணன்கைத்தலத்தே] ஸ்த்ரீஜாதியாக ஸ்பர்த்தை (ஓ)பண்ணும்படியாக பக(ஓX)வததுபவத்தில் வாஸநை பண்ணிப்போரும் ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யம். (உ) [மாதவன்வன்வாயமுதம் பொதுவாக வுண்பதனைப் புக்கு நீயுண்டக்கால் கிதையா ரோவுன்னோடு] பகவத்ப்ரத்யாஸந்நையான அவன் அங்கிகாரங்கொண்டு ஜீவிக்கவிருக்கிறஸ்வஸாதாரணமான ஜீவநத்தை நீ ஒருவனுமே ஜீவித்தால், அவர்கள் உன்னோடு சிறு பாறென்னாரோ? [செல்வப்பெரும் சங்கே] உன்னுடைய ஐஸ்வர்யச் செருக்கிறே - இங்குள் முன்னடி தோற்ற வேண்டாதொழிகிறது. அல்லாத ஆபுதத்துக்கு விரோதிகளிருந்த விடத்தே சென்று நிர்ஸிக்கவேணும்; இவனுக்குள்ளே அனுகநிற்கவமையுமிதே. (ஈ) “பூங்கொள் திருமுகத்து மடுத்தாதியசங்கொலியும்” என்று உகப்பாரும் இச்சேர்த்தியைக் காணவேணுமென்றிதே ஆசைப்படுவது.

(என்கின்றனால்) அப்பாகரத்தைத் தானொருகால் அநுஸந்திக்கையாகிறது - அதுக்கு அவத்யத்தை விளைவிக்கையிதே என்றானாயிற்று; தான்சொன்னது அவன் சொன்னதுபோலிராமையாலே.

ஜ்ஞதை” என்றுசேஷம். ஸுகஜீவநத்தன்னை யருளிச் செய்கிறார் (உண்பதித்யாதி). ஐஸ்வர்யச் செருக்கைக்காட்டுகிறார் (மாதவனிட்யாதி). அந்தரங்கதையை உபபாதிக்கிறார் (அல்லாதவித்யாதி). இந்த ஒண்மை அதுகூலர்க்கு ஆசைப்படும்படி யிருக்குமென்னுமத்தை ஸ்ரீமாமணமாக வருளிச்செய்கிறார் (பூங்கொளிட்யாதி).

“ஒன்சங்கு” என்று வாய்வெருவினென்னலாயிருக்க “என்கருள்” என்று - பெண்பின்னை சொன்னுளென்று சொல்லுகைக்கு உட்கருத்தருளிச் செய்கிறார் (அப்பாகரத்தையிட்யாதி). தான் சொன்னது அவத்யமாவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானிட்யாதி). அவருடைய பா (ஓ)வபந்தம் தனக்கில்லையென்று கருத்து. “என்றான்” என்னுதே “என்கின்றான்” என்றவர்த்த

பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க-பா, சிலையிலங்கு. கஙஎஎ

ஒருகால் கண்டுவிட்டால் பின்னை ப்ராதிசுல்யத்தினெல்லையிலே
 நின்றாரோடு, ஆறுசுல்யத்தினெல்லையிலே நின்றாரோடு வாசியறத்
 துடிக்கும்படியாயிற்றிருப்பது. (என்கின்றாளால்) தலைமகளுக்கு
 திவ்யாயுதங்கள் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறப்போலையாயிற்று இவரு
 க்கு மிருக்கிறபடி. இவள் சொல்லுகிறதன்னையே தானும்
 சொல்லச்செய்தே, இவள் சொல்லக் கேட்டாப்போலிருக்கிறதில்லை
 யாயிற்றுத் திருத்தாயார்க்கு. “(க) [நாஸு] நீட்டிந்தீர் - நாந்ருக்வேத
 விநீதஸ்ய] அதுஷ்ட்டேயார்த்தப்ரகாசகமான ருக்வேதம் சிக்ஷிதன
 னவனுக்கல்லது இப்படி வார்த்தைசொல்ல வொண்ணாது. [நா஁
 ஐரீட்டாஹி - நாயஜுர்வேததாரிணம்] யஜுர்வேதம் பாட(த்)தார
 ணந்தானேஅரிது; அத்தைத்தரித்தவனுக்கல்லது இவ்வார்த்தைசொ
 ல்ல வொண்ணாது. [நா஁ஸுபீட்டயுஷ்ட-நாஸாமவேத விதுஷ்ட] ஸாம
 வேதம் கா(நா)விசேஷங்களறிய அரிது, அதறிந்தவனுக்கல்லது இப்
 படிவார்த்தை சொல்லமுடியாது. [சுக்ஷுமேவம் ப்ரபாஷிதம்] இத்தை எல்லாவற்றையும் அதிகரித்தவனுக்கல்லது
 நம்முன்னே இப்படி வார்த்தைசொல்லலாமோ” என்றாரிறே பெரு
 மாள். (என்கின்றாளால்) அடிதோறும் உருக்கினமை தோற்றியிருக்
 கிறது. ஆருக்கு நிலமானதிலே இவள் வார்த்தை சொல்லுகிறது.
 (சிலையித்யாதி)(என்கின்றாளால்)பைசல்கைசு, நோய்முக்கைசு என்னு
 மாபோலே இவளை பாதி(பாடி)க்கைக்கு இதெல்லாம் வேணுமோ?.

இவையேயோ இவனுக்காபரணம், மற்றுமுண்டோவென்ன;
 (மலையிலங்குதோள்நான்கே மற்றவனுக்கு) மற்றுஅவனுக்காபரணம்

மாந தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஒருகாலித்யாதி). “ஆல்” என்றதுக்கு
 உட்கருத்தருளிச் செய்கிறார் (தலைமகளுக்கித்யாதி). இப்படி சொல்லி ஈடு
 பட்டாருண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நாந்ருக்வேதேத்யாதி). மேலே
 “என்கின்றான்” என்றதே அமையாதோ, இங்கும் “என்கின்றான்” என்பா
 னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அடிதோறுமித்யாதி). உருக்கினபடி
 தன்னை விவரிக்கிறார் (ஆருக்கித்யாதி). நித்யஸூகிரிக்கு விஷயமான
 வற்றை இவள் சொல்லுவதே என்றீடுபாடு. “ஆல்” என்றது - விஷாதத்
 திலேயாக்கி வெறுப்பாகத் தாத்பர்யாந்தரம் (பைசலித்யாதி). (பைசல்)
 குட்டி. (கைசு) சிறுங்கை. (முக்கைசு) மூன்றுசிறுங்கை.

(க) ரா-கி-ந-உஅ.

கஙந

ககஎஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க-பா, சிலையிலங்கு.

ஆபரணத்துக்கு ஆபரணமாயிருப்பன தோள் நாலுமென்ன நின் றுள்; திவ்யாயுதங்களை அநுஸந்தித்தஇது, அவ்வாயுதங்களின் வழியே அவற்றைத் தரித்திருக்கும் திருத்தோள்களையும் கொண்டு போய் மூட்டிற்று. புறம்போரிடத்திலும் போகவேண்டாதபடியிறே விஷயந்தானிருப்பது. (க) [ஸ்ரீஹ்ருஷ்யஸ்தா-ஸ்ரீவபூஷண பூஷார்ஹா] என்று ஆபரணங்களுக்கும் ஆபரணமாகக் கு அர்ஹ மாயிறே தோள்தானிருப்பது. ஆயுதங்களை ஆபரணமாகச் சொல் விற்றிறே. ஆயுதங்கள் அபாஸ்ரயமுமாய், ஆகர்ஷகமு மாயிருக்குமா போலே தோள்களும் அபாஸ்ரயங்களுமாய் ஆகர்ஷகமுமாயிருக்கிற படி. (மலையிலங்கு) மலைபோலே விளங்குகிற்பதாய் கல்பகதரு பணைத்தாப்போலேயிருப்பன நாலு திருத்தோள்களென்னுநின்றாள். மலைபோலே எதிரிகளால் பேதி (ஐ) க்கவொண்ணாதபடியிருக்கை. (மற்றவனுக்கு) ஆயுதங்களை போந்திருக்கச்செய்தே அழகுக்கு வேண்டுவது, அதுக்குமேலே நாலு திருத்தோளையுமுடையனென்னு நின்றாள். “மற்று” என்பது துல்யவிகல்பங்களையிறே.

கீழ் திவ்யாபரணங்களைச் சொல்லி, இங்கே “மற்று” என்கை யாலே தோள்களும் ஆபரணமாயிருக்கவேணுமிறே. திவ்யாத்மகுணங்களிலும் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திலுங்காட்டில் அநுபா(ஞ)வ்யமா

மற்றும் ஆபரணங்களைச் சொல்லவேண்டினால் ஹாராதிகளைச் சொல்லா மை தோள்களைச் சொல்லுவாவென்னென்ன வரளிச் செய்கிறார் (திவ்யேத் யாதி). அவை மூட்டிற்றென்பானென், தானே போய் அநுஸந்திக்கிற னென்ன வொண்ணதோ வென்ன (புறம்பித்தயாதி). ஆபரணங்களுக்கும் ஆப ரணங்களானபடி யெங்ஙனே யென்ன (ஸ்ரீவேத்தயாதி). எடுத்த ப்ரமாணத் தில் பூஷணபதம் ஆயுதங்களுக்கு வாசகமன்றே யென்ன; கீழே ஆபரணத் வம் சொல்லப்பட்டதிறே யென்கிறார் (ஆயுதங்களையித்தயாதி). ஆயுதகோடி கடிதத்வமும் ஆபரண கோடிகடிதத்வமும் இரண்டும் அவற்றுக்குண்டான வோபாதி, திருத்தோள்களுக்கும் இரண்டாகாரமுண்டோ ஆபரண கோடி யாக ஒதுக்குகைக்கென்ன (ஆயுதங்களித்தயாதி). அபாஸ்ரயமுமாய், விரோதி நிரஸநமுகத்தாலேபுகலாயிருக்கை. சப்தார்த்தம் (மலைபோலேயித்தயாதி). “அவ னுக்கு” என்று விசேஷித்ததுக்குத்தாத்பர்யம் (ஆயுதங்களையித்தயாதி).

“நான்கே” என்ற அவதாரணத்துக்குத் தாத்பர்யம் (திவ்யாத்ம குணங்

பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க-பா, சிலையிலங்கு. கஙஎசு

யிருப்பது திவ்யவிக்ரஹமிதே. ஸுபாஸ்ரய ப்ரகரணங்களில் த்யேயமாகச் சொல்லுகிறதும் அதுதன்னையிதே. திவ்யவிக்ரஹத்துக்கும், திவ்யாத்ம குணங்களுக்குமுள்ளே ஒன்றை உபாஸ்யமென்று சொல்லிற்று. இத்தைவிட்டு அவ்வருகேபோகச் சொல்லுகிறதன்று; அவ்வருகேயும் அதுபாவ்யமுண்டென்கைக்காகச் சொன்னதத்தனை அங்ஙனன்றாகில் (க) “ஸதாபஸ்யந்தி” என்னக்கூடாதிதே. தந்தாமுடைய தபஸ்ஸாலே க்ஷணபாபரான ருஷிகளைப் போலன்றிக்கே, பகவத்ப்ரஸாதமடியாக ஜ்ஞாநம் பிறந்த ஆழ்வார்கள் திவ்யவிக்ரஹமல்லதறியார்களிதே. நிலாத்துக்குறிபகவர், பட்டரை ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சதுர்ப்புஜனாயிருக்கைக்கு ப்ரமாணமென்னென்றுகேட்க; அவர்சொல்லி வாய்மாவதுவதற்குமுன்பே (உ) “ॐ नमः सर्वमात्मना शङ्खचक्रगदाधरः- தமஸஃ பரமோதாதா சங்கசக்ர க்ஷாதரஃ” என்னுநின்றதேயென்ன; போக்கடி காணமையாலே கோபத்தாலே கண்சிவக்க, ப்ரமாணகதிகள் இவையாயிருந்தது, பொறுக்குமத்தனையிதே என்றருளிச்செய்தார்.

(எற்றே) என்கிறது- “மலையிலங்கு தோள்நான்கே” என்ன, “இருந்தபடியென்” என்று தலைமகன்தான் ஆஸ்சர்யப்படுகிறானாகவுமாம்; அதிமாத்ர ப்ராவண்யமாகாதென்று மீட்கப் பார்த்தவிடத்திலும் மீட்கவொண்ணாதபடி “இவ்விஷயத்திலே அவகாவித்தபடியென்” என்று திருத்தாயார் ஆஸ்சர்யப்படுகிறானாகவுமாம். என்னே காண் என்கிறான் - இதோர் ஆஸ்சர்யமிருந்தபடியென்; நீங்களுமித்தைப் பாரிகொள்ளென நின்றுான். (காணென்கின்றானால்) நான் அதிமாத்ர ப்ராவண்யமாகாதென்ன, மூத்தார்க்குமூத்து, என்னுடைய ஹிதத்துக்காக இப்பேற்றை இழக்கிறதென்னென்று விலக்ககளிலுமிய்யாதி-என்றருளிச்செய்தாரித்யந்தம்).

“எற்றேகாண்” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (எற்றேயென்கிறதித்யாதி). திருத்தாயார் ஆஸ்சர்யப்படுகிறபோது “என்கின்றான்” என்றதுக்குப்பின்பு “எற்றேகாண்” என்றது அதுஸந்திப்பது. சப்தார்த்தம் (என்னேகாணித்யாதி). “காண்” என்றது- உபதேசபரமாகத் தாத்தர்யம் (நீங்களுமித்யாதி). “காண்” என்றது ஜாத்யபிப்ராயமாக வருளிச்செய்து, தாயின் விஷயமான உபதேசமாகக்கருத்து (நானித்யாதி). இங்கே “ஆல்”

கநஅ0 பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க-பா, சிலையிலங்கு.

ப்பார்க்கிற என்னையும் தன்படியாக்கப் பாராநின்றான். நான் தன்னை என்படியாக்கநினைக்க, தான் என்னைத் தன்படியாக்கப் பாராநின்றான். இவ்விஷயத்தில் ப்ராவண்யந்தான், திருத்தாயார் க்கு அபிமதமாயிருக்கச்செய்தே அதிமாத்ரப்ராவண்யமாகாதென்று நிஷேதிக்கிறுளித்தனையிறே. (என்கின்றாளால்) இத்திவ்யாயுதங்க ளைச் சொன்னபோதுபோலன்றாய்த்துத் திருத்தோள்களைச் சொன்னபோ திருக்கிறபடி. இவளுக்கு திவ்யாயுதங்கள் அழகுக் கு உடலாமளவையிறே. அணைக்கைக்குப் பரிகரமிறே தோள்கள். (என்கின்றாளால்) நாமும் எல்லாமிவற்றைச் சொல்லுகிறோமிறே, இவள் சொல்லுகிறபோதிறுக்கிறபடி பாரிகோள். நாமும்எல்லாம் சொல்லிக் குறியழியாதே இராநின்றோம்; திருத்தாயாரை, இவள் “காண்”என்னப்பெறுமோ என்ன; பெறும்; (க)“குடத்தில் விளக்கே போல்கொம்பனார்காமம்புறப்படா, புறப்படில் ஆபுகுமாலையணிமலை மேல்பிடியேபோல நாடறியக்கவ்வைதரும்” இவள்அறிவுக்கு முன்பு மறைக்குமத்தனைபோக்கி, அறிந்தபின்பு மறைக்கைக் களவாமிறே.

(முலையிலங்கித்யாதி) இதர விஷயத்தில் ஸ்நேஹிக்கும் க்ரமமில் லையாகாதே பக(ஃX)வத்விஷயத்தில் தான்காட்டக்காணுமவர்களுக் கும், கதிர்பெருக்கி ஆர்ஜித்து கர்மத்தாலே க்ஷணபாபராய் ஸ்நே

என்றதுக்கு பா(ஃ)வம்(நான்தன்னையித்யாதி).இத்தால் ஆஸ்சர்யத்தில் தாத் பர்யம் சொல்லிற்றாயிற்று. ஹர்ஷத்தில்தானே “ஆல்” என்கிறு ளென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (இவ்விஷயத்திலித்யாதி). சிலையிலங்கித்யாதி யில் ஓரடைவுபடச் சொன்னவன் இங்கே அவனுக்கு “மற்று மலையிலங்கு தோள் நான்கே” என்னுமல் அடைவுகெடக் குளிரச்சொன்னபடியைத்திரு வள்ளம்பற்றி யருளிச் செய்கிறார்.(இத்திவ்யாயுதங்களை யித்யாதி). இப்படி அடைவுகெடச் சொல்லுகைக்கு மூலமென்னென்ன (இவளுக்கித்யாதி). “காண்” என்றது - திருத்தாயார் உபதேசிக்கிறதாகக்கருதி, “என்கின்றான்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (நாமுமெல்லாமித்யாதி). “காண்” என்று திருத் தாயார்க்குப் பெண்பிள்ளை சொல்லுகை - காமபீர்யஹாநியன்றோ வென்று சங் கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (திருத்தாயாரையித்யாதி).

அன்பின்கார்யமான வைவர்ண்யம் முன்பாகவும், அன்பைப் பின்பாகவும் அருளிச்செய்தது - விஷயவைலக்ஷணயத்தாலும், ஹேதுவிசேஷத்தாலும் கூடமென்கிறார் (இதரேத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (கதிர்பெருக்கி)

ஹித்தவர்களுக்கும் வாசியிருக்கும்படி இதுவாயிற்று. அவர்களுக்கு அப்படியால் வந்த ஸ்நேஹம் முற்பட்டிறையிருப்பது. அதின்கார்ய மிறே பயலைமை; அங்ஙனன்றியே, இது பயலைமை முற்பட்டு ஸ்நேஹம் பிற்பட்டிருக்கிறதாயிற்று. முலையிலே விளங்காநிற்பதாய், பூத்தபயலைமையென்னவுமாம். “பீர்க்குபூத்தது” என்று-வைவர்ண்யத்தைச் சொல்லக்கடவதிறே. பீர்க்கம் பூவையிட்டுத் தமிழர் சொல்லுவார்களிறே. அன்றிக்கே “பூ” என்கொண்டு அழகாய், முலையிலே விளங்காநின்றதுள்ள பயலைமையென்று முலைக்காபரணமான வைவர்ண்யமென்றுமாம். அதாவது-யெளவநத்தில் முத்தாஹாரம் துடக்கமானவை அல்லவாயிற்று; முலைக்காபரணம் வைவர்ண்யமாயிற்று. அபிமதனைப்பிரிந்து வைவர்ண்யத்தைத் தரியாவாகில் மரமுலையோபாதி யாமித்தனையிறே. பிரிந்து வைவர்ண்யமாகாதேயிருந்தாளாகில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் வாசியில்லையாம்; ஆகையால் இவளுடைய ப்ரணயத்வத்துக்கு நமஸ்காரமிறே.

(பயலைமுன்போடவன்போடியிருக்கின்றனால்) நாட்டார்படியன்றிக்கே இராநின்றது இவன்படி. அன்புபட்டவிஷயத்தினுடைய அலாபத்தாலே பயலைமையுண்டாகக் கடவதாயிருக்க, பயலை வழிகாட்ட, அத்தைப் பின் செல்லா நின்றது அன்பு. கார்யத்துக்குப் பூர்வவ்ருத்தியாயிருக்கும் திறே-காரணம்; இது அப்படிபுத்திபண்ணுகைக்கு அவகாசம் வைக்கிறதில்லை. இங்ஙனே சொல்லுவானென்; ஒருவிஷயத்திலே அன்புபட்டு அதினுடைய அலாபத்தாலே வரும் தொன்றன்றோ பயலைமையென்னில்; அப்படியே இது திருத்தாயார் என்றவநந்தரம் “ஸாஸ்த்ரஜ்ஞ்ய ஜ்ஞாநத்தை” என்றுசேஷம். தாத்பர்யமருளிச்செய்து சப்தார்த்தம் காட்டுகிறார் (முலையிலேயித்யாதி). வைவர்ண்யம் முத்தாஹாரத்திலும் ஆகர்ஷகமோ ஆபரணமென்கைக்கென்ன (அபிமதனையித்யாதி). நாயகனுக்கு ஸ்வவிஷயப்ரீதி ஸூசகமாகையால் ஆகர்ஷகமென்று கருத்து. (மரமுலை) ஆண் பெண் வேஷத்திலே கட்டினமரமுலை.

“ஆல்” என்று ஆஸ்சர்யப்படுகைக்குபாவம் (நாட்டாரித்யாதி). கீழ்வாக்ய விவரணம் (அன்பித்யாதி). இது ஆஸ்சர்யமானவழியென்னென்ன (கார்யத்துக்கித்யாதி). ஸ்ரோதாக்களுடைய சங்காதுவாத பூர்வகம் வாஸ்தவாகாரத்தைப்பற்றி பரிஹாரமருளிச் செய்கிறார் (இங்ஙனையித்யாதி - க்ரமத்திலே சொல்லுகிறுளென்னுமளவும்). வைவர்ண்யமுகத்தாலே அன்பு-முன்பு முண்

ககஅஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க-பா, கிலையிலங்கு.

வார்த்தையாகையாலே, தாள்கண்டதுபவீத்தவடைவே சொல்லுகிறான். அன்பு முற்பட்டு இது பிற்பட்டாலும் முற்பட்ப்ரதிபத்திக்கு விஷயமாவது இதுவிதே. இவளுடம்பில் வைவரண்யமும் பேச்சும் கொண்டிதே இவள் விரஹத்தை நிச்சயிப்பது; இவளுக்கு முற்படப்ரதிபத்திக்கு விஷயம்இதுவாகையாலே தான்ப்ரதிபத்திபண்ணின க்ரமத்திலே சொல்லுகிறான். விஷயவைலக்ஷணயத்தாலே க்ரம விபர்யாஸமும் பிறக்கும்தே. (முலையிலங்கு பூம்பயலை) பர்வதத்திலும் ஏறும்போலேகாணும் வெள்ளம். அதாகிறது - இம்முலை கண்டார் வைவரண்யமடையக்கடவற்றை இதுதானடைந்ததென்கை. பிரிந்து நோவுபடும் லக்ஷணமிதுக்கில்லையென்கை.

ஈ இதறிந்தபடி யென்னென்னில் (கிலையிலங்கு மொழியாளரித்த யாதி). இவ்வைவரண்யந்தான் ஹேத்வந்தரக்ருதமென்று புத்தி பண்ணவுமாமிதே; அதுசெய்யவொண்ணாதபடி இவள் இவ்விஷயத் தென்று அதுமாநவிதயா அறியலாமானால் ஆஸ்சர்யப் படுவானென்னென்னில் அருளிச் செய்கிறார் (விஷயேத்தயாதி). லோகத்தில் நாயக விஷயத்தில் நாயகிக்குச் சிலநாள் அன்புபிறந்து அது க்ரமேண முற்றினபின்பு வைவரண்யம் பிறக்கும் க்ரமம். விபர்யஸ்தமாய் பகவத்விஷயத்திலே கண்டவுடனே அதிமாத்ரப்ராவண்யமும், பிரிந்தவுடனே வைவரண்யமும் பிறக்கையாலே ஆஸ்சர்யப் படுகிறாளென்று கருத்து. “மெய்யிலங்கு” என்னவேண்டியிருக்க “முலை” என்று ஏகதேசத்தைச்சொன்னால் இவள் ப்ராவண்யத்துக்குக் குறை வாராதோவென்னில் (பர்வதேத்தயாதி). அயோக்யஸ்த்தலத்திலும் உண்டாயிற்றென்கிறாரென்று கருத்து. இது அயோக்ய ஸ்த்தலமாவானென்னென்ன (அதாகிறதித்தயாதி). அவனே வைவரண்யத்துக்கு யோக்ய னாகைக்கு இவற்றுக்கேற்றமென்னென்ன(பிரிந்தித்தயாதி). (லக்ஷணம்)வைலக்ஷணயத்தில்குறை. (இவள்பிரிய, யோக்யதையில்லாதஇவையுமவைவரண்யமடைந்தன) என்கையாலே இவள் ப்ராவண்யத்துக்குக் குறை தோற்ற தென்று கருத்து.

ஈ இவளுடைய வைவரண்யத்தை முந்தற அறியாதவள், இவள் முலையில் வைவரண்யத்தைக் கண்டபடி யெங்கனே, அவள் மறைத்துக்கொள்ளாளோ? என்று வினவவந்தவருடைய சங்கையை அறுவதிக்கிறார் (ஈ இத்தயாதி). இதுக்கு உத்தரம் (இவ்வைவரண்யந்தாளித்தயாதி). பேச்சைக் கொண்டுகண்டாலும் அன்பின் கார்யமாகத் தோற்றாமையாலே ஏதோவென்

பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க-பா, சிலையிலங்கு. கநஅந

தில் அகப்பட்டமையை நிர்வசித்துத் தருகிறது - இவள்பாசுரமாயிற்று. அதாகிறது - அவனுடைய திவ்யாயுதங்களின்பேரையிறே சொல்லுகிறது. (கலையிலங்குமொழியாளர்) அவ்வூரிலுள்ளார் லோகயாத்ரைக்கு உறுப்பாக “உண்ண உடுக்க” என்று சொல்லும் வார்த்தையிலே “இன்னதனைஸாஸ்த்ரம் கற்றார்கள்” என்று கற்றஸாஸ்த்ரப்பரப்படங்கலும் தெரியும்படி வரிக்கொள்ளலாயிருக்கும். “கலை” என்கிறது- வித்யாஸ்த்தலங்கலையடைய. மொழியிலே கலையிலங்காநிற்கும் கலையிலங்கும்படியான பேச்சையுடையராயிருப்பர்கள்.

கண்ணுக்குத் தோற்றாததும் தங்கள் வார்த்தையிலே அறியும் படியிருக்குமவர்கள் நெடுநாள்பெற்று வளர்த்த என்னோட்டை ஸம்பந்தமற்று, அவ்வூரில் ஸம்பந்தம் தோற்றியிராநின்றது இவள் வார்த்தையிருக்கிறபடி. (க) [ஸ்ரீஹ்ருக்ஷணயோஹ்யாயா நாவாஸ்ய ஸ்ரீஹ்ருக்ஷணயோஹ்யாயா நாவாஸ்ய ஸ்ரீஹ்ருக்ஷணயோஹ்யாயா நாவாஸ்ய - த்ரஷ்டும் ஸக்யம் யோத்த்யாயாம் நாவித்வாந் நசநாஸ்திகாஸர்வேநராஸ்ச நார்யஸ்ச தர்மசீலாஸஸுஸம்யதாஃ] அறுபதினாயிரம் ஆண்டு வன்னியமறுத்து நன்மைகளையுண்டாக்கிப் போந்த சக்ரவர்த்திக்கும் இரண்டு பொருளுண்டாக்கப் போச்சதில்லை. ஓர் அவித்வானையாதல், வைதிகமான அர்த்தங்களை இல்லையென்பானொரு நாஸ்திகனையாதலுண்டாக்கப் போச்சதில்லை. அப்படை வீட்டிலுள்ளார் “ராஜபுத்ரர்

திருக்கலாமே “அன்போடியிருக்கின்றான்” என்றறிந்தபடி யென்னென்ன; இதுக்கு மூலமென்னென்றாய்ந்து வைவரண்யத்தையுங்கண்டு, இரண்டாலுமாகக் கண்ணமங்கைக்கு ஸந்திஹிதமான திருக்கண்ணபுரத்தானையும் கண்டாளாக அறிந்தேனென்கிறுனென்று கருத்து. கலையாளரென்முல், இப்படி “இலங்கு மொழியாளர்” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அவ் வுரிவித்யாதி). (வரிக்கொள்ளுகை) வரியடைவே எண்ணிக்கொள்ளுகை.

இப்போது திருக்கண்ணபுரத்தை இப்படி விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (கண்ணுக்கித்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே), (இருக்கிறபடி) யென்றது - இருக்கிறபடியாலே யென்றபடி. அவர்கள் பேச்சைப்போலே இவள் பேச்சும் இதர விஷய வைராக்ய பூர்வகம் ததீயப்ராவண்யத்தை ஸூசிப்பிக் கிறதென்றாகருத்து.

ககஅச பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க-பா, சிலையிலங்கு.

ளாரேனுமொருவர் முடி சூடவமையாதோ” என்றிருக்குமவர்க ளல்லர், பெருமானே முடிசூடாவிடில் (க) [இஹேவநித்யம் யா மோ மஹாப்ரஸ்தாநமேவவா ராமேணரஹிதாநாஞ்ச கிமர்த்தம் ஜீவிதம்ஹிநம்] என்று பெருமாள் அபிஷேகம் பண்ணாத படைவீட் டிலிருப்பதில்லை, விழுந்தவிடமே சுகோடாகப்போகவமையும் என்றி றிருப்பர் புருஷர்கள்; ஸ்த்ரீகளும் (உ) [ராமேவாஹுச்சுத்யுக்ருதிம் வாபிகச்சத] என்று பெருமாள் வழிமாறிப் போனாரென்று திறக்கவழைத்த பர்த்தாக் கள்முகம் பிளக்கத்தள்ளிக் கதவடைத்துக்கொள்ளுவார்கள். [பு ஶ்யு- தர்மஸீலாஃ] ராமாதுவருத்தியே பரமதர்ம மென்றிருக்கு மவர்களிறே. [ஸுஸ்யதா- ஸுஸம்யதாஃ] ஸ்வப்ரயோஜநத்திலே நெஞ்சு செல்லாதவர்களாயிற்று. அப்படியிருக்கு மவர்களாயிற்று இவ்வூரிலுள்ளாரும்.

(கண்ணபுரத்தம்மானைக்கண்டாள் கொலோ) ஸ்ரீவைகுண்டத் தில் ஸர்வஸமாத்தபரனாயிருக்கும்; விபவங்களில் மதுஷ்யத்வே பரத்வ மாயிருக்கும்; அங்ஙனன்றிக்கே அவதாரங்களிற்காட்டில் அர்ச்சாவ தாரத்தில்பரத்வமுமகப்படஅறிந்தாளென்றுதோற்றியிராநின்றது. ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபவிக்கக்கொடுத் துக்கொண்டிருக்குமதாயிருக்கும், விபவங்கள் காதாசித்கமாக ஒரு விதரஃபர்திகளுக்குக் கொடுத்து விடுமதாயிருக்கும். பிற் பாடர்க்கும்இழக்கவேண்டாதபடி (ங) “பின்னரை வணங்கும்சோதி திருமுழிக்களம்” என்று எல்லார்க்கும் அநுபவிக்கக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறவிடமிறே அர்ச்சாவதாரம். ஒருவஸ்துவுக்கு குணத் தாலே உத்கர்ஷமானல் அவ்வேற்றமுள்ளதிங்கேயிறே. இங் கே உபாஸித்து அது விதேயமானவாறே அவ்வருகே ஒன்றை உபாஸி த்து, அது விதேயமானவாறே அதுக்கு மவ்வருகே ஒன்றைஉபாஸி

“அம்மானை” என்று அர்ச்சாவதாரே பரத்வம்தோற்றச் சொன்னதுக்குக் கருத்து (ஸ்ரீவைகுண்டத்திலித்யாதி). குணபூர்த்தியுள்ளதிங்கேயாகில். ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனை ப்ராப்யனாகச் சொல்லுவானென்னென்ன (இங்கே யித்யாதி வாக்யத்யயத்தாலே). அர்ச்சாவதாரத்தில்குணபௌஷ்ட்யமெல்

(க) ரா-அ-சஎ-எ. (உ) ரா-அ-சஅ-உஎ. (ங) திருநெ-க0.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி,க-பா, சிலையிலங்கு. ககஅடு

த்து, அதுக்கவ்வுருகே போகக்கடவதாக இங்ஙனையுமொரு க்ரமம் சொல்லுவது உபாஸகர்க்கு; முதலிலே ஸர்வப(ஃ)ரர்யாஸம் பண்ணினவர்களுக்கு இங்கே எல்லாம் புஷ்கலமாயிருக்குமிதே. கடவருகே போகாநின்றால், “கண்ணால் கண்டவளவேயுள்ளது” என்றிருக்குமவனுக்கு அவ்வளவேயன்றிதேயுள்ளது; அப்படி இவன் ப்ரதிபத்தியில் குறைபோக்கி “இங்கே எல்லாம் குறைவற்றிருக்கும்” என்று நினைத்திருக்குமவனுக்கு புஷ்கலமாயிருக்குமிதே. “நாம் இவ்விசையணித்தாக உகந்தருளப் பண்ணினவிடம்” என்று இவன் குறையநினைக்கில் இழக்குமித்தனை. உகந்தருளின விடத்திலே உபாதாரத்ரவ்யத்தை நிரூபித்தானாகில் மாத்ருயோநி பரீக்ஷயோடொக்குமிதே.

(கண்ணபுரத்தம்மாளை) உகந்தருளின தேசத்திலுண்டான ஏற்றமெல்லாம் தோற்றுப்படி நிற்கிற ஸ்வாமியாயிற்று. (கண்டாள் கொலோ) ஸ்ராவணஜ்ஞாநமென்றுதோற்றியிருக்கிறதில்லை. கண்டவர்களுக்குத் தெரியுமாபோலே தெரியுமோ இவன் வார்த்தை கேட்டறிந்தமக்கு. (கண்டாள் கொலோ) நெடுநாள் நோன்பு நோற்றுப்பெற்றதாயான முன்னே அறிந்த அம்சம் மறைக்கக்கடவதாயிருக்க, என்முன்னேஇப்படிவெளியிட்டுச்சொல்லும்போது அவ்விஷயத்திலே இப்படிஸக்துத்தர்ஸந முண்டாயிற்றதாக வேணும். ஒருகால் கண்டால் பூர்வவாஸநையும் மறக்கும்படியான வைலக்ஷண்யமுள்ளது அவ்விஷயத்துக்கேயிதே. கலையிலங்கும்படியான பேச்சையுடையராயிருப்பார் அவ்வூரிலுள்ளார்; அப்படியே இவருடைய பேச்சைக்கொண்டு இவள்திருக்கண்ணபுரத்திலேபுக்கு சவரிப்பெருமாளை ஸாக்ஷாத்கரித்தாளாகாதே என்று சொல்லலாயிராநின்றது, அகவாயிலோட்டமெல்லாம் வார்த்தையிலே தெரியுமிதே. திருத்தாயாராயும்பெண்பிள்ளையாயும்அநுபவிக்கிறார் ஆழ்வார்தாமேயிதே. லாருக்கும் தோற்றுமைக்கு நியாமகம் (நாமிய்யாதி). குறையநினைத்தால் இழக்கைக்கு உடலாவானென்னென்ன (உகந்தருளின வித்யாதி).

“கொலோ” என்று ஸம்ஸயிப்பானென்னென்ன (நெடுநாளிய்யாதி). “அநுபவித்தாளோ” என்னுதே “கண்டாளோ” என்றதுக்குக்கருத்து (ஒரு காலிய்யாதி). வர்த்தமாந தாத்பர்யம் (கலையிய்யாதி). எத்தனைசொன்னாலும் பரபுத்தியப்ரத்யக்ஷமன்றோ? எல்லாம்தெரியப்போமோவென்ன (திருத்தாயா

ககஅக பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, உ-பா, செருவரை.

ஆறுகள் பெருகிப்போகாநின்றால், வாய்க்கால்களாலும் பெருவாய்க் கால்களாலும் வாய்த்தலைகளாலும் போனாலும் பின்னையும் கடலிலே புகும் அம்சம்விஞ்சியிருக்குமாபோலே, எல்லாருடையதையும் தமக்கே பிறக்கிறது. இல்லையாகில் “கண்ணபுரத்தம்மானைக் கலியன்சொன்ன” என்றுதலைக்கட்டவொண்ணாதிதே. (சிலையித்யாதி) தன்பக்கலுள்ளதெல்லாம் விட்டாப்போலே, ஆசைப்பட்டவிஷயத்திலொன்றும் விடமாட்டுகிறிலளென்கிறார். உகப்பாரையும் வாய் வெருவப்பண்ணும்; உகவாதாரையும் வாய்வெருவப்பண்ணும். (க) “சங்கென்னும் சக்கரமென்னும்”. .... (க)

மூ.— செருவரைமுன்னாசறுத்த சிலையன்றே
கைத்தலத்ததென்கின்றாளால்
பொருவரைமுன்போர்தொலைத்த பொன்னாழி
மற்றொருகை யென்கின்றாளால்
ஒருவரையும் நின்னொப்பாரொப்பிலா
வென்னப்பாவென்கின்றாளால்
கருவரைபோல் நின்றானைக்கண்ணபுரத்
தம்மானைக்கண்டாள் கொலோ. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செருவரை	யுத்தோந்முகர்க்களான எதிரிகளை	கைத்தலத்தது திருக்கையில் இரானின் என்கின்றாளால்; [மது	
முன்	முன்பொரு காலத்தில்	பொரு	யுத்தம் செய்கிற
ஆசறுத்த	நிரஸித்த	வரை	மலைகளை
சிலையன்றே	ததுஸ்ஸன்றே	முன்பு	முன்னே

ரித்யாதி). ஒருவர்க்கே இரண்டவஸ்த்தையுமானால் “அதிமாத்ரப்ராவண்யமாகாது” என்கிற திருத்தாயாரானபடியாலே பகவத்ப்ராவண்யம் மட்டமாகாதோவென்ன (ஆறுகளித்யாதி). இப்படிக்கொள்ளாதே திருத்தாயாரை ஒரு பாகவதராக ஸ்வாபதேசம் சொன்னால் குற்றமென்னென்ன (இல்லையாகிலித்யாதி). பெண்பின்னையின் ப்ராவண்யமே விஞ்சியிருக்கு மென்கைக்கு நியாமகமேதென்ன; முதலடியிலே காணலாமென்று அத்தையெடுத்துக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (சிலையித்யாதி). விடமாட்டாமையை ஸத்ருஷ்டாந்தம் உபபாதித்து ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (உகவாதாரையுமித்யாதி). (உகவாதார்) ராவணாதிகள். ... (க)

(க) தி-வாய்-ச-உ-க.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, உ-பா, செருவரை. கநஅஎ

ஓர்	ஒருகாலத்தில்	ஒப்பிலா	உபமாந ரஹிதனை
துலைத்த	அழித்த	என்னப்பா	எனக்குஸ்வாமியான
பொன்	அழகிதான		வனே!
ஆழி	திருவாழியானது		என்கின்றாளால்;
மற்றொருகை	வேறொரு திருக்கை	கரு	கறுத்த
	யில் இராநின்றது	வரைபோல்	அஞ்ஜனகிரிபோலே
	என்கின்றாளால்;	நின்றானே	(ஸூலபஞாய கண்ணுக்
ஒருவரையும்	ஒருவரும்		கிலக்காய்) நிற்கின்ற
நின்	உனக்கு [யால்]	கண்ணபுரத்தம்மாணக்	கண்டான்
ஒப்பார்	ஸத்ருஸ்ராகார் (ஆகை		கொலோ. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (செருவரை முன்னுசுறுத்த சிலையன் றோ கைத்தலத்த தென்கின்றாளால்) ஒருநாள்கண்டுவிட்ட என்னை நித்யாதுபவம் பண்ணிவைக்க வேண்டாவோ? அது செய்யாதொழி கைக்கு றேது - கையிலது விரோதிரிஸநத்துக்குப் பரிகரமல்லா மையோ வென்கிறான். பிராட்டியோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ப்ரதிபந்தகரான ராவணதிகளேநிரஸித்தஸ்ரீசார்ங்கமன்றோகையிலே யிருக்கிறது; அது என்னைக்கூட்டிக்கொள்ளுகைக்குப் பரிகரமா காதோ? என்னுடைய ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமேயோ? இங்ஙனே ஒரு வக்கிடந்துபோவது; என்னுந்நின்றான். செருவருண்டு-செருச்செய்

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (செருவிய்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே திவ்யா யுதங்களை ஆபரணங்களாக எண்ணி வாய்வெருவினபடி சொல்லிற்று. இப் படி பரமபோக்க்யனுவன் வாராமகண்டு நம்பக்கல் ப்ரபலப்ரதிபந்தகங் கண்டாகவேனுமென்று விசாரித்து இவற்றைப்போக்குகைக்குத்தன்கையில் ஒன்றும் காணாமையாலே அவன்கையிலே உண்டாகவேனுமென்று பார்த் தான். “ஆபரணங்களாகத் தோற்றினவைதானே ஆயுதங்களுமாகவிருந்தன, இவை கையிலிருக்கவும் நான் கிட்டாதிருப்பானென்” என்று உடைஞ்சூலப் படாநின்றொள்கின்றொளென்று ஸங்கதி.

இதுதன்னைத் தாத்தாய்கதநமுகேந ஸசிப்பிக்கிருர் (ஒருநாளித்யாதி). ஆயுதாந்தரங்களிருக்கமுந்துறசிலையின் விரோதிரிவர்த்தகத்வத்தைச்சொன் னது - பிராட்டிக்கு உதவினதாகையாலே என்னுமிடம் தோற்ற விவரிக்கி றார் (பிராட்டியித்யாதி). “இராக்கதரை” என்னுதே, “செருவரை” என்

ககஅஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, உ-பா, செருவரை.

வார். (க) [యృధిరామవత్తయమ్ - யுதிராமவத்தயம்] யுத்தத்திலெதிரிட்டு வெல்லவொண்ணது, அறுதபித்துக் கால்கட்டி வெல்லில் வெல்லு மத்தனை. (உ) “ఓసయత్త జ్యేయసుత్యంససమేయమ్ - த்விதாபஜ்யேயமப் யேவம் நமேயம்” என்று ப்ராதிகுல்யத்திலே முதிர நின்றவர்கள்; அவர்களை. (ஆசறுத்த) யுத்தங்களை நிவர்த்திப்பித்த. “நமக்கோர் எதிருண்டாய்ப்போரப் பெறுவதுகான்” என்று திரிந்த பையல் களை, வேறோரிடத்தில் “நாங்கள் எதிரிகள்” என்று நில்லாதபடி அவர்களை வாஸநையோடே போக்கின சிலையன்றோ கைத்தலத்தது. இதுதான் கடக்கவிருந்து எடுத்துக்கொண்டுவர வேண்டுவதாய் நான் ஆறியிருக்கிறேனோ? அதுகையிலேயிருக்க நான் இப்படிப்பட வேண்டுகிற ஹேதுவென்? அழகுக்கோ கையில் பிடித்திருக்கிறது; விரோதிகளை நிரஸிக்கைக்கன்றோ? என்னுந்நிறுள். (ங) [ససయమ్ - నతదూర్బలక్షణయమే] என்றிரிதே இளையபெருமாள். ஆபா தப்ரதிதியில் “அழகுக்கு உடல்” என்றே இருக்கையாலே “வீரத் துக்கு உடலன்று” என்றிருந்திரோ என்றிரிதே. பிள்ளை திருக் கண்ணபுரத்தநாயர், விரோதிவர்க்கம் கூடிக்கொண்டு அறமிகைத்த வாறே “செருவரைமுன் ஆசறுத்தசிலையன்றோ கைத்தலத்தது” என்று விண்ணப்பம்செய்ய, ஒருகூணத்திலே முடிக்கிறோமென்று அருளிச் செய்தார்.

(பொருவரையித்யாதி) “இக்கைக்கு வில்லானால் மற்றைக் கை ஒழிந்திருந்தது” என்று நான் ஆறியிருக்கிறேனோ? ப்ரணயிநிகளு டைய விரோதியைப்போக்கி நோக்குமதுவேயாய்த்தான் ஆறி யிருக்கிறேனோ? நாட்டுக்காக வந்த நலிவைப் போக்கினதுவுமில் லையோவெனக்கு என்கின்றான். சிறகெழுந்து பொருதுகொடு திரி

றதுக்கு ப்ரமாணபூர்வகம் தாத்பர்யம் (யுதிஇத்யாதி). “அன்றோ” என்ற ஸ்வரத்தால் ஸிசிதமான ஆபரணத்வாகாரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யரு ளிச் செய்கிறார் (அழகுக்கித்யாதி). “அன்றோ” என்ற மாத்ரத்திலே இவன் கார்யம் செய்யுமோவென்ன ஓரைதிஹ்யமருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளையித்யாதி).

பிராட்டியைப்போலே ப்ரணயம் உணக்குண்டோவென்னும்சங்கையிலே “பொருவரை இத்யாதி” என்று திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யமருளிச் செய் கிறார் (ப்ரணயிநி இத்யாதி). (அறுகாழி) முத்ராமோதிரம். குவலயாபீட

பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, உ-பா, செருவரை. கநஅக

கிற மலைகளைப் பண்டியுத்தத்திலே முடித்த அழகிய திருவாழி யன்றோ மற்றைக்கையிலெடுத்திருக்கிறது. முன்பொரு காலத்திலே பர்வதங்களடையச் சிறகெழுந்து ஓரோப்பரதேசங்களிலே பறந்து வந்திருந்தவாறே அவ்வோவிடங்கள் நலிக்குமாய், அத்தை, பெரு மாளுக்கு இனையபெருமாள் ப்ரதிபந்தகம் அறுத்துக் கொடுக்குமா போலே, இந்த்ரனுக்குத் தம்பியாய் உபேந்த்ர மூர்த்தியாய் வளர்ந் தருளுகிற காலத்திலே அவற்றின் பக்ஷங்களைத் திருவாழியையிட் டிச் சேதித்தானாகச் சொல்லக் கடவதிறே. (பொன்னாழி) அழகுக் குப் பரிசுமானத்தைக் கொண்டாயிற்றுத் திண்ணிய மலைகளினு டைய சிறகுகளை அறுத்தது. அன்றியே “பொருவரை” என்று குவலயாபீடமாய் அத்தைக்கதுப்பிலே மலங்கப் புடைத்தபோதை கையும்அறுகாழியுமாயிருந்தவிருப்பைச்சொல்லவுமாம். (க) “புகர்ச் செம்முகத்தகளிற்ட்ட பொன்னாழிக்கை யென்னம்மான்” என் னக்கடவதிறே. சிலருடைய நிர்ப்பந்தத்தாலே திருவாழியை மறைத்தானித்தனை போக்கி, கையில் திருவாழி ஒழிந்தன்றிறே யிருப்பது. (உ) “ஔஸ்ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு- ஆத்மாநம்மாதுஷம்மங்யே” என்று சூழ்த்துக்கொடுத்த அவதாரத்திலும் பெரியதிருவடிவந்து கார்யம் செய்து போனாணிறே. இவன் மறைக்கப் பார்த்தாலும் (ங) “ஸ்யஸுஸுஸுஸு-ஸ்வயமாருரோஹ” என்றுவந்துஏறநிற்குமிதே.

(ஒருவரையும்த்யாதி) மற்றேதேனுக்கும் ஒப்புண்டானாலும் வீரவாசிக்கு உன்னேடு ஒப்பாரில்லாதவனே!. கையிலே ஸ்ரீஸார்ங்கத் தையும் திருவாழியையும் தரித்தால் இவனே ஸர்வாதிகனென்று தோற்றியிருக்குமாயிற்று. உனக்கு ஒப்பொருவரில்லாமையாலே உபமாநரஹிதனாவனே!. (என்னப்பா)ஸர்வாதிகனுய் “அரிபன்”

நிரஸநதசையிலே திருவாழியாழ்வானிருக்க ஸம்பாவநையுண்டோ வென்று யோனாந்தரம் (சிலரித்த்யாதி).

ஐகாரம் அவ்யயமாய், “நின்னெப்பாரொருவருமொப்பிலா” என்ற வயித்து சில ஆகாரத்தில் ஒத்தாராகிலும், இவற்றில் ஒப்பிலா வென்றத்த மருளிச் செய்கிறார் (மற்றித்யாதி). “ஒருவரும் நின்னெப்பார் - உனக்கு ஸத்ருபராகார்; ஆகையாலே ஸர்வப்ரகாரத்திலுமொப்பிலா” என்றத்தூந் தரத்தை தாத்தாய் கதகமுடேந வருளிச்செய்கிறார் (கையிலித்யாதி வாக்க்ய த்வயத்தாலே).

என்று கைவாங்கவேண்டாதபடி நிருபாதிக ஸர்வவித பந்துவாயுள் ளவனே!. நாட்டில் கையில் ஆயுதம் பிடித்தவர்களையெல்லாம் உகவார்களிறே. எனக்கு நிருபாதிக பந்துவாயுள்ளவனே என்னு நின்றான். கையும் திவ்யாயுதங்களுமாய், பண்ணின உபகாரம் இன்னவளவென்று பரிச்சேதிக்கலாயிருக்கிறதோ? நிருபாதிக பந்து வென்று தோற்றியன்றோ செயலிருக்கிறது.

(கருவரைபோல் நின்றானே) இக்கூப்பீடுமுன்பே தனக்குன் டென்னுமிடம் தோற்ற நின்றானாயிற்று. தன்னை உபகரிக்கைக்குத் தான் முற்பாடனாய் அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய் வந்துநிற்கிறபடி. (கரு வரை) அஞ்ஜநகிரிபோலேயாயிற்று கண்ணுக்கு விஷயமானபோது இருக்கிறபடி. (நின்றானே) வந்து காண்பார் தாழ்வேயாம்படி தன் னைக் குறைவறுத்துக்கொடுநிற்கிறவனை. (கண்ணபுரத்தம்மாளை) கருவரைபோலே இருக்குமது ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுமுண்டிறே. அங்ஙனன்றிக்கே திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து ஸுலபானை ஸர் வேஸ்வரனை. (கண்டாள் கொலோ) ஸ்ரவணமாத்ரத்திலே பர்யவஸிக்கை யன்றிக்கே அவ்வடிவிலே கண்வைத்தாள்போலே யிருந்தது. (கண்டாள்) அவன் அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்கையே யன்றிக்கே இவளும் ஆபி (ஃ) முக்க்யம் பண்ணப்பெற்றது. வடி வழகிலும் ஔதார்யம் தோற்ற நின்றநிலையிலும்போலே காணும் இவள் கண்விழித்தது. .... (உ)

மூ.— தன்னுமாமணி முடிமேல் துழாயலங்கல்

தோன்றுமாலென்கின்றாளால்

மின்னுமாமணி மகரகுண்டலங்கள்

வில்வீசுமென்கின்றாளால்

பொன்னின்மாமணியார மணியாகத்

திலங்குமாலென்கின்றாளால்

கன்னிமாமதிப்புடைசூழ் கண்ணபுரத்

தம்மாளைக்கண்டாள் கொலோ.

(ந.)

“நின்றானே” என்கையாலே பரமபதத்திலிருந்து வந்து இவள் முன்னே நின்றமைதோற்றுகையாலே, இப்படி வருகைக்கு மூலம் இவளைப்பெறுமையாகையாலே, அத்தாலுண்டான கூப்பீடுண்டென்று தோற்றும் என்று விவக்ஷித்து அருளிச் செய்கிறார் (இக்கூப்பீட்த்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே). (ஔதார்யம்) தன்னைக்கொடுக்கை. ... (உ)

பந்ம்.	உரை.	பந்ம்.	உரை.
துன்னு	நெருங்கியிருப்பதாய்,	பொன்னில்	பொன்னாலே செய்யப்
மா	ஸ்ரேஷ்ட்டமான		பட்ட
மணி	ரத்நங்களாலே (அலங் க்ருதமான)	மா	ஸ்ரேஷ்ட்டங்களான
முடிமேல்	திருவபிஷேகத்தின் மேலே (சாத்தின)	மணி	ரத்நங்கள் அழுத்திய
துழாயலங்கல்	திருத்துழாய் மாலை யானது	ஆரம்	ஹாரமானது
தோன்றுமால்	தோன்றாநிற்கிறது என்கின்றாளால்;	அணி	(அவ்வாரத்தனக்கும்) ஆபரணமாயிருக்
மின்னு	ப்ரகாசிப்பதாய்	ஆகத்து	திருமார்வில் [கிற
மா	ஸ்ரேஷ்ட்டமான	இலங்குமால்	விளங்காநின்றது என்கின்றாளால்;
மணி	ரத்நங்கள் அழுத்திய	கன்னி	அழிவில்லாத
மகரகுண்டலங்	திருமகரகுண்டலங்	மா	ஒருவராலும் அழிக் க
கள்	கள்		வொண்ணாத பெரு மையையுடைய
வில்	ஒளியை	மதிள்	திருமதிளாலே
வீசம்	வீசாநின்றதுகள் என்கின்றாளால்;	புடை	பக்கங்களிலே
		சூழ்	சூழப்பட்ட
		கண்ணபுரத்தம்மாணக்	கண்டாள் கொலோ. (ஈ)

அவ.— மூன்றும்பாட்டு. இத்தனை அதிமாத்ர ப்ராவண்ய மாகாதுகாண், எல்லாம் செய்தாலும் நாங்கள் சொல்லுகிற ஹித வசநத்தை நீ கேட்கவேணுங்காணென்று நீங்கள் சொன்னால், அவ னுடைய ஆபரணசோபை, கண்களுக்கு முற்படா நின்றது. உங்கள் வார்த்தை செவிப்படுகிற இத்தை நான்கேட்கவோ, கண்ணுக்கிலக் கான அவனழகிலே துவக்குண்ணவோ என்னொநின்றான். †(சேஷித்வ ஸூசகமாயிருக்கவோ என்னொநின்றான்).

அந்.— மூன்றும்பாட்டு. (துன்னுமாமணியித்யாதி) ஸங்கதி யருளிச் செய்கிறார் (இத்தனையித்யாதி). (இத்தனை) என்றது - “சிலையன்றே கைத் தலத்தது” என்று வெறுக்கும்படியான என்கை. “தோன்றுமால்” என்றும், “வில்வீசம்” என்றும், “அணியாகத்திலங்கும்” என்று மிருக்கை யாலே கீழ்ப்பாட்டில் “சிலையன்றே கைத்தலத்தது” என்று வெறுக்க அஞ்சி அவன் முன்வந்தானாக பா (ஓ) வநாப்ரகர்ஷம் பிறந்திருக்கத் தாய் முதலானும் நிஷேதிக்க, நான் ஏதுக்காகவென்று விஷாதப்படுகிறுனென்றுகருத்து.

வ்யா.— (தன்னு) நெருங்கியிருப்பதாய், பெருவிலையான ரத்நங்களாலே அலங்க்ருதமான திருவபிஷேகத்தின்மேலே சாத்தின திருத்துழாய்மாலையானது தோன்றாநிற்க, உங்கள்வார்த்தை செவிப்படுமோ வென்னுநின்றான். சேஷித்வஸூசகமாயிருக்குமிநே திருவபிஷேகமும் வைத்திருத்துழாயும். அர்ஜுநனுக்குப் பரபக்ஷத்தினுடைய கழுத்துத் தோற்றினுப்போலே வைத்தவனையமே யாயிற்று இவனுக்குத் தோற்றுகிறது. (மின்னுமித்யாதி) வளை யத்தினின்றும் நெஞ்சைப் பறித்துக்கொண்டது திருமகர்க்குழை. அவற்றால்வந்த அழகுக்குக்கைவிளக்குப்பிடித்துக்காட்டி னுப்போலே யாயிற்றுத் திருமகர குண்டலங்களினுடைய புகர் இருக்கிறபடி. மின்னாநிற்பதாய் மஹார்க்கமான ரத்நங்கள் அழுத்தப்பட்ட திருமகர குண்டலங்களானவை அவற்றை உள்ளாக்கி தான் புறம்பே திருமேனி யடங்கலும் முட்டாக்கிடும்படி ப்ரகாசியாநின்ற தென்னு நின்றான்.

(பொன்னினித்யாதி) பொன்னுலே செய்யப்பட்ட ரத்நங்களழுத்தியிருந்துள்ள ஹாரமானது அவ்வாரந்தனக்கும் ஆரமாயிருக்கிறதிருமார்பிலேவிளங்காநின்றதென்னுநின்றான். (அணியாகத்திலங்கும்) பிராட்டியெழுந்தருளியிருந்த திருமார்பிலே விளங்காநின்ற

தாய்வார்த்தை கேளாமை அழகாலேயோ ப்ராப்தியாலேயோவென்ன; (சேஷித்வேத்யாதி). அழகிலும் ப்ராப்ததையே ப்ரதாநஹேதுவென்று திருவுள்ளம். முந்தற இவை இரண்டும் தோற்ற வேண்டுவானென்னென்ன (அர்ஜுநேத்யாதி). (கழுத்து) அபாயஸ்த்தலமானகழுத்து. ப்ராப்தனென்று உணக்குத் தோற்றினால் (க) “उत्प्लुतं द्युतं ध्वजैः - தத்தஸ்ய ஸத்ருபரம் பவேத்” என்று ஆறியிருக்கவன்றோ அடுப்பதுயென்னுமதிசங்கையிலே “மின்னுமித்யாதி” என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (வீளையத்தில் நின்றுமித்யாதி). அழகு, ஆறியிருக்க வொட்டாதென்று கருத்து. மணி முடியும் வளையமும் அழகுக்கே உடலென்று தாத்பர்யாந்தரம் விவக்ஷித்த போதைக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (அவற்றாலித்யாதி). “வீசம்” என்று-புகர்வ்யாபிக்குமென்றாய், அதின் தாத்பர்யம் (அவற்றையித்யாதி).

“அணி” என்றதினர்த்தம் (ஆரமாயிருக்கிற) என்றது; ஆபரணமாயென்றபடி. “அணி” கிட்டெகையாய், பிராட்டியாலே அணியப்பட்ட என்றர்த்தாந்தரம் (பிராட்டியித்யாதி). “அணி” அழகாய், மூன்றாமர்த்தம்

றது. ஆபரணம் மிகையானமார்பு. “வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கும்படி ஆபரணத்துக்காபரணமான திருமார்பிலே, ஆபரணங் களும் ஸ்ரீகௌஸ்துபமும்விளங்காநின்றது” என்னுந்நின்றுள். (கன்னி யித்யாதி) சேமித்துவைத்த வஸ்துவை இவள் ஒருத்தியுமேஅறிந்து கொண்டாள்போலே யிருந்தது. உள்ளிருக்கிற வஸ்துவின் சீர் மைக்குத் தக்கபடி அரணுகப்போரும்படியிருப்பதாய் ஒருவரா லும் அழிக்க வொண்ணாதபடியான பெருமையையுடைய மதிளாலே சூழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதனானவனைக் கண்டாள்போலே யிருந்தது. .... (ங)

பூ.— தாராயதன் துளபவண்டுமுத
வரைமார்பனென்கின்றாளால்
போராணைக்கொம்பொசித்தபுட்பாக
னென்னம்மானென்கின்றாளால்
ஆரானும் காண்மின்களம்பவளம்
வாயவனுக்கென்கின்றாளால்
கார்வானம்நின்றதிரும் கண்ணபுரத்
தம்மாணைக்கண்டாள் கொலோ. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தார்	பூத்த	போர்	புத்தோர்முகமான
ஆய	நல்லதான	ஆணை	(குலயாபீடமென்
தண்	குளிர்ந்திருந்துள்ள		கிற) யாணையினு
துளபம்	திருத்துழாய் மாலை		டய
	யிலே (படிந்த)	கொம்பு	தந்தங்களை
வண்டு	வண்டானது	ஒசித்த	பறித்தவனும்,
உழுத	உழாநின்ற [மான	புள்	பெரிய திருவடியின்
வரை	மலை போல் (த்ருட		மேல் ஏறி
மார்பன்	திருமார்பையுடைய	பாகன்	நடத்தாநின்ற
	வன்	என்	எனக்கு
	என்கின்றாளால்;	அம்மான்	ஸ்வாமியர்னவன்

(ஆபரணமித்யாதி). அணிபதத்தில் மூன்றர்த்தத்தையும் அநுவதித்துக் கொண்டு பொன்னினாரமும் மாமணியுமென்றவயித்து அர்த்தாந்தரம் (வெறும்புறத்திலேயித்யாதி). (திருமார்பிலே) என்றது - திருஇருக்கும் மார்வுலே யென்றபடி. ... (ங)

ஆரானும்	என்கின்றனாலு;	வாய்	திருவதரமிரா நின்றது
(எனக்கு ஹிதம்		என்கின்றனாலு;	
சொல்லி விலக்கு		கார்	கறுத்த
கிற நீங்கள்) யாரா		வானம்	மேகமானது [து
காண்மின்கள் பாருங்கோள் [கிலும்		நின்று	நித்யவாஸமாய் இருந்
அவனுக்கு அந்த எம்பெருமானு		அதிரும்	கோஷிக்கும் படியான
அம் அழகிய [க்கு]		கண்ணபுரத்தம்மாளைக் கண்டாள்	
பவளம் பவளம்போலே		கொலோ.	(ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தாராயவிய்யாதி) பூத்துத்தழைத்துச் செவ்வியையுடைத்தாய் குளிர்ந்திருந்துள்ள திருத்துழாய்மாலே யிலே படிந்த வண்டானது, அத்திருத்துழாயில் மதுவானது புறப்பட்டு வண்டலிட்டுக்கிடந்த வரைபோன்ற மார்பிலே உழா நின்றதென்ன நின்றாள். இம்முலைகளைக்கொடுப்புக்கு நடலாம்படி சேறுசெய்து கிடக்குமாயிற்று மார்பு; ஆர் ஆசைப்பட்டுப்பெறுதே யிருக்கிறதை ஆர்பெறுகிறுளென்னுநின்றாள். (போராணையிய்யாதி). யுத்தோர்முகமான குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயா ஸேநப் பறித்து, அச்செயலாலே என்னை அநநயார்ஹையாக்கினவ னென்னுநின்றாள். (க) “ஸ்ரஸ்தி ஸ்ரஸ்தி - ஸக்க்யம் பஸ்யத” என்றவர்க

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (தாராயவிய்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே உருவு வெளிப் பாட்டாலே கண்ணுக்குத் தோற்றுமோ வென்று அவளை மீளவும் அலைக்க, அவர்களுக்கும் காட்டாநின்றுளென்று ஸங்கதி.

“தார்” பூவுடைத்தாய், “ஆய” நல்லதான, “தண்டெபம்” என்று பிரித்தருளிச் செய்கிறார் (பூத்திய்யாதி). “வண்டமுத” என்றத்தாலே தனக்கு ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு உபயுக்தமானவென்றொரு தாத்பர்யமருளிச் செய்து, வெறுப்பாகத் தாத்பர்யாந்தரம் (ஆரித்யாதி). களிறு தருபுணர்ச்சி யிலே அகப்பட்டமை சொல்லுகிறுளென்று அருளிச் செய்கிறார் (யுத்தேத் யாதி). ஆனெகையில் நின்றும் தன்னைப் பிழைப்பித்த உபகாரத்துக்குத் தோற்று, ஸம்ஸ்லேஷிக்கை களிறுதருபுணர்ச்சியாகிலும், களிற்றின்கையில் அவனகப்படப்புகில் செய்வதென்னென்று தனக்கு ப்ராணஸம்ஸ்யம் வந் தத்தை நிவர்த்திப்பித்தபடிக்குத் தோற்றுப்புணர்ந்தாளாகையாலே இங்ஙன சொல்லலாமென்றுகருத்து.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, டி-பா, அடித்தலமும். கநகநு

ளிலே ஒருத்திபோலே காணுமிவள். பெரியதிருவடிமுதுகிலே யிருந்து, இருப்பைக்காட்டி என்னை எனக்கு உரியேனாகாதபடி பண்ணினவன்.

(ஆரானுங்காண்மின்கள்) ஹிதம் சொல்லி விலக்குகிறீங்களும் பாருங்கோள். அழகிய பவளம்போலேயிருந்துள்ள திருவதரத் தைக் கண்டார்க்கு விட்டுப்போகலாயிருந்ததோ? (கார்வான மித் யாதி) கார்காலத்திலே மேகமானது நின்று கோஷியாநிற்குமா யிற்று. (க) “ஓஹ்ஹ்ஹ்ஹ் - ஓகமேகஸ்வநம்” என்கிறதுக்கு ஸ்மா ரகமாயிருக்கை. “ஹ்ஹ்ஹ்ஹ்ஹ்-மேகோதயம்” என்னும்படியே எப் போதும் வர்ஷாவாய், ஆகாசம் அதிராநின்ற திருக்கண்ணபுரத்தம் மாணை. (கண்டாஸ்கொலோ) உக்திமாத்ரத்தில் மீளாதே அவ் விஷயத்தைக்கண்டு அதுபவித்தாளென்றுதோற்றியிராநின்றது. (ச)

மு.— அடித்தலமும் தாமரையே அங்கைகளும்

பங்கயமே யென்கின்றாளால்

முடித்தலமும் பொற்புணுமென்றெஞ்சத்

துள்ளகலாதென்கின்றாளால்

வடித்தடங்கண் மலரவளோ வரையாகத்

துள்ளிருப்பாளென்கின்றாளால்

கடிக்கமலம் கள்ளுருக்கும் கண்ணபுரத்

தம்மாணைக் கண்டாஸ்கொலோ.

(டு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அடி	திருவடிகளுடைய	பங்கயமே	தாமரைபோலிராநின்
தலமும்	ப்ரதேசமும்		றதுகள்
தாமரையே	தாமரைபோல் போக்		என்கின்றாளால்;
	ய (ஹ்ஹ்) மாய்	முடி	திருவபிஷேகத்தினு
	இராரின்றது,		டைய
அம்	அழகிதான	தலமும்	ப்ரதேசமும் (அதிலே
கைகளும்	திருக்கைகளும்		சாத்தக்கடவதான)

திருக்கண்ணபுரத்தை “கார்வானமின்றதிரும்” என்று விசேஷித்த வளுக்கு உட்கருத்து, தன் பெண்பிள்ளை மேககம்பீரமான அவனுத்தியிலே ஈடுபடுமென்கையென்று விவக்ஷித்து அருளிச் செய்கிறார் (ஓகமேகஇத்யாதி). இதுக்கு முன்னே “அது” என்று கூட்டுவது. “அதிரும்” என்றவர்த்தமா கார்த்தம் (மேகோதய இத்யாதி). ... .. (ச)

கநககக பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, டு-பா, அடித்தலமும்.

பொற்பூணும்	திருவாபரணமும்	[வரை	மலைபோல்விசாலமான
என்	என்னுடைய	ஆகத்து	(எம்பெருமான்) திரு
நெஞ்சத்து	மனதினுடைய	[தும்	மார்வினுடைய
உள்	உள்ப்டேசத்தினின்	உள்	மத்தயத்திலே
அகலாது	பிரிகிறதில்லை	இருப்பாள்	வாஸம் செய்கிறாள்
	என்கின்றாளால்;		என்கின்றாளால்;
வடி	கூர்மையாய்	கள்	மதுவை
தடம்	விசாலமான	உருக்கும்	ப்ரவஹியாநிற்பதாய்
கண்மலர்	மலர் போன்ற திருக்	கடி	பரிமளிதமான [கிற
	கண்களையுடைய	கமலம்	பங்கயங்கள் வர்த்திக்
அவளோ	அந்த பெரியபிராட்டி	கண்ணபுரத்தம்மாணக் கண் டாள்	கொலோ. (டு)
	யாரன்றோ		

வ்யா.—அஞ்சரம்பாட்டு. (அடித்தலமித்யாதி) நம்முடைய உத்தேஸ்யமும் நிரதிசயபோக்யமாயிராநின்றது. (அங்கைகளும் பங்கயமே) அத்திருவடிகளிலே தோற்று விழுந்தவர்களை எடுத்தனைக்கும் கைகளும் தாமரைபோலே யிராநின்றது யென்னுநின்றுள். (முடித்தலமித்யாதி) அணைத்தபோதை ஸ்பர்ஸத்திலே துவக்குண்டு மேல்நோக்கிப் பார்த்தபோது இது ப்ராப்தவிஷயமென்று தோற்றும்படியிருக்கிற திருவபிஷேகமும், அதிலே சாதகக்கடவ திருவாபரணமும் என்நெஞ்சைவிட்டுப் போகிறதில்லை யென்னுநின்றுள்; “எல்லாம் செய்தாலும் இத்தனை அதிமாத்ர ப்ரா

அநு.—அஞ்சரம்பாட்டு. (அடித்தலமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் “ஆரணங்காண்மின்கள்” என்று காட்டச் செய்தேயும், அவர்களுக்கு உருவு வெளிப்பாடில்லாமையாலே, தங்கள் வர்த்தை இவள் நெஞ்சில் படும்படி சொல்லப்புக, இப்பெண்பிள்ளை அடிதுடங்கி முடியளவும்கண்டு உங்களுக்குத்தோற்றமையாலே இங்ஙனே சொல்லி அலைக்கிறிகோள், என்நெஞ்சில் அவன் வடிவு அகலவில்லை யென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

“அடித்தலமும்” என்ற ச(ஸ) காரத்துக்குக் கருத்து (நம்முடைய வித்யாதி). “கைகளும்” என்ற ச(ஸ)காரத்துக்கு ப்ராதாந்யமர்த்தமாய், அத்தையருளிச் செய்கிறார் (அத்திருவடிகளிய்யாதி). “என்நெஞ்சத்துள் அகலாது” என்றது நேரே உத்தரமாகையாலே கீழ்ப்பாட்டிற்கும் இதுக்கு முண்டான ஸங்கதிதன்னை இங்கே ஸூசிப்பிக்கிறார் (எல்லாமித்யாதி). கீழ்பதத்தேர்டு இப்பதத்துக்கு ஸங்கதி என்னவுமாம்.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, சு-பா, பேராயிரம். ககுகள

வண்யமாகாதுகான்” என்று நாங்கள் சொல்லுகிற இத்தை நெஞ்சிலே கொள்ளவேணுங்காணென்பர்களே. நீங்கள் சொல்லுகிற வார்த்தை நெஞ்சிலே படுவது இவை என் நெஞ்சைவிட்டு அகலினன்றோ.

(வடித்தடங்கணித்யாதி) மார்புக்காபரணம் - பிராட்டிபோலே காணும். சேர்ப்பாரும் அருகேயிருக்க, நான் எத்தைச் சொல்லி அகலுவது என்னுந்நிறுள். எனக்குப் பற்றுசாளுர் இருக்க, நான் என்ன கண்ணழிவு சொல்லிக் கடக்கப்போவது. ஓராளும் ஒரு நோக்கும்நேராய், போ(ஃ)க்தாக்களாவன்றிக்கேயிருக்கிற கண்ணையுடைய என் ஸ்வாமியினின்றோ திருமார்விலே யிருக்கிறாள். அங்ஙனன்றியே அவன் ப்ரணயதாரையில் ஸ்ரோத்ரியனல்லனென்று நான் ஆறியிருக்கிறேனோ? போக்யதையில்லாமையோ? ப்ராப்தனல்லாமையோ? சேர்ப்பாரில்லாமையோ? நான் எத்தைச் சொல்லி அகலுவது. (கடிக்கமல மித்யாதி) பரிமள ப்ரசுரமாயிருந்துள்ள புஷ்பமானது மதுவை ப்ரவஹியாநிர்குமாயிற்று. மதுபாநம்பண்ண விருந்த வண்டுகளுக்கு ப்ரயோஜனமில்லாத படியாகவும், ஆஸ்ரயம் பொறுதபடியாலும், மதுவை உகாநிற்கும். அவ்வூரில் தாமரையில் படிந்த வண்டுகளால், அதில் மது வற்றப் பருகப்போகாதென்கை. (கண்ணபுரத்தம்மாணைக் கண்டாஸ்கொலோ) அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள் போ(ஃ)க்தாக்களாவல்லாதபடி போக்யதை விஞ்சியாயிற்றிருப்பது. அப்படி நிரதிசயபோக்யனான இவனை, இவன் அதுபவித்துச் சொல்லுகிறான்போலே யிருந்தது. .... (௫)

மூ.— பேராயிரமுடைய பேராளன்

பேராளனென்கின்றாளால்

ஏரார்கனமகரகுண்டலத்த

னென்தோளனென்கின்றாளால்

“பொற்பூண்” என்ற ஆபரணச்சேர்த்திக்குச்சேர ஒருதாத்பர்யம்(மார்வுக் கித்யாதி). தாத்பர்யாந்தரம் (சேர்ப்பாரித்யாதி வாக்யத்ரயமும்). மூன்றாம் தாத்பர்யம் (அங்ஙனன்றிக்கேயித்யாதி). இரண்டாம் தாத்பர்யமே முக்கியமென்னுமிடம் தோற்ற மூன்றடிக்கும் தொகுத்துத் தாத்பர்யம் (போக்யதையித்யாதி). கமலங்களில் மது பெருகின போதைக்கு வண்டுகளில்லையோ வென்ன (மதுவித்யாதி). வண்டுகள் மதுபாநம் பண்ணி த்ருப்தியடைகையாலே இதுக்கு வேண்டுவதில்லையென்று தோற்றும்படி ப்ரவஹிக்குமென்று கருத்து. ... (௫)

கககஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, கூ-பா, பேராயிரம்.

நீரார்மழைமுகிலே நீள்வரையே
யொக்குமாலென்கின்றாளால்
காரார் வயல்மருவும் கண்ணபுரத்
தம்மாணைக் கண்டாள் கொலோ. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆயிரம்	ஆயிரமான	என்கின்றாளால்;	
பேர்	திருநாமங்களை	நீர்	ஜலத்தினால்
உடைய	உடையனானதா லுண்	ஆர்	நிறைந்த
	டான	மழைமுகிலே	காளமேகமும்,
பேராளன்	பெருமையை யுடைய	நீள்	நீண்ட
பேராளன்	பெரியோன்	வரையே	அஞ்ஜநமலையும்
	என்கின்றாளால்;	ஒக்குமால்	ஸத்ருபமாகா நின்ற
எர்	அழகானது		எம்பெருமான்
ஆர்	நிறைந்திருந்துள்ள	என்கின்றாளால்;	
கன	ரத்தங்களாலே சமைக்	கார்	நைல்யத்தால்
	கப்பட்ட	ஆர்	நிறைந்த
மகரகுண்டலத் திருமகர குண்டலங்		வயல்	பயிர்களாலே
தன்	களையுடையனும்,	மருவும்	சூழப்பட்ட
எண்ணோளன் எட்டுத் திருத்தோள்க		கண்ணபுரத்தம்மாணைக் கண்டாள்	
	ளையுடையவன்	கொலோ. (க)	

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பேராயிரமிய்யாதி) குணசேஷ்டிதங்
களுக்கு வாசகமான ஆயிரம் திருநாமங்களையுடையவன். (பேரா
ளன்) (க) “ $\text{द्विंशत्युत्तराश्विन}$ - தேவோநாமஸஹஸ்ரவாந்” (உ)
“பேராயிரங்கொண்டதோர் பீடையன்-நாராயணன்” (ங) “நாமம்
பலசொல்லி நாராயணனென்று” “பால்பசவுடையவன்” என்னுமா

அந.—ஆறும்பாட்டு. (பேரித்யாதி) இப்பெண்பிள்ளை தங்கள் சொல்
கேளாதேயிருந்தபடியாலே இனி என்னென்று விசாரித்து, “உன்னை இப்படி
பிச்சேற்றினவன்பேர் சொல்லிக்காணாய்” என்று கேட்க, “நான் ஒருபேராகி
விதே சொல்லுவது” என்றுகொண்டு, முன்புபுலவித்த அம்சத்தையெல்லாம்
வாய் வெருவாநின்றனென்கிறுனென்று எங்கதி.

ஆயிரம்பேருடையனாகையாலே “பேராளன்” என்று விவகித்து புல
ப்ரமாணங்கள் (தேவஇத்யாதி). இரண்டாம் பேராளனென்றதுக்கு ஸ்வா

(க) பாச-ஸபா-ந-அ-கக. (உ) தி-வாய்-க-ந-க. (ங) ந-திருவ-அ.

போலே (க) “நாமம்பலவுமுடை நாரணன்” இந்த ஆயிரந்திருநாமங் களையுடையனாகையால்வந்த பெருமையையுடையவன். (பேராளன்) பெரியதிலே பெரியது கூடிற்றித்தனை. அத்திருநாமங்கள் தானும் அவன் பக்கலிலே புகுருகையாலே நிறம் பெற்றன என்ன நின்றுள். “பேராளன்” என்று அவன்-திருநாமாதிகளால் பரிச்சேதிக்கவொண் ணைபடி அபரிச்சேத்யஸ்வபாவனுவனென்னுமாம். அன்றிக்கே, (பேராளன் பேராளன்) பெரியோன் பெரியோன் என்னநின்றுள். (ஏராரித்யாதி) நாமத்வாரா சொல்லும் ஸ்வரூபமிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. முன்பு அதுபவித்த அழகுகள் பின் நாட்டுகிறபடி. அழகு நிறைந்திருந்துள்ள ரத்நங்களாலே சமைக்கப்பட்ட திருமகர குண்டலங்களை யுடையனும், அவைவந்து அலையெறியாநின்றுள்ள தோள்களெட்டையு முடையனென்ன நின்றுள். (எண்தோளன்) திருத்தோள்கள் நாலாயிருக்க ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களைத் தரித்தாப் போலேயும், நாலுதோளாயிருக்கச்செய்தே, ஆயிரந்தோள்போலே வ்யாபரித்துக்கடலைக்கடைந்தாப்போலேயும் நாலாயிருக்கச்செய்தே “எண்தோள்” என்கிறுளென்றபடி.

(நீரார் மழை முகிலித்யாதி) உபமாநம் கதிர்பெருக்கவேண்டி யிருக்கிறபடி. கடலைக் கழுத்தேகட்டளையாகப் பருகின மேகம் போலவும், அஞ்ஜனகிரிபோலேயுமிருக்கிற வடிவையுடையவென்ன நின்றுள். ஸ்ரமஹரதையும்அபரிச்சேத்யதையும் இரண்டையும் சொல் லுகிறது. (காரார் வயலித்யாதி) எங்குமொக்கப் பயிர்மாறுமை யாலே கறுத்த நிறத்தையுடைத்தான வயலாலே சூழப்பட்ட கரு வடைந்த பயிராகையாலே, எங்குமொக்கக் கறுத்தபடியே யிருக்கு மாயிற்று. முக்தர் என்றுமொக்க பஞ்சலிம்ஸாதி வார்ஷிகராயிரு

பாவிகமான பெருமையுடையவென்றர்த்தமாய் இப்படி விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (பெரியதிலித்யாதி). விவரணம் (அத்திருநாமங்களித் யாதி). சப்தார்த்தம் (பேராளன் என்று இத்யாதி). ஆதரத்தால்த்விருத்தியென் கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). “ஒக்குமால்” என்னுமளவுக்கும் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (நாமேத்யாதி). தாத்பர்யாந்தரம் (முன்பித்யாதி). முன்புறு வித்தபோது “தோள்நான்கே” என்றிருக்க, இங்கே “எண்தோள்” என்னக் கூடுமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (திருத்தோள்களித்யாதி).

தாத்பர்யாந்தரம் (ஸ்ரமஹரதையுமித்யாதி). ... ... (சு)

கசு00 பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, எ-பா, செவ்வரத்த.

க்துமாபோலேயும், உள்ளிருக்கிறவன் நிறம்போலேயும், (க) “கரு நெற்கூழ் கண்ணமங்கையுள் காண்டும்” என்னக்கடவதிறே. இப் படி என்றும் வயல்கறுத்துச்சினைகொண்டிருக்குமத்தனை. (கண்ண புரமித்யாதி) அவ்வடிவில்கண்வைத்தாள்போலேயிராநின்றது. (சு)

பூ.— செவ்வரத்தவுடையாடையதன்மேலோர்

சிவளிகைக் கச்சென்கின்றாளால்

அவ்வரத்தவடியிணையு மங்கைகளும்

பங்கயமே யென்கின்றாளால்

மைவளர்க்கும்மணியுருவம் மரதகமோ

மழைமுகிலோ வென்கின்றாளால்

கைவளர்க்குமழலாளர் கண்ணபுரத்

தம்மாணைக்கண்டாள் கொலோ.

(எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செம்	சிவந்த		என்கின்றாளால்;
வரத்த	ஸ்ரேஷ்ட்டமாய்	மை	கருநிறத்தை
உடை	தரிக்கப்பட்ட	வளர்க்கும்	வளரானின்றிவ்
ஆடை	திருப்பரியட்டமும்,	மணி	நீலமணிபோன்ற
அதன்மேல்	அந்த பீதாம்பரத்தின்	உருவும்	திருமேனியும்
	மேலே	மரதகமோ	மரதகமணியோ
ஞர்	அதவிதீயமான	மழைமுகிலோ	நீலமேகமோ
சிவளிகைக்	பொன்னெழுதின		என்கின்றாளால்;
கச்சு	கச்சும்	கை	தன்கைகளால்
	என்கின்றாளால்;	வளர்க்கும்	(ஹோமம் செய்து)
அவ்வரத்த	அப்படியே சிவந்த		வளர்க்கப்பட்ட
அடியிணையும்	இரண்டு திருவடிக	அழலாளர்	அக்கியை யுடையவர்
அம்	அழகிய [ளும்]		கள் வர்த்திக்கிற
கைகளும்	திருக்கைகளும்		கண்ணபுரத்தம்மாணைக் கண்டாள்
பங்கயமே	தாமரையே		கொலோ.

(எ)

வ்யா.—எழாம்பாட்டு. (செவ்வரத்தவுடையாடை) அவனுடைய உடைவாய்ப்பிலே தோற்றமை தோற்ற வாய்விடாநின்றாள்.

அந்.—எழாம்பாட்டு. (செவ்வரத்தவித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் வடிவழகு பன்னாட்டின படியாலே மடி பிடித்துஅத்தையே மீளவும் சொல்லா நின்றா ளென்று ஸங்கதி.

திருப்பீதாம்பரம்சாத்தினால் (க) “கூஷண்பூஷகலீகலந்- கௌஸேய புஷ்பிதகடதடம்” என்கிறபடியே, திருவரை பூத்தாப்போலேயா யின்றிருப்பது. (செவ்வரத்தவுடையாடை) சிவப்பாலும் ரக்தத் தாலும் இரண்டாலும் சிவப்பையே சொல்லுகிறது. அந்த சொல்லே வரவுமாம். அத்தோடு பர்யாயமான சொல் இரட்டித்து வரவு மாம். அப்போது அதுக்கும் மீமிசையென்று பொருளாய், அர்த் தத்தினுடைய அதிசயத்தைக் காட்டக்கடவது. சிவந்த, வரத்த - ஸ்ரேஷ்டமான என்றுமாம்; ஆக அறச்சிவந்தவாடைசாத்தும். அதுக்குமேலே “சிவளிகைக்கச்சு” என்று - கட்டுங்கச்சு; பொன் னெழுதினகச்சு. அப்படியே சிவந்திருக்கிற திருவடிகளும், திருக் கைகளும் விகாஸாதிகளாலே தாமரையே.

(மைவளர்க்குமித்யாதி) கிட்டினதனையும் மையேமிருக்கிறவத் தனையாயிற்று. இருண்ட நிறத்தை வளரானின்றள்ள நீலமணி போன்ற வென்கை. (உ) “மல்குநீலச் சுடர்தழைப்ப” என்கிற படியே. (கைவளர்க்கும்) அவ்வூரிலொருவரும் தகழிணைகொடுத்து ஹோமம் பண்ணுவிட்பாரில்லையாயிற்று. தன்கையால் வளர்க்கப் பட்ட அக்நியையுடையனாகையன்றே அவன் பரியட்டமே பிடித்து அடைய இவளுக்குச்சிவந்து தோற்றுகிறது. (எ)

மூ.— கொற்றப்புள்ளொன்றேறிமன்றாடே
வருகின்ற நென்கின்றாளால்

உடைவாய்ப்பேதென்ன (திருவித்யாதி). முதற்சொன்ன சொல்வே வந்தர்லன்றே மீமிசையென்ன (அந்தவித்யாதி).

திருமேனிக்கு விசேஷணமாக வருளிச்செய்து மணிக்கு விசேஷணமாக வருளிச்செய்கிறார் (இருண்டவித்யாதி). மணியை இத்தனை சிகழித்தாரு ண்டோ வென்ன (மல்கித்யாதி). (தகழிணை) கைக்கடலி. அவர்கள் கடலி கொடுத்துப் பண்ணுவியாமல் தங்கள் கையாலே பண்ணுகிறார்களென்கைக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன (தன்கையாலித்யாதி). இத்தால் இவர்கள் ஆளிட் டந்தி தொழாமல் தாங்களே செய்கையாலே உத்தரவேதியில் ப்ரஹ்மாவுக்கு ப்ரத்யக்ஷமானாப்போலே இவர்களுக்கும் அந்தர்யாமித்வேந வன்றிக்கே, ஸ்வயமேவ ஹவிர்ப்பாகம் கொள்ளுகையாலே எல்லாம் மிகவும் சிவந்து தோற் றுகிறதென்று தாத்பர்யம். ... .. (ஏ)

(க)

(உ) தி-வாய்-எ-சு-சு.

கச02 பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, அ-பா, கொற்றப்புள்.

வெற்றிப்போரிந்திரர்க்கு மிந்திரனே
யொக்குமாலென்கின்றாளால்
பெற்றக்காலவனாகம் பெண்பிறந்தோ
முய்யோமோ வென்கின்றாளால்
கற்றநூல்மறையாளர் கண்ணபுரத்
தம்மாணைக்கண்டாள்சொலோ.

(அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொற்ற	(ஆஸ்ரிதருக்குஉபகரித் தத்தால் வந்த) ஜய முடையவனாய்,	ஒக்குமால்	ஸத்ருஸுனாகும்படி யானவன்
ஒன்று	அத்விதீயனான	அவன்	என்கின்றாளால்; [டைய
புள்	பெரியதிருவடியின்	ஆகம்	அந்த எம்பெருமானு
ஏறி	வீற்றிருந்து [மேலே	பெற்றக்கால்	திருமார்விலே
மன்று ஊடே	ஸர்வஸாதாரணஸ்த்த லத்திலே	பெண்	அணையப்பெற்றால்
வருகின்றான்	வாராநின்றான்	பிறந்தோம்	பெண்ணாக
	என்கின்றாளால்;	பிறந்தநாங்கள் [மோ	
வெற்றிப்போர் கேவலயுத்தம் செய்வ		உய்யோமோ	உஜ்ஜீவிக்கமாட்டோ
தாலேயே		என்கின்றாளால்;	
இந்திரர்க்கும் இந் த ர ன் எ ன் று		கற்ற	அப்யஸிக்கப்பட்ட
சொல்லும்படி		நூல்	ஸாஸ்த்ரங்களையும்
யான நஹுஷாதி		மறை	வேதங்களையும்
களுக்கும் [த்ரனோடு		ஆளர்	உடையவர்கள் வர்த்
இந்திரனே இந்த்ரானாதேவேர்		திக்கிற	
		கண்ணபுரத்தம்மாணைக் கண்டாள்	
		சொலோ.	(அ)

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (கொற்றவித்யாதி) கீழே இவன் அவனடியைப்
பிடித்தும், மடியைப்பற்றியும்படியை அநுபவித்ததைக்கேட்டவர்கள் இவ
ருக்கு இப்படி அநுபவம்செல்லாநின்றால் முலையில் பூம்பயலைபிறக்கும்படி விர
ஹவ்யஸநம் நடக்கைக்கடியென்னென்றுகேட்க, இவருக்குக் கிட்டவந்து ஸம்
ஸ்லேஷித்ததில்லாதே அநுரவிப்ரக்ருஷ்டமாய் வந்தாப்போலே தோற்றுகை
யாலே தன்னிடத்திலே வரவில் நிர்ணயம் பிறவாதே விரஹக்லேசத்தை
யடைந்தானென்று அவன் வார்த்தையாலே அறிந்தாளாக அநுவதிக்கிறு
ளென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, அ-பா, கொற்றப்புள். கச௦௩

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. பிள்ளையமுதனார் இத்திருமொழிக்குப் பரவேசம் சொல்லாநிற்க, ராஜாக்கள் அந்தப்புரக்கட்டிலே தெருவிலே பள்ளியந்துலாத்திலே ஏறி உலாவாநிற்பார்களாகாணென்றப் போலே அநேகம் வாக்கியசிலப்பங்களைப் பண்ணினார். அப்போது பால்யத்தாலே அவ்வடைவுகள் புத்திபண்ணப் பெற்றிலோம். அவற்றுக்கு இதில் பற்றுசேதென்று விசாரித்தோம். இதுவாகாதே என்று தெளிந்தோங்காணுமென்று இவ்வளவிலே பிள்ளை யருளிச் செய்தார்.

வ்யா.—(கொற்றப்புள்ளித்யாதி) ஸர்வஸாதாரணனுனவன்விடாயர் இருந்தவிடங்களிலே சாய்கரகத்தைக் கொடுவந்து கொடுப்பாரைப் போலே, எல்லார்க்கும் உபகரிக்கும்அத்விதீயனுனவன், வாஹந்திலே ஏறி ஸர்வஸாதாரணஸ்த்தலத்திலே வாராநின்றான். “ஆர் இரஞ்சிக்கொள்ளப்புகுகிரார். ஆர் கையிலே பறியுண்ணப்புகுகிரான்” என்றறிகிலே னென்கின்றான். வந்தபடி தெரியாமல் வந்து, தன் கண்ணுக்குள்ளே யிருக்கக்காணும் இவருக்கு ஓடுகிறது. வரப்புக்கால் பாதிபந்தகமில்லையென்றே நின்றான். (வெற்றிப்போரித்யாதி) வெறும்போரில் பூசலில் வந்தால் (க) “சிர்ஸாஸ்சுபிஷீ - வீர்யே ஸாக்ஷாச்ச்சிபதே” என்னக்கடவதிதே. இந்த்ரனுக்கும் இந்த்ரனுண்டு மஹேந்த்ரன், வ்ருத்ரவதாதிகளாலே பட்டம்சூடினவன்; அவனோடொக்குமென்றே நின்றான்.

பெரியதிருவடிமே லேறிவருவது - ராஜாக்கள் அந்தப்புரத்துக்கு வருமா போலே யிருக்கிறதென்று விவக்ஷித்து அரையர் இப்படி நிர்வஹித்தாரென்று ஸம்வாதத்துக்கு ஒரையிஹயமருளிச் செய்கிரார் (பிள்ளையித்யாதி). (பள்ளியந்துலாம்) தண்டிகை. (வாக்கியசிலப்பங்களை) வாக்கியசாதுர்யங்களை.

“கொற்ற” என்றது-வெற்றியாய், அதுதானும் (உ) “சிர்ஸாஸ்சுபிஷீ - வீர்யே ஸாக்ஷாச்ச்சிபதே” என்றப்போலே உபகரித்தத்தால் வந்த வெற்றியென்று விவக்ஷித்து ஸத்ருஷ்டாந்த மருளிச் செய்கிரார் (ஸர்வஸாதாரணத்த்யாதி). “மன்னாடே” என்றவருக்கு உட்கருத்து (ஆர் இரஞ்சித்யாதி வாக்கியத்தாலே). மேலுக்கவதாரிகை (வரப்புக்காலித்யாதி). வெற்றிப்போரே-கேவலயுத்தமே நிரூபகமாகவுடையரான இந்த்ரனென்று சொல்லும்படியான நஹுஷன் போல்வார்க்கும் இந்த்ரனான சசிபதியை ஒக்குமென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிரார் (வெறுமித்யாதி வாக்கிய சதுஷ்டயத்தாலே).

கச0ச பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, கூ-பா, வண்டமரும்.

(பெற்றக்காலித்யாதி) அவன்மார்விதே அணையப்பெற்றால்
(க) “ஸ்ரீஸ்ரீ ௦ ஷ்ஷாஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வகவாஸாய” என்று அவ
னோடே அணையப்பெறில் ஜீவித்தல், இல்லையாகில், (உ) “அஸ்நீஷ -
அஸந்நேவ” என்று ஸயிக்கும்படியாயிருக்கிறநாங்கள்உஜ்ஜீவிப்போ
மென்னுநின்றோம். அவ்வூரில் விழுவேடுடுத்துக்கொண்டறிதல்;
புஸ்தகம் பார்த்தறிதல் செய்வாரில்லை; ஆசார்யோச்சாரணாச்
சாரண க்ரமத்தாலே கற்ற ஸாஸ்த்ரங்களையும் வேதங்களையுமுடை
யராயாயிற்றெல்லாருமிருப்பது. அவ்வூரில் அவனையே கண்டா
ளாகவேண்டாவோ?, வேதமயன்மேலே வருகிறபடியையும் (ங)
“யமிந்த்ரமாஹு” இத்தயாதிப்படியையும் சொல்
லும்போது. .... (அ)

மூ.— வண்டமரும் வனமலை மணிமுடிமேல்

மணநாறுமென்கின்றாளால்

உண்டிவர்பாலன்பெனக் கென்றொருகாலும்

பிரிகிலே நென்கின்றாளால்

பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில்

யாமென்றே பயில்கின்றாளால்

கண்டவர்தம்மனம்வழங்கும் கண்ணபுரத்

தம்மாணைக்கண்டாஸ்கொலோ.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகளானவை	மணம்தாறும்	விசேஷமாய் பரிமளம்
அமரும்	படிந்து கிடக்கிற		வீசாநின்றது
வநமலை	திருத்துழாய் மாலையா		என்கின்றாளால்;
மணி	மணிகளழுத்திய[னது	இவர்பால்	இவர் பக்கவிலே
முடிமேல்	திருவபிஷேகத்தின்	எனக்கு	எனக்கு
	மேலே	அன்பு	ஆசையானது

“அவனாகம்-பெற்றக்கால்” என்றவயித்தருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி).
(விழுவேடுடுக்கை) க்ரந்தாபஹரணம்பண்ணுகை. (புஸ்தகம்) க்ரமாகதமான
க்ரந்தம். இத்தால் ஓராசார்யன் ஸந்நிதியில் கல்லாமையைச் சொல்லுகிறது.
வேதவான்களிருந்தவூரில் அவனைக் கண்டாநென்கைக்கு அடையாளமே
தென்ன; இவன் வார்த்தையிலே அறியலாமென்கிறார் (அவ்வூரிலித்யாதி).
“யமிந்த்ரமாஹு” என்றது-ஸர்வேஸ்வரனையே இந்த்ரஸத்ருபத்தை வேதம்
சொல்லுகிறதென்றபடி. ... (அ)

(க) ரா-அயோ-ச0-டு. (உ) தை-ஆ-சு-க. (ங)

உண்டு	இருக்கின்றது	என்றே	என்கிறபடியே
என்று	என்று சொல்லி	பயில்கின்றாள்	வாய்வெருவாநின்றாள்;
ஒருகாலும்	ஒருகாலும்	ஆல்	கஷ்டம்
பிரிகிலேன்	பிரியமாட்டுகிறிலேன்	கண்டவர்	சுவிராஜனை, ஸேவி த்தவர்கள்
	என்கின்றானால்;	தம்	தங்களுடைய
பண்டு	முன்பு	மனம்	மனதை
யாம்	நாம்	வழங்கும்	ஸர்வஸ்வதாநமாய்
இவரை	இந்த எம்பெருமானை		கொடுக்கும்படி
எவ்வூரில்	எந்த திவ்யதேசத்தில்		ஸுந்தரஞான
கண்டு	கண்ணுரக்கண்டு	கண்ணபுரத்தம்மாளைக்	கண்டாள்
அறிவது	அறிந்தது		கொலோ. (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வண்டமரும்) தன்நிலத்தில் நின்ற போது மணம் மட்டமாய், திருக்குழலிலே ஏறினவாறே இரட்டிற்றாயிற்றிருப்பது. வண்டுகள் பரிமளம்போலேபடிந்துகிடக்குமாயிற்று. (உண்டிவர்) பண்டு உனக்கு இவ்விஷயத்திலே அன்புண்டென்று சொன்னால் இல்லாமை ஸாதிக்குமவள்தானே, இப்போது உனக்கு இவன்பக்கவிலே அன்புண்டென்னாநின்றாள். அத்தாலே பவித்த தென்னென்ன; ஒருகாலும் உங்களை அற ஸம்பவித்துச் சொன்னே நென்கிறாள்.

(பண்டித்யாதி) முதல் நாள்கண்டால் ஸ்வாபாஷிகமான ஸ்வாமித்வத்தாலும் முகத்தில் தண்ணளியாலுமாக, “முன்பே கண்டறியும் முகமாயிருந்ததீ, எவ்வூரில்தான் கண்டது” என்னும்படியிருக்க

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வண்டித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் “மன்னாடே வருகின்றான்” என்னச் செய்தே கிட்டவந்தானாகக்கொண்டு திருத்துழாய் மணம் அலையெறியும்படியைச் சொல்ல, இத்தைக்கேட்டவர் “இதென்” என்று கேட்க, நாணிலியேனுக்கு முன்பு அன்புண்டென்னா நிற்குகொண்டு அவனைக் கிட்டக்கண்டு அழகில் வைலக்ஷணயத்தை நிர்ணயிக்கமாட்டாமல் ஆஸ்ரயப்படுகிறுளென்று ஸங்கதி.

“அமரும்” என்றவர்த்தமாநார்த்தம் (வண்டுகள்தயாதி). * அவனை யொருகாலும் பிரிகிலேனென்ற இவர் எல்லாரையும் விட்டமை பவித்த தென்றருளிச் செய்கிறார் (ஒருகாலுமித்யாதி).

கச0௬ பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, கூ-பா, வண்டமரும்.

கும்; சி(பி)ரபரிசயம்பிறந்தால் பின்பு “முன்போரிடத்திலும் இவனைக் கண்டறியோம்” என்னும்படியாயிருக்கும். நித்யாபூர்வமானவிஷய மென்றபடி. சொன்னவிரண்டர்த்தத்தையும் அது காட்டுமோவென் ன்; “பயில்கின்றாளால் என்ற துகண்டாயே, ஏற்றைக்கும் வார்த்தை இதுவேயன்றோ, இப்படியாக வேண்டாவோ” என்றுஜீயர். இருந்த படியால் அவ்வூரிலேபுக்கு அவனைக் கண்டாளாக வேணுமென் னென்ன; நெஞ்சிழந்தார் வார்த்தையாயிராநின்றதே இவளது; அப ழ்முருதகித்தை யன்றாகில், தாய்முன்னே அவ்வார்த்தை சொல்லா னிறே. வந்துகண்டவர்கள் நெஞ்சை மேலெழுத்திட்டுக் கொடா நிற்பர்களாயிற்று. .... (க)

ப்ரதமத்திலே கண்டபோது முன் கண்டாப்போலவும், பரிசயம் பண் ணும்போது காணாதாப்போலவுமாகிற இவ்விரண்டர்த்தத்தையும், “கண்டறிவ தெவ்வூரில்” என்கிற சப்தம் தானே காட்டுமபடி எங்ஙனையென்னும் சங்கை யை அறுவதிக்கிறார் (சொன்னவித்யாதி). “பண்டு இவரைக்கண்டறிவ தெவ் வூரில்” என்கையாலேமுன்கண்டாப்போலவும், “எவ்வூரில் எங்கேகண்டது” என்கிற ஸ்வர விசேஷத்தாலே காணாதாப்போலவும் தோற்றுகையாலே ஒரு சப்தந்தானே இரண்டையும் காட்டுமென்று உத்தரம் திருவுள்ளம்பற்றி இர ண்டு நியாமகமருளிச் செய்தாரென்கிறார் (பயில்கின்றாளித்யாதி வாக்க்யத்தரயத் தாலே). அதாவது - “பயில்கின்றான்” என்கிறவர்த்தமானபலத்தாலும், ப்ரதமத சையிலும் இதுவேவார்த்தையாகையாலும் இப்படியேஇரண்டர்த்தமாகத் தாத் பர்யம் கொள்ளவேணுமென்கை. அதுபவம் நித்யமாய்ச்செல்லும்போது, விஷ யம்-நித்யாபூர்வமாயிருக்கவேண்டுகையாலே அதுக்குடலாக ப்ரதமதசையிலே காணாதே கண்டவனுக்கும் கண்டாப்போலேயிருக்குமென்றும், பரிசிலிக்கப்பரி சிலிக்க, கண்டறியோம் கண்டறியோமென்றும் தோற்றியிருக்கும். இங்ஙனன் றாகில் இதரவிஷயத்துக்கும் இவ்விஷயத்துக்கும் வாசியற்றிருக்கும். வர்த்த மாநஸித்தமாக உத்தரோத்தராதுபவம் கிட்டாதென்று கருத்து. (இருந்தபடி யால்) இவள் வார்த்தையிருந்தபடியால். (என்னென்ன) என்றது - என் கொண்டென்ன வென்றபடி. சுவரிப்பெருமானைக் கண்டவராயிருக்கு மவ்வூ ரிலுள்ளார், தங்கள் மநஸஸை, “வழங்கும்” ஸர்வஸ்வதானமாகக் கொடுக்கும் படி இங்கிருக்குமவனை யென்று விசேஷிக்கையாலே, “இவளும் அவர்களைப் போலே நெஞ்சைக்கொடுத்துவிட்டாள்” என்று பலிக்குமென்று திருவுள்ளம் பற்றி கீழில்பரஸ்ரதத்துக்கு உத்தரம் (நெஞ்சிழந்தாரித்யாதி). சப்தார்த்தம் (வந்தித்யாதி). மேலெழுத்திடுகை-தாங்களே ஸம்மதிக்கை. ... (க)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க0-பா, மர்வளரும். கச0௭

பூ.— மாவளருமென்னைக்கி மாதரான்
மாயவனைக் கண்டாளென்று
காவளரும் கடிபொழில்சூழ் கண்ணபுரத்
தம்மானைக்கவியன்சொன்ன
பாவளரும் தமிழ்மாலை பன்னியநூலினை
யைந்து மைந்துமவல்லார்
பூவளரும் கற்பகம்சேர் பொன்னுலகில்
மன்னவராய் புகழ்தக்கோரே. (க0)
திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மா	மான்போலே	சொன்ன	அருளிச்செய்த,
வளரும்	விசாலமாய்	பா	சந்தஸ்ஸுக்கள்
மென்	மருதுவான	வளரும்	வளராரின்ற,
நோக்கி	பார்வையையுடைய	நூல்	ஸ்ரீஸ்த்ரமாகிற நூலால்
மாதரான்	பெண்ணுனவன்,	பன்னிய	விஸ்தரிக்கப்பட்ட
மாயவனை	ஆஸ் சர்ய பூ (ஈ) த	தமிழ்மலை	தமிழ்மாலாருபமான
	னாய்,	இவையைந்	} இப்பத்துப் பாட்டை யும்
கா	பூந்தோட்டம்போலே	துமைந்தும்	
வளரும்	தானே பரவாரின்ற	வல்லார்	அப்யஸிக்கவல்லவர்,
கடி	பரிமளத்தையுடைத்	பூ	புஷ்பங்கள்
பொழில்	சோலைகளாலே [தான	வளரும்	வ்ருத்தியடையாரின்ற
சூழ்	சூழப்பட்ட	கற்பகம்	கற்பகவ்ருகுகங்கள்
கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்தில்	சேர்	சேர்ந்திருக்கிற
	எழுந்தருளி யிருக்	பொன்னுலகில்	பரமபதத்தில்
	கிற	மன்னவராய்	ஸ்வாமிகளாய் (நீத்ய ஸூரிகளால்)
அம்மானை	ஸ்வாமியான ச வ ரி	புகழ்	புகழப்பட்டவராய்
	ராஜனை,	தக்கோரே	ப்ரப்யராவர்கள். (க0)
கண்டான்	கண்ணாஸேவித்தான்		
என்று	என்ற விஷயமாய்		
கலியன்	ஆழ்வார்		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மாவளருமித்யாதி) இனி இவள்

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (மாவளருமித்யாதி) “ கண்டான்கொலோ ”
என்று ஸம்ஸ்யித்ததாக கீழெல்லாமிருக்க, இங்கே “கண்டான்” என்றுநிஸ்ஸ
யித்ததாக அதுவதிக்கப்போமோவென்ன (இனிஇவளித்யாதி). “மா” என்று

கச0அ பெரியதிருமொழி, அ-பு, க-தி, க0-பா, மாவளரும்.

மீளாதபடியானுள்ளதாயார் சொன்னவார்த்தையிறே. மான் போலேயாய் பரப்பையுடைத்தாய் ம்ருதுவான நோக்கையுடைய தன் அவயவசோபைக்கிடாக ஆய்ச்சாயபூதனுவனைக் கண்டா ளென்று. (காவளரும் கடிபொழில்) காவில்கடியானது, அதாவது- சோலையில் பரிமளம், பூமியெங்கும் வெள்ளமிடாநின்றது. பொழில் - பூமி. காவானது சிலர் இட்டாக்கிண்போலே தானே வளரநின் றுள்ள பொழில்சூழ்ந்த. அவைபோலேயாயிற்றுச் சூழ்ந்த சோலை யுடைய விருப்பது. (பாவளரும்) சந்தஸ்ஸுக்களால் குறைவற்று, லக்ஷணேபேதமுமான. உபரிதநலோகங்களுக்கடைய, கற்பகத்தைச் சிறப்பாகச் சொல்லக்கடவர்கள். பரமபதத்தில் (க) “ஆண்மின்கள்” என்கிறபடியே தாங்களே நிர்வாஹகராய் இவ்வருஞ்ஞாரடங்க ளும் ஸாத்த்தயராவர்கள். .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளைதிருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து முதல்திருமொழி முற்றிற்று.

நாலுகால் பதார்த்தமாகையாலே (மான்போலே) என்றது. “காவில் - கடி- பொழில்சூழ்-வளரும்” என்றவயித்தருளிச்செய்கிறார் (காவில்கடியித்தயாதி). காவுபோலே- பூந்தோட்டம்போலே, ஸ்ரத்தையோடே தானேவளரும்தாய், கடி - பரிமளத்தையுடைத்தான, பொழில் - சோலை, அத்தாலே சூழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரம் என்றத்தாந்தரமருளிச் செய்கிறார் (காவான தித்தயாதி வாக் யத்வயத்தாலே). (அவை) பூந்தோட்டங்கள். “பன்னிய” நூலாலே பன்னப் பட்ட வென்றாய் அருளிச்செய்கிறார் (லக்ஷணேபேதமான) என்று. (இவ்வரு ஞ்ஞாரடங்கலும்) இங்கிருந்து கற்றாரடங்கலும். (ஸாத்த்தயராவர்கள்) நித்ய ஸூரிகளுக்கு ப்ராப்யராவர்களென்று கருத்து. ... (க0)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

அந்.—தெள்ளியிப்ப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில் “எற்றேகாண்” என் றும் “ஆரானும் காண்மின்கள்” என்றும் இவள் வார்த்தையாலே இவ்வுப தேசம்பலித்து, திருத்தாயார்க்கும் சவரிப்பெருமானிடத்திலே பாவநாபர்களஷ முண்டாயிற்றென்று திருவுள்ளம்பற்றி, வினவவந்தவர்களுக்குத் தன் பெண் படி சொல்லுகிறவள் சவரிப்பெருமானே முன்னிட்டே இவள் விரஹதசை சொல்லுகைகூடுமோ, ஸந்திதியுண்டாகில் விரஹமில்லையென்று சங்கையிலே

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழி

எட்டாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி

தேள்ளியீர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—தெள்ளியீர் ப்ரவேசம்—“உண்டிவர் பாலன்பெனக்கு” என்று தன்மகள் பாசுரத்தைக்கேட்ட திருத்தாயார் இவள் அபஹ்ருத சித்தையானோபோலே யிருந்தது. (க) “ஓம்ஸாந்தூஷ்டிவிஜா உஷஸ் லக்ஷ்- பும்ஸாம்த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்” என்கிற சக்ரவர்த்தித் திருமகனைக் கண்டாளல்லன். * கண்டவர் தம்மனம்வழங்கும் கண்ண புரத்தம்மாளைக் கண்டாளாமித்தனையென்று நினைத்து, முன்னிலையாய், சுவரிப்பெருமாள் முகத்தைப்பார்த்து, “இவள் நெஞ்சைப் பறிக்கையன்றிக்கே கையில் வளையையும் பறிக்கவேணுமோ” என்கிறாள். கண்டவர்தங்களுடைய கண்ணையும் நெஞ்சையும் பறித்துக் கொண்டுபோம்வாரிறே சக்ரவர்த்தித் திருமகன்; கண்டபோதே தந்தாமுடைய நெஞ்சுகளைக் கொள்ளலாகாதோவென்று எழுதிக்கொடுக்கும்படியிறே க்ருஷ்ணன் வடிவழிகிருக்கும்படி. .... *

மூ.—தெள்ளியீர் தேவர்க்கும் தேவர்திருத்தக்கீர்

வெள்ளியீர் வெய்ய விழுதிதிவண்ணரோ
துள்ளுநீர் கண்ணபுரம் தொழுதாளிவள்
கல்வியோ கைவளை கொள்வதுதக்கதே.

(5)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தெள்ளியீர்	அறிவுடையராய்,	வெய்ய	காய்ச்சின
தேவர்க்கும்	நித்யஸூரிகளுக்கும்	விழுநிதி	நல்லபொன்போன்ற
தேவர்	நிர்வாஹகராய், [கு	வண்ணர்	வடிவமழகுவுடையரா
திரு	பெரியபிராட்டியாருக்		ன (உமக்கு)
தக்கீர்	தகுதியானவராய்,	கை	(பெண்ணினுடைய)
வெள்ளியீர்	சுத்தஸ்வபாவராய்,		கைவிலிருக்கிற

ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (உண்டிவர் பாலித்யாதி). சக்ரவர்த்தித் திருமகனன்றிக்கே இவ்வியஷயத்திலே நெகிழ்ந்தா ளென்கைக்கு இங்குத்தைக்குஆதிக் மேமெதன்ன வருளிச்செய்கிறார் (கண்டவரித்யாதி), ... *

(க) ரா-அயோ-ந-உக.

வளை	வளையை	துள்ளும்	களித் துவர்த் திக்கிற
கொள்வது	அபஹரித் துக்கொடு	கண்ணபுரம்	நிருக்கண்ணபுரத்தை
	போகையானது	தொழுதாள்	ஓர் அஞ்ஜலி பண்ணினா
தக்கதோ	தருமோ?	கள்வியோ	இவள் கபடியோ? [ள்,
இவள்	இந்தப் பெண்,	ஓ!	இதென்ன அந்யாயம்!
சீர்	(அசேதநமான) ஜலமும்		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தெள்ளியீர்த்யாதி) கைவளைகொள்
வது தக்கதேயென்ன; என்றான்; “நமக்குக்கைவளைகொள்ளத் தகா
மையென்” என்று சுவரிப்பெருமாள்கேட்க, தகாதென் னுமிடத்தை
உபபாதிக்கிறான் கீழ். (தெள்ளியீர்) தெள்ளிமை - அறிவுடைமை.
நீர்தாம் சாலவாசியறிவீரொருவரன்றோ ? (க) “ஸந்திரௌஸந்திரஃ
புஷ்பஸந்திரஃ-லோகேபுருஷஸாரஜ்ஞம் புருஷாந்தரகோவிதம்”
என்றிறே பெருமானைச் சொல்லுவது. அப்படியே லோகத்தில்
புருஷர்களைக்கண்டால், “இவன் இன்னான், இவனுடையஅளவிது”
என்று வாசியறிந்துபோரக்கடவ நீர், பெண்பிறந்தார் வாசியறிய
வேண்டாவோ?; உம்முடைய ஸர்வஜ்ஞதைக்குப்போருமோ இவள்
கையில் வளையை அபஹரிக்கை. அதுகிடக்கிடும். (தேவர்க்கும்
தேவர்) (உ) “தெள்ளியார்பலர்கைதொழும் தேவனார்” என்கிறபடி
யே, அக்லிஷ்டஜ்ஞானரான நித்யஸ்விகளுக்குநிர்வாஹகராயிருக்கக்
கடவநீர், ஓர் அப(ய)லைகையில்வளையை அபஹரிக்கைஉம்முடையமே
ன்மைக்குப்போருமோ?. நாட்டில் சுஷுந்தரதேவதைகளும்(ங) [ஸுடா

அந்.—முதற்பாட்டு. (தென்னியீரித்யாதி) “தென்னியீர்” இத்த்யாதியானவைவந்துபதங்களும் “தக்கதே” என்றதுக்குச்சேர உபயோகிக்குமென்கிறார் (கைவளையித்யாதி). நாம்ஸர்வஜ்ஞரான மாத்ரத்திலே உம்முடைய பெண்பிள்ளையண்டையிலிருக்கவேணுமோ? (ச) “नदासङ्गो - आतापस्यन्ति” என்று இமைக்கொட்டாமலுதுபவிப்பித்ததில்லையோவென்று கருத்தாகக் கொண்டு அதுகிடக்கிமென்று, மேலேயொன்றைச் சொல்லுகிறுனென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அதித்யாதி). “தேவர்க்கும்” என்கிற சகாரம் அப்ரதாந்யத்திலேயாக்கி, சில அப்ரதாநதேவர்க்கும் கொடுக்கையே ஸ்வபர்வமன்றோ? உமக்குக் கேட்கவேணுமோவென்றும் தாத்பர்யத்தை யருளிச் செய்கிறார் (நாட்டிலித்யாதி). பெருமானுக்குக்கொடுக்கைஸ்வபாவமென்னுமத்தை

(க) ரா-அயோ-க-கஅ. (உ) நா-தி-ச-க. (ங) (ச) ஸாம-உத்தர-கஅ-உ-ச.

ஊண்டீநாஹ்ஹு - நாதாதும் தேவாவரமர்ஹந்தி என்கிறபடியே மதுஷ்யர்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷத்ருஷ்டராணல் வரங்கொடுத்தல்லது போகாரிதே. அத்தேவதைகள் தாங்கள் மதுஷ்யஸ்த்தாரீயரென் னும்படியிதே நித்யஸ-லிரிகள்படி யிருப்பது. (க) “ ஸ்ரீபூரீஸாஹு ஸ்ரீஹ்ரு - யத்ரபூர்வே ஸாதத்த்யாஸ்ஸந்தி தேவாஃ ” என்னக்கடவ திதே. அவர்களுக்கும் அபேக்ஷிதப(ஃ)லங்களைக்கொடுக்கக்கடவீரா யிதே தேவரிருப்பது. அந்தக்ஷுத்ர தேவதைகளுடையபடி இது வானல் உமக்குக் கொடுக்கத்தகுமோ? கொள்ளத்தகுமோ வென்கி றுள். பெருமாள் திருவயோத்தீயையில் நின்றும்போந்து ஸ்ருங்கி பேரபுரத்திலே எழுந்தருளி, ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் மலைத்தேனையும் காட்டுப்பழமும் கொண்டு சென்று உபஹாரமாகக்கொடுக்க, “நாம் கொள்ளப் பிறந்தோமல்லோம்காணும், கொடுக்கப் பிறந்தவர்காணு ம்” என்றருளிச் செய்தாரிதே; ஆனால் பிறருடைமை கொள்ளத் தகுமோ? கொடுக்கத்தகுமோ வென்கிறுள். உம்முடைய மேன்மை கிடக்கிடம். (திருத்தக்கீர்) (உ) “அஸ்மீநா ஹ்ருஷ்ணம் - அஸ்யே ஸாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்ரீ” (ங) “ஹ்ருஷ்ணம் ஸ்ருஷ்ணம் - ஸ்ருஷ்ணம் ஸ்ருஷ்ணம்” என்று சொல்லுகிறபிராட்டிக்குத்தகுதியாயன்றே தேவரிருப்பது. லோகத்தில் சேதநர் மூன்றுகோடியாயிதே யிருப் பது;—நித்யரும், முத்தரும், முமுக்ஷுக்களும், என்று த்ரிவிதமா யிதேயிருப்பது. ஸம்ஸாரிகள் (ச) “அஸ்மீந - அஸந்நேவ” யிதே. அதில் நித்யஸ-லிரிகளுக்கும் அவ்வருகாய் தேவரோடே ஒப்புச் சொல்லலாம்படியிதேபிராட்டியிருப்பது. (ரு) “அலர்மேல் மங்கை” என்றும், (சு) “ஹ்ருஷ்ணம் ஹ்ருஷ்ணம் - ஹ்ருஷ்ணம் ஹ்ருஷ்ணம் - ஹ்ருஷ்ணம் ஹ்ருஷ்ணம்” துல்யஸீலவயோ வ்ருத்தாம் துல்யாபிஜநலக்ஷணம் ராகவோஉர்

தர்ஸிப்பிக்கிறார் (பெருமானித்யாதி). நம்முடைய மேன்மைக்குக்குறையென்? நாம் கொடுக்கவே பிறந்தோமாகிலும், * நாரீணாமுத்தமையான இவனைப் பிரியமாட்டாமையொழிந்தோ மித்தனையன்றே வென்னுமவர் கருத்தையுட் கொண்டு மேலும் சொல்லுகிறுன்னனுமிடத்தை ஸூசிப்பிக்கிறார் (உம்மு டையலித்யாதி). தகுதியைஉபபாதிக்கிறார் (லோகத்திலித்யாதி). பத்த(மஹ்)ரு முண்டேயென்ன (ஸம்ஸாரிகளித்யாதி). நீர் அவனையும் பிரியாதேயிருக்கிற

- (க) புருஷஸூ. (உ) யஜுர்-ச-ச-நள. (ங) ஸ்ரீஸூ. (ச) தை-ஆ-சு-க. (ரு) தி-வாய்-சு-க-க-க. (சு) ரா-ஸு-க-சு-ரு.

கசகஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, க-பா, தெள்ளியீர்.

ஹதி ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தகுதியாயிறே யிருப்பது; ஆனால் உம்முடைய ப்ரணயித்வத்துக்கு நமஸ்காரம். ஒரு பெண் பெண்டாட்டியை மார்விலே வைத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறநீர் ஓர் அப(ஸ)லைகையில்வளையை அபஹரிக்கைத் தகுதியோ வென்கிறாள்.

(வெள்ளியீர்) உம்முடைய ப்ரணயித்வம் கிடக்கிடும். நீர்தாம் ஹேயப்ரதிப (ஃ) டரன்றோ? ஒருத்திகையில்வளையை அபஹரிக்கை உமக்கு ஹேயமன்றோ. அதவா-நீர்தாம் சுத்த(ஃ)ஸ்வபாவரே, பரத்ரவ்யாபஹாரம்பண்ணுகை உம்முடைய சுத்திக்குப்போருமோ? (க) “[यौक्तेष्वपि च विदुः कृत्वा विदुः विदुः-யோர்த்தேசுசிஸ்ஸஹி ஸாசிர்நம்ருத்வாரி சுசிஸ்ஸாசி]” என்கிறபடியே த்ரவ்யசுத்தியே ஸுத்தியென்றும், மண்ணிலும் நீராலும்பிறக்கும் ஸுத்தி, ஸுத்தியல்லவென்றதிறே. அதவா “வெண்மை” என்று ஆர்ஜவமாயிருக்கிறது. மனோவாக்காயங்களினுடைய ஸத்யதை வருகிறபோது, “பிரியேன், பிரியில் தரியேன்” என்றுசொன்ன சொலவுக்கும் பொகட்டுப்போகைக்கும் என்னசேர்த்தியுண்டு. (வெய்யவிழுகிறிதி வண்ணர்) “உம்முடையஸ்வரூபம்கிடக்கிடும். இவ்வடிவைப்படைக்கவும் கொடாதிருக்கவும்தகுமோ?, இவ்வடிவை அபேக்ஷித்தார்க்குக் கொடுக்கவன்றேதருவது” என்கிறாள். வெய்ய-காய்ச்சின, விழுகிறிதி-நல்லபொன்; இத்தால் (உ) “சுட்டுரைத்த நன்பொன்னுன் திருமேனி” என்கிறாள். “வெய்ய” என்கையால் - சுட்டுரைத்தவென்

தறிலோம், அதுக்கு நமஸ்காரமென்றுஉட்கருத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஆலித்யாதி). மூன்று ப்ரமாணத்தைப் பண்ணுவித்துக்கொண்டு, ஜநக குலஸூந் தரியைக் காட்டிலே விட்டதறியோமோவென்று கருத்து.நாம் (ங) “नृणां योऽङ्गुली - நஜீவேயம்ஸூணமபி” என்றிருக்குமவனன்றோ? மார்விலே வைத்துக்கொண்டே யிருக்கிறோம், லோகாபவாத பீதியால்அனுப்பினதைக் கொண்டு ப்ரணயித்வத்துக்கு நமஸ்காரமென்கிறதென் னென்ன சொல்லுகிறுனென்கிறார் (ஒருவித்யாதி).

“நமக்குப்ரணயித்வம்போகவேணுமோ? நம்முடைய ஸ்வரூபம் ஸ்வதத்ரமன்றோ? வேண்டினபோதுவேண்டினார் கைவந்திருப்போமோ” என்னும் அபிப்ராயத்தின்மேலே உன்ஸ்வரூபத்துக்குத் தான்சேருமோ வென்கிறு ளென்றத்தை யருளிச்செய்கிறார்(உம்முடையவித்யாதி). ஸ்வரூபக (X) த

(க) (உ) தி-வாய்-ங-க-உ. (ங) ரா-ஸா-சுரு-கர.

றது. “விழுநிதி” என்கையாலே நன்பொன்னென்கிறது. அதவா-
“வண்ணம்” என்று-ஸ்வபாவமாய், நிதியானஸ்வபாவத்தைச்சொல்
லுகிறது. அப்போது, பிறர்க்கு உடைமையாமத்தனைபோக்கி, பிற
ருடைமையை அபஹரிக்குமோவென்கிறான். இவன்படியை நேராகப்
பேசினான்; தன்மகள்படியை முன்னுருக்கொண்டான்; இவன்படி
இதுவாவதாம்; இவள்படிஇதுவாவதாம்; இதென்ன அந்யாய
மென்கிறான்.

இப்படி இவள்கூப்பிட்டவாறே*அயர்வறுமமரர்களதிபதியான
பெரியமேனாணிப்போடேயிருக்கிற சவரிப்பெருமாள், “ஒரு பெண்
பெண்டாட்டி கூப்பிடாநின்றான், அதுக்கடியென்” என்று விட்ட
வாசலாலேபுறப்பட்டு எதிரேவந்து “வாரீர் எம்மைநீர் கூப்பிடுகிற
தென்”என்ன; “கைவளைகொள்வது தக்கதே” என்கிறான். நீயே
சொன்னாயிதே “திருத்தக்கீர்”எனும்; அத்திருவிளர்ஸ்வபாவம் இவ
ருக்குண்டானபோதன்றோ கையில்வளையைக்கொள்ளத்தகாதொழி
வது. அவருக்குஸ்வபாவமேதென்னில்? ஸ்வலாபத் துக்கு (க) “சுஜ்ஞ
ஸ்யுஜ்ஞீத் - தத்தஸ்ய ஸத்ருஸம் பவேத்” என்றன்றோ அவளிருப்
பது. இவள்ஸ்வபாவம் ஸ்வலாபம் “ஸ்வபத்நஸாதத்தயம்” என்றிருந்

ஹேயப்ரதிபடதை- “வெண்மை” என்று கீழருளிச்செய்து, குணகதமான
ஹேயப்ரதிபடதையாக விவக்ஷித்து அத்தை இரண்டுவகையாகவருளிச்செய்
கிறார் (அதவேத்யாதி). (ஸத்யதை,) ஏகரூபதை. “உம்முடைய பெண்
னைக் கையில் வளையை நான் கையாலே கழற்றிக்கொண்டதுக்கு ப்ரமாண
மில்லாமையாலே சுசித்வத்துக்குக்குறையில்லை, (உ) “தீநீடஞ்ஞுருக்ஷை-
தேநேதம் பூர்ணம் புருஷேண” என்கிற ப்ரமாணமுண்டாகையாலே நான்
பிரிந்தவனுமல்லன், அத்தால் ஆர்ஜவத்துக்குக் குறையில்லை; அதஏவ என்
ஸ்வரூபத்துக்கும் ஹேயப்ரஸத்தியில்லையென்று சொல்லவல்லென்று கருதி
“பரார்த் நமண வடிவைப்படைத்தும்பிரித்தாய்” என்கிறாளென்றருளிச்செய்
கிறார் (உம்முடையவிய்யாதி). ஸ்வரூபமென்றது-குணங்களுக்கு முபலக்ஷ
ணம். கீழ்பதங்கலையும் தொழுதாளென்றத்தையும் கடாக்கித்து, “ஓ” என்ற
துக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (இவன்படியிய்யாதி). நேராகஸ்வரூப
ரூபகுணவிபூதிகளெல்லாம் மின்னிமுன்னே தோற்றுக்கையாலே கூப்பிடும்.

மேலுக்கவதாரிகை (இப்படியிய்யாதி-உறைக்க நின்றாரென்னுமளவும்).

கசகச பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, க-பா, தெள்ளியீர்.

தாளே; இன்னமும் “விழிநிதிவண்ணர்” என்று ஸ்வபாவம் சொன்னாயே. “அந்நிதியுடையவன் கொடுக்கக் கொள்ளுமதொழிய மேல் விழுந்துகொள்ளுகை ஆத்மாபஹாரிகள்க்ருத்யமன்றோ? ஆனபின்பு இவ்வனையைக்கொள்ளத்தகுங்காண்” என்று சவரிப்பெருமாள் இதுக்கும் உறைக்க நின்றார். (துள்ளுநீர் கண்ணபுரம்தொழுதாளிவள்கள்வியோ? ஓ) படுகுலை படுகுலையென்கிறான். தாபஹரமானதேசமாகையாலே அத்தேசஸ்வபாவத்தாலே ஓரஞ்ஜலிபண்ணினொள்ளு, இவளை ஆனைக்கிடவேணுமோ? (துள்ளுநீர்) அசேதநமான ஜலமும் தன்னபிமதம்பெற்று களித்து வர்த்திக்கிற தேசத்திலே தன்சைதர்யம் தோற்ற ஓரஞ்ஜலிபண்ணினொள்ளு, இதுகுறையாகவேணுமோ? (கண்ணபுரம்தொழுதாள்) பராவஸ்த்தையைத் தொழுதாளோ? வ்யூஹங்களைத் தொழுதாளோ? அவதாரங்களைத் தொழுதாளோ? அர்ச்சாவதாரத்தில் நீர் நின்ற ஊரையன்றோ இவள் தொழுதது. (தொழுதாள்) ஆத்மாபஹாரியென்றிறே நீர் சொல்லிற்று. தொழுகை - ஆத்மாபஹாரிக்ருத்யமோ? (க) “ஸந்ஸீக்ஷ - நமேயம்” என்றிருக்கையன்றோ தொழாதவர்கள் க்ருத்யம். (உ) “ஸந்ஸீக்ஷ - யஸ்யா உஸமி” என்றன்றோ இவள் ஸ்வரூபம். (ங) “ஃ”

(உறைக்க நிற்கை) இவள் வார்த்தைக்குச் சலியாதிருக்கை. (இதுக்கும்) என்கிறச(சு)காரத்தாலேப்ரதிபதமும் கல்பித்தப்ரத்யுத்திகள்கொல்லிக்கொள்வது என்னுமர்த்தத்தை ஸொசிப்பித்தார். இவ்வவதாரிகைக்குத் தாத்பர்யம்-அவன் புறப்பட்டவளவிலே முறைப்படுவாரைப்போலே “வைவளைகொள்வது தக்கதே” என்று அவன்பேரில் களவை ஏற்ற, அவன் இவன்பேரில்தானே களவைச்சுமத்த, “தொழுத விவள்கள்வியோ” என்கிறொன்று - தொழுகை ஸாதகமாய், அத்தாலே ஸ்வாதந்தர்யம் ஸொசிதமாய், அத்தாலே ஆத்மாபஹாரத்தையும், விழுநிதிவண்ணனாய் ஆசைப்படுகையாலே பரத்ரவ்யாபஹாரத்தையும் சுமத்தினொள்கை. (ஆனைக்கிடவேணுமோ) என்றது - அபராதிகளை ஆனையின்காலில் இவ்வாரைப்போலே அந்தப்புரபரிகரத்தை ஆனைக்கிடவேணுமோவென்கை. நீர்மாத்ரத்தைச் சொல்லுகைக்குக் கருத்து (அசேதநேத்யாதி). (ச) “அந்நிதியுடையவன் கொடுக்கக் கொள்ளுமதொழிய மேல் விழுந்துகொள்ளுகை ஆத்மாபஹாரிகள்க்ருத்யமன்றோ? ஆனபின்பு இவ்வனையைக்கொள்ளத்தகுங்காண்” என்று சவரிப்பெருமாள் இதுக்கும் உறைக்க நின்றார். (துள்ளுநீர்) அசேதநமான ஜலமும் தன்னபிமதம்பெற்று களித்து வர்த்திக்கிற தேசத்திலே தன்சைதர்யம் தோற்ற ஓரஞ்ஜலிபண்ணினொள்ளு, இதுகுறையாகவேணுமோ? (கண்ணபுரம்தொழுதாள்) பராவஸ்த்தையைத் தொழுதாளோ? வ்யூஹங்களைத் தொழுதாளோ? அவதாரங்களைத் தொழுதாளோ? அர்ச்சாவதாரத்தில் நீர் நின்ற ஊரையன்றோ இவள் தொழுதது. (தொழுதாள்) ஆத்மாபஹாரியென்றிறே நீர் சொல்லிற்று. தொழுகை - ஆத்மாபஹாரிக்ருத்யமோ? (க) “ஸந்ஸீக்ஷ - நமேயம்” என்றிருக்கையன்றோ தொழாதவர்கள் க்ருத்யம். (உ) “ஸந்ஸீக்ஷ - யஸ்யா உஸமி” என்றன்றோ இவள் ஸ்வரூபம். (ங) “ஃ”

(க) ரா-ய-ந-க-க. (உ)

(ங) ஜித்தநா-க-ந. (ச) ர-ஸ்த-உ-க-ச.

நீயேன்-பக்தாநாம்-நதேருபம்” என்றன்றோ உன்ஸ்வரூபம். உன்னுடையமானதுதோற்ற அஞ்ஜலிபண்ணினாலே. இவளுடையமையைக் கட்டிக்கொண்டுகிடக்கிற நீயன்றோ ஆத்மாபஹாரி: அவ்வளவேயோ ஸ்வர்ணபஹாரமும் ஆத்மாபஹாரமும், பரமாத்மாபஹாரமும்மூன்றும் பண்ணினாய் நீயன்றோ வென்கிறார். (இவள்கள்வியோ) இவளோகள்வி, நீயன்றோவென்கிறார்.

(கைவளைகொள்வது தக்கதே) பிள்ளாய், தொழத்தொழுவெட்டுவாரைப்போலே தொழுதகையிலாபரணத்தைக் கழற்றுவாருண்டோ? கீழ்ச்சொன்ன “சிலையிலங்கு பொன்னாழி” என்கிறதன்கையில் வளைகளைக்கழற்றி இவள்கையிலிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கவன்றோ தருவது. (தக்கதே) நாட்டில்லக்ஷுத்ரப்ரணயிகளும்ப்ரணயிநிகளாயிருப்பார்க்குச் சிலஉபஹாரங்களைக் கொடுத்துக் கொடுப்போரக் கடவதாயிருக்கும். பரமப்ரணயியாயிருக்கிற உனக்

யாதி). பூ(ஸ்)தநிந்தேசதாத்பர்யம்(உன்னுடையமான தியாதி). “கள்வியோ” என்னவே இவளென்னுமது ஸித்தமாயிருக்க, மீளவும் “இவள்” என்கையாலே, இதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார்(இவளிட்யாதி). “வண்ணம்” என்றது-திருமேனியானபகஷத்திலே ஒருதாத்பர்யமருளிச்செய்து, வண்ணம்-ஸ்வபாவமென்றபகஷத்திலே திருவுள்ளமாய், விழுநிதிவண்ணர் தெள்ளியீர் தேவர்க்கும் தேவராயிருந்துவைத்து இவள்கைவளை கொள்ளுகையாலே, நிதியான ஸ்வபாவமும் தெளிவுடையராயிருக்கிறபடியும் மேன்மையோடிருக்கிறபடியும் போய்விடுகையாலே ஸ்வர்ணபஹாராதிகள் நீரேபண்ணினீரென்கிறுளன்றருளிச்செய்கிறார் (அவ்வளவேயோவிய்யாதி). தெளிவு - ஆத்மதர்மமாகையாலே அதில்லாமை தத(த்ய)பஹாரமன்றோவென்றுகருத்து.

“கை” என்றுவிசேஷித்ததுக்கு “தொழுதாள்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளாயிட்யாதி). “தெள்ளியீர்” இத்யாதியாலே பூஜித்துச் சொல்லச்செய்தேயும் கைவளைகொள்ளுகையாலே * நின்பிள்ளை தானே இல்லம்புகுந்தென்மகளைக் கூவிக்கையில் வளையைக்கழற்றிக்கொண்டமைக்குப்ரத்யபிஜ்ஞாபகமாகையாலே, “பிள்ளாய்” என்றுஸம்போதித்தாளென்றுகருத்து. “கொள்வது- தக்கதே” என்றால், இனி எதுதான் தக்கதென்னவருளிச்செய்கிறார் (கீழிட்யாதி). “தக்கதே” என்கிற ஏகாரத்தாலே நிர்த்தாரணம் தோற்றுகையாலே லோகத்தில்ப்ரஸித்தமோ நிர்த்தாரிக்கைக்கெண்ண (நாட்டிலிட்யாதி). திருத்தக்கீரென்றத்தைக் கடாக்ஷித்து உட்கருத்து (சங்கித்

சூக் கொடுப்போகைதகுமோ?, (க) “சங்குதங்குமுன்கை நங்கை” என்கிற அவனைப்போலே யிருக்கையன்றோதகுவது; தக்கதல்ல. (உ) “நந்தரூபம்- நதேநரூபம்,” என்கிறார். .... (ச)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, உ-பா, நீணிலாமுற்றம். கசுகள

மிக்கவன்றோ அடுப்பது” என்ன; அவளுடைய உக்திவ்யாபாரங்களிருந்தபடியாலும், ஸம்ஸர்க்கதோஷமிருந்தபடியாலும், அவளைநியமிக்க வென்பதொன்றுண்டோ? இவளை அடியிலே அலைவையாக்கிப் புறப்படவிட்ட இவர்கார்யமே தலைக்கட்டிற்றேயென்கிறான்.

(நீணிலாமுற்றத்து நின்றிவள் நோக்கினாள்) “மறுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாதபட்சேசத்திலே இவளைக்கொடுபோய் இட்டுவைக்கவேமீளக்கூடும்” என்றுநினைத்து நீணிலாமுற்றத்தே கொடுபோய்வைத்தாள். (நீணிலாமுற்றம்) அம்மறுஷ்யர்களுடைய வார்த்தையுங்கூடச் செவிப்படாதபடி ஒக்கத்தையுடைத்தான நிலாமுற்றம். முழுக்ஷு வானவனுக்கு சரீரஸம்பந்தாதிகளுள்ள விடத்து குத்தையுமபயமும் வர்த்திக்கச்செய்தேயும், பதார்த்தங்களினுடைய ஸந்தியில் காலதாழ்கைக்கு யோக்யதையுண்டாமிதே, சரீரஸம்பந்தம் கிடக்கையாலே. தத்பரிஹாரார்த்தமாக விவித்தஸேவியாய் வர்த்திப்பானென்று சொல்லிற்றிதே. அப்படி யேதானும் பூர்வார்த்த(ஃ)நிஷ்டையாசையாலே, தன்மகளுக்கு இந்த அதிப்ராவண்யமுண்டாகைக்கடி ஸம்ஸர்க்கதோஷமிதே என்றுநினைத்து, நிர்மாறுஷ்யமான நீணிலாமுற்றத்திலே வைத்தாள். (நின்றிவள்நோக்கினாள்) அந்நிலாமுற்றத்தைக்கண்டவாறே * கொற்றப்புள்ளொன்றேறி மன்னாடே

றது-“பாணனார்” என்று சொல்லப்பட்ட திருநறையூர் நம்பியாகிற ஆசார்ய ஸம்ஸர்க்கத்தை. (இவர்) என்றது-திருநறையூர் நம்பியை. (கார்யம்) என்றது -நாணமறப்பண்ணுகை.

அந். — கைவளை கழலும்படியான தசைபிறக்க, இவள் நீண்டநிலாமுற்றத்திலே போகக்கூடுமோவென்ன (மறுஷ்யேத்யாதி). (மீளக்கூடும்)பகவதலாபக்லேசத்தில் நின்றும் மீளக்கூடும். நீணிலாமுற்றமாவது-தளத்தின்மேல் தளமாக விருக்கும்தில், மூன்றாம் தளமான ப்ராஸாதம். அந் யாபதேசத்தை யருளிச்செய்து, “ப்ரஜ்ஞாப்ராஸாதம்” என்றுசொல்லப்பட்ட பகவதேகோபாயத்வஜ்ஞாந ஸஹிதமான நிலையில் நின்றும் பாகவத் விஷயத்தில் மூட்டினாள் என்னும் ஸ்வாபதேசத்தை யருளிச்செய்கிறார் (முழுக்ஷு வானவித்யாதி). (பதார்த்தங்கள்) விஷயங்கள். (நீணிலாமுற்றத்திலே) பாகவத் நிஷ்டையிலே. பாகவதாலாபக்லேசத்தாலே இட்டகாலிட்டகைகளாயிருந்த இவளை, “பாகவதரே உபாயம்” என்கிற ஜ்ஞாநமாகிறப்ராஸாதத்திலேற்றிவிட்டால், எங்ஙனே நிற்கும்படி என்ன; பகவத்விஷயம்போலே இது பய ஹேதுவாகாமையாலே நின்றொளன்கிறார் (அந்நிலாவித்யாதி). பகவத்விஷயந்

கசகஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, உ-பா, நீணிலாமுற்றம்.

வந்து அரங்கார்ஹமாக்கி ப்ரதமஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணினவிடம் போலே யிருந்ததி என்று இட்டகாலிட்ட கைகளாயிருந்த இவள் எழுந்திருந்து தரித்துநின்றாள். இதுபோலேகாணும் ஆசார்யோப திஷ்டமான யதார்த்தஜ்ஞாரம் பிறப்பதற்குமுன்பு விஷயாந்தரங்க ளால் படும் கண்கலக்கமும், பின்புவருத்த விஷயத்தில் புகுந்தால் (க) “ಅಧಃಪದ್ಯಂಕೃತ್ - அதஸோಽಪயம் ಕತೋಪವತಿ” என்று நிர்ப்பயனாய் தரித்துநிற்கும் நிலையும். (இவள்ளோக்கினுள்) அவ் வளவேயன்றிக்கே லோகதர்ஸனமும் பண்ணக்ஷமையானாள்.

(காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினாள்) சுற்றும்கண்ணே யோட்டிப் பார்த்தவாறே திருக்கண்ணபுரம் கண்ணுக்கு விஷயமா யிற்று; அல்லாத ப்ரதேசங்கள் கிடக்க, திருக்கண்ணபுரம் கண்ணு க்கு விஷயமாக வேண்டுவானென்னென்னில்; இவளுக்கு அபிமதம் சவரிப்பெருமாள்பக்கவிலே யாகையாலும், இவள்தான் லக்ஷ்யத்தை யுடையளாகையாலும், திருக்கண்ணபுரம் கண்ணுக்குவிஷயமாயி ற்று. த்ரௌபதியை ஸ்வயம்வரிக்கவந்த ராஜாக்களுக்கு லக்ஷ்யத் தைக்காட்டி, அதின்கழுத்தற எய்யவல்லார்க்கு இவளைக் கொடுக்கக் கடவேனென்ன; அவர்களும் “அதின்கால் கண்டேன், வயிறுகண் டேன்” என்றாப்போலே சொன்னார்கள்; அர்ஜுனன் “அதின கழுத் தைக் கண்டேன்” என்றானிறே. லக்ஷ்யமுடையனாகையாலும், இவ ளுடைய ஸ்வயம்வரத்திலே மிகவும் ஸ்ரத்தையை யுடையனாகையாலும். (காணுமோகண்ணபுரமென்று காட்டினாள்) (உ) “தொண் தானே பயறேதுவானபடி எங்ஙனெயென்ன; (இதித்யாதி). “இது” என் றது - பாகவதநிஷ்ட்டையை. (லோகதர்ஸனம்) என்றதுக்கு ஸ்வாபதேசம், பாகவதருடைய ப்ராப்யத்வ ப்ரதிபாதக விசேஷசாஸ்த்ர பரிசீலனம்.

(லக்ஷ்யத்தையுடையளாகை) இலக்குப்பட்நோக்கவல்லளாகை. விசேஷ ஸாஸ்த்ரவிசாரத்தாலே பாகவதர் ப்ராப்யரானால் எங்குமுண்டாயிருக்க, இவளுக்குத்திருக்கண்ணபுரத்திலே கண்படுகைக்கு த்ருஷ்டாந்தம். (த்ரௌ பதியாதி). (லக்ஷ்யத்தை) மத்ஸ்யயந்த்ரத்தை. “காணும்” என்று பஹுவசந்ததுக்குக் கருத்தை வெளியிடாநின்றனொகாண்டு, “ஓ” என்றது - போக்யதையால்வந்த ஹர்ஷஸூசகமென்றும், காட்டுகை - தனக்குப்ரக்ருதி யென்றும் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம்(தொண்டரித்யாதி). மதுஷ்யர்வார்த்தை

உரெல்லீரும் வாரீர்” என்றுப்போலே கண்ணல் கண்டவர்களையடங்க நீங்கள் கண்ணபுரத்தைக் காணிகோளென்னொன்றின்றுள். “உனக்கு இவ்வதிமாத்ரப்ராவண்யமாகாதுகாண்” என்றுநிஷேதிக்கிறதாயையுங்கூடத் திருக்கண்ணபுரத்தைப் பாராய் என்றாள். நல்லது கண்டால் தனியே அதுபவிக்கும் ப்ரக்ருதியன்றே. (கண்ணபுரமென்று காட்டினாள்) (க) “பிரானிருந்தமை காட்டினீர்” என்று அவனைக் காட்டினாள் தாயார்; அவனிருந்தவூரைக் காட்டுகிறாளிறே இவள். இதுபோலேகாணும் ஸதாசார்யனிற்காட்டில் ஸச்சிஷ்யனுக்கு உண்டானவாசி. “உனக்குப்ராய்ப்ரபகங்களிரண்டும் ஈஸ்வரன்திருவடிகளே” என்றுகாட்டிக்கொடுக்கும் ஆசார்யன்; “அவ்விரண்டர்த்தத்தையும்என்றெஞ்சிலேப்ரதிஷ்டிப்பித்தஉன்திருவடிகளன்றோஎனக்குப் புருஷார்த்தம்” என்றிறேஸச்சிஷ்யனிருப்பது. அதவா (காணுமோ கண்ணபுரமென்றுகாட்டினாள்) “திருக்கண்ணபுரத்தைக்காணிகோள், அஞ்ஜலியைப்பண்ணிகோள்” என்று சொல்லப்படிக்கு முடியச் சொல்லமாட்டாதே குறையும் ஹஸ்தமுத்ரையாலே காட்டினாள். அதவா (காணுமோ) என்கிறாள். “இக்கண்ணல் கொள்ளும்

கேளாத நீணிலாமுற்றத்தில் நின்றும் உபதேசிக்கையாலே, “ஓ” என்று எல்லாரும் கேட்கும்படி கூப்பிட்டும், அதுகேளாதார்க்கும் கையாலே காட்டினுளென்று கருத்தாகவுமாம். “காணும்” என்று பூஜாவசநமாய் “ஓ” என்னுமது-ரஸ்யதையை ஸூசிப்பிக்கிறதாக்கி திருத்தாயார்க்கே காட்டினுளென்று தாத்பர்யாந்தரம்(உனக்கித்யாதி). கண்டவர்களுக்கெல்லாம்காட்டப்போமோ? நிஷேதிக்கிற திருத்தாயார் அருகேயிருக்கவென்ன (உனக்கித்யாதி). இதுக்கு ஸ்வாபதேசம் (இதுபோலேயித்யாதி). “பகவானுகிற ப்ராய்யம் ஸித்திக்கைக்கு பாகவதாபிமானமென்று இரு” என்று திருத்தாயாருபதேசிக்கத் தரித்து நின்று, விசேஷசாஸ்த்ரதர்ஸநத்தாலே இவ்வர்த்தத்தை அறிவிப்பித்த ஆசார்யனே ப்ராய்யனென்னுமர்த்தத்தைத்தானே விண்ணப்பம் செய்வனென்று கருத்து. “காட்டினாள்” என்றதுக்கு, தான் அஞ்ஜலிபண்ணி இவளுக்குக் காட்டினுளென்றர்த்தாந்தரம் (அதவேத்யாதி). “காணுமோ - நமக்குக் காணப்பெறுமோ” என்றாக்கி, “காட்டினாள்” என்றதுக்கு இப்படித்ரஷ்டவ்யத்தை நிஷேதிக்கையாலுண்டான க்லேசத்தாலே இரண்டுகையையும் மறித்துக் காட்டினுளென்று மூன்றும் யோஜனையை யருளிச்செய்கிறார் (அத

கசஉ0 பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, உ-பா, நீணிலாமுற்றம்.

ப்ரியோஜநம் திருக்கண்ணபுரத்தைக் காண்கையன்றோ? இத்தை நிஷேதிப்பாரும் சிலருண்டாவதே” என்று விஷண்ணையாகிறு னென்றுமாம். வட்டமதுரைப்பிறந்தான்மகன், கோயிலாழ்வார் ஸந்நிதியிலே கண்ணைச் செம்பினித்துக் கொண்டிருந்து ஜபித்தான். பட்டர் திருவடிதொழுவெழுந்தருளினவர் இத்தைக்கண்டு “கோயி லாழ்வார் கண்ணுக்கு விஷயமாயிருக்க கண்ணைச் செம்பினித்திருப் பதே; இவன்கண்ணால் ப்ரியோஜநம் கொள்ளமாட்டானாகாதே” என்று வெறுத்தெழுந்தருளினார். அவனுக்கு ஒன்றிரண்டுமாமாஸத் துக்குள்ளே கண்கெட்டதிடே. இது இவளுடைய உக்திவ்யாபார மிருந்தபடி.

(பாணனரித்யாதி) ஸம்ஸர்க்கஜப்ராவண்யம் சொல்லுகிறாள். (பாணனர்)தலைமகன் பிரிந்தால் எதிர்த்தலையிலுண்டான மறத்தைப் போக்கி சேரவிடுகைக்காக பாணனைக் கொடுத்துவரவிடும்; அவர் களும் இன்சொற்களாலே அவர்கள் நெஞ்சிலே மறத்தைப்போக்கி சேரவிடுவார்கள். இங்கு பாணனராகிறார் - சேதநர்க்கு ஸ்வாதந்தர் யத்தால் வந்த மறத்தைப்போக்கி சேஷத்வஜ்ஞாநத்தைஉணர்த்திச் சேரவிடுமாசார்யனிடே. “பாணனர்” என்கிறாள் காணுமிவள். (க) “பேராளன்பேரோதும் பெரியோர்” என்று தன்மகள் சொல்லக் கேட்டவளாகையாலே, இன்னார் இன்னார்க்குச் சொல்ல யென்ப தில்லையாகாதே, (உ) “ஸ்வஸூகீர்த்தி” (ஸ்வஸூகீர்த்தி - ஸமித்பாணிஸ் ஸ்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம்” என்கிறபடியே தந்நிஷ்ட்டன

வேத்யாதி). “பாகவதவிஷயமே த்ரஷ்டவ்யம்” என்கைக்கு ஸம்வாதம் காட்டு கிறார் (வட்டமதுரையித்யாதி). (கோயிலாழ்வார்) ஸ்ரீரங்கயினாநம்.

“பாணனர்”-பாடுமவர்கள். “திண்ண”ம்த்ருடமாக. இனிஇவள்நாணுமோ என்கைக்குப் பாணனர் செய்ததென்னென்ன; (தலைமகளித்யாதி). ப்ராப்ய வைலக்ஷண்யத்தை உபதேசிக்கும் ஆசார்யன். ஸ்வாபதேசம் (இங்கித்யாதி). “பாணன்” என்று தூதுவந் தவனைச் சொல்லவடுப்பதாயிருக்க, உபசரித்து “பாண னர்” என்கிறதென்னென்ன; (பாணனரித்யாதி). மகள்சொல்ல, தாய் அத் தைக்கேட்கக்கூடுமோவென்ன (இன்னரித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). அவ தாரிகையிலே சுவரிப்பெருமான், “உன்பெண்பிள்ளையை நீ அடக்கி ஆளப் போகாதே” என்னுமதுக்கு உத்தரம்இப்பதமென்னுமத்தையருளிச்செய்கிறார்

(க) தி-மொ-எ-ச-ச.

(உ) முண்ட-க-க-கஉ.

மிதுவே யாகாதே வேண்வது. (திண்ணமிருக்க) அவர்கள் அச(ன்) லப்ரதிஷ்ட்டராயிருக்க. (இனி இவள்நாணுமோ) இப்படி இடை விடாமலிருந்து துஸ்ரிகை பண்ணச்செய்தேயும், இவள் மீன வென்பதொன்றுண்டோ? (இனி இவள்நாணுமோ) ஸம்ஸர்க்கஜ ப்ராவண்யத்தாலும் மீளமாட்டாள். ஸ்வக(X)தப்ராவண்யத்தாலும் மீளமாட்டாள். “உனக்கு இதுவாகாதுகாண்” என்றுசொல்லுகிற நான் லஜ்ஜித்து மீளுமித்தனைபோக்கி, இவள்மீளுமோவென்கிறாள். ஆசார்யனாலும் பசையில்லையிறே. தான்ஸத்ப்ரக்ருதியன்றாகில் இரண்டும் வேண்டியிறேயிருப்பது.

(நன்றுநன்று நறையூரர்க்கே) இவள்கார்யமும் கிடக்கிடும், அச்சவரிப்பெருமாள் கார்யமும் கிடக்கிடும். அடியிலே இவள் கையில் மடலைக்கொடுத்துக் கொல்லையாக்கிப் புறப்படவிட்ட அந் நறையூர்கார்யமே நன்றாய்த் தலைக்கட்டிற்றிறே என்கிறாள். (உ)

மு.—அருவிசோர்வேங்கடம் நீர்மலையென்றுவாய்

வெருவினாள் மெய்யம் வினவியிருக்கின்றாள்

பெருகுசீர்க் கண்ணபுர மென்று பேசினாள்

உருகினாள் மெலிந்தாளிது வென்கொலோ.

(ந)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அருவி	மலையருவியானது	மெய்யம்	திருமெய்யமென்றும்
சோர்	ப்ரவஹியாநின்ற [ம்,	வினவி	கேட்டு
வேங்கடம்	திருவேங்கடமென்று	இருக்கின்றாள்	இராரின்றாள் ;
நீர்மலை	திருநீர்மலை	பெருகு	(ஆறுபோலே) பெருகா
என்று	என்றும்,	நின்ற	நின்ற
வாய்வெருவி	அஹ்ருதயோக்திகளைப்	சீர்	(குணபூர்த்தியாகிற)
னாள்	பண்ணினாள் ;	ஐஸ்வர்யத்தை	ஐஸ்வர்யத்தை
		யுடைய	யுடைய

(இப்படியித்யாதி). “இனி” என்றதுக்கு அர்த்தம் (ஸம்ஸர்க்கேத்யாதி). ஸ்வகதப்ராவண்யம், “கண்ணபுரம்” என்று காட்டுகையாலே ஸூசிதம். “இவள்” என்றதுக்குக்கருத்து (உனக்கித்யாதி). “இவள்” என்றதுக்கு-ஸத் ப்ரக்ருதியான இவள் என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யாந்தரம் (ஆசார்யனாலு மித்யாதி).

“நறையூரர்க்கே” என்ற அவதாரண வ்யாவர்த்தயகதநபூர்வகம், “நன்று நன்று” என்கிற மீமிசைக்குத் தாத்பர்யம் (இவளித்யாதி). அடியிலே மட லைக் கொடுத்த தில்லையேயாகிலும், மடலெடுக்கும்படியான ஸ்வவைலக்ஷணய ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்தானென்று தாத்பர்யம். ... .. (உ)

கசஉஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, ஈ-பா, அருவிசோர்.

கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமென்	உள்	ஹ்ருதயத்திலேயே
என்று	றும்	[னே	மெலிந்தாள் வாடினாள்,
பேசினாள்	பேசாநின்றாள் ; (உ ட	இ து வெ ன்	இதென்னகஷ்டம்.
உருகினாள்	(நீராய்)உருகாநின்றாள் ;	கொலோ	(ஈ)

அவ. —மூன்றும்பாட்டு. “இனிஇவள்நாணுமோ” என்றிறே கீழ்சொல்லிற்று. அந்தலஜைதானுண்டாவது-ஸத்தையுண்டான லிறே; “தான்பண்ணுகிற சிசிரோபசாரங்கள் கார்யமாய்த்தலைக்கட் டக் காண்கிறிலோம், என்னாய் முடியப்புகுகிறதோ” என்கிறாள். தாபார்த்தராயிருப்பார், தாபஹரனான ஜலநிலயனையிறேபற்றுவது; அவனைப் பற்றுமவளல்லளே இவள். அவனைப்பற்றுவார் முக்தப்ரா யரானஸநகாதிகளிறே; இவள் பற்றுவது அர்ச்சாவதாரரூபத்திலே யிறே. அதில்தனக்குத் தாபஹரமான திருப்பதிகளிலேசிலவற்றைச் சொல்லுகிறாள்.

வ்யா.—(அருவிசோர்வேங்கடம்) இதுக்கடியானஸஹ்யம் மர்ரு மையாலே ப்ரவாஹமும் மாறாதேசெல்லும். (க) “தெண்ணீர்பாய் வேங்கடம்” என்கிறபடியே ஸ்ரமஹரமான தேசமிறே. (நீர்மலை) அந்த அருவிவிழுந்தால் போக்குண்டாயிறேயிருப்பது. அங்ஙனன்

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (அருவியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே கண்ணபுரத் தம்மாணக்குற்றம் சொல்லுகிறதென், உன்பெண்ணையடக்கிக் கொள்ள வொண்ணாதோவென்ன ; திருநறையூர்நம்பி நாணற்பண்ணினாரென்ன; ஆகில் என்மேலே குற்றமில்லை யென்றுவிட, திருத்தாயார் தன்னிலே தானே நொந்து தன்பெண்பிள்ளை படுகளைப்பார்த்து வினவ வந்தவர்களை நோக்கிப் புலம்புகிறாளென்று க (ஈ) ட்டஸங்கதி திருவுள்ளம்பற்றி, கீழ்ப்பாட்டோடே ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (இனியித்யாதி). “ஸத்தையுண்டானால் லஜை யுண்டாக்கலாம், அதுதானும் என்னாய்முடியுமோ” என்றுசொல்லுகிறாளென் று கருத்து. (தான்) என்றது-மகளை. (சிசிரோபசாரம்) வேங்கடத்தையும் நீர்மலையையும் நினைக்கை. தாபார்த்தையானால் (உ) “சூஷ்ணஸ்யஸ்ய- தாபார்த்தோஜலஸ்யநம்” என்று ஸ்நீராபத்திநாதனையன்றோ ஏத்தவடுப்பது, அர்ச்சாவதாரத்தைப்பற்றுவா வென்னென்னன்; (தாபார்த்தனியாதி).

(ஸஹ்யம்) என்றது-ஜலம் பொசியும் மலை.

(க) கா-தி-அ-க.

(உ) விஷ்ணு-தர்ம-ச-ஈ-0.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, ச-பா, உண்ணும். ௧௪௨௩

றியே சுற்றும்நீராய் அதினடுவே திருமலையாய், அதில் நடுவேயிறே கண்வளர்ந்தருளுவது. (என்றுவாய் வெருவினாள்) அபஹ்ருத ஹ்ருதையாகையாலே அஹ்ருதயோக்கிகளைப் பண்ணுகின்றாள். (மெய்யம் வினவியிருக்கின்றாள்) “ஆஸ்ரிதர்க்கு மெய்யேயின்று கார்யம் செய்தவிட மென்றன்றோ திருமெய்யமென்று பேராயிற்று” என்று கேட்கும். மறுமாற்றம்சொல்லுவாரில்லை. (௧) ஸ்தோத்ர - ஸ்தப்தோஸி” என்றிராநின்றாள்.

(பெருகுசீர்கண்ணபுரமென்று பேசினாள்) இவ்வோதிருப்பதி கள்போலேயுள்ளவளவும் ஸம்பத்தாயிருக்கையன்றிக்கே, ஆற்றுப் பெருக்குபோலே மேன்மேலென வரையிட்டுக் காட்டும் ஐஸ்வர்யத் தையுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்தை வாய்விட்டுப் பேசாநின் றாள். (கண்ணபுரமென்று பேசினாளுருகினாள்) பேசுவதோரவஸ்த் தையும், உருகுவதோரவஸ்தத்தையுமின்றிக்கே, பேசினவாயோடே நீர்ப்பண்டமாகாநின்றாள். (உள்மெலிந்தாள்) (௨) “अज्ञेयं यन्माया- अक्षेयं यन्माया- அச்சேத்யோயமதாஹ்யோயம்” என்கிறஆத்மவஸ்து நின்றநிலையிலே வாழிற்றென்கிறாள். அதவா, சரீரம் உருகுவது அந்தக் கரணம் உருகினாலே; நெஞ்சமுருகிற்றென்கிறாள். (இது வென்கொலோ) இவ்வாற்றாமைகளுக்கடி பாபமிதே. (௩) [सुखं सुखं सुखं - அந்நிவந்தம் - மதுராநாமகரீ புண்யாபாபஹரீசுபா] என்று அநவத்தம் நின்றதேசத்தைப் பேசவே பாபங்களும்போம், போக (ஃ) ந்களுமுண்டாம் என்றதிதே ஸாஸ்த்ரம்; அது இவ ளளவும் காணுதொழுகிறது என்பாபமிதே என்கிறாள். .... (௩)

பு. — உண்ணும்நாளில்லை யுறக்கமும் தானில்லைப்

பெண்மையும் சாலநிறைந்திலள் பேதைதான்

கண்ண னூர் கண்ண புரம் தொழுங்கார்க்கடல்

வண்ணர்மேலெண்ண மிவட்கிதுவென்கொலோ.

(௪)

(வரையிட்டு) என்றதுக்கு-அந்தந்த மலைகளையிட்டு என்றாய், திருமலை, நீர்மலை, மெய்யமலை இவற்றையிட்டுப் பெருகுமென்று கருத்து; அதாவது- அங்குள்ள கல்யாணகுணங்கள் இங்கே ஸம்ருத்தமாய் தோற்றுகிறதென்கை. (ஐஸ்வர்யத்தை) என்றது-ஈஸ்வரஸம்பந்தியான குணபூர்த்தியை. இது பூர்வ வாக்ய விவரணம். ... .. (௩)

(௧) சாந்தோ-௬-௧-௩.

(௨) கீதை-௨-௨௪.

(௩)

௧௪௨௪ பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, ச-பா, உண்ணும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உண்ணும்நாள் (இவளுக்கு)	பு ஐ க்	கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமென்
கும் நாள்		ஊர்	திவ்யதேசத்தை [கிற
இல்லை	இல்லை ;	தொடும்	தொழாரின்றான்;
உறக்கமும் தான் நிரையும்		இவட்கு	இவளுக்கு
இல்லை	இல்லை; [ல்	கார்	கறுத்த
பெண்மையும் (இவள்) ஸ்திரீத்வத்தா		கடல்	ஸமுத்ரம்போன்ற
சால	மிகவும்	வண்ணர்மேல்	வடிவழகையுடைய
நிறைந்திலன்	நிறைந்தவளன்று ;		ரானகண்ணன்
பேதைதான் (இன்னமும்) இளம்			மேல்
	பெண்தான் ;	எண்ணம்	எண்ணமிருக்கிறது;
கண்ணன்	கண்ணனெழுந்தருளி	இது வென்	இதென்ன ஆஸ்சர்ய
	யிருக்கிற	கொலோ	[ம்தான் (ச)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. “வாய்வெருவினால், வினவியிருக்கின்றான், பேசினான், உருகினான்” என்கிற இவ்வாற்றமைதானுண்டாவது தா(த)ரகமுண்டானாவிதே; அது இருந்தபடியென்னென்ன; அதுதானே இல்லையென்கிறான்.

வ்யா.—(உண்ணும் நாளில்லை உறக்கமும் தானில்லை) கீழுண்டான தசைகள் ஸ்வஸ்த்த தசைகளென்னும்படி யிருந்ததீ யென்கிறான். ஊனுமுறக்கமு முண்டானாவிதே கீழ்பிறந்த அவஸ்த்தைகளுக்கு அவகாசமுள்ளது. (உண்ணுநாளில்லை) உபவாஸக்ருசையாயிராநின்றான். “ஊணில்லை” என்கையன்றிக்கே “உண்ணும்நாளில்லை” என்கிறான். பிராட்டி பெருமானைப்பிரிந்து பத்துமாஸம் உபவாஸக்ருசையாயிருந்தபோது, தேவேந்த்ரன் அம்ருதமயமான அநந்ததைக் கொடுவந்து ராக்ஷஸரும் ராக்ஷஸிகளும் காணாமே கொடுக்க, அதை அமுதுசெய்தாளென்று ருஷி எழுதினான். இவளுக்கு அங்ஙனிருப்பது ஒருநாளில்லை யென்கிறான். (உறக்கமும் தானில்லை) அஹோராத்ரம்சுடியிதே ஒருநாளாவது; அதில்பகலுக்கு க்ருத்யமானஊணில்லையாகில், ராத்ரிக்கு க்ருத்யமான உறக்கமுண்டோவென்னில், அதுவுமில்லையென்கிறான். உறக்கமில்லை என்கையன்றிக்கே

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (உண்ணும்த்யாதி). “உறக்கமும்” என்றதுக்கு “ஊண்” என்றத்தோடே ஸமுச்சயமாகத் தாத்தர்யம் (அஹோராத்ரம்த்யாதி). “தான்” என்ற தானு தன்மைக்குக்கருத்து (உறக்கம்த்யாதி). “உறக்கமும்,

பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, சு-பா, உண்ணும். கசஉரு

உறக்கமுந்தானிலலை என்கிறது, உறங்குகைதான் வேணும்மே; அதுதானே இல்லையென்கிறாள். பெருமாள் காட்டிலே எழுந்தருளினபோது, கண்வளர்த்தருளப்பிக்கதசையிலே இளைப்பெருமானைப் பார்த்து “மைதிவிடான குழைச்சரசுக்குக் கூடப்போந்தாள்; உம்முடைய உறக்கத்தையும் சோம்பலையும் வழிநடந்தத்தால் வந்த ஸ்ரமத்தையும் பொகட்டுக் காவல்சோர்வுபடாமல் நோக்குங்கிடீர்” என்று பெருமானருளிச்செய்ய. (க) “अहोरात्राञ्च नीदं प्रसक्तञ्च विप्रैः- ஜஹௌநித்ராஞ்ச தந்த்ரீஞ்ச ப்ரஸக்தஞ்ச பதிஸ்ரமம்” என்கிறபடியே அவற்றையெல்லாவற்றையும் பொகட்டாரிறே, அவரைப் போலே உண்டாய்விட்டவளன்றிறே இவள்.

(பெண்மையும் சாலநிறைந்திலள் பேதைதான்) பர்த்தருஸம்ஸு
லேஷத்தில் அவகாஹநமுண்டாகில் ஊணுமுறக்கமும் தவிரலாமிதே.
அப்பருவமல்ல கிடரென்கிறாள். (பெண்மை) ஸ்தரீத்வம்; ஸ்தரீத்
வத்தில் ஏகதேசமும் புதியதுண்டிலள். அதவா (பெண்மையும்
சாலநிறைந்திலள்) பர்த்தருஸம்ஸுலேஷ ரஸஜ்ஞாநமுண்டித்தனை,
அதில் தலைநிரம்பிற்றிலள் என்கிறாள். பேரிளம் பெண்ணை அந்நிர
ப்பமில்லையாகிலும், மங்கையான பருவந்தாணுண்டோ வென்ன;
(பேதைதான்) அதிமுகத்ததை (நீ) யென்கிறாள்.

தானற்றான்” என்னதே, “இல்ல” என்றதுக்கு வ்யாவ்ருத்திபூர்வகம் தாத் பர்யம் (பெருமாளித்யாதி). நித்திரைதானே போயிற்றென்றாகுத்து.

ஊணும் உறக்கமும் இல்லையாகைக்கு ஸம்ஸ்லேஷரஸாதுசிந்தநமிதே
வேது. அதுவே தா(ஹ)ரகமாகாதோவென்ன ; அதுவுமில்லை என்கிறாரெ
ன்றுவிக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (பர்த்தருஸம்ஸ்லேஷத்திலித்யாதி). “பெண்
மையும்” என்ற ச(ஹ்)காரத்தால் இதுவும் தா(ஹ)ரககோடி கடிதமாக வேணு
மென்றுகருத்து. (ஸ்தரீத்வம்) என்றது-தத்ப்ரயுக்தமான ஸம்ஸ்லேஷமென்ற
படி. “சால” என்றதுக்கு நிறைந்திலாமையில் மிகுதியாகக்கீழருளிச்செய்து,
நிறையிலே மிகுதியாக வருளிச்செய்கிறார் (அதவேத்யாதி). “பேதை” என்
றதுக்கு முந்திநபக்ஷத்தில் வேதுவாகை ஸ்பஷ்டமென்று திருவுள்ளம்பற்றி
இரண்டாம்பக்ஷத்துக்குச்சேர அவதாரிகை (பேரிளமித்யாதி). “பேதை,
பெதும்பை, தெரிவை, அரிவை, மடந்தை, மங்கை, பேரிளம்பெண்” என்
கிற எழும் பருவத்திலும் முற்றப்பருவமென்றுகருத்து.

(க) ரா-அயோ-நுக-ந.

(கண்ணனூரித்யாதி) இப்பருவமாயிருக்கிற இவளுக்கு தா (ஓ)ரக போஷகங்கள் வேண்டாவோ, இவையிருந்தபடி யென்னென்ன; (கண்ணபுரந்தொழும்) இது இவளுடைய தா (ஓ) ரகம். அது என்னம்புது, ஒருவரைத்தொழுதாளென்றால் தா (ஓ) ரகமா மோவென்ன; (கண்ணனூர்) (க) “எல்லாம் கண்ணன்” என்கிற க்ருஷ்ணனன்றேஉள்ளேநின்றான்; (உ) [உஷ்டஜிஹ்வலஸ்தா-பத்தாஞ் ஜலிபுடாஹ்ருஷ்டாஃ] என்றிறே சுவேதத்விபவாஸிகள் இருப்பது. (ங) “தோற்றேம்” என்றும், (ச) “ஜிதம்” என்றும், அஞ்ஜலிமாறாதே இவர்களிருப்பது. அஞ்ஜலிமாமுவது ஸந்திதிமாறிவினே, அஞ்ஜலி யாலேஸர்வாவயவங்களும் புஷ்டமாயினே அவர்களுக்கிருப்பது;

(கார்க்கடல்வண்ணர்மேலெண்ணம்) அவ்வூருக்குள்ளே ஒரு கடல் தேங்கிப்போலே நிற்கிற க்ருஷ்ணனுடைய வடிவையணைக்கவேணுமென்று மனோரதியாநின்றாள். அவனூரைத் தொழுகையாலே ஊண்போயிற்று. அவன்வடிவை மனோரதிக்கையாலே உறக்கமும்போயிற்றுஇவளுக்கு. (பெண்மையும்சாலநிறைந்திலள், பேதைதான், எண்ணமிவட்கிது) - ஆளுடையோகராயிருப்பார்க்குப் பிற

பேரினம்பெண்ணுதில்வருத்தஸம்ஸலேஷஸாதுசிந்தனம்-தாரகமாகலாம்
அதுவன்றாகில் பேதைத்தனத்துக்கு அடுத்ததாரகாதிகள் வேண்டியிருக்க
அதுவுமில்லை, இதுவுமில்லை என்றால், உல்லோகமாயன்றோ யிருக்கிறதென்ன
மபிப்ராயேணப்ரஸ்நத்தைக்கிளப்புசிறுர் (இப்பருவமிய்யாதி). தொழுக்கைதா
மாகக் கண்டவிடமுண்டோவென்ன (பத்தாஜ்ஜலிபுடா இத்யாதி).

ஸந்திதியுண்டாகில் தொழுகை தாசகமாகலாம், பிரிவில் தாசகமானவழியென்னென்னும் ப்ரஸ்நத்தில், “கார்க்கடலித்தயாதி” என்றுவிவக்ஷித்தருளிக் செய்கிறார் (அவ்வுருக்குள்ளேயித்தயாதி). இத்தால் மாநஸாநுபவத்தாலே ஸந்திதியுண்டாண்போலேயிருக்குமென்றுகருத்து. “பேதைதான்” என்று நின்றாய்; எண்ணம் அவன்மேலேயாய், உறக்கமற்றருளென்னுநின்றாய்; இது பேரிளம்பிள்ளை; இப்படியன்றோ, இவைசேரும்படியென்னென்னும் ப்ரஸ்நத்திலே “இவட்கிதுவென்கொலோ” என்கிறுளென்று விவக்ஷித்துத்தாத்தாய் (பெண்மையுமித்தயாதி). (௫) “தும்படியாரெல்லாரோடுமொக்கவெண்ணியிருத்தீர்” என்கிறபாசுரத்தையுட்கொண்டு “இவளுக்கு” என்று வ்யாவர்த்த்யமாகுளைக் காட்டாநின்றுகொண்டு கீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (ஆநுடயோகர

(க) தி-வாய்-க-எ-க.   (உ) பாரத-   (ங) தி-வாய்-உ-க-எ.

(சு) ஸ்தி-க-க. (ரு) தி-மொ-ச-க-க.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, டு-பா, கண்ணனார். ௧௪௨௭

க்குமளவும் இவளுக்குப்பிறந்தபடியென். இதென்ன ஆஸ்சர்யமென்கிறான். (என்கொலோ) ஆருடயோகிகளான நுஷிகன்பக்கல் கண்டிலோம். ஸாக்ஷாத்கரித்து அதுபவித்த ஆழ்வார்பக்கல் கண்டிலோம். இருபத்தைந்து ஸம்வத்ஸரம் பகலோடு இரவோடுவாசியற அதுபது நாழிகையுங்கூடவிருந்து அதுபவித்து, பின்பு பத்துமாஸம் பிரியக்ஷமையானிறே பிராட்டியும். அவளுக்கும் இதுகண்டிலோம், பருவமிதுவாவதாம்; தா (ஹ) ரகபோஷகங்கள் இவையாவதாம். இதென்ன ஆஸ்சர்யமிருந்தபடி யென்கிறான். .... (ச)

பு.—கண்ணனார் கண்ணபுரம் தொழுங்காரிகை
பெண்மையும் தன்னுடையுண்மை யுரைக்கின்றான்
வெண்ணெயுண்டாப்புண்டவண்ணம் விளம்பினால்
வண்ணமும் பொன்னிறமாவதொழியுமே. (டு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணன்	க்ருஷ்ணனுக்கு	வெண்ணெய்	வெண்ணெயை
ஊர்	வாஸஸ்த்தாநமான	உண்டு	(களவாய்) அமுது
கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை		செய்து
தொழும்	தொழுதத்தால்(வந்த)	ஆப்புண்ட	கட்டப்பட்ட
காரிகை	அழகுடைய (பெண்)	வண்ணம்	(அவன்)ஸ்வபாவத்தை
தன்னுடை	தன்னுடைய	விளம்பினால்	சொன்னால்,
பெண்மையும்	பெண்மையையும்	பொன்னிறமா	பொன்னிறமாயிருக்க
உண்மை	வாஸ்தவத்தையும்	து	கிற
உரைக்கின்	சொல்லாநின்றான்;	வண்ணமும்	தேஹசோபையும்
ருள்		ஒழியுமே	போய்விடுகிறது. (டு)

அவ.—அஞ்சாம்பாட்டு. “பெண்மையும் சாலநிறைந்திலன்”

யித்யாதி). ஆழ்வாருக்குக் கண்ணன் தா (ஹ) ரகாதிகளானிறித்தனை. கண்ணனிருந்தவரைத்தொழுகையே தா(ஹ)ரகாதிகளாகையாலே வ்யாவ்ருத்தி சொல்லலாமென்று திருவுள்ளம். ... (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கண்ணனாரித்யாதி) “சிலையிலங்கு” இத்யாதிகளாலே நாம் இவனை அடக்கி எம்பெருமானோடேசேர்த்து ஸம்ஸ்லேஷத்தை வர்த்தி(ஹ)ப்பித்துவிடலாம். “பெண்மையும் சாலநிறைந்திலன்” என்றுசொல்லுகையாலே ஸம்பாவிதமான ஸம்ஸ்லேஷரஸங்களை வெளியிடாதே அடக்கத்தோடேயிருக்கிறாரோ என்று இவர்கள் கேட்க; என்னோடுதானே அவற்றின் படிக்களை வாய்விடுகிறான், இவளுக்கு இனி அடக்கமுண்டோவென்கிறாரென்று ஸங்கதியை ஸ்புரிப்பிக்கிறான் (பெண்மையுமித்யாதி). “பெண்மை” என்

என்றிறே கீழ்ப்பாட்டில் சொல்லிற்று. அதுகாலாந்தரேண உண்டாகிறது. அதுக்கடியான பெண்மைதானுண்டோ வென்ன ; அதுதானே யில்லையென்கிறாள். நீ எதுகொண்டறிந்தாயென்ன ; கரணத்ரயங்களும் அவனைநினைத்தமாத்ரத்திலே விக்குதமாகா நின்றன; இவளுக்கு என்ன பெண்மையென்கிறாள்.

றது-வ்ருத்தஸம்ஸுலேஷஸகோ (௭⁶)பநம். “வினம்பினால்” என்றது-வாக்விகாரம்சொன்னது மாநஸவிகாரத்துக்கும் உபலக்ஷணமென்றருளிச்செய்கிறார் (கரணத்ரயங்களும்த்யாதி).

(க) ரா-ஆயோ-ககா-உகா.

ணுக்கிட்ட உடம்புமாய் பெருமாள் கண்படும்படி நின்றாரிறே. அப் படியேயிறே இவள்கையும் அஞ்ஜலியுமாயிருப்பது. “காரிகை” என்று அழகு. இவ்வழகைக்கண்டால், அவன்மேல்விழுந்துகையும் அஞ்ஜலியுமாய் நிற்கவன்றோவடுப்பது. அத்தலை இத்தலையாயிருக்கிற இவ றுக்கு என்ன பெண்மையென்கிறாள். இத்தால் காயிகவ்யாபாரம் சொல்லிற்று;

(பெண்மையித்யாதி) வாசிகவ்யாபாரம், சொல்லுகிறாள். (பெண் மையும் தன்னுடைய யுண்மையுரைக்கின்றாள்) பெண்மை-ஸ்தீர்த்வம். அதாகிறது-ஏதேனும் ஓரவஸ்த்தை பிறந்தாலும் உயிர்த்தோழிக் குங்குட மறைக்கும்படியிறேயிருப்பது. அவளும் இவளுடைய வ்யாபாரங்களைக்கண்டு, “இவளுக்கு ஓடுகிறதசை இதுவாகாதே” என்றறியுமித்தனையிறே; ஆயிருக்கப் பெற்றதாயான எனக்கும் வாய்விடா நின்றாள்; இவளுக்கு என்னபெண்மையென்கிறாள். (தன்னுடைய யுண்மையுரைக்கின்றாள்) தன்னுடைய உள்ளிலுண்டான வ்யாபாரம்; அதவா, தன்னுடைய “உண்மை” உண்டு-ஸத்பாவம், அதைச் சொல்லாநின்றாள். (க) “अचंचूऽक्षदृष्टम् - ஆச்சகேஷதஸத்பாவம்” இத்யாதி. ஸ்ரீ பரதாழ்வான் வாரா கின்றனென்று ஸ்ரீ குஹப்பெருமாள் கேட்டவந்தரம், இனையபெருமாள் செய்தத்தை யெல்லாம் சொல்லத்துடங்கினார். “வந்தபோது செய்யும்படி சொல்லுகிற தென், ஓடும்பிறந்தே, கோலிருந்ததே, தானும், தன்பரிகரமும் அக்கரைப்படும்படி காண்கிறேன்” என்று ஆக்ரஹசித்தனாயிருந்தான். அந்தரம் ஸுமந்தரனுள்ளிட்டார் வந்து இனைய

“பெண்மையும்” என்ற ச (ஈ) காரம் விரோதத்திலேயாய், “உரைக்கப் போகாதத்தையும் உரைக்கின்றாள்” என்றாய், அத்தையருளிச் செய்கிறார் (அதாகித்தியாதி). பெண்மை யாவது-ஸம்ஸ்லேஷரஸஜ்ஞதையாய், அத்தையும், ததற்குணமான தன்னுடைய ஸத்வருத்திவிசேஷங்களாகிற உண்மையும் - சொல்லத்தக்க விஷயமல்லாதாக்கி, கேளாதிருக்கத்தானே யுரைக்கின்றாளென்றது கூடுமோவென்ன; கானவரான கு (ஈ) ஹப்பெருமாள், ரகு குலத்தில்பிறந்து நாகரிகரான பரதாழ்வானுக்குத்தாமே உரைத்தாப்போலே என்றத்தை ஸம்வாதமாகவருளிச்செய்து வ்யாக்யாநம் செய்கிறார் (ஆச்சகேஷ்யித்யாதி). “அத” என்றதுக்கு - ஆந்தர்யமர்த்தமாகையாலே பூர்வ வ்ருத்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (வந்தபோதித்யாதி). “மஹாத்மநஃ” என்

பெருமாள் ஸ்வபாவம் போலே காண் பரதாழ்வானுடைய ஸ்வபாவ மிருப்பது. அவனை நீ காணவேணுங்காணென்ன; இவனும்போய்க் கண்டவந்தரம் “இவருடைய ஸ்வபாவமிருந்தபடியென்” என்று ஆஸ்சர்யப்பட்டு இவருக்கு நம்மால் கொடுக்கலாம் உபஹாரமென் னென்று பார்த்து, இவருக்கு ஸத்ருஸமான உபஹாரம் - இனைய பெருமாள் ஸ்வபாவங்களா மித்தனையென்று அவற்றைச்சொல்லத் துடங்கினான்; [ஆசசகேஷுத ஸத்பாவம்] ஸத்பாவமாகிறது-ஸத்துக் கருடையஆசாரம், (க) ஸ்ஞ்ஹ்ஸுஸுஸுஸுஸு - ஸச்சப்தஸ்ஸரா துவாசகம்” (உ) “ஸுஸுஸுஸுஸுஸு - ஸாதவக்ஷணதோஷாஸ்து” என்கிறபடியே ஸத்துக்களாவார் க்ஷணதோஷரிதே. [பாவம்] ஆசாரம். ஒருவன் - அர்த்தவான், அபிஜாதன், வித்வான், என்றறிவது-அவர்களதுஷ்ட டாநம் கொண்டிதே. அப்படியேயிரிதே இவருடைய அதுஷ்ட்டாந மும். “பெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் புல்கள் அறுப்பது. படுக்கை படுப்பது. தாமரைஇலையைப்பறித்துத்தண்ணீரைமுகந்து திருவடிகளை விளக்குவது, பின்னையும் தண்ணீரைமுகந்து அமுது செய்யப் பண்ணுவது, சேஷித்தத்தை பிராட்டியை அமுதுசெய்யப்பண்ணுவது. கண்வளர்ந்தருளப்பண்ணி, கையும் வில்லுமாய்க் கொண்டு நம்மையும்கூட அசிர்த்து நோக்குவதாய்க் காணு மவருடைய ஆசாரமிருந்தபடி” என்று அவர் வருத்தார்த்தத்தைச் சொல்லத்துடங்கினான். [ஸுஸுஸுஸுஸுஸு - லக்ஷ்மணஸ்யமஹாத் மநம்] கடலைக் கையாலே இறைக்கத்துடங்கினான். [லக்ஷ்மணஸ்யம ஹாத்மநம் ஸத்பாவம்-அப்ரமேயாய பரதாய-ஆசசகேஷு] கழியின் பெருமையைக் கடலுக்குச் சொல்லத்துடங்கினான். பரதாயாப்ரமே யாய ஆசசகேஷு] சேஷபூதனனால் “நான்பணிசெய்யக்கடவேன்” என்று சொல்லியோ பணிசெய்வது; அதுகிடக்க; (ங) [ஸுஸுஸுஸுஸு - அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி] சொல்லிற்றெல்லாம் செய் யக்கடவேனென்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி “ராஜ்யத்திலே இரீர்”என்ன;

றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கடலையித்யாதி). “அப்ரமேயாய” என்றத்தாலே, “மஹாத்மா” என்று பரிச்சேதிக்கக் கூடாமையை விவக்ஷித்தருளிச் செய் கிறார் (கழியினித்யாதி). இனையபெருமாள் காட்டிலே ஸகலவிதகைங்கர்யங் களும்பண்ணியிருக்க, அவரைக் கழிஸ்த்தானேயாக்கப்போமோவென்னவரு

மாட்டேனென்று பின்போகை-சேஷத்வக்ருத்யமோ? நெருப்பிலே புகச்சொன்னாராகில் அத்தைச்செய்தல், அதில் நன்றும்படி ராஜ்யத்திலேயிருக்கச் சொன்னாராகில், அத்தைச்செய்தல்; பின்போகச் சொன்னாராகில், அத்தைச் செய்தல்; இப்படி சொல்லிற்றுச் செய்கையன்றோ சேஷத்வக்ருத்யம். [குறும்] நெடுநாள் பரிசயித்த பரதனுக்கு ஒருநாள் சீலித்த குறன் சொல்லும்படியாவதே; இன்ன இன்னார்க்குச் சொல்லுகை யென்றில்லையாகாதே; கற்றவர்களாமித்தனையாகாதே வேண்டுவது. [X௬௪௩-௪௪- கஹநகோசரம்] “காட்டில் மரத்திலும் மட்டையிலும் பழகிப்போந்த இவன் இளைய பெருமாள் பழகளைப்பேசிப் போந்தபடி கண்டதே” என்று ருஷிகொண்டாடுகிறான். அங்ஙனன்றிக்கே பெருமானுடைய வ்யதிரேகத்தில் தூற்றிலே தலைமடுத்துக்கொண்டு கிடந்தவன், பரதனைக் கண்டவாறே புறப்பட்டா னென்னுதல்.

(வெண்ணெயுண்டித்யாதி) வாயாலே சொல்லுமளவேயோ? ஸகல க்ரணங்களாலும் சொல்லா நின்றான், இவளுக்கென்ன பெண்மை யென்கிறான். கீழ்ப்பாட்டிலே “கார்க்கடல் வண்ணர்மே லெண்ணம்” என்றவன் வடிவோடே அணையவேணுமென்று மனோரதித்து *முலையிலங்கு பூம்பயலை முன்போடவிதே இவளிருக்கிறது. “அவனாகிறான், ஒருத்தியுடைய உடைமையிலே ச(வ)பலனாய் அது கிட்டாமையாலே களவிலே இழிந்து, அது தன்னிலும் வாயது கையதாக அகப்பட்டு (க) “கட்டுண்டான்காண்” என்று சிலர்சொன்னால், “அங்ஙனே ஒருஸ்தரீ உடைமையிலே சபலனாவானொருவனாகப்பெற்றோமிறே. அது கிட்டாதென்று விட்டுப்போகையன்றிக்கே

ளிச்செய்கிறார் (சேஷபூதனியாதி). (பின்போகச்சொன்னாராகில்) என்றதும் மீண்டெழுந்தருளித்தாம் அபிஷித்தராய்ப்போகச் சொன்னாராகிலென்றபடி (சீலித்த) கண்டவென்கை.

கேவலம் வாக்கவ்யாபாரமன்றிக்கே, மநஸ்ஸாலும் வெளியிடுகிறனென்க்கோலி, அதுக்கு அடையாளமாக வைவர்ண்யமும் போகக்கண்டோமென்கிறுனென்று விவக்ஷித்து, கீழோடுமேலெல்லாங்கூட்டித்தொகுத்தபாவத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸகலேத்யாதி). வைவர்ண்யம் வருகைக்கு மூலத்தை காட்டுகிறார் (கீழித்யாதி). மகளுடைய ஸந்தோஷ ப்ரகாரந்தண்ண விவரி

௧௪௩.2 பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, கூ-பா, வடவரை.

களவிலே இழியப்பெற்றோமே, அதுதன்னிலும் அகப்பட்டுக்கட்டுண் ணும்படி எளியனாகப்பெற்றோமே” என்றவ்வபதாநங்களைக்கேட்ட மாத்தரத்திலே அவ்வுடம்போடே அணைந்தால் பிறக்கும் ஆஸ்வா ஸங்களடையப் பிறந்து ஸந்துஷ்டையானான். அவாப்தஸமஸ்தகாம னானவன், ஒருத்தி உடைமையை ஆசைப்படுவதாம், ஸர்வசக்தி யானவன் களவிலேஇழிவதாம்; அதுதன்னிலும் அகப்பட்டுக் கட் டுண்ணும்படி எளியனாவதாம்; இனிநமக்கொரு குறையுண்டோ வென்கிறான்; .... (௫)

மூ.—வடவரைநின்றும் வந்தின்றுகணபுரம்

இடவகைகொள்வது யாமென்றுபேசினான்

மடவரல்மாதிரென்பேதை யிவர்க்கிவன்

கடவதென் கண்டியிலின்றிவர் கொள்ளவே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
யாம்	நாம்	பேதை	பா(ஐ)லையாய்
வட	வடக்கிலுள்ள	என்	என்னுடைய
வரைநின்றும்	திருமலையில்நின்றும்	மாதர்	பெண்ணான
வந்து	வந்து	இவள்	இவள் [கு
இன்று	இன்றைக்கு	இவர்க்கு	இந்த எம்பெருமானுக்
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	கடவதென்	என்ன செய்யப்ராப்தி
இடவகை	வாஸஸ்த்தாநமாக		யுண்டு;
கொள்வது	கொள்ளுகைக்காக	இவர்	இந்தஎம்பெருமான்
	(வந்தோம்),	இன்று	இன்றையதினம் (இவ
என்று	என்று		ருடைய
பேசினான்	சொன்னான்;	கண்டியில்	நித்தரையை
மடவரல்	ப(ஐ)வ்யையாய்	கொள்ளவே	கொள்வதற்குப்ரயோஜ
			நமனென். (சு)

அல.—ஆறும்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டிலே “தன்னுடையுண்மை யுரைக்கின்றான்” என்றும், “வெண்ணையுண்டாப் புண்டவண்ணம் விளம்பினால் வண்ணமும் பொன்னிறமாவதொழியும்” என்றும் சொன்னான். அதிலுண்மை எது; பொன்னிறம்போனபடியென்ன

கிறார் (அவாப்தேத்யாதி). ... (௫)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (வடவரையித்யாதி) “உண்மை” என்றது. - ஸத்வருத்திவிசேஷம். அந்தஸத்வருத்திதானும் ப்ரகாரப்ரகாரிபாவாது ஸந் தாகத்தில் உறைப்பாலே அபேதாதுஸந்தாநமென்று விவக்ஷித்து விரஹதசை

அவளைப்போலே ஜகத்காரணரூபியைப்பற்று மவளன்றிறே இவள். அர்ச்சாவதாரரூபியையிறே இவள் அநுகரிப்பது. இவ்வர்ச்சாவதார ரூபத்தால் பிறக்கும் அநுபவமொழிய, அந்தந்த அவதாரங்களால் பிறக்கும் அநுபவத்தை நாய்க்கிடவென்றிருக்குமவளிறே இவள். ஆப் பான்திருவழுந்தூரரையரும், ஆழ்வார்திருநறையூரரையரும், இப் பாட்டை அநுஸந்தித்து “இப்பாட்டுக்கு ஒருசேர்த்தி கண்டிலோம்” என்று பட்டர்பாடேவந்து, “இப்பாட்டிருக்கிறபடியென்” என்று கேட்க; “மகனாநுகாரத்தைத் தாய் அநுபாஷிக்கிறாள்” என்றருளிச் செய்தார். ஆரூடயோகராயிருப்பார் சிலர்வந்தால் (க) “यौध्वै यन्मिहोवा यन्वाङ्मुखः कुर्यात्- யோபவாந்யந்ரிமித்தம் வாயதாகம நகாரணம்” என்கிறபடியே “நீயார், வந்ததெங்குநின்றும்” என்று கேட்கக்கடவதிறே. அப்படியே “நீஎங்கு நின்றும் வந்தது, வந்த காரணமேது”என்ன; “வந்தது இன்னிடத்தில்நின்றும், வந்தகார் யம் இன்னது” என்கிறாள்.

போமோவென்ன; இதுஸம்ப்ரதாயஸித்தமென்று ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (ஆப்பானித்யாதி). அர்ச்சாவதாரத்தை அநுகரிக்கிறுளாகில், “வடவரை நின்றேனும் யானேயென்னும்” “வண்டிருவரங்கனும்யானேயென்னும்” என்ற ரூப்போலே அநுகரியாமல், “வடவரைநின்றும்வந்துஇன்றுகண்ணபுரமிடவகை கொள்வதுயாம்” என்று அநுகரியாநின்றான்; ஆராகிலும் கேட்டாரோவென்ன (ஆருடேத்யாதி). “பவாந் யாத்ருஸஃ, யத்ஸத்தாநம்வா, யந்நிமித்தம்வா- வாசப்தஸ்சார்த்தே, ஆகமநஸ்ய ப்ரயோஜநதயாகாரணஞ்ச யத்” என்று ப்ரஸநத்ரயம் பண்ணுவாரைப்போலே, தோழிமார்திவஞ்ஞடைய பொன்னிறமொழியும்படியான வடிவில் வேறுபாடுகண்டு, “எங்கேயிருந்தெழுந்தருளிற்று, எழுந்தருளின கார்யமென், தேவரீர் ஆர்” என்றார்கள். அதுக்கு உத்தரமருளிச் செய்கிறுளாக அநுவதிக்கிறுரென்று கருத்து. (வந்ததெங்கு நின்றும்) என்றவநத்தரம் “ப்ரயோஜநமென்” என்று கூட்டுவது. (அப்படி) என்றவநத்தரம் “நீர்ஆர்” என்றுகூட்டுவது. (என்ன) என்ற வநத்தரம் “நான்சுவரிப் பெருமாள்” என்று கூட்டுவது.

(2) “மாயாபீரமாஸ்தம் த்வக்த்வைக்ருணு த்ருக்ஷ|| ஸ்வமிபுஷ்டரிதீரீ
ரமயாஸஹ மோததே-மாயாவிபரமாநந்தம் த்ரபத்த்வா வைகுண்ட முத்தம்।

வந்து. (க) “திருமால்வைகுந்தமே தண் திருவேங்கடமே” என்று அத்தலையைப்பற்றி வருமவளன்றே இவள். அர்ச்சாவதாரத்தைப் பற்றுமவளிறே. அர்ச்சாவதாரத்துக்குக்கொண்டக்கோல் நாட்டின தேசமிதே திருமலை. வந்தகார்யமேதென்ன (இன்றுகணபுரமிட வகைகொள்வது யாம்) இன்று திருக்கண்ணபுரத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுவதாகக்காண்வந்தது, இதுகாண் நாம் வந்தகார்யம், இது என்னுடைய உண்மையிருந்தபடி. (என்றுபேசினான்) “உரைக்கின்றான்” என்றாளிறேகீழ். அத்தைப் “பேசினான்” என்றுதாயார் சொல்லுகிறான்.

(மடவரலித்யாதி) திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களைப்போலேயோ? அலைவலைகளாய்ப் புறப்பட்டுப் பழிதூற்றி அநுகரித்தவர்களைப்போலேயோ? இவள் பந்துக்கள் சொன்னத்தைச்செய்துபோந்தவளன்றோ? (மடவரல்மாதர்) ப(டி)வ்யையானபெண். (என்பேதை) பந்துக் களுக்கு பவ்யையாய்ப் போந்தாளென்னுமளவேயோ? பெற்றெடுத்த என்வார்த்தையல்லதறியாதவளன்றோ?. (பேதை) ப்ராப்த யௌவநையாகில் என்வார்த்தை கொள்ளாதொழியவும் கூடுமிதே; பெற்றதமப்பனுக்கும் பர்த்தாவுக்கும் வாசியறியாத பருவம்கிடர்

ஸ்வாமிபுஷ்கரிணீதீரே ரமயாஸஹமோததே” என்று அதுக்கும் அடியுண்டாயிருக்க “அங்குளின்றும்” என்பானென்னென்ன (திருமாலித்யாதி). ஆகில் திருவரங்கத்திலுமோவென்ன; (அர்ச்சாவதாரேத்யாதி). (உ) “செஞ் சொற்கவிகான்” என்கிற திருவாய்மொழியில் நித்யஸூரிகளுக்கு ஆழங்கால் படாமைக்கு உபதேசிக்கும்போது மற்றும் திவ்ய தேசங்களிருக்க, தெற்குத் திருமலையில் ஸௌசீல்யத்தையிறே ஆழங்காலாக வருளிச்செய்தது; அப்படியேவடமலையும் *கானமும் வானரமுமானவற்றுக்கும் முகங்கொடுக்குமிடமாகையாலே அச்சீலத்தில் ஆழங்கால்பட்டு மற்றொன்றைச் சொல்வானென்று வருத்தது. (என்னுடைய உண்மை) என்றது-தன்பெண் தோழிமாரைக்குறித்துச்சொன்னது. இத்தால் நீயாரென்னும் ப்ரஸ்நத்துக்கு உத்தரம்சொன்ன அடியாயிற்று.

இப்படி (ங) “சூரஃ கீட்டிவ்யூதி - குரவஃ கிங்கரிஷ்யந்தி” என்று புறப்பட்டுப்போய் அநுகரித்தவர்களைப்போலே அநுகரித்தாளாகில், இனி நீ கைவிடுமத்தனையன்றோ வென்னும் சங்கையிலே, “மடவரல்” இத்யாதி என்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (திருவாய்ப்பாடியிலித்யாதி). விவரணம் (அலவிலித்யாதி). (தனிசு)கடன். (பணயம்)பிச்சை.

கசநக பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, எ-பா, தரங்கநீர்.

இவளுக்கு. (இவர்க்கு) அத்திருவாய்ப்பாடியில்பெண்களோடேஅது பவித்துவைதகத்தயமுர்த்தாபிஷித்தராயிருக்கிற இவர்க்கு. (இவள்) ஆருருகூவாயிருக்கிறஇவள். (கடவதென்) தனிசுடையார் பணய மெடுப்பாரைப்போலே இவள் கண்ணுறக்கத்தைக் கொள்ளுகைக்கு என்னப்ராப்தியுண்டு.

(கண்டியிலின்றிவர் கொள்ளவே) அவர்களைப் போலே அலை வலையாலல், பின்புவேணுமாகில் கொள்ளுகிறார்; இன்றுஇவள் கண்ணுறக்கத்தைக் கொள்ளுகைக்கு என்ன ப்ரயோஜனமுண்டென்கிறார். கீழ் “வண்ணமும் பொன்னிறமாவதொழியும்” என்றாள்; “அந்தபொன்னிறமாவதுஎது,ஸ்வாபாவிகமானதன்றிமாவதெது” என்ன; (க)“ய ஸ்ரீஸிஷ்ட-ஸ்ரீஸிஷ்ட-யஆத்மநிதிஷ்ட்டந், ஆத்ம நோடந்தரம்” (உ) “யஸ்யஸ்ய-யஸ்யாத்தமாசரீரம்” என்று ஸ்ரு திகள் சொல்லுகிறபடியே சரீரசேஷத்வமும், சேஷசேஷிஜ்ஞாநமும், அந்தஜ்ஞாநத்தால் பிறக்கும்ஆநந்தமும், ஆக சேஷத்வஜ்ஞாநாநந்தங்கள்-தன்றிமமாகிறது; பொன்றிமமாகிறது-“தேவோஹம்,மநுஷ்யோஹம்” என்று ப்ரவிஷ்டசரீரங்களிலே ஆத்மபுத்தியைப் பண்ணி (ங) “யஸ்யஸ்ய-யஸ்யாத்தமாசரீரம்” என்கிற தர்மங்களையெறிட்டுக்கொள்ளுகை. ஆருடயோகராயிருப்பார்க்குக் கிட்டாத ஸ்வபாவங்களடைய ஆருருகூவாயிருக்கிற இவளுக்குப்பிறப்பதே. இதோராஸ்சர்யமிருந்தபடி யென்னென்கிறார். .... (சு)

மூ.—தரங்கநீர் பேசிலும் தண்மதிகாயினும்

இரங்குமோ வெத்தனைநாளிருந்தென்கினான்

தூங்கம் வாய்கீண்டு கந்தானதுதொன்மையூர்

அரங்கமேயென்ப திவந்தனக்காசையே. .... (எ)

பொன்னிறம் போம்படி யென்னென்னும் ப்ரஸ்தத்துக்கு “கண்டியில்கொள்ளுகை” என்றது உத்தரமென்று விவக்ஷித்து ஸ்வாபதேசம் (கீழித்தயாதி). துயில்கொண்டானென்கையாலே தேஹாத்ம ப்ர(ஞ்)மாதிகளாகிற அஜ்ஞாநத்தைப்போக்குகையாலே பொன்னிறம் போனபடி சொல்லிற்றாய்த்தென்றாகுத்து. பாட்டுக்கெல்லாம் பிண்டிதார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (ஆருடேத்தயாதி). ... (சு)

(க) ப்ருஹ-௫-எ-உஉ.

(உ) ப்ருஹ-௫-எ-உஉ.

(ங) வி-பு-சு-எ-உஉ.

பநம்.	உரை.	பநம்.	உரை.
தரங்கம்	திரைக்கிளப்பத்தை யுடைய	தரங்கம்	அழ்வரூபியான கேசி யினுடைய
நீர்	ஸமுத்ரமானது [ம்,	வாய்	வாணை
பேசினும்	கோ (ஃஸ்) ஷிக்கிலு	கீண்டு.	கிழித்து (அதனால்)
தண்	குளிர்ச்சியையுடைய	உகந்தான்	அது களித்த கண்ணனுக்கு
மதி	சந்த்ரன்	தொன்மை	பழையதான்
காயினும்	காயந்தாலும் (இவள்)	உளர்	கோயிலான
இரங்குமோ	இளைக்குமோ?	அரங்கமே	என் திருவரங்கமென்பதே
எத்தனைநாள்	நெடுநாளாக	பது	
இருந்து	(இதுகளில்) இருந்து	இவள் தனக்கு	இவளுக்கு
எள்கினள்	ஈடுபட்டாள்;	ஆசையே	ஆசையாயிருக்கிறது. (எ)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. (தரங்கமிய்யாதி) “இவர்க்கு இவள் கடவதுஎன்” என்று-இவள் கண்ணுறக்கத்தை இவர்கொள்ளுகைக் குப்ராப்தியுண்டோவென்றும், “இப்படி இவரோடும் இவளோடும் கொள் கொடையற்றோ விருக்கிறது, கார்க்கடல் வண்ணர்மேலெண்ணமென்றும், கண்ணபுரந்தொழுமென்றும், கண்ணபுரமென்று பேசினாளென்றும், *சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் அவனையாம்படியன்றோ அவளிருக்கிறது; அவரோடு அவளோடு ப்ராப்தியில்லையென்று சொல்லக்கடவையோ? அதுகிடக்கிடும், உன்

அந்.—ஏழாம்பாட்டு. (தரங்கநீரிய்யாதி) வினவவந்தவர்கள் திருத்தாயாரைக்குறித்து நீ சுவரிப்பெருமாள்மேல் குற்றம் சொல்லியும், நறையூரார் கார்யமே நன்றாயிற்றென்றும், “உள்மெலிந்தாளிது வென்கொலோ, நோவு படுமிவளுக்கு இதுவென்” என்று ஆர்ச்சாய்ப்பட்டும், கரணத்தாலும் கண்ணபுரத்தானைப் பற்றினாளென்றும், அவனே தானாக அதுகரித்தாளென்றும் சொல்லி, இவளை இப்படி படுத்துகைக்கு பஞ்சலகூழ் குடியில் பெண்களோடும் கலந்து விதகத்த(ய்)ரான இவர்க்கு, முகத்தை (நு) யான இவள் கண்ணுறக்கத்தைக்கெடுக்க ப்ராப்தியென்” என்றும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தால், பெண்ணின் விரஹக்லேசம்தீருமோ? இது தீரும்படியன்றோ நமக்குத்தேட்டமென்னும் கருத்தாலே ஆகக்ஷேபிக்க; அதுக்குவெறுப்பாக “இனி என்செய்வோம், படுவதெல்லாம்பட்டாள், இன்னமும் படுகிறாள்” என்கிறாளென்று ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார். (இவர்க்கு இவளிய்யாதி).

இவள்தானே கரணத்தையும் அத்தலைக்காகக் கொடுத்துவிட்டாளே

கசநஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, எ-பா, தரங்கநீர்.

மகந்தான் இவ்வீடுபாடுகள்தானே பொறுக்கக்கூடியோ” என்ன;
“இவற்றுக்கு இளைக்குமவனோ இவள்” என்கிறாள்.

வ்யா.—(தரங்கநீர்பேசினும் தண்மதிகாயினுமிரங்குமோ) உறக்
கம்போய் கண்ணைவிழித்துப்பார்த்தாள், பிரிந்தார் இரங்கும்நிலம்
கடல்கரையாகையாலே, ஸமுத்திரத்திலேயிருந்து அவன்றன்னோடு
ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறபோதுபெரியஅபி(டி)நிவேசத்தோடேமேல்விழுந்து
அணைத்தோளுக்கு ஸ்மாரகமாயும், ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறபோது “அடி-
யேன், குடியேன்” என்றப்போலே சொன்ன நீசபாஷணங்களுக்கும்
ஸ்மாரகமாயும், அணைக்கிறபோதை ஸப்ஸ்ஸெளக்கயத்தால் வந்த
குளிர்த்திக்கு ஸ்மாரகமாயும் இவைநலியாநின்றால் இளைக்குமோ?.
(தரங்கநீர்பேசினும்) திரைக்கிளர்த்தியை யுடைத்தானஸமுத்ரம்
கோஷிக்கிலும். (தண்மதிகாயினும்) அந்தகடலிலே பிறந்தவனிமே
சந்த்ரன். ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தான அவன்இவளளவில் பாத(பு)க
னாப்போலே, ஸர்வப்ராணிகளுக்கும் ஆஹ்லாதகரான சந்த்ரன்
நெருப்பைமுகந்து தூவிலும், அவன்படி இதுவானால் இவர்கள்படி
சொல்ல வேண்டாவிமே. (க) “ஹ்ஸுஸுஸ்ஸு, ஹ்ஸுஸுஸுஸு - யச்
சேலஸ்ஸவாமீ, தச்சேலாப்ரகந்தி” இமே.

(இரங்குமோ) இளைக்குமோ; என்றாள். இவள் இளையாமைக்கு
ஹேதுவென்னென்ன; (எத்தனைநாளிருந்தென்கினாள்) முன்பே

யென்கிறாள் (கார்க்கடலித்யாதி). (அதுகிடக்கிடம்) என்றது - அவர்க்கு ப்ரா-
ப்தியுண்டாகிறது, இல்லையாகிறது, நமக்கு விசாரணியமன்றென்கை. இனி
விசாரணியந்தானேதென்ன (உன்மகன்தானித்யாதி). (இவ்வீடுபாடுகள்)
விரஹத்தாலுண்டான துடிக்கங்கள். “இளைக்கு மவனோ” என்றது - விரஹ
க்லேசமெல்லாம்பட்டே குண்டவளின்னம் படத்தக்கவனென்றபடி.

(உறக்கம்போய்) என்றது - கீழ்ப்பாட்டில் “கண்டியில் கொள்ள” என்ற
த்தைப்பற்ற. நீர் என்றபதவாஸநை (அணைக்கிறபோதையித்யாதி). “தண்”
என்கிறதுக்குத் தாத்தாய்மருளிச் செய்கிறார் (அந்தவித்யாதி). (அவன்படி
இதுவானால்) என்றது - கண்ணபுரத்தான்படி விரஹாக்கிரியைக் கொளுத்து
மதானுலென்றபடி.

பேதையான இவ்நெடுநாள்விய்லிஷ்டையாகப் படுவதெல்லாம்பட்டா
னென்கிறது. (உ) “ஸ்ரீபீயு நாயுதே - த்ருடியுகாயதே” என்னுமாபோலே

பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, எ-பா, தரங்கநீர். கசநக

நெடுநாள் இவற்றின்கையிலே அடியுண்டு தகணேறின இவள்இவற்றைக்கு ஈடுபடுமோ? “எள்குதல்” -ஈடுபடுத்தல். விடுநகத்தைப் பூட்டினால் அதில் பழக்கமில்லாதவன் நோவுபடுமிதே; அதிலே பழகிப் போந்தவன் விடுநகம்பூட்டினால் கட்டிக்கொள்ளாய் என்று கிடக்குமிதே.

(துரங்கமியாதி) இவள் இப்படி நோவுபடாநின்றால் இதுக்குப் பரிஹாரம் பண்ணவேண்டாவோ, பெற்றநீயிதே பரிஹாரம் பண்ணுவாய்; அத்தைச் சொல்லிக்காணியென்ன; அவளுக்குப் பரிஹாரமறிவேன் நானேயிதே. (அரங்கமேயென்பதிவன் தனக்காசையே) “திருவரங்கம்” “திருவரங்கம்” என்பது இவளுக்காசை. ஆனால் அதுசொல்லத் தட்டென்னென்ன; இவள்ஸத்ப்ரக்ருதியாகையாலே வாய்விடில் சிதிலையாகக்கூடுமென்று, வாய்க்காவலிட்டு வைப்பார்கள் பந்துக்கள்; (ஆசையே) வருந்திச் சொல்லப்புகில் அருகேயிருந்து “வாய், வாய்” என்பார்களிதே. திருக்கண்ணபுரத்தில் நிற்கிற க்ருஷ்ணனேயன்றோ இங்கும்; அவனில்காட்டில் இவனுக்குவாசியுண்டோ வென்னில், (துரங்கம்வாய்க்கீண்டு கந்தானது தொன்மையூர்) (க) “சீசவஃ சீசநாசநஃ- கேசவஃ க்லேசநாசநஃ” என்றுபோக(ஃK)விரோதியான கேசியை அழித்தவனன்றோ? ஸ்ரீப்ருந்தாவரத்திலே பெண்களும் தானுமாக அதுபவியாநிற்க, இதுக்கு விரோதியாய்வந்த கேசியின் வாயைக்கிழித்துப் பெண்களுக்கு ஒருகார்யம் செய்தாயிருக்கையன்றிக்கே தன்னுடைய போக (ஃK) விரோதிபோயிற்று என்று உகந்தான்.

(தொன்மையூர்) பழையதானகோயில் ; கண்ணனூரென்கிற திருவாய்ப் பாடிபோலே பழையதாய், புராணபந்தமுமாயிதேயிருப்பெடுநாளாய் தோற்றுகையாலே என்று விவகசித்து அருளிச்செய்கிறார் (முன்பேயித்யாதி).

(இதுக்குப்பரிஹாரம்) என்றது-சவரிப்பெருமாள்காலக்கட்டிக்கொள்ளுகை, (பந்துக்கள்) என்றது-தாய்முறையான நங்கைமார்களை. பெற்றதாயாய் ப்ரிய பரையாயிருக்க, ஏகாந்தத்திலேயாகிலும் இவளாசையைத் தலைக்கட்டலாகாதோவென்ன (வருந்தியித்யாதி).

(புராணபந்தம்) புராணத்திலே ஸம்பந்தத்தை யுடைத்தாகை. தத் ப்ரதிபாத்யமென்கை. “தொன்மை” என்றுவிசேஷித்ததுக்கு ப்ரக்ருதோப

(க) நாரஸிம்ஹ-உசு-நௌ.

கசச௦ பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, எ-பா, தரங்கரீர்.

பது. திருக்கண்ணபுரமாகிறது - ஸமுத்ரமத்தயத்திலே. புதிதாகக் குடியேறின த்வாரவதிபோலேயிறே; (க) “வேலைமோதும்மதிள்” (உ) “வெள்ளியேய்ந்தமதிள்” என்றது-தனக்குஸ்மாரசுமாய், நலிந்த சந்த்ரனுக்கும் கடலுக்கும் தோள்நீண்டியாயிறேயிருப்பது. தன்னினோவுபடுத்தின கடலின்வாயை அடக்கும்போது கேசிவாயைக் கிழித்தவனாக வேண்டாவோ. நெருப்பைத்துவின சந்த்ரனை ஆறவிடும்போது தக்ஷசாபத்தாலே நோவுபட, தன்னுடைய சந்த்ர புஷ்கரிணியிலே பரிசயிப்பித்து அவனுடைய க்ஷயத்தைப்போக்கினவனாகவேண்டாவோ.

(அரங்கமேயென்பதிவள் தனக்காசையே) திருக்கண்ணபுரமென்று சொன்னாதித்தனை; தானானதன்மை-கோயிலேயே சொல்லுகையென்கிறாள். கண்ணனூரேயது; இது-ஸ்ரீரங்கமிறே. (ங) “ஸக்ஷி ஸ்ரீரங்கம்”-நகஸ்சிந்நாபராத்யதி” என்னும்பெண்ணரசிறே. மயர்வற்றயதாஜனாரம் பிறந்தால் ஆருடயோகராயிருப்பார்க்கும் (ச) “அபவஸஸர்ஜா-உதென” என்கிற அபஸ்ருஷ்டி வாச்யமான மூலப்ரக்ருதியும் அதின் கார்யமான சப்தாதிகளும் போனாலல்லது அதுபவம் பூர்ணமாகாதிறே. இங்கு கடலினுடைய ஸ்த்தாநத்திலே ப்ரக்ருதி, அதில்பிறந்த சந்த்ரஸ்த்தாநே சப்தாதிகள். .... (எ)

யோகம் காட்டுகிறார் (திருக்கண்ணபுரமித்யாதி). இத்தால் கோபிகாவஸ்த்தா பந்நையான இவளுக்குத் திருவாய்ப்பாடியில் க்ருஷ்ணன் போக (ஹ்X) நிரவாஹகனாய், ஸ்ரீமத்த்வாரகையில் க்ருஷ்ணன் விரஹவர்த்தகனாகையாலே அவ்வுர்த்நம் அவனைப்போலே யிருக்குமென்று கருத்து. விரஹவர்த்தகமான படி யெங்கனேயென்ன (வேலைமோதுமித்யாதி). திருவரங்கம் விரஹநிவர்த்தகமானவழி என்னென்ன (தன்னையித்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே).

ஏவகாரார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (திருக்கண்ணபுரமித்யாதி). ஆசைப் படுகைக்கு பற்றுகேதென்ன (கண்ணனூரித்யாதி). அதில் அவனுக்குப்ரா தாந்யம் தோற்றியிருக்கும், இதில் புருஷகார பூ (ஹ்) தைக்குப்ரா தாந்யம் தோற்றியிருக்குமென்று கருத்து. இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசம் காட்டுகிறார் (மயர்வித்யாதி). ... (எ)

(க) தி-வாய்-க-க-க.

(உ) தி-வாய்-க-க-உ.

(ங) ரா-யு-ககக-சச.

(ச) மது-க-அ.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, அ-பா, தொண்டெல்லாம்.. கசசக

மூ.—தொண்டெல்லாம் நின்னடியே தொழுதுய்யுமா

கண்டு தான் கண்ணபுரம் தொழப்போயினான்

வண்டிலாம்கோதையென்பேதை மணிநிறம்

கொண்டு தான்கோயின்மை செய்வதுதக்கதே.

(அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டெல்	ஸகல பாகவதர்களும்	உலாம்	ஸஞ்சரியாநின்ற
லாம்		கோதை	குழலையுடைய
நின்	தேவருடைய	என்	என்னுடைய
அடியே	திவ்யதேசத்தையே	பேதை	முக்தை (நீ) யா ன
தொழுது	அஞ்ஜலிபண்ணி		பெண்ணினுடைய
உய்யுமா	உஜ்ஜீவிப்பதை	மணி	மணிபோன்ற
கண்டு	பார்த்து	நிறம்	நிறத்தை
தான்	தாமும்	கொண்டுதான்	அபஹரித்து தான்
கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	கோயின்மை	அநீதியை
தொழ	தொழுவதற்கு	செய்வது	பண்ணுவது
போயினான்	போனால்;	தக்கதே	(உமக்கு) தகுமோ?.
வண்டு	வண்டுகளானவை		

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. முதற்பாட்டிலே [வெள்ளியீர், தொழுது இவள்கைவளை கொள்வதுதக்கதே] என்று தொழுது இவள்கையில் வளையைக்கொள்ளுகை உமக்குத் தகுமோவென்று இவள் சொன்னவாறே “தொழுது இவள்கையில் வளையைவாங்குகை தகுதியல்ல, தப்பச்செய்தோம்” என்று இசைந்து நின்றார் சவரிப்பெருமாள்; பின்புதன்னிலே “இவர்க்கிவள் கடவதென் கண்டயினின்றி வர்கொள்ள” என்றும், “அரங்கமேயென்பதிவள்தனக்காசையே” என்றும் சொன்னத்தை சவரிப்பெருமாள் கேட்டார். (க) “ஸ்ரீ”

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (தொண்டித்யாதி) பூர்வார்த்தத்தையெல்லாம் கடாக்ஷித்து ஸங்கதியருளிச் செய்கிறார் (முதலித்யாதி - இத்தனை யென்கிறு னென்னுமளவும்). (இசைந்துநிற்கை) நெஞ்சுநெகிழ்ந்து கொடுப்பதாகநிற்கை. (தன்னிலே) தங்களிலே. சவரிப்பெருமாள் முன்னிலையாய்தோற்றியிருக்கையாலே செவிப்படாமல், வினவ வந்தவர்களோடே ஏகாந்தமாகச்சொல்லச் செய்தே அவர்கேட்டபடி யென்னென்ன (ஸ்ர்வத இத்யாதி). (தன் அபி

(க) கீ-கட-கச.

கஅச

௧௪௪௨ பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, அ-பா, தொண்டெல்லாம்.

ஸ்ரீமத்யுக் - ஸர்வதஸ்ஸ்ருதிமல்லோகே ” என்றிருக்குமவரிரே அவர். இப்படி இவள்சொன்னவாறே “வளைகொடுப்பதாக நினைத்திருந்தோம், இனிகொண்டு அதுகொடுக்கிறதென், இன்னம் எட்டு மதுண்டாகில் வாங்கஅமையாதோ?” என்று சவரிப்பெருமாள்சிவட்கென்று “உன்மகளுக்கு அரங்கமேயென்பதாசை என்றாய், அவரோடு நம்மோடு ப்ராப்தியில்லையென்றும் சொன்னாய், ஆனால் நம் ஊருக்கு இவள்வருவானென், நாம்இவளை அழைத்தோமோ, ஆசைப்பட்டவிடத்தேறப் போகலாகாதோ?” என்ன; “அதில்ஸம்சயமில்லை; அரங்கமேயென்பதிவள்தனக்காசை, நினைவுமதுவே, ஸ்வாபிமதனித்திக்கு உறுப்பாக நாட்டார் செய்கிறதைக்கண்டு தனக்கும்தன்னபிமதம் ஸித்திக்குமோ? என்று தன்ஆசையாலேசெய்வான்முறைமைகண்டுபோனாதித்தனை” என்கிறான். கார்க்கடல்வண்ணர்மேலெண்ணெமென்றென்றே இவளுக்குமனோரதம். (க) “இலங்கொலிநீர்பெரும்பெளவம்மண்டியுண்ணபெருவயிற்றகருமுகிலேயொப்பர்வண்ணம்” என்று கடலைப் பருகின காளமேகம்போலேயிறே பெரியபெருமாள்வடிவிரூப்பது. ஆகையாலே நினைவும் அங்கேயென்னுமிடம் ஸித்தகமிதே.

(தொண்டெல்லாம்) இப்பரப்பெல்லாமென்கிறான். தொண்டர்-பகவத்பக்தர்களெல்லாம், ஆர்த்தராயும், ஆத்ம ப்ராப்தி காமராயும், பகவத்ப்ராப்திகாமராயுமிருக்குமவர்கள். இவர்களுக்கு பந்த(பந்த)த்திலும், ஆஸ்ரயணத்திலும் பேதமில்லையிறே. ப (ஈ) லத்திலேயிறே

மதம்) கோயிலில்வாழ்ச்சி. (செய்வான்முறைமை) செய்வார்களுக்குச்செய்யும் ப்ராப்தி. நினைவும்அதுவேயென்னப்போமோ “கார்க்கடல்வண்ணர்மேலெண்ணம்” என்றன்றே சவரிப்பெருமாள் விஷயம் சொல்லிற்றென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கார்க்கடலித்யாதி). அந்தப்பாட்டில் சவரிப்பெருமாள் விஷயமாகச்சொன்னாலேயாகிலும், சவரிப்பெருமாள் சிவட்கென்று வேறுபட்டுநிற்கையாலே, இவரும் இப்போது திருப்பித் தாத்தர்யாந்தரம் விவக்ஷித்தாளென்னலாமென்று திருவுள்ளம்.

(ஆர்த்தராயும்) என்றது - அர்த்தார்த்திகளுக்கு முபலக்ஷணம். ப்ரயோஜனார்த்தபரரையும் “தொண்டர்” என்னலாமோவென்ன (இவர்களுக்குத்தியாதி).

பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, அ-பா, தொண்டெல்லாம். கசசங.

பேதம். ஆகையாலே “எல்லாம்” என்கிறான். “தொண்டெல்லாம்” என்று - பக்தரைக் காட்டுமோவென்னில்; “ஸுபுரீசுந் - மஞ்சாஃ க்ரோசந்தி” என்னுமாபோலே. (தொழுதுய்யுமாகண்டு) சதுர்வித புருஷார்த்திகளும் உன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்து தந்தாம் அபிமதங்களைப் பெறக்கண்டு. (தொழுது) (க) “ஐஹிஷ் - பத்தாஞ்ஜலி புடாஃ” என்று காயிகமான வருத்தியிறே அஞ்ஜலி.

(கண்ணபுரம் தொழப்போயினான்) நமக்கும் இங்கே கோயிலிலே சென்று புகலாமாகில் திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுவோமென்று போயினான். (நின் அடியே தொழுது) என்று உன்னையன்றே இவன் தொழுது, திருக்கண்ணபுரத்தையிறே; யதோபாஸநமன்றோப(ஃ) லம். ஐஸ்வர்யார்த்திகள் ஐஸ்வர்ய விசிஷ்டனையிறே பற்றுவது. ஆத்மப்ராப்திகாமன்சுத்திவிசிஷ்டனையிறே பற்றுவது. பகவத்ப்ராப்திகாமனும் (உ) ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ - ஸோஸ்ருதேஸர்வாங்காமாந்” என்று குணவிசிஷ்டனையிறே பற்றுவது. இவரும் இவ்வூரை ஆசைப்பட்டவளாகையாலே ஊரைத்தொழுகிறான். யத்விசிஷ்டவஸ்துவைப்பற்றினால் தத்விசிஷ்டவஸ்துவேயிறேப்ராப்யம்; க்ருஷ்ணனை ஆசைப்பட்டபெண்கள், க்ருஷ்ணன் மகனானகாமன் காவிலே விழுந்தார்களிறே. உடையவர்பெருமாளுக்கு நெடுநாள் திருமஞ்ஜந மெடுத்து அவரை ஆஸ்ரயமாகப்பற்றி, பின்பிறே கோயிலிலே வந்

கண்ணபுரம் தொழப்போனது தனக்குமாத்ரம் கோயில்வாஸம் கிடைக்கக்காகப் போனான்ல்லன், தன்னடியாரான நமக்கும் கோயில்வாஸம் கிடைக்கும்படி கிடர்போனது என்று வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார் (நமக்குமித்யாதி). ஊரைத்தொழுதாலும் நாமன்றோபலமென்ன; அன்றென்கிறான் (நின்னடியேயித்யாதி). ஊரைத்தொழுதாலும் ஊரேபலமாவானென்னென்ன (யதோபாஸநமித்யாதி). அப்படியே பலமாக வேண்டுவானென்னென்ன (ஐஸ்வர்யேத்யாதி). “ப்ராப்யாதுகுணமாகப்ராபகம்” என்றருளிச்செய்து, ப்ராபகாதுகுணமாகப்ராப்யமென்கிறார் (இதித்யாதி). ப்ராப்யாதுகுணம்ப்ராபகமென்றதுக்கு உதாஹரணம் (க்ருஷ்ணையித்யாதி). (ங) “ஐஹிஷ் - ஆத்மாவைபுத்ரநாமாஸி” என்கிறபடியே காமனைப் பற்றினார்களென்கை. ப்ராபகாதுகுணம் ப்ராப்யமென்றதுக்கு உதாஹரணம் (உடையவரித்யாதி). கண்ணபுரத்தைத் தொழு

(சு) பா-சாந்தி-௩௩௭-௪௦.

(உ) தை-ஆ-க-உ.

(ங) மந்த்ரப்ரா-சௌள்.

கசசச பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, அ-பா, தொண்டெல்லாம்.

தது. தொண்டெல்லாம் என்கிறவர்களைப்போலே ஸாதநபேதம் கொள்ளுமவன்தேஇவள். ப்ராபகவஸ்துவேப்ராப்யமென்று, (க) *தானுகந்தவூரெல்லாம் தன்தாள் பாடித்திரியுமவனிறே. “ஒருவர்க் குரியேனே” என்றதும் ஸாதநாந்தரங்களில்லையென்றதத்தனையிறே. (தான்போயினுள்) தொழுதாப்போலே குறியழியாமல் போரவல்ல ளாகிலன்றோ போவது; தொழப்புக்கு நிறத்தைக் கொடுத்துப் போருவார் போருவர்களோ? (போயினுள்) ஸ்ரீம்திலையில் பிறந்தா ரிலும், குண்டிநபுரத்தில் பிறந்தாரிலும் போனருண்டோ? வரக் கண்டவித்தனையன்றோ செய்தது. (போயினுள்) *வேயினதோள் விசிறிப் பெடையன்னமென நடத்தவவள்போக்கு நீ காணப் பெற்ற தில்லை காணென்கிறாள்.

இப்படியிருக்கிற இவள்போனால் தன்னோடொக்க ரூபஸாம் யத்தைக் கொடுக்கவன்றோஅடுப்பது. நிவாரகரில்லாத தேசத்திலே தனிலத்திலே அடித்துப் பறிப்பாரைப்போலே இவள்நிறத்தையும் கொள்ளவேனுமோவென்கிறாள். (வண்டுலாங்கோதையென்பேதை) இவள்மயிரைமுடித்துப்பூவைச் சுற்றிவிட்டால் வண்டுகள்பறந்து வரத்திக்குமதுக்கு வெருவி உள்ளேபுகுரும் பருவமென்கிறாள்.

தால், அரங்கத்தில் வாஸம்வருமோவென்ன (தொண்டித்யாதி). உகந்தரு ளின நிலங்களெல்லாம் ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகவும் அதுஸந்திக்கும்வளாகை யாலே உன்னை ஒன்றுக்கு ஸாதநமென்றாலும் ஸாத்ய ஸாதநங்களுக்கு பே (நீ) த மில்லையென்று கருத்து. தேசத்தைத்தொழுகை ஸாதநாந்தரமாய் விழாதோவென்ன (ஒருவர்க்கித்யாதி). உன்னைப்ராப்யமாக்கி, தேசவாஸத்தை ஸாதநமாக்கிலிறே ஸாதநாந்தரமாவதென்றுகருத்து. திருவரங்கத்தைப்பெறு கைக்கு திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுவந்தாளாகில் நம்வடிவில் கணவைப்பா னென் ; விஸ்வலேஷித்து இப்பாடுபடுவானென் ; என்னும் ப்ராப்யத்திலே “தான்” என்கிறுளென்று விவக்ஷித்து உட்கருத்து (தொழுதாப்போலேயித் யாதி). போயினுளென்று நீசொல்லி வெறுக்கைக்கு போகாதேயிருந்தார் சிலருண்டோ? தொண்டெல்லாமன்றோ வந்துதொழுவதென்ன (ஸ்ரீம்தி லையித்யாதி). (குண்டிநகரத்தில் பிறந்தார்) விதர்ப்பராஜன் பட்டணமான குண்டிநகரத்திலே பிறந்த ருக்மணிப்பிராட்டி. தாத்பர்யாந்தரம் (வேயித் யாதி). (போக்கு) என்றது-போனபோக்கை யென்றபடி.

மேலுக்கவதாரிகை (இப்படியித்யாதி). “பேதை” என்று ஸமபிவ்யா

பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, அ-பா, தொண்டெல்லாம். கசசடு

(தொண்டெல்லாம்) தொண்டெல்லாம் பண்டு இவனடியைப்பற்றிக்
கிடக்குமாபோலேகிடர், தானுகந்தவூரிலே வண்டுகள் இவள் மயி
ரைப்பற்றி கிடக்கும்படி. இது ஒப்பனையழகிருந்தபடி. (என்பேதை)
(க) “ఋషుః - మమఁసూతా” என்கிறபடியே அபி (ஈ) ஜாதை
யென்கிறாள். (பேதை) முகத்தை (ஈ).

(மணிநிறங்கொண்டுதான்) உன்மகள் முகத்தையன்றே, விதக்
த்தைகளுக்கும் அவ்வருகேயன்றே இவள் பரிமாற்றம், இவள்நிறம்
கொள்ளக்குறையென்னென்ன; (உ) “நன்மணிவண்ணன்” என்கிற
படியே, உம்முடைய நிறத்தைக்கொடுக்கையன்றே தருவது; அது
கிடக்க, முகத்தையன்றே, ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லாதவளன்றே, உம
க்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநமின்றியிலே யொழியவேணுமோ?. (கொண்டு
தான்) இவள் ஒப்பனையழகையும்கண்டால் ஆசைப்படுகைப்ராப்தம்;
அதுகுற்றமல்ல, கொண்டால் பின்னைக்கொடாதொழிகைக்குத்ய
மோ. (கோயின்மைசெய்வதுதக்கதே) ராஜநீதியில்லாதார் செய்
வற்றை நீர்செய்யக்கடவீரோ? இழந்தவற்றை மீட்டுக்கொடுக்கை
யன்றே ராஜக்குத்யம்; ராஜாக்களே வழிபறிக்கை - ராஜநீதியோ?
அமர்ந்தநிலத்திலேகொடுபோய் அதுபவிப்பிக்கையன்றே தருதி
யென்கிறாள். இவள் அடியில்ல்தொழுதபோதே அமர்ந்தநிலத்திலே
கொடுபோனால், இங்குநாமும் நம்முடையாரும் வாயிலே மண்ணைப்
பொகட்டுக்கொள்ளவோ யென்றிறே அவனிருக்கிறது. (அ)

ஹாரஸ்ய தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தொண்டெல்லாமித்யாதி). (தானு
கந்தவூரிலே வண்டுகள்) என்றது- தெய்வ வண்டுகளான எம்பெருமான்களை.

“தான்” என்றது - நீ தானென்றாய், தானுக்கர் த்தம்-ஸர்வஜ்ஞதையாய்,
அதுக்கு உபலம்பநம்தோற்ற உக்திப் ப்ரத்யுக்தியுபேணபா(ஹ்)வம் (உன்மகளித்
யாதி). (ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்) என்றது-தன்பருவத்தைப்பார்க்க வல்லனென்கை.
தானென்றத்தால் தோற்றின ஸர்வஜ்ஞதைக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகி
றார் (இவளிட்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (அதுக்கிட்யாதி). திருத்தாயார்
தானே தகாதென்ற அத்தை ஸர்வஜ்ஞான அவன்செய்ய அடுக்குமோ
வென்ன; (இவளிட்யாதி). இத்திருமொழியைத் தலைக்கட்டிவைத்துவாழலா
யிருக்க, அங்கே கொடுபோனால் ப்ரயோஜனமில்லையென்று கருத்து. (அ)

கச்சுக் பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, கூ-பா, முள்ளெயிறு.

மு.—முள்ளெயிறேய்ந்திலக்கூழை முடிக்கொடா
தெள்ளியளென்பதோர் தேசிலளென்செய்கேன்
கள்ளவிழ்சோலைக் கணபுரம்கைதொழும்
பிள்ளையைப்பிள்ளையென்றெண்ணப் பெறுவரே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எயிறு	(இவளுக்கு) த ந த ன் களினுடைய	என்செய்கேன் (இவளைப்பற்றி)என்ன செய்வேன் ;	
முள்	அங்குரமும்	கள்	மதுவானது
எய்ந்தில	நிரம்பவில்லை ; [கள்	அவிழ்	பெருகாநின்ற
கூழை	(இவளுடைய) குழல்	சோலை	சோலைகளையுடைய
முடி	முடிப்பதற்கு	கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை
கொடா	பிடிக்கொடுக்கவில்லை ; (இன்னமும்)	தொழும்	தொழாநின்ற
தெள்ளியள்	தெளிவுடையவள்	(இப்படிப்பட்ட)	
என்பது	என்று சொல்லும்படி யான	பிள்ளையை	பிள்ளையை
ஓர்	ஒருவிதமான	பிள்ளையென்று (தன்வயிற்றில் பிறந்த)	பிள்ளையென்று
தேசிலள்	தேஜஸஸையும் பெற்ற வளன்று ;	எண்ண	எண்ணுவதற்கு
		பெறுவரே	பெறுவார்களோ?.

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டிலே “என்பேதை மணி
நிறம் கொண்டுதான் கோயின்மைசெய்வது தக்கதே” என்று
நிவாரகரில்லாத தேசத்திலே வழியடிப்பாரைப்போலே முகத்தை
(நீ) யான இவள் நிறத்தைக் கொள்ளவேனுமோவென்று இவள்
சொன்னவார்த்தையைக்கேட்ட சுவரிப்பெருமாள், நீ நம்மை நியமிக்க
கக் கடவையோ. (க) “ஸ்ரஸ்ரஸ்கீ-ஸ்ரஸ்ரஸ்கீ - ஸர்வஸ்யவஸீ - ஸர்
வஸ்யேஸாநஃ” என்று ஸர்வர்க்கும் நியாமகராயிருக்கிறநம்மை நிய
மிக்கக்கடவையோ? [மடவரல்மாதரென்பேதை] என்று - உன்மக
ளென்றும், உனக்கு பவ்யையென்றும் சொன்னாய்; அவளைநியமித்

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு (முள்ளித்யாதி) “ பிள்ளையென்றெண்ணப்
பெறுவரே” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸங்கதி (கீழித்யாதி). அர்ச்சகபராதி
நராயிருந்த உம்மைநியமித்தாலும் நியமிக்கலாமித்தனைபோக்கி, உம்ஊரைத்
தொழுதவளை நியமிக்கக் கூடாதென்று கருத்து. பல்வெழாத பருவமென்று

துக்கொள்ளமாட்டாயோ? நீரம்மைநியமிக்கப்போராய்காணென்ன; இவள் பருவமிது, பா(ஞ)வமிது; ஆனபின்பு என்னாலே நியமிக்க லாயோ விருப்பது யென்கிறாள். இவளளவு இதுவாயிருக்க, இவ ளைப்போலே அவகாஹித்தாளொரு பெண்பிள்ளை வார்த்தை யாலே சொன்னாளிறே அவளுடைய திருத்தாயார். (க) [முலையோ வித்யாதி] இவளளவு இதுவாயிருக்க, அவகாஹநமிருந்தபடி யென்; அளவன்றியிருந்ததீ என்றாளிறே. [முலையோமுழுமுந்தும்போந் தில) முலைபுரைகிறவித்தனை. வளருமளவும் செல்ல வரையிட்ட தில்லை, இதுபருவமிருந்தபடி. [திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகமே] திருமலையை விடாமல் சொல்லாநின்றாள். இது அவ காஹநமிருந்தபடி. [இவள்பரமே] இவளளவன்றிக்கே யிருந்ததீ என்றாளிறே. அவளுடைய பருவமில்லையே இவளுக்கு; அவகாஹ நத்திலும் வாசிகமாத்தரமேயிறே அவளுக்குள்ளது. காயிகத்தால் வந்த அவகாஹநமுண்டே இவளுக்கு. பங்கு(ஐ)க்களாயிருப்பார்க் கும் அந்த(ஐ)ராயிருப்பார்க்கும் போகவொண்ணாதபடி பரமபத்த் துக்கு அடுத்தணித்தாய் அர்ச்சிராதிபோலே பெரியவேற்றமேற வேண்டியிறே திருமலையிருப்பது. அத்தனை துஷ்ப்ராபமாயன்றே திருக்கண்ணபுரமிருப்பது, இருந்தபடியே எல்லார்க்கும் புக்கது பவிக்கலாம்படியிறே திருக்கண்ணபுரமிருக்கும்படி. ஆகையால்இவ ளளவு இதுவாயிருந்தது. அவகாஹநத்திலெல்லையிதுவாயிருந்தது; ஆனபின்புஇவளைநியமிப்பாருண்டோவென்று பொதுவிலேசொல்லு கிறாள்.

பருவத்தில் குறைத்தலும், “கைதொழும்” என்று அவகாஹநத்தில் ஆதிக்க யமும் சொன்னதுக்கு வ்யாவர்த்த்யம்காட்டத் திருவுள்ளம்பற்றி அதிஷ்ட்டி கையிடுகிறார் (இவளையித்யாதி). (வார்த்தையாலே) என்றது “கற்கின்ற வாசகம்” என்றத்தைப்பற்ற. (புரைகிற) முளைக்கிற. காயிகமான அவ காஹநத்தாலுண்டான ஏற்றமன்றிக்கே, மாநஸாவகாஹநத்திலும் திருமலைக்கும் திருக்கண்ணபுரத்துக்குமுண்டான ஸ்வபாவபர்யாலோசனாநுப அவகாஹநமு முண்டென்கிறார் (பங்குக்களித்யாதி). பெறுவேனோவென்னுதே “பெறுவ ரே” என்கையாலே (பொதுவிலே) என்றது. இத்தால் (உ) “சுசுசுசுசு” ஷ்ரீஸுபீரீஷ்ரீஷ்ரீ - மமமத்பத்த பக்தேஷு ப்ரீ திரப்யதிகாபவேத்” என்ற உன்னாலும், இவ்வளவு அவகாஹிக்கப்போமோவென்றிருக்கிற என்னு

கசசஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, கூ-பா, முள்ளெயிறு.

வ்யா.—(முள்ளெயிறேய்ந்தில) எயிறு -தந்தம் ; முள்ளெயிறு-தந்தாங்குதாம். எயிறுநிரம்பிற்றில்லை. (கூழைமுடிகொடா) இவள் குழலை வாரி மெடுத்துப்பிடித்துக் கவிக்கட்டாகக் கட்டவென்று புக்கால் அதுக்குப்பிடிக்கொடாது. (தெள்ளியளென்பதோர் தேசிலன்) இப்படியிருந்தாலும் தன்வல்லபனைப் பத்துஇருபது பட்டினிகொண்டா ளென்னும் சொல்படைத்திலன். ஸர்வஜ்ஞனுனைவன் மதிமயங்கும்படியான தேஜஸ்ஸைப்பெற்றிலன். (என்செய்கேன்) கீழில் இவளுடைய முக்த்ததை சொல்லி மேல் இவளுடைய ப்ரபாவத்தை நினைத்து என்செய்கேனென்கிறான். (என்செய்கேன்) இவளை நியமிக்கவடுக்குமோ? அதுவர்த்திக்கவடுக்குமோ வென்கிறான்.

(கள்ளவிழித்தயாதி) பூர்வாவஸ்த்தையைப்பார்த்து நியமிக்க அடாது. உத்தராவஸ்த்தையைப் பார்த்து அதுவர்த்திக்க வடுக்கு மென்கிறான். இவளை அதுவர்த்திக்க வடுக்குமென்று ஸித்தாந்திக் கிறது எதுகொண்டென்ன ; இப்படிப்பட்ட பேரளவுடையாளான பெரியவளன்றோவென்கிறான். (கள்ளவிழ்சோலைக் கண்ணபுரம்) நித்ய வஸந்தமானதேசம். புஷ்பங்களில் கட்டவிழ்ந்து மதுவைப் ப்ரவஹிக்கும் சோலையையுடைத்தான தேசம். (கணபுரம்கைதொடும் பிள்ளை) (க) “ஹஸ்யஸ்யபூஷணஸ்ய” பால்யாத்ப்ருப்ருதி ஸுஸ்நிக்த்

லும், சேர்த்துவிடும் தோழிகளாலும் நியமிக்கப்படாதவளை என்வயிற்றில் பிறப்பைக் கருதி நியமிக்கவோ வென்கிறான் என்றதாயிற்று.

(கலிக்கட்டு) குஞ்சி. தெள்ளிய தேஜஸ்ஸைப்படைத்தவள் ஜநககுல ஸுந்தரியென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அவள் திருவடி வந்தழைத்தாலும் (உ) “தேவஸ்யஸ்யபூஷணஸ்ய” - தத்தஸ்ய ஸத்ருஸம்பவேத் ” என்றுசொல்லி (ங) “கூஷணம் மஹாபூஷணம்” - ஊர்த்தவம் மாஸாந்ரஜீவிஷ்யே” என்றுநாளிட்டு (ச) “புஷ்பாபூஷணம்” - நமாம்ஸம் ராகவோபுங்க்தே ” என்றத்தைக் கேட்டுவைத்தும், அதுக்கும் இசைந்துவிட்டாளே, அப்படி செய்யவறியாதாளாய் தொழுதாளென்னும் தாத்பர்யத்தை ஸாசிப்பிக்கிறார் (இப்படியித்யாதி). (பத்து இருபது) என்றது - பத்துமிருபதுமென்றபடி. வாக்யார்த்தம் (ஸர்வஜ்ஞனிட்யாதி).

பல்லெழாததசையிலும் பராவண்யமுடையாருண்டே இவளுக்கேற்ற மென்னென்ன (பால்யாத் ப்ரப்ருதியித்யாதி).

(க) ரா-பா-கஅ-உஎ.

(உ) ரா-ஸு-ஙஅ-சஎ.

(ச) ரா-ஸு-ஙச-சக.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, க-பா, முள்ளெயிறு. கசசக

தம்” என்று பிறந்தவன்றே கால்கடையிலே தொட்டிலிட்டுவளரும் படி ஸுஸ்திகத்தராயிதே இனையபெருமானிருப்பது. இப்படியிருந்த அவரும் “ (க)புஷ்பாபூஷணம் - ப்ராஞ்ஜலிம் ப்ரஹ்மமாஸீநம்” என்று அவனைத்தொழுதாரித்தனையிதே. அவனாரைத்தொழுமவனிடே இவன். (பிள்ளையை) இப்படிப்பட்ட பெரியமுதன்மையை யுடையவனே.

(பின்னையென்றெண்ணப் பெறுவரே) தன்வயிற்றிலே பிறந்தா
ளென்கிறபந்த(ஐஸ்)த்தைக்கொண்டு நியமிக்கப்பெறுவர்களோ?(எண்
ணப்பெறுவரே) நினைக்கத்தான் பெறுவர்களோ? நினைத்தாளாகில்
(உ) “கூஸ்சுரணம்- ஹரிஸம்ஸ்மரணம்பரம்” என்கிறபடியே ப்ரா
யஸ்சித்தம்பண்ண வேண்டியிரேயிருப்பது. (உ) “சுஷீலா-
ஸுஷீலா-ஸுஷீலா-ஸுஷீலா-ஸுஷீலா-ஸுஷீலா-ஸுஷீலா-
க்ருதேபாபே-நாதாபோவை யஸ்யபும்ஸி” ப்ராஜாயதே | ப்ராயஸ்சித்
தந்து தஸ்யைகம் ஹரிஸம்ஸ்மரணம்பரம்”. [க்ருதேபாபே] ஒருத்
தன் ஒருபாபத்தை புத்தியூர்வகமாகப் பண்ணுவது. [அநாதாப:]
அநந்தரம் “தப்பச்செய்தோம், புருஷோத்தமன் அறியில்செய்வது
என்” என்று அநாதபித்தவன் ப்ராயஸ்சித்தத்துக்கு அதிகாரி.
[யஸ்யபும்ஸி: ப்ராஜாயதே] இதுக்கு இன்னொன்றில்லை. ஆரேனு
மாகவுமாம். [ப்ராயஸ்சித்தந்து தஸ்யைகம் ஹரிஸம்ஸ்மரணம்
பரம்] ஸர்வபாபங்களையும் போக்குமவனை நெஞ்சாலே ஒருகால்நினை
க்கவமையும். [பரம்] ப்ராயஸ்சித்தங்களில் தலையானப்ராயஸ்சித்தம்
இதுவேயென்கிறது. “பெரிய திருவடி எழுந்தருள்செய்தே ஒரு
பர்வதாகரத்திலே வைகித்தங்கப்புக்கான்; அந்த பர்வதசிகரத்திலே
ஒரு பெண்பெண்டாட்டி பகவத்குணங்களைப்பேசக்கேட்டு, ‘தான்
ஸத்ரீயாயிருக்கபகவத்ப(ஓ)ஜரத்திலே இத்தனை ருசியுண்டாவதே?
இவள் ஒருபுண்யகூடரத்திலேயிருக்கப் பெற்றதில்லையே’ என்று
வெறுக்க, அநந்தரம் விடிந்தவளவிலே இவன்போகநினைக்க, இவன்
சிறகுகள் உதிர்ந்து எழுந்திருக்கமாட்டாதே யிருந்தான்.” என்று
மஹாபாரதத்திலே ஆரண்யபர்வத்திலே எழுதிற்று.

ஆகவித்தால் சொல்லிற்றுய்த் து “பகவத்விஷயத்திலேஒருகீற்றுப் புகுர நின்றான் யாவனெருவன், அவன் பூர்வவ்ருத்தத்தைப் பார்த்

ஸ்வாபதேசம் (ஆகவித்யாதி). ... .. (க)

(க) ரா-அ-ச-சஉ.

(உ) வி-பு-உ-க-சு0.

கஷ்டம்

கசடு0 பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, க0-பா, கார்மலி.

துக்குறைய நினைக்கக்கடவனல்லன், அவனிருந்தபடியே உத்தேசம் பண்ணிக்கொண்டாட வடுக்கும்” என்கிற அர்த்தத்தை வெளியிடுகிறது. (க) “युवाच-உசி- துராசாரோபி” இத்யாதி. (கூ)

மூ. —கார்மலி கண்ணபுரத்தெம்மடிகளை
பார்மலி மங்கையர்கோன் பரகாலன்சொல்
சீர்மலி பாடலிவைபத்தும் வல்லவர்
நீர்மலி வையத்து நீடுநிற்பார்களே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கார்	மேகங்களாலே	சொல்	அருளிச்செய்த
மலி	வ்யாப்தமான	சீர்	காம்பீர்யமாகிற சீர்மை
கண்ணபுரத்து திருக்கண்ணபுரத்	திலே எழுந்தருளி	மலி	நிறைந்த [யால்]
	யிருக்கிற	பாடலிவைபத் இப்பத்துப் பாட்டை	
எம்அடிகளை	என்ஸ்வாமியிஷயமாய்,	தும்	யும்
பார்	பூமியில் [ராய்]	வல்லவர்	அப் ப (ஐ) ஸி க் க
மலி	மிக்கபுகழையுடைய	நீர்	கடலாலே [வல்லவர்]
மங்கையர்	திருநகரிக்கு	மலி	சூழப்பட்ட
கோன்	ஸ்வாமியான	வையத்து	பூமியிலே
பரகாலன்	ஆழ்வார்	நீடு	வெகுகாலம்
		நிற்பார்களே	வாழப்பெறுவர்கள்(க0)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. இத்தால் “கவிபாடிற்று இன்றரை, பாடினான் இந்நான், என்கவிதான் இன்னது, இதுகற்றார்க்கு பலம் இன்னது” என்று இவைநாலையும் சொல்லுகிறார்.

வ்யா.—(கார்மலி கண்ணபுரத்தெம்மடிகளை) ஸ்ரமஹரமாய், தர்ஸநீயமுமாய், உபகாரகமுமான மேகஸஞ்சாரங்களை யுடைத்தான தேசம். (எம்மடிகளை) அம்மேகங்களைப்போலே தர்ஸநீயமான வடிவை யுடையனாய், ஸுலபனுமாய், பரமோதாரனுமாய், தன்னை உக

அரு.—பத்தாம்பாட்டு (கார்மலியித்யாதி) “கார்மலி” என்றதை கண்ணபுரத்துக்கு விசேஷணமாக்கி அர்த்தஸ்வபாவத்தாலேவந்தகுணங்களை அருளிச் செய்துகொண்டு சப்தார்த்தம் (ஸ்ரமஹரமாயித்யாதி). “கார்மலி” என்றதை “அடிகளை” என்றதுக்கு விசேஷணமாக்கி அர்த்தாந்தரம் (அம்மேகங்களையித்யாதி). அன்றிக்கே “கார்” என்றபதம் தத்குணவாசகமாய், அந்தகுணங்க

வாதார் தலையிலே இடிவிழ விடக்கடவனுமான என் ஸ்வாமியை.
(௧) “ $\text{ಗುಣೈಃ ಸ್ವಯಂಪುಷ್ಪೈಃ - ಕೃಣೈರ்தಾಸ್ವಮುಪாகತಃ}$ ” என்றுகுணங்
களுக்குத்தோற்று அடிமை புகுகிரூரல்வர் என்குடிநாதனென்கிறார்.
(பார்மலிங்கையர்கோன் பரகாலன்சொல்) லோகத்தில் இருவர்
கூடின விடமெல்லாம் “இதோர் அவகாஹநமே, இதொரு கவித்
வமே, இவருக்கு ருஷிகள்ஒப்போ? வேதங்கள்தான் ஒப்போ? அல்
லாத ஆழ்வார்கள்தான் ஒப்போ?” என்று நின்றார் நின்றபடி
கொண்டாடும்படியான பெரியபுகழை யுடையவர். “பரகாலன்”
என்று - பெயர்.

(சீர்மலிபாடலிவைபத்தும் வல்லவர்) தன்னைப்பொதிய வைக்
கோலில்லாதபடி விளையும் செய்போலே, சப்தம் அல்பமாய், பகவத்
குணங்கள் ப்ரகரமாயிருக்கிறபாடல். “இவைபத்தும்” என்று கையி
லேயிட்டுப்பார்ப்பாரைப்போலேசொல்லுகிறார். (வல்லவர்)இயலாக
வுமாம், இசையாகவுமாம், ஏதேனுமொரு ப்ரகாரத்திலே வல்லவர்
கள். (சீர்மலிவையத்து நீடுநிற்பார்களே) கடல் சூழ்ந்த பூமியிலே
சிரகாலம் வாழப்பெறுவார்கள். இதுகற்றருக்குப் பலம் ஸம்ஸாரத்தி
லிருக்கையோவென்ன; பரமபதத்திலே தெள்ளியீர் இல்லையே; தெள்
ளியீருள்ளது - இங்கேயன்றோ?. (௨) “ $\text{ಭಾಷಾಽನ್ಯತ್ರೈಕಪುಷ್ಪೈಃ - ಪಾವೋ}$
 ನಾನ್ಯತ್ರಕச்சತಿ ” என்று திருவடி ராமகுணங்களைக்கேட்டு, அத்தாலே
பூர்ணனாய், அத்தேசத்தேயிருந்தாப்போலே தெள்ளியீரை இங்கே

ளாலே ஸம்ருத்தமான தேசமென்றும், காரானது மலிந்திருந்துள்ள தேச
மென்றும் இரண்டர்த்தத்தைக் கூட்டியருளிச் செய்கிறாரென்னுதல்; மூன்ற
மர்த்தம் (மேகங்களையித்யாதி). அதவா “கார்மலி” என்றது தேசத்துக்கே
விசேஷணமாய், இப்படி விசேஷிக்கையாலேபலித்த தாத்பர்யமென்று ஏகார்த்
தமேயாகவுமாம். (ஸுலபனுமாய்) என்றது - ஸ்வயத்நஸாத்ந்யமன்றிக்கே
தன்னடையே வர்ஷிக்கையாலே மேகங்களுக்கு லௌலப்பயமுண்டென்று
திருவுள்ளம்பற்றி. என்னழகனை யென்னுதே “அடிகளை” என்றதுக்குக்
கருத்து (கூணரித்யாதி). பாரிலேபுகழ்மலிந்த என்றாக்கி “இவடிகுவென்
கொலோ” என்றவிடத்திலும் “முள்ளெயிறேயந்தில” என்கிறபாட்டிலும்விவ
க்ஷிதமான ஆழ்வாரில் வைலக்ஷண்யத்தையுட்கொண்டுதாத்பர்யம் (லோகத்தி
லித்யாதி).

(பொதிய) கோட்டைகட்ட. (தெள்ளியீரை) தெள்ளியீரென்கிற திரு

பாடக்கேட்டு பூர்ணராயிருக்கப் பெறுவர்கள். .... (க0)

பெரிய திருமொழி

எட்டாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

எட்டாம்பத்து முன்றாந்திருமொழி,

கரையேடுத்தப் பரவேசம்.

வ்யா.—(க) “விதேர்மித்தேரஃ” சுலோகம் மூலிகை நாமம். சந்த
பீதி. வாசுதேவ க்ருஷ்ண ப்ரஹ்மணஸ்ஸிவம் ப்ரதிஸ்தாபயத்— ஏதைர்நிமித்தை
ரபரைம்சஸுப்நஸஸம்போதிதா ப்ராகபி ஸாதாஸித்தைஃ। வாதாத
பக்லார்த்தமிவ ப்ரணஷ்டம் வர்ஷேண பீஜம் ப்ரதிஸஞ்ஜஹர்ஷ”
“கைவளைகொள்வது தக்கதே” என்று தாயார் சொன்னவாறே, இத்
தைக்கேட்டு உணர்ந்த பெண்பிள்ளை தன் கையைப்பார்த்து, “இழந்
தேன்வரிவனை” என்கிறான். கீழ்த்திருமொழியிலே “கைவளைகொள்
வது தக்கதே” என்று திருத்தாயார் சொன்னான்; அவள் பலகாலும்
சொல்லக் கேட்கையாலும், இவள் அதுதன்னை வாய்வெருவுகையா
லும் கீழ்பிறந்த மோஹமானதுபோய், அல்பமறிவுபிறந்து, அது
மொழியை. ... .. (க)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

அநு.—கரையெடுத்தப்ரவேசம். திருத்தாயார்வார்த்தை கேட்டுணர்ந்த மாத்ரத்துக்குத்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கிறார் (ஏதரித்யாதி). (ஸஞ்ஜஹர்ஷ) என்றவநந்தரம், “என்கிறபடியே பிராட்டி நிமித்தங்களுலே உணர்த்தப் பட்டாப்போலே உணர்த்தப்பட்டு பேசுகிறான்” என்று பூரிப்பது. இங்கே உணருகைக்கு நிமித்தமென்னென்ன; (கைவளியித்யாதி). மணிநிறங்கொண்டதும், திருத்தாயார் கீழ்த்திருமொழியில் சொன்னையொகிலும் கைமேலே காணலாயிருந்தது; வளை இழப்பாகையாலே, இத்தையே பேசுகிறுளென்று திருவுள்ளத்தே ஸங்க்ரஹேண வருளிச்செய்த ஸங்கதியை விஸ்தரிக்கிறார் (கீழிலித்யாதி). “கைவளைகொள்வதுதக்கதே” என்றொருநகால் சொன்னதாயிருந்தாலும் “தௌளியீர் வளைகொள்வதுதக்கதே” “தேவர்க்கும் தேவரானவர் வளை கொள்வதுதகுமோ” என்றாப்போலே ப்ரதிபதம் ஹேதுகர்ப்பமாகையாலே பலகாலும் சொன்னவமிதமென்கிறார் (இவளித்யாதி). “அதுதன்னையே) என்றவநந்தரம், “பரிஹரிக்கைக்கு வேங்கடம் முதலானவற்றை” என்று கூட்டுவது. ...

(க) ரா-ஸு-உ-க-க.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ஈ-தி, சு-பா, கரையெடுத்த. கச்சுநு.

தான் ஆஸ்வாஸத்துக்குடலாகை தவிர்ந்து, தான்படுகிற வ்யஸநத்தை அதுபாஷிக்கைக்கு உடலாக, அத்தாலே இரவல்வாயாலே தன்னிழவைச் சொல்லுகையன்றிக்கே தானே தன்னிழவுகளைச் சொல்லிகூப்பிடுகிறானாயிருக்கிறது.

மு.—கரையெடுத்தசுரிசங்கும் கனபவளத்தெழுகொடியும்
திரையெடுத்து வருபுனல்கூழ் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
விரையெடுத்ததுழாயலங்கல் விறல்வரைத்தோள் புடைபெயர்
வரையெடுத்த பெருமானுக்கிழந்தே னென்வரிவளையே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரை	கோ (ஸ்ரீ) ஷத்தை	விரை	பரிமளத்தை
எடுத்த	உடைத்தாய்	எடுத்த	உடையதான
சுரி	வளைவுமுடையதான	துழாய்	திருத்துழாயின்
சங்கும்	சங்குகளையும்,	அலங்கல்	மாலையையுடையதாய்
கனம்	செறிந்திருக்கிற	விறல்	மிடுக்கையுடையதாய்
பவளத்து	பவளத்தினுடைய	வரை	மலைபோலிருக்கிற
எழு	வளர்த்தியை யுடைய	தோள்	திருத்தோள்கள்
கொடியும்	கொடிகளையும் [தான	புடைபெயர்	அசையும்படியாக
திரை	அலைகளானவை	வரை	கோவர்த்தந மலையை
எடுத்து	எடுத்துக்கொண்டு	எடுத்த	எடுத்தவனான
வரும்	வாராநின்ற	பெருமானுக்கு	பெரிய உபகாரகனான
புனல்	ஜலத்தாலே		ஸர்வேஸ்வரனுக்கு
சூழ்	சூழப்பட்ட	என்	என்னுடைய
திருக்கண்	திருக்கண்ணபுரத்தி	வரி	தர்ஸநீயமான
ணபுரத்து	லே	வளை	கைவளையை
உறையும்	நித்யவாஸம் பண்ணு	இழந்தேனே	இழந்துவிட்டேன். (சு)
	கிறவனாய்,		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கரையெடுத்த) “கரை” என்று-கோஷத் துக்குப்பெயர். சங்கானது திரைமேல் திரையாகப்போந்து ஏறுகிற போது கரையில்பார்த்து நின்றார்கள், “ஒருசங்கினுடையவளவு இருக்கிறபடியென்” என்றுசொல்லுகிற கோஷமாதல்; அன்றிக்கே

அநு.—முதற்பாட்டு. (கரையித்யாதி) “எடுத்த” என்றது - எடுவித்த வென்றாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (சங்கானதித்யாதி).

கசுரிசு பெரியதிருமொழி, அ-ப, ஈ-தி, உ-பா, அரிவிரவுமுகில்.

சங்குதனக்கே ஸ்வதஃ உண்டாயிருப்பதொரு கோஷமுண்டிறே; அதைச்சொல்லிற்றதல். (கனவித்யாதி)செறிந்தபவளத்தினுடைய வளர்ந்தகொடியும், திரைகளானவை எடுத்துக்கொண்டு வாராநின்ற ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற.

(விரையித்யாதி) பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும்வந்த ஆபத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக கோவர்த்தநகிரியைத் தோளசையும் படி யெடுத்துக்கொண்டு நின்றனாயிற்று. மிக்க பரிமளத்தை யுடைத்தான திருத்துழாய் மாலையையுமுடைத்தாய், பெரியமிடுக்கையுமுடைத்தாய், மலைபோலேயிருக்கிற திருத்தோள்கள் அசையும்படியாக மலையையெடுத்துப் பரிஹரித்த ஆபத்ஸகனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு என்னுடைய தர்ஸநீயமான வளை இழந்தேன். .... (க)

மூ.—அரிவிரவுமுகில் கணத்தாலகில்புகையால் வரையோடும் தெரிவரியமணிமாடத் திருக்கண்ணபுரத்துறையும் வரியரவினனைத் துயின்ற மழைமத்தத்தசிறுததுகண் கரிவெருவமருப்பொசித்தார்க்கிழந்தெனென் கனவளோ (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உ.
அரி	கறுப்பானது	வரி	ரேகைகூடைய
விரவும்	(கலந்து) பரவாநின்ற	அரவின்	திருவந்நவானகிற
முகில்	மேகங்களுடைய	அணை	படுக்கைகூடைய
கணத்தால்	ஸமூஹத்தாலும்	துயின்ற	கண்வளர்ந்தருளின,
அகில்புகை	(அவ்வுரிலுண்டான)	மழை	வர்ஷதாரைகள்
யால்	அகிற்புகைகளா		போலேயிருக்கிற
வரையோடும்	மலையோடு [லும்	மத்தத்	மதஜலத்தையுடைய
தெரிவு	பேதஜ்ஞாநமானது	சிறு	சிறுத்த [தாய்
அரிய	(உண்டாக) அரிதான	ததுகண்	(க்ரௌர்யம் தே தாந்
மணி	ரத்நமயமான		றும்படிபார்க்கிற)
மாடம்	க்ருஹங்களையுடைய		கண்களையுடைய
திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,			

சுத்தஸ்வபாவரும் ராகப்ரதாரும் நீர்மையிடும்படியான தேசத்திலிருந்த வனான மாத்ரமன்க்கே, அரியனசெய்தும் நோக்கினவனுக்கு இழந்தேன் வளைவைய இது வென்னென்னுமயிப்ராயத்தை ஸ்புரிப்பிக்கிறார் (பசுக்களுக்குமியித்யாதி). ... .. (க)

கரி	குவலயாபீடமானது	என்	என்னுடைய
வெருவ	அஞ்சும்படியாக	கண	க (ஃ) நமான
மருப்பொசித்	தந்தங்களை அநாயா		
தார்க்கு	ஸேந முறித்துப்		வளை இழந்தேனே. (௨)
	பொகட்டவனுக்கு		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (அரிவிரவுமுகில்கணத்தால்) கறுப் பானது எங்குமொக்கப் பரந்திருக்கிற காளமேகஸமுஹங்களாலும், அவ்வூரிலுள்ளார் உண்டாக்குகிற அகிலபுகையாலுண்டானஇருட்சி யாலே மலைக்கும் மாடத்துக்கும் வாசிதெரிந்து ப்ரதிபத்தி பண்ண வொண்ணாதபடியாய், ரத்நமயமான மாடங்களையுடைத்தான திருக் கண்ணபுரத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற.

(வரியித்யாதி) நானாவான வரிகளையுடைத்தாய், நாற்றம், குளிர்ச்சி, மென்மைகளையுடைத்தாயிருக்கிற திருவநந்தாழ்வானு கிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளி, வர்ஷதாரைகள்போலே யிருக் கிற மதஜலத்தையுடைத்தாய் வடிவில் பெருமைக்கு ஈடாகப்பெருத் திருக்கையன்றிக்கே, ஜாத்புசிதமாம்படிசிறுத்துக்கரெளர்யமெல்லாம் தோற்றும்படி பார்க்கிற கண்களையுடைத்தாயிருந்துள்ள குவலயா பீடமானது வெருவும்படியாக அதின்கொம்புகளை அநாயாஸேந முறித்துப்பொகட்ட அச்செயலுக்கு வளைஇழந்தேன். .... (௨)

பூ.—துங்கமாமணிமாட நெடுமுகட்டின் சூலிகைபோம்
திங்கள்மாழுகில் துணிக்கும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
பைங்கண்மால்விடையடர்த்துப் பனிமதிதோள் விடுத்துகந்த
செங்கண்மாலம்மானுக்கு இழந்தேனென் செறிவளையே. (௩)

அந.—இரண்டாம்பாட்டு. (அரியித்யாதி) “வரையெடுத்த பெருமானு க்கு” என்னுந்நாய்; (க) “சுதுராவஸ்துநீ ஷ்ஷக்ஷிநீ ஸுபுஷ்பி-மதுராம் ப்ராப்யகோவிந்தி கதம்கோசுலமேஷ்யதி” என்றுதிருவாய்ப்பாடியில்பெண்க ளெல்லாம் வளை இழந்தார்களேயென்ன; மதுரையிலும் தொடர்ந்து போந்தே னென்கிறுநென்று ஸங்கதி.

“அரி” என்று - மா, என்றாய், அத்தாலே கறுப்பை லக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (கறுப்பானது) என்று. மாடங்களழகிலும், படுக்கை வாய்ப்பிலு மீடுபட்டு களிறு தருபுணர்ச்சிகொடுத்து வளைஇழவாமை சொல்லுகிறுநென்று பாட்டுக்குத் தொகுத்தகருத்து. ... .. (௨)

சுருது பெரியதிருமொழி, அ-ப, ந-தி, ந-பா, துங்கமாமணி.

பநர்.	உரை.	பநர்.	உரை.
துங்க	ஸ்ரேஷ்ட்டமாய்,	மால்	பெரியவடிவையுடை
மா	பெருவிலையுனை		யதுகளான
மணி	ரத்நங்களையுடைய	விடை	எருதுகளே
மாடம்	க்ருஹங்களினுடைய	அடர்த்து	அழியச்செய்து,
நெடு	நீண்ட	பனி	குளிர்ச்சியைபண்ணக்
முகட்டின்	உச்சியிலிருக்கிற		கடவனுன
சூலிகை	கூச்சானது,	மதி	சந்த்ரனுடைய
போம்	(ஆகாசத்தில்) போகா	கோள்	க்ஷயத்தை
	நின்ற	விடுத்து	போக்கி (அதனால்)
திங்கள்	சந்த்ரனையும் [டைய	உகந்த	உகப்பையுடையனும்
மா	பெரியவடிவையு	செங்கண்	புண்டரீகாக்ஷனும்
முகில்	மேகங்களையும்	மால்	வ்யாமோஹமுடையன
துணிக்கும்	பேதிக்கும்படியான	அம்மானுக்கு	ஸர்வேஸ்வரனுக்கு[ன
	திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,	என்	என்னுடைய
பைங்கண்	பசுமையானகண்களை	செறி	ஒருகாலும் கழற்ற
	யுடையதுகளாய்		வெண்ணாமல்
			அமைந்த
		வளை	இழந்தேனே. (ங)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (துங்கமித்யாதி). ஒக்கத்தையுடைய தாய், பெருவிலையான ரத்தங்கலையுடைய மாடங்களிலுண்டான சூலமானது. (திங்களித்யாதி) சந்த்ரனையும், பெரியவடிவையுடைய மேகங்களினுடையவும் கீழ்வயிற்றை பேதி(ஞ்)க்கிற திருக்கண்ண புரத்துறையும்.

அந்—மூன்றும்பாட்டு. (துங்கமித்யாதி) நீ துடர்ந்து மதுரையில் செய்த
அபதானத்தில் சுடுபட்டாலும் (க) “ सखस्ति ” $\text{एषा$ ஸமுத்ரீ $\text{त्रैलोक्ये$ நகர
ஸ்தரீ கலாலாபமதுஸ்ரோத்ரேண பாஸ்யதி” என்கிற பதினொருமாயிரவர்பேச்
சில் பிச்சேறியிராணோ? உன்மேலே மாலைஹமவனோவென்ன, (உ) “பின்னை
கொல்” என்கிறபடியே நான் நப்பின்னையைப்போலே, “அவனேமாலைஹம்படி
யிருந்தவனன்றோ? நானும் அவனை இழக்க வழக்குண்டோ” என்னும் கருத்
தாலே விடைகொண்டத்தைச் சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

“சூலம்” என்றது - மகுடங்களின்கூச்சு. போந்திங்கள் - போகிற திங்கள் என்னுமது ஸ்பஷ்டமென்று மேலுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (சந்த்ர நேயுயித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, ச-பா, கணமருவும். கசருள

(பைங்கண்மாவித்யாதி) பசுமையையுடைத்தான கண்களை யுடையவுமாய், பெரியவழுவையையுடையவுமாயிருக்கிற ருஷபங்களை அழியச்செய்து, குளிர்ச்சியைப் பண்ணக்கடவனான சந்த்ரனுக்கு வந்தகூயத்தைப்போக்கி, அதுதன்னைத் தன்பேறாக நினைத்திருக்கிற புண்டரீகாகூனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஒருகாலும் கழற்ற வொண்ணாத வளையை இழந்தேன். .... (கூ)

மூ.—கணமருவுமயிலகவு கடிபொழில்சூழ் நெடுமறுகில்

திணமருவுகணமதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்

மணமருவு தோளாய்ச்சி யார்க்கப் போயுரலோடும்

புணர்மருதமிற நடந்தாற்கிழந்தேனென் பொன்வளையே. (ச)

புற.	உரை.	புற.	உரை.
கணம்	ஸமுஹமானது	மருவும்	வ்யாப்தமான
மருவும்	அதிகமாயிருந்துள்ள	தோள்	திருத்தோ ள் க ளை யு
மயில்	மயில்களானவை		டைய
அகவும்	ஆடாநிற்பதுமாய்,	ஆய்ச்சி	யசோதைப் பிராட்டி
கடி	பரிமளத்தையுடைய		யானவள்
பொழில்	சோலைகளாலே	ஆர்க்க	கட்ட (உடனே)
சூழ்	சூழப்பட்டதாய்,	உரலோடும்	உரலோடு
நெடு	பெரிதான [தாய்	போய்	போந்து
மறுகில்	திருவீதிகளை யுடைத்	புணர்	ஒன்றாய் இணைத்துக்
திணம்	தாரட்டய (கூ) த்		கொண்டிருக்கிற
மருவும்	பொருந்தின [தால்	மருதம்	மருதவ்ருகூங்கள்
கணம்	க(கூ)கமான	இற	முறிந்துவிழும்படி
மதிள்	ப்ராகாரத்தாலே	நடந்தாற்கு	நடந்த எம்பெருமானு
சூழ்	சூழப்பட்டதுமான	என்	என்னுடைய [க்கு
	திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,	பொன்	ஸ்லாக்க்யமா ன
மணம்	க (X) நத்தர்வயங்க	வளை	இழந்தேனே. (ச)
	ளாலே		

“கோள்” என்று-சிறையாய், வ்யாதியாலுண்டான சிறை-கூயமென்ற ருளிச் செய்கிறார் (சந்த்ரனுக்கு மித்யாதி). ... (கூ)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (கணமருவித்யாதி) நப்பின்னையிடத்திப்போலே மாலேறியிருந்தவனுக்கு என்னுந்நின்றாய்; அவன் ஆஸ்ரிதகரஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்யத்தில் அதிச(ய)பலனாகையாலே கட்டுண்டானோ? தெரியாதே நீ இங் கனே புலம்புவானென்னென்ன; அந்தகட்டோடேதானே விரோதியைப்

கசடுஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, ந-தி, நு-பா, வாயெடுத்த.

வ்யா—நாலாம்பாட்டு. (கணமித்யாதி) திரள்மிக்கிருந்துள்ள மயில்களானவை தன்னுடைய பரிதியாலே ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுநிற்பதுமாய், பரிமளப்ரசுரமான சோலையையுடைத்தாய், பெரியதிருவீதிகளை யுடைத்தாய், திண்மைமிக்கிருக்கையாலே அரணைகப்போரும்படியான மதிளையுடைத்தாயிருந்துள்ள திருக்கண்ண புரத்துறையும்.

(மணமித்யாதி) பிள்ளைபக்கல் பரிவாலே எப்போதுமொக்க கந்த(X^௩)தர்வயங்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட தோள்களையுடையயசோதைப் பிராட்டிபோல்வார் பந்தி(ஐ^௩)த்தவற்றை அறுத்துக் கொடுபோகையன்றிக்கே கட்டினஉரலையும் இழுத்துக்கொண்டுபோய். பக(ஐ^௩X)தத்தாதிகள்விட்ட அஸ்த்ரங்களாகிவிடே நேரே மார்வைக்காட்டி நிற்பது. பரிவுடையளாய் கட்டினதுக்குப் பண்ணலாவதொருப்ரதிக்கிரியை இல்லை. ஆகையால் அத்நையும் இழுத்துக்கொடுபோய் இரண்டென்ன வொண்ணாதபடி நிர்விவரமாயிருக்கிற மருதுகள் முறிந்து விழும்படியாகப்போன முகத்த (X^௩) னுக்கு என்னுடைய ஸ்லாக்க்யமான வளை இழந்தேன். .... (ச)

மூ.—வாயெடுத்த மந்திரத்தா லந்தணர்தம் செய்தொழில்கள் தியெடுத்து மறைவளர்க்கும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும் தாயெடுத்த சிறுகோலுக்கு உளைந்தோடித்தயிருண்ட வாய்துடைத்த மைந்தனுக்கு இழந்தேனென்வரிவளையே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாய் எடுத்த	உச்சஸ்வரமாகச்சொல்லப்பட்ட	மறைவளர்க்கும்	வேதமர்யாதையை வளர்த்துக்கொண்டு போருகிற
மந்திரத்தால்	மந்த்ரங்களாலே	தாய்	திருக்கண்ணபுரத்துறையும், தாயான யசோதைப் பிராட்டி
அந்தணர்	ப்ராஹ்மணர்கள்	எடுத்த	கையிலே எடுத்த
தம்	தங்களுக்கு	சிறு	சிறிதான
செய்தொழில்	கர்த்தவ்யமான கர்மங்கள்	கோலுக்கு	கொம்புக்கு
தீ	அக்கிளை		
எடுத்து	ஜவலிப்பித்து(செய்து)		

போக்கினவனுக்கு வரத்தட்டிண்டோவென்று * உரவிடையாப்புண்ட வண்ணத்தைப் பேசுகிறுளென்று ஸங்கதி.

“அகவுகை” ஆடுகையாய், அத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஸஸம்ப்ரமேத்யாதி). “மறுகில்” என்று - வீதிக்குப்பெயர். “திணம்” - திண்மை. (ச)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௩-தி, ௬-பா, மடலெடுத்த. ௧௪௫௯

உளைந்து	பயந்து	துடைத்த	தடவிக்கொள்ளுகிற
ஒடி	ஒடிச்சென்று	மைந்தனுக்கு	ஸ்வாமிக்கு
தயிர்	தயிரை	என்	என்னுடைய
உண்ட	அமுதுசெய்த	வரி	ஸ்ரேஷ்ட்டமான்
வாய்	முகமெங்கும்	வளை இழந்தேனே. (௫)	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வாயெடுத்த மந்திரத்தால்) உச்ச ஸ்வரமாக ப்ரயோகிக்கிறமந்த்ரங்களாலே ப்ராஹ்மணர் தங்களுக்குக் கர்த்தவ்யமானபடியாலே அக்நியை ஜ்வலிப்பித்து வைதிகமர்யா தையை நோக்கிக்கொண்டுபோருகிற திருக்கண்ணபுரத்திலே வர்த்திக்கிற.

(தாயித்யாதி) அநுகூல ஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்ய மொழியச் செல்லாமையாலே வெண்ணெயையும் பாலையும் களவிலே அமுது செய்ய, அவை ஈட்டப்பட்ட வருத்தத்தாலே யசோதைப் பிராட்டி கையிலே கோலைக்கொள்ள “அவள்தாயிநே, அச்சமுறுத்துகைக்குச் செய்த செயலிநே” என்றறிய மாட்டாதே ஈடுபட்டோடி அமுது செய்த தயிரைக்காட்டி “நீ களவுகண்டாய்” என்பார்களென்று பார்த்து அதை இல்லை செய்கைக்காக முகமெங்கும் தடவிக்கொள்ளுகிற இளிம்பனுக்கு நான் இளிம்புபட்டேன்.

பூ.—மடலெடுத்தநெடுந்தாழை மருங்கெல்லாம் வளர்பவளம் திடலெடுத்துச் சுடரிமைக்கும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும் அடலடர்த்தன்றிரணியனை முரணழிய வணியுகிரால் உடலெடுத்தபெருமானாக் கிழந்தேனென்னொளிவளையே. (௬)

பநீ.	உரை.	பநீ.	உரை.
மடல்	மடல்களை	வளர்	வளரானின்றுள்ள
எடுத்த	எடுத்துக்கொண்ட	பவளம்	பவளமானது
நெடும்	நீளமான [தான	திடல்	மேடுகளிலே
தாழை	தாழைகளை யுடைய	எடுத்து	படர்ந்து
மருங்கெல்லாம் பக்கங்களிலெல்லாம்		சுடர்	ஒளியால்

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வாயித்யாதி) “ஒருத்தி கையிலே கட்டுண்டும், அவள் விரோதியைப்போக்கி அவளுக்குத் தன்னைத்தந்தவன், இவ்வளவான எனக்கும் உதவானே” என்று அவனுடைய பவ்யதையிலேதுவக்குண்டு என் வளை இழந்தேனென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

(ஈட்டப்பட்ட) திரட்டப்பட்ட. ... .. (௫)

கசகூ0 பெரியதிருமொழி, அ-ப, க.-தி, எ-பா, வண்டமரும்.

இமைக்கும்	ப்ரகாசியாநின்ற	அணி	அழகான
திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,		உகிரால்	நகங்களாலே [த்தை
அடல்	யுத்தத்திலே	உடல்	(அவனுடைய) ஸரீர
அடர்த்து	நெருக்கி	எடுத்த	பே (நீ) தித்தவனுன
அன்று	அந்த ஸமயத்திலே	பெருமானுக்கு	ஸ்ர்வேஸ்வரனுக்கு
இரணியனை	ஹிரண்யனுடைய	என்	என்னுடைய
முரண்	மிடுக்கானது	ஒளி	ப்ரகாசியாநின்ற
அழிய	அழியும்படியாக		வளை இழந்தேனே. (சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மடலித்யாதி) 'மடலினுடைய ஓக்க த்தையுடைத்தான நெடிதான தாழைகளையுடைத்தான பரிஸர மெல்லாம் வளர்பவளமானது திடல்களிலே மூடப்படர்ந்து ப்ரகாச த்தைப்பண்ணுநின்ற உள்ள திருக்கண்ணபுரத்துறையும். யுத்தத்திலே நெருக்கி, அன்று ஹிரண்யன் மிடுக்கழியும்படியாகப் பிராட்டிமாநும் கண்டுகொண்டிருக்கும்படியாக உகிராலே அவனுடைய சரீரத்தை பே (நீ)தித்து, த்தன்னுடைய ஈஸ்வரத்வத்தைநிலைநிறுத்தினவனுக்கு என்பருவத்திலே ஒருவனுக்கு உதவினவனன்றோ என்றிருந்தா யிற்று வளையிழந்தது. .... (சு)

மூ.—வண்டமரும் மலர்ப்புன்னை வரிநீழலணிமுத்தம்
தெண்டிரைகள் வரத்திரட்டும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
எண்டிசையு ட்மெழுகடருமிருநிலனும் பெருவிசும்பும்
உண்மிழந்த பெருமானுக்கிழந்தேனென்னொளிவளையே. (எ)

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (மடலித்யாதி) சிறுகோலுக்கு உளைந்தோடும்படி யானமுகத்தனயிற்று அவன்; நீயும் "வாயில்பல்லு மெழுந்தில" என்கிறபடியே பேதைப்பருவமாயயிற்றிருப்பது, "வளை இழக்கும்படி வந்ததென்" என்ன; "ஒருத்தன் வாசியறிந்து திருநாமம்சொல்லி, அவன் விரோதியை அழித்தவ னன்றோ? நானும் அவன் வைலகூண்டயத்தாலே இப்பருவத்திலும் துஸ்ஸஹ மான விரஹத்தாலே நோவுபட்டால் வந்துதோன்றானோ" என்றாயிற்று வளை இழந்ததென்று சொல்லுகிறுமென்று ஸங்கதி.

"மடலையெடுத்த" என்ற சப்தார்த்தமாய், பலிதமருளிச்செய்கிரார் (மட லித்யாதி). அணி - அழகாய், பவிதார்த்தம் (பிராட்டிமாருமித்யாதி). உட் கருத்தை யருளிச்செய்கிரார் (என்னித்யாதி). ... (சு)

† (பா)-எழுகடலும்.

பந்.	மா.	பந்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகள்	எண் திசையும் எட்டுத் திக்குக்களையும்,	
அமரும்	படிந்திருக்கிற	எழு	எழாநிற்கிற
மலர்	புஷ்பங்களையுடைய	சுடரும்	(ஆதித்யாதி) தேஜஸ்ஸுகளையும்,
புன்னை	புன்னைமரத்தினுடை	இரு	பரப்பையுடைத்தான
வரி	இருண்ட [ய	நிலனும்	பூமியையும்,
நீழல்	நிழலினுடைய (நடுவில்)	பெரு	விசாலமர்ன
அணிமுத்தம்	வெளியான ப்ரதேசங்களிலே	விசும்பும்	ஆகாசத்தையும்
தெண்	தெளிவான	உண்டு	(ப்ரளயகாலத்தில்)
திரைகள்	நீர்களானவை	உமிழ்ந்த	விழுங்கி (பிறகு)
வர	முத்துக்களைக் கொடுவந்து		(வெளிநாடுகாண)
திரட்டும்	சேர்க்காநிற்பதான	பெருமானுக்கு	உமிழ்ந்தவனு
திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,		என்	ஸர்வேஸ்வரனுக்கு
		ஒளி	என்னுடைய
			ப்ரகாசமான
			வளை இழந்தேனே. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வண்டமருமித்யாதி) வண்டுபடிந்த பூக்களையுடைத்தான புன்னையினுடைய வரிநீழலிலே ஓரிடம் வெளியாய், ஓரிடம் நிழலாயிருக்குமாயிற்று; அதில் வெளியான ப்ரதேசங்களிலே தெளிந்த நீர்களானவை முத்துக்களைக்கொடுவந்து திரட்டாநிற்குமாயிற்று.

(எண்டிசையுமித்யாதி) எட்டுத் திக்குக்களையும், எழுவகைப்பட்ட கடல்களையும்; “எழுசுடரும்” என்று பாடமானபோது எழாநிற்கிற ஆதித்யாதிக்களையும் நினைத்ததாகிறது. பரப்பையுடைத்தான பூமியையும் இவற்றுக்கெல்லாம் அவகாச ப்ரதானம் பண்ணுகிற ஆகாசத்தையும், ப்ரளயகாலத்திலே எடுத்துவைத்துப் பின்னே

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (வண்டித்யாதி) ஒருசிறுக்கனுக்காக ஒருகால் உதவினதைக்கொண்டு வளைஇழப்பாருண்டோவென்ன; ப்ரளயாபத்ஸகனன்றோ எல்லாரையும் ரக்ஷித்தவனன்றோ வென்றுகிடாய் நான்வளையிழந்ததென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

நிழலிலும், முத்துக்களைத் திரட்டில் பரபாகமாயிராதென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (அதுவித்யாதி). ... .. (எ)

சசசஉ பேரியதிருமொழி, அ-ப, ஈ-தி, அ-பா, கொங்குமனி.

வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்த ஸர்வேஸ்வரனுக்கு இழந்தே நென்வரி
வளையே. அவனுடைய ஆபத்ஸகத்வத்தை விஸ்வஸித்துக் கிடாய்
நான்கெட்ட தென்கிழான். .... (ஏ)

மூ.—கொங்குமனிகருங்குவளை கண்ணாகத்தென்கயங்கள்
செங்கமலமுகமலர்த்தும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
வங்கமலிதடங்கடலுள் வரியரவினணைத்துயின்ற
செங்கமலநாபனுக் கிழந்தேனென் செறிவளையே. (அ)

பநீ.	உரை.	பநீ.	உரை.
கொங்கு	பரிமளத்தாலே	தடம்	விசர்லமான
மலி	வ்யாப்தமாய்	கடலுள்	ஸமுத்ரத்திலே
கரும்	கறுத்தநிறத்தை	வரி	தர்சனீயமான
	யுடைத்தான	அரவின்	திருவநந்தாழ்வானாகிற
குவளை	குவளைப்பூக்களை	அணை	படுக்கையில்
கண்ணாக	கண்களாகக்கொண்டு	துயின்ற	கண்வளர்ந்தருளுகிற
தெண்	தெளிந்த		வளைய்,
கயங்கள்	பொய்கைகளானவை	செம்	சிவந்த
செம்	சிவந்த	கமலம்	கமலத்தை
கமலம்	தாமரைப்பூவாகிற	நாபனுக்கு	நாபியிலேயுடைய பத்
முகம்	முகத்தை		மநாபனுக்கு
அலர்த்தும்	விகசிப்பியானின்ற	என்	என்னுடைய
	திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,	செறி	(கையில்) அமைந்தி
வங்கம்	மரக்கலங்களாலே		ருக்கிற
மலி	வ்யாப்தமாய்		வளை இழந்தேனே. (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கொங்கித்யாதி) பரிமளப்ரக்ரமாய்,
கறுத்தநிறத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள குவளைப்பூக்களைக் கண்ணு

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கொங்கித்யாதி) ப்ரளயகாலமாகையாலே எல்
லாரையும் ரக்ஷித்தான்; உனக்கு இப்போதென்ன ப்ரளயம்வந்தது வளை
இழக்கைக்கென்ன; எனக்கு விரஹத்தை யுண்டாக்கினான் அவனை யென்று
அவ்வழியாலே எல்லாஉற்றையு முண்டாக்கின திருநாடீகமலத்தை நினைத்தா
ளென்று ஸங்கதி.

குவளையைக் கண்ணாக நிரூபித்து கமலத்தை முகமாக நிரூபித்தால்,
இரண்டுக்கும் யுகபத்விகாஸம் சொல்லக்கூடாமையால் “செங்கமல முகமல
ர்த்தும்” என்றதுக்கு செங்கமலமாகில் முகம் அலர்த்து மென்ன வெரண்ணு

கக்கொண்டுதெளிந்த பொய்கைகளானவை சிவந்த தாமரைப் பூக்களாகிறமுகத்தை அலர்த்தாநின்னுள்ள திருக்கண்ணபுரத்துறையும்.

(வங்கமலியித்யாதி) மரக்கலங்களால் மிக்கிருப்பதாய் கண்வளர்ந்தருளுகைக்கீடான பரப்பையுடைத்தாயிருக்கிற கடலிலே தர்ஸநீயமான வடிவையுடையனான திருவந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற சிவந்த கமலத்தையுடைத்தான திருநாபியை யுடையவனுக்கு உத்பாதகளை விஸ்வஸித்து முடிந்தேனென்கிறாள்.

மூ.—வாராளுமிளங்கொங்கை நெடும்பணைத்தோள் மடப்பாவை
சீராளுந்வரைமார்பன் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
பேராளனாயிரம் பேராயிரவாயரவணைமேல்
பேராளர்பெருமானுக் கிழந்தேனென் பெய்வளையே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வார்	கச்சாலே	பேராளன்	(அதனால்) பெருமை
ஆளும்	தாங்கப்பட்டதாய்		யையுடையனும்,
இளம்	இளமையை யுடைத்	ஆயிரம்	ஆயிரமான
	தான	பேர்	திருநாமங்களை (ஸ்
கொங்கை	ஸ்தநங்களை யுடைய		தோத்தரம் பண்ணு
நெடும்	நீண்ட [ளாய்,		கிற)
பணை	மூங்கில்போலே	ஆயிரம்	ஆயிரமான
தோள்	தோளையுடையளாய்,	வாய்	முகங்களையுடைய
மடம்	பவ்யையான	அரவணைமேல்	திருவந்தாழ்வான்மே
பாவை	பெரிய பிராட்டியார்		ல் (பள்ளிகொண்டி
	(வர்த்திக்கையா		ருக்கிற) [வனான
	லுண்டான)	பேராளர்	பெருமையை யுடைய
சீர்	ஸம்பத்தாலே	பெருமானுக்கு	எம்பெருமானுக்கு
ஆளும்	வ்யாப்தமாய்	என்	என்னுடைய
வரை	மலைபோல் த்ருடமான	பெய்	ஸ்ஸாக்கயமான
மார்வன்	திருமார்வை யுடையவ	வளை	இழந்தேனே. (க)
	திருக்கண்ணபுரத்துறையும், [னாய்]		

தென்று, செங்கமலம்போலே யிருக்கிற ஸ்த்ரீகளுடைய முகத்தை அலர்த்து மென்றருளிச் செய்கிறார் (சிவந்தவித்யாதி). (தாமரைப்பூக்களை) என்றவந்தரம் “பேரலே” என்றுசேஷம். ... .. (அ)

† இங்கு அரும்பதத்துக்கு அநுருணமாயில்லை.

கசகச பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க0-பா, தேமருவும்.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வாராளுமிய்யாதி). வாராலே தாங்கப்பட்டிருப்பதாய், இளமையை யுடைத்தாயிருக்கிற கொங்கைகளே யுடையளாய், நெடியபணைபோலே யிருக்கிற தோள்களே யுடையளாய், ஆத்மகுணைபேதையாய், நிருபாதிகமான ஸ்தீரீத்வத்தை யுடையளாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியார் வர்த்திக்கையாலே யுண்டான ஸம்பத்தை யுடைத்தாய், வரைபோலே திண்ணியதான திருமார்வையுடையவன். (திருக்கண்ணபுரத்துறையும் பேராளன்) திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து ஸுலபனாகையால்வந்த ஏற்றத்தை யுடையவன்.

(ஆயிரம்பேரித்தயாதி) தூங்குமெத்தைபோலே அசையாநின் றுள்ள திருவந்தாழ்வான் மடியிலே ஏறட்டுக்கொண்டுஆயிரவாயா லும் அநுபவத்துக்குப் பாசுரமான ஆயிரம் திருநாமங்களையும் சொல்லி ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையால் வந்த பெருமையுடையவ னுக்கு, யசோதைப்பிராட்டி தன் மடியிலே வைத்துக்கொண்டு ஆடுமாபோலேயாயிற்று. (இழந்தேனென் பெய்வளையே) தன்னை யொழியச் செல்லாமை யுடையார்க்குத் தன்னைக் கொடுக்குமவ னன்றோ?, நம் செல்லாமை பரிஹரியானோவென்று விஸ்வஸித்து வளையிழந்தேனென்கிறாள். .... (க)

மூ.—தேமருவுபொழில் புடைசூழ் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
வாமனனைமறிகடல்சூழ் வயலாணி வளநாடன்
காமருசீர்க்கலிகன்றி கண்டிரைத்த தமிழ்மாலை
நாமருவி யிவைபாட வினையாய நண்ணுவே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தே	மதுவால்	பொழில்	சோலைகளாலே
மருவும்	வ்யாப்தமான	சூழ்	சூழப்பட்ட

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வாராளுமிய்யாதி) “ஸகல ஜகதுத்தபாதகன் ருனே உண்டாக்கினவிறஹம் அநுபவிக்கத் திருமத்தனை, அவனேவருமளவும் ஆறியிருக்கவேணுங்காண்” என்ன; “தன்னைப்பிரியமாட்டாதாரைப் பிரியாம லிருக்கவில்லையோ, என்னைப் பிரித்து வைப்பானென்” என்று வளைஇழந்தே னென்கிருளென்று ஸங்கதி.

(பணைபோலே)மூங்கில்போலே. “ஆயிரம்பேருடையஆயிரவாய்” என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (தூங்கித்தயாதி). ... (க)

புடை	பர்யந்தங்குளையுடைய,	சீர்	ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயை
திருக்கண்ண	திருக்கண்ணபுரத்		யுடையரான
புரத்து	திலே	[கிற	கலிகன்றி ஆழ்வார்
உறையும்	நித்யவாஸம்பண்ணு	கண்டிரைத்த	க்ருபையால் அருளிச்
வாமனனே	வாமநன்விஷயமாய்,		செய்த
மறி	ஸப்தியாரின்ற	தமிழ்மலை	இந்தத் தமிழ்த் தொ
கடல்	ஸமுத்ரத்தாலே	இவை	டையை
சூழ்	சூழப்பட்டதாய்,	நா	நாவிலே
வளம்	வளமையையுடைய	மருவி	பொருந்தும்படி
வயல்	வயல்களையுடைத்	பாட	பாட
	தான	வினையாய	ஸஹருதயமாகப்பண்
ஆலிநாடன்	திருவாலி நாட்டை		ணின் பாபங்களும்
	யுடையராய்,	நண்ணுவே	கிட்டாதுகள். (௧௦)
காமரு	ஆசைபண்ணத்தக்க		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தேமருவும்த்யாதி) தேன்மிக்கிருந்
துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட பர்யந்தத்தை யுடைத்தானதிருக்
கண்ணபுரத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற வாமநனையாயிற்றுக்
கவிபாடிற்று. தன்னுடையபேற்றுக்குத் தான் அர்த்தியாய் வரு
மவனாயிற்று. (மறியித்யாதி) சப்தியாரின்றதுள்ள கடலாலே சூழப்
பட்டிருப்பதாய் பரந்த வயலையுடைத்தான ஆலிநாட்டையுடைய
ராய், எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹைபண்ணவேண்டும்படியான ஸ்ரீ
வைஷ்ணவ ஸ்ரீயை யுடையரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த இந்த
தமிழ்த்தொடையை நாவிலே பொருந்தும்படிபாட, ஸஹருதய
மாகப்பண்ணின பாபங்களும் விட்டுப்போம்; உக்திமாத்ரத்தைச்
சொல்ல புத்தி(ஐடி)பூர்வகமாகப் பண்ணின பாபங்கள் கிட்டா
வென்கிறார். .... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

எட்டாம்பத்து மூன்றந்திருமொழி முற்றிற்று.

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (தேமருவும்த்யாதி) “வாமனன்” என்றதுக்கு
ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (தன்னுடைய வித்யாதி). ஆஸ்ரிதர்பேறே
தன்பேறென்று கருத்து. ... (௧௦)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

கசகசு பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, க-பா, விண்ணவர்தங்கள்.

எட்டாம்பத்து நாலாந்திருமொழி

விண்ணவர் தங்கள் ப்ரவேசம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

வ்யா.—(விண்ணவரித்யாதி) இப்பிராட்டி தன் இழவைச் சொல்லி பரவசையாய் விழுந்துகிடந்தாள்; தளர்த்தியாலே உடம்புக்ருஸமாய், குழலும்பேணதே பூவும் மறுத்துக்கிடக்குமிறே. இத்தை யறியாதே பழைய வாஸநையைக்கொண்டு மதுபாநம்பண் னுவதாகச் சிலதும்பிகள் வந்து பறந்தன; அத்தைப்பார்த்து (க) “*वाङ्मनसः कृतां तां सुखेन नृपसिद्धे* - வாஹி வாத யதஃ காந்தா தாம்ஸ்ப்ருஷ்ட்வாமாமிஸ்ப்ருஸ” என்னுமாபோலே மது வுக்குக் க்ருஷியைப்பண்ணி மதுபாநம்பண்ணப்பாராயென்கிறான். *

மு.—விண்ணவர்தங்கள் பெருமான் திருமார்வன்
மண்ணவரெல்லாம் வணங்கும் மலிபுகழ்ச்சேர்
கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் கதிர்முடிமேல்
வண்ணநுந்துழாய் வந்துதாய் கோற்றும்பி. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோல்தும்பி	கோல்களிலேவர்த்திக் கிற தும்பியே?	புகழ்	ஸ்ரீலாதிருணங்கள்
விண்ணவர்	நித்யஸூரிகளுக்கு	சேர்	சேர்ந்திருக்குமவனும்,
தங்கள்		கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்தில்
பெருமான்	நிர்வாஹகனும்,		எழுந்தருளியிருக்
திரு	பெரியபிராட்டியாரை	கதிர்	கிற
மார்வன்	திருமார்வில் த நி ப் ப வனும்,	எம்பெருமான்	ஸர்வேஸ்வரனுடைய
மண்ணவரெல்	லீலாவிபூதியிலுள்ளா	முடிமேல்	திருவபிஷேகத்தின்
லாம்	ரெல்லாம்	மேலே	
வணங்கும்	தொடும்படியாய்,	வண்ணம்	வர்ணத்தையும்,
மலி	அதிகமான	நறும்	பரிமளத்தையும்
			(உடையதான)

அந்.—விண்ணவரின் ப்ரவேசம். (மறுத்து) மற்றுமறுத்தென்றபடி.
நாயகனுடையமாலையில் பரிமளத்தைக்கொடுவந்துண்தினால் விரஹதாபம் தீர்
ந்து பூவில் மதுசேர்ந்தால் உண்ணப்பார்க்கிற தாத்தார்யத்தை ஸத்ருஷ்டாந்த
மாக வருளிச்செய்கிறார் (அத்தையித்யாதி). ... .. *

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, க-பா, விண்ணவர்தங்கள். கசகௌ

துழாய்	திருத்துழாயிலே (படிந்து அங்குத்தை பரிமளத்தைக் கொண்டு)	வந்து ஊதாய்	இங்கேவந்து ஊதவேணும். (க)
--------	---	-------------	--------------------------

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (விண்ணவர்தங்கள் பெருமான் திருமார்வன்) நித்ய ஸூரிகளும் பிராட்டிமாரும் அநுபவிக்கிற விஷய மிதுவன்றோ? நான் உன்னைக் குடிக்கச்சொல்லுகிற வேப்பங்குடிநீர். (க) * சூட்டு நன்மலைகள் தூயனவேந்திக்கொண்டு நித்யஸூரிகள் அடிமை செய்யப்பிராட்டியும் தானுமாய் இருக்குமாயிற்று. (மண்ணவரெல்லாம் வணங்கும்) நித்யவிபூதியிலுள்ளாரெல்லாரும் அதிகாரிகளாயிருக்குமா போலேயாயிற்று இங்குள்ளாரும்ெல்லாம் அதிகாரிகளாம்படியாகத் தான்வந்து நிற்கிறநிலை. அங்கு அநதிகாரிகள் ஒருவருமில்லாதாப்போலே இங்கு எத்தனையேனும் தாழ்ந்தாரும் அதிகாரிகளாம்படியாக வாய்த்துவந்து நிற்கிறது.

(மலிபுகழ்சேர்) சிலகுணம் ஸத்கார்யவாதம் கொண்டு அறிய

அந.—முதற்பாட்டு. (விண்ணிய்யாதி) “கோற்றம்பி துழாயில் படிந்து வந்ததென்று சொல்லுகைக்கு இங்கேமதுமாதிரியிராதோ?, உன்னைப்பிரிந்திறே அவனிருப்பது” என்று அக்குறையில்லை அவனுக்கென்னுமது தோற்ற ப்ரக்ரு தோபயோகம் காட்டுகிறார் (நித்யேத்யாதி). “தங்கள்” என்று விசேஷித்தத் தாலே நிரதிசயபோக்ய வஸ்துவினநுபவத்தாலுண்டான தானுனதன்மை தோற்றுகையால் அதுக்குக்கருத்து (இதுவித்யாதி). ஸூரிகள் அநுபவிக்கும் விஷயமானால் எனக்கென்ன; பூவும் மதுவுமுண்டர்கிலன்றோ நான்போவ தென்ன; அதுக்கும் குறையில்லையென்று தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (சூட்டித்யாதி). இத்தால் செவ்விப் பூச்சூடுவாரும் சூட்டிக்கொள்ளுகைக்கு உடலாக ஒருசேர்த்தியுண்டாயிருக்க, மதுவென்னமிருக்கும்; இங்கே சூட்டுவாரு மின்றியே சூடினதும் செருகாயிருக்கையாலே உனக்கு அநுபவிக்க அவகாச மில்லை யென்றதாயிற்று. ஸூரிபோக்யனான ஸ்ரீயஃ பதியை நான்கிட்டுவ தெங்ஙனையென்னுமபிப்ராயத்தில் “மண்ணவரித்யாதி” என்றுவிவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (நித்யவிபூதியிலித்யாதி).

இங்கே “மலிபுகழ்” என்கைக்குப் பரமபதத்தில்மலிவில்லையோவென்ன; (சேவியத்யாதி). (ஸத்கார்யவாதம்) என்றது - முன்புண்டானதுக்கே கார்யத்வாஉவஸ்த்தாபத்தியென்று நிர்ணயிக்கும் வாதமென்றபடி. (அர்ய

கசகஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, உ-பா, வேதமுதல்வன்.

வேண்மும்படியாயிருக்கும். அங்கு ப்ரமாணங்கள்சொல்லவறியுமித்தனை. இங்கு எத்தனையேனும் தாழ்ந்தார்க்கும் முகம்கொடுத்துக் கொடுநிற்கிற நிலையைக்கண்ணலேகாண்கையாலே அதுஸ்பஷ்டமாவது இங்கேயாயிற்று. (சுதிர்முடிமேல்) இப்படி உபயவிபூதிக்கும் கவித்ததாகையாலே ஒளியையுடைத்தாயிருக்கிற திருவபிஷேகத்தின்மேலே. (வண்ணநுந்துழாய்) செவ்விமாறாதே பரிமளத்தையுடைத்தாயிருக்கிற திருத்துழாயிலே படிந்து அங்குத்தைபரிமளத்தைக் கொடுவந்து இங்கே ஊது. (கோற்றும்பி) கோல்களிலும் பணைகளிலும் வைத்தமதுவைப்பாடம் பண்ணக்கடவ உன்னை. (க) “ॐ நம: - ஸர்வாஸி” என்கிறவஸ்துவைப்போய் அதுபவி” என்றன்றோ சொல்லுகிறது. .... (க)

மு.—வேதமுதல்வன் விளங்குபுரிநூலன்

பாதம்பரவிப் பலரும் பணிந்தேத்தி

காதன்மைசெய்யும் கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்

தாதுநுந்துழாய் தாழ்ந்துதாய் கோற்றும்பி.

(உ)

வேண்மும்படியாய்) என்றது-முன்புண்டானதே கார்யமாயிற்றென்னுமாபோலே அர்ச்சாவதாரத்தில் சீலகுணம் காணப்பட்டதாகையால் பரமபதத்திலும் தர்மையைய நிபந்தனமாகவுண்டென்று அதுமானவிதயாஅறியவேண்மும்படியாயென்கை. அதுமான ப்ரமாணமே யன்றியே சப்தப்ரமாணமுமுண்டென்கிறார் (ப்ரமர்ணங்களித்யாதி). ப்ரத்யக்ஷமே இங்கு அமையுமென்று ஏற்றமருளிச் செய்கிறார் (இங்கித்யாதி). “துழாய்” என்றவநந்தரம் “படிந்து” என்று சேஷம்பூரித்தருளிச் செய்கிறார் (செவ்வியித்யாதி). இத்திருமொழியில் மலர் செருகாயிருக்கும்படியை உரைத்ததும் வந்துதசெவ்வி பெற்றிருப்பதாகச் சொல்லுமதுவும், தும்பிகளைப்போகச் சொல்லிற்றும் ஸ்வாபதேசத்தில் இவ்விபூதியில் சப்தாதி விஷயங்களின் நிஸ்ஸாரதையும், பகவதபுவத்தின் நிர்விசய ஸாரவத்தையும் சிஷ்யர்க்கு அறிவிப்பித்தமையாகக்கொள்வது. (க)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (வேதமுதல்வனித்யாதி) “மண்ணவரெல்லாம் வணங்கும்” என்னுநின்றாய்; மண்ணவரில் தேவதார்தரங்களையும் வணங்காநிற்கக்காணுநின்றோமென்ன; (உ) “மானிடவரல்லர்” என்கிறபடியே அஸத்துக்களை மண்ணவரென்றும் சொல்லப்போகாது, வைதிகரெல்லாம்

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, உ-பா, வேதமுதல்வன். கசசுக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேதமுதல் வன்	வேதப்ரதிபாத்யனான முதன்மையையுடையனாய், (திருமேனியில்) விளங்காநின்ற	ஏத்தி காதன்மை செய்யும்	ஸ்துதித்து (அதனால்), ஸ்நேஹத்தை பண்ண(ப்ராப்த)னான
விளங்கு	திருயஜ்ஞோபவீதத்தை யுடையனாய்,	கண்ணபுரத் தெம்பெருமான், [ய் தாது	தாதுகளையுடைத்தா பரிமளத்தை யுடைய.
புரிநூலன்	எல்லாரும்	நறும்	தான
பலரும்	திருவடிகளை	துழாய்	திருத்துழாயிலே
பாதம்	பரக்கச்சொல்லி	தாழ்ந்து	அவகாஷித்து
பரவி	ஸேவித்து		ஊதாய்கோற்றும்பி. (உ)
பணிந்து			

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (வேதமுதல்வன்) புருஷர்கள் தங்கள் ஆஸ்ரயங்கள் தோற்றச் சொன்னவஸ்துவைப் பற்றச் சொல்லுகிறேனோ? ஆகமாதிகளாலே சொல்லப்படுகிற வஸ்துவைப்பற்றச் சொல்லுகிறதன்று. அபௌருஷேயமாகையாலே நிர்ந்தோஷமான வேதைக ஸமதிகம்யனாகையால் வந்தப் பராதாந்யத்தை யுடையவன்; (விளங்குபுரிநூலன்) (க) “ஊர்ஜயஃ புருஷஃ - ஹிரண்மயஃ புருஷஃ” என்கிறபடியே அழகிய விக்ரஹத்தையும் அதிலே விளங்காநின்றுள்ள திருயஜ்ஞோபவீதத்தையு முடையவன்.

(பாதமித்யாதி) திருவடிகளை அக்ரமமாக ஏத்தி அதிலே விழுந்து எல்லாரும் ஸ்தோத்ரம்பண்ணி ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணுகிற. (உ) “ஹிஹ்யஸிதவ்யம்” என்று விதிக்கிற விஷயத்திலேயன்றோ நான் உன்னைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. (தாதித்யாதி) பூத்துச் செவ்வியை யுடைத்தாயிருக்கிற திருத்துழாயிலேதாழ்ந்து இங்கேவந்து ஊதவேணும். .... (உ)

இவனையே தொழுவர்களென்னுந்நிற்கொண்டு வேதவேத்யத்வம் சொல்லுகிறுநென்று ஸங்கதி.

(தங்கள் ஆஸ்ரயங்கள் தோற்றச் சொன்னவஸ்துவை) என்றது- தங்கள் ஆஸ்ரயங்களானவற்றுக்கு மாஹாத்மயமுண்டானதாகத்தோற்ற வஸ்துவான தேவதாந்தரத்தை யென்றபடி. விவரணம் (ஆகமேத்யாதி). (உ)

கசஎ௦ பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, ஈ-பா, விண்டமலர்.

மூ.—விண்டமலரெல்லாமுதிநீ யென்பெறுதி
அண்டமுதல்வ னமரர்களெல்லாரும்
கண்டுவணங்கும் கண்ணபுரத் தெம்பெருமான்
வண்டுநுந்துழாய் வந்துதாய் கோற்றும்பீ. (ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விண்ட	விகளிதமான	கண்டு	கண்ணாக்கண்டு
மலரெல்லாம்	புஷ்பங்களிலெல்லாம்	வணங்கும்	ஆஸ்ரயிக்கும்படியான
ஊதி	ஸஞ்சரித்து		வனுன
நீ	நீ		கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்,
என்	என்ன (ஸுகத்தை)	வண்டு	வண்டுகள் (படிந்துகிட
பெறுதி	பெற்றாய் (ஆகையால்)		க்கிற)
அண்ட	அண்டத்துக்கு	நறும்	பரிமளப்ரசுரமான
முதல்வன்	நிர்வாஹகராய்	துழாய்	திருத்துழாயின் (பரிம
அமரர்கள்	தேவர்கள்		ளத்தைக்கொண்டு)
எல்லாரும்	ஸகலரும்		வந்துதாய் கோற்றும்பீ. (ஈ)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (விண்டு) திறந்து கிடந்தவாசலெல்
லாம் துழைந்து திரிவாரைப்போலேயிருந்ததீஉன்னுடையபாதரை.
இதன் அலருமளவும்அவஸரம் பார்த்துநின்றால் மற்றுள்ளவற்றிலட
ங்கலும் மது ஒழுகிப்போமே, இதுதன்னில் உள்ளது அல்பமாய்,
அஸத்திரமாயிருக்கும்; அதுதான்முதலிலே கிடையாது. கிடைத்
ததோ அத்யல்பம்; அல்பபலத்துக்கு யதநம்பண்ணுவாருண்டோ?

அநு.—மூன்றும்பாட்டு (விண்டவித்யாதி) “வேதவேத்யவஸ்து” என்று
அத்தைச்சொல்லாநின்றாய், தேவதாந்தரங்களும் சிலப (ஈ) லங்களைக் கொடு
க்க, பெற்றிருப்பாரும்சிலருண்டேயென்ன; அதுகொடுப்பது-கூடாந்ரபலத்தை
யென்று, அத்தைத் தவிர்த்து பகவத்விஷயத்திலே மூட்டுகிறுளென்று
ஸங்கதி.

“விண்ட” என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (திறந்தித்யாதி). ஒடித்
திரிய வேண்டுவானென்னென்ன ஹேதுத்வயம் (இதுவித்யாதி). விள்ளா
மலரிருந்தால் விண்டமலரில் தேன் சுவறிப்போமென்று அங்கோட, அங்கு
தானும் நாக்கு நனைக்கவுமில்லாமல் மற்றொன்றைத்தேடிப் போகையுமாய்.
இப்படிதிரிந்தபடி சொல்லிற்றாயிற்று. விஷயாந்தரங்களின் ஸ்வபாவமிருப்
பது இங்ஙனென்று கருத்து. ... .. (ஈ)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, ச-பா, நீர்மலிகின்றதோர். கசஎக

அண்டமுதல்வன்) அண்டத்துக்கு நிர்வாஹகன். (அமரர்களித்
யாதி) தங்களை ஆஸ்ரயணியராக நினைத்து இறுமாந்திருக்கிறவர்க
ளெல்லாரும் அவ்விறுமாப்பைப் பொகட்டு திருவடிகளிலேவிழுந்து
ஆஸ்ரயிக்கும்படி திருக்கண்ணபுரத்திலேநிற்கிறவன். (வந்து) ஸஜா
தீயருடைய யாத்ரை அமையாதோ உனக்கு. .... (ஈ)

மூ.—நீர்மலிகின்றதோர் மீனாயோராமையுமாய்

சீர்மலிகின்றதோர் சிங்கவுருவாகிக்

கார்மலிவண்ணன் கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்

தார்மலிதண்டுமாய் தாழ்ந்துதாய் கோற்றும்பி. (சு)

பநம்.	உரை.	பநம்.	உரை.
நீர்	ஸமுத்ரத்திலே	கார்	அழகால்
மலிகின்றது	வ்யாபித்த	மலி	நிறைந்த
ஓர்	அத்விதீயமான	வண்ணன்	திருமேனியையுடைய
மீனாய்	மதஸ்யாவதாரமாய்,		ஞான
ஓர்	அத்விதீயமான		கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்,
ஆமையுமாய்	கூர்மால்தாரமுமாய்,	தார்	மாலையிலே
சீர்	வீரஸ்ரீயால்	மலி	வ்யாப்தமான
மலிகின்றது	பூர்ண்மான	தண்	குளிர்ச்சியான
ஓர்	அத்விதீயமான	துழாய்	திருத்துழாயின் பரிய
சிங்க	நரஸிம்ஹத்தினுடைய		ளத்தில்
உருவாகி	வடிவையுடையனாய்,		தாழ்ந்துதாய் கோற்றும்பி. (சு)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (நீர்மலிகின்றதோர் மீனாயோராமையுமாய்) கடலிலே அக்கடலைக் கண்செறியிட்டாப்போலே யிருக்கிற வடிவையுடைய மதஸ்யமாய், (சு) “அலைகடல்நீர்க்குழம்ப” என்னக் கடவதினே. கடலில் நீர்க்குழம்பிச் சேரும்படியினே கொண்டவடிவின்பெருமை. அன்றிக்கே ஜலசரஜாதிபுமான வடிவையுடைய

அரு.—நாலாம்பாட்டு (நீரித்யாதி) அமரர்களெல்லாரும் கண்டுவண்ணு
கைக்கு இவன்செய்த ஏற்றமென்னென்ன; தன்னை அழியமாறி அவதரித்து
வேதப்ரதாநாதிகளைப் பண்ணினான் காணென்றுசொல்லுகிறுனென்றுஸங்கதி.

(கண்செறி) துழாய்முடியாய், அத்தாலே கடலை நெருக்கமாக வ்யாபித்
தமை தோற்றுகிறது. “நீர்” என்று கடலாய் கீழுருளிச்செய்து, கேவலஜலமாக
வர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). “ஜலஸஜாதீயமாய்” என்றுபாடமான

கசுஎஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, டு-பா, ஏரார் மலர்.

ஆமையாய். (சீர்மலிகின்றதோர் சிங்கவுருவாகி) வரஸாயால்குறை வற்ற நரஸிம்ஹமாய் உகவாதவனுக்காகக்கொண்ட வடிவையோ நான் பற்றச் சொல்லுகிறது.

(காரித்யாதி) எல்லாருக்கும் மேல்விழுந்து பற்றவேண்டும்படியான வடிவையுடையனுமாய்க்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனையன்றோ பற்றச் சொல்லுகிறது. (தார்மலி) பூமிக்கு ஸ்ரமஹரமாயிருந்துள்ள திருத்துழாயிலே. (ச)

மூ.—ஏரார்மலரெல்லா முதிநீயென்பெறுதி

பாராருலகம் பரவப்பெருங்கடலுள்

காராமையான கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்

தாரார்நுத்துழாய் தாழ்ந்துதாய் கோற்றும்பீ.

(ரு)

பநீர்.	உரை.	பநீர்.	உரை.
ஏர்	அழகினால்	பரவ	பரவும்படியான
ஆர்	நிறைந்துள்ள	பெரும்	மஹத்தான
மலர் எல்லாம்	புஷ்பங்களில் எல்லாம்	கடலுள்	ஸமுத்ரத்திலே
ஊதி	ஸஞ்சரித்த	காராமையான	பெரிய ஆமையான
நீ	நீ [தை	கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்	
என்	என்னப்ரயோஜநத்	தார்	மாலையிலே
பெறுதி	பெற்றாய் ;	ஆர்	நிறைந்ததாய்
பார்	மண்ணில்	நறும்	பரிமளிதமான
ஆர்	மிக்கிருந்துள்ள	துழாய்	திருத்துழாயிலே
உலகம்	லோகங்களெல்லாம்	தாழ்ந்துதாய்கோற்றும்பீ.	(ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஏரார்மலரெல்லாமுதி) ஒன்றிலே உன்அபேஷைக் குறைவறக் கிடக்கிறதன்றே. நிறங்கொண்டு ப்ர(ஞ்)

போது நீரிலேதானே புஷ்டமாயிருந்துள்ள என்றுசுப்தார்த்தம். “ஜலம் மிக் கிருந்துள்ள லோகமெல்லாம் பரம்பும்படியான” என்று பாடமானபோது - நீர்மலிகின்ற லோகத்திலே அதுக்குத்தக்கதோர் ஆமையுமாயென்று சுப்தார்த்தம். மேலுக்கவதாரிகை. (உகவாதவிய்யாதி). (ச)

அந். —அஞ்சாம்பாட்டு. (ஏராரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்களிரண்டிலும் சொன்னவர்த்தந்தானே பின்னாட்ட அத் தை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“எல்லாம்” என்றதுக்குக்கருத்து (ஒன்றிலேயித்யாதி). ஏரார் என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (நிறமித்யாதி). “என்பெறுதி” என்றதுக்கு உட்கருத்து

மிக்கிற இத்தனையிறே உள்ளது. எங்கும்புக்கும் ஆத்மரக்ஷணம் பண்ணினாயென்னும் வார்த்தை கேட்கப் பெற்றிலையே. (பாராருலகம்பரவ) மணம்மிக்கிருந்துள்ள லோகமெல்லாம்பரவ. (பெருங்கடலுள் காராமையான) கீழ்ச்சொன்னதுதான் பின்னாடுகிறபடி. (காராமை) பெரிய ஆமை. (தாராரித்யாதி) பூமிக்குச் செவ்விபெற்றிருந்துள்ள திருத்துழாயிலே தாழ்ந்துதாய். .... (டு)

பூ.—மார்வில் திருவன் வலனேந்து சக்கரத்தன்

பாரைப்பிளந்த பரமன் பரஞ்சோதி

காரில் திகழ்காயாவண்ணன் கதிர்முடிமேல்

தாரில் நுந்துழாய் தாழ்ந்துதாய் கோற்றும்பி.

(கூ)

பந்.	உரை.	பந்.	உரை.
மார்வில்	திருமார்விலே	காரில்	கறுப்புக்கிருப்பிருப்பிட
திருவன்	பெரியபிராட்டியாரை	திகழ்	ப்ரகாசியாநின்ற [மாய்
	யுடையவனும்,	காயா	காயாம்பூபோல்
வலன்	வலது திருக்கையில்	வண்ணன்	வடிவழகையுடைய
ஏந்தும்	தரிக்கப்பட்ட [வனம்		ன எம்பெருமா
சக்கரத்தன்	திருவாழியை யுடைய		னுடைய
பாரை	பூமியை [னல்	கதிர்	ஒளியை யுடைத்தான்
பிளந்த	பேதித்தவனும் (அ த	முடிமேல்	திருவபிஷேகத்தின்
பரமன்	மேன்மையை யுடைய	தாரில்	மாலையிலிருக்கும் [மேல்
	வனம், [யாய்	நறும்	பரிமளிதமான
பரஞ்சோதி	பரமமான தேஜோரூபி	துழாய்	திருத்துழாயில்
		தாழ்ந்துதாய்	கோல்துமி. (கூ)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. நீ அங்கேசென்றால் முகம்தருவிப்பாருமுண்டு. அவன்றான் விரோதிரஸநசீலன்; என்றுமொக்க ஆபத்துக்களிலே உதவிப்போந்தவன். உதவாதொழியிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகுடையவன்; ஆனபின்பு அவன் பக்கவிலேசென்று இங்கே வந்துதப்பாராயென்கிறான்.

(எங்குமித்யாதி). ... .. (டு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (மார்விலித்யாதி) ஆமைக்கநந்தரம் வராஹாவதாரமாகையாலே அத்தைச்சொல்லிக்கொண்டு சேர்ப்பாருமுண்டென்கிறாரென்று ஸங்கதியை தாத்பர்யகதநமுகேந ஸ்புரிப்பிக்கிரார் (நீயித்யாதி).

கசஎசு பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, எ-பா, வாமனன்.

வ்யா.—(மார்வற்றிருவன்) திருமார்விலே பிராட்டி யெழுந் தருளியிருந்து அவன் தன்ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே இத்தலையில் குற் றங்கண்டு அழன்று கைவிடுமன்று தன்முழுநீர்மையாலே அவனை ஆற்றிப் பொருந்துவிடுமாயிற்று. (வலனைந்து சக்கரத்தன்) அவள் சொல்லவன்றிறே கையில் திருவாழியை ஏந்திற்று. (க)* எப்போ தும் கைகழலானேமியானிறே. (பாரைப்பிளந்த பரமன்) அண்ட பித்தியிலே புக்குச்சேர்ந்து உருமாய்ந்துபோன பூமியைக் கைவிடா தே அதுக்கிடாயிருப்பதொருவடிவைக்கொண்டுபுக்கு, இடந்தெடுத் துக்கொண்டேறி, ரக்ஷணத்தில் தன்னை எண்ணினால் பின்னை ஒரு வரை எண்ணவொண்ணாதபடி யிருக்குமவன். (பரஞ்சோதி) எல் லார்க்குமொக்க ப்ராப்யனயிருக்குமவன்.

(காரில்திகழ்காயாவண்ணன்) ப்ராப்யனன்றாகிலும் விடவொண் ணையிற்று வடிவழகு. கறுப்பு இத்தனையுமே அதுக்கேற்றமாகச் சொல்லாவது; பரிமளயித்தனையும் அவனுக்கேற்றமா யிருக்குமா யிற்று. (கதிரித்யாதி) ஆதி(டி)ராஜ்யப்ரகாசகமான திருவபிஷேகத் தின்மேலேயுண்டான செவ்வியையுடைத்தான திருத்துழாயிலே படி ந்து இங்கே வந்துதப்பாராய். .... (சு)

ழ்.—வாமனன்கற்கி மதுகுதன் மாதவன்

தார்மன்னுதாசரதியாய தடமார்வன்

காமன்றன்தாதை கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்

தாமநுந்துழாய் தாழ்ந்தாதாய் கோற்றும்பீ. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாமனன்	வாமநாவதாரம் செய் தவனாய்,	தார்	(ரக்ஷணத்துக்கு ஸூ
கற்கி	கல்கி அவதாரம் செய் வ தா க தீ க்ஷி த் திருக்குமவனாய்,	மன்னு	சகமான)மாலையினால் பொருந்தியிருக்கிற
மதுகுதன்	மதுஎன்கிறஅஸுரனை நிரஸித்தவனாய்,	தாசரதியாய	சக்ரவர்த்தித் திருமக னாய்,

(அழன்று)—கோபித்து. “பரமன்” என்றதினர்த்தம் (ரக்ஷணத்திலித் யாதி). (உ) “सर्वलोकाधिपतिः परमं ज्योतिरुपஸम्पद्य” என்றுசொல் லுகிற ஸ்ருதியை யுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (எல்லார்க்கு மித்யாதி).

“காரில் திகழ்” என்று விசேஷித்ததுக்குத்தாத்பர்யம் (கறுத்தியாதி).

(க) பெரியதிரு-அஎ.

(உ) சாந்தோ-அ-கஉ-உ.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, அ-பா, நீலமலர்கள். கசஎரு

தடம்	விசாலமான [ளும்,	தாமம்	மாலையாய்
மார்வன்	திருமார்வையுடைய	நறும்	பரிமளிதமான
காமன் தன்	மந்தனுக்கும்	துழாய்	திருத்துழாயிலே
தாதை	உத்பாதகனை	தாழ்ந்துதாய் கோற்றும்பீ. (எ)	
கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்,			

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வாமனன்) தன்னுடைமை பெறுகைக்குத்தானே அர்த்தி(ரி)யாய்வருமவன். (கற்கி) ப்ரதிபக்ஷத்தைத் துகைக்கக் கடவனாக தீக்ஷித்திருக்கிறவன். (மதுசூதன்) முன்பே முதல்களைப் பிடிங்கித் தந்தவன். (மாதவன்) இக்குணங்களுக்கடியாக ஸ்ரியிபதியாயுள்ளவன். (தாரித்யாதி) ரக்ஷணத்துக்குத் தனி மாலையிட்டுருக்கையாலே வளைத்துக்கார்யம் கொள்ளலாம்படியிருக்குமவன்.

(காமன்றன்தாதை) அழகாலே நாட்டை வெருட்டித்திரிகிறகாமனுக்குங்கூட உத்பாதகன். (தாமமித்யாதி) மாலையாய் பரிமளிதமான திருத்துழாயிலே தாழ்ந்து இங்கே வந்துதாய். (எ)

மூ.—நீலமலர்கள் நெடுநீர்வயல்மருங்கில்
சாலமலரெல்லாமுதாதே வாளரக்கர்
காலன்கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் கதிர்முடிமேல்
கோலநறுத்துழாய் கொண்டேதாய் கோற்றும்பீ. (அ)

பந்ம்.	உரை.	பந்ம்.	உரை.
நெடு	அதிகமான [டைய	ஊதாதே	ஊதவேண்டாம்;
நீர்	ஜலஸம்ருத்தியை யு	வாள்	வாளாயுதத்தை யுடை
வயல்	வயல்களிலுண்டான		யரான
நீல	நீலவர்ணமான	அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுக்கு
மலர்கள்	பூக்களிலும்,	காலன்	ம்ருத்யுவான
மருங்கில்	(அந்தவயலினுடைய)	கண்ணபுரத் தெம்பெருமான்,	
	பக்கங்களிலுண்	கதிர்	ப்ரகாசியாநின்ற
	டான	முடிமேல்	திருவயிஷேகத்தின்
சால	அதிகமான [லும்		மேலிருப்பதாய்
மலரெல்லாம்	பூக்க ளெல்லாவற்றி	கோலம்	அழகிய

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வாமனனித்யாதி) ஏனமாய் தன்னுடைமையை எடுத்தபடியை அதுஸந்தித்துச் சொன்னான் கீழ்; வாமநனாய் தன்னுடைமையை ஏற்றளந்தமையைச் சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

கசஎக பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, கூ-பா, நந்தன்மதலை.

நறும் பரிமளிதமான | கொண்டு கொடுவந்து
துழாய் திருத்துழாய்பரிமளத்தை | ஊதாய்கோற்றும்பி. (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (நீலம்த்யாதி) மிக்க நீரையுடைத் தாய் வயலிலே உண்டான நீலப்பூக்கள், அந்தவயலினுடைய பர்யந், தத்திலே உண்டான பூக்களெல்லாவற்றையும். (ஊதாதே) அல்பப்ர யோஜநத்துக்காகவும் யத்நியாதே. பூவாகில் மதுவின்னிக்கேயிருக் குமோவென்று ப்ர(பூ)மஜநகமாமதுவேயாயிற்றுள்ளது. (வாள்ரக் கர் காலன்) ஸாயுதரான விரோதிகளுக்கு ம்ம்ருத்புவானவன், திருக் கண்ணபுரத்திலேவந்து ஸந்நிஹிதனை ஸர்வேஸ்வரனுடைய புக ரையுடைத்தான திருவபிஷேகத்தின்மேலே யுண்டான தர்ஸநீய மான திருத்துழாய் மாலையிலே வந்துதாய். (அ)

பூ.—நந்தன்மதலை நீலமங்கைநற்றுணைவன்
அந்தமுதல்வ னமரர்கள் தம்பெருமான்
கந்தங்கமழ் காயாவண்ணன் கதிர்முடிமேல்
கொந்துநந்துழாய் கொண்டுதோய்கோற்றும்பி. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நந்தன்	ஸ்ரீ நந்தகோபருடைய	வண்ணன்	திருநிறத்தையுடைய
மதலை	திருமகனாய்,		னை எம்பெருமா
நிலமங்கை	ஸ்ரீ பூ (பூ) தேவிக்கு		னுடைய
நல்	நல்ல	கதிர்	ப்ரகாசியாபின்ற
துணைவன்	ரக்ஷகனாய்,	முடிமேல்	திருவபிஷேகத்தின்
அந்தம்	ஸம்ஹாரத்துக்கும்		மேல்
முதல்வன்	நிர்வாஹகனாய்,	கொந்து	கொத்தாய்
அமரர்கள் தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு	நறும்	பரிமளிதமான
எம்பெருமான்	ஸவாமியாய்,	துழாய்	திருத்துழாயின் பரி
கந்தம்	கந்த (கந்த) மானது		மளத்தை
கமழ்	வீசாநின்றான்	கொண்டு	கொடுவந்து
காயா	காயாம்பூபோன்ற		ஊதாய் கோற்றும்பி. (கூ)

(வெருட்டி) பயப்படுத்தி.

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (நீலம்த்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதரான தாசரதியின் வீரப்பாட்டை அருளிச்செய்கிறாளுென்று ஸங்கதி.

“நெடுநீர் வயலில் நீலமலர்கள் மருங்கில் சாலமலர்” என்று அந்வயித்தரு ளிச்செய்கிறார் (மிக்கவித்யாதி). ... .. (கூ)

கூசள அ பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, க0-பா, வண்டமரும்.

சீர்	ஸம்பத்தையுடைய	நிறம்	வர்ணம்போன்ற
	ராய்	வண்ணன்	(ஸ்ரமஹரமான) வடி
வென்றி	ப்ரதிபக்ஷத்தை ஜயித்		வையுடையனான
	தவரான	கண்ணபுரத்	திருக்கண்ணபுரத் தி
கலியன்	ஆழ்வார்	தானே	லெழுந்தருளியிரு
ஒலி	ப்ரஸித்தியை யுடைய		க்கிற ஸர்வேஸ்வர
	தாகஅருளிச்செய்த		னை
மாலை	மாலாருபமான (இப்	பாட	பாடிப்படியாக
	பத்துப் பாட்டை	நினைந்து	உன்மனதில் வைத்
	யுங்கொண்டு)		துக்கொண்டு
கொண்டல்	மேகத்தினுடைய	ஊதாய்	ஊதக்கடவை. (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. நிகமத்தில் (வண்டித்யாதி) வண்டு களானவை மதுபாநமத்தமாய்க்கொண்டுத்வநியாநின் றுள்ள சோலை யையும் வயலையுமுடைத்தான திருவாலிநாட்டுக்குநிர்வாஹகராயுள் ளார், ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப்போகையன்றிக்கே கண்ணிலே காணலாம்படியான நிரவதிக ஸம்பத்தையுடையருமாய், ப்ரதிபக்ஷ த்தை வென்றிருப்பாருமான ஆழ்வார் ஒலியையுடைத்தாம்படி சொன்ன இத்தொடையைக்கொண்டு,ஸ்ரமஹரமானவடிவையுடைய னாய்க்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து ஸந்நிஹிதனை ஸர் வேஸ்வரனை சேஷபூதரான நாங்கள் இவற்றைக்கொண்டு பாடிப்படி யாக நீ உன் ஹ்ருதயத்திலேகொண்டு அவன்பக்கவிலே அறிவித்து, எங்களுக்கு அவன்முகம் தரும்படிபண்ணி எங்கள் குறையைத் தீர் க்கப்பாராய்; இவரொருவரும் ஆஸ்வஸ்தராகவே எல்லாரும் ஆஸ்

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (வண்டித்யாதி) சுவரிப்பெருமானுடைய திருத் துழாயின்தேனிலும் பரிமளத்திலுமுண்டான போக்யநாதிசயம் இவ்வாழ்வா ரைமருளேற்ற, அத்தாலேதாமாகப்பேசும்போது பிராட்டி தசையைஅநுவர்த் தித்து, தும்பிகளைப்பார்த்து கண்ணபுரத்தம்மாணப்பாடுகையே ப(ஸ்)லமென் னுமிடம் தோன்றவருளிச் செய்கிறுரென்று திருவுள்ளம்பற்றி வ்யாக்யாநம் செய்தருளுகிருட் (வண்டிகளித்யாதி). “தொண்டரோம்பாட்” என்று எல் லாரையும் கூட்டிக்கொண்டதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (இவரித் த்யாதி). ... .. (க0)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, இ-தி, கூ-பா, தந்தைகாலில். கசஎக

வஸ்தர்காணும். .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

எட்டாம்பத்து நாலாம்பதிருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி

தந்தைகாலில் ப்ரவேசம்.

அவ.—அங்குத்தை ஸம்பந்தமுள்ளதொன்றைக்கொண்டுவந்து என்னை ஆஸ்வஸிப்பிக்க வேனுமென்று சில தும்பிகளைப் போகவிட்டாள். அவையும் போய் அவனைக் கொடுவந்தால், தானும் அவனுமாக அதுபவிப்பதாக இவள் இலையகலப்பாரித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் வந்திலன்; அதுக்குமேலே பாத(ஊடி)கபதார்த்தங்கள் மிகைத்து அவற்றுக்கு ஆடல்கொடுத்து பதார்த்ததர்ஸநம்பண்ணிப் போதுபோக்க வொண்ணாதபடி கண்டவிடமெங்கும் இருள் மூடி ஹிதம் சொல்லுவாரும் அழைப்பாரும் தேட்டமாம்படியாய் வந்துவிழுந்தது. தானும் ராத்ரியும் பாதகபதார்த்தங்களுமேயாய் நோவுபட்டுத் திருவாய்ப்பாடியில் க்ருஷ்ணனைப் பிரிந்த பெண்களெல்லாரும் ஒருஸந்த்யையில் பட்டபாட்டை இவள் ஒருத்தியும் பட்டுக் கூப்பிடுகிறாளாய்ச் செல்லுகிறது. .... *

பூ.—

தந்தைகாலில்விலங்கற வந்துதோன்றிய தோன்றல்பின்றமியேன் சிந்தைபோயிற்றுத்திருவருளவனிடப்பெறுமளவிருந்தேனை [றன் அந்திகாவலனமுதுறு பசுங்கதிரவை சுட வதனோடு மந்தமாருதம் வனமுலைதடவந்து வலிசெய்வதொழியாதே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தந்தை	தம்பபனான வஸு	விலங்கு	விலங்கானது
	தேவருடைய	அற	அறத்துவிழுப்படி
காலில்	காலிலிருக்கும்	வந்து.	எழுந்தருளி

அரு.—தந்தைகாலின்ப்ரவேசம். (அலைப்பாரும்) என்றது (க) “நிற்றி முற்றத்துளென்று நெரித்தகையராய் எம்மை நீர் சுற்றியும் சூழ்ந்தும் வை திர்” என்கிறபடியே பாதி(ஊடி)க்கு மவரைச் சொன்னபடி. ... *

(க) தி-வாய்-எ-எ-க0.

தோன்றிய	அவதரித்த	அமுதுறு	அம்ருதத்தால் மிக்க
தோன்றல்பின்முகத்த (நீ)னைக்ருஷ்		பசும்	பசுமையான
	ணன் பின்னே	அவை	அந்த
தமியேன்றன் (பிரிந்து) தனியிருக்		கதிர்	கிரணங்கள்
	கிற என்னுடைய	சுட	தவிக்க,
சிந்தை	மநஸ்ஸானது	அதனோடு	அத்தோடு [லானது
போயிற்று	போயிற்று.	மந்தமாருதம்	ம்ருதுவானதென்ற
அவனிடை	அவனிடத்தில்	வனம்	அழகிய
திருவருள்	க்ருபையை	முலைதடம்	முலைத்தடத்தில்
பெறும்	பெறுவதற்கு	வந்து	புக்கு ஸ்பர்பித்து
அளவிருந்	அவஸரம் பார்த்திருந்	ஒழியாதே	இடைவிடாதே
தேனை	த வெண்ணை	வலிசெய்வது	பாதி (ஹ்)யா நின்
அந்திகாவலன் சந்த்ரனுடைய			றது.

வ்யா—முதற்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) பிறரால்வந்த விலங்கு பரிஹரிக்குமவன் தன்னால்வந்த விலங்கு பரிஹரியாதொழிவதே. ஸ்ரீவஸுதேவர் காலில் விலங்கு கழலும்படி வந்தவதரித்த முகத்தனுடைய ஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்து ஆபத்துக்களிலே வந்து உதவும் ஸ்வபாவனுபின்பு அந்தபித்ராதிகளளவல்லாத ஆசையுடைய நமக்கு வந்து உதவானோவென்று பிரிந்து தனியிருக்கிற என் நெஞ்சானது அவன்பின்னேபோயிற்று. (திருவருளவனிடைப் பெறுமளவிருந்தேனை) நெஞ்சு கைதாராத ஸமயத்தில் அவன் (க) “அருளாதொழியுமே” என்று அவனருள் பெறுவதாக அவஸரம் பார்த்திருந்தேன்நான். அவ்வருளின் கார்யம் பவியாமையேயன்றிக்கே த்வேஷகார்யமே தலைக்கட்டிற்று.

(அந்திகாவலனித்யாதி) பாடிகாப்பாரே களவு காணுமா போலே ராத்ரிதத்வத்துக்கு நிர்வாஹகனைசந்த்ரனுடைய.(அமுதுறுபசுங்கதிரவைசுட)விஷம்பாத(ஹ்)கமானால்அம்ருதத்தையிட்டுப்

அந.—முதற்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) வெறுப்பிலேயாக ஒரு தாத் பர்யமருளிச்செய்து சிந்தைபோகைக்கு உடலாகத் தாத்பர்யாந்தரம் (ஸ்ரீவஸுதேவரித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (அவ்வருளித்யாதி).

“அந்தி” என்றது-லக்ஷணயா ராத்ரியாக வருளுகிறார் (பாடியித்யாதி).

(க) ஈ-திருவ-கக.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, இ-தி, உ-பா, மாரிமாக்கடல். கசஅக

பரிஹரிக்கலாம். அம்ருதம் பாத(ஈ)கமானால் பின்னைபரிஹரிக்கலாவ
தில்லை. அம்ருதகிரணங்களானவை நெருப்பை முகந்து எறட்டிஇப்
போலேசுட. (அதனோடுமந்தமாருதம்)அதுதானே அமையுமாயிற்று
பாத(ஈ)கத்தில் உறைப்புக்கு. அத்தோடுகூட அளவுபடஸஞ்சரியா
நின்றுள்ளதென்றலானது தோற்றிற்று. (வனமுலைதடம்வந்து) அவ
னுடைய கரஸ்பர்ஸமும் யாதோரிடத்திலுண்டாம், அவ்விடமெங்
கும் புக்கு ஸ்பர்ஸித்துக் கொடுவாராநின்றதாயிற்று. (வலிசெய்வ
தொழியாதே) அத்தென்றல்தனக்கு நாம் இத்தனைநலிந்தோமாகில்
இனி ஓரளவிலே விடவமையாதோவென்று தயைபிறந்துகைவாங்க
வுமாயிதே; அதன்றிக்கே இடைவிடாதே நலியாநின்றது. ராவணன்
பண்ணின ப்ராநிகுல்யத்துக்கும் ஓரவதி உண்டாயிற்றிதே. இது
பண்ணுகிற ப்ராநிகுல்யத்துக்கு ஓரவஸாரம்காணுதொழுகிறது. (க)

மு.—

மாரிமாக்கடல் வளைவணர்க்கினையவன் வரைபுரை திருமார்பில்
தாரினுசையில்பேரயின நெஞ்சமும்தாழ்ந்த தோர்துணைகாணேன்
ஊரும் தஞ்சிற்றுலகமும் துயின்ற தொளியவன் விசும்பியங்கும்
தேரும்பேரயிற்றுத்திசைகளும்மறைந்தனசெய்வதொன்றறியேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாரி	மேகம்போன்றவனும,	ஆசையில்	ஆசையினால்
மா	பெரிதான [னும்,	போயின	சென்ற
கடல்	ஸுழத்ரம் போன்றவ	நெஞ்சமும்	மநஸ்ஸும்
வளை	சங்குபோன்ற	தாழ்ந்தது (அவனிடத்திலே) கா ல்	
வணர்க்கு	வர்ணத்தையுடைய	தாழ்ந்தது;	
	பலதேவருக்கு	ஓர்துணை	உதவியானஒருவரை
இனையவன்	தம்பியானக்ருஷ்ண	காணேன்	காண்கிறிலேன்; [யும்
	னுடைய	ஊரும்	ஊரிலுள்ளாரும்
வரைபுரை	மலைபோன்ற	துஞ்சிற்று	உறங்கினர்கள்,
திருமார்வில்	திருமார்பிலிருக்கும்	உலகமும்	லோகங்களும்
தாரின்	மாலைவில்	துயின்றது	உறங்கிற்று;

“மந்த” என்றதினர்த்தம் (அளவுபட) என்றது. “ஒழியாதே” என்கிற
ஸ்வரத்துக்குத்தாத்பர்யம் (ராவணனித்யாதி). இப்பாட்டில் சப்தாதி விஷ
யங்களின் ஸ்பர்ஸத்தின் பாத(ஈ) கத்வம் சொல்லிற்றென்று ஸ்வாப
தேசம். ... .. (க)

கச்சு அ-2 பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௫-தி, உ-பா, மாரிமாக்கடல்.

ஒளியவன்	ஸூர்யனும்	திசைகளும்	திக்குக்களும்
விசம்பு	ஆகாசத்தில்	மறைந்தன	சூர்யமாயிற்று;
இயங்கும்	மயங்கினான்;	செய்வது	செய்யவேண்டுமதான்
தேரும்	(அவனுடைய) தேரும்	ஒன்று	ஒன்றையும்
போயிற்று	மறைந்தது;	அறியேனே	அறிகிறேன். (உ)

வ்யா—இரண்டாம்பாட்டு. (மாரியித்யாதி) புறம்பொரு ரக்ஷக ரில்லாத வளவில் அணைத்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியான வடிவு படைத்தவன். மாரிபோலேயும் கடல்போலவுயிருக்கிற வடிவையுடைத்தானவன். (வளைவணர்க்கினையவன்) அவ்வடிவழகோபாதியும் பெற்றல்லது நிற்கவொண்ணாதே யிருக்கிறதுகாணும் அவன் முன்பிறக்கப் பின்பிறந்ததுவும். (க) “सन्तैश्चैव - ஸந்தேசைரித்யாதி”. க்ருஷ்ணன் தீம்பாலே புண்பட்டநெஞ்சை ஆற்றி இருவரையும் சேரவிடுவானிறே. (உ) “संयुक्तैश्चैव - ஹாராமஹாலக்ஷ்மண” என்னுமாபோலே. (வரையித்யாதி) ஒருப்ரயோஜனத்துக்காகப் போகிறே அதைக்கொடுபோகலாவது. வரைபோலே யிருக்கிற

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (மாரியித்யாதி) க்ருஷ்ணனுடைய அநிஷ்ட நிரஸநகுணத்திலே- நெஞ்சு பறிகொடுத்த கோபிமார் அவஸ்த்தையைக் கீழ்ப் பாட்டில் அருளிச்செய்து, தோளும் தோள்மாலையுமான அழகிலே நெஞ்சு பறி கொடுத்தவருடைய அவஸ்த்தையை அடைந்து அதைப் பேசுகிறு ளென்று ஸங்கதி.

பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்தபா(ஜா)வமருளிச்செய்கிறார்(புறம்பித்யாதி). வளைபோலே - சங்குபோலேயிருக்கிற, வணர்க்கு-நம்பி மூத்த பிரானுக்கு என்றாய், அவரையிட்டு விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (அவ்வடிவியத்யாதி). “இனையவன்” என்றத்தால் தோற்றினபவ்யதையைச்சொன்னதுக்குத் தாற்பர்யமருளிச்செய்து, பலதேவரென்னுதே “வளைவணர்” என்றத்தாலே சுத்தஸ்வபாவர். மூத்தவர், என்றத்தாலே தங்கள் நெஞ்சில் மறத்தையாற்றிச்சேரவிட ப்ராப்தரென்னுமிடம் தோற்றுகையாலே, அப்படிச்சேரவிட்டாரோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸந்தேசைரித்யாதி). பிரிந்ததசையில் க(ஸ்)டகரை நினைத்துக் கூப்பிட்டதுண்டோ வென்ன, (ஹாராமேத்யாதி).

பெரியதிருமொழி, அ-ப, டி-தி, ஈ-பா, ஆயன்மாய்மே. கசஅஈ

திருமார்விலேஇரண்டருகும் அருவிவிழுந்தாப்போலே இட்டமாலே
யைப் பெறவேணுமென்னும் ஆசையாலே போனநெஞ்சானது, ஒரு
கால் மீளுகையன்றிக்கே அங்கே அதிமாத்ரப்பாவண்யத்தையுடைத்
தாய்க்கொண்டு கால்தாழ்ந்தது.

(ஓர் துணைகாணேன்) போன நெஞ்சம்மீண்டதில்லை; நாயகனோ
பொகட்டுப்போனான்; இனி துணையாவாருண்டோ?; நீதான் ஒருநிலே
யன்றோவிருக்கிறது; அவ்வூரிலுள்ளாரோவென்னில், அவர்கள் அப
ஹ்ருதசித்தராயிருக்கிறார்கள் சிலரல்லர்களே; ஆகையாலே நித்ரா
காலங்களிலே உறங்கத்தட்டில்லை. ஆக அலைப்பாரும்ஹிதம்சொல்லு
வாரும்மில்லையாயிற்று. (உலகமும்துயின்றது) அத்தோடு சேர்ந்த
லோகங்களும்மடைய உறங்கிற்று. (ஒளியவனித்யாதி) ஆய்வாஸ
கரான ஆதித்யனும்போனான். தனக்கு ஸஞ்சரிக்கைக்கு ஸ்த்தல
மில்லாமையோனானே. அவன் போனாலும் அவன் ஸஞ்சரிக்கும்
ரதஸந்நிதியுண்டாகித்தான் நான்ஜீவியேனோ? (திசைகளும் மறைந்
தன) அவன் ஸந்நிதிகொண்டிறே திக்விபாகம் பண்ணுவது. அவை
யும்போய் மறைந்தன. (செய்வதொன்றறியேனே) புறம்புள்ளா
ரொருவருமில்லையாயிற்று அகவாய் குடிபோயிற்று. நாயகனோ
வந்தணுகிறவன்; இனி எத்தைச்செய்வது. .... (உ)

மூ.—

ஆயன்மாய்மேயன்றி மற்றென்கையில் வளைகருமிறைநில்லா
பேயினாருயிருண்டிடும் பிள்ளை நம்பெண்ணுயர்க்கிரங்குமோ
துயமாமதிக்கதிர்கடத் துணையிலே யிணைமுலைவேகின்றதால்
ஆயன்வேயினுக் கழிகின்றதுள்ளமு மஞ்செலென்பாரில்லையே. (ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆயன்	க்ருஷ்ணனுடைய	வளைகளும்	வளைகளும்
மாய்மேஅன்றி	வஞ்சகநெயொழிய	இறை	கூண்காலமும்
மற்று	வேறான	நில்லா	நிற்கிறதில்லை ;
என்	என்னுடைய	பேயினார்	பூதனையினுடைய
கையில்	கையில்ருக்கும்	உயிர்	ப்ராணனை

“ஓர்” என்றது-ஒரு என்றும் தாத்பர்யம். (போனவித்யாதி). மேலுக்கவ
தாரிகை (நீ தானித்யாதி). கோபிமார் பலராகையாலே ஒருத்தி தன்தசை
யைப்புலம்ப மற்றொருத்தி தோழியாய் கேட்கிறாளென்று கருத்து. “தோழி
நாமிதற்கென் செய்தும்” என்றிறேயிருக்கிறது. ... (உ)

உண்டிமம்	புஜித்த	[ன்	இல்லை	இல்லை;
பிள்ளை	பாலஞ்ஞ க்ருஷ்ண		இணை	சேர்ந்திருக்கிற
நம்	நம்முடைய		முலை	முலைகள்
பெண்	பெண்ணின்		வேகின்றது	தவிக்கப்படுகிறது
உயிர்க்கு	ப்ராணனுக்கு		ஆல்	கஷ்டம் [கள் ;
இரங்குமோ	துக்கிக்குமோ?		ஆயன்	க்ருஷ்ணனுடைய
தூய	களங்கமில்லாத		வேயினுக்கு	குழலுக்கு [சும்
மா	மஹத்தான		உள்ளமும்	(என்னுடைய) நெஞ்
மதி	சந்த்ரனுடைய		அழிகின்றது	அழியாநின்றது ;
கதிர்	கிரணங்கள்		அஞ்செலென்	அஞ்செலென்று
சுட	தவிக்க,		பார்	சொல்லுவார்களும்
துணை	(அத்தை அவிக்க)		இல்லையே	இல்லை. (ந)
	ஸஹாயபூதர்			

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (ஆயனித்யாதி) க்ருஷ்ணன் பிரிகிற போது “பிரியேன், பிரியல் ஆற்றேன்” என்று பிரிந்துபோனான். அங்ஙனன்றிக்கே இவைசடக்கெனப் பிரிந்து கொடுகின்றது. (க) “தூஷணஸ்யாநாஸ்து க்ருஷ்ணஸ்யாநாஸ்து - ஸைதில்யமுபயாந்த்யாஸ்ய கரேஷுவலயாந்யபி” என்னுமாபோலே. [ஆஸுசைதில்யமுபயாந்தி]கடிகப்பிரிந்து கொடுக்கக்கண்டவித்தனை. கைப்பட்டாரடைய விட்டுப்போகிற காலமாகாதே. (இறைநில்லா) இறையும்நில்லா. அவன்போனபின்பு ஒருகூணமும் தங்கிற்றில்லை. (பேயித்யாதி) முதலிலே பூதனைகையிலே அகப்பட்டு நம்மை நவியப் பார்த்தவன் இன்றாகநம்பக்கவிலே இரங்குமோ? ; அடியிலே துடங்கிற்றிலனே அவன் பெண்பிறந்தாரைநவிய.

அந.—மூன்றும்பாட்டு. (ஆயனித்யாதி) கீழ் இரண்டுபாட்டிலும் நெஞ் சிழந்தார்படியைப் பேசினோய், குழலோசையிலே அகப்பட்டு வளை இழந்த வன்படியை யடைந்து நோவுபடுகிறுளென்று ஸங்கதி.

“மாயம்” என்றது - பிரியேனென்று பிரிந்து போகையாய், அத்தை அருளிச் செய்கிறார் (க்ருஷ்ணனித்யாதி). வளைகளென்ன வமைந்திருக்க “என் கை” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்து (கைப்பட்டாரித்யாதி). பரி விலேஒருதாத்பர்யமருளிச்செய்து பூதனையையும் பெண்பிறந்தாரிலே ஒருத்தி யாக்கி தாத்பர்யாந்தரம் (அடியிலேயித்யாதி). ... ... (ந)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ரு-தி, ச-பா, கயங்கொள். கசஅரு

(தூயமாமதிக்கதிர்சுட) மறுவற்ற சந்த்ரனுடைய கிரணங்க ளானவை நெருப்பை ஏறட்டிச்சுட. (துணையில்லைஇணைமுலை வேகின் மதால்) அவிப்பாரின்றிக்கே ஒழிந்ததே. தான் கண்டபடியே வேவா நின்றதாயிற்று. (ஆயனித்யாதி) இவ்வளவில் வாராதேயிரானென் கிற நெஞ்சையுமழித்துக் கொடுவந்து தோற்றுகின்றதாயிற்று, இடையனூதுகிறகுழல். ப்ராஹ்மணர் ஊதுகிற குழலுக்கு அகப் படாள் காணுமிவள். (அஞ்சலென்பாரில்லையே) (க) “ॐ” என்பாரொருவரையும் காண்கிறதில்லை. .... (ங)

மூ.—

கயங்கொள் புண்டலைக்களிறுந் துவெந்திறற்கழல்மன்னர்பெரும்போரில் மயங்குவெண்சங்கம் வாய்வைத்த மைந்தனும்வந்திலன் மறிகடல்நீர் தயங்குவெண்டிரைத்திவலை நுண்பனியெனும் தழல் முகந்திள முலைமேல் இயங்குமாருதம் விலங்கிலென்னுவின யெனக்கெனப்பெறலாமே.

பந்ம்.	உரை.	பந்ம்.	உரை.
கயங்கொள்	வ்ருணஜலம் மா ரு ம லிருக்கிற	கடல்	ஸமுத்ரத்தின்
புண்	வ்ருணத்தை	நீர்	ஜலத்தில்
தலை	தலையிலேயுடைய	தயங்கும்	அசைந்து வாராநின்ற
களிறு	ஆனகளை	வெண்	வெண்மையான
உந்து	நடத்தவல்லராய்,	திரை	அலைகளாலுண்டான
வெம்	க்ருரமான	திவலை	ஜலகணங்களாகிற
திறல்	பலத்தையுடையராய்,	நுண்	ஸூக்ஷ்மமான
கழல்	வீரக்கழலையுடைய	பனியெனும்	பனியென்றுசொல்லப் படுகிற
மன்னர்	அரசர்களின்	தழல்	நெருப்பை
பெரும்	மஹத்தான	முகந்து	க்ரஹித்துக்கொண்டு
போரில்	யுத்தத்தில்	இள	இளமையான
மயங்க	அறிவு கலங்கும்படி	முலைமேல்	முலையில்
வெண்	வெளுத்த	இயங்கும்	வீசாநின்ற
சங்கம்	ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யத்தை	மாருதம்	தென்றலானது
வாய்வைத்த	வாயில்வைத்து (ஊதி ன) [னும்]	விலங்கில்	மீளில்
மைந்தனும்	மிடுக்குடையக்ருஷ்ண	என்	என்னுடைய
வந்திலன்	வருகிறிலன்;	ஆலியை	ப்ராணனை
மறி	திரைக்கிளர்த்தியை யுடைய	எனக்கென	எனக்குரித்தாக
		பெறலாம்	அடையக்கூடும். (ச)

(க) கீ-கஅ-கச.

கசஅக. பெரியதிருமொழி, அ-ப, ரு-தி, ரு-பா, ஏழுமாமரம்.

வ்யா.— நாலாம்பாட்டு. (கயங்கொளித்தயாதி) எப்போது மொக்க மதித்திருக்கையாலே துறட்டியாலே குத்துண்டு, அறுக்கய மான புண்ணைத்தலையிலே யுடைத்தாயிருக்கிற ஆணைகளை மேற் கொண்டு தங்கள் கருத்திலே நடத்தவல்லாராய், பெருமிடுக்கராய், வீரக்கழலையுமுடைய ராஜாக்கள் யுத்தத்தில் மயங்கும்படியாக (க) “సఖాఁడు రూఁటు” (ஸகோஷோதார்த்தராஷ்ட்ராணம்) என்கிறபடியே ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யத்தைத் தீருப்பவளத்திலே வைத்தாதி ப்ரதிபக்ஷத்தை அழியச்செய்த மிடுக்கனும் வருகிறிலன்; ரக்ஷகனான வன்னிவ்வளவில்வந்துஉதவிற்றிலன்; பாத(ஈடி)கபதார்த்தம்தானே இனிக்ருபைபண்ணிமீளில் நான் எனக்கு உரியேனாயிருக்கலாம்;

(மறிகடலித்தயாதி) கிளர்த்தியை யுடைத்தாயிருந்துள்ள கடலில் நீரிலே அசைந்து வாராநின்றுள்ள வெளுத்த திரையாலுண்டான திவலையாகிற நுண்ணியபனியென்று சொல்லப்படுகிற நெருப்பை முகந்து வீரஹஸஹமல்லாத முலையிலே எறட்டிக்கொண்டுஸஞ்சரியாநின்றுள்ள தென்றலானது. (விலங்கில்) ஓரளவில் ஸ்த்ரீவதமன்றோ இதாமோவென்று மீளில். பாத(ஈடி)கரே ரக்ஷராகவேண்டும் தசைகாணும். “ராவணா நீ என்னைப் பெருமானோடேசேர்க்கவல்லையே” என்றானிறே பிராட்டி. நான் எனக்கு உரியேனாயிருக்கலாம்.

மூ.—

ஏழுமாமரம்துளைபடச் சிலைவளைத்திலங்கையை மலங்குவித்த ஆழியான்மக்கருளிய வருளொடும் பகலெல்லைகழிகின்றதால் தோழிநாமிதற்கென்செய்தும் துணையிலலை சுடர்படுமுதுநீரில் ஆழ வாழ்கின்றவாவியை யடுவதோரந்திவந்தடைகின்றதே. (ரு)

அரு—நாலாம்பாட்டு. (கயங்கொளித்தயாதி) கீழ்ப்பாட்டில் குழலோசைக்கு வளைஇழந்தவன் படியை அருளிச்செய்தாராய், இதில் சங்கொலியில் ஈடுபட்டு நோவுபடுமவன் படியை அடைந்தருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(துறட்டி) அங்குசம். (அறுக்கயமான) என்றது-கயம்போலே சீயும், ரத்தமும் மாறுதிருக்கிற வென்கை. மேலுக்கவதாரிகை (ரக்ஷகனான வித்தயாதி).

முன்அலை பின்அலையை மறிக்க அது கிளம்புகையாலே (கிளர்த்தியை) என்றது. ... .. (ச)

(க) கீதை-க-கக.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏழு	ஏழான	நாம்	நாம்
மா	பெரிய	இதற்கு	இதுக்கு
மரம்	ஸால்வருகூங்கள்	என்செய்தும்	என்னசெய்வோம்,
துளைபட	துளைப்படும்படி	துணை	உதவிசெய்பவர்
சிலை	ததுஸ்ஸை	இல்லை	இல்லை;
வளைத்த	வளைத்தவறாய்,	சுடர்	சூர்யனும்
இலங்கையை	லங்கையை	படம்	தான் தோற்றின
மலங்குவித்த	கலங்கப்பண்ணின	முதுநீரில்	ஸமுத்ரத்தில்
ஆழியான்	கணையாழியையுடைய சக்ரவர்த்தித்திரு	ஆழி	மூழ்கி (அஸ்தமிக்க)
		வாழ்கின்ற	ஜீவநத்தில் நசையை யுடைய
நமக்கு	நமக்கு [மகன்	ஆவியை	ப்ராணனை [ன
அருளிய	க்ருபைபண்ணின	அடுவது	முடிக்கப்பண்ணுவதா
அருளொடும்	க்ருபையோடுகூட	ஓர்	அத்விதீயமான
பகல்எல்லை	மத்யாஹத்தின் முடி	அந்தி	ஸந்தையயானது
கழிகின்றது	போகாநின்றது; [வும்	வந்து	வந்து
ஆல்	கஷ்டம்,	அடைகின்ற	தோன்றுகின்றது. (இ)
தொழி	ஸகியே	தே	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஏழுமாமரம் துளைபட) பிறரை விஸ்வஸிப்பித்துக் கார்யம் செய்யுமவன்கிடர்; விஸ்வஸித்து ஆசையோடே யிருக்கிற எனக்கு உதவாதொழுகிறான். (இலங்கையித்யாதி) இலங்கையை ஒருவர்கூறை எழுவருடுக்கும்படிபண்ணின. (ஆழியான்) கைகேயியுடைய வரத்தில் அகப்படாதது கையிலேஅறு காழியொன்றுமேபோலே. (நமக்கருளிய) நமக்கு அவன்பண்ணின அருளோடேகூட அதினுடையப(ந்)லரூபமானபகலும்போய் நின்றதாயிற்று. அருள்போகவே பகலும் போமிறே.

அந்.—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஏழித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பூமிப்பீராட்டியின் பாரத்தை இறக்கவேண்டி வெண்சங்கு ஊதினசெயலில் ஈடுபட்டு அவள்படியாகப் பேசினார்; பெரியபிராட்டிக்கு ஆஸ்வரஸகரமான திருவாழிமோதிரத்தில் துவக்குண்டு அவள்படியாகப் பேசுகிறுளென்று ஸங்கதி.

கோபிமார்க்கும் க்ருஷ்ண ஸம்ஸ்லேஷத்தால் அவனுடையபலபதிகளும்

௧௪௮௮ பெரியதிருமொழி, அ-ப, இ-தி, கூ-பா, முரியும்வெண்டிரை.

(தோழிநாமிதற்கென்செய்தும்) இனிஇரண்டப்(உ)லைகளிருந்து
நோக்கிக்கொள்ளவோ. (துணையிலை) அவனிருந்தானாகில் அப்
பொழுதைப் பிழைக்கவுமாம்மே. (சுடர்படுமுது நீரித்யாதி) ஆதி
த்யனானவன் தான் தோற்றின கடலிலேபுக்கு அஸ்தமிக்க, ஆய்
வாஸகரனான அவனைஇழந்து, பின்னையும் ஜீவிப்பதாக நசைபண்ணி
யிருக்கிற ப்ராணன்களை முடிப்பதாக அத்விதீயமாயிருப்பதொரு
ஸந்த்யைவந்து தோன்றுகின்றது. .... (டு)

மு.—

முரியும்வெண்டிரை முதுகயம்தீப்பட முழங்கழலெரியம்பின்
வரிகொள்வெஞ்சிலை வளைவித்தமைந்தனும் வந்திலனென்செய்கேன்
ன்றியும்வெங்கதிர் துயின்றது பாவியேனினை நெடுங்கண் துயிலா
கரியனாழிகையூழியில்பெரியன கழியுமாறறியேனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முரியும்	கிளர்த்தியையுடைய	என்செய்கேன்	என்னசெய்வேன்,
வெண்	வெளுத்த	எரியும்	ப்ரகாசியாநின்ற
திரை	அலைகளையுடைய	வெங்கதிர்	வெப்பத்தையுடைய
முதுகயம்	பழமையான ஸமுத்ர		ஸூர்யன்
	மானது	துயின்றது	அஸ்தமித்தான்
தீப்பட	நெருப்புக்கொருத்தி எ	பாவியேன்	பாவியானஎன்னுடை
	ரியும்படி,	இணை	பாஸ்பர ஸத்ருஸ்மா
முழங்கு	தவநியாநின்றதுள்ள	நெடும்	விசாலமான
அழல்	நெருப்பை	கண்	கண்கள்
எரி	எரியாநின்றதுள்ள	துயிலா	உறங்கிற்றிலலை.
அம்பின்	அம்பையுடைய	ஊழியில்	கல்பங்களைக்காட்டினும்
வரி கொள்	அழகையுடையதான	பெரியன	பெரிதான
வெம்சிலை	வெவ்விய ததுஸஸை	கரிய	கறுத்த [யானது
வளைவித்த	வளைத்த	நாழிகை	(ராத்ரியின்) நாழிகை
மைந்தனும்	மிடுக்குடைய சக்ரவர்த்	கழியுமாறு	ஒழியும்படியை
	தித் திருமகனும்	அறியேனே	காண்கிறிலேன். (கூ)
வந்திலன்	வருகிறிலன்;		

பார்த்திருக்கை யுண்டாகையாலே ராமாவதாரபதநத்திலும் ஈடுபடலா
மென்று திருவுள்ளம். பகலையருளின ப(ஃ)லமென்று பாதகமல்லாமையாலே.
(அப்பொழுதை) என்றது - பாத(ஃ)கமான ஸந்தயர்காலத்தை. ... (டு)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ரு-தி, சு-பா, முரியும்வெண்டிரை. கசஅக

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (முரியுமித்யாதி) கிளர்ந்து ஸஞ்சரியா நின்றன வொருத்த நீரையுடைத்தான முதுகயமுண்டு - கடல்; அது. (தீப்பட) நெருப்புக்கொளுத்தி எரிய. வித்ரமசோழதேவர் “இதென்ன வைக்கோல் போர்தான்”. (முழங்கு) த்வநியுண்டாம் படி நெருப்பெரியாநின்றன. (க) “ $\text{द्विषन्सर्वान्पुत्रान्}$ ” தீப்த பாவக ஸங்காசை” என்கிறபடியே நெருப்பைத்துவாநின்றன அம்பை யுடைத்தாய் தர்ஸநீயமாயிருக்கிற வில்லை வளைத்த மடுக்கன்வரு கிறிலன். (என்செய்கேன்) இனிஓரபலையிருந்து நோக்கிக் கொள் ளவோ?.

(எரியும் வெங்கதிர் துயின்றது) தன்னுடைய ப்ரகாசத்தாலே. பதார்த்த தர்ஸநத்தைப் பண்ணுவித்து ஆஸ்வாஸத்தைப் பண்ணக்கடவனான ஆதித்யனும்போய் அஸ்தமித்தான்; ஈஸ்வரபார தந்தர்யத்தையேமுடிய அதுஷ்டித்து ஓரளவில் தோற்றுதே நித் ரையிலே அந்யபரணான். (பாவியேனினை நெடுங்கண் துயிலா) லோகத்ருஷ்டியான தான் கண்ணுறங்கினால் என்கண்ணுறங்க ஆகா தோ? (கரிய) தனக்கு அநபிமதமான ராத்ரி கறுத்திருக்கையாலே அதுக்கவயவமான நாழிகையும் கறுத்திருக்குமோ வென்கிறான்; அன்றிக்கே கொடிதான நாழிகை யென்னவுமாம்; அன்றிக்கே அந்த ஸந்த்யாகாலமானது. (கரியநாழிகை) அந்திகாலம். (கழியுமாறநி யேன்) இது ஒருகால் கால்வாங்கிற்றும்படி அறிகிறிலேன். பண்டு சிலகல்பங்கள் கழியும்படி கேட்டிருந்தோம். இந்நாழிகை கால்வாங்க வும் காண்கிறிலோம். .... (சு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (முரியுமித்யாதி) கையும் அறுகாழியுமான வதில் ஈடுபட்டவள் படியாகக் கீழருளிச்செய்து, கையும் வில்லுமாயிருந்து கடலைக் கலக்கினவன் வீரத்திலே அகப்பட்டவன்படியை யடைந்து அருளிச்செய்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

(போர்தான்) என்றவநந்தரம் “என்றார்” என்றுசேஷம்.

(லோகத்ருஷ்டியான) என்றது-ஆதித்யனை. ஸந்த்யாகாலமானபடி யெங் றனையென்ன நியாமகம் (கரியவித்யாதி). கவிகள் சொல்லுவார்களென்று கருத்து. ... (சு)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கலங்கவித்யாதி). பிராட்டிக்காகக் கடலைக் கலக் கின வீரத்தையதுஸந்தித்தவன்படியே யன்றிக்கே, பிராட்டிக்காகக் கடலைக்

(க) ரா-யு-க-உ-உ.

கஅஎ

கசகூ0 பெரியதிருமொழி, அ-ப, ரு-தி, எ-பா, கலங்கமாக்கடல்.

பூ.—

கலங்கமாக்கடல் கடைந்தடைத்திலங்கையர் கோனதுவரையாகம்
மலங்கவெஞ்சமத்தசெரம்துரந்த வெம்மடிகளும் வாரானால்
இலங்குவெங்கதிரிளமதி யதனெடும் விடைமணியடுமாயன்
விலங்கல்வேயின தோசையுமாயினி விளைவதொன்றறியேனே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மா	பெரிதான	கதிர்	கிரணங்களையுடைய
கடல்	ஸமுத்ரமானது	இளமதியத	பால சந்த்ரனோடே
கலங்க	கலங்கும்படியாக, (அதுதன்னை)	னெடும்	
கடைந்து	மத (ஃ) னம் செய்து	விடை	வ்ருஷ்பத்தினுடைய
அடைத்து	அணிகட்டி	மணி	(கழுத்தில் கட்டின)
இலங்கையர்	இலங்கையிலிருக்கும் ராக்ஷஸர்க்குடைய	அடம்	மணியின் ஓசையும்
கோனது	ராஜாவான ராவணனு	ஆயன்	(என்னை) முடியாநின்
வரை	மலைபோல்த்ருடமான		றது;
ஆகம்	மார்வானது	விலங்கல்	இடையனு கண்ண
மலங்க	துடிக்கும்படி		னாகிற
வெம்சமத்து	யுத்தத்திலே	வெயினது	(வேத) பர்வதத்திலுண்
அசெரம்	கொலையம்பை		டான
துரந்த	நடத்தின [ம்	ஒசையும்	மூங்கிலால் செய்யப்
எம்அடிகளும்	ஸர்வஸ்வாமியானவனு	ஆய்	பட்ட குழ லி ன்
வாரான்	வருகிறிலன்;	இனி	த்வ (ஃ) நியும்
ஆல்	கஷ்டம்;	இனிமேல்	ஆகிவிட்டது;
இலங்கு	விளங்காநின்றதாய்	நேரிடும்படியான	இனிகிறேன். (எ)
வெம்	தபியாநின்ற [னை	ஒன்று	
		அறியேனே	ஒன்றையும்

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கலங்கவித்யாதி) ஒருவராலும் பரிச்
சேதிக்க வரிதானகடலானது கீழ்மண்கொண்டு மேல்மண்ணெறியும்
படி பிராட்டிக்காகக்கடைந்து, அவள் தனக்காகவடைத்து, லங்கை
க்கு நிர்வாஹகனவனுடைய வரைபோலே திண்ணிதான மார்

கடைந்தசெயலிலும், அடைத்தசெயலிலும்துவக்குண்டாளொருத்திபடியால்
அருளிச்செய்கிறுரென்றுணங்கதி.

“மாக்கடல், கலங்க” என்றவயித்தருளுகிறார் (ஒருவராலித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, அ-ப, டி-தி, அ-பா, முழுதிவ்வையகம். கசகக

விலே அம்புதைத்துத் துடிக்கும்படி யுத்தத்திலே கொலையம்பை நடத்தின ஸர்வஸ்வாமியானவனும் வருகிறிலன்.

(இலங்கித்யாதி) விளங்காநின்றனுகொண்டு சுடுகிற கிரணங்களை யுடைய பாலசந்தரனோடே வருஷபத்தினுடைய கழுத்தின் மணி ஒசையும் முடியாநின்றது. இவைதான்போருமிதே பாத(ஊ)கத்து க்கு.அதுக்குமேலே(ஆயனித்யாதி)இடையனுடையகையில்அபிஜாத மாயிருந்துள்ள குழலோசையுமாய் என்னை முடியாநின்றது. (இனி விளைவதொன்றறியேனே) நான்முடியவே அவனைக்கிடையாது; அவன்போகவே அவனாலே நோக்கப்படும் விபூதித்வயமும் இல்லை யாம்; ஆனபின்பு இது எவ்வளவாய்த் தலைக்கட்டு மென்றறியேன்.

மூ.—

முழுதிவ்வையகம் முறைகெடமறைதலும் முனிவனும்முனிவெய்த மழுவினால்மன்னராருயிர்வவ்விய மைந்தனும் வாரானால் ஒருகுதுண்பனிக்கொடுங்கியபேடையை யடங்க வஞ்சிறைகோலித் தழுவுநள்ளிருள்தனிமையில் கடியதோர் கொடுவினையறியேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இவ்வையகம்	இந்தலோகமானது	ஒழுகு	பெருகாநின்றுள்ள
முழுது	அடங்கலும்	நுண்	அஸஹ்யமான
முறை	மர்யாதையானது	பனிக்கு	பனிக்காக
கெட	குலையும்படியாக [ம்	ஒடுங்கிய	ஒடுங்கிக் கொண்
மறைதலும்	மறைந்துபோனதாலு		டிருக்கிற
முனிவனும்	ஜமதக்பிகவானும்	பேடையை	பெண்பறவையை
முனிவெய்த	சீறினதாலும் (அது	அடங்க	அடங்கும்படியாக
	ஹேதுவாக)		(பசுக்களானதுகள்)
மழுவினால்	மழுவாலே	அம்	அழகிதான
மன்னர்	கூத்திரியர்களுடைய	சிறை	பகூங்களினுடைய
ஆர்உயிர்	அருமையான ப்ராண	கோலி	கீழ்பாகத்தில்
	ன்களை	தழுவும்	அணக்கும்படியான
வவ்விய	போக்கினவரான	நள்ளிருள்	நல்லிருள்நடுவில்
மைந்தனும்	பூரீபரசராமாழ்வானும்	தனிமையில்	தனியாயிருப்பதைக்
வாரான்	வருகிறிலன்;		காட்டிலும்

“விலங்கல்” வேதபர்வதத்திலுண்டான. “வேய்” என்றத்தால் பலிதம் (அபிஜாதமாயிருந்துள்ள) என்றது. ... .. (ஏ)

கசககஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, இ-தி, கூ-பா, கனம்செய்மாமதிள்.

கடியது   க்ருரமாயிருக்கிற   கொடுவினை   கொடியபாபத்தையும்
ஒர்   ஒருவிதமான   அறியேனே   அறிகிறிலேன். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (முழுதியாதி). ப்ராஹ்மணரை முன்னுக்கொண்டு நடக்கக் கடவதான க்ஷத்ரிய மர்யாதையான துக்ருலைய, அத்தாலே ஜமதக்நிபகவான் சீற; அதுவே துவாக இதுக்கு நிமித்தபூதரான க்ஷத்ரியரை இருபத்தொருபடிக்கால் மழுவாலே துணித்துப்பொகட்ட மிடுக்கையுடைய ஸ்ரீபரசுராமாழ்வானும் வருகிறிலன். க்ஷத்ரியமர்யாதையைக் குலைக்கையாலும், பிதாவைப் பரிபவிக்கையாலும் ராஜவம்சத்தைத் திரட்டி வைத்து அறுத்துப் பொகட்டானாயிற்று.

(ஒழுதியாதி) கூடுகளினுள்ளே வந்து பாயாரின் துள்ள துண்ணிய பனிக்கு ஒடுங்குகிறபேடையை அடங்கும்படியாக சிறகைவிரித்துபக்ஷிகள் அணைக்கிற காலத்திலே பிரிந்துதனியிருக்கிற இருப்பிற்காட்டிலும். (கொடியதோர் கடுவினையறியேனே) (க) “अक्षयम्-அவஸ்யமதுபோக்தவ்யம்” என்கிறபடியே அதுபவித்தல்லது நசியாதபடி க்ருரமாயிருப்பதொரு பாபமுண்டாக வறிகிறிலேன். இன்னமிதிற் காட்டில் நகத்தில் போய் அதுபவிப்பதொரு அதுபவந்தானுண்டாக வறிகிறிலேன். .... (கூ)

மூ.—

கனம்செய்மாமதிள் கணபுரத்தவனோடும் கனவினிலவந்தந்த மனஞ்செயின்பம்வந்துளபுக வெள்கியென்வனே நெகவிருந்தேனை சினஞ்செய்மால்விடைச் செறுமணியோசையென் சிந்தையைச்சிந்து அனந்தலன்றிலினிரூரல் பாவியேனாவியை யடுகின்றதே. [விக்கும்

அந.—எட்டாம்பாட்டு. (முழுதியாதி). பிராட்டிக்கு அரியன செய்த செயலிலேஃ பண்டைநாள்படியே கீழ்அருளிச்செய்து, லோகத்தில் மர்யாதா பங்கம் பிறவாமல் அத்தை ஸ்த்தாபிக்கப் பிறந்த மழுவேந்தியன் மிடுக்கில் ஈடுபட்டு, அவன்படியை யருளிச்செய்கிறுரென்று சங்கதி.

“இவ்வையகமுழுதும் முறைகெட மறைதலாலும், அத்தால் முனிவர் முனிவெய்தத்தாலும் மழுவினால்த்யாதி” என்று விவக்ஷித்து அருளுகிறார் (ப்ராஹ்மணரையித்த்யாதி). “இதிலும்க்ருரமான நரகமில்லையோ” என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இன்னமித்த்யாதி). ... (அ)

(க)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, இ-தி, கூ-பா, கனம்செய்மாமதிள். கசகூந்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கனம்	க (ஃ) நமாக	இருந்தேனை	இருந்த வென்னை
செய்	செய்யப்பட்டதாய்	செறு	பாதி (ஹ்) யாரின்ற
மா	பெரிதான	சினம்செய்	கோபத்தையுடைய
மதிள்	மதிளையுடையதான		தாய் [யதான
கணபுரத்தவ	திருக்கண்ணபுரத்தி	மால்	பெரியவழிவை யுடை
னெடும்	வெழுந்தருளி இரு	விடை	வ்ருஷபத்தினுடைய
	க்குமவனோடே	மணி	மணியினுடைய
கனவினில்	ஸ்வப்நகல்பமாம்படி	ஒசை	த்வ (ஃ) நியானது
அவன்	அந்த எம்பெருமான்	என்	என்னுடைய
தந்த	கொடுத்த	சிந்தையை	மனதை [து
மனம்செய்	மனதிலுண்டான	சிந்துவிக்கும்	பரிதிவமாக்கா நின்ற;
இன்பம்	ஸுகமானது	அனந்தல்	அனந்தலையுடைய
உள்	உள்ளே	அன்றிலின்	அன்றிலினுடைய
வந்து	வந்து [லே	அரி	பாதகமான தழுதழுத்
புக	ப்ரவேசிக்க (அத்தா	குரல்	பேச்சானது [த
வெள்கி	ஈடுபட்டு	பாவியேன்	பாபத்தைப்பண்ணின
என்	என்னுடைய		என்னுடைய
வளை	கைவளையானது	ஆவியை	ப்ராணனை
நெக	கழலும்படி	அழகின்றதே	ஹிம்ஸியா நின்றது.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கனஞ்செயித்யாதி) திண்ணிய தாய் அரணாகப்போரும்படியான மதிளையுடைய திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனோடே ஸ்வப்நகல்பமாம்படி அவன் தந்த. (மனஞ்செயின்பம்) மாநஸமாத்ரமாய், பாஹ்ய ஸம்ஸ்லேஷ மில்லாமையாலே அதுஉள்ளேவந்துபுகுர அத்தாலேஈடுபட்டுகையில்

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கனஞ்செயித்யாதி). கோபிமார் தசைகளை யடைந்து நோவுபட்டார் கீழெல்லாம். இதில் ஈசிலையிலங்கு பொன்னாழியில் பிராட்டியாயே நோவுபடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

“கனமாகச்செய்யட்டமதிள்” என்றாய் தாத்பர்யமருளுகிறார் (திண்ணிய வித்யாதி). “கனவினில்” என்றது - லக்ஷணயாஸ்வப்நஸத்ருபமான மாந ஸாதுபவத்தைச் சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (ஸ்வப்நேத் யாதி). “வெள்கி” என்றதின் அர்த்தம் (ஈடுபட்டு) என்றது, “செறு” என்ற

கசகச பெரியதிருமொழி, அ-ப, இ-தி, சு-பா, வார்கொள்.

வளைகழலும்படியாக இருந்த வென்னை. (சினமித்யாதி) சீற்றத்தையும் பெரியவடிவையுமுடைத்தான வ்ருஷபத்தினுடைய கழுத்திலே யுண்டாய் கண்ணுக்கு ஆபாஸமாய் கார்யத்தில் முடித்து விடவற்றான மணியினுடைய த்வரியானது என்னுடைய ஸ்ருதயத்தை சிதிலமாக்காநின்றது. (அனந்தலித்யாதி) அனந்தலையுடைத்தான அன்றிலினுடைய தழுதழுத்தபேச்சானது. (பாவியேனாவியை யடுகின்றதே) கண்டதுக்கெல்லாம் பாத்த்ய (ஈடி) கோடியிலே அந்வயிக்கும்படி மஹாபாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய தர்மிலோபத்தைப் பண்ணுகையிலே ஒருப்படாநின்றது. .... (க)

மு.---

வார்கொள்மென்முலைமடந்தையர் தடங்கடல்வண்ணனைத்தாள்நயர் ஆர்வத்தாலவர் புலம்பியபுலம்பலை யறிந்துமுன்னுரைசெய்த [து கார்கொள்பூம்பொழில் மங்கையர்காவலன்கலிகன்றியொலிவல்லார் ஏர்கொள்வைகுந்தமாநகர்புக்கிமையவரோடும் கூடுவரே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வார்கொள்	கச்சையை யுடைய	தாளை	திருவடிகளை
மென்	மருதுவான [தாய்	நயந்து	ஆசைப்பட்டு
முலை	ஸ்தநங்கையுடைய	ஆர்வத்தால்	அபிநிவேசத்தாலே
மடந்தையர்	பெண்கள் [ரான	அவர்	அவர்கள்
தடம்	விசாலமான	புலம்பிய	கூப்பிட்ட
கடல்	ஸமுத்ரம்போன்ற	புலம்பலை	கூப்பீடை [ணி
வண்ணன்	திருமேனி நிறத்தை	அறிந்து	அப்படியே புத்திபண்
	யுடையனான எம்	முன்	முதலிலே
	பெருமானுடைய	உரைசெய்த	கூப்பிட்ட,

தின் தாத்தாய்ம் (கண்ணுக்கித்யாதி). (கார்யத்தில்) பாதி (ஈடி) க்கையில். "அரி" சத்ருவான வென்னுதல்; சப்தார்த்தமாய்பலிதம் (தழுதழுத்த) என்றது. நாகைத்துடர்ந்துபோகிற விடையின் மணிக்குரலும், போக (ஈடி) மத்தயத்தில் போக (ஈடி) தசையில் பிரிவைஅதிசங்கை பண்ணிக்கதறும் அன்றில் குரலும் தன்னாயகன் வரவுக்கும் பிரியமாட்டாமல் கத்துகைக்கும் ஸ்மாரகமாய் பாதி (ஈடி) க்கு மென்று கருத்து. ... (க)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, நு-தி, க0-பா, வார்தொள். கசகூடு

கார்கொள்	மேகஞ்சாரத்தை	வல்லார்	அப்ய (ஐ) ஸி க் க
	யுடையதாய்		வல்லவர்கள்
பூம்பொழில்	புஷ்பச் சோலைகளை	ஏர்கொள்	அழகையுடைய
	யுடையதான	வைகுந்தமா	நித்யவிபூ (ஐ) தியில்
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்	நகர்	
	ளார்க்கு	புக்கு	ப்ரவேசித்து
காவலன்	ரக்ஷகராயிருக்கிற	இமையவரோ	நித்யஸூரிகளோடே
கலிகன்றி	ஆழ்வார்	டும்	
ஒலி	ஒலியையுடைத்தாம்	கூடுவரே	கூடி (புநராவ்ருத்தி
	படி (அருளிச்செய்		யில்லாத) பேற்
	த இத்திருமொழி		றைப்பெறுவர்கள்.
	யை)		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வார்கொளித்யாதி) ப்ராப்த யௌவ
நைகளான திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள் க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை
ஆசைப்பட்டு கிட்டாமையாலே அபிநிவேசம் கரைபுரண்டுகூப்பிட்ட
கூப்பீடையுத்திபண்ணி அவ்வவஸ்தை பிறந்துகூப்பிட்ட.
(கார்கொளித்யாதி) நிரந்தரம்மேகஸஞ்சாரத்தையுடைத்தானபரந்த
பொழிலையுடைய திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ரக்ஷகராயுள்ள ஆழ்வார்
ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த இத்திருமொழியை அப்பய
ஸிக்கவல்லார். (ஏர்கொளித்யாதி) பிரிவாற்றாமை கூப்பிடுவது
தவிர்ந்து நித்யவியூதியில் நித்யஸ-லிகளோடேகூடி (க) “ஓஃஃஃ
ஃஃஃஃஃஃ- அஹம்நம்மஹம்நம்” என்கிறபடியே ஹர்ஷத்துக்குப்
போக்குவிட்டுக் கூப்பிட்டுப் பின்னை ஒருகாலும் புநராவ்ருத்தியில்
லாதபேற்றைப் பெறுவர். .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழி

எட்டாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி முற்றிற்று.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (வார்கொளிய்யாதி). “நயந்து” என்றதி
னார்த்தம் (ஆசைப்பட்டி) என்றது. ... .. (க)

ஜீயர் திருவடிகளே சுரணம்.

(க) தை-ப்ருசு-க0-கூ.

பெரியதிருமொழி எட்டாம்பத்து ஆறாந்திருமொழி தொண்டிருய்யும்ப்ரவேசம்.

அவ.—ஆதித்யனும் வந்து உதிக்கிறிலன்; நாழிகையும் கற்பத் திற் காட்டில் நெடிதாய்ச் செல்லாநின்றது; அநுகூலபதார்த்தங்க ளும் பாதகமாகாநின்றன; ஒருதுணைகாண்கிறிலேன்; ஸத்தையங் கூட அழியுமளவாகாநின்றது; இது எவ்வளவாய்த்தலைக்கட்டுமோ? அறிகிறிலேனென்றார் கீழிற்றிருமொழியிலே; ஸம்ஸாரஸ்வபாவத் தாலே இவைதான் ஒருபடிப்பட்டு நில்லாவிடே. ஆகையாலேஆதித் யனும் ஒருகால்வந்து உதிக்கக்கூடுமிடே. இவைதான் அகஞ்சரிப் பட்டவாறே சொன்னவார்த்தையும் செவிப்படும்; அவன் வந்தில னென்று நீர்நம்மைச் சொன்னவிடம் தப்பச்சொன்னீர்; நாம்திருக் கண்ணபுரத்திலேவந்து நிற்கிறது ஏதுக்காக; ஆஸ்ரிதார்த்தமாக வன்றோ இங்குவந்து நிற்கிறது; நமக்காகவென்று நீர் அறிந்தீராகில் நமக்கொருகுறைகளும்இல்லை; நினைத்தவன்றே எல்லாம் செய்கைக்கு ஒருதட்டிமில்லை யென்றிருந்தீராகில், இனி அவ்வருகுள்ளவையுமெல் லாம் தன்னடையே வருகிறதென்று ஆறியிருக்க வமையாதோ வென்று அவன் ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராய் ஆழ்வார்தம் இடையாட்டத்தில் தாம்கைவாங்கியிராநின்றார்; அவனோவந்து உதவுகிறிலன்; இதுஎவ்வளவாய்த் தலைக்கட்டுகிறதோவென்று ஒரு நீர்ச்சாவிதாய்க்கிடக்கிற அநுகூலவர்க்கத்தைப்பார்த்து, நீங்கள்இங் ளன்றோவுபடவேண்டா; நமக்குஉஜ்ஜீவிக்மைக்குஒருவிரகுண்டென் ன; அதாகிறது ஸர்வேஸ்வரன் நம்முடைய ரக்ஷணத்திலே உத்

அந.—தொண்டிப்ரவேசம். கீழே “பாவியேனாவியை யடிகின்றதே” என்றுநிரதிசய க்லேசத்தை யடைந்தவர், இத்திருமொழியில் “உய்யும் வகை கண்டேன்” என்று களிக்கைக்கு ஸங்கதியேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆதித்யனுமித்யாதி). (இவைதான்) என்றது-ஆதித்யாதிகள் தானென்றபடி. (இவைதானகஞ்சரிப்பட்டவாறே) என்றது - இவற்றாலுண்டான ஆற்றுமை கள் தான் ஸங்குதிமானவாறே யென்கை. (சொன்னவார்த்தை) கண்ண புரத்தான் சொல்லும்வார்த்தை யென்றபடி. (ஸமாஹிதராய்) என்றவந் தரம் பரோபதேசம் பண்ணுகிறாரென்று ஸங்கதிகூட்டுவது. பரோபதேச ப்ரகாரத்தை யருளிச் செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி). ... .. *

பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, க-பா, தொண்டிருய்யும். கசுகள்

யுக்தனாய்க்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்திவிறிதனான் ; நா
மும் அவனை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிப்போம்; போருங்கோளென்கிறார்.

மூ.—

தொண்டிருய்யும் வகைகண்டேன் துளங்காவரக்கர் துளங்கமுன்
திண்தோள்நிமிரச் சிலைவளையச் சிறிதேமுனிந்ததிருமார்பன்
வண்டார்கூந்தல் மலர்மங்கை வடிக்கண் மடந்தைமாரோக்கம்
கண்டான்கண்டுகொண்டிகந்த கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்	பகவத் கைங்கர்ய பரர் களே! (நான்)	ஆர்	நிறைந்துள்ள [ளான
உய்யும்	உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உறுப் பான	கூந்தல்	மயிர்முடியை யுடைய
வகை	ஒருஉபாயத்தை	மலர்மங்கை	பெரிய பிராட்டியா ரோடும்
கண்டேன்	கண்டேன்;	வடி	கூரிதானவாள் பேர் லே யிருக்கிற
முன்	முன்பு	கண்	திருக்கண்களை யுடை யளான [டும்
துளங்கா	அச்சப்படாமலிருக்கிற	மடந்தை	ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியோ
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்கள்	மா	(ஐகத்ரக்ஷணத்திக்கு ச்சேர்த்தியுண்டாக
துளங்க	அஞ்சும்படியாகவும்,		வேணுமென்று)
திண்	பலிஷ்ட்டமான		மஹத்தான
தோள்	திருத்தோளானது	நோக்கம்	ஸங்கல்பத்தை
நிமிர	நிமிரும்படியாகவும்,	கண்டான்	பண்ணா நின்ற வெம் பெருமான்
சிலை	ததுஸ்ஸானது	கண்டுகொண்	(ஏகாந்தமான ஸ்த்தல மென்று) கண்டு
வளைய	வளையும்படியாகவும்	உகந்த	ஸந்தோஷித்தருளின
சிறிதே	(ஐகத்தில்) சிலராக்ஷ ஸர்களையே	கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை
முனிந்த	அழியச் செய்தவனாய், (அதுனாலுண்டா	நாம்	நாம்
திரு	வீரலக்ஷ்மியை [ன)	தொழுதுமே	தொழுவோம். (க)
மார்வன்	திருமார்வி லுடையன		
வண்டு	வண்டுகளாலே [ய்,		

வ்யா—முதற்பாட்டு. (தொண்டர்) (க) “வழுவினாவடிமை

அந்.—முதற்பாட்டு. (தொண்டரித்யாதி) அல்பமாக முனியவேண்டு

(க) தி-வாய்-ந-ந-க.

கஅஅ

க்சகஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, க-பா, தொண்டிருப்பும்.

செய்யவேண்டும்” என்றுபாரித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்களே! (உய்யும்வகைகண்டேன்) (க) “ಅಸೌಖ್ಯಂ ನೃಣಾಂ”-அஸந்நேவ ஸ பவதி”என்னும் நிலைகழிந்து அவனை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்மைக்கு ஒருவிராகு கண்டேன்; அதே துள்ளால், (கண்ணபுரம் நாம்தொழுதும்). (துளங்காவரக்கர்துளங்க) இதுக்குமுன்பு அச்சமிருக்கும்படி புதியதுண்டறியாத ராக்ஷஸஜாதியானது அஞ்சும்படியாக. (திண்டோளித்யாதி) ப்ரதிபக்ஷமென்றால் சலியாத தோளானது நிரும்படியாகவும், வில்லானது வளையும்படியாகவும். (கிறிதேமுனிந்த) ஜகது பஸம்ஹாரத்தோடே தலைக்கட்டுமளவன்றிக்கே ராக்ஷஸஜாதியளவிலே முனிந்தானாயிற்று. ஸங்கல்பத்தாலே இத்தையெல்லா முண்டாக்குமவன் சீறினால், பின்னை ஒன்றாக அழியுமத்தனையிறே. (திருமார்பன்) வீரஸ்ரீக்குக் குடியிருப்பான மார்வுபடைத்தவன்.

(வண்டாரித்யாதி) அச்சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்ய வேணுமென்னுமதுவும் உண்டாகப் பெற்றதாயிற்று. (வண்டார் கூந்தல் மலர்மங்கை) தொழுவார் குற்றம்காண்கைக்கு அவஸரமில்லாத படி மயிர்முடியாலே அவனைத்துவக்கும் பெரியபிராட்டியார். (வடிக்கண்மடந்தை) ஒருமயிர் முடிவேண்டாதே தன்னோக்காலே அவனை ஒடியெறிந்திட்டு வைக்கும் கண்ணையுடைய ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. (மாரோக்கங்கண்டான்) (உ) “ஒண்டொடியாள். திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப கண்டசதிர்” என்னுமாபோலே ப்ரஜைகளுடைய ரக்ஷணத்துக்கு இவர்களும் தாமுமானசேர்த்தி யுண்டாகவேணுமென்று பார்த்து வைத்தானாயிற்று. (கண்டுகொண்டித்யாதி) அவனும் நாமும் இவர்களும் சேரவர்த்திக்கைக்கு ஏகாந்தமான ஸத்தலமென்று உகந்த திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுவோம். .... (க)

வானென்னென்ன; (ஸங்கல்பேத்யாதி). மலர்மங்கையென்று மேலேதிருவைச்சொல்லுகையாலே இதுவீரஸ்ரீயாக வருளிச் செய்கிறார் (வீரேத்யாதி).

ப்ராப்யகோடியிலேயாக வருளிச்செய்து க (५५) டகத்வ விவக்ஷயாதாத் பர்யாந்தரம் (தொழுவாரித்யாதி). “வடி” என்று கூர்மையாய், அத்தாலே கூரிதானவாளாய், “அதுபோலேயிருக்கும்கண்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (ஒருவித்யாதி). மலர்மங்கையோடும், வடிக்கண்மடந்தையோடும் கூடி, மஹத்தானநோக்கத்தை-ஸங்கல்பத்தை, கண்டான்-பண்ணினானென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (ஒண்டொடியாளித்யாதி). ... (க)

மூ.—

பொருந்தாவரக்கர் வெஞ்சமத்துப்பொன்ற வன்றுபுள்ளூர்ந்து
பெருந்தோள்மாலி தலைபுரளப் பேரந்தவரக்கர் தென்னிலங்கைப்பக்க
இருந்தார்தம்மையுடன்கொண்டங்கெழிலார் பிலத்துப்புக்கொளி
கருந்தாட்சிலைகைக் கொண்டாணூர்கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே.

பந்ம்.	உரை.	பந்ம்.	உரை.
பொருந்தா	பொருந்தாமலிருக்கிற	இருந்தார்தம்	இருந்த ராக்ஷஸர்களை
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்கள்	மை	யும்
வெஞ்சமத்து	யுத்தத்திலே	உடன்கொண்	கூட்டிக்கொண்டு
பொன்ற	முடியும்படியாக	டு	
அன்று	அக்காலத்தில்	அங்கு	அவ்விடத்திலிருந்து
புள்ளூர்ந்து	திருவடையமேல்	எழில்	அழகாலே
	கொண்டு		
பெரும்	பெரிதான [யானை]	ஆர்	வ்யாப்தமான
தோள்	தோள்வலியையுடை	பிலத்து	பாதாளத்திலே
மாலி	மாலியினுடைய	புக்கு	ப்ரவேசித்து
தலை	தலையானது	ஒளிப்ப	மறையும்படியாகவும்
புரள	புரளும்படியாகவும்,	கருந்தான்	வயிரம்பற்றின
பேரந்த	அவனை யொழிய மற்	சில	ததுஸ்ஸை
	று முண்டான	கை	திருக்கையிலே
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்கள்,	கொண்டான்	தரித்தவனுடைய
தென்	தெற்கு திக்கிலுள்ள	ஊர்	ஊரான
இலங்கை	இலங்காநகரத்தில்	கண்ணபுரம்	நாம்தொழுதுமே. (உ)

அவ.— இரண்டாம்பாட்டு. அது பிராட்டி பக்கல் ஓரத்தால்
செய்த செயலன்றோ, நாம் அதற்குப் பிற்பாடராணோமேயென்ன ;
அதுவேண்டா ; அவன் விரோதி நிரஸநசிலனென்கிறார்.

வ்யா.—(பொருந்தாவித்யாதி) ஸர்வதா(ஈ)நாம்அதுகூலித்தாலும்

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொருந்தாவித்யாதி) ஸங்கதிதன்னேற்
றமே காட்டுகிறார் (அதுவித்யாதி). (அது) துளங்காவரக்களு ராவணவதம்.
(விரோதி) என்றது-ஆஸ்நிதவிரோதியென்கை.

(க) “ॐ नमो भगवते वासुदेवाय” நமேத்வேஷ்யோ஽ஸ்திரந்ரியஃ” என்
றிருக்கிற நாம்” என்று ஈஸ்வரோக்தியாகக்கண்டு கொள்வது. (அதுகூலித்

கரு00 பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, உ-பா, வல்லியிடைமாள்.

பொருந்தாமையிலே நிலைநின்ற ராக்ஷஸஜாதியானது யுத்தத்திலே முடியும்படியாகத் திருவடியை மேற்கொண்டு மிக்க தோள்வலியை யுடைய மாஸிதலையானது புரளும்படியாக, அவனையொழிந்த மற்று ள்ளராக்ஷஸர்கள் புற்றுப்போலே என்றுமொக்க தூர்வர்க்கம்மாருத லங்கையிலுண்டான ராக்ஷஸரையும் கூட்டிக்கொண்டு போக (ஃK) பூமியான பாதாளத்திலே புக்கு மறைய வயிரம்பற்றித் திண்ணி தான வில்லைக் கையிலே பிடித்தவனுடைய ஊரான திருக்கண்ண புரத்தை நாம் தொழுதுவோம். .... (உ)

மு.—வல்லியிடையாள் பொருட்டாக மதிநீரிலங்கையார்கோவை அல்லல்செய்து வெஞ்சமத்துளாற்றல் மிகுத்த வாற்றலான் வல்லாளர்க்கர் குலப்பாவைவாட முனிதன்வேள்வியைக் கல்விச்சிலையால் காத்தானார் கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே.

பதர்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வல்லி	கொடிபோன்ற	ஆற்றலான்	பெரியோனும்,
இடையாள்	மத்யப்ரதேசத்தை	வல்லான்	வலிய ஆண்மையை
	யுடையளான ப்ர-		யுடையரான
	ட்டியின்	அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுடைய
பொருட்டாக	சிமித்தமாக	குலப்பாவை	குலத்திலுண்டான
நீர்	கடலை அகழாகவுடை		தாடகியானவள
	யதாய்,	வாட	முடியும்படியாக
மதிள்	மதிளையுடையதான	முனிதன்	விஸ்வாமித்ரருடைய
இலங்கையார்	இலங்கையிலுள்ள ரா	வேள்வியை	யாகத்தை
	க்ஷஸர்க்கு	கல்வி	ததுர்வித்யாப்யாஸ
கோவை	நியாமகருயிருக்கிற		தசையிலிருந்த
	ராவணனை	சிலையால்	வில்லால்
அல்லல்செய்து	துடுக்கப்படுத்தி	காத்தான்	ரக்ஷித்தவனுன எம்
வெஞ்சமத்துள்	யுத்தத்திலே		பெருமானுடைய
ஆற்றல்	உலிமையால்	ஊர்	ஊரான
மிகுத்த	அதிகளுன	கண்ணபுரம்நாம்	தொழுதுமே. (ங)

தாலும்) என்றவந்தரம் “பொருந்தார்களேயென்று நினைத்து” என்றுபூரிப் பது. “கருந்தான்” என்று விசேஷித்ததின் கருத்தையருளிச்செய்கிரார் (வயி ரம்பற்றி) என்றது. ... .. (உ)

கரு02 பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, ச-பா, மல்லைமுந்நீர்.

மூ.—மல்லைமுந்நீரதர்படவரிவெஞ்சிலைகால் வளைவித்துக்
கொல்லைவிலங்குபணிசெய்யக் கொடியோனிலங்கைபுகலுற்றுத்
தொல்லைமரங்கள்புகப்பெய்து துவலைநிமிர்ந்து வானணவக்
கல்லால்கடலை யடைத்தாநூர்கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொடியோன்	க்ஞரான ராவணனுடைய	பணி	கைங்கர்யத்தை
இலங்கை	இலங்கையில்	செய்ய	பண்ணும்படியாகவும்,
புகல்	ப்ரவேசிப்பதை	தொல்லை	பழையதான
உற்று	உத்தேசித்து,	மரங்கள்	வ்ருக்ஷங்கள் [யாக
மல்லை	அநிகமான	புக	(பறியுண்டு) புகும்படி
முந்நீர்	மூன்றுவகைப்பட்ட ஜலத்தையுடைய	பெய்து	(ஸமுத்தரத்திலே) ட்ர
	கடலானது	துவலை	வேசிப்பித்து
அதர்பட	வழிபடும்படியாக	நிமிர்ந்து	ஜல பிந்துக்களானதுக
வரி	(அழகான) வரி களை யுடையதாய்,	வான்	கிளர்ந்து [ள்
வெம்	வெம்மையை யுடைய	அணவ	ஆகாசத்தில்
சிலைகால்	ததுஸ்ஸை [தான	கல்லால்	ஸ்பர்சிக்கும்படியாகவு,
வளைவித்து	வளைத்தும்,	கடலை	மலைகளாலே [ம்
கொல்லை	அரண்யங்களிலுண்டான கிளைகளிலே	அடைத்தான்	ஸமுத்தரத்தை
	திரியாநின்ற		கட்டினவனான சக்ர
விலங்கு	வாநரங்கள்		வர்த்தித் திருமக
		ஊர்	னுக்கு
			வாஸஸ்த்தாநமான
			கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (மல்லைமுந்நீரதர்பட) “மல்லை” என்று-
மிகுதி. ஜலராசியாய்மூன்றுவகைப்பட்டஜலத்தையுடைத்தான கட-
லான துவழ்பட; (க) “అడవియొను” అను- அப்ரமேயோமழேறாத

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (மல்லையித்தாதி) கீழ்ப்பாட்டில் சக்ரவர்த்தித்
திருமகனுடைய வீரரஸத்தில் ஈடுபட்டுப் பேசினராய், அவ்வளவன்றிக்கே
கடலைவற்றக் கோல்தொடுப்பது, குரங்கைக்கொண்டு பணிகொள்வது, கல்லை
மிதக்கப்பண்ணுவதான அப்புதரஸத்தில் ஈடுபடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

“மல்லை” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அப்ரமேய

(க) ரா-யு-கக-நக.

திஃ” என்று ஒருவராலும் பரிச்சேதிக்கவரிதான கடலானது வழிப் பட. (வரிவெஞ்சிலைகால்வளைவித்து) தர்ஸநீயமான வரிகளையுடைத் தாய், பிடித்தபிடியிலே எதிரிகள் அஞ்சும்படியான வெம்மையை யுடைத்தான வில்லைவளைத்து. (கொல்லைவிலங்கு பணிசெய்ய) ஒரு காலும் பூசல்கண்டறியாதே என்றுமொக்கப்பணையிலே திரியக்கடவ குரங்குகள் பணிசெய்ய; அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்த(நீ)ரான திரு வடிதிருவந்தாழ்வான் துடக்கமானார் செய்யக்கடவகைங்கர்யத்தை இடக்கை வலக்கைவாசியறியாத திர்யக்குக்கள்செய்ய. (கொடியோ னிலங்கை புகலுற்று) அவன்பண்ணினக்ரௌர்யத்தைத்திருவுள்ளத் தாலே முன்னோட்டுக்கொண்டு கொடியோனென்கிறார். ஜநகனும் ஜநநியும் ஓரிடத்திலேயிருக்கப் பொறுத க்ரௌர்யமிடே. [இலங்கை புகலுற்று மல்லைமுந்ரீர் அதர்பட வரிவெஞ்சிலைகால் வளைவித்துக் கொல்லைவிலங்கு பணிசெய்யக் கல்லால் கடலை யடைத்தாநூர்].

(தொல்லைமரங்கள் புகப்பெய்து) இதுக்குமுன்பு பறியுண்டறி யாத பழைய மரங்களடையப்பறியுண்டுபோம்படி அதிலேப் பரவேசிப் பித்து. (துவலைநிமிர்ந்துவானணவ) அடைக்கிறபோதைத் திவலைகளானவை கிளர்ந்து ஆகாசாவகாசத்தை இடமடைக்க, நீரிலே இட் டால் ஆழக் கடவமலைகளைக்கொண்டு கடலையடைத்த சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கு வாஸஸ்த்தாநமான. .... (ச)

பூ.—ஆமையாகி யரியாகி யன்னமாகி அந்தணர்தம்
 ஓமமாகி பூழியாகி உவரிசூழ்ந்தநெடும்புணரிச்
 சேமமதிள் சூழிலங்கைக் கோன்சிரமும் கரமும் துணித் துமுன்
 காமன்பயந்தான் கருதுமர்கண்ணபுரம்நாம்தொழுதுமே. (௫)

இத்யாதி) .(க) “सुदृष्टोऽयं सुखं नृणां - பத்ப்யாம்யாந்து ப்லவங்கமா”
என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து வழிப்ப்ட்யென்றது” என்று திருவுள்ளம்பற்றிசுப்
தார்த்தமருளுகிரூர் (தர்ஸநீயேத்யாதி). கொல்லை - வரம்பில்லாத நிலமாய்,
அத்தாலே காட்டை விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிரூர் (ஒருகாலுமித்யாதி).
பணை - சாகை. கொல்லைஎன்றது -மர்யாதை யில்லாமையைச் சொல்லுகிறது
என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யாந்தர மருளுகிரூர் (அஸ்ப்ருஷ்டேத்யாதி).
அந்வயம் காட்டுகிரூர் (இலங்கையித்யாதி). ... .. (ச)

கருசு பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, டு-பா, ஆமையாகி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆமையாகி	கூர்மரூபமாய்,	இலங்கை	இலங்கைக்கு [டைய
அரியாகி	நரஸிம்ஹரூபமாய்,	கோன்	ராஜாவான ராவணனு
அன்னமாகி	ஹம்ஸரூபமாய்,	சிரமும்	தலைகளையும்
அந்தணர்தம்	ப்ராஹ்மணர்களுடைய	கரமும்	தோள்களையும்
ஓமமாகி	யாகரூபமாய்,	துணித்து	அறுத்தவனான சக்ர
ஊழியாகி	காலரூபமாய்,		வர்த்தித் திருமக
நெடும்	விசாலமாய்	முன்	முன்பு [னய்
உவரி	உப்புமயமான	காமன்பயந்தா	காமனுக்கு உத்பாதக
புணரி	கடலாலே	ன்	னுமானக்ருஷ்ணன்
சூழ்ந்த	சூழப்பட்டதாய்	கருதும்	விரும்பிவர்த்திக்கிற
சேமம்	காவலான	ஊர்	திவ்யதேசமான
மதிள்	மதிளாலே		கண்ணபுரம்நாமதொழுதுமே. (டு)
சூழ்	சூழப்பட்டதான		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆமையித்யாதி) ஆஸ்ரித ரக்ஷணம் ஒருதலையானால் தன்னைப்பேணாதே ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனயிற்று. (ஆமையாகி) கூர்மரூபமாய். (அரியாகி) ஹயக்ரீவமாய்; ஸிம்ஹ மென்றுமாம். (அன்னமாகி) இழந்தவேதசக்ஷுஸ்ஸை மீட்டுக் கொடுக்கைக்காக அன்னமாய், ப்ராஹ்மணருடைய ஹவிஸ்ஸுக் கொள்வான்தானேயிறே. காலமே சேஷித்திருந்துள்ள காலமாகி. ஒருவருமில்லாதவன்றுதான் ஊனாயிருக்குமிறே. (உவரியித்யாதி) ஒங்கினதிரைகளை யுடைத்தான உவரியான கடலாலே சூழப்பட்டிருப்பதுமாய், ஒருவராலும் ப்ரவேசிக்க வரிதான மதியையுடைத்தான லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவணனுடைய தலைகளை அறுப்பது, தோள்களைத் துணிப்பதாய்க்கொண்டு போதுபோக்காகக் கொன்றபடி. (முனனித்யாதி) நாட்டைத்தன் வடிவாலே பகட்டித்

அந்.—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆமையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் அப்புதரஸத்தை யதுஸந்தித்து அவ்வளவன்றிக்கே சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடையரௌத்ரஸத்தை அதுஸந்திக்கப்பார்த்து, முன்னும் பின்னுமுண்டான அவதாரங்களில் வித்யாப்ரதான போக (ஃ) ப்ரதானங்களிலுண்டான சாந்திரஸ ஸ்ருங்கார ரஸங்களையும் சேர்த்து அதுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“நெடுமுவரிப்புணரியாலே சூழ்ந்த” என்றவயம் திருவுள்ளம்பற்றிசப்தார்த்தமருளுகிறார் (ஒங்கினவித்யாதி). “சேமம்” என்றதுக்குத்தாத்தர்யம் (ஒருவராலுமித்யாதி). ... .. (டு)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, கூ-பா, வருந்தாதிருநீ. கடுகு

திரிகிற காமனுக்கும் உட்பாதகனான க்ருஷ்ணன் விரும்பி வர்த்திக்
கும் தேசம். “உலகு” என்றுபாடமாகில் லோகத்தைச் சூழ்ந்த
பெரிய கடலென்றபடி. .... (௫)

மூ.—

வருந்தாதிருநீ மடநெஞ்சேநம்மேல் வினைகள்வாராமுன்
திருந்தாவரக்கர் தென்னிலங்கைச் செந்தியுண்ணச் சிவந்தொருநான்
பெருந்தோள்வாணற்கருள்புரிந்து பின்னைமணானாகிமுன்
கருந்தாள்களிறென் றெருசித்தானூர் கண்ணபுரம்நாம்தொழுதுமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மடநெஞ்சே நீ	ஸாதுவான மனஸ்கே நீ	ஒருநான்	ஒருகாலத்தில்
வருந்தாது	கலேசியாமல்	பெரும்	அதிகமான [ன
இரு	இருக்கக்கடவை;	தோள்	புஜங்கையுடையன
நம்மேல்	நம்பக்கல்	வாணற்கு	பாணஸூரன் விஷயத்
வினைகள்	பாபங்கள்	அருள்	க்ருபையை [தில்
வாரா	வரமாட்டாது,	புரிந்து	பண்ணுநிற்பனும்,
முன்	முன்னே	பின்னை	நப்பின்னைப் பிராட்டி
திருந்தா	திருந்தாமலிருக்கிற	மணானாகி	வல்லபனுமாய், [க்கு
அரக்கர்	ராசுஷஸருடைய	முன்	முன்னே
தென்னிலங் கை	தெற்கிலுள்ள இலங் கை [கையை	கரும்	கறுத்திருக்கிற
செம்	சிவந்த	தான்	கால்களையுடைய
தீ	ஜ்வாலையை யுடைய அக்நியானது	களிறுஒன்று	ஒருருவலயாபீடத் தை
உண்ண	புஜிக்கும்படியாக	ஒசித்தான்	நிரஸித்தவனுன கண் ணனுடைய
சிவந்து	சீறினவனும்,	ஊர்	திவ்யதேசமான
		கண்ணபுரம்நாம்	தொழுதுமே. (க)

வ்யா.—ஆரம்பாட்டு. (வருந்தாதிருநீ) பூர்வவருத்தத்தை
அறுஸந்தித்து “நாம்என்படக்கடவோம்” என்றுக்லேசியாதே நிர்ப்
பயமாக விருக்கப்பார். (மடநெஞ்சே) ஸாதுவான நெஞ்சே! உன்

அரு.—ஆரம்பாட்டு. (வருந்தாதித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்களில் தொண்ட
ருக்கு உபதேசித்துவிட்டு ப்ரஸ்துதமான ராமக்ருஷ்ணைவதாரங்களில் விரோகி
நிரஸை சேலையை நெஞ்சுக்கும் அறிவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கருக பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, எ-பா, இலையார்.

னையே பார்த்து பகவத்ப்ரபாவமொன்றையும் பாராத நெஞ்சே!. பாபங்களைக் கூடுபூரித்துவைத்து வருந்தாதிருக்கும்படி யெங்ஙனே யென்னில்; (நம்மேல்வினைகள்வாரா) “நாம்பண்ணினவையன்றோ” என்று அவை நம்பக்கல் வந்துகிட்டவன்றோ?; ந்யஸ்தப (ஞ்) ரரை நலியமாட்டாவிதே. (க) “நயவேனித்யாதி” (உ) “ஆரேயித்யாதி” சொல்லிக்கொள்வது. அவன் ஏறிட்டுக்கொண்டு போக்க எங்கேகண்டோமென்னில் (முன்னித்யாதி) பிராட்டி தன்ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்குகைக்குத்தானயத்தரித்ததுண்டோ? ப்ரதிபந்தகம் ப்ரபலமானதனையும் அவனுக்குக் கார்யம் செய்தோமாம்படியன்றோ அவன்படி. மால்யவான்போல்வார் சொன்னவிறிதத்துக்குக்கேளாத ராக்ஷஸருடைய லங்கையை. (செந்தியுண்ண) முன்பு ராவணபயத்தாலே பாகாதிருக்கு வேண்டிவ துஸஞ்சரித்துஉடம்பு வெளுத்திருக்கக்கடவ அக்ரி தன்நிறம் பெற்று புஜிக்கும்படியாக, (சிவந்து) சிறி.

(பெருந்தோள் வாணற்கருள்புரிந்து) அநேகம் தோள்படைத் தோமென்று அபிமாந்திருக்கிற பாணனுடைய தோள்களாயிரத்தையும் துணித்து, அவனுக்கு தேஹயாத்ரை நடத்தும்படியாக இரண்டு கையைக்கொடுத்தானயிற்று. நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்ல பனுமாய் முன்கறுத்துத்திண்ணிதான தானையுடைய குவவயாபீடத்தை அநாயாஸேந முறித்தானார். .... (சு)

மு.—இலையார்மலர்ப்பூம்பொய்கைவாய் முதலைதன்லைடர்ப்புண்டு கொலையார்வேழம்நடுக்குற்றுக்குலைய வதனுக் கருள்புரிந்தான் அலைநீலங்கைத் தசக்ரீவற்கிளையோற் கரசையருளிமுன் கலைமாச்சிலையா லெய்தானார் கண்ணபுரம்நாம் தொழுதுமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொலையார்	மதித்துக்கிடக்கிற	ஆர்	வ்யாப்தமாய்
வேழம்	யானையானது,	மலர்	விகளிதமான
இலை	இலைகளால்	பூம்	புஷ்பங்குளையுடைய

நாம்பண்ணினால் நம்மைக்கிட்டவன்றோ வடுப்பதென்ன வருளுகிறார் (ந்யஸ்தேத்யாதி). திருந்தாவென்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (மால்யவானித்யாதி). தீயாகில் சிவந்திராதோ? “செம்” என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (முன்பித்யாதி). ... .. (சு)

(க) க-திருவ-சுச-

(உ) ஈ-திருவ-உள.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, எ-பா, இலையார். கடுஞர்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொய்கைவாய் னரஸ்ஸிலே (புக்குஅங் முதலேதன் ஒருமுதலையால் [ருள்ள] னால்		தசக்ரீவற்கு	ராவணனுடைய
அடர்ப்புண்டு நெருக்குண்டு		இளையோற்கு	தம்பியானவிபீஷணுழ் வானுக்கு
நடுக்குற்று நடுக்கமுற்றதாய்		அரசை	லங்காராஜ்யத்தை (கொடுத்து) [ய்
குலைய ஒருவ்யாபாரமின்றிக் கே இருக்கும்		அருளி	க்ருபைபண்ணினவனா
	போது	முன்	(அதுக்கு) முன்னே
அதனுக்கு அந்தயானையின்விஷ யத்தில்		கலை	மாயாம்ருகத்தை
அருள்புரிந்தா க்ருபைபண்ணினவ ன் னாய், [ற]		மா	பெரிதான
அலை அலைகளை (எறியாநின்		சிலையால்	ததுஸ்ஸினால்
நீர் னமுத்தரத்தாலே சூழப் பட்ட		எய்தான்	முடித்தவனான எம் பெருமானுடைய
இலங்கை இலங்கநகரத்துக்கு (ராஜாவான)		ஊர்	திவ்யதேசமான
		கண்ணபுரம்நாம் தொழுதுமே. (எ)	

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (இலையித்யாதி) இலைகளால் மிக்கிருப்ப
தாய் பரப்புமாறப்பூத்து தர்ஸநீயமான பொய்கையிலே போய்ப்
புக்கு ஒரு ஜலசரஸத்தவத்தாலே நெருக்குண்டு மதித்துக் கொடு
திரிகிற ஆனையானது விழுக்காடறியாதே வேற்றுநிலத்திலே புக்கு
அகப்பட்டு தன்வ்யாபார மற்று முதலையினுடைய வ்யாபாரமேயாய்
அத்தாலே நடுங்கிக்குலைய, அவ்வவஸ்த்தையிலே வந்து உதவினான்.

(அலைநீரித்யாதி) ராவணன் பண்ணினப்ராதிசூல்யம் தம்பியள
வும் வந்தேறுவதாயிருக்கச் செய்தேயும் அத்தைப்பாராதே அவன்
தம்பிக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்தானாயிற்று; அதுக்கு முன்பு தமய
னுடைய வைரத்துக்குஹேதுவாய்க்கொண்டுவந்தமாயாம்ருகத்தை
ஓரம்பாலே முடித்தவன். .... (எ)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (இலையித்யாதி) துஷ்டமான ஓராணையைக்
கொன்றத்தைக் கீழ்ப்பாட்டிலருளிச் செய்தார். அந்தப்ரஸங்கத்திலே அது
கூலமான ஆனையைக்காத்தமைதோற்ற அத்தையும், ராமாவதாரத்தில் அப
தாநத்தையும் நெஞ்சுக் கறிவிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

முதலையென்னுதே “தன்னால்” என்றத்தாலே நிகர்ஷம்தோற்றுமென்று
விவக்ஷித்தருளுகிறார் (ஒருஜலசரஸத்தவத்தாலே) என்று. ... (எ)

௧௫௦௮ பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, அ-பா, மாலாய்மனமே.

மூ.—மாலாய் மனமே யருந்துயரில் வருந்தாதிருநீ வலிமிக்க
காலார்மருதும் காய்சினத்தகழுதும் கதமாக் கழுதையும்
மாலார்விடையும் மதகரியும் மல்லருயிரும் மடிவித்து
காலால்சகடம்பாய்ந்தா னூர் கண்ணபுரம்நாம்தொழுதுமே.

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
மாலாய்	பிச்சேறின	மாலார்	பெரியவடிவையுடை
மனமே -	நெஞ்சே		த்தான
நீ	நீ	விடையும்	வ்ருஷபங்களையும்,
அரும்	(அதுபவித்து) தலைக்	மத	மதத்தையுடைத்தான
	கட்டவொண்ணாத	கரியும்	குவலயாபீடத்தையும்,
துயரில்	துக்கங்களில்	மல்லர்	(சாணூரன்முதலான)
வருந்தாது	கலேஸிபாமல்		மல்லர்களுடைய
இரு	இரு;	உயிரும்	ப்ராணன்களையும்
மிக்க	அதிகமான	மடிவித்து	நிரஸித்தவனும்,
வலி	பலத்தையுடைத்தாய்	காலால்	திருவடிகளால்
காலார்	வேருன்றியிருந்துள்ள	சகடம்	சகடாஸுரனை
மருதும்	மருதவ்ருஷங்களையும்	பாய்ந்தான்	(துகளாய்ப் போம்படி)
காய்சினத்த	அதிகமானசீற்றமுடை		நி ர ஸி த் த வ னு
	யளான [யும்]		மான க் ரு ஷ் ண
கழுதும்	பேயான பூதனையை		னுடைய
கதம்	கோபத்தையுடைய	உஊர்	திவ்யதேசமான
மா	குதிரையையும்,	கண்ணபுரம்நாம்	தொழுதுமே. (அ)
கழுதையும்	கழுதையையும்,		

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (மாலாயித்தயாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஸ்ரீகஜேந்த்
ராழ்வானுக்கு (க) சிஸ்ஸுஸ்சுஸ்ரீ- திவ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரம்” என்று பதி
னாயிரம் ஸம்வத்தஸரம் க்லேசப்பட்டு ஸ்வயத்தநிவ்ருத்தி பிறந்தபின்வந்து உத
வினான்; ஸ்ரீவீரேஷணுழ்வானுக்கு(உ) “ஸ்ரீகூடேஸ்ரீசூர்யபுரோஷ்ய-த்யக்த்வா
புத்ரம்ஸ்சதாராம்ஸ்ச” என்று ப்ராப்யாபாஸங்களையும்விட்டு சரணம் புகுரு
கையாலே அரசளித்தான்; எனக்கங்ஙனே யிருப்பதொரு நிலையுமின்றிக்கே
(ங) “ஸுபுலம்ஹுஸ்ச-சஞ்சலம் ஹிமந” என்கிறபடியே நின்றவாநில்லாதஸ்வ
பாவத்தை யுடைத்தாயிருக்கை உண்டாகையாலே எங்ஙனே வந்திருப்ப
தென்ன; பாஞ்சாலிக்கு விரோதிகளென்று பேர்பெற்றவற்றை யெல்லாம்

பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, சு-பா, குன்றூல்மாரி. கடு0க

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (மாலாயித்யாதி) “முன்பு பண்ணின பாபங்களை அநுஸந்தித்து என்படக்கடவோம்” என்று பிச்சேறின நெஞ்சே அதுபவித்துத் தலைக்கட்டவொண்ணாத துக்கங்களில் நீ க்லேசியாதிரு. என்கொண்டு வருந்தாதிருப்பதென்றால் (வலியித் யாதி) அவன்படி இதுவன்றோ? மிக்க பலத்தையுடைத்தாய் வேரு ன்றியிருந்துள்ள மருதும், மிக்க சிற்றத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற பூதனையும்; கோபத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள குதிரையும், கழுதையு மும், பெரியவடிவையுடைத்தான வருஷபங்களும், மதத்தையுடைத் தான ஆனையும், மலைதுள்ளினுப்போலே கிளர்ந்துவருகிற மல்லரு டைய ப்ராணன்களும் இவற்றையடைய நிரஸித்து முலைவரவு தாழ் த்ததென்று சிறிநிமிர்த்த திருவடிகளுக்கு இலக்காய் சகடாஸுரன் துகளாய்ப் போம்படி பண்ணினவன். .... (அ)

மு.—குன்றூல்மாரிபழுதாக்கிக் கொடியேரிடையாள் பொருட்டாக வந்தாள்விடையேழன்றடர்த்தவானோர்பெருமான்மாமாயன் சென்றான்து துபஞ்சவர்க்காய்த்திரிகால்சகடம்சினமழித்துக் கன்றூல்விளங்காயெறிந்தா னூர்கண்ணபுரம்நாம்தொழுதுமே

பநீர்.	உரை.	பநீர்.	உரை.
குன்றூல்	கோவர்த்தநமலையால்	இடையாள்	மத்ய (ஹ்) ப்ரதேசத்
மாரி	கல்மழையை	பொருட்டாக	தை யுடையளான
பழுதாக்கி	வ்யர்த்தமாம்படி பண்		நப்பின்னைப் பிரட்ட
	ணினவனாய்,	வன்	டிக்காக
கொடி	கொடிபோலே	தாள்	பலிஷ்ட்டமான
ஏர்	அழகையுடைய	ஏழு	கால்களையுடைய
		விடை	ஏழான
			வ்ருஷபங்களையும்

கையாலும்காலாலும் கொன்றுநின்றக்ருஷ்ணன்படி அதுவாயிருக்க “உனக்கு நிலையுமுண்டாக்குவன்; நீக்லேசிப்பானென்” என்று மீளவும் நெஞ்சைத்தேற் றுகிரூர் இரண்டு பாட்டிலுமென்று ஸங்கதி.

காய்தலும்-கோபமாய், சினமும்-கோபமர்கையாலே(மிக்கசிற்றத்தை)என் றது. கீழ்ச்சொன்னவற்றுக்குவிசேஷணங்களிட்டு,மல்லர்க்கு விசேஷணமிடா மையாலே இவர்கள் மிடுக்கு ப்ரஸித்தமென்று திருவுள்ளமாகையாலே அதுக் குத் தரத்பர்யம் (மலையித்யாதி). ... (அ)

கடுக0 பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, க0-பா, கருமாழிகில்தோய்.

பநம்.	உரை.	பநம்.	உரை.
அன்று	அக்காலத்தில்	கால்	கால்களையுடையனான்
அடர்த்த	அழியச்செய்தவனாய்,	சகடம்	சகடாஸுரனுடைய
வானோர்	நித்யஸூரிகள் பரிய	சினம்	சினத்தை
	விருக்கும்படியான	அழித்து	போக்கினவனாய்,
பெருமான்	மேன்மையை யுடைய	கன்றால்	தேநுகாஸுரனால்
	னாய்,	விளங்காய்	விளவின் காயாக நின்ற
மாமாயன்	ஆஸ்சர்ய சேஷ்டிதங்		வஸுரனை
	களை யுடையனாய்,	எறிந்தான்	பொகட்டு நிரஸித்தவ
பஞ்சவர்க்காய்	பஞ்சபாண்டவர்களுக்		னுமான க்ருஷ்ண
	காக		னுடைய
தூது	தூத (யூத்) னாய்	ஊர்	திவ்யதேசமான
சென்றான்	(தூர்யோதனன் பக்க	கண்ணபுரம்நாம்	தொழுதுமே. (க)
	வில்) சென்றவனாய்		
திரி	ஊருகிற		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (குன்றலித்யாதி) மலையையடுத்து இந்தரன் வ்யாபாரம் வ்யர்த்தமாம்படிபண்ணி, கொடிபோலே அழகிய இடையையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக வலிய தானையுடைய ருஷபங்களையுழையு மழியச் செய்த. (வானோர் பெருமான்) * அயர்வறு மமர்களதிபதி. நித்யஸூரிகள் பரியவிருக்கும் மேன்மையையுடைய தன்னைக்கிடர் தன்னைப்பேணுதே இவற்றின்காலிலே பொகட்டது. (மாமாயன்) ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களை யுடையவன். தன்னைப்பேணுதே கால்நடையே கழுத்திலே ஓலைகட்டிப் பாண்டவர்களுக்காக தூர்யோதனன் பக்கலிலே தூதுபோனவன். ஊருகிற காலையுடைத்தான சகடத்தினுடைய சினத்தைப்போக்கி, இருவரும் தங்களிலே க்ருதஸங்கேதாராய்வர ஒருவனைக் கொண்டு ஒருவனை நிரஸித்தவன். .... (க)

பூ.—கருமாழிகில்தோய் நெடுமாடக் கண்ணபுரத் தெம்மடிகளைத் திருமாமகளாலருள்மாரிச் செழுநீராவிலவளநாடன் மருவார்புயல்கைக் கலிகன்மிறங்கை வேந்தனாவிலவல்லார் இருமானிலத் துக்கரசாகியிமையோரிறைஞ்சவாழ்வாரே. (க0) திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (குன்றலித்யாதி) ஸ்ரோதாக்களைக் குறித்து வ்யாக்க்யாதா சுடுபாடுதோற்றத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (நித்யஸூரிகளிட்யாதி). (இவற்றின்) விடைகளின். “வலியதான்” என்றுவிசேஷிக்கையாலே (காலிலே) என்றது. .... (க)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, க0-பா, கருமாழிகில்தோய். கருகக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரு	கறுத்தும்	புயல்	மேகம்போல் (என்று
மா	பெரிதான		மொக்கக் குறைவ
முகில்	காளமேகங்களானது		றக் கொடுக்குமதா
தோய்	தங்கும்படியாய் [கன்		ன) [ராய்
நெடு	உயரமான	கை	திருக்கைகளையுடைய
மாடம்	க்ருஹங்களையுடைய	மங்கை	திருமங்கைக்கு
கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத் தி	வேந்தன்	ராஜாவுமான
	லே எழுந்தருளி	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
	யிருக்கிற	ஒலி	ஒலியை யுடைத்தாம்
எம் அடிகளை	என்ஸ்வாமியான க்ரு		படி அருளிச்செய்
	ஷ்ணன்விஷயமாய்,		த இத்திருமொழி
திருமாமகளால்	பெரிய பிராட்டியாரு		யை [லவர்
	டைய க்ருபைக்கு	வல்லார்	அப்ய (ஐ) லிக்க வல்
	பாத்ரரானதால்	இருமாலித்து	பூலோகஸ்வர்க்க லோ
அருள்மாரி	அருள்மாரி என்றே தி	க்கு	கங்களுக்கு
	ருநாமமுடையராய்,	அரசாகி	ராஜாவாயிருந்து (பிறகு)
செழு	ஸம்ருத்தமான	இமையோர்	நித்ய ஸூரிகள்
நீர்	ஜலத்தையுடைத்தான	இறைஞ்ச	திருவடிகளில் வணங்
ஆலிவளநாட	திருவாலிநாட்டை யு		கும்படியாக
ன்	டையராய்,	வாழ்வாரே	வாழ்வர்கள். (க0)
மருவார்	(வர்ஷா காலத்திலுண்		
	டாய்) பூர்ணமான		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கருமாழிகில்த்யாதி) நீர்கொண்டெழுந்தகாளமேகங்கள்வந்து தோயும்படி ஒங்கினமாடங்களையுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்திலே என்ஸ்வாமியைக் கவிபாடிற்று. பெரிய பிராட்டியாருடைய முழுநோக்குக்கு இலக்கானபடியால் “அருள் மாரி” என்றதுதன்னையே திருநாமமுடையரானாராயிற்று. ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தான திருவாலி நாட்டையுடையவர்.

என்று மொக்க உண்டாய், குறைவறவர்ஷிப்பதான புயலுண்டாகிலாயிற்று இவர் கைக்கு ஒப்புச் சொல்லலாவது. என்று மொக்கக் குறைவறக் கொடுக்கிறவர்க்கு காதாசித்தமாகத் தோற்றிப் பாதேசிகமாக வர்ஷிக்கிறது ஒப்பாகமாட்டாதே. திருமங்கைக்கு

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (கருமாழிகில்த்யாதி) “புயல்” என்று—மேகமாய், அத்தை, “மருவார்” காலத்தோடு பொருந்துதலாலே பூர்ணமான வென்று

கருகஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, எ-தி, வியமுடையின் ப்ரவேசம்.

ராஜாவான ஆழ்வார் ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த இத் திருமொழியை வல்லார். (இருமானிலத்துக்கரசாகி) (க) “ஐ”ஊம் ஊ”ஐஊம் ஐ”ஊ ஐ” - பெளமம் மனோரதம்ஸ்வர்க்க்யம்” என்கிறபடியே அலங்காரங்களை யெல்லாம் பெற்று. (இமையோ ரிறைஞ்சுவாழ் வாரே) இவ்வளவிலே போகாதே, பரமபதத்திலே போய்ப் புக்கு (உ) “பதியினில் பாங்கினில்” என்கிறபடி நித்யஸூரிகள் திருவடி களிலே விழும்படியான பேற்றைப்பெறுவர். .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

எட்டாம்பத்து ஆறந்திருமொழிமுற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி எட்டாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி

வியமுடையின் ப்ரவேசம்.

அவ.—“வருந்தாதிரு” என்றார், என்னவாசிகண்டு வருந்தா திருப்பதென்ன; பரமபதம் நமக்கு ப்ராப்யமாகிறதும் ப்ராப்யனான வன் நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலேயன்றோ? ஆனபின்பு பிராட்டி மாரோடு சேதநரோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு வாசியற எல்லார்க்கும் ஒக்கப்ராப்யனானவன்றான் தனக்கு ப்ராப்யமென்று விரும்பி வர்த்

விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (என்றுமொக்கவிய்யாதி). (அலங்காரங்களை) என் றது-சத்ர சாமராதி ராஜசிஹ்நங்களை. ... .. (க0)

ஜீயார் திருவடிகளே சரணம்.

அந.—வியமுடையின்ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே திருக்கண்ண புரத்தை ப்ராபகமாகத் தொழ்ச்சொன்னார்; இதில் ப்ராப்யமென்கிறாரென்று விவக்ஷித்து ஸங்கதி யருளுகிறார் (வருந்தாதித்த்யாதி). (என்னவாசி) என்றது- திருக்கண்ணபுரத்தை ப்ராபகமென்னவே ப்ராப்யமான பரமபதம் கைபுகுந்த தோ வில்லையோவென்கை. ... .. *

பெரியதிருமொழி, அ-ப, எ-தி, க-பா, வியமுடைவிடை. கடுகந்

திக்கிற தேசம் திருக்கண்ணபுரம்; ஆனபின்பு நமக்கும் அவ்விடமே
ப்ராப்யமென்று அத்தேசத்தை அநுபவிக்கிறார். .... *

மு.—வியமுடைவிடையின் முடைதர மடமகள்

சூயமிடைதடவரை யகலமதுடையவர்

நயமுடையன மிளையவர் நடைபயில்

கயமிடைகணபுர மடிகள் தமிடமே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இளையவர்	(திருக்கண்ணபுரத்தி ல் வர்த்திக்கும்) ஸத் ரீகளுடைய	விடைஇனம்	ஏழுவ்ருஷபங்களும்
நடை	நடையழகை	உடைதர	முறியும்படியாகப்பண் ணி. (அதனால்)
பயில்	(கற்றுக்கொண்டு) பழகி	மடமகள்	ஆத்ம குணேபேதை
நயம் உடை	ஆநந்தத்தை விளாவிக் குமதான	இடை	யான நப்பின்னைப் ப்ராட்டியின்
நடை	நடையழகையுடைய	சூயம்	ஸ்தநங்களாலே
அனம்	ஹம்ஸங்கிலையுடைய தான	தடம்	நெருக்கப்பட்டதாய்,
கயம்	பொய்கைகளாலே	வரை	விசாலமான
இடை	வ்யாப்தமான	அகலமது	மலைபோலிருக்கிற
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான	உடையவர்	திருமார்வை
வியம்	வேறுபாட்டை [து,	அடிகள் தம்	உடையவரான,
உடை	உடையதுகளான	இடம்	நமக்கு ஸ்வாமியான கண்ணனுடைய வாஸஸ்த்தானம். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வியமுடை விடையின் முடைதர)
“வியம்” என்று வேறுபாடு. அதாகிறது - கம்ஸப்ரேரிதமாய் வந்த
வையிறே. அன்றிக்கே, “வியம்” என்று - ஓக்கமாய், பயாவஹமாம்
படி மலைபோலே பெரியவடிவை யுடைத்தாயிருந்தபடியைச் சொல்
வதல். இப்படியிருக்கிற வ்ருஷபங்களேழும் பசுளைக்கலம்போலே
யுடைய. (மடமகளித்யாதி) ஆத்மகுணேபேதையான நப்பின்னைப்
ப்ராட்டியுடைய சூயங்களுண்டு - சூசங்கள்; திருமுலைத்தடங்கள்.
அவைநெருக்குகிற மலைபோலே அகன்ற திருமார்பையுடையவன்.

அநு.—முதற்பாட்டு. (வியமுடையித்யாதி) (பசுளைக்கலம்) பச்சைப்
பாணை. (அவைநெருக்குகிற) என்றது - அவற்றாலே நெருக்குண்கிற வென்ற

† அரும்பதாதுகுணமாக “நயமடநடை” என்றிருக்கவேணும்.

கடுகசு பெரியதிருமொழி, அ-ப, எ-தி, உ-பா, இணைமலி.

அன்றிக்கே, “குயமுடை” என்று பாடமானபோது, “குயமுடைத் தடவரை” என்கிறதை மெலித்து “குயமுடைதடவரை” என்று கிடக்கிறது.

(நயமித்யாதி) கண்டார்க்கு ஆகர்ஷகமாம்படி தர்ஸநீயமான நலையையுடைத்தான அன்னங்களானவை அங்குத்தை ஸ்தரீகளுடைய நடையிலேகுருகுலவாஸம்பண்ணாநிற்குமாயிற்று. (கயமிடை கணபுரமடிகள்தமிடமே) பொய்கைகளாலே நெருங்கியிருந்துள்ள திருக்கண்ணபுரம் நமக்கு ஸ்வாமியானவனுடைய வாஸஸ்த்தாநம்.

மூ.—இணைமலிமருதினொடெரு திறவிகல்செய்து

துணைமலிமுலையவள் மணமிசு கலவியுள்

மணமலிவிழவினொட்டிய வரளவிய

கணமலிகணபுரமடிகள்த மிடமே.

(2)

படி.	உரை.	படி.	உரை.
மணம்	கல்யாணகுணங்கள்	இற	இற்றுவிழும்படியாக
மலி	மேன்மேல் உண்டா		(நடந்தவனும்,)
	கும்படியான	துணைமலி	அதிகமான சேர்த்தி
விழவினொடு	திருநாளிலே		அழகையுடைய
அளவிய	அந்யோந்யம் கலந்தி	முலையவள்	ஸ்தநங்களை யுடைய
	ருக்கிற		ளான நப்பின்னைப்
அடியவர்	பூரி வைஷ்ணவர்களு		பிராட்டியி னுடை
	டைய		ய
கணம்	ஸமூஹத்தாலே	மணமிசு	ஸ்வயம் வரத்திலுண்
மலி	வ்யாப்தமான [து,		டான
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான	கலவியுள்	ஸம்ஸலேஷத்தில்
இணைமலி	நன்றாய் சேர்த்தியை		(ஆசையாலே)
	யுடைத்தான	எருதினொடு	வ்ருஷபங்களோடே
மருது	மருதவ்ருக்ஷங்களா	இகல்	யுத்தத்தை
	னதுகள்	செய்து	பண்ணினவருமான
			அடிகள்தம்இடமே. (2)

படி. (மெலித்து) மெல்லொத்தாக்கி.

“நயம்” என்றரஞ்ஜநீயதையும் “மடம்” என்று - மடப்பதையு முடைய நடைஎன்று லக்ஷணயா இவ்வர்த்தம் விவக்ஷித்தருளுகிறார். (கண்டார்க்கித்யாதி). (க)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, எ-தி, ஈ-பா, புயலுறுவரைமழை. கடுகடு

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (இணைமலி) சேர்த்திமிக்கிருந்
துள்ள மருதுகளானவை இரண்டும் தன்னிலொன்றென்னலாம்படி.
க்ருத்ஸங்கேதமாய்ப் பொருந்திநிற்கிற மருதுகள், இவன் தவிழ்ந்து
போகிற போக்கிலே இற்றுவிழும்படி. (எருதித்யாதி) ருஷபங்க
ளோடேகூட யுத்தம்பண்ணி சேர்த்தி அழகு மிக்கிருந்துள்ளமுலைத்
தடங்கையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய ஸ்வயம்வரத்திலுண்
டான ஸம்ஸ்லேஷம் பெறுகைக்காக. (மணமித்யாதி) கல்யாணங்
கள்மேன்மேலுண்டாகிறதிருநாளிலே; அன்றிக்கே, “மணம்” என்று
கை கோக்கைக்குப்பேராய், நெருங்கக்கோத்துக்கொண்டு ஸேவித் து
நிற்கிறதிருநாளிலே. (அடியவரளவியகணமலிகணபுரம்)ஸ்ரீவைஷ்ண
வர்களுடைய நெஞ்சுகலந்ததிரள் மிக்கிருந்துள்ளதிருக்கண்ணபுரம்.
மணமிக்க உத்ஸவத்துடனே அடியவர்கூடின வென்றுமாம். (உ)

பூ.—புயலுறுவரைமழை பொழிதரமணிநிரை

மயலுறவரைகுடை யெடுவியநெடியவர்

முயல் துளர்மிளைமுயல் துளவள விளைவயல்

கயல் துளுகணபுரமடி கள்தமிடமே.

(ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முயல்	யத்நியாநின்ற	மிளை	சிறுதூறிலிருந்து புறப்
துளர்	களைக்கொட்டுகளை		பட்ட)
	(உடையவர்கள் மு	முயல்	முசல்களானதுகள்
	கத்திலே)	துள	துள்ளும்படியாகவும்,

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (இணையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டிலே நப்பின்
னைப்பிராட்டியும் தானுமாயிருக்கிற சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கிற * மதிமுக
மடந்தையர் உண்டாகையாலே வைகுந்தமாநகர்போலே ப்ராப்யமாயிருந்த
தென்று அதுபவித்தார்; இதில் இவ்விருவருமான சேர்த்தியிலே * அடியார்
குழாங்கள் அடிமைசெய்கிறபடி யுண்டாகையாலே ப்ராப்யம்மென்றதுபவிக்கிற
வென்று ஸங்கதி.

“இகல்” என்றதினர்த்தம் - யுத்தமென்றது. (பெறுகைக்காக) என்
றதுக்கு (பண்ணி) என்ற கீழ்பதத்தோடே அந்வயம். (கல்யாணங்கள்)
ஒப்பணியால் வந்தருபகுணங்கள். “அளவிய” என்றதுக்கு அந்யோந்யம்
கலந்திருக்கையாக வருளிச்செய்து, திருநாளோடிக் கலக்கையாக அர்த்தாந்தர
மருளுகிறார் (மணமித்யாதி). “மணமலிவிழவினெடு அடியவரளவியகணமலி
கணபுரம்-இணைமலிமருதிற நடந்து - துணைமலிமுலையவள் மணமிருகலவியு
ளாசையாலே, எருதினெடு-இகல்செய்திருக்கிறவடி கள்தமிடமே” என்று சில
பதங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு அந்வயம் கண்டுகொள்வது. ... .. (உ)

கருக்கு பெரியதிருமொழி, அ-ப, எ-தி, ஈ-பா, புயலுறு.

வளம்	அழகானது	[யான	மணி	(க்ருஷ்ணையே ரக்ஷ
விளை	விளையும்படி நேர்த்தி			கனாகப் பெறுத
வயல்	கழனிகளில் (உழுக்கிற			லாகிற) அழகை
	வர்கள் முகத்திலே)			யுடைய
கயல்	மதஸ்யங்களானதுகள்	நிரை		பசுக்கூட்டமானது
துளு	துள்ளும்படியா கவுமி	மயல்		(புத்தியில்) மயக்கத்
	ருக்கிற			தை
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான	உற		அடைந்து (கலங்கும்
புயல்	மேகங்களில் [து,			ளவில்)
உறு	(இந்தரன்) ப்ரவேசி	வரை		கோவர்த்தநமலையை
	த்து	எடுவிய		எடுத்தவனாய்
வரை	கல்மயமான	நெடியவர்		ஐகத் ரக்ஷணத்தில்
மழை	மழையை			முக்கியனான
பொழிதர	வர்த்திக்கும்போது			அடிகள் தம் இடமே. (ஈ)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (புயலித்யாதி) மேகத்திலேபோய் புக்கொன்றி, அவன் கல்வார்ஷத்தைவர்த்திக்க, இந்தரன் கருத்தைப் பின்சென்று வர்த்திக்கும்த்தனையிறே. (மணிநிரைமயலுற) தன்னையே ரக்ஷகனாக வுடைத்தாயிருந்துள்ள பசுநிரையானது அறிவு கெட்டுக்கலங்க. “மணி” என்று - அழகாய், அதாகிறது - அவனும் ரக்ஷிக்கத்தானும் ஒருதலைபற்றுக்கையன்றிக்கே அவனே ரக்ஷகனும் படியிருக்கை. மலையைக் குடையாகவெடுத்துப் பரிஹரித்து ரக்ஷணத்தில் தன்னை எண்ணினால் பின்னை ஒருவரில்லாதபடி யிருக்கிறவர்.

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (புயலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், அடியார்களுக்குழாங்குளையுடைய தேசம்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியையுடைய தேச மென்றதுபலித்தார். திருவுள்ளமானது-(க) “வக்ஷஸ்யம் நக்ஷஸ்யம் - பஹு தாஸந்தததுக்ஷவர்த்திணி” என்கிறபடியே ஈ(ஈ)வ துர்திரமேநடையாடுகிற லீலாவிபூதியிலே யிருக்கிற கண்ணபுரத்தை ப்ரபயமென்கிறபடியென்னென்ன; அரியனசெய்து அவ்வார்ஷத்தைப் போக்குவானுள்ள தேசமாகையாலே ப்ரபயமென்னக் குறையில்லையென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

இந்தரன் மேகத்திலேபோய் புகுக்கையாவதென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இந்தரனித்யாதி). நெடியவரென்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ரக்ஷணத்திலித்யாதி).

(க) ஸ்தோத்ரரத்நம்-சகூ.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, எ-தி, ச-பா, எதலர்நகைசெய. கருகள்

(முயல் துளர்மினோமுயல் துள) யத்நியாநின் றுள்ள துளருண்டு - களைக்கொட்டு; அத்தைக்கொண்டு களைபறிக்கிறவர்கள் முகத்திலே, மினையுண்டு-சிறுதுறு, அதில் நின்றும் புறப்பட்ட முயல்களானவை இவர்கள் முன்னே துள்ளுமாயிற்று. (வளவினையல்) அழகிய வயலிலே உழுகிறவர்கள் முகத்திலே கயல்கள் துள்ளாநிற்குமாயிற்று, குறுஞ்சிலமும், மருதநிலமும் கலந்தாப்போலே காணுமிருப்பது.

மூ.—எதலர்நகைசெய வினையவரனாவெனெய்
போதுசெய்தமரிய புனிதர்நல்விரைமலர்
கோதியமதுகரம் குலவியமலர்மகள்
காதல்செய்கணபுர மடிகள்தமிடமே.

(ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல	நல்லதான	எதலர்	சத்ருக்களான சிசுபா
விரை	பரிமளத்தையுடைய		லாதிகள்
மலர்	பூவில் (இருக்கிற மதுவை)	நகைசெய	சிரிக்கும்படியாக
கோதிய	பாநம்பண்ணின	இனையவர்	பெண்களால்
மதுகரம்	வண்டுகளாலே	அனை	கடைந்துவைத்த
குலவிய	குழப்பட்ட	வெனெய்	வெண்ணெயை
மலர்மகள்	பூவையிருப்பிடமாக	போதுசெய்து	அமுதுசெய்து
	வுடைய பெரிய	அமரிய	பூர்ணைய்
	பிராட்டியார்	புனிதர்	புனிதருமான
காதல்செய்து	விரும்பிவர்த்திக்கும்		அடிகளதம் இடமே.
	படியான [து		(ச)
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான		

(முகத்திலே) என்றதின்விவரணம் (முன்னே) என்றது. முயல்துள்ளுதலையும், கயல்துள்ளுதலையும் சொல்லுகிறவர்க்குத்தாத்பர்யமென்னென்ன வருளுகிறார் (குறுஞ்சிவியாதி). (குறுஞ்சி)மலைச்சார்பு-கொல்லெநிலமென்கை.

அந்.—நாலாம்பாட்டு. (எதலரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் துக்கவரஷத்தைப் போக்குமவன் நிற்கையாலே ப்ராப்யதேச மென்னினதீர்; நமக்கு கிஞ்சித்கரிக்கப் பெற்றாலிறே நமக்கு ப்ராப்யதேசமாவதென்ன; அதுக்குக் குறையுண்டோ? அவன் ஆஸ்ரித கரஸ்பர்ஸமுள்ளதிலே அபிநிவிஷ்டனன்றோ? நமக்கு கிஞ்சித்கரிக்கைக்கு உறுப்பாக பிராட்டி விரும்பிவர்த்திக்கிற விடமென்றருளுகிறாரென்று ஸங்கதி.

சுருக அ பெரியதிருமொழி, அ-ப, ஏ-தி, ரு-பா, தொண்டரும்.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (ஏதலர்நகைசெய) சத்ருக்களுண்டு - சிசுபாலாதிகள்; அவர்கள் சிரிக்கும்படியாகபெண்கள் அனைந்த வெண் ணையை அக்காலத்திலே அமுதுசெய்து அதுதனக்கு தா (தா) ரக மாயிருந்த விருப்பில் புரையற்றிருக்குமவன். (நல்விரையித்யாதி) மிக்கபரிமளத்தை யுடைத்தான பூவில் மதுபாநம் பண்ணின வண்டு களானவை தந்தாம் செருக்காலே அவற்றைக்கோதி, அது - ஆத்த ஸாரமானவாறே அத்தை விட்டுப்போந்து கொண்டாடிச் சூழப் பரவாநின்னுள்ள பூவை இருப்பிடமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியார் விரும்பி வர்த்திக்கிற திருக்கண்ணபுரம் புரிதரான வடிகளுக்கு ஸ்த்தாநம்.

பூ.—தொண்டருமமரரும் முனிவரும் தொழுதெழ

அண்டமொடகவிடமளந்த வரமர்செய்து

விண்டவர்புடமதிளிலங்கை முன்னெரியெழக்

கண்டவர்கணபுரமடி கள்தமிடமே.

(ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமானது	செய்து	செய்து,
தொண்டரும்	பூர்வைஷ்ணவர்களும்	விண்டவர்	சத்ருக்கள்
அமரரும்	ப்ரஹ்மாதிதேவர்களும்	பட	முடியும்படியாகவும்
முனிவரும்	ஸநகாதிருவதிகளும்	முன்	முன்பு
தொழுது	பணிந்து	மதிள்	மதியையுடைத்தான
எழ	உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக	இலங்கை	இலங்காநகரத்தை
அண்டமொடு	ஆகாசத்தோடே	எரி	அக்நியானது
அகவிடம்	பூமிப்பரப்படங்கலும்	எழ	கிளர்ந்து வ்யாபாரிக்
அளந்தவர்	அளந்தவனாய்,		கும்படியாகவும்
அமர்	யுத்தத்தை	கண்டவர்	பண்ணினவனுமான
			அடிகள்தம்இடமே.

(ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தொண்டருமித்யாதி) ஸ்ரீவைஷ்

(ஆடி) என்றவநந்தரம் “அவைகள்” என்றுசேஷம். ... (ச)

அங்.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தொண்டருமித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் பெண் கள் அனைந்த வெண்ணையமுதுசெய்தானென்னுநின்றீர்; “அவர்கள் அவனை யல்லது அறியாதபடி மிகவும் வ்யாமுத்தரன்றோ? நாம் கிஞ்சிக்கரிக்கும் போது தாத்ருஸப்ரேமம் பிறக்கமாட்டாமையாலே செய்ததுகும்மறாய் விழா தோ” என்று அஞ்சினநெஞ்சுக்கு அவன்ப்ரயோஜநாந்தர பரனுக்காகத்தன்னை இரப்பாளனுக்கியும், அவர்களை அழித்தும் செவ்வையாகப் பரியுமவனாயிருப்பா னொருவன், அதுக்கு நமக்கஞ்சவேண்டா வென்கிருரென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, அ-பி, எ-தி, சு-பா, மழுவியல்படை. கருகக்

ணவர்களும் ப்ரஹ்மாதிகளும் ஸங்காதிகளும் தொழுது உஜ்ஜீவிக்
கும்படியாக அந்தரிக்கத்தோடே பூமிப்பரப்பை அளந்தவர். (அமர்
செய்து) பூசல்செய்து. (க) “*विष्णुर्देवतापञ्चम्यम्*” என்று
பொருந்தாமையிலே நின்றவர்கள் முடிய; ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும்
கூடக்கணிசிக்கவரிதான ஊரை அக்நியானதுகிளர்ந்து வ்யாபரிக்கும்
படி பண்ணினவர். .... (ரு)

மூ.—மழுவியல்படையுடையவனிடம் மழைமுகில்
தழுவியவுருவினர் திருமகள்மருவிய
கொழுவியசெழுமலர் முழுசியபறைவைபண்
எழுவியகணபுரமடி கள்தமிழே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருமகள்	பெரியபிராட்டியார்	உடையவன்	உடையவனான எம்.
மருவிய	நித்யவாஸம் பண்ணு கையாலே இளமை யையுடையதாய்,	இடம்	பெருமானுக்கு வாஸஸ்த்தானமுமான
கொழுவிய	ஸ்ரீலாக்கியமானதாய்	கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான
செழு	அழகியதான	து	
மலர்	புஷ்பங்களிலே	மழை	ஜலத்தாலே (ஸம்ருத்த மான)
முழுசிய	மூழ்கிக்கிடக்கிற	முகில்	மேகம்போலே
பறவை	வண்டுகளுடைய	தழுவிய	ஸ்ரீரமஹரமான
பண்	கா (७०) நத்தாலே	உருவினர்	திருமேனியை யுடை யனான
எழுவிய	வ்யாப்தமாய், [தை		அடிகள்தம் இடமே. (சு)
மருவு	மழுவுஎன்கிற ஆயுதத்		
இயல்படை	விதேயமான ஆயுத மாக		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மழுவித்யாதி) மழுவைத் தனக்கு

“விண்டவர்” என்றது-நெஞ்சுவிண்டவரென்றாய், சத்ருக்களைச்சொல்லு
கிறதென்றருளிச் செய்கிறார் (த்விதேத்யாதி). ... (ரு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (மழுவித்யாதி) அவன்கலந்து பரிமாறும் ஆஸ்ரித
வ்யாமுத்தனாகிலும், ஒருதலைக்காமமாய் விழாதோ? இத்தலையிலும் ப்ரேமம்
விளையவேண்டாவோவென்ன; அதுக்கு அவன் திருமேனியைக் காணவே
ஸகலதாபங்களும் தீர்ந்து காதலும் கடல்புரைய விளையுமென்கிறுரென்று
ஸங்கதி.

கருஉ0 பெரியதிருமொழி, அ-ப, ஏ-தி, ஏ-பா, பரிதியொடு.

கிதேயமான ஆயுதமாக வுடையவனுடைய ஸ்த்தாரம். (மழைமுழி வித்தயாதி) மேகம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவர். (திரு மகளித்தயாதி) பெரிய பிராட்டியார் நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே இளைதாய் கொழுவியதாய் அழகியதான பூவிலே முழுகின வண்டி னுடைய பண்கிளர்ந்த திருக்கண்ணபுரம் அடிகள்தமிடமே. (சு)

மூ.—பரிதியொடணீமதி பணிவரைதிசைநிலம்
எரிதியொடெனவினவியல் வினர்செலவினர்
சுருதியொடருமறை முறைசொலுமடியவர்
கருதியகணபுர மடிகள்தமிடமே. (எ)

பநீர்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுருதியொடு	நல்லஸ்வரத்தையுடை	திசை	திக்குக்கள்
அரு	அரிதாயிருக்கிற [த்தான	நிலம்	பூமி
மறை	வேதங்களை	எரி	ஜுவலியாரின்ற
முறை	முறையிலே	தி	அக்நி
சொலும்	சொல்லாநிற்கிற	என	என்றுசொல்லப்படுகிற
அடியவர்	தாஸஜநங்களாலே	இன	இப்படிப்பட்டபதார்த்
கருதிய	ப்ராப்யமென்று விரும்		தங்களை
	பப்பட்ட		
கணபுரம்	திருக்கண்ண புரமான	இயல்வினர்	ப்ரகாரமாக உடைய
பரிதியொடு	ஸூர்யனுடன் [து		ராய்
அணி	அழகான	செலவினர்	நடத்திக் கொண்டு
மதி	சந்தரன்,		போருகிறவரான
பணிவரை	ஹிமவான் முதலான	அடிகள் தம்இடமே.	(எ)
	குலபர்வதங்கள்		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பரிதியித்தயாதி) ஆதித்யனோடே தர்ஸ நீயமான சந்தரன், குலபர்வதங்கள், திக்குக்கள், பூமி, எரிகிற அக்நி

“மழுவியல் படையுடையவனுடைய விடமான கணபுரமடிகள்தமிடம்”
என்றநவ்யம். ... .. (சு)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (பரிதியித்தயாதி) அவன்திருமேனி நமக்குக் காதல் விளைக்குமென்றாலும் போனகாலத்திலே நாம் யிழுகராய்ப் போந்தபடியை நினைத்தால் அச்சமாயிருக்கிறதெயென்ன; அத்தகையிலும் நம்மைவிடமாட் டாதே ஸர்வவ்யாபகனும் ஆய் (ஐ) முக்கயம் பார்த்திருந்தானவனென்று சொல்லாநின்றகொண்டு அடியவர் பலரும் நமக்கு உசாத்துணையுண்டாகையாலே நமக்குப் பூர்வவ்ருத்தத்தை நினைக்கவும் விரகில்லை யென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி; அ-ப, எ-தி, அ-பா, படிபுல்கும். கருஉக

என்று சொல்லப்படுகிற இப்படிப்பட்ட பதார்த்தங்களைத் தமக்குப் ப்ரகாரமாகவுடையராய் நடத்திப்போருகிறவர். இத்தால் ஜகதா காரதையைச் சொன்னபடி. (சுருதியித்யாதி) நல்ல ஸ்வரத்தை யுடைத்தாய் தன்னைப்பெறிலும் பெறவரிதாயிருக்கிற வேதங்களை “அவன்சேஷி, நாம் சேஷபூதர்” என்றிருக்கிறமுறையிலேசொல்லுகிற அடியார்த்தங்களுக்குப்ராப்யமென்று புத்திபண்ணி வர்த்திக்கிற திருக்கண்ணபுரம். (க) “வேதநாவர் விரும்பும் திருக்கண்ணபுரம்” என்னக்கடவதிறே. .... (எ)

மு.—படிபுல்குமடியினைப் பலர்தொழமலர்வைகு

கொடிபுல்குதடவரை யகலமதுடையவர்

முடிபுல்குநெடுவயல் படைசெலவடிமலர்

கடிபுல்குகணபுர மடிகள் தமிடமே.

(அ)

பத்ம்.

உரை.

பத்ம்.

உரை.

முடி	நாத்துமுடிகளோடே	படி	பூமியை
புல்கு	கூடியிருக்கிற	புல்கும்	அளந்துகொண்ட
நெடு	விசாலமான	அடியினை	திருவடிகளை
வயல்	வயல்களிலே	பலர்	ஸகலரும்
படை	கலப்பையை	தொழ	ஆஸ்ரயிக்கும்படியாக,
செல	நடத்தியதாலும்	மலர்வைகு	பெரியபிராட்டியாரா
அடி	காலாலே	கொடி	லே
செல	குழப்புதாலும் (அரு	புல்கு	ஆஸ்ரயிக்கப்பட்டதா
	கிருந்த)	தடம்	விசாலமான [ய்
மலர்	தாமரைப்பூக்களுடை	வரை	மலைபோலிருப்பதுமா
கடி	பரிமளத்தாலே [ய	அகலமது	திருமார்வை [ன
புல்கு	வ்யாப்தமான [து	உடையவர்	உடையனான
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான	அடிகள் தம் இடமே.	(அ)

“பனிவரை” என்றுஹிமவானைச் சொன்னது உபலக்ஷணமாயருளுகிறார் (குலேத்யாதி). இயல்வு - ஸ்வபாவமாய், அதினர்த்தம் (ப்ரகாரேத்யாதி) “செலவினர்” என்றதுக்கர்த்தம் (நடத்தியித்யாதி). (தன்னை)ப்ரதிபாத்தயான ஈஸ்வரனையென்றபடி. ... (எ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (படியித்யாதி) பூர்வவ்ருத்தத்துக்கும் நினைக்க விரகில்லை யென்னவே நெஞ்சு உகந்து, நாம்கிஞ்சித்கர்த்து உஜ்ஜீவிப்போ மென்று நினைத்து கிஞ்சித்கரிக்க உபகரணங்கள் வேணுமேயென்ன; அவற்

(க) தி-வாய்-கூ-கூ-கூ.

கடுஉஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, எ-தி, கூ-பா, புலமனு.

வ்யா.-எட்டாம்பாட்டு. (படியித்யாதி) “படி” என்று-பூமி; அத்தை புல்கும்அடியிணையுண்டு-பூமிப்பரப்பைஅளந்துகொண்டதிருவடிகள். (க) “ஸங்கைஸ்ஸுராணம்” என்கிறபடியேஅவற்றை யெல்லாருமொக்க விருந்ததே குடியாக ஆஸ்ரயிக்க; மலர்வைகு கொடியுண்டு - பெரியபிராட்டியார், அவள் விரும்பி அணையாநின் னுள்ள பெரியவரை போன்றிருந்த மார்வையுடையவர். (முடியித் யாதி) நடுகைக்காக எங்குமொக்கப் பரம்பிக்கிடக்கிற முடிகளையுடை த்தான பரந்தவயலிலே கலப்பையைக் கொடுபுக்குடத்தி. (அடி செல) அடைவிலே காலாலே ஒருகால்சூழ்ப்புவர்கள். அவ்வளவிலே இடையிலே தப்பிக்கிடந்த தாமரைப்பூவானது பரிமளத்தைப் புறப் படவிடாநிற்குமாயிற்று. .... (அ)

பூ.—புலமனுமலர்மிசை மலர்மகள்புணரிய

நிலமகளெனவின மகளிர்களிவரொடும்

வலமனுபடையுடை மணி வணர்நிதிசுவை

கலமனுகணபுரமடிகள்தமிடமே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நிதிசுவை	பொற்குவைகளை யுடைத்தான	புலன்	இந்தரியங்களானது கள்
கலம்	மரக்கலங்களாலே	மனு	அழுந்தி கிடக்கும்படி
மனு	வ்யாப்தமான [து		யாக(அழகையுடை
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான		ய)

றுக்கும் குறைவில்லை. திருவுலகளந்த * பத்தியுழவன் அடிபட்ட ஆஸ்ரித முக கமலங்களோபாதி அவ்வுரில் உழவரடியாலு மடிபட்ட தாமரைப்பூ பரி மளம் அலையெறியாநிற்கும்; வேண்டினபடி இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்யலாமென்று திருவுலகளந்த அபதாநத்தையும் பிராட்டியோட் டைச் சேர்த்தியையும் தாமரைகளின் ஸ்ருத்தியையும் அருளிச்செய்கிற ரென்று ஸங்கதி.

மலரிலே வைகு-வர்த்திக்கிற கொடியென்று சப்தார்த்தமாயருளிச்செய் கிறார் (மலரித்யாதி). (முடிகளை) நாத்துமுடிகளை. “செல” என்றத்தை “படை” என்றத்தோடநவயித்தது மாத்ரமன்றிக்கே “அடி” என்றத்தோடும் அந்வயித்துக்கொள்வதென்று திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரதீக க்ரஹணம் பண்ணு கிறார் (அடிசெல) என்று. ... (அ)

(க)

பெரியதிருமொழி, ௮-௮, ௭-தி, ௧௦-௮, மணிபுகழ். ௧௫௨௬

மலர்மிசை	புஷ்பத்தில்த் (நித்ய	மகளிர்கள்	ஸ்தரீத்வத்தையுடைய
	வாஸம்பண்ணை	இவரோடும்	இவர்களோடும் [ரான
	நிற்கிற)	வல	வலதுதிருக்கையிலே
மலர்மகள்	பெரியப்ராட்டியார்	மனு	பொருந்தியிருக்கிற
புணரிய	நித்யஸம்ஸ்லிஷ்	படை	திருவாழியை
	டையாயிருக்கிற	உடை	உடையனுமாய்,
நிலமகள்	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியார்	மணி	நீலமணிபோலிருக்கிற
எனவின	என்றிப்படி சொல்லப்	வணர்	நிறத்தையுடையனான
	படுகிற		அடிகள் தம்இடமே. (௧)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (புலனித்யாதி) கண்டாருடைய இந்தரியங்கள் பிணிப்புண்ணும்படியாயிருக்கிற மலரைத் தனக்கிருப்பிடமாகவுடையளாயிருக்கிற பெரியப்ராட்டியார், தன்னோடு நித்யஸம்ஸ்லிஷ்டையாயிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி யென்றிப்படி சொல்லப்படுகிற நிருபாதிக ஸ்தரீத்வத்தை யுடையராயிருக்கிற இவர்களோடும், வலத்திருக்கையிலே மன்னுநின்ற உள்ள திருவாழியை யுடையனுமாய், நீலமணிபோலே குளிர்ந்திருந்துள்ள வடிவையுடையவர். பொற்குவைமாறாத மரக்கலங்களையுடைய திருக்கண்ணபுரம். கடலொரு புறமாயிருக்கும்போலே காணும். .... (௧)

மூ.—மணிபுகழ்க்கணபுரமுடைய வெம்மடிகளை வலிகெழுமதியால் வயலணிமங்கையர் கலியனதமிழிவை விழுமியவிசையினோடு ஒலிசொலுமடியவ ருறுதுயரிலரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதர்.	உரை.	பதர்.	உரை.
வலி	தார்ட்டய (ஐ) த்தா	வயல்	வயல்களாலே
	ஹண்டான	அணி	அலங்கரிக்கப்பட்ட
கெழு	பெருமையை யுடைய	மங்கையர்	திருமங்கைக்கு நிர்வா
மதின்	மதிளினுடைய		ஹகரான
அயல்	ஸமீபத்திலே யிருக்கிற		

௮௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (புலனித்யாதி) கீழில் ஆராதனோபகரணமும் குறைவற்ற தேசமாகையாலே ப்ராப்யமென்றதுபவித்தார்; இதில் இருவர்க்கும் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி குறைவற்ற விஷயமென்றதுஸந்திக்கிரொன்று ஸங்கதி.

“வணர்” என்றது-வண்ணரென்றாய் (வடிவையுடையவர்) என்றது.(௧)

கருஉச பெரியதிருமொழி, அ-ப, எ-தி, மலிபுகழ்.

கலியன	ஆழ்வாருடையதாய்	விழுமிய	அழகியதான
மலி	(பரமபதத்திற் காட் டில்) அதிகமான	இசையினோடு	ஸ்வரத்துடன்
புகழ்	புகழையுடைய	ஒலிசொலும்	அப்ய (ஃ) ஸிக்கவல்
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	அடியவர்	லரான
உடைய	வாஸஸ்தாநமாகவுடைய	உறு	ஆஸ்ரிதர்கள்
எம்அடிகளை	என் ஸ்வாமிவிஷயமா	துயர்	அதுபா(ஃ)வ்யமாய்
	ன	இலரே	நேர்ந்திருக்கிற
தமிழ்இவை	இத்திருமொழியை		பாபங்களை
			அடையார்கள். (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மலிபுகழித்யாதி) பரமபதத்திற்காட்
டில் மிக்க புகழையுடைத்தாயிருக்கிற திருக்கண்ணபுரத்தை வாஸ
ஸ்த்தாநமாகவுடைய என்ஸ்வாமியைக் கவிபாடிற்று. வலிமிக்கிருந்
துள்ள மதினினருகே யுண்டான வயலாலே அலங்க்ருதமான திரு
மங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்தவை. (விழுமிய
விசையினோடு) அழகிய இசையோடேகூட. (ஒலிசொலும்அடியவர்)
இத்திருமொழியை வண்குறிஞ்சி என்று சொல்லுவார்கள். இத்தை
அப்பயஸிக்குமவர்கள். (உறு துயரிலரே) அவர்களுக்கு (க) “அக்ஷயஸ்
ஷ்” உஷஸ்- அவஸ்யமதுபோக்தவ்யம்” என்கிற பாபங்கள் கிட்டாது.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி எட்டாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மலிபுகழித்யாதி) “மலிபுகழ்” என்றதுக்கு
ப்ரகரணேசிதமாகப் பரமபதத்திலும் ப்ராப்யபூமியென்னும் தாத்பர்யத்தை
யருளுகிறார் (பரமேத்யாதி). ... .. (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—வானோப்ப்ரவேசம். தொண்டரும்பும் வகையிலே திருக்கண்ண
புரத்துக்கு அறிஷ்ட நிவர்த்தகதயா ப்ராபகத்தவத்தை யதுஸந்தித்து கீழ்த்திரு
மொழியிலே ப்ராப்யமென்றது ஸந்தித்தார். அவ்வளவுமன்றியே அவன்
ருனே உம்மைப் பெறவேணுமென்று திரியாரின்றான் ; நீர் அவன்படியைக்
காணீரென்று ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்குகையாலே அவன் படிகளையும் இத்
தேசத்திலே கண்டேனென்று ஜ்ஞாநஸாதநதயா அதுஸந்திக்கிறாரென்று

(க) ப்ருஹந்நாரதீ.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, அ-தி, க-பா, வாஜேரளவும். கருஉரு

பெரியதிருமொழி எட்டாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி

வாஜேர்ப் பரவேசம்.

வ்யா.—வாஜேர, திருக்கண்ணபுரம் ப்ராப்யமென்றார்கீழ்; நமக்கு ப்ராப்யமென்னுமளவேயோ? அவன் அநாதிகாலம் எதிர்க்குழல்புக்குத்தட்டித்திரிய நாம் அதை அறியாதே யிருந்துதிரிந்தநாளில் இழவெல்லாம் தீரும்படியான தேசமன்றோவென்கிறார்.

மூ.—வாஜேரளவும்முதுமுந்நீர் வளர்ந்தகாலம் வலியுருவில் மீனாய்வந்து வியந்துய்யக்கொண்ட தண்தாமரைக்கண்ணன் ஆனவருவிலான வனவனையம்மா வினாவயலுள் காண்புறவில் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாஜேரளவும்	தேவர்கள் எல்லையள	கண்ணன்	திருக்கண்களை யுடையன
முது	பழமையான [வும்	ஆன	அழியாத [ய்
முந்நீர்	ஸமுத்தர்ப்ரவாஹமான	உருவில்	ஸ்ரீரத்தை யுடைய
	து	ஆனான்	இடையையவதரித்த
வளர்ந்தகாலம்	வளர்ந்தகாலத்திலே	அவனை	அந்தகண்ணனை,
வலி	மிடுக்கையுடைத்தான	அம்	அழகிதாய்
உருவில்	ஸ்ரீரத்தையுடைய	மா	பரப்பையுடைய
மீனாய்	மதஸ்யஸுபமாய்	வினா	வினாயும்படியான
வந்து	வந்தவதரித்து	வயலுள்	வயல்களையுடைத்தாய்
வியந்து	(ரக்ஷகமாய்வைத்தகட	கான்ஆர்	காடுகள் நிறைந்த
	லே வளர்ந்துவருவ	புறவில்	பர்யந்தங்களையுடைத்
	தைக்கண்டு) ஆஸ்		தான [லே
	சர்யப்பட்டு	கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்தி
உய்யக்கொண்	ஐகத்ரக்ஷணம் பண்	அடியேன்	ஸேஷபூதனுன அடி
ட	ணின	யேன்	யேன்
தண்	குளிர்ந்த	கண்டுகொண்	காணப்பெற்றேன்.
தாமரை	தாமரைப்பூபோன்ற	டேனே.	(க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வாஜேரித்யாதி) தேவர்கள் எல்லையளவும் செல்லக் கடல்வெள்ளம் பரந்தநாள், அத்தையடையத் தன்

ஸங்கதியை யருளுகிறார் (திருக்கண்ணபுரமீத்யாதி).

பெரியதிருமொழி, அ-ப, அ-தி, ந-பா, பாராரளவும். கருஉஎ

விலங்கல்	மந்தரபர்வதமானது	வித்தகனை	ஆய்சர்யாவஹனான
திரிய	நான்குபக்கமும் ஸஞ்ச		எம்பெருமானை
	ரிக்கும்படியாக		
தடம்	விசாலமான	கலங்கல்	கலங்காநின்ற
கடலுள்	ஸமுத்ரத்தில் (அந்த	முந்நீர்	ஸமுத்ரதையுடைய
	பர்வதத்தை)		
சுமந்துகிடந்த	த (ஈ) ரித்துக்கொண்	கண்ணபுரத்து	அடியேன் கண்டு
	டு கிடந்தவனாய்,		கொண்டேனே. (உ)
	(ஆகையாலே)		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (மலங்குவிலங்கு நெடுவெள்ளம்) ஜலப்ராசுர்யமுள்ள விடத்தில்போலே காணும் மலங்குகள் தான் வர்த்திப்பது. உள்ளுக்கிடந்த பதார்த்தங்களடங்கலும் அங்கே இங்கே தடுமாறும்படி கடல்குழம்ப, அங்கு ஆழத்துக்கு அவதியில்லாத விடத்திலே மலையைக்கொடுப்புக்கு நிறுத்தி, போனப்ராணன்களை மீட்கைக்கீடான தேஜஸ்ஸையுடைத்தான அம்ருதமானதுதோற்று மளவும் நீருக்கிரியாதவடிவையுடைய ஆமையாய், மலேதிரிந்துவரும் படியாகப் பரப்பையுடைத்தான கடலிலே அதுக்கு தா(ஞ)ரக பூத னாய்க்கொண்டு கிடந்த விஸ்மயநீயனை. (கலங்கலித்யாதி) கடல் ஒரு புறமாயிருக்கும்போலே. ... .. (உ)

மூ.—பாராரளவும் முதுமுந்நீர் பரந்தகாலம் வளைமருப்பில்
ஏராரருவத்தேனமா யெடுத்த வாற்றலம்மானைக்
கூராராரலிரைகருதிக் குருகுபாயக் கயலிரியும்
காரார்புறவில் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாராரளவும்	பூமிப்பரப்படங்கலும்	மருப்பில்	கொம்பையுடைய
முது முந்நீர்	ஸமுத்ரமானது	ஏர்	அழகால்
பரந்தகாலம்	சூழ்ந்தகாலத்தில்	ஆர்	பூர்ணமான [தான
வளை	வளைந்திருக்கிற	உருவத்து	ஸ்ரீரத்தையுடைத்

அந.—இரண்டாம்பாட்டு. (மலங்கித்யாதி) எதிர்சூழல்புக்குத் திரிகிற அவதாரங்களில் தமக்கு ஜ்ஞாந ப்ரதானம் பண்ணுவதாக வேதப்ரதமான அவ தாரத்தை யறிந்தபடியை யருளிச்செய்தாரகீழ்; தம்முடைய ஸகலபார்த்தை யும் ப (ஈ) ரிக்கப் பிறந்தானென்று மலேசுமந்த கூர்மஸூபியைக் கண்டபடியை யருளுகிறாரென்று ஸங்கதி.

(மலங்குகள்) மத்ஸ்யவிசேஷங்கள். “அங்கு” என்று விசேஷித்ததுக் குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஆழத்துக்கித்யாதி). ... .. (உ)

கருஉஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, அ-தி, ச-பா, உளைந்தவரியும்.

ஏனமாய்	வராஹரூபியாய் (அந்த பூமியை)	இரை	ஆஹாரமென்று
எடுத்த	எடுத்து வந்தவனாய் (அதனாலே)	கருதி	எண்ணி (அந்தமத்ஸ் யங்களின்மேல்)
ஆற்றல்	மிக்கவலிமையை யுடையனான	பாய	பாயும்போது
அம்மாண	ஸர்வேஸ்வரனை,	கயல்	மதஸ்யங்களானதுகள்
கூர்ஆர்	மிகவும் தீக்ஷணமான (மூக்கையுடைத் தான)	இரியும்	ஓடாநிற்குமதாய்,
		கார்	மேகங்களாலே
		ஆர்	வ்யாப்தமான
		புறவில்	பர்யந்தங்களையுடைய துமான
குருகு	நாரைப்புகுடியானது	கண்ணபுரத்து	அடியேன் கண்டு
ஆரல்	மதஸ்யங்களை	கொண்டேனே.	(ந)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பாராரித்யாதி) பூமிப்பரப்பையடையக் கடல்கொண்டகாலத்து வளைந்த கொம்பையுடைய ஏனமாய். (ஏராருவத்து) ஆயிரம்பண்ணைப் ப்ரளயம் கொண்டாலாகாதோ இப்படி அழகுநிறைந்தவராஹ விக்ரஹத்தை ஒருகால் காணவாமாகில். (எடுத்தவாற்றலம்மாண) அண்டபித்தியிலே சென்று சேர்ந்த பூமியை இடந்தெடுத்துக் கொண்டேனுகைக்கீடான வலியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை.

(கூராரித்யாதி) கூரியவாயலகையுடைத்தான குருகானது ஆரலை ஆய்வுமென்று புத்திபண்ணிப்பாய் கயல்களானவை இரியாநிற்கும். (காராரித்யாதி) மேகங்களினுடைய நிரந்தரஸஞ்சாரத்தையுடைத்தான பர்யந்தத்தோடுகூடின திருக்கண்ணபுரத்திலே. (ந)

மூ.—

உளைந்தவரியும் மாநிடமுமுடனாய்த் தோன்றவொன்றுவித்து வளைந்தசீற்றம் விண்வெளும்ப வேற்றோனகலம்வெஞ்சமத்து பிளந்துவளைந்தவுகிராணைப் பெருந்தண் செந்நெற்குலைதழந்து களஞ்செய்புறவில் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (ச)

அந்.—மூன்றும்பாட்டு.(பாரித்யாதி) தம்முடைய பா(ஹ்)ரங்களைச்சமக்கும்படியே யன்றிக்கே ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில் நின்று மெடுககவல்லவனென்று வராஹாவதாரத்தை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ஆழ்வாருடைய ஈடுபாடுதோற்றத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஆயிரமித்யாதி). (பண்ணை) ப்ரகாரம்.

(இரியாநிற்கும்) ஓடாநிற்கும். பயத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (கடலையித்யாதி). ... .. (ந)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, அ-தி, ச-பா, உளைந்தவரியும். கருடக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உளைந்த	ஸகலரையும் பயப்படு த்துமதான	வளைந்த	வளைந்துகிடக்கிற
அரியும்	ஸிம்ஹரூபமும்	உகிராணை	திருவுகிரையுடையவ
மானிடமும்	மனுஷ்யரூபமும்		னுன எம்பெருமா
உடனாய்	பொருந்தும்படி	பெரும்	பெருத்ததாய் [னை
ஒன்றுவித்து	சேர்த்து	தண்	அழகியதான
தோன்ற	ஈரஸிம்ஹனாய்த்தோன்ற	செந்நெல்குலை	செந்நெல்குலைகள்
வளைந்த	அப்போதுண்டான[த,	தடிந்து	(வெட்டினபிறகும்);
சீற்றம்	சீற்றத்தைக்கண்டு		வயிரம்பற்றி
விண்	தேவலோகமெல்லாம்	களம்செய்	பரிமாற்றம்மாறாமலிருக்
வெதும்ப	நடுங்கும்படியாக		கிற
வெம்சமத்து	யுத்தத்திலே	புறவிய்	பர்யந்தங்களையுடைத்
வேற்றோன்	சத்ருவான ஹிரண்ய		தான
அகலம்	மார்வை [னுடைய	கண்ணபுரத்து	அடியேன் கண்டு
பிளந்து	இருகூறிய்பிளந்து		கொண்டேனே. (ச)
	(அதனால்)		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (உளைந்தவித்யாதி) தன்னுடைய தோற்றரவிலேசத்ருபக்ஷமானது குலைந்தோடும்படியிருக்கிற ஸிம்ஹமும், உளையிருமாய், மதுஷ்யவேஷமும் சேராதவடிவிரண்டும்சேர்ந்துதோன்ற, அப்போது பிறந்தசீற்றத்தைக்கண்டு ரக்ஷயகோடியிலே அந்வயித்ததேவலோகம். “எவ்வளவாய்த்தலைக்கட்டுகிறதோ?” என்றஞ்சு; வேற்றோனுண்டு - சத்ருவான ஹிரண்யன்; அவனுடைய மார்வை யுத்தத்திலே பிளந்து வளைந்த திருவுகிரையுடையவனை, (பெருந்தணித்யாதி) பெருத்தழகியதாயிருந்துள்ள செந்நெல் குலைகளை வயிரத்தை வெட்டுமாபோலே வெட்டி பரிமாற்றம் மாறாத பர்யந்தத்தையுடைத்தான. .... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (உளைந்தவித்யாதி) ஸம்ஸாரப்ரளயத்திலுள்ள தம்மையெடுக்கவல்லவன்படியை அதுஸந்தித்தவுடனே ஸம்ஸாரபீஜமான அஹங்காராதி விரோதிகளை நகாக்கரத்தாலே போக்க வந்தானென்று ஈநரங்கலந்த சிங்கத்தை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“உளைந்த” - உளையப்பண்ணின வென்றுகி அருளுகிறார் (தன்னுடைய வித்யாதி). “தடிந்து” என்றபத வாஸநையை அருளுகிறார் (வயிரமித்யாதி). “களஞ்செய்” என்றவர்த்தமாநார்த்தமருளுகிறார் (பரிமாற்றம்மாறாத) என்று.

மு.—

தொழுநீர்வடிவில் குறளுருவாய் வந்து தோன்றிமாவலிபால் முழுநீர்வையம் முன்கொண்ட மூவாவுருவில்மமாண உழுநீர்வயலுள் பொன்கிளைப்பவொருபால் முல்லைமுகையோடும் கழுநீர்மலரும் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொழும்	ஸகலரும் வணங்கும்	அம்மாண	ஸர்வேஸ்வரனை
	படியான	உழுநீர்	உழுகையே ஸ்வபாவ
நீர்	நீர்மையையுடைய		மாக உடைத்தான
வடிவில்	வடிவையுடைத்தான	வயலுள்	வயல்களிலே
குறளுருவாய்	வாமந வேஷத்தை யு	பொன்	பொன்னானது
	டையவனும்க்கொ	கிளைப்ப	விளையும்படியாகவும்;
	ண்டு	ஒருபால்	ஒருபக்கத்தில்
வந்துதோன்றி	வந்தவதரித்து	முல்லை	முல்லை புஷ்பமும்
மாவலிபால்	மஹாபலி பக்கல்	முகை	கருமுகில் புஷ்பமும்
முழுநீர்	ஸமுத்ரத்தாலே குழி	கழுநீர்	செங்கழுநீரும்
	ப்பட்ட	மலரும்	விகஸிக்கும்படியானது
வையம்	லோகத்தை		மான
கொண்ட	யாசித்துப் பெற்றவன	கண்ணபுரத்து	அடியேன் கண்டுகொ
மூவா	ஸதா ஏகஸூபமான [ன	ண்டேனே.	(ரு)
உருவில்	விக்ரஹத்தையுடைய		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தொழுநீரித்யாதி)(க)“அவசாஃ ப்ரதி பேதிரே” என்கிறபடியே கண்டார்க்குத் தொழுதல் லது நிற்கவொண்ணாத வடிவையுடைய வாமநவேஷத்தையுடைய னாய் வந்தவதரித்து, கடல்குழந்த ராஜ்யம் மஹாபலியதாய், அவன் பக்கலிலேதான்இரந்துபெற்றானும்படிபெற்ற.(மூவாவுருவில்மமாண) ஸதா ஏகஸூபமான விக்ரஹத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை. தோன் றுகிற வாமநவேஷமன்று கிடர் இவனுக்கு நிலைநின்ற வடிவென்கி

அந.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தொழுநீரித்யாதி) தம்முடைய விரோதியை நகாகர்த்தாலே போக்கினவளவேயென்க்கே (க)“அடிக்கீழ் கொள்ளுமப்பன்” என்கிறபடியே தம்மைத் திருவடிகளின்கீழ்வைத்துக்கொள்ள வந்தவனென்று ஸ்ரீவாமநாவதாரத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ளங்கதி.

கண்டார்தொழுகையே நீர்மையாய் ஸ்வபாவமாயிருக்கிற வடிவென்று

(க) பார-உத்தியோ.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, அ-தி, சு-பா, வடிவாய். கருங்க

றார். (உழுநீர் வயலுள்பொன்கிளைப்ப) உழுகையே ஸ்வபாவமாக
வுடைத்தான வயலிலே பொன்னானது வந்துதோன்றும். பொன்
படுகுட்டமாயிற்று. பொன் படாதிடமடைய முல்லை, கருமுகை,
செங்கழுநீர் இவையெல்லாம் மலராநிற்குமாயிற்று. .... (டு)

ழி.—வடிவாய்மழுவே படையாக வந்து தோன்றிமூவெழுகால்
படியாரரசு களைகட்ட பாழியாணை யம்மாணைக்
குடியாவண்டு கொண்டுண்ணக் கோலநீலம்மட்டுகுக்கும்
கடியார்புறவில் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வடி	கூரான	வண்டு	வண்டுகள்
வாய்	முகத்தையுடையதா ன [தை	குடியா	(தாரபுத்ராதிகளோடு) கூட்டமாக
மழுவே	மழுவென்கிற ஆயுதத்	கொண்டு	மதுவைக்கொண்டு
படையாக	ஆயுதமாக வுடைய பரசுராமனாய்	உண்ண	புலிக்கும்போதும்
வந்துதோன்றி	வந்தவதரித்து	கோலநீலம்	அழகிய நீலோத்பலமா
மூவெழுகால்	இருபத்தொருபடிகால்	மட்டு	மதுவை [னது
படி	பூமியில்	உகுக்கும்	ப்ரவலியாநிற்குமதாய்
ஆர்	நிறைந்து கிடக்கிற	கடி	பரிமளத்தால்
அரசு	கூத்தரியர்களை	ஆர்	வ்யாப்தமான
களைகட்ட	நிரஸித்த	புறவில்	பர்யந்தங்களை யுடைய துமான
பாழியாணை	பலத்தையுடையவ	கண்ணபுரத்து	அடியேன் கண்டுகொ
அம்மாணை	ஸர்வேஸ்வரனை, [னான	ண்டேனே.	(சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (வடிவாய்த்யாதி) வடித்தவாயை
யுடையமழுவே ஆயுதமாகவந்து தோன்றி இருபத்தொருபடிகால்
விவக்ஷித்தருளுகிறார் (அவஸா இத்யாதி). (பொன்படுகுட்டம்) பொன்
வினையுமாகரம். ... .. (டு)

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (வடிவாய்த்யாதி) தன்னடிக்கீழ் கொள்ளுமவனே
யன்றிக்கே, ப்ரக்ருதி ப்ரக்ருதங்களாயுள்ள ஸகல ப்ரதிபந்தகங்களையும் அறு
க்க வல்லவனென்று ஸ்ரீபரசுராமாழ்வானை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(வடித்த) கூராக்கின. குட்டிகளோடும் பார்யைகளோடும் உண்ண,

கடுகஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, அ-தி, எ-பா, வையமெல்லாம்.

பூமி நெளியும்படியாகவந்து தோன்றின சுந்தரியகுலத்தை அறுத்
துப்பொகட்ட வலியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை. (குடியாவித்யாதி)
பசுல்களோடும் குட்டிகளோடும் வண்டுகள்வந்துபுஜிக்க, பின்னையும்
தர்ஸநீயமான நீலமானது மதுவை ப்ரவஹியாநிற்கும். கடலிலே
ஒரு சிற்றங்கையை புஜிக்குங்காட்டில் கடல்வற்றாதிதே. பரிமளப்ரசுர
மான பர்யந்தத்தையுடைய திருக்கண்ணபுரம். .... (சு)

மூ.—

வையமெல்லாமுடன் வணங்க வணங்காமன்னனாய்த்தோன்றி
வெய்யசேற்றக்கடியிலங்கை குடிகொண்டோட வெஞ்சமத்து
செய்தவெம்போர்நம்பரனைச் செழுந்தண்கானல் மணநாறும்
கைதைவேலிக் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வையமெல் லாம்	உலகமெல்லாம்	வெஞ்சமத்து	க்ரூரமானயுத்தத்திலே
உடன்	உடன்பட்டு	வெம்	க்ரூரமான
வணங்க	திருவடிகளில் ஆய்ந் யிக்கும்படியாய்	போர்	யுத்தத்தை
வணங்கா	(தான் ஒருவரையும்) வணங்காதவனான	செய்த	பண்ணின
மன்னனாய்	சுக்ரவர்த்தித் திருமக	நம்	நம்முடைய
தோன்றி	வந்தவதரித்து [னாய்]	பரனை	ஸ்வாமியை
வெய்ய	கடுமையான	செழும்	அழகியதாய்
சேற்றம்	சேற்றத்தையுடைத் தான	தண்	குளிர்ந்ததான
கடியிலங்கை	அரணாகப் போரும்படி யானமுகியையுடைய லங்காநகரத்திலுள் ளார்	கானல்	நைதல் நிலத்தையும்
குடிகொண்டு	பார்யா புத்ராதி குடிக	மணம்நாறும்	மிக்கபரிமளத்தையு டைத்தான
ஓட	ஓடும்படியாக [ருடன்]	கைதை	தாழையையும்
		வேலி	வேலியாக வுடைத் தான
		கண்ணபுரத்து	அடியேன் கண்டுகொ ண்டேனே. (எ)

வுண்ணவற்றுகோவென்ன வருளுகிறார் (கடலிலேயித்யாதி). ... (சு)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. ஸகலப்ரதிபந்தகங்களும் போக்குமளவன்றிக்கே
தன்னையேநாளும் நாள்வணங்கும்படி தன்சேஷித்வம்தோற்றவந்தவனென்று
சுக்ரவர்த்தித் திருமகனை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“எல்லாம்” என்றதுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (உகந்தாரித்யாதி). (எ)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, அ-தி, அ-பா, ஒற்றைக்குழையும். கடுநக.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வையமித்யாதி) உகந்தாருடன் உகவாதாருடன் வாசியதன்னை வணங்கத் தான் ஒருவரையும் வணங்காத ராஜனாய்த்தோன்றி, வெவ்விய சிற்றத்தையுடைய கடியிலங்கை குழிகொண்டோட யுத்தத்திலே வெவ்விய போரைப்பண்ணின நம்முடையஸ்வாமியை. (செழுந்தணித்யாதி) அழகிய குளிரந்த நெய்தல்நிலத்தையும் பரிமளத்தையுமுடைத்தான தாழையையும் வேலியாகவுடைத்தான திருக்கண்ணபுரம். (எ)

மூ.—

ஒற்றைக்குழையும் நாஞ்சிலுமொருபால் தோன்றத்தான்தோன்றி வெற்றித்தொழிலார் வேல்வேந்தர் விண்பாற்செல்லவெஞ்சமத்து செற்றகொற்றத் தொழிலானைச் செந்தி மூன்றுமில்லிருப்ப கற்றமறையோர் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒற்றை	ஒருகாதித் தொங்குகிற	கொற்ற	ஜயத்தையே
குழையும்	குண்டலம் (ஒருபக்கத்	தொழிலானை	தொழிலாக வுடையவனை
ஒருபால்	ஒருபக்கத்தில் [திலும்])	செம்	சிவந்த ஜ்வாலையினோடு
நாஞ்சிலும்	கலப்பையும்	கூடிய	
தோன்ற	தோன்றும்படி	தீமூன்றும்	(கார்ஹஸ்த்யாதி)மூன்று அக்கிகளும்
தான்	தாமே	இல்	கருஹங்களில்
தோன்றி	பலராமனாய்த்தோன்றி	இருப்ப	இருக்க
வெற்றி	ஜயத்தையே	கற்ற	வேத ஸாஸ்த்ரங்களை
தொழிலார்.	வ்யாபாரமாக வுடைய	மறையோர்	ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற
வேல்	ஆயுத்தத்தையிரியாரின்		
வேந்தர்	ராஜாக்கள் [ற		
விண்பால்	வீரஸ்வர்க்கத்துக்கு		
செல்ல	செல்லும்படியாக		
வெஞ்சமத்து	யுத்தத்திலே		
செற்ற	அழியச்செய்வதா		
	லுண்டான		

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (ஒற்றையித்யாதி) கையும் கலப்பையுமாய்ப் பிறந்த நம்பி மூத்தபிரான் விஜயத்திலே தாம்தோற்று “ஜிதே-ஜிதே” என்னப்பண்ணினானென்று அவ்வவதாரத்தையநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

சுருஷ பெரியதிருமொழி, அ-ப, அ-தி, கூ-பா, துவரிக்கனிவாய்.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (ஒற்றைக்குழையுமித்யாதி) ஒரு காதுக்குழையும் கலப்பையும் ஒருபால்தோன்றத்தான் வந்து வெற்றியே தொழிலாகவுடைய வேலையுடைய ராஜாக்கள் விண்ணிலே செல்ல, யுத்தத்திலேசெற்ற வெற்றியைத் தொழிலாகவுடையவனை. (செந்தியித்யாதி) த்ரேதாக்கிகள் தங்கள் க்ருஹங்களிலேயிருக்கை. த்ரேதாக்கி முகத்தாலே பகவத்ஸமாராதம் பண்ணுகையாலே ஹவிஸ்ஸைக் கொள்ளத் தங்கள் க்ருஹங்களுக்குள்ளே ஸர்வேஸ்வரனெழுந்தருளியிருக்கும்படி சுற்றப்ராஹ்மணர். .... (அ)

மூ.—

துவரிக்கனிவாய் நிலமங்கை துயர்தீர்த்துய்யப் பாரதத்துள் இவரித்தரசர்தமொற விருள்நாள்பிறந்த வம்மானை உவரியோதம் முத்துந்தவொருபா லொருபாலொன்செந்நெல் கவரிவீசும் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துவரி	இலவந்தம் பூப்போலே யும்	இருள்	நன்றும் இருண்ட
கனி	கோவைப்பூம்போலே யும் (இருக்கிற)	நாள்	க்ருஷ்ணபக்ஷா ஷ்ட மியில்
வாய்	திருவதரத்தை யுடைய ளான	பிறந்த	அவதரித்தவனான
நிலமங்கை	பூநீபூமிப்பிராட்டியான	அம்மானை	ஸ்வாமியான கண்ண பிரானை
துயர்	கஷ்டமானது [வள்,	உவரி	ஸமுத்தரத்தினுடைய
தீர்த்து	நிவ்ருத்தமாகி	ஒதம்	அலைகளானதுகள்
உய்ய	உஜ்ஜிவிக்கும்படி	ஒருபால்	ஒருபக்கத்தில்
பாரதத்துள்	பாரதயுத்தத்திலே	முத்து	முத்துக்களை
இவரித்த அரசர்	எதிரிட்டராஜாக்கள்	உந்த	ஒதுக்கும்படியாகவும்
தமொற	தமொறும்படியாக	ஒருபால்	ஒருபக்கத்தில்
		ஒண்	அழகிதான

(ஒருகாது) என்றது கலப்பையை ஒருதோளினிற் சுற்றிக்கொண்டு புறப்படுகையாலே ஒருகாதிற்குழையே புறம்புள்ளாருக்கு தோற்றுமென்னும் கருத்தாலே யென்றுகொள்வது. (விண்ணிலே) வீரஸ்வர்க்கத்திலே. “செற்ற” நசிப்பித்த. “மறையாளர்” என்னவமைந்திருக்க, “சுற்ற” என்கையாலே ததர்த்தஜ்ஞாநநிஷ்ட்டராம்படி கற்கைபலிக்கையாலே, அத்தை அருளுகிறார் (த்ரேதாக்கிமுகத்தாலே யித்யாதி). ... .. (அ)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, அ-நி, ௧௦-பா, மீனோடாமை. ௧௫௩௫

செந்நெல்	செந்நெலானது	கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு	
கவரி	சாமரங்களை	கொண்டேன்.	(௧)
வீசும்	வீசாநிற்குமதான்		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு, (துவரிக்கணிவாயித்யாதி) இலவந்துவரிகள்போலேயும் கோவைக்கணிபோலேயு மிருக்கிற வாயையுடைய நிலமங்கை க்லேசம்கெட்டு உஜ்ஜீவிக்கைக்காக. (பாரதமியாதி) பாரதஸமரத்திலே இவரித்தரசர் என்னுதல்; அன்றியே பாரதத்திலே அரசர்தடுமாற இவரித்தென்னுதல். இவர்தல் - ஏறுதல். (இருள்நாள்பிறந்த வம்மாளை) அபரபகூத்திலே அஷ்டமியிலே நள்ளிருளிலே பிறந்தவனை. (உவரியித்யாதி) ஓரருகு கடல் திரையானது முத்தைத்தள்ள; ஓரருகு அழகியசெந்நெலானது கவரியெறட்டும் கண்ணபுரம். .... (௬)

பூ.—மீனோடாமை கேழலரிசுறளாய் முன்னுமிராமனாய் தானாய்பின்னுமிராமனாய் தாமோதரனாய்க் கற்கியும் ஆனந்தன்னைக் கண்ணபுரத்தடியன் கலியனொலிசெய்த தேனூரின்கொல் தமிழ்மாலை செப்பப்பாவம்நில்லாவே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மீனோடு	மதஸ்யருபியாயும்	பின்னும் இரா பலராமனாயும்	
ஆமை	கூர்மருபியாயும்	மனாய்	
கேழல்	வராஹரூபியாயும்	தாமோதரனாய் க்ருஷ்ணனாயும்	
அரி	ந்ருஸிம்ஹனாயும்	கற்கியும் கற்கியாயும்	
குறளாய்	வரமநனாயும்	ஆனந்தன்னை அவதரித்தருளின	
முன்னும்இரா பரசராமனாயும்		எம்பெருமானை	
மனாய்	[னாயும்]	கண்ணபுரத்து திருக்கண்ணபுரத்தி	
தானாய்	சக்ரவர்த்தி த்திருமக	லே (ஸேவித்து)	
		அடியன்	சேஷபூதரான

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துவரியித்யாதி) தம்மை ஐதமென்னப்பண்ணின நம்பிமூத்தபிரானை அதுஸந்தித்துத் தம்முடைய ஸகலபாரங்களும் தீர்க்கப் பிறந்தகண்ணனை அதுஸந்திக்கிருரென்று ஸங்கதி.

(இலவந்துவரிகள்) என்றது - முன் இலவமரத்திற்சிவந்த பூவென்றபடி. "இருளையுடையநான்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரமாண ப்ரஸித்தியுமுட்கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிரர் (அபரேத்யாதி). (எறட்டும்) வீசும், ... (௬)

கருநகர் பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, கைம்மானம் ப்ரவேசம்.

கலியன்	ஆழ்வாராலே	சொல்	சொற்களை யுடையது
ஒலி	ஒலியுடன்		மான
செய்த	அருளிச் செய்யப்பட்ட	தமிழ் மாலை	இத்திருமொழியை
	டதாய்	செப்ப	அப்ப (ஐ) ஸிக்க
தேன்	அம்ருதத்தாலே	பாவம்	பாபமானது
ஆர்	பூர்ணமான	நில்லாவே	நிற்கமாட்டாது. (க0)
இன்	அழகிதான		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மீனாடித்யாதி) மதஸ்யாதிதசாவ தாரங்களையும்பண்ணி ஜகத்ரக்ஷணம்பண்ணின தன்னைத் திருக்கண் ணபுரத்திலே கண்டடிமைபுக்க ஆழ்வாரருளிச்செய்த தேனோடொ த்த நல்லசொல்லையுடையதமிழ்மாலை சொல்லப் பாவமானதுபோம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

எட்டாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி
கைம்மானம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—தாம் நெடுங்காலமிழந்த விழவுகளெல்லாம்தீர திருக் கண்ணபுரத்திலே தம்மை அதுபவிப்பதாக வெழுந்தருளி யிருந்தா னென்றார் கீழ்த்திருமொழியிலே; இதில் இப்படி என்னிழவெல் லாம் தீர்க்கவந்தெழுந்தருளி நிற்கிற திருக்கண்ணபுரத்திலே கரு வரைபோல் நின்றானுக்கு அடியேன் வேறொருவர்க்குரியேனல்லே னென்கிறார்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மீனாடித்யாதி) “ஆர்தல்” பொருந்துதலாய், அத்தால்பலிதம் (ஒத்த) என்றது. ... .. (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

கைம்மானம் ப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில் அவனுடைய பலபடி களையும் காட்டுகையாலே ஜ்ஞாநப்ரதாநதேச மென்றார். அந்த ஜ்ஞாநகார்ய மானக்ருதார்த்ததாதுஸந்தாநத்தாலே இனி ஒருவர்க்கும் சேஷமன்றென்றது ஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதியை அருளுகிறார் (தாமித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, க-பா, கைம்மானம். கருங்

பூ.—கைம்மானமதயானை யிடர்தீர்த்தகருமுகிலை

மைம்மானமணியை யணிகொள்மரதகத்தை

எம்மானையெம்பிரானை யீசனையென்மனத்துள்

அம்மானையடியே னடைந்துய்துபோனேனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கை	துதிக்கையினுடைய	அணிகொள்	அழகுடையதான
மானம்	பெருந்தன்மையை யுடையதான	மரதகத்தை	மரதகமணிபோன்றவனாய்,
மத	மதித்திருக்கிற [ய	எம்மானை	எனக்குஸ்வாமியானவனாய்,
யானை	கஜேந்தராமுவானுடை	எம்பிரானை	எனக்கு உபகாரனான
இடர்	(முதலையால் நேர்ந்த)	ஈசனை	ஸ்ரீவேஸ்வரனாய்
தீர்த்த	துதிக்கத்தை	என்	என்னுடைய
கருமுகிலை	போக்கினவனாய்,	மனத்துள்	ஹ்ருதயத்திலே (நித்ய வாஸம்பண்ணுகிற)
	காளமேகம்போன்ற வடிவையுடையனாய்,	அம்மானை	ஸ்ரீவேஸ்வரனை
மை	மைபோன்ற நிறத்தை யுடைய,	அடியேன்	சேஷன் (ஈ) தனான
மானம்	பெருவிலையான	அடைந்து	ஆஸ்ரயித்து [நான்
மணியை	மணிபோன்றவனாய்,	உய்ந்து போனேனே	உஜ்ஜீவித்துப்போனேன். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கைம்மானமியதாதி) முன்கைமிடுக் காலே எல்லாவற்றையும் துக்கி அடித்துப் பொகடுகிறோமென்றிருக்கிறபெருந்தன்மையையுடையமதயானையைஇடர்தீர்த்த, காளமேகம்போன்றவடிவையுடையவனை. மைபோன்ற நிறத்தையுடைய பெருவிலையான மணிபோன்றவனை. அழகிய மரதகத்தை; அவ்வடிவழகாலே என்னையெழுதிக்கொண்டவனை. எனக்கு உபகாரகனான ஸ்ரீவேஸ்வரனை. (என்மனத்தித்யாதி) என்நெஞ்சிலே யிருக்கிற ஸ்ரீவேஸ்வரனை. அடைந்து உஜ்ஜீவித்துப்போனேன். .... (க)

அந்.—முதற்பாட்டு. (கைம்மானமியதாதி) “மானம்” பேரளவாய்; இப்படி விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (முன்கையித்யாதி), “மானம்” பெருமையாய், அதின்தாத்பர்யம் (பெருவிலையான) என்றது. ... (க)

கருநா. பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, உ-பா, தருமானம்.

மூ.—தருமானமழைமுகிலைப் பிரியாது தன்னடைந்தார்
வருமானம்தவிர்க்கும் மணியை யணியுருவில்
திருமாலையம்மாளை யமுதத்தைக் கடல்கிடந்த
பெருமானை யடியேனடைந் துய்ந்து பிழைத்தேனே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தரு	கல்பகதருபோன்றவனும்,	திருமலை	பூநியப்பதியாய்,
மானம்	பெரிதான [ஐயம்,	அம்மாளை	எனக்கு ஸ்வாமியாய்,
மழைமுகிலை	காளமேகம் போன்றவனும்	அமுதத்தை	அம்ருதம்போன்றவனும்
பிரியாது	ஒருகாலும்பிரியாமல்	கடல்	திருப்பாற்கடலிலே [ய்
தன்னடைந்தார்	தன்னைச்சேர்ந்தவர்களுக்கும்	கிடந்த	கண் வளர்ந்தருளுகிற வனுமான
வரும்	வரும்படியான	பெருமானை	ஸ்ரீவாதிகளுள் எம்பெருமானை
மானம்	அவமானங்களை	அடியேன்	தாஸபூதனான நான்
தவிர்க்கும்	போக்குமதான	அடைந்து	ஆஸ்ரயித்து
மணியை	சிந்தாமணிபோன்றவனும்	உய்ந்து	உஜ்ஜீயித்து
அணி	அழகிதான [ஐயம்,	பிழைத்தேனே	பிழைக்கப் பெற்றேன்.
உருவில்	வடிவையுடையரான		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (தருமான மித்யாதி) அபேக்ஷித்தார்க்கு அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுக்கக் கடவதாயிருந்துள்ள கல்பகதருபோலவும், அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகக் கொடுக்கக் கடவதான பெரிய மேகம்போலவுமானவனை. தன்னைச்சேர்ந்தார்க்குவரும் அவமானங்களைப்போக்கும் மணியை. “மணியை” என்கிறது - சிந்தாமணியை. அழகியவடிவையுடைய ஸ்ரியப்பதியை; ஸர்வசேஷியை. என்னைச் சாவாமைக் காத்தவனை; என்னுடைய ரக்ஷணத்திலே உத்யுக்தனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (தருமானமித்யாதி) ஆணைக்கூக்குரல் கேட்டோடி வந்தபடியைக் கீழருளிச்செய்தார்; ஆணைக்கூக்குரல் கேட்கவேண்டுமென்று அணித்தாகக்கிடந்த கிடையை அதுபவித்துக்ருதார்த்தனானென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

தருவைப்போலவும், மானமழை முகில்போலவுமானவனென்று சப்தார்த்தமாய் தாத்தர்யமருளுகிறார் (அபேக்ஷித்தார்க் கித்யாதி). ப்ரக்ருதோப

பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, கூ-பா, விடையேழ். கருநக

வாதிகளை. ப்ரஹ்மாதிகளுக்காகக் கடவிலேவந்து கண்வளர்த்தரு
னின் பெரியவனை. அடியேனடைந்துய்ந்து பிழைக்கப்பெற்றேன்.

மூ.—விடையேழன்றடர்த்து வெகுண்டு விலங்கலுறப்

படையாலாழி தட்ட பரமன் பரஞ்சோதி

மடையார்நீலம்மல்கும் வயல்கூழ் கண்ணபுரமொன்

றுடையானுக் கடியேனெருவர்க் குரியேனே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	அந்தகாலத்திலே	ஆர்	பரந்திருக்கிற
விடைஏழ்	ஏழுவ்ருஷபங்களையும்	நீலம்	நீலோத்பலங்களாலே
வெகுண்டு	சீறிக்கொண்டு	மல்கும்	வ்யாப்தமான
அடர்த்து	நிரஸித்தவனாய்,	வயல்	வயல்களாலே
விலங்கல்	த்ரிசூடபர்வதத்தில்	கூழ்	கூழப்பட்ட
உற	சேரும்படியாக	கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமொ
படையால்	வாநரஸேனையால்	ஒன்று	ன்றையே
ஆழி	ஸமுத்ரத்தில்	உடையானுக்	(நித்யவாஸமாக)
தட்ட	ஸேதுபந்தநம்பண்ணி	கு	உடையனுன எம்
	னவனாய்,	பெருமானுக்கு	
பரமன்	(ஸர்வஸ்மாத்பரமாய்,	அடியேன்	சேஷபூ (ஈ) தனை
பரஞ்சோதி	பரமதேஜோரூபியாய்,	நான்	
மடை	மடைகளிலே	ஒருவர்க்கு	வேறுசிலர்க்கு
		உரியேனே	பவ்யனாவேனோ? (க)

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. இதுதான் உமக்கு எத்தனைஞளிக்கு
நிற்குமென்ன; நான் பிறர்க்குரியேனல்லே நென்கிறார்.

வ்யா.—(விடையித்யாதி) சீறி ருஷபங்களேழையும் நெரித்து
த்ரிசூடசிகரத்திலே சென்றுகிடும் படியாக * கானவெண்குரங்கும்
முசுகும் படையாகக் கொண்டு கடலை யடைத்த. அன்றிக்கே அஸ்
தமய பர்வதத்திலே ஆதித்யனஸ்தமித்தா நென்னும்படி திருவாழி
யாலே ஆதித்யன் தேஜஸ்ஸைத்தடுத்து மறைத்த. (பரமன்) ஸமா
திக தரித்தான். (பரஞ்சோதி) பிராட்டிக்கு வந்த ப்ரதிபந்தகத்தைப்
போக்கி அத்தால் வந்த தேஜஸ்ஸையுடையனாயிருக்கிறவன்.

(மடையித்யாதி) மடைகளடைய மிக்கநீலத்தை யுடைத்தான

யோகியாக தாத்பர்யமருளிச்செப்து சப்தார்த்த மருளுகிறார் (ப்ரஹ்மாதீத்
யாதி). ... .. (க)

கருசு0 பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, ச-பா, மிக்காணை.

வயலாலே சூழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரத்தைத்தனக்கு வாஸஸ்தா
நமாக வுடையவனுக்கு. ஸ்ரீவைகுண்ட்ட நாதனயிருக்கு மிருப்புக்
கவ்வருகே ஒன்றுபோலே காணுமிது. (அடியேன்) சேஷபூதனை
நான். (ஒருவர்க்குரியேனே) வேறுசிலர்க்கு உரியேனல்லேன். இத்
தால் தம்ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறார். பிறர்க்குரியேனல்லேனென்னு
மிடம் சொல்லுகிறார். அஸாதாரண விபூதியுத்தனவனுக் கென்னு
மிடம் சொல்லுகிறார். .... (ங)

மூ.—மிக்காணைமறையாய் விரிந்தவிளக்கையென்னுள்
புக்காணைப்புதழ்சேர் பொலிகின்ற பொன்மலையை
தக்காணைக்கடிகைத் தடங்குன்றின் மிசையிருந்த
அக்காரக்கனியை யடைந்துய்ந்து போனேனே. (ச)

பதம்,	உரை,	பதம்,	உரை,
மிக்காணை	ஸர்வாதிகளாய்,	தக்காணை	க்ருபாவானாய்,
மறையாய்	வேதப்ரதிபாத்தயனாய்,	கடிகை	திருக்கடிகையாகிற
விரிந்த	பரிச்சேதிக்க வொண்	தடம்	விசாலமான
	ணைதவனாய்,	குன்றின்	மலையினுடைய
விளக்கை	விளக்குபோல் ஸ்வயம்	மிசை	சிகரத்தில்
	ப்ரகாசனாய்,	இருந்த	எழுந்தருளி யிருக்கிற
என்	என்னுடைய	அக்காரக்கனி	சர்க்கரையைப்போல
உள்	ஹ்ருதயத்திலே	யை	வும் கோவைப்பழம்
புக்காணை	புகுந்தவனாய் (அதன		போலவும் பேர
	லுண்டான)		(ஐ) க்கயபூதனை
புகழ்சேர்	புகழையுடையனாய்		எம்பெருமானை
பொலிகின்ற	ப்ரகாசியாநின்ற	அடைந்து	ஆஸ்ரயித்து
பொன்மலை	பொன்மலைபோன்ற	உய்ந்து போ	உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றே
யை	வனாய்,	னேனே	ன். (ச)

அந்.—மூன்றும்பாட்டு. (விடையித்யாதி) ஸங்கதிதன்னை யருளுகிறார்
(ஸ்ரீவைகுண்ட்டேத்யாதி). (அஸாதாரண விபூதியுத்தன்) என்றதுக்கு
“வானவர்நாடு” என்னும்படியான பரமபதமன்றிக்கே *நான்முகனாற்பெற்ற
நாடான லீலாவிபூதியுமன்றிக்கே, *தானுகந்தவூர் திருப்பதிகளாகையாலே
இதுவே அவனுக்கு அஸாதாரண விபூதியென்று கருத்து. ... (ங)

அந்.—நாலாம்பாட்டு. (மிக்காணையித்யாதி) “ஒருவர்க்குரியேனே”
என்றார்க்கும். அதுக்கடி அவனுடைய நிரதிசயபோக்யதைதெயன்று அக்காரக்
கனியை அதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி; அ-ப, கூ-தி, று-பா, வந்தாய், கடுசக

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (மிக்கானை) ஸர்வாதிகளை. (மறை யாய் விரிந்தவிளக்கை) வேறொன்றால் காணவேண்டாதே தனக்குத் தானே ப்ரகாசகமாயிருப்பது. ப்ரமாணங்களாலே அறியப்பார்க்கு மன்று அவற்றாலே ப்ரகாசிக்கிற மேன்மைக்கு எல்லையன்றிக்கே யிருப்பது. (என்னுள்புக்கானை) என்ஹ்ருதயத்திலே தானே புகு ந்தவனை; “ஒருஸம்ஸாரி சேதநனுடைய ஹ்ருதயத்திலே அவனுக் கபேகையின்றிக்கே யிருக்கத்தானே போய்புகுவதே? இதொரு நீர்மை யிருக்கும்படியே” என்று இருந்ததேகுடியாக எல்லாரு மொக்கச்சொல்லுகையாலே வந்தமிக்கபுகழையுடையனாய்கொண்டு உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறவனை, பரமதார்பிகளை. திருக்கடிகையாகிற மலை யின்மேலே அக்காரம்போலேயும் கனிபோலேயும் நிரதிஸயபோக்கயனா யிருக்கிறவனை. .... (ச)

பூ.—வந்தாயென் மனத்தேவந்து நீபுகுந்தபின்னை
எந்தாய் போயறியாயிதுவே யமையாதோ
கொந்தார் பைம்பொழில்சூழ் குடந்தைக்கிடந்துகந்த
மைந்தாவுன்னையென் னும் மறவாமைப் பெற்றேனே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எந்தாய்	எனக்கு ஸ்வாமியான வனை!	போய்அறியாய் நித்யஸூரிகள் பக்கல் போவதாகவும் நினைக்கிறிலை;	
வந்தாய்	(நானிருந்தவிடத்தே) வந்தாய்;	இதுவே (இனி) இந்தபேறே அமையாதோ போதாதோ?;	
என்	என்னுடைய	கொந்து	கொத்துக்களாலே
மனத்தே	ஹ்ருதயத்திலே	ஆர்	பூர்ணமாய்
நீ	நீயே	பைம்பொழில்	அழகியதான சோலைக ளாலே
வந்து	கிட்டி	சூழ்	சூழப்பட்டதான
புகுந்தபின்னை	ப்ரவேசித்தபிறகு	குடந்தை	திருக்குடந்தையில்

“வினக்கு” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (வேறொன்றாலித்யாதி). மறைக்கு ப்ரதிபாத்யனாய், அத்தாலும் ஆராலும் பரிச்சேதிக்கப் போகாதபடி விரிந்தவ னென்று சப்தார்த்தமாய்தாத்பர்யமருளுகிறார் (ப்ரமாணங்களாலே யித்யாதி). புகழித்யாதிக்குக் கீழ்பதத்தைக் கடைக்கித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஒரு வித்யாதி). “தக்கான்” - தகவுடையவன் என்றக்கித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (பரமதார்பிகளை) என்று. ... (ச)

கடுசஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, கூ-பா, எஞ்சா.

கிடந்து	கண்வளர்ந்தருளி	என்றும்	என்றைக்கும்
உகந்த	(அதனால்) உகப்பையு	மறவாமை	மறவாமலிருக்கும்படி
மைந்தா	மைந்தனே? [டைய		யாய்
உன்னை	உம்மை	பெற்றேன்	ப்ராபித்தேன். (டு)

அவ.—அஞ்சாம்பாட்டு. நாம் என்னஉபகாரம்பண்ணினோமா கத்தான் இப்புகிடந்து படுகிறதென்ன;

வ்யா.—(வந்தாயித்யாதி) இதுக்கு மேற்பட நீ பண்ணக் கடவதொருஉபகாரமுண்டோ? (வந்தாய்) நானிருந்தவிடம்தேடி நீயே வந்தாய். இவன் வந்திடுவானுக்கென்றுமிராத என்ஹ்ருதயத்திலே நீயேவந்து புருந்தபின்பு, என்ஸ்வாமியானவனே! நித்யஸ-விரிகள் பக்கல் போவதாகவும் நினைக்கிறிலே. (இதுவேயமையாதோ) இனி இதுக்குமேற்பட ஒருவனுக்குப் பேறுகையாவதென்? கொத்துக்கள் மிக்கு அழகியதாயிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருக்குட ன்னையிலே கண்வளர்ந்தருளி. “நாம் ஆஸ்ரிதர்க்கு உறுப்பாகப் பெற்றோமிதே” என்று அத்தரலே உகந்து இவர்களுக்கு விடவொண்ணாதபடி நவீக்ருதமான யௌவந்தை யுடையயிரிருந்தவனே! இப்படி உபகாரகனான உன்னை மறவாதொழியப் பெற்றேன். நீயோ தீரக்கழிய உபகரித்து நின்றாய்; நான் அந்த உபகாரத்தை மறவாதொழியப் பெற்றேன். இனிஇதுக்குமேற்பட பேறுண்டோ? ழு.—எஞ்சாவெந்நரகத்தழுந்தி நடுங்குகின்றேற்கு

அஞ்சேலென்றடியேனை பாட்கொள்ளவல்லானே

நெஞ்சேநீநீனையாதிறைப்போது மிருத்திகண்டாய்

மஞ்சார்மானிகைசூழ் வயலாலிமைந்தனையே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எஞ்சா	(ஒருகாலும்) குறை	அஞ்சேல்	“பயப்படாதேகொள்”
	வில்லாத	என்று	என்று சொல்லி
வெம்	வெவ்விதான	அடியேனை	சேஷபூதனான என்னை
நரகத்து	நரகத்திலே	ஆட்கொள்ள	தாஸபூதனை ஆக்கிக்
அழுந்தி	ஆழங்கால்பட்டு		கொள்ள
நடுங்குகின்றே	நடுங்குகிற எனக்கு	வல்லானே	ஸமர்த்தனாய்,
ற்கு			

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வந்தாயித்யாதி) பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்துத் தாப்பர்யம் (இதுக்கித்யாதி). “பெற்றேன்” என்கிற ஸ்வரத்துக்குடலாகக் கருத்தருளுகிறார் (நீயோவியத்யாதி). ... .. (டு)

மஞ்ச	மேகம் (வரையில்)	மைந்தனை	ஸ்வாமியை
ஆர்	வ்யாப்தமான	நெஞ்சே	மனமே
மாளிகை	க்ருஹங்களால்	நீ	நீ
சூழ்	சூழப்பட்டதாய்	இறைப்போது	கூண்காலமும்
வயல்	வயல்களோடே கூடி	நினையாது	நினையாமலே
	னதுமான	இருத்திகண்	இரானின்றும்.
ஆவி	திருவாலியில் எழுந்	டாய்	(சு)
	தருளி யிராநின்ற		

அவ.—ஆறும்பாட்டு. நெஞ்சைப்பார்த்து அதினுடைய நினைவைக் காதாசித்தமாக்கி அவன் நமக்கு உபகரித்துநின்றான். நீ தப்பச் செய்யாநின்றாயென்கிறார்.

வ்யா.—(எஞ்சாவித்யாதி) யமன் தண்டலானால் பண்ணின பாபத்தைக் கணக்கிட்டு அதுக்குத் தக்கபலத்தை அதுபவிப்பித்து பின்னை விட்டடிப்பார்கள்; அங்ஙனன்றிக்கே ஸம்ஸாரத்துக்கே ஹேதுவான பாபத்துக்கு ஓரவதியில்லாமையாலே ஒருகாலும் குறைந்துகாட்டாதாயிற்று. ஒருகாலும் குறையாதே யிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே தரைகாணவொண்ணாதபடி அழுந்தி, நடுங்குகிற வென்னை, “நானுண்டே, நீ அஞ்சாதேகொள்” என்று. (அடியேனையாட்கொள்ளவல்லானை) கூத்தரிய புத்ரன்தலையிலே முடியை வைத்தாப்போலே.

(நெஞ்சே நீ நினையாதிறைப்போதுயிருத்திக்கண்டாய்) நீஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமன்றோ? “நீ நினை” என்று என்னைப் பேரிக்கவேண்டாவோ? ஒருகூண்காலமும் நீ நினையாதேயிராநின்றாய். (மஞ்சாரித்யாதி) நினைக்க அருமைப்படவேண்டும்படி அவன்றன்னை யரியனாகித்தான் நீ நினையாதிருக்கிறாயோ?. மேகபதத்தளவும் ஒங்கின மாடங்கள் சூழ்ந்திருப்பதாய், வயலோடு கூடின திருவாலி யிலே வந்து ஸந்நிஹிதனான மைந்தனையே. .... (சு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு.—(எஞ்சாவித்யாதி) கீழ்தாத்தப்ரிய மருளிச்செய்து சப்தார்த்தமருளுகிறார் (ஒருகாலுமித்யாதி). “அடியேன்” என்றத்தாலே ஆட்கொள்ளப் பரப்பவென்னுமது தோற்றுமென்று த்ருஷ்டாந்தமருளுகிறார் (கூத்தரியேத்யாதி). ... (சு)

தஞ்சை பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, எ-பா, பெற்றார்.

மு.—பெற்றார் பெற்றொழிந்தார் பின்னும் நின்றடியேனுக்கு
உற்றனாய்வளர்த் தென்னு யிராகி நின்றனை
முற்ற மாமதிகோள் விடுத்தனை யெம்மாளை
எத்தால்தான் மறக்கேனிது சொல்லென்னேழநெஞ்சே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெற்றார்	பித்ராதிகள்	நின்றனை	இருக்குமவனாய்,
பெற்று	அடியேனை (பெற்ற	முற்ற	பருவம் நிரம்பாத்
	பின்பு)	மாமதி	சந்த்ரனுடைய
ஒழிந்தார்	(யௌவந விரோதியெ	கோள்	கூடியத்தை
	ன்று) பொகட்டுப்	விடுத்தனை	போக்கினவனுமான
	போனார்கள்;	எம்மாளை	என்ஸ்வாமியை
பின்னும்	பின்பு	எத்தால்	எந்தமார்க்கத்தாலே
அடியேனுக்கு	சேஷபூதனான எனக்கு	யான்	நான்
உற்றனாய்	ஸகலவிதபந்துவாய்	மறக்கேன்	மறப்பேன் ; [தான்
நின்று	நின்று	இது	இந்தவிஷயத்தை
வளர்த்து	உஜ்ஜீவிப்பித்து (அத	என்	என்னுடைய
என்	என்னுடைய [னால்)	ஏழை	அஜ்ஞதையையுடைய
உயிராகி	ப்ராணபூதனாய்க் கொ	நெஞ்சே	மனமே!
	ண்டு	சொல்	நீசொல்லு. (எ)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. உமக்கித்தனை அதிமாத்ர நிர்பந்த மென்
னென்ன; இவ்விஷயத்தை விட்டுப்போய் பின்னை நீ ஆரை நினைக்
கவிருக்கிறாய்;என்? புறம்பு நினைக்க ஒருவருமில்லையோ வென்னில் ;
இது வன்றோ புறம்புள்ளார்படி.

வ்யா.—(பெற்றார் பெற்றொழிந்தார்) பித்ராதிகள் ராகாந்தராய்
ப்ரஜைகளை உத்பாதித்து யௌவந விரோதி யென்று பொகட்டுப்
போக நிற்பர்களாயிற்று. பின்னையும் இவனுக் கொரு உறவு முறை
யொழியச் செல்லாதிதே பண்ணிப் போந்த வாஸநையாலே, அவ்
வளவில் அவர்கள் வழியாலேநின்று முகம்கொடுக்குமாயிற்று. தன்
கைபார்த்திருக்கவேண்டும்படியான பருவத்தையுடைய வெனக்கு

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (பெற்றாரித்யாதி) “உற்றனாய்” என்று விசே
ஷித்ததுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (பின்னையுமித்யாதி). வாக்யார்த்தமருளு
கிறார் (தன்கையித்யாதி).

* எல்லா உறவு முறையும் தானேயாய் நின்று நோக்கி. (என்னு யிராகிநின்றானே) தாய் தகப்பன் பொகட்டவன் தும் நான் ஜீவிக்க வேணுமென்றிருக்குமிதே இச்சேதனந்தான்; அப்படி தனக்குப் பரி வனுனதானாயும் நோக்கினு னாயிற்று.

பருவம் நிரம்பாதசந்த்ரனுக்கு வந்த க்ஷயத்தைப்போக்கித்தன் னுடைய ரக்ஷகத்வத்தைக்காட்டி என்னை யெழுதிக்கொண்டவன். (எத்தாலயான் மறக்கேன்) பண்ணின உபகாரம் அளவுபட்டு மறக் கவோ? புறம்பேயும் ஒரு புகலுண்டாய் மறக்கவோ? (இது சொல் லென்னேழை நெஞ்செ) ஸம்ஸாரத்தே சில விடவுமாய் பற்றவுமா யிருக்கிற வீருப்பைக் கொண்டு பகவத்விஷயத்தை மறக்கலா மென் றிருக்கிற நீ சொல்லு. .... (எ)

பூ—கற்றார்பற்றறுக்கும் பிறவிப்பெருங்கடலே
பற்றுவந்தடியேன் பிறந்தேன் பிறந்தபின்னை
வற்றநீர்வயல்சூழ் வயலாலியம்மாளைப்
பெற்றேன் பெற்றதுவும் பிறவாமைப்பெற்றேனே. (அ)

பதீர்.	உரை.	பதீர்.	உரை.
அடியேன்	நான்	நீர்	ஜலஸம்ருத்தியை
கற்றார்	ஜ்ஞானிகள்		யுடைத்தான
பற்று	ஸங்கங்களை [மதான	வயல்	வயல்களாலே
அறுக்கும்	நிவர்த்தித்துக்கொள்ளு	சூழ்	சூழப்பட்ட
பிறவி	ஸம்ஸாரமாகிற [திலே	வயலாலி	திருவாலியில் எழுந்த
பெரும்கடலே	பெரிதான ஸமுத்ரத்		ருளி யிருக்கிற
பற்று	ஒருநிமித்தமாக	அம்மாளை	ஸர்வேஸ்வரனை
வந்து	வந்து	பெற்றேன்	ப்ராபித்தேன்;
பிறந்தேன்	ஜநித்தேன் ;	பெற்றதுவும்	அந்தபேற்றையும்
பிறந்தபின்னை	பிறந்தபின்பு	பிறவாமை	(விச்சேதம் பண்ணக்
வற்று	ஒருநாளும் வற்றாமலி		கடவ)மருபிறப்பில்
	ருக்கிற	பெற்றேன்	லாதபடி
			அடைந்தேன். (அ)

“முற்று” என்றதுக்கர்த்தம் (பருவமித்யாதி). இதுசொல்லென்னும் படி பிடிக்கைக்கு நெஞ்சுகொல்லமாட்டிமோ வென்னும் சங்கை தீரத்தாத பர்யமருளுகிறார் (ஸம்ஸாரத்தையித்யாதி). “ஏழை” என்று - அஜ்ஞதை யாய், அதின் தாத்பர்ய மென்னவுமாம். ... (எ)

கருசுக பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, அ-பா, கற்றார்.

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. உமக்குஉற்றானும் நின்றவன்பண்ணின
வுபகாரந்தானென்னென்ன; ஸ்வாறுபவத்துக்கு விச்சேதம் வாராத
படிபண்ணித் தந்தவனன்றோ வென்கிறார். அதுக்கு உம்முடைய
பக்கல் உள்ளதென்னென்னில்;

வ்யா.—(கற்றாரித்யாதி) அறிவுடையார் (க) “இந்நின்றநீர்மை
பினியாமுறமை” என்றுகழித்துக்கொள்ளத்தேடும் ஸம்ஸாரமாகிற
பெருங்கடலிலேதிரைமேல் திரையாகக்கொண்டுபோந்து ஏறமொ
போலே ஒருஜம்மம் ஒருஜம்மத்திலே தோள்மாற * மாறிமாறிப்
பலபிறப்பும் பிறந்துபோந்தேன்; இப்படிப்பிறந்து போராநிற்கச்
செய்தே நான்பிறந்த ஸம்ஸாரத்திலே அவன்வந்து ஸந்நிஹிதனாக
யாலே அவனைப் பெற்றுக்கொண்டு நின்றேன்.

(வற்றாரித்யாதி) ஒருநாளும் நீர்மாறாத வயல்கூழ்ந்த திரு
வாழியிலேநிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனைப் பெற்றேன். (பெற்றதுவும்)
அந்தபெற்ற பேறுதானும். (பிறவாமைபெற்றேன்) இப்பேற்றுக்கு
விச்சேதத்தைப் பண்ணக்கடவஜம்மம் மறுவலிடாதபடி. பெற்றே
னென்னுதல்; அன்றிக்கே இப்பேற்றுக்கடியாக என்பக்கல் ஒருநன்
மை பிறவாதிருக்கச்செய்தே பெற்றேனென்னுதல்; அங்ஙனன்றிக்கே
பெற்றேனென்னும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் வர்த்தியாதபடி பெற்றே
னென்னுதல்; உபகாரஸ்ம்ருதி அதுவர்த்தித்தவன்று ப்ரத்யுபகாரம்

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (கற்றாரித்யாதி) (விச்சேதம் வாராதபடி) என்ற
துக்கும் “பிறவாமை” என்கிற பதத்துக்குச் சொன்னயோஜனைக்கும் சேரத்
தாத்தார்யம்கண்டு கொள்வது. அதாவது - இனி ஒருபிறப்பும் வாராதபடி.
யென்னும்பக்கத்தில், அதுபவவிச்சேதத்துக்கு ப்ரஸக்தியில்லாதபடி யென்
கிறது; நன்மை - பிறவாமை யென்கிற பக்கத்தில் நாம்பண்ணின நன்மை
யாலே அதுபவம் வந்ததாகில் வேண்டினபோது அதுபவிக்கவும், மற்றைப்
போது ஆறியிருக்கவுமாயிருக்கையாலே விச்சேதப்ரஸக்தியுண்டு. உபகார
ஸ்ம்ருதிபிறவாமையென்கிற பக்கத்தில் ப்ரத்யுபகாரம் தேடித்தமொறவேண்
டுகையால் விச்சேதப்ரஸக்திவரும். ஆகையால் இம்மூன்று யோஜனைக்கும்
அதுகுணமாக இப்படி தாத்தார்யம் கொள்ளவேண்டுமென்கை.

“பற்றுவந்து” நிமித்தமாகவந்து என்றய்அத்தைஉபபாதிக்கிறார்(திரை
யித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (இப்படியித்யாதி). ... .. (அ)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க-பா, கண்ணார். கடுசுள்

தேடி நெஞ்சாறல் படவேண்டும்படி யிருக்குமிதே. அதுவேண்டாதே “ப்ராப்தம்இது” என்றிருக்கும்படி உபகரித்தானாயிற்று.

மூ.—கண்ணார்கண்ணபுரம் கடிகை கடிமமும்
தண்ணார்தாமரைசூழ் தலைச்சங்கமேல்திசையுள்
விண்ணோர்நாண்மதியை விரிகின்றவெஞ்சுடரை
கண்ணார்க்கண்டுகொண்டு களிக்கின்றதிங்கென்றுகொலோ. (க);

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்	கண்களுக்கு	நாள்மதியை	சந்த்ரணைப்போலே நித்
ஆர்	பூர்ணவிஷயமான		யாதுபாவ்யனாய்,
கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்திலும்,	விரிகின்ற	உதயமாகாநின்ற
		வெம்	வெவ்வியதான
கடிகை	திருக்கடிகையிலும்,	சுடரை	தேஜஸையுடைய
கடி	பரிமளத்தால்		ஸத்ரியனைப்போன்
கமமும்	வ்யாப்தமாய்		ற ப்ரதாபமுடைய;
தண்	குளிர்ச்சியால்		எம்பெருமானை
ஆர்	பூர்ணமுமான	இங்கு	இவ்விடத்திலேயே
தாமரை	தாமரைகளாலே	கண்ணார்	கண்களுக்கு பூர்ண
சூழ்	சூழப்பட்ட	கண்டு	ஸேவித்து [மாக
தலைச்சங்கம்	தலைச்சங்காட்டில்	களிக்கின்றது	ஆநந்திப்பது
மேல்திசையுள்	மேல்பார்ஸ்வத்திலும்	என்றுகொலோ	எந்தகாலம். (க).
விண்ணோர்	நித்யஸூரிகளுக்கு		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்ணார்கண்ணபுரம்) கண்டார்க்குக்கண்மாறவைக்க வொண்ணாதபடியான திருக்கண்ணபுரம், திருக்கடிகை, பரிமளத்தைப் புறப்படவிடாநிற்பதாய், ஸ்ரமஹரமான தாமரைகளாலே சூழப்பட்ட தலைச்சங்காட்டில் மேல்பார்ஸ்வத்தில்.

(விண்ணோர்நாண்மதியை) நித்யஸூரிகளுக்கு என்று மொக்க அதுபாவ்யனானவனாயிற்று இங்கேவந்து ஸுலபனான. (விரிகின்ற வெஞ்சுடரை) உதயகாலத்தில் ஆதித்யனைப்போலே ப்ரதாபம்

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்ணாரித்யாதி) நெஞ்சம் தாமுமாய் உசா விக் கொண்டு அதுபவியாநின்றார்க்கும். இப்படியிருக்கச்செய்தே கண்கள் தான் யுகபதஅநேக திவ்யதேசங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்க வேணுமென்றாசைப்பட்டு அது இங்குப் ப்ரவாமையாலே பதறுகிறாரென்று ஸங்கதி.

கண்ணுக்குப் பரிபூர்ணமானவிஷயமென்றாய், தாத்பர்யமருளுகிறார் (கண்டாரித்யாதி).

கருசு அ பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, க0-பா, செருநீர்வேல்.

விஞ்சியிருப்பது, கண்ணுலே முகக்கலாயிருப்பது. (கண்ணித்யாதி) ஒருதேசவிசேஷத்திலேபோனால் ஸதாதர்ஸநத்தாலே(சு) “ஸக்சுந் ஸக்சுந் - அஹமந்ரமஹமந்ரம்” என்று களிக்குமத்தை இங்கே கண்ணுலேகண்டு களிக்கப்பெறுவது என்றோ வென்கிறார். இங்கே கண்ணுலே காண்கையாவதென்னென்னில்; இவருடைய த்வரையிருக்கிறபடியிறே. .... (க)

மு.—செருநீர்வேல்வலவன் கலிகன்றிமங்கையர்கோன்

சுருநீர்முகில்வண்ணன் கண்ணபுரத்தானை

இருநீரின் தமிழின்னிசைமலைகள் கொண்டுதொண்டிர்

வருநீர்வையமும்ப வவைபாடியாடுமினே.

(க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுரு	கறுத்தும்	இரு	அதிகமான
நீர்	ஜலபரிதமுமான	நீர்	நீர்மையுடையதாய்
முகில்	மேகம்போன்ற	இன்	இனியதான
வண்ணன்	திருமேனி நிறத்தை	தமிழ்	தமிழ்நூபமான
	யுடையரான	இன்	இனியதான
கண்ணபுரத்	திருக்கண்ணபுரத்தில்	இசை	காந்நூபமான
தானை	எழுந்தருளி யிருக்	மலைகள் கொ	மாலாநூபமான ப்ரபந்
	கிற சுவரிப்பெரு	ண்டு	தத்தைக்கொண்டு
	மான் விஷயமாக,	தொண்டிர்	கைங்கர்ய பரர்களான
செரு	யுத்தம் செய்கையே		நீங்கள்
நீர்	ஸ்வபாவமாகவுடைய	வரும்	(பூமிப்பரப்படங்கலும்
வேல்	வேலாயுதத்தை		குழ்ந்து) வாராநின்ற
வலவன்	வலது திருக்கையிலு	நீர்	கடலாலே குழப்பட்ட
	டையராய்,	வையம்	லோகங்கள்
மங்கையர்	திருமங்கைக்கு	உய்ய	உஜ்ஜீவிக்கும்படி
கோன்	ராஜாவான	இவை	இப்ப்ரபந்தத்தை
கலிகன்றி	ஆழ்வார் (அ ரு னி ச்	பாடி	காநம்செய்து
	செய்த)	ஆடுமினே.	ஆடக்கடவீர்கள்.(க0)

(என்னென்னில்) என்றது-காண்கைக்குத் தடையென் னென்றபடி. (த்வரை) என்றது - நினைத்தபோதே அங்கேபோய் காணவேணுமென்றும் த்வரையென்கை. ... (க)

(சு) கை-ப்ருகு-ய்-சு.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௧௦-தி, வண்டார் ப்ரவேசம். ௧௫௪௬

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (செருநீர் வேல்வலவன்) செருச்செய் கையை ஸ்வபாவமாகவுடைய வேல் கை வந்திருக்குமவருமாய், ப்ர திபக்ஷநிரஸநஸ்வபாவருமாய், திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரதாந ரான ஆழ்வார் ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடைய சுவரிப்பெருமானை யாயிற்றுக் கவிபாடிற்று.

(இருநீரித்யாதி) விஷயவைலக்ஷணயத்தையொழியவே மிக்க நீர்மையை யுடைத்தாயிருக்கிற இன்தமிழாகிற இசைத்தொடையைக்கொண்டு கைங்கர்ய ருசியுடையரான நீங்கள் கடல்சூழ்ந்தபூமியிலே இவற்றைப்பாடுவது ஆடுவதாய் உஜ்ஜீவித்துப்போகப் பாருங்கோள். அன்றிக்கே (௧) “ஸ்ரீஃஸீஸாயந்நீஸ்ரீஸீஸ்யந்நீ - ஸர்க்கே பிநோபஜாயந்தே ப்ரளயேநவ்யதந்திச” என்கிறபடியே வரக்கடவ தான ப்ரளயத்திலேபுக்கு அழுந்தினோவுபடாமே நீங்கள் இவற்றைக் கொண்டு பாடுவதாடுவதாக உங்கள்ஸஞ்சாரத்தாலே ஜகத்தை உஜ்ஜீவிப்பிக்கப் பாருங்கோளென்னுதல். .... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

எட்டாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி

எட்டாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி

வண்டார் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—கண்ணுலேகண்டு களிக்கின்ற திங்கென்று சொல்லிகின்

அநு.—பத்தாம்பாட்டு- (செருவித்யாதி) “வருநீர்” பூமிசூழ்ந்துவருகிற நீரானகடவென்றும், மேலேவரக்கடவ நீர்ப்ரளயஜலமென்றும் இரண்டர்த்த மருளுகிறார் (கடலித்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே). “வையத்திலே நீங்கள் உய்ய” என்று முந்தினயோஜனைக்கு சப்தார்த்தம். ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அநு.—வண்டார் ப்ரவேசம். “கண்ணுரக்கண்டு களிக்கின்ற திங்கென்று

(௧)

கருடு பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௧௦-தி, க-பா, வண்டார்.

றாரே; கண்ணலே கண்டுகளிக்கை பேறானால் அதுக்குத்தன்கைபார்த் திருக்கவேண்டும்படி யிருக்கிறவனைக் கேட்போமென்று பார்த்து நீ சொல்லென்கிறார். உம்முடைய அந்நயகதித்வத்தை ஆவிஷ்கரித்து கைங்கர்யத்தையொழியச் செல்லாத உம்முடைய சாபலத்தை ஆவிஷ்கரித்தநீர், கைங்கர்யம் பெற்றீரே; வாசிகமான வடிமைசெய்யா நின்றிராகில் இனிவேண்டுவதுண்டோவென்று அத்தை இவர் திருவுள்ளத்திலேபடுத்த, அத்தாலே இனியராய்த்தலைக்கட்டுகிறார்.*

மூ.—வண்டார் பூமாமலர்மங்கை மண்ணோக்கம்

உண்டானே உன்னையுகந் துகந்துன்றனக்கே

தொண்டானேற்கு என்செய்கின்றாய் சொல்லுநால்வேதம்

கண்டானே கண்ணபுரத்துறையம்மானே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகளாலே	கண்டானே	வெளியிட்டவனுமான
ஆர்	பூர்ணமாய்	கண்ணபுரத்	திருக்கண்ணபுரமென்
பு	அழகியதாய்	துறை	கிற திவ்யதேசத்
மா	பரப்புடையதுமான		தில் வர்த்திக்குமவ
மலர்	புஷ்பத்தில் நித்ய வா	அம்மானே	ஸ்வாமியே! [னா
	ஸம்பண்ணுநின்ற	உன்னை	உம்மை
மங்கை	பெரியபிராட்டியாரு	உகந்துகந்து	மிகவும் உகந்து
	டைய	உன்றனக்கே	உனக்கே
மணம்	மங்களாவஹமான	தொண்டா	அடிமைசெய்யவேணு
நோக்கம்	வீக்ஷணத்தை	னேற்கு	மென்றிருக்கிறன
உண்டானே	(தாரகமாக) உடைய	என்செய்கின்	(நீ) என்னசெய்வதாய்
	வனாய்,	றாய்	நினைத்திருக்கிறாய்
நால்	நான்குவிதமான	சொல்லு	சொல்லவேணும். (க)
வேதம்	வேதங்களையும்		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வண்டாரித்யாதி). வண்டுகள் ஜாதி யாகப்படிந்திருப்பதாய், தர்ஸநீயமாய் பிராட்டிக்கு நினைத்தபடி

கொலோ” என்றுவிடாய்த்தவர் “காட்டினாய் கண்ணபுரத்துறை யம்மா னே” என்று களிக்கப்ரஸக்தி யென்னென்னும் சங்கையிலே ப்ரஸக்தியைக் காட்டாநின்றுகொண்டு ஸங்கதியருளுகிறார் (கண்ணலேயித்யாதி). களிக்கப் பெறாதநாளிலே சொல்லாநின்றாரென்று கீழோடேஅந்வயம். (அதுக்கு) காலாவதிக்கு. ...

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௧0-தி, ௧-பா, வண்டார். கருநிக

வர்த்திக்கைக்கீடான பரப்பையுடைத்தான தாமரைப்பூவையிருப்
பிடமாகவுடைய பெரியபிராட்டியாருடைய நோக்கை தா(ஞ)ரகாதி
களாகவுடையவனே! (உன்னை) அவளோடுகூடி யிருக்கிறஉன்னை.
ப்ரஹ்மசாரி யெம்பெருமானை யன்றாய்த்து இவர்உகந்திருப்பது.
(உகந்துகந்து) மிகவுழுகந்து. (உன்றனக்கே தொண்டானேற்கு)
தாயும் தம்பபனும் சேரவிருக்க அதுவர்த்திப்பாரைப்போலே, அவ
னுமவருமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்ய வேணுமென்றாய்த்து
இவர் ஆசைப்பட்டிருப்பது. பிராட்டியும் அவனுமான சேர்த்தி
யிலே அடிமைசெய்யவேணுமென்னும் சாபலத்தையுடைய எனக்கு.

(என்செய்கின்றாய் சொல்லு) நீ செய்தருளப் பார்த்ததென்
சொல்லு. ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் அவளும் அவனுமானசேர்த்
தியிலேயாயிற்று இவரநினைத்திருப்பது. உபாய பா (ஞ) வத்தில்
குறைவறவிருக்கிற நீ செய்தருளுவதாக நினைத்திருக்கிறதென்
சொல்லு. (என்செய்கின்றாய் சொல்லு) தம்முடைய உகப்பைப்
பேற்றுக்குப் பரிசுரமாக நினைத்திருக்கிறிலர்; அவன் நினைவே பேற்
றுக்குப் பரிசுரமாக நினைத்திருக்கையாலே சொல்லுஎன்கிறார். (நால்
வேதம்கண்டானே)ப்ரளயகாலத்தில் இவற்றினுடையஆநுபூர்வியை
ஸ்மரித்திருந்து வெளியிடுகையிறே-இவற்றைக் காண்கையாவது.
நித்யமானவேதத்திலு லாக்ஷாத்காரத்துக்கு மேற்படவில்லையிறே.
அன்றிக்கே பட்டர் அருளிச்செய்தாராகச் சிறியாத்தான்பணிக்கும்
படி; “இதுகர்த்தரி அன்று, கர்மணிகிடாய்” என்றுப்ராப்யப்ராபகங்

அரு.—முதற்பாட்டு. (வண்டாரித்யாதி). “மணமான” மங்களாவஹ
மான நோக்கமென்றர்த்தம் விவக்ஷித்து தா(ஞ) ரகாதிகளென்று ஆதிபத ப்ர
யோகம் பண்ணுகிறாரென்று கண்டுகொள்வது. உனக்கென்னுதே “உன்ற
னக்கு” என்றத்தாலே தோன்றின ஸம்பந்தவிசேஷத்தை ஸத்ருஷ்டாந்த
மாக வருளுகிறார் (தாயுமித்யாதி).

(குறைவறவிருக்கிறநீ) என்றது-புருஷகாரத்தோடு கூடியிருக்கிற நீ
யென்கை. “சொல்” என்று நிர்பந்திக்கக் கூடுமோவென்ன அவன் நினை
வைக்கேளாதே தீராமையாலே கேட்கிறாரென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய
மருளுகிறார் (தம்முடைய வித்யாதி). (இது) என்றது - “கண்டான்” என்ற
பதத்தை. (கர்மணிகிடாய்) என்றது-காணப்பட்டானென்று சொன்னபடி
கிடாயென்கை. ... .. (௧)

கதிருஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௧௦-தி, உ-பா, பெருநீரும்.

களிரண்டும் அவனே யென்னுமிடத்தையாயிற்று வேதங்கள் வெளியிட்டது. (கண்ணபுரத்துறையம்மானே) ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப்போகையன்றிக்கே கண்ணாலே கண்டதுபவிக்கலாம்படி திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து ஸுலபனுன நீ சொல்லு. .... (௧)

மூ.—பெருநீரும்விண்ணும் மலையுமுலகேழும்

ஒருதாராநின்னுளொடுக்கிய நின்னையல்லால்
வருதேவர்மற் றுளரென் றென் மனத்திறையும்

கருதேன்நான் கண்ணபுரத்துறையம்மானே.

(உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணபுரத்துறையம்மானே?		மற்று	வேறான
பெருநீரும்	ஸமுத்ரத்தையும்	தேவர்	தேவதைகள்
விண்ணும்	ஆகாசத்தையும்	உளர்	இருப்பார்கள்
மலையும்	மலைகளையும்	என்று	என்பதையே
உலகுஏழும்	ஸப்தலோகங்களையும்	நான்	நான்
ஒருதாரா	ஒருமாலையாக	என்	என்னுடைய
நின்னுள்	உன்னிடத்திலேயே	மனத்து	மனதில்
ஒடுக்கிய	சேர்ப்பித்துக் கொண்	இறையும்	கொஞ்சமும்
நின்னையல்லால் உன்னைவிட்டு [உ]		கருதேன்	நினைத்தறியேன். (உ)
வரும்	("நானேப்ராப்யன்" என்று) வாராநின்ற		

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. "உன்றனக்கே தொண்டானேன்" என்றுரே; இங்ஙனஞ்சொல்லுவானென்? புறம்பே ஆஸ்ரயிப்பாரும் ஆஸ்ரயணீயருமாயன்றோ விருக்கிறதென்ன; அவர்கள் செய்தபடி செய்கிறார்கள்; எனக்கு முன்னம் இதர விஷயங்களில் புத்தியில்லையென்கிறார்.

வ்யா.—(பெருநீருமித்யாதி) கடலும் ஆகாசமும் குலபர்வதங்களும் லோகங்களேழும் இவற்றையடையப்ரளயத்தில். (ஒருதாரா) ஒருமாலையாக. (நின்னுளொடுக்கிய) ஒருபூவை விழுங்கிஒப்போலே யாயிற்று வருத்தமற்றிருந்தபடி. அன்றிக்கே (ஒருதாரா) ரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலையிட்டு நிற்கிறவனே! இவற்றையடையவும் திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கின உன்னையல்லது.

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு (பெருநீருமித்யாதி) (என்றுரே) என்றவந்தரம் "இதுக்குமுறுமாற்றம் காணமையாலே" என்றுகூட்டுவது. (என்ன) என்றதுக்கு - ஈஸ்வரனுக்கபிப்ரேதமாகக் கொண்டென்று கருத்து.

ஸம்போதநமாக வர்த்தமருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). ... (உ.)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௧௦-தி, ௩-பா, மற்றுமோர். ௧௫௫௩

(வருதேவரித்யாதி) ப்ரளயம் வந்தபோதாக உன்வயிற்றிலே போய்ப்புக்கு நீ வெளிநாடுகொணப் புறப்படவிட்டவாதே நான் ஆஸ்ரயணீயனென்று வருவதொருதேவதை யுண்டாக நான் அறியேன். (இறையும்) பூர்வபக்ஷத்வேநவும் நினைத்தறியேன். (கண்ண புரத்துறை யம்மானே) ப்ரளயாபத்தைப் பரிஹரித்து இன்று ஆஸ்ரயணீயனென்னுமிடம் தோற்ற நீ வந்து ஸந்நிஹிதனாக நானெங்ஙனே வேறுசிலரை ஆஸ்ரயணீய ரென்றிருக்கும்படி. ஸம்ஸாரப்ரளயத் தைப் பரிஹரிக்கைக்காகவிதே நீ இங்குவந்து நிற்கிறது. (உ) மூ.—மற்றுமோர்தெய்வமுள தென்றிருப்பாரோடு

உற்றிலேனுற்றது முன்னடியார்க்கடிமை

மற்றெல்லாம்பேசிலும் நின்திருவெட்டெழுத்தும்

கற்றுநான் கண்ணபுரத்துறையம்மானே.

(௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணபுரத்துறையம்மானே?		கற்று	அப்யஸித்து (அந்த
மற்றும்	“உண்ணவிடவேறான்		திருவஷ்டாக்ஷரம்)
ஓர்தெய்வம்	ஒருதெய்வமானது	மற்றெல்லாம்	மற்றுமுள்ள அநேகார்
உளது	உண்டு”		த்தங்களை
என்றிருப்பா	என்றுசொல்லுமவர்க	பேசிலும்	சொல்லிற்றேயாகிலும்
ரோடு	ளோடு	உற்றதும்	(நான்) அர்த்தமாக
உற்றிலேன்	ஸம்பந்தமுடையே		உணர்ந்து அறுதி
	னல்லேன்;		யிட்டது
நான்	அடியேன்	உன்	உம்முடைய
நின்	உம்முடைய	அடியார்க்கு	சேஷபூதர்களான
திருவெட்டெ	திருவஷ்டாக்ஷரத்தை		பாகவதர்களுக்கே
ழுத்தும்		அடிமை	சேஷபூதனாயிருப்ப
			துதான். (௩)

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. வேறுசிலரை ஆஸ்ரயணீயரல்லரென்று நினைத்திருக்குமளவேயோ? தாமஸபுருஷர்களோடு ஸம்பர்க்க முமில்லை. ஸாத்விகரையொழியக் காலம் செலுத்தவும் மாட்டேனென்கிறார். (௧)* எண்ணுதமானிடத்தை யெண்ணுமவனுமல்லேன். * (உ) பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரியுமவனல்லேனென்கிறார்.

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (மற்றுமித்யாதி) இவ்வுச்சொல்லாலேதானே உக்தார்த்தத்தைத் தருமகரிக்கிறார் (எண்ணுதவித்யாதி).

(௧) ௧௧-௬-௭.

(௨) ௭-௪-௪.

௧௬௫

கருஞ்சு பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௧௦-தி, ௩-பா, மற்றுமோர்.

வ்யா.—(மற்றுமோர்தெய்வ முளதென்றிருப்பாரோடுமற்றிலே ன்) தேவதாந்தர ஸ்பர்ஸமுடையாரோடு எனக்கொரு ஸம்பந்தமு மில்லை. (உற்றதுமித்யாதி) அவர்களைவிட்டு உன்னளவில் நின்றவனு மல்லேன். இவ்வதுஷ்ட்டாநம் தான் நீர் எங்கேயார் சொல்ல பரிசுர ஹித்திரென்ன; நீ சொன்ன முதல் வார்த்தைக்கு அர்த்தமாக நான் நினைத்திருப்பது இதுவென்கிறார். இதுபின்னை அநேகார்த்தங்க ளைச்சொல்லுமே? ஜீவஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும், நம்முடைய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும்; ஜீவவஸ்துக்களுக்கும்நமக்குமுண்டான ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லும்; ப்ராப்திபலமான கைங்கர்யத்தளவும் வந்திருக்குமேயென்ன; அது அநேகார்த்தங்களைச் சொல்லிற்றேயா கிலும் அதில்எங்குமாக நான் அறுதியிட்டிருக்குமர்த்தம்-அநயார் ஹசேஷத்வம்; அதுதான் ததியசேஷத்வ பர்யந்தமாயல்லதிராது.

(ஸ்பர்ஸமுடையாரோடு) என்றது“மற்றுமோர் தெய்வமுடையாரோடு” என்னாதே, “உளதென்றிருப்பாரோடு” என்கையாலே மாநஸஸ்பர்ஸமுடை யாரென்கை. “மற்றெல்லாம்” இத்யாதிக்கு உக்திப்ரத்யுக்திமுகேந தாத்பர்ய மருளுகிறார் (இவ்வதுஷ்ட்டாநமித்யாதி). (முதல்வார்த்தை) என்றது - (க) “நான்கண்டுகொண்டேன் நாராயணவென்னும் நாமம்” என்னும்படி உபக்ர மத்தில் சொன்னதிருமந்தரம். (ப்ராப்தி) என்றது - சேஷசேஷிபாவ ஸம் பந்த நிபந்தநமான முறையென்கை. (எங்குமாக) ஸகலபதார்த்தங்களிலு மாக. (அறுதியிட்டு) என்றது - ஜ்ஞாதவ்யதயா அறுதியிட்டுவென்கை. ஜீவ ஸ்வரூபம் ஆஸ்ரயதயா ப்ரஸக்தமாகையாலும், பகவத்ஸ்வரூபம் விஷயதயா சொல்லவேண்டுகையாலும், தத்விஷயகைங்கர்யம் சேஷத்வகார்யமாகத் தன்ன டையே வருமாகையாலும், அநயார்ஹசேஷத்வமே ஜ்ஞாதவ்யமாகையால், அது-பாசுவதபர்யந்தமானாலிதே நிலைநிப்பது; ஆகையாலேஉன்னடிமையாகை யாயிற்றுப்ராதாந்யேந தோற்றுமர்த்தமென்று இவ்வாக்யத்துக்குத்தாத்பர்யம்.

“நின்திருவெட்டெழுத்தும் கற்றுநான் வல்லது” என்றதுக்கு நீஎன்னை உனக்கே அடிமையென்னுமர்த்தத்தை அறிவிப்பிக்கிறவார்த்தையிலேதானே “அடியார்க்காட்படுத்த வல்லவார்த்தை இது” என்று நான்தானே அர்த்தம் பண்ணவல்லது அது, என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்துகீழ் உக்தி ப்ரத்யுக்தி ரூபேண தாத்பர்யமருளிச்செய்து, கீழ்மேல்பாட்டுக்களில் நீதியைவிடமாட்டா மல் “கண்ணபுரத்துறையம்மானே” என்று ப்ரதீகம் க்ரஹித்துத்தாத்பர்யமரு ளிச்செய்ய, அதுக்குமேலே எழுத்துக்கற்றதும், “நான்வல்லது கண்ணபுரத்து

பெரியகிருமொழி, அ-ப, ௧௦-தி, ௩-பா, மற்றும்மீமார். கநிடுதி

(கண்ணபுரத்துறை யம்மானே) இதுவன்றோ நீ இங்குவந்திருந்து ஓதுவித்தவர்த்தம். கீழும்கண்ணபுரத்துறையம்மானேயென்று போருகையாலே இதுவும் அப்படி நடத்தப் பார்க்குமன்று அகூரமேறிவரும். அதுக்காக “கற்றுநான்வல்லது கண்ணபுரத்தானே” என்னுதல். அன்றிக்கே ரீதிபேதம் பிறவாமைக்காக “கண்ணபுரத்துறையம்மானே! நின்திருவெட்டெழுத்தும் கற்றுநானுற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை” என்றாவது. “உன்னளவில் நின்றவனல்லேன்” என்றபோது, “அவன் திருவுள்ளமென்படுகிறதோ?” என்று நஞ்சுயரருளிச்செய்ய; பின்னே “* அல்லிக்கமலக்கண்ணனாகிறான்” என்றருளிச்செய்தார். (க) “நீக்கமில்லாவடியார் தமடியாரடியாரெங்கோக்கள்” என்று இவர் பாகவதசேஷத்வத்தளவிலே நின்றவாறே, அவன் * அல்லிக் கமலக்கண்ணனானான். ப்ரபந்நனுடைய லக்ஷணமாகிறது - ஸ்ரியஃபதியே உபாயோபேயங்களைன்றிருக்கையும், தேவதாந்தர ஸ்பர்ஸமும், தாமஸபுருஷர்களோடு ஸம்பர்க்கமுமின்றிக்கே யிருக்கையும். பாகவதரையொழியச்செல்லாமையுண்டாயிருக்கையும். தர்மியை அதுபந்தித்திருக்கும் தர்மங்களை

றையம்மானே” என்று சேரப்பிடித்துக் கொள்ளுமளவிலே பதினாறு எழுத்தாய்விழுகையாலே கீழ்அடிகளில் ஸங்க்கையக்கு ஏற்றம் வருமென்று காட்டாநின்றனுகொண்டு ரீதிபேதத்தை அங்கீகரித்து “கண்ணபுரத்தாய்” என்று பாடத்தைக் காட்டுகிறார் (கீழமித்யாதி). இப்பகூத்தில் “அதுநான் வல்லது” என்றத்தைவிட்டு பன்னிரண்டு எழுத்தாகவே அதுஸந்திப்பதென்று திருவுள்ளம். இப்படி பாடமே பஹுகோசஸித்தம். முந்தினது உண்டான விடத்தில் கண்டுகொள்வது. அவனருளிச்செய்த திருமந்த்ரத்துக்கு ஸாப்தமானவர்த்தம் - பகவதந்யார்ஹசேஷத்வமாயிருக்க, இவருக்குக் கருத்தாகவேண்ணிற்று-அவனடியார்க்கடிமையானால், அவனுக்கு முகச்சளிப்பு வாராதோவென்ன; வாராது; ப்ரத்யுத ஆரந்தமேயுண்டாமென்று ஸம்வாதமுகேந தாத்தர்யமருளுகிறார் (உன்னளவிலித்யாதி). மூன்று பாட்டாலும்பலித்த ப்ரமேய விசேஷந்தன்னையருளுகிறார் (ப்ரபந்நனுடையவித்யாதி). பாகவதர்களை யொழியச்செல்லாமை ஸ்வரூபமானால், திருமந்த்ரத்தில்இத்தை சப்தார்த்தமாகச்சொல்லாமல்போவானென்னென்னவருளுகிறார் (தர்மியையித்யாதி). பகவத்விஷயத்தில் அநந்யார்ஹசேஷத்வம் சொன்னபோதே அவ

கநுநுசு பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௧0-தி, ச-பா, பெண்ணுஞ்.

நேரே வ்யவஹரித்ததில்லையேயாகிலும் தர்மியைச் சொன்னபோதே தர்மங்களுமெல்லாம் சொல்லிற்றாமிதே. .... (௩)

மூ.—பெண்ணு னுள் பேரிளங்கொங்கையிரைழல்போல்

உண்ணுநஞ்சுண்டு கந்தாரை யுகந்தேன்நான்
மண்ணுளா வானெடுங் கண்ணி மதுமலரான்
கண்ணுளா கண்ணபுரத்துறையம்மானே.

(சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மண்ணுளா	ஸ்ரீ பூர்ப்பிராட்டிக்கு வல்லபனாய்	பேர்	பெரிதாயும்
வாள்	ப்ரகாசமாயும்	இளம்	இளமையுடையது
நெடும்	விசாலமுமான [யளாய்	கொங்கையின்	ஸ்தந்திலிருக்கிற
கண்ணி	திருக்கண்களையுடை	ஆர்	பூர்ணமாய்
மது	மதுஸ்யந்தியான	அழல்போல்	அக்ரிபோன்றதாய்
மலரான்	புஷ்பத்தில் வாஸம்	உண்ணு	ஒருவராலும் புணிக்கப்
	பண்ணுமவளான		படாத்துமான
	பெரியபிராட்டியா	நஞ்சு	விஷத்தை
	ருக்கு	உண்டு	புணித்து (பூதனையை
கண்ணுளா	வல்லபனுமான		முடித்து, அதன
கண்ணபுரத்துறையம்மானே!			ல்)
பெண்	ஸ்த்ரீரூபமாய்	உகந்தாயை	உகப்பையுடைய உன்
ஆளுள்	வடிவுடையளானபூத	நான்	நான் [னை
	னையினுடைய	உகந்தேன்	ஸந்தோஷித்தேன்(சு)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. அக்குணங்களெல்லா முண்டானாலும் நாம் விரும்பியிருத்தல் வலியபுருஷகாரமுண்டாதல்செய்தவன்றன் றோ,அதுகார்யகரமாவது வென்ன;நஞ்சு தா (ஓ) ரகமான உனக்கு ஆகாதில்லை; பிராட்டிமார் எனக்குப் புருஷகாரமானபின்பு என் கார்யத்துக்குக் குறையுண்டோவென்கிறார்.

வ்யா.—(பெண்ணுஞ்) பேயாயிருந்துவைத்துப் பெண்ணு னுள். நிருபாதிசு ஸ்த்ரீவமுள்ளது யசோதைப் பிராட்டிக்கிறே. அவளாகத்தன்னைபா(ஓ)வித்துவந்தாளாயிற்று.(பேரிளங்கொங்கை)

னுக்கு அநயார்ஹரான இவர்களை யொழியச் செல்லாமை சொல்லிற்றாமெ ன்றுகருத்து. ... .. (௩)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (பெண்ணித்யாதி) கீழ்மூன்று பாட்டோடும் ஸங் கதிகாட்டுகிறார் (இக்குணங்களித்யாதி).

பெருமையையும் இளமையும் இரண்டும் அருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்

கருநாடக பெரியதிருமொழி, அ-ப, -க0தி, இ-பா, பெற்றாரும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கற்றார்சேர்	(ஸகலசாஸ்த்ரங்களை யும்)கற்றவர்வர்த்தி க்கிற	ஆதலால்	ஆகையால்(நிராலம்பனா னநான்)
கண்ணபுரத்துறையம்மானே?		நின்னடைந்	உம்மையே ஆஸ்ரயித்
நான்	அடியேன்	தேன்	தேன் (ஆகையால்)
பெற்றாரும்	மாதாபித்ராதிகளும்	உற்றான்	“இவன் நமக்கு உறவா னவன்”
சுற்றமும்	உறவாளிகளும்	என்று	என்று
என்றிவை	என்றிப்படிப்பட்டவர் களை எல்லாம்	உள்ளத்து	உம்முடைய திருவுள் ளத்திலே
பேணேன்	பந்துக்களாக விரும்ப மாட்டேன்;	வைத்து	வைத்துக்கொண்டு அ டியேன் பக்கல்
மற்றாரும்	மற்றையாரிடத்திலும்[ன்	அருள	க்ருபையை
பற்றிலேன்	ஸங்கமுடையேனல்லே	செய்கண்டாய்	செய்தருளவேணும்.

அவ.—அஞ்சாம்பாட்டு. நாமும் உகந்து, வலியபுருஷகாரமு முண்டாய், ஸுலபனுமானாலும் நீர்புறம்பு பற்றற்று அகிஞ்சநாய் வருமன்றன்றோ அதுகார்யகரமாவதென்ன; என் குறையறுத்து வைத்தேன்; நீ உன்தலையில் குறைகிடவாதபடி பரிஹரித்துக்கொள் ளாயென்கிறார்.

(பெற்றரித்யாதி) நான் வேறுசிலரை பந்துக்களென்று நினைத் திருப்பதில்லை. (மற்றாரும் பற்றிலேன்) ஐயோ? இவனுக்குப்புறம் பொருவருமில்லை யென்பாரையு முடையேனல்லேன்; புறம்பொரு வருமில்லையாகில், நீர் உண்டேயென்ன; நானும்எனக்குக் கழுத்துக்க ட்டி. (ஆதலால் நின்னடைந்தேன்) நிராலம்பனாய் விழுமவனுக்கு ஒருதரையிலே விழவேணுமே. (க) “*सर्वोपपन्नोऽयम् - सतम्*” - ஸதம் நிபதிதம்பூமென”.

பிப்ராயத்தைக் காட்டாநின்று கொண்டு ஸங்கதியருளுகிறார் (நாமுமித்யாதி). (அகிஞ்சநாய்) என்றது “மற்றாரும்”. என்றவிடத்தில் தாமும் அந்விதராகை யாலே ஸ்வரக்ஷணத்தில் ஸ்வார்வயமற்றவரென்கை.

நின்னடைந்தேனென்ன வமைந்திருக்க “ஆதலால்” என்றுவிசேஷித் தவருக்குக்கருத்தை யருளுகிறார் (நிராலம்பநேத்யாதி).

(உற்றானென் றுள்ளத்துவைத்து) “இவன்நம்மைவிட்டுப் புறம்
 போய் படக்கடவதெல்லாம் பட்டான்” என்று உன் திருவுள்ளத்
 திலேகொண்டு என்பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி யருளவேணும்.
 அன்றிக்கே “என்னுறுத்துக் கொள்ளவொண்ணாத ஸம்பந்தம்உன்
 கையதன்றோ? இவன்கீழ் விட்டுப்போந்த உறவுமுறையெல்லாம்
 நாமேயன்றோ” என அஇத்தைத் திருவுள்ளத்திலேகொண்டு என்
 பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி யருளவேணும். என்றான் இங்ஙனே
 செய்யவேண்டுகிறதென்னென்ன; (கற்றாரித்யாதி) நீ வர்த்திக்கிற
 ஊரிலுள்ளார் விழுந்தவேடுபடுத்து வாசித்தறிவாருண்டோ? அறி
 வுடையார்க்கெல்லாம்படவேண்டாவோ?.(க) “ಆರೈಣ್ಯಂ ಕೌಶಲ್ಯம்-
 ஆர்யேண - கருணம் - கார்யம்” என்னக்கடவதிறே என்று ஜீய
 ரருளிச்செய்தவார்த்தை. அவர்கள்பக்கல் வேண்டாதவற்றைக் கிட
 ந்து ஆராயாநிற்கிறதென்? நம்ஸ்வரூபத்துக்கீடாகச் செய்யவேண்டு
 வதுகிடக்க ஆராய்ந்தால் ஸகவிடவொண்ணாதவற்றை ஆராய்கிற
 தென்? .... (ந)

(Fr)

பதீர்.	உரை.	பதீர்.	உரை.
கண்ணபுரத்துறையம்மானே ?		எண்ணிருப் (ரித்யகைங்கர்யம்செ	
உன்	உம்முடைய	பாரை	ய்யவேனுமென்று)
சேவடி	திருவடிகளை		எண்ணி இருக்கும
எத்தி	ஸ்தோத்ரம் செய்து		வர்களை
		மமன்றமர்	யமபடர்கள்

“உற்றுன்” என்றதற்கு தூக்கங்களையுற்றானென்றும், எனக்கு உறவான வனென்றும் இரண்டாந்தமருளுகியார் (இவனித்யாதி வாச்யத்ரயத்தாலே). ஸம்வாதமுநேநதாத்பர்யமருளுகியார் (அறிவுடையார்க்கித்யாதி). (க) “ஹ் னாம்வாஸு ஹ் னாம்வா- பாராநாம் வா சுபாநாம்வா” என்றெடுத்தஸ்லோகத்துக்கு அர்த்தத்தை யுட்கொண்டு தாத்பர்யமருளுகியார் (அவர்கள் பக்கலித்யாதி). (நம்ஸ்வரூபத்துக்கு) என்றது - ஆரியரான நம்முடைய விசேஷஜ்ஞதைக் கென்றபடி. ... .. (ந)

(க) ரா-யு-ககசு-சுச.

கருகூ 0 பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௧0-தி, எ-பா, வெள்ளைநீர்.

பார்த்திருந்து (ஸ்ரீரவியோகஸமயம்)	நாம்	“நாம்
பார்த்திருந்து	அஞ்சுதும்	பயப்படுகிறோம்”
அங்கு அந்த அந்திமதசையில்	என்று	என்று
பற்றாது கிட்டாமல்	தொடாமை	ஸப்ஸரியாமலிருக்கும்
சோத்தம் சோத்தமென்றுதாழ்ந்		படி
தார் சொல்லும் சப்	நீ	தேவரீர்
தத்தைச் சொல்லி	காத்திபோல்	காத்திருப்பாய்போலும்.

அவ.—ஆறும்பாட்டு. நீ என்குற்றங்கன்பாராதே என்னைக் கொள்ளுமளவுபோராது; செய்த குற்றங்கள் ஆராய்வதாக நீ இட்டயமாதிதனும் என்பக்கல் வாராதபடி பண்ணவேணுமென்கிறார்.

வ்யா.—(ஏத்தியித்யாதி) உன் திருவடிகளை ஏத்தி (௧) “வழுவிவா வடிமை செய்யவேண்டுநாம்” என்கிற மனோரதத்தையுடையராயிருக்குமவர்களை. (பார்த்திருந்து) அவர்களுடைய சரீரவிலேஷஸமயம் பார்த்திருந்து. அவ்வவஸ்த்தையிலே அந்திமஸமயத்திலே யமபடர்வந்துகிட்டாதே.

(சோத்தநாமஞ்சதுமென்று) அவர்கள் அதுகூலராயிருப்பாரைக்கண்டால் சொல்லுவன இச்சப்தங்கள். (உ) “இறைஞ்சியும் சாதுவராய்ப்போதுமின்கள்” என்கிறபடியே, “அவர்களைக்கண்டால் நாங்கள் அருகுவாரோம்” என்று கடக்கப் போம்படியாயன்றோ உன்ஸ்வபாவம். (கண்ணபுரத்துறையம்மானே) அவ்வவளவுகளறிந்து நோக்குகைக்காகவன்றோ இங்குவந்து நிற்கிறது. (சு)

பூ.—வெள்ளைநீர் வெள்ளத்தனைந்த வரவணைமேல் துள்ளுநீர்மெள்ளத்துயின்ற பெருமானே வள்ளலே யுன்றமார்க்கென்றும் நமன்றமர்கள்ளர்போல் கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (எ)

பநம்.	உரை.	பநம்.	உரை.
வெள்ளைநீர் திருப்பாற்கடலினுடைய		வெள்ளத்து அணைந்த	வெள்ளத்திலே அணைத்துக் கொண்டு கிடக்கிற

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (ஏத்தியித்யாதி) உன் சேவடியெண்ணியிருப்பாரை நீ காத்திருப்பாயென்று அந்யாபதேசே நவதுஸந்தித்தது - ஸ்வகதமானதசையென்று விவக்ஷித்து ஸங்கதியருளுகிறார் (நீ யித்யாதி).

அவ்வவளவுகள் - அந்நந்த அவஸ்த்தைகள். ... .. (சு)

(௧) தி-வாய்-௩-௩-௧. (உ) ச-திருவ-௬-அ.

அரவணேமேல் திருவநந்தாழ்வான் மே	பெருமானே ஸர்வாதிகனாய்,
லே	வள்ளலே உதாரனுமான
துள்ளும் துள்ளாநின்ற	கண்ணபுரத்துறை யம்மானே?
நீர் திவலைகள் (ஸ்பர்ஸிப்ப	உன்றமார்க்கு உன்னடியார்பக்கல்
தால்)	என்றும் எந்த காலத்திலும்
மெள்ள மெள்ள	நமந்தமர் யமபடர்கள்
துயின்ற திருக்கண் வளருமவ	கள்ளர்போல் சோரரைப்போல் மறை
னாய்,	ந்துவர்த்திப்பர்கள்.

அவ.—எழாம்பாட்டு. அவர்கள்கிட்டாமையேயோ? உன் ப்ர பாவத்தாலே அவர்களுக்கு மறைந்து வர்த்திக்கவேண்டும்படியா யன்றோ இருக்கிறதென்கிறார்.

வ்யா.—(வெள்ளையித்யாதி) திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ் வான்மேலே. (துள்ளுநீர்) கடலில் சிறுதிவலைகளானவை திருமேனி யில் ஸௌகுமார்யத்துக் கீடாகவந்து துடைகுத்த. (மெள்ளத் துயின்ற பெருமானே) ஆர் யமவஸ்யராகிறார்; ஆர்கூப்பிபிகிறார், என்றுகூக்குரல்கேட்கும்படி செவிதாழ்த்துக்கொண்டு மெள்ள கண் வளரும் ஸர்வாதிகனே!

(வள்ளலே) ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் பண்ணின ஒளதார்யவெள்ள மிருந்தபடியென். (உன்றமார்க்கென்றும்) உன்னுடையாரைக் கண் டால் யமபடர்கிட்டாமையேயோ? மறைந்தன்றோ வர்த்திப்பது. (கண்ணபுரத்துறையம்மானே) காக்கிற நீ ஸந்நிஹிதனாயிருக்க, அவர்கள் எங்ஙனே வெளியிலே திரியும்படி. .... (எ)

பூ.—மாணகிவையமளந்ததுவும் வாள்வுணன் பூணகம்கீண்டதுவுமீண்டு நினைந்திருந்தேன் பேணாதவல்வினையே னிடரெத்தினையும் காணேன்நான் கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (அ)

அந.—எழாம்பாட்டு. (வெள்ளையித்யாதி) ஸங்கதியை யருளுகிறார் (அவர்களித்யாதி). அவர்கள் - யமபடர்.

துள்ளுநீராலே மெள்ளத் துயிலுகிறுனென்று விவக்ஷித்து நீராலே துயி லுகையை வெளியிடிகிறார் (கடலித்யாதி). ... .. (எ)

அந.—எட்டாம்பாட்டு. (மாணகியித்யாதி) “ஈண்டு” என்றது நீட்டிக்கிடக்

கருகூஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௧௦-தி, அ-பா, மாணகி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணபுரத்துறை யம்மானே?		ஈண்டு	இப்போது
மாணகி (நீர்முன்பு) ப்ரஹ்ம சாரியாய்		நினைந்திருந் தேன்	நினைத்திருந்தேன் ; (அதனால்)
வையம்	லோகங்களை [யும்,	பேணாத	(ஆத்மாவுக்கு ஒருவரித மும்) செய்யாதவ னாய்
அளந்ததுவும்	அளந்துகொண்டதை	வல்வினையேன் கொடிய	பாபங்களைப் பண்ணினவனுமா
வான்	வாளாயுதமுடையன	நான்	அடியேன் [ன
அவுணன்	ஹிரண்யனுடைய [ன	இடர்எத்தனை	ஸகலபாபங்களையும் (இப்போது)
பூண்	ஆபரணங்களாலே (அலங்க்ருதமான)	யும்	காணவில்லை. (அ)
ஆகம்	மார்வை		
கீண்டதுவும்	கிழித்ததையும் (நான்)	காணேன்	

அவ. — எட்டாம்பாட்டு. நீபாபங்களைக் கனக்கக்கூடுபூரித்து வைக்கஅதினுடைய(ஃ)லாறுபவத்தைப்பண்ணுவிக்குமவர்களுக்கு மறைந்து வர்த்திக்கைக்கு வேண்டுகிற ஹேதுவென்னென்ன; நீ ஆஸ்ரிதர்க்காக உன்னை அர்த்தியாக்கின படியையும், விரோதிநிரஸந சிலனாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்தேன். அவைவாஸரையோ டே போய்நிற்கக் கண்டேனென்கிறார்.

வ்யா. — (மாணகி) உண்டென்று இட்டபோதோடு இல்லையெ ன்று தள்ளிக் கதவையடைத்தபோதோடு வாசியற முகமலர்ந்து போம்படி இரப்பிலேதகணேறினவடிவையுடையனாய் பூமிப்பரப்பை யடைய அளந்துகொண்டதும், சிறுக்கனுக்காக ஸாயுதனை ஹிரண் யனுடைய ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதமான மார்வைக்கிழித்த துவும். (ஈண்டுநினைந்திருந்தேன்) நீமுற்காலத்திலே செய்தசெயலை நான்இப்போது நினைத்திருந்தேன்.

(பேணாதவியாதி) தேஹாத்வயதிரித்தமா யிருப்பதோர் ஆத் மாஉண்டென்று அதுக்கொருநன்மைபாராதே, தேஹாத்மாபிமானி யாய் மஹாபாபங்களைத் திரட்டினான், அவையடங்கலும் நிஸ்

கிறதாய், அதுதானும்இன்று மென்றபடியாகையாலே இப்படிவிசேஷித்ததுக் குத் தாத்பர்யம் (நியித்யாதி).

ஆத்மாவைப்பேணாதவனாய் வல்வினையேனாவென்று அர்த்தம்விவக்ஷித் தருளுகிறார் (தேஹாத்வியாதி). போக்குமவன் கிட்டிநிற்கையாலே போம்

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௧0-தி, ௧-பா நாட்டினாய். கடுகந்

ஸேஷமாகப்போய்க் கொடுநிற்கக்கண்டேன். (கண்ணபுரத் துறையம்
மானே) போக்குமவனளவுக்கு ஈடாயன்றோ போமதினளவு இருப்
பது. .... (அ)

மூ.—நாட்டினாயென்னை யுனக்கு முன்தொண்டாக
மாட்டினேனத்தனையே கொண்டென்வல்வினையைப்
பாட்டினாலுன்னை யென்நெஞ்சத்திருந்தமை
காட்டினாய் கண்ணபுரத் துறையம்மானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணபுரத் துறையம்மானே?		வல்வினையை கொடியபாபங்களை	
முன் ப்ரதமத்திலே		மாட்டினேன் போக்கினேன்; (மேலு	
என்னை அடியேனை		ம்)	
உனக்கு உமக்கு		பாட்டினால் அடியேன் பாடின	
தொண்டாக தாஸ பூ (ஈ) தனாக		பாட்டினால்	
நாட்டினாய் ஸத்திரப் படுத்தினாய்;		என் என்னுடைய	
(பிறகு அடியேன்)		நெஞ்சத்து மனதில்	
அத்தனையே அந்தக்ருபாவி சேஷத்		உன் உம்முடைய	
கொண்டு தைக்கொண்டே		இருந்தமையை இருப்பை	
என் அடியேனுடைய		காட்டினாய் அறிவித்தாய். (க)	

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. உம்முடையவிரோதி போனபடி
தானென்? நீர்பெற்ற பேறுதா நென்னென்ன;

வ்யா.—(நாட்டினாயென்னை யுனக்குமுன் தொண்டாக) முந்

பாபங்கள் தூரப்போயிற்றென்று தாத்தாய்ததை யருளுகிறார் (போக்குமவ
னித்யாதி). ... (அ)

அந்.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நாட்டியித்யாதி). முதற்பாட்டுத்துடங்கி
இவ்வளவும், கைங்கர்யத்தில் தம்முடையசாபல்யத்தையும், தம்முடையஅந்
யகதித்வாதினையும், அவனுக்குத்தாம்அறிவிப்பித்து “இப்படிப்பட்ட எனக்கு
கண்ணாலே உன்னைக் கண்டுகளிக்கப்பெறுகையென்று சொல்” என்றுகேட்க,
ஈஸ்வரனும் இவர்திருவுள்ளத்திலே களிப்புண்டாம்படி அடியைகொண்ட
மையை அறிவிப்பித்து, இத்தையும் அவர் திருப்பவளத்தாலே கேட்கவேணு
மென்று ஆசையாலே கேட்கிறானாக கீழ்ப்பாட்டோடே ஸங்கதியை தர்ஸிப்
பிக்கிறார் (உம்முடைய வித்யாதி).

முன் என்னை உனக்கு நாட்டினாயென்ற யருளுகிறார் (முந்திறவித்யா

கடுகாசு பெரியதிருமொழி, அ-ப, க0-தி, க0-பா, கண்டசீர்.

துறமுன்னம் நீ செய்தது இவனை நம்முடையானென்று அங்கே நாட்டுங்களென்றும். நீ எனக்கு ப்ரதமஸுக்ருதமாகச் செய்தது இவனை நம்முடையதாக அங்கே நாட்டுங்களென்று சொன்னாய். (மாட்டினேனித்யாதி) நானும் அவ்வளவைக்கொண்டு உன்னைப்பற்றின ராஜகுலத்தாலே அநாதிகாலம் புத்திபூர்வகமாகப்பண்ணின பாபங்களை நிஸ்பேஷமாகப் போக்கினேன்.

(பாட்டினுவித்யாதி) விரோதிபோகப் பெற்றவளவேயோ? அதுபோனால் பெறக்கடவ கைங்கர்யத்தையும் பெற்றேன். வாசிகமானவடிமையும் செய்யப்பெற்றேன். நாம்பாடின கவியினுடைய மதிப்பிருந்தபடியால், இதுநம்மால் வந்ததாகக்கூடாது, உள்ளேயிருந்து பாடுவிக்கிறாடுருத்த ஜுண்டென்றறிந்த விதுகொண்டே நீ என்ஹ்ருதயத்திலேயிருக்கிற விருப்பை நிஸ்சயிக்கலாம்படி பண்ணினாய். (கண்ணபுரம்) இவரைப்பாடுவித்த மூக்கோட்டையிருந்தபடி. .... (க)

மூ.—கண்டசீர்க் கண்ணபுரத்துறையம்மாளை

கொண்டசீர்த்தொண்டன் கவியனொவிமாலை

பண்டமாய்ப்பாடுமடியவர்க் கெஞ்ஞானமும்

அண்டம்போயாட்சி யவர்க்கதறிந்தோமே.

(க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ட	கண்ணலே கண்டதுப	உறை	நித்யவாஸஸ்த்தலமாக வுடையரான
	விக்கலாம்படியான	அம்மாளை	ஸ்ரவேஸுவரணை,
சீர்	ஸம்பத்தையுடைய	கொண்ட	(எல்லாரும் நெஞ்சிலே) கொள்ளும்
கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்தை		படியான
	யே		

தி). (என்றாய்) என்றவநந்தரம் “என்கை” என்றுசேஷம். ஏதத்விவரணம் (நீ எனக்கித்யாதி). (அங்கே) என்று அடிமையெழுதிக்கொள்ளும் அக்கணக்குத் திட்டத்திலென்கை. தொகைமுறியான எட்டெழுத்தில் முதலெழுத்திலேதானே பகவதநயார்ஹ சேஷபூதரிலே நீருமொருவரே என்று அறிவிப்பித்தானென்று திருவுள்ளம்.

மலையாளத்தில் “மூக்கோட்டை” என்கிறவூரை நினைத்தால் கவிகளுக்

சீர்	வைபவமுடைய	அடியவர்க்கு	தாஸ பூ) தர்களு
தொண்டன்	பகவத் கைங்கர்ய ஸ்ரீ	எஞ்ஞான்றும்	எந்தகாலத்திலும் [க்கு
	யை யுடையரான	அண்டம்போய்	பரமபதத்தில்சென்று
கலியன்	ஆழ்வாராலே	ஆட்சி	ஆளுகைஉண்டாகக்
ஒலி	ஒலியுடன் அருளிச்		கடவது;
	செய்யப்பட்ட	அவர்க்கு	இத்தை அப்யஸித்த
மாலே	மாலாநுபமான இத்		வர்களுக்கு
	திருமொழியை	அது	அந்தபேறுஸித்திக்கு
பண்டமாய்	நிதியாகக்கொண்டு		மென்பதை
பாடும்	பாடுமவர்களான	அறிந்தோம்	அறிந்தோம். (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கண்டசீரித்யாதி) உண்டான ஸம் பத்தை ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப் போகையன்றிக்கே கண்ணிலே கண்டதுபவிக்கலாம்படி. நிரவதிக ஸம்பத்தை யுடைத்தான திருக் கண்ணபுரத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனை. (கொ ண்டசீர் தொண்டன்) ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயைச் சொன்னால் அதிலே சிலர்விப்ரதிபத்தி பண்ணுகையன்றிக்கே “ஆழ் வாராகில் தொண்டர்” என்று எல்லாரும் நெஞ்சிலே கொள்ளும் படியான நன்மையை யுடையராயிருப்பாராயிற்று. இதில் விமதி விஷயமன்றிக்கேயிருக்கை. ஆழ்வார் ஒலியையுடைத்தாக வருளிச் செய்தமாலே.

இவற்றை நிதியாகக்கொண்டு பாடுமடியார்களுக்கு காலத்தவ முள்ளதனையும் (க) “ஆணமின்கள்வானகம்” என்கிறபடியேபரமபதம் குப் பாட்டுக்கிளம்புமாபோலே இவருக்கும் திருக்கண்ணபுரத்தை நினைத்தால் பாட்டுக்கிளம்புமாகையாலே இவரைப் பாடுவித்த மூக்கோட்டை என்கிறது.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (கண்டவித்யாதி) “கண்ட” என்றத்தாலே பரம பதத்தை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்றருளுகிறார் (உண்டானவித்யாதி). (விமதி) விப்ரதிபத்தி.

பண்டமாவது - பண்டே அமர்ந்திருக்கிற வைப்பாகச் சேமித்ததாக் கியருளுகிறார் (இவற்றையித்யாதி). ... .. (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

கடுகூசு பெரியதிருமொழி, அ-ப, க௦-தி, க௦-பா, கண்டசீர்.

ஆட்சியாகக்கடவது. (அதறிந்தோமே) ஸர்வேஸ்வரன் என்பக்கல் பண்ணின ஓரமிருந்தபடி கண்டேனுக்கு இத்தை அப்பய(ஜ்)ஸித்தவர்களுக்கும் அவ்வளவு சென்றல்லது பர்யவஸிக்கவொண்ணாதென்னுமிடத்தை அழகிதாகவறிந்தோம். (அண்டம்) ஆகாசம்; பரமாகாசம். * * * * *

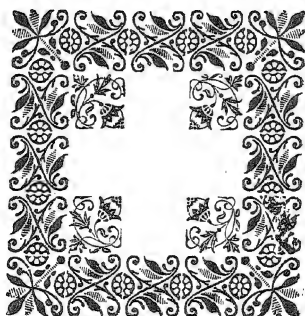
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி

எட்டாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி

முற்றிற்று.

(க) திருநெ-ஈ. (உ) தி-வாய்-ந-ந-க. (ந) தை-ப்ரு-க-ஈ (ச) அ-க-எ.

கருகாஅ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க-தி, க-பா, வங்கமாமுந்நீர்.

மூ;—

வங்கமாமுந்நீர் வரிநிறப்பெரியவாளரவினணைமேவிச்
சங்கமாரங்கைத் தடமலருந்திச் சாமமாமேனியென்தலைவன்
அங்கமாறைந்துவேள்வி நால்வேதமருங்கலை பயின்றெறிமூன் றும்
செங்கையால்வளர்க்கும் துளக்கமில்மனத்தோர் திருக்கண்ணங்குடி

[யுள்நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
வங்கம்	மரக்கலங்களை யுடைய தாய்	என்தலைவன்	எனக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரன்,
மா	பெரிதான	அங்கம்ஆறு	ஆறுவிதமான ஸிங்ஷா
முந்நீர்	ஸமுத்தரத்திலே	தி அங்கங்களிலும்	தி அங்கங்களிலும்
வரி	(அநேகமான) வரிகளை	ஐந்துவேள்வி	பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களிலும்
	யுடையராய்		நாலு வகைப்பட்ட வேதங்களிலும்
நிறம்	அழகிய நிறத்தை யுடையராய்	அரும்	அருமையான வேதார்த்தங்களைத் தெரிவிக்கும்
பெரிய	(பெருமானும் பிராட்டியும் சேரவர்த்திக் கைக்கீடான) பரப்பையுடையராய்	கலை	இதிஹாஸாதிகளிலும்
வாள்	(மென்மை முதலான) குணங்களை யுடையருமான	பயின்று	(அப்யஸித்து) பழகின வர்களாய்,
அரவின்அணை	திருவநந்தாய்வானகிற படுக்கையில்	எரிமூன்றும்	கார்ஹஸ்த்த்யாதிமூன்றக்களையும்
மேவி	திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிறவராய்,	செம்	செம்மையுடைய
சங்கம்	ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வா	கையால்	கைகளாலே
ஆர்	நிறைந்த [னலே	வளர்க்கும்	ஆதா (ஹ) நம்பண் ணுமவர்களாய்,
அம்	அழகிதான [ராய்,	துளக்கம்இல்	(ஸர்வேஸ்வரனேரக்கூகன் என்றமார்க்கத்தில் நின்று) சலியாத
கை	திருக்கைகளை யுடைய		
தடம்	விசாலமான	மனத்தோர்	மனதையுடையருமானவர்கள் வர்த்திக்கிற
மலர்	தாமரைப்பூவை		
உந்தி	திருநாபீ (2) கமலத்திலேயுடையராய்,	திருக்கண்ணங்	திருக்கண்ணங்குடி
சாமம்	நீலமேகஸ்யாமளமான	குடியுள்	என்கிற திவ்யதேசத்திலே [ருன்.
மாமேனியன்	பெரிய திருமேனியையுடையருமாய்,	நின்றானே	எழுந்தருளி இருக்கின்

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க-தி, உ-பா, கவளமாகத்தத். கருசுக

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வங்கமாமுந்நீர்) மரக்கலங்களை யுடைத் தான பெரியகடலிலே. கடலுக்குச் சிறப்பாக இட்டுச் சொல்லக்கடவ திறே மரக்கலங்களை. (வரியித்யாதி) நானாவான வரிகளையும் அழ கிய சிறத்தையுமுடையனாய், பிராட்டிமாருக்கும் தனக்கும் நினைத்த பரிமாற்றங்களெல்லாம் பரிமாறுகைக்கிடான பரப்பையுமுடைய னாய், மென்மை, குளிர்ச்சி, நாற்றம் துடக்கமானவற்றையு முடைய னான திருவந்தாழ்வான்மேலே படுக்கை வாய்ப்பாலே பொருந்திக் கண்வளர்ந்தருளி, அழகிய திருக்கையிலே ஏந்தின ஸ்ரீபாஞ்சஜந் யத்தையுமுடையனாய், ஜகத்காரணமான தாமரைப்பூவைத் திருநாபி யிலே யுடையனுமாய், கண்டார் கண்குளிரும்படி ஸ்ரமஹரகான திருமேனியையுடைய என் ஸர்வாதிகன்.

(அங்கமித்யாதி) ஸ்ரீகூடதிகள், பஞ்சமஹாயஜ்ஞம், நாலுவகைப் பட்டவேதம், வேதார்த்தத்தை விசதீகரிக்கக் கடவதான இதிஹா ஸாதிகள் இவற்றிலே வாஸநையுடையருமாய், ஸ்தந்தாயப்ரஜையை உணர்ந்து நோக்கும் தாயைப்போலே அக்ரித்யத்தையும் ஆதா(ஹ) நம்பண்ணினோக்கும் கையையுடையருமாய், “ஒருகர்மத்தை அது ஷ்ட்டியாநின்றோம், அது நமக்கு ரக்ஷகமன்று, ஸர்வேஸ்வரனே ரக்ஷ கன்” என்றிருக்குமிருப்பில் குலைத்தலுடைய நெஞ்சை யுடையரன் றிக்கே யிருப்பாருமானவர்கள் வர்த்திக்கிற திருக்கண்ணங் குடி யிலே நின்றானே. .... (க)

பூ.—

கவளமாகத்தக்கரிய்யப் பொய்கைக் கராம்கொளக் கலங்கியுள்ளினைந்து துவளமேல்வந்துதோன்றி வன்முதலைதுணிபடச் சுடுபடை துரந்தோன் குவளை நீர்முளரிக் குமுதமொண்கழுநீர்கொய்மலர் நெய்தலொண்கழனித் திவளும்மாளிகைக்கும் செழுமணிப்புரிசைத்திருக்கண்ணங்குடியுள்ளின்றானே.

அநு.—முதற்பாட்டு. (வங்கமாவியத்யாதி) திருப்பாற்கடலிலே வங்கங்க ளுண்டோ வென்னவருளுகிறார் (கடலுக்கித்யாதி). “தடம்” என்று மலருக்கு விசேஷணமிட்டத்தாலே ப்ரஹ்மாவுக்கு உதப்பத்திபலிக்கையால் அத்நை யருளுகிறார் (ஜகதித்யாதி).

“அருங்கலை” என்றது - அருமையான பதார்த்தங்களை விசதீகரிக்கும் கலையென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (வேதேத்யாதி). ... (க)

கருளெ பெரியதிருமொழி, க-ப, க-தி, உ-பா, கவளமாகதத்த.

பந்ம்.	உரை.	பந்ம்.	உரை.
வளம்	கவளங்களை யுடையதாய்	தூரந்தோன்	ஏவினவனான எம்பெரு
	[யதுமான		மான்,
மாகதத்த	அதிகமதத்தை யுடை	குவளை	குவலயங்களென்ன
கரி	யானையை	நீள்	நீண்ட
பொய்கை	ஸரஸ்ஸிலிருக்கிற	முளரி	தாமரைகளென்ன
கராம்	முதலையானது	குமுதம்	ஆம்பலென்ன
கொள	(வாயில்) கொள்ளும்	ஒண்கழுநீர்	செங்கழுநீரென்ன
	போது (அந்தயா	கொய்	பறிக்கைக்கு யோக்ய
கலங்கி	கலக்கமுற்று [னை]		மான
உள்	மநஸ்ஸில் [து	மலர்	புஷ்பங்களையுடைய
நினைந்து	எம்பெருமானைச் சிந்தித்	நெய்தல்	நெய்தல் புஷ்பங்க
துவள	துவளும்போது		ளென்ன (இவைக
உய்ய	அதுஉஜ்ஜீவிக்கும்படி	ஒண்	தர்மரீயமான[ளாலே]
மேல்வந்து	ஸரஸ்ஸின்மேலே வந்	கழனி	வயல்களையுடையதாய்,
தோன்றி	தோன்றினவனாய், [து	திவளம்	ப்ரகாசியாநின்ற
வன்	த்ருடமான மனதை	மாளிகை	க்ருஹங்களென்ன
	யுடைய	செழுமணி	ரத்நமயமான
முதலை	முதலையானது	புரிசை	மதின்களென்ன
துணிபட	துண்டாய் அறும்படி		(இவைகளாலே)
சுடு	ஜ்வலியாநின்ற	சூழ்	சூழப்பட்டதுமான
படை	திருவாழியை		திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கவளமித்யாதி) கவளம்கொண் டிருப்பதாய், மிக்க மதத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற ஆனையானது தன்செருக்காலே தன்நிலமல்லாத பொய்கையிலேபுச்சு, தன்நில மாகையாலே நினைத்தபடி வ்யாபரிக்கவல்லமுதலையின்வாயிலே அகப் பட்டு, தன்னால் பரிஹரித்துக்கொள்ள வொண்ணாமையாலே கலங்கி

அர.—இரண்டாம்பாட்டு. (கவளமித்யாதி) கையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜன்ய மாய்க்கொண்டு படுக்கைகொண்டவனென்று கவிபாடினார்கீழ்; இதில்கையும் திருவாழியுமாய்ப்புறப்பட்டு(ஐ)த்தரகாணம்பண்ணிபடியைக்கவிபாடுகிற ரென்று ஸங்கதி.

“மாகதத்த”-மிக்க சினத்தையுடையவென்றாய்பலிதம் (மிக்கவித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க-தி, ந-பா, வாதைவந்தடர. கருகை

(க) “சுருந்தி ஸ்ருந்தி மலராத சிந்தயத்தரி” என்கிறபடியே நெஞ்
சால் நினைக்க, ஆகாசாவகாசத்தைவெளியடைத்துக்கொண்டுவந்து
தோற்ற, சா(சு)பத்தாலே திண்ணியநெஞ்சையுடைய முதலை (உ)
“பிச்சுபிச்சு - சிந்தம்பிந்தம்” என்கிறபடியே துணிபடும்படி ப்ரதி
பகஷத்தின்மேலே நெருப்பையுமிழா நின்னுள்ள திருவாழிலைய ஏவி
னவன். (சுவனையித்யாதி) சுவனே, தாமரை, ஆம்பல், செங்கழுநீர்,
பறிக்கைக்கு யோக்யமான மலரையுடைத்தான நெய்தல்இவற்றாலே
தர்ஸநியமானவயலை யுடைத்தாய், ஒளிவிடாநின்னுள்ள மாளிகை
கள், ரத்நமயமான மதின்கள் இவற்றையுடைத்தான திருக்கண்ணங்
குடியுள் நின்றானே. .... (உ)

பு.—

வாதைவந்தடரவானமும்நிலனும் மலைகளுமலைகடல் குளிப்ப
மீதுகொண்டுகளும் மீனுருவாகி விரிபுனல் வரியகட்டொளித்தோன்
போதலர்புன்னைமல்லிகை மொளவல் புதுவிரை மதுமலரணந்து
சேவொண்டென்றல் திசைதொறும்மழும் திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானே.

பு.	உரை.	பு.	உரை.
வாதை	(ப்ரளயத்தில்) நலிவா	மீனுருவாகி	மத்யஸூபமாய்,
வந்து	மேலேவந்து [னது	விரி	பரப்பையுடைய
அடர	வ்யாபரிக்க	புனல்	நீரை
வானமும்	ஆகாசமும்	வரியகட்டு	அழகிய தன்வயிற்றிலே
நிலனும்	பூமியும்	ஒளித்தோன்	அடக்கினவனான எம்
மலைகளும்	மலைகளும்		பெருமான்
அலை	அலையை எறியாநின்ற	போது	காலத்திலே
கடல்	ஸமுத்ரத்திலே	அலர்	விதலிக்கிற
குளிப்ப	முழுகிக் கிடக்கும்போ	புன்னை	புன்னை
	து (இவற்றை)	மல்லிகை	மல்லிகை
மீதுகொண்டு	தன்மேல் ஏறிட்டுக்	மொளவல்	முல்லை (இவைகளினு
	கொண்டு யுடைய	புது	நவீனமான [டைய]
உகளும்	ஸந்தோஷத்தை	விரை	பரிமாளத்தையும்

“கவளமா கதத்தகரிபைப் பொய்கைக்கராங்கொள, அதுகலங்கி உள்நினைந்து
துவளும்போது அதுமேல்வந்து தோன்றி” என்றவ்யம். (உ)

கருளஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க-தி, ச-பா, வென்றிசேர்.

மது	தேனையுமுடைய	தென்னல்	தென்னல்காற்றானது
மலர்	புஷ்பங்களிலே [தான்	திசைதோறும்	திக்குக்கள் தோறும்
அண்ணந்து	ஸம்பந்தித்து	கமழும்	வ்யாபரிக்கும்படியான
சீத	குளிர்ந்ததாய்	திருக்கண்ணங்குடியுள்	நின்றானே.
ஒண்	மந்தமாக ஸஞ்சரிக்கிற		

வ்யா.—முன்றும்பாட்டு. (வாதையித்யாதி) எங்குமொக்கப் ப்ரளயமாய் நவிவானதுமேலிட, ஆகாசமும் பூமியும் குலபர்வதங்க ளும் கடலிலேபுக்கு அகப்பட, இவற்றையடையத்தன்மேலே ஏறிட் மிக்கொண்டு தரிக்கவற்றாய், பெரியகளிப்பையுடைய மத்ஸ்யரூபியாய் பார்த்தபுனைத் தன்செலுவிலேகதேசத்திலே அடக்கினவன். (போ தித்யாதி) காலத்திலே அல்லுகிற புன்னை மல்லிகை மௌவல் இவற் றிணுடைய செவ்விப்பரிமளத்தையும் தேனையுமுடைத்தான் மலரிலே புக்கு அதின்வெக்காயம் தன்மேற்படாதபடிபோந்து குளிர்ச்சியை யுடைத்தாய் மந்த(ந்)ரமாக ஸஞ்சரிக்கிற தென்றலானது திக்குக்கள் தோறும் கமழாநின்றான். திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. (ங)

மு.—

வென்றிசேர்தின்மை விலங்கல்மாமேனி வெள்ளெயிற்றென்னெரித்தறுகண் பன்றியாயன்றுபார்மகள் பயிலைத்தீர்த்தவன் பஞ்சவர்பாகன் ஒன்றலாவுருவத்துலப்பில் பல்காலத்துயர்கொடி யொளிவளர்தியம் சென்றுசேர்சென்னிச்சிகர நன்மாடத்திருக்கண்ணங் குடியுள்நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வென்றிசேர்	ஐயமுடையதாய்,	எரி	அக்கிக்கு ஸமாநமான
தின்மை	வன்மையையுடைய	தறுகண்	க்ருரத்ருஷ்டியையு
விலங்கல்	மலேபோலே [தாய்,		முடைய
மா	பெரிதான	பன்றியாய்	வராஹமாய் [த்திலே
மேனி	வடிவையும்	அன்று	ப்ரளயம்கொண்டகால
வென்	வெளுத்திருக்கிற	பார்மகள்	ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியி
எயிறு	தந்தங்களையு முடைய		னுடைய
ஒன்	அழகிதான [தாய்,		

அநு.—முன்றும்பாட்டு. (வாதையித்யாதி) ஒருநீர்ப்புழுவால் வந்த நோவைப் பரிஹரித்த வளவன்றிக்கே ப்ரளயபத்திலகப்பட்ட ஐகத்தின் நோவைப் பரிஹரித்தானென்று கொண்டாடுகிறுரென்று ஸங்கதி.

(செலுவில்) கீழ்வயிற்றிலே. (மௌவல்)முல்லை. ... ... (ங)

பெரியதிருமொழி, 30-11, 3-தி, 11-11, மன்னவன். கதிளங்

பயலை	வைவர்ண்யத்தை	உயர்	உயர்ந்திருந்துள்ள
தீர்த்தவன்	போக்கினவனாய், [கு	கொடி	கொடிகளானவை
பஞ்சவர்	பஞ்சபாண்டவர்களுக்	ஒளிவளர்	மிக்கதேஜஸனை
பாகன்	ஸாரதியாய் நின்றப		யுடைய [ஆம்
	கரித்தவனுமான எ	மதியம்	சந்திரமண்டலத்தள
	ம்பெருமான்	சென்று	கிட்டி.
சூன்மலா	அநேகமான	சேர்	சேரும்படி.
உருவத்து	வடிவையுடைத்தாய்	சென்னி	உந்நங்கனான [ய்
உலப்புஇல்	முடிவின்றிக்கே	சிகரம்	சிகரங்களையுடையதா
பல்காலத்து	அநேககாலம் செல்லு	நல்	அழகிதான [ய
	வதாய்	மாடம்	கருவங்களையு முடை
			திருக்கண்ணங்குடியின் நின்றானே.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) வெற்றியையுடைத்
தாய், திண்ணிதாய், மலைபோலே பெரியவடிவையும் வென்றித் த எயிற்
றையுமுடைத்தாய், அக்கநிகல்பமாய் ஜாத்புகிதமான வட்டணித்த
கண்ணிணையுமுடைத்தான வராஹமாய், பூமியைப் ப்ரளயம்கொண்ட
தென்று அதைஎடுத்து ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்குவந்த வைவர்ண்யத்
தைப் போக்கிலாவன்; பாண்டவர்களுக்கு ஸாரதியானவன். (ஒன்ற
லாவித்யாதி) நானாவான வடிவையுடைத்தாய் முடிவின்றிக்கே
அநேககாலம் செல்லுவதாய் உயர்ந்திருந்துள்ள கொடிகளானவை
சந்திரமண்டலத்தளவிலே சென்றுசேரும்படி ஒங்கின சிகரங்களை
யுடைத்தாய், அழகிய மாடங்களை யுடைய திருக்கண்ணங்குடியின்
நின்றானே. .... (ச)

மு.—

மன்னவன்பெரியவேள்வியில் குறளாய்முவடி நீரொடும்கொண்டு
பின்னுமேமுலகுமீரடியாகப் பெருந்திசையடங்கிட நிமிர்ந்தோன்
அன்னமென்கமலத்தணி மலர்ப்பீடத்தலைபுனலிலைக் குடைநீழல் -
செந்நெலொண்கவரியசைய வீற்றிருக்கும் திருக்கண்ணங்குடியின்நின்றானே.

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) கீழே - ஒருப்ரளயாபதரக்ஷ
ணம் பண்ணினவனென்றார்; அவ்வளவேயோ? அடிபட்டுஉருமாய்ந்தபூமியை
உத்தரீர்த்தும், அதின்பா(து)ரத்தை இறக்கியும், ரக்ஷித்தவனென்றுஸ்தோ
த்ரம் பண்ணுகிறாரென்று ஸங்கதி.

“தறுகண்” என்றதினர்த்தம் (வட்டணித்த) என்றது. “சென்னி” என்ற
தினர்த்தம் (ஒங்கின) என்றது. .... (ச)

கடுஎசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க-தி, ரு-பா, மன்னவன்.

பநர்.	உரை.	பநர்.	உரை.
மன்னவன்	மஹாபலியினுடைய	நிமிர்ந்தோன்	வளாகதவனுன எம்பெ
பெரிய	பெரிதான	அன்னம்	ஹம்ஸமானதுருமாண்
வேள்வியில்	யாகத்திலே	மென்	ம்ருதுவான
குறளாய்	வாமநருபியாய்சென்ற	கமலத்து	தாமரையிலுண்டாய்
நீரோடு	(அவன் கொடுத்த) நீ	அணி	அழகிதான
	ரோடு	மலர்பீடத்து	புஷ்ப பீடத்திலே
மூவடியும்	மூன்றடியையும்	அலை	அலைபெறியாறின்ற
கொண்டு	ஸ்வீகரித்து	புனல்	ஜலத்திலுண்டான
பின்னும்	பிறகு	இலை	இலையாகிற
ஏழிலகும்	ஏழுலோகங்களையும்	குடை	குடையினுடைய
ஈடியாக	இரண்டடியாலே	நீழல்	நீழல் கீழே
	அளப்பதாக	செந்நெல்	செந்நெலானது
பெரும்	பரந்திருக்கிற	ஒண்	அழகிப
திசை	திக்குக்கள்	கவரி	சாயரத்தை
அடங்கிட	(திருவடிகளுக்குள்	அசைய	வீசும்படியாக
	ளே) அடங்கும்படி	வீற்றிருக்கும்	இருக்கும்படியான
	யாக	திருக்கண்ணங்குடியுள்	நின்றானே.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மன்னவனிய்யாதி) மஹாபலியுடைய, அர்த்தத்தார் அர்த்தத்தெல்லாம் கொடுக்கிறயாகத்திலே வாமந வேஷத்தைப் பரிசுரஹித்துக்கொண்டு போய்புக்கு, அவன் வார்த்த நீரோடு மூன்றடியைம்கொண்டு ஸ்வீகரித்து, அநந்தரம் பூமிப் பரப்பையடைய இரண்டடியாலே அளப்பதாகப் பரந்ததிக்குக்கள் டங்கலும் திருவடிகளுக்குள்ளே அடங்கும்படிவளார்த்தவன். (அன்ன மித்யாதி) அன்னமானது தன்கால் பொருக்கும்படி ம்ருதுவான கமலத்திலேயுண்டான அழகிபீடத்திலே அலைகிற புனலிலேயுண்

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு (மன்னவனிய்யாதி) பூபாரத்தை இறக்கினமாத்ர மன்றிக்கே, அந்யசேஷமாய்போன லோகங்களையும் அடிக்கீழ்கொண்டவனன் ரோவென்று புகழுக்கிறரென்றுஸங்கதி.

வேள்விக்குப் பெருமையாவதென்னென்னவருளுகிறார் (அர்த்தத்தாரித் யாதி). மஹாபலிதானே அபீஷ்டதாரம் பண்ணுகையாலுண்டான பெருமை யென்றுகருத்து. ... .. (டு)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க-தி, சு-பா, மழுவினல். கருளரு

டான இலையாகிற குடைநீழல்கீழே செந்நெலானது சாமரம்விச,
ஐஸ்வர்யத்தாலுண்டான வ்யாவ்ருத்தியடையத் தோற்றும்படி
யிராநின்றதாயிற்று. .... (ரு)

மூ.—

மழுவினலவனியரசை மூவெழுகால்மணிமுடி பொடிபடுத்துதிர
குழுவவார்புன லுள்குளித் துவெங்கோபம்தவிரந்தவன்குலைமலிகதவி
குழுவும்வார்கமுதும் குரவநற்பலவும் குளிர் தருகுதமாதவியும்
செழுமையார்பொழில்கள் தழுவுநன்மாடத்திருக்கணங்குடியுள்ளின்றனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மூவெழுகால்	இருபத்தொருபடி கால்	கமுதும்	பாக்கு மரங்களும்
அவனி	பூமியில்	குரவும்	குராமரங்களும்
அரசு	ராஜாக்களுடைய	நல்பலவும்	நல்லபலாமரங்களும்
மணிமுடியை	மணியினு லலங்கரித்த	குளிர்	குளிர்ந்தியை
மழுவினல்	பரசுவால் [சிலைகளை]	தரு	தரும்படியான
பொடிபடுத்து	பொடியாகச் செய்து	குதம்	மாமரங்களும்
	(அவர்களுடைய)	மாதவியும்	குருக்கத்திமரங்களும்
உதிரக்குழுவு	சந்தனமூலமாகிற		(ஆகிய இவைகளு
வார்புன லுள்	பர்வாஹத்திலே	செழுமை	செழிப்பால் [டைய]
குளித்து	ஸ்நானம்பண்ணி	ஆர்	நிறைந்துள்ள
வெங்கோபம்	மிக்ககோபத்தை	பொழில்கள்	கோலைகளாலே
தவிரந்தவன்	போக்கினவனுடைய பரசு	தழுவும்	குழப்பப்பட்டதாய்,
	ராமன்,	நல்	நல்லதான
குலைமலி	குலைகளாலேநிறைந்த	மாடம்	கருணங்குளையுடைய
கதவி	வாழைகளுடைய		துமான
குழுவும்	தோப்பும்		திருக்கணங்குடியுள் நின்றனே.
வார்	உயர்ந்திருக்கிற		

ஆரூ.—ஆறும்பாட்டு. (மழுவினலித்யாதி) குணலேசமுள்ள மாவலி
யைத் தலையறுக்க மாட்டாதே தன்னை இரப்பாநாடுக்கி லோகரக்ஷணம் பண்
னினனென்றாரீழ்; அப்படி குணலேசமும் தேடிக்காணாதே துர்மாகளாய்,
அதிலும் தோற்றாரை நிர்மூலமாக்கி லோகரக்ஷணம் பண்ணுமவனன்றோ
வென்று சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

கடுஞ்சு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க-தி, ஏ-பா, வானுளார்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மழுவினால்) மழுவைக்கொண்டு பூமியில் ராஜாக்களை இருபத்தொருபடிக்கால் அறுத்து, அவர்களுடையருதிர வெள்ளத்திலே குளித்து, உதகக்கரியையும்பண்ணி மிக்ககோபம் தவிர்த்தவன். குலைமிக்கவாழைத்தோப்பும், திரண்டியர்ந்தகமுகும், குரவும், நன்றானபலாவும், குளிர்ந்தநிழலைத்தருகிற மாவும், குருக்கத் தியும் அழகுமிக்கிருந்துள்ள பொழில்கள் சூழ்ந்திருப்பதாய், அழகிய மாடங்களையுடைத்தான, திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. (சு)

பூ.—

வானுளாரவுரைவலிமையால் நலியும்மறிகடலிலங்கையார்கோனைப் பாணுநேர்சரத்தால்பனங்கனிபோலப்பருமுடியுதிரவில்வளைத்தோன் காணுலாமயிலின்கணங்கள்நின்றாடக் கணமுகில்முரசுநின்றதிரத் தேனுலாவரிவண்டின்னிசைமுரலும் திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வானுளாரவரை	இந்த்ராதி தேவர்களை	வளைத்தோன்	வளைத்தவனான சக்ர வர்த்தித்திருமகன்,
வலிமையால்	மிடுக்காலே	கான்	காட்டிலே
நலியும்	ஹிம்ஸியாநிற்பாணம்	உலா	ஸஞ்சரியாநின்ற
மறி	திரைக்கிளப்பத்தை யுடைய	மயிலின்	மயில்களினுடைய
கடல்	ஸமுத்தரத்தால் சூழப் பட்ட	கணங்கள்	கூட்டங்கள்
இலங்கையார் கோன்	லங்கைக்கு நிர்வாஹக னான ராவணனுடைய	நின்றாட	நின்றாடும்படியும்
பரு	த்ருடமான	கணமுகில்	திரண்டமேகங்கள்
முடி	பிரிஸ்ஸுகள்	முரசம்	வாத்யம்போல்
பாறு	ஸஞ்சரிய கிரணம்போல்	நின்றதிர	தவறிக்கும்படியும்
நேர்	திக்கணமான	தேன்	தேனிலே
சரத்தால்	அம்புகளாலே	உலா	ஸஞ்சரித்தும்
பனங்கனிபோ	பனம்பழம்போல்	வரி	அழகியதான
ல		வண்டி	வண்டிகள்
உதிர	அறுந்துவிழும்படி	இன்	இனிய
வில்	ததுஸ்னை	இசை	காந்தை
		முரலும்	பண்ணும்படி மிராநின்ற திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப,க-தி,அ-பா,அரவுநீள்கொடியோன். கடுஎள

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வானுளாரித்யாதி) தன்மிடுக்காலே காவலாகவைத்த இந்த்ராதிகளையும் நலியாநிற்பானும், திரைக்கிளப் பத்தையுடைத்தானகடலை அகழாகவுடைத்தான லங்கைக்கு நிர் வாஹகனாயிருக்கிற ராவணனை ஆதித்யகிரணம்பொலே கூரியஅம்பு களாலே வரப(ல)லத்தாலேபூண்கட்டின முடிகளானவை பனம்பழம் போலே உதிரும்படி வில்லைவளைத்தவன். (கானித்யாதி) காட்டிலே திரியக்கடவதான மயில்களிணுடைய திரள்களானவை ஆட, திரண்ட மேகங்கள் வாத்யம்போலே த்வரிக்க, மதுபாநமத்தமான வண்டிகள் இனியஇசைபாடா நின்னுள்ள, ராவணனோடு பொருதஸ்ரமம் ஆறும் படி ஆடல்பாடல்கேட்டுப்போதுபோக்கியிருக்கலானதேசமாயிற்று.

பூ.—

அரவுநீள்கொடியோனவையுளாசந்தை யஞ்சிடாதேயிடவதற்குப் பெரியமாமேனியண்டமூடுருவப் பெருந்திசையடங்கிட நிமிர்ந்தோன் வரையின்மாமணியும் மரதகத்திரளும்வயிரமும் வெதிருதிர்முத்தும் [னே திரைகொணர்ந்துந்தி வயல்தொறும்சுவிக்கும் திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றா

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அரவு	ஸர்ப்பத்தை	பெரிய	பெரிதாய் வளர்ந்த
நீள்கொடி	நீண்டதவஜத்திலுடை	மாமேனி	பெரியவடிவானது
யோன்	ய தூர்யோதநன்	அண்டம்	அண்டத்தில்
அவையுள்	அந்தஸ்பையில்	ஊடுருவ	உள்ளே தைக்கும்படி
ஆசந்தை	பொய்யாஸைத்தை	பெரும் திசை	பெரிய திக்குக்களும்
அஞ்சிடாதே	அஞ்சாமல்	அடங்கிட	(தன்னிலே) அடங்
இட	இடம்போது		கும்படியாக
அதற்கு	அதற்காகவே	நிமிர்ந்தோன்	வளர்ந்தவனுன க்ருஷ்ணன்,

அந்.—ஏழாம்பாட்டு. (வானுளாரித்யாதி) ஆஸுரப்ர்குதிகளான ராஜ லோகத்தை வென்றபடி அதுஸந்தித்தார்கீழ்; இவ்வளவேயோ? கைவிஞ்சி பெருமிடுக்களும், தலைபத்துப் படைத்தவனையும்வென்று லோகரக்ஷணம் பண்ணினனென்று ஏத்துகிறவென்று ஸங்கதி.

வானுளாரையென்னுதே, “அவரை” என்று விசேஷிக்கையாலே பவி தத்தையருளுகிறார் (குவாலாகவைத்த) என்று; திக்பாலகதயாப்ரமாணப்ர ஸித்தரென்று கருத்து. “பானு” என்று - பாதுவென்றும், அதினர்த்தம் (ஆதித்யன்) என்று. .... (எ)

கருள் அ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க-தி, கூ-பா, பன்னியபாரம்.

வரையின்	ஸஹ்யபர்வதத்திலிருக்	உதிர்	உதிர்த்தா நின்றுள்ள
	கிற	முத்தும்	முத்துக்களையும்,
மா	ஸ்ரேஷ்ட்டங்களான	திரை	அலைகளானவை
மணியும்	ரத்நங்களையும்,	கொணர்ந்து	கொண்டுவந்து
மரதகத்திரளும்	மரதகக் கூட்டங்க	உந்தி	தள்ளி
	ளையும்,	வயல்தொறும்	கழனிகள்தொறும்
வயிரமும்	வயிரங்களையும்,	குவிக்கும்	குவிக்கும்படியான
வெதிர்	மூங்கில்கள்	திருக்கண்ணங்குடியுள்ளின்றானே.	

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (அரவூர்ன் கொடியோன்) ஸர்ப்பத் த்வஜனென்னக்கடவதிறே தூர்யோதநனை. அவன்றன் ஓலக்கத்தி னுள்ளே ஆஸநத்தை “ஜகத் துக்கு வேர்ப்பற்றானவனை அழிக்கப்புகா நின்றோம்” என்று கூசாதேயிட, அதுவே ஹேதுவாகப் பெரியவடி வானது அண்டாவகாசத்தை ஊடுருவ திக்குக்கள் தன்பக்கிலே அடங்கும்படியாக வளர்ந்தவன். (வரையித்யாதி) ஸஹ்யபர்வதத்தி லிருக்கிற ரத்நங்கள், மரதகத்திரள், வயிரமென்கிற ரத்நவிசேஷங்கள், மூங்கிலுதிர்த்த முத்துக்கள், இவற்றை திரைகளானவை தன்னில டங்காமையாலே கொடுவந்துதள்ளி வயல்களிலே குவியாநிற்கும்.

மூ.—

பன்னியபாரம் பார்மகட்கொழியப் பாரதமாபெரும்போரில் மன்னர்கள்மடிய மணிநெடும்திண்டேர் மைத்துனர்க்கும் த்தமாமாயன் தன்னுமாதவியும் சுரபுனைப்பொழிலும்கூழ்ந்தெழு செண்பகமலர்வாய் தென்னவென்றளிகள் முரன்றிசைபாடும் திருக்கண்ணங்குடியுள்ளின்றானே.

பநம்.	உரை.	பநம்.	உரை.
பன்னிய	(பொறுக்கமாட்டா தெ	ஒழிய	போம்படி
	ன்று)சொல்லப்பட்ட	பாரதமாபெரும் மஹாபாரதயுத்தத்	
	ட	போரில்	திலே
பாரம்	பூபா(ஐ)ரமானது	மன்னர்கள்	ராஜாக்கள்
பார்மகட்கு	சூழ் பூமிப்பிராட்டிக்கு	மடிய	முடியும்படியாக

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (அரவித்யாதி) வானுளாரைநலிந்தவன்ற னனை வென்றபடி சொன்னார்கீழ். இதிலும் ஆஸ்சர்யாவஹமான ஸர்வேஸ்வரனான தன்னையும் வஞ்சிக்கத்தேடின துஸ்ஸபாமத்தயத்திலே அவ்வஞ்சநத் திலகப்படாதே வளர்ந்தக்ருஷ்ணபதாநத்தை ஸதுதிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“அலை” என்றதினர்த்தம் - “(ஓலக்கம்) என்றது. ... .. (அ)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, பன்னியபாரம். கருள்க

மணி	மணிமயமாய்	குழந்து	குழப்பட்டதாய்,
நெடும்	நீண்டதாய்	எழு	வருத்தியை யடையா
திண்	த்ருடமான		நின்ற
தேர்	தேரை	செண்பகமலர்	செண்பகபுஷ்பத்திலே
மைத்துனர்க்கு	அர்ஜுநனுக்காக	வாய்	
உய்த்த	நடத்தினவனாய்	தென்னவென்	தென்னவென்று ஸ்வ
மாமாயன்	ஆய்சர்யசேஷ்டித	று	ரத்தோடே
	முடைய ஏம்பெரு	அளிகள்	வண்டுகள்
துன்னு	நெருங்கின [மான்	முரன்று	வ்யத்தமாய்
மாதவியும்	மாதவியாலும்,	இசைபாடும்	காநம்பண்ணுநின்ற
சுரபுனை	ஸுரபுன்னையினுடை	திருக்கண்ணங்குடியுள்	நின்றானே.
பொழிலும்	சோலைகளாலும் [ய		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பன்னியவித்யாதி) எல்லாம்பொறுக்கத்தக்க பூமிதானே “என்னால் பொறுக்கப்படுகானது” என்று கூப்பிடும்படி விஞ்சினபா(ஞ)ரமானது ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு வாராதபடி மஹாபாரதயுத்தத்திலே ராஜாக்களானவர்கள் முடியும்படியாக அர்ஜுநன்முன்னே நின்று தேரைநடத்தினவன். (மாமாயன்) ஆய்சர்யகுண சேஷ்டிதங்களையுடையவன்; நெருங்கினமாதவியும், சுரபுனைப்பொழிலும், சுற்றிலேஒங்கின செண்பகங்களையு முடைத்தாய், அவற்றிலே படிந்தவண்டுகளானவை முரன்று இசைபாடாநின்றன திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பன்னியவித்யாதி) தூதுபோகையிலுண்டான ஆய்சர்யத்தை யருளிச் செய்தார்கீழ்; அதுக்கும் இசையாத மூர்க்கராகையாலே அவர்களைத் தேர்க்காலாலே அழித்த வாய்சர்யத்தை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“பன்னிய” என்றது - சொல்லப்பட்ட என்றாய், தாத்தர்யம் (எல்லாமித்யாதி). செண்பகங்களில் வண்டுகள்படிந்தால் முடியுமென்று கவிஸமயஸித்தமேயாகிலும், இங்குதிவ்யதேசத்திலிருக்கையாலேப்ராதிசூல்யம்மீனரிகே அதுகூலித்தமையுண்டாகையாலே அருளுகிறாரென்று திருவுள்ளம். (க)

கருஅ0 பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, க0-பா, கலையுலாவல்குல்.

மூ.—

[அ கலையுலாவல்குல்காரிகை திறத்துக்கடல் பெரும்படையொடும்சென் சிலையினாலிலங்கை தீயெழுச்செற்ற திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானை மலைகுலாமாடமங்கையர்தலைவன் மானவேல் கலியன்வாயொலிகள் உலவுசொல்மாலை யொண்பதோடொன்றும் வல்லவர்க்கில்லை நல்குரவே.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பழம்.	உரை.	பழம்.	உரை.
கலை	பரியட்டமானது	மலைகுலாமாட	மலைபோன்ற மாடங்
உலா	நடையாடுகிற	ம்	கலையுடைய
அல்குல்	நிதம்பப் பரதேசத்தையுடைய	மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்
காரிகைதிறத்	அழகிய பிராட்டி நிமி	தலைவன்	ப்ரதாநராய், [க்கு
து	த்தமாக	மானவேல்	அபிமாநநகமானவே
கடல்	ஸமுத்தரத்திற் காட்டில்		லையுடைய
பெரும்	பெரிதான	கலியன்	ஆழ்வார்
படையொடும்	ஸேனையோடு	வாயொலிகள்	ஒலிகலையுடைத்தாகவ
சென்று	போய்		ருளிச்செய்தவையாய்
சிலையினால்	பாணத்தால்	உலவு	ஸலக்ஷணங்களான,
இலங்கை	லங்கையை [யாக	சொல்மாலை	சுப்தஸந்தர்பமான பாச
தீயெழு	நெருப்புக்கிளரும்படி		ரங்களுடைய
செற்ற	அழித்த	ஒன்பதோ	இப்பத்தையும்
திருக்கண்ணங்	திருக்கண்ணங்குடி	டொன்றும்	
குடியுள்ளின்	என்னும் திவ்யதேச	வல்லவர்க்கு	அப்ய (ஃ) ஸிக்கவல்
ருனை	த்தில் எழுந்தருளி		லவர்களுக்கு [து
	யிருக்கும் எம்பெரு	நல்குரவு	பகவத்தாரிதர்யமான
	மான் விஷயமாய்,	இல்லை	கிடையாது (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கலையித்யாதி) பிராட்டியுடைய பரியட்டப்பண்பிலே தோற்றுப் பெரியபடைவெள்ளத்தோடே முதலிகளோடேசென்று ப்ரஹ்மாஸ்தரத்துக்கழியாத ஊரை வில்லாலே அக்ரிகிளரும்படியாகச்செற்ற திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானை. மலை போலேயிருந்துள்ள மாடங்கலையுடைத்தான திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரதாநரானவர், பிடித்தார்க்குத் தம்அபிமாநத்தைப்பிறப்பிப்பதானவேலையுடைய ஆழ்வார் ஒலியையுடைத்தாக வருளிச்

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (கலையித்யாதி) (பண்பிலே) அழகிலே. கடலில் காட்டில் பெரியபடையென்று திருவுள்ளம்பற்றி (பெரியவித்யாதி). “படையோடும்” என்ற ச (ஃ) காரார்த்தம் (முதலிகள்) என்றது. உலாவுகை -

பெரியதிருமொழி, 96-11, 22-தி, பொன்னிவர்ப் ப்ரவேசம். கருஅக

செய்தவையாய், (உலவுசொல்மாலே) லக்ஷணங்களில்குறையற்றிருந்
துள்ள இப்பத்தையும் அப்பயனிக்கவல்லார்க்கு பக(ஃX)வத்தாரித்ரய
மில்லையென்கிறார். .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

ஒன்பதாம்பத்து முதல்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி

பொன்னிவர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—“மன்னர்களமடிய மணிநெடும்திண்டேர் மைத்துனர்க்
குய்த்த மாமாயன்” என்று அவனுடைய ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யத்
தை யருளிச்செய்தார் கீழ்த்திருமொழியில்; இங்கே அவனோடே
நினைத்த பரிமாற்றமெல்லாம் பரிமாறலாமென்று திருநாகையிலே
போய்ப்புக்கார்; அங்குநிற்கிறவனுடைய பருவத்தையும் மேன்மை
யையும் வடிவழகையும் ஒப்பனையையும் கண்டார். அவன்பக்கலிலே
கிட்டி எல்லாவடிமையும்செய்ய வேணுமென்னும்படியான அபேகை
பிறந்து, அபேகைக்கதூரபமாக (க) “*प्रीत्युवाचिन्मन्द - क्रीयता
मितिमाम् वत*” என்றொருவார்த்தை அருளிச்செய்யக் கண்டிலர்.
விஷயம் ஸந்நிஹிதமாயிருக்க நினைத்தபரிமாற்றம் பெறுமையாலே
அவஸந்நராய், அவ்வழகுதான் உருவு வெளிப்பாடாகநலிய, அத்
தாலே நலிவுபட்டு கலந்தவன் பேரநின்றவநத்தம் “அவனழகு மற
க்க வொண்ணாதபடி உருவு வெளிப்பாட்டாலே நலிய நோவுபடா
நின்றேன்கான்” என்று தோழிக்குச் சொல்லுகிறாளொரு பிராட்டி
பாசுரத்தாலே தாம் மனோரதித்த கைங்கர்யம் பெறுதேயிருந்து
நோவுபடுகிறபடியைச் சொல்லுகிறாளாயிருக்கிறது. .... *

நாட்டில் நடையாடுகையாய், அத்தால்பலிதம்(லக்ஷணங்களில்த்யாதி). “நல்
குரவு” என்றதினர்த்தம் (பகவத்தாரித்ரயம்) என்றது. ... (க0)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

அநு.—பொன்னிவர் மேனியின் ப்ரவேசம். (இங்கே இவ்விபூதியிலே.

(க) ரா-ஆ-கரு-எ.

சுருஅஉ- பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, க-பா, பொன்னிவர்மேனி-

மூ.—

பொன்னிவர்மேனி மரதகத்தின்பொங்கிளம் சோதியகலத்தாரம்
மின்னிவர்வாயில்நல்வேதமோதும் வேதியர் வானவராவர்தோழி
என்னையும்நோக்கியென்னல்குலும்நோக்கிவந்திளங்கொங்கையும்நோக்குகின்
அன்னையென்னோக்குமென் றஞ்சுகின்றேன்ச்சோவொருவரழகியவா. [முர்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இவர்	இந்த எம்பெருமானு டைய	(இவர்)	
மேனி	திருமேனியானது	என்னையும் } என்னையும் குளிரப்பார்	
பொன்	பொன்போலிராநின்றது	நோக்கி } த்து	
மரதகத்தின்	மரதகமணியினுடைய	என்	என்னுடைய
பொங்கு	பரவாநின்ற	அல்குலும்	நிதம்பப் பரதேசத்தையு
இளம்சோதி	இளகியதேஜஸ்சை யுடைய	நோக்கி	பார்த்து [ம்
அகலத்து	திருமார்விலிருக்கிற	ஏந்து	உந்தமாய்
ஆரம்	ஹாரமானது	இளம்	இளமையான
மின்	மின்போலே இரநின்	கொங்கையும்	ஸ்தநங்களையும்
தொழி	ஸகியே! [றது;	நோக்குகின்றார்	கடாகுதியா நின்றார்.
இவர்	இவர்,	(இது விஷயத்தில்)	
வாயில்	வாயில்	அன்னை	மாதாவானவள்
நல்வேதம்	ஸாமவேதத்தை	என்னோக்கும்	என்னபார்க்கிறாளோ
ஒதும்	உச்சரிக்கிற	என்று	என்று
வேதியர்	ப்ராஹ்மணரோ?	அஞ்சுகின்றே	பயப்படுகிறேன்;
வானவர்ஆவர்	தேவராயிருப்பாரோ?	ன்	
		ஒருவர்	இவர் ஒருவருடைய
		அழகியவா	அழகுதிருந்தபடி (காண்)
		அச்சோ	ஆய்சர்யம். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) பொன்னிவரென்றுநிரர்
வஹிப்பர் பிள்ளையமுதனர், (ச) “எண்ணும், பொன்னுருவாய்” என்
னுமபோலே ஸ்வரூபபரமாக்கி. அன்றிக்கே (பொன்னிவர்மேனி)
இவருடைய வடிவைப்பார்த்தவாதே (உ) “சுட்டுரைத்தநன்பொன்
னுன் திருமேனியொளியொவ்வாது” என்கிறபடியே நன்றான
பொன்னென்னலாயிரா நின்றது. அத்தைநீக்கி உள்ளேபார்த்த

அந்.—முதற்பாட்டு. மேலுக்கவதாரிகை (அத்தையித்யாதி). (அத்தை)
ஆபரணசோபை (ஐ) யாலுண்டான ஸமுதாய சோபையை. “நல்” என்று

(க) திருநெ-க.

(உ) தி-வாய்-ந-க-உ.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, க-பா, பொன்னிவர்மேனி. கருஅக

வாறே தோற்குகிறவடிவிற்குப்படி. (மரதகம்த்யாதி) மரதகத் தினுடைய விஸ்த்ருதமாய் கண்ணுலே முகக்கலாம்படியான புகரையுடைத்தான திருமார்விலேசாத்தின ஆரம் மின்போலேயிராநின்றது. (இவர்வாயில் நல்வேதமோதும் வேதியர்) இவர்வாயிலுச்சரிக்கிறதும் ஸாமவேதமாயிராநின்றது. (வானவர்)(க)“[॥]ॐ[॥] ராஜர்ஷிதேவப்ரதிமௌ” என்னுமாபோலே வடிவழகைப் பார்த்தவாறே ராஜாக்களோடொக்கச் சொல்லலாயிராநின்றார். ஸமாசாரத்தைப் பார்த்தவாறே ப்ராஹ்மணரோடொக்கச் சொல்லலாயிராநின்றார். மேன்மையைப் பார்த்தவாறே தேவர்களோடொக்கச் சொல்லலாயிராநின்றார். விஷயம் குறைவற்றிருந்தது. நீ அப்போது நிற்கப்பெறுததுகாண்குறை.

இப்படி விலகணமாயிருப்பா னொருவன் உன்னோடேவந்து கலந்தானாகில் பிறந்தபடிசொல்லிக்காணாய்; அவன்உன்பக்கல்செய்ததென்னென்ன; நீ செய்ததென்னென்ன; (என்னையும்த்யாதி) மர்மங்களிலே கடாக்ஷியாநின்றார். பார்த்தபார்வை ஒருகால் மாறவைக்கிறிலர். நீ பின்னைச்செய்த தென்னென்ன; (அன்னையென்றோக்குமென்றஞ்சுகின்றேன்) இப்பார்வைக்கு நானும் கூட்டென்று பார்க்கிறாளோ வென்றஞ்சுகின்றேன். (அச்சோ வொருவரழகியவா) அவன்பார்வையும் அவள் பார்வையும் ஆனதாகிறது; அப்போதை அழகிருந்தபடிகாண். .... (க)

விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (இவரித்த்யாதி). இவ்விபூதியிலே சேதநருடைய கிஞ்சித்காரத்தையும் பாரதந்தர்யத்தையும் ததநுருணமான பக்திவிசேஷங்களையுமே பார்த்திருக்கு மவனன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்திலுறைப்பில்லாமையாலே அவற்றைக் காக்கமாட்டாதே உபாயாத்ய(ஃ)வஸாயத்துக்கு அஞ்சிச் செய்ததெல்லாம் ஸ்வரூபவிருத்தமாய் விழுமோவென்னும் பீ(ஃ)தியால் இருந்துவிட்டும், அவன் ஸௌந்தர்யத்திலே ஈடுபடுமபடியை ஸ்வாபதேசமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அந்யாபதேசத்திலே “தோழி” என்றுஸம்போதிக்கைக்குக்கருத்து (விஷயம்த்யாதி).

நோக்குகின்றாரென்று வர்த்தமானார்த்தம் (பார்த்தவத்த்யாதி). “நானும் கூட்டி” என்றத்தால்-என்னிசைவும் ஸாதநமென்று சொல்லுவளோ என்றதாயிற்று. (ஆனதாகிறது) என்றது -இவ்விரண்டக்குள்ளே எது கார்யகரமாகிறதோ? அது ஆகிறதென்று தோழிக்கு ஸங்கேதமாகச் சொன்னபடி. ... (க)

கருஅச பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, உ-பா, தோடவிழ் நீலம்.

மூ.—

தோடவிழ்நீலமணம் கொடுக்கும்சூழ் புனல்சூழ்குடந்தைக்கிடந்த
சேடர்கொலென்று தெரிக்கமாட்டேன் செஞ்சுடராழியும்சங்குமேந்
பாடகமெல்லடியார் வணங்கப்பன்மணி முத்தொடிலங்குசோதி [தி
ஆடகம்பூண்டொரு நான்குதோளுமச்சோ வொருவரழகியவா.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தோடு	(இவர்) இதழ்கள்	ஏந்தி	தரித்துக்கொண்டு
அவிழ்	மலரானின்ற	பாடகம்	பாடகமுடையதாய்
நீலம்	நீலமானது	மெல்லடியார்	ஸுகுமாரமான அடி
மணம்	பரிமளத்தை [ய்		கலையுடையவர்கள்
கொடுக்கும்	புறப்படவிடாநிற்பதா	வணங்க	திருவடிகளில் விழும்
சூழ்	பரவியிருக்கிற		படியாக [டும்
புனல்	ஜலத்தாலே	பன்மணி	பலவித ரத்தங்களோ
சூழ்	சூழப்பட்டதுமான	முத்தொடு	முத்துக்களோடும்
குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே	இலங்கு	ப்ரகாசியானின்ற
கிடந்த	கண்வளர்ந்தருளுகிற	சோதி	புகரையுடைய
சேடர்கொல்	யுவாக்கள்	ஆடகம்	பொன்னான திருவாபர
என்று	என்று		ணங்களை
தெரிக்கமாட்	தெரிந்துகொள்ளமாட்	பூண்டு	தரித்துக்கொண்டும்
டேன்	முகிறிலேன் (இவர்)	ஒரு	அத்விதீயமான
செம்	சிவந்த	நான்குதோ	நாலுதிருத்தோள்களை
சுடர்	தேஜஸ்ஸை யுடைய	ளும்	யுமுடையன யிரா
ஆழியும்	திருவாழியையும்		நின்றார்.
சங்கும்	பாஞ்சஜந்யத்தையும்		அச்சோ ஒருவர் அழகியவா.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (தோடவிழித்யாதி) தோடலரா
நின்றுள்ள நீலமானது பரிமளத்தைப் புறப்படவிடாநிற்பதாய்
பரந்தபுனலாலே சூழப்பட்டிருந்துள்ள திருக்குடந்தையிலே கண்

அடி.—இரண்டாம்பாட்டு. (தோடித்யாதி) தோழியானவர், “நீகண்ட
போதே நீராராயிருந்தீர்; உம்மதெவ்வூர்” என்று கேட்டிலையோவென்ன; அவ
ரையாரென்று நான் கேட்கமாட்டிற்றிலேனாகிலும், அடையாளம் சொல்லுகி
றேம்; ஆராவமுதாழ்வார் போலேயிருந்தது; அதுக்கடையாளமென்னென்ன;
திருவாழி திருச்சங்குகளுண்டென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, ஈ-பா, வேயிருஞ்சோலை. கடுஅடு

வளர்த்தருளின யுவாக்களென்னலா யிராநின்றார். (செஞ்சுடராழி யும் சங்குமேந்தி) ஒப்பித்துக்கொண்டிராநின்றார். திருவாழியையும் பாஞ்சஜந்யத்தையும் கையிலேயுடையராயிராநின்றார்.

(பாடகமெல்லடியார்வணங்க) யுவாக்கள்தங்களொப்பனைகண்டு காலிலே விழும்படியிருக்குமவர்கள் காலிலேவிழும்படி யிராநின்றார். (பன்மணியித்யாதி) பலரத்தங்கள் முத்துக்கள்இவற்றோடேகூட மிக்கபுகரையுடைத்தான ஆபரணங்களாலே ஒப்பித்து மிராநின்றார். ஒப்பனைதான் வேண்டாதபடியா யிராநின்றது திருத்தோள்களைக் கண்டவாறே. (அச்சோவொருவரழகியவா) இவ்வழகு நம்மால் பேசப்போகாது. விஸ்மயப்பட்டு விடுமித்தனை. .... (உ)

மூ.—

வேயிருஞ்சோலை விலங்கல்சூழ்ந்த மெய்யமணாளிவ்வையமெல்லாம் தாயினநாயகராவர் தோழி தாமரைக்கண்களிருந்தவாறு சேயிருங்குன்றம் திகழ்ந்ததொப்பச் செவ்வியவாகி மலர்ந்தசோதி ஆயிரந்தோளொடிலங்கு பூணு மச்சோவொருவரழகியவா (ஈ)

பநம்.

உரை.

பநம்.

உரை.

வேய்	மூங்கிலினுடைய	தாமரைக்கண்	தாமரைபோன்ற கண்
இரும்	விஸ்த்ருதமான	கள்	கள்
சோலை	சோலையையுடைத்	இருந்தவாறு	இருந்தபடி (என்);
விலங்கல்	மலைகளாலே [தான	சேய்	உயர்ந்ததுகளாய்
சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட	இரும்	பரந்திருப்பதான
மெய்யம்	திருமெய்யத்திற்கு	குன்றம்	மலைகள்
மணாளர்	நிர்வாஹகராய்	திகழ்ந்ததொ	விளங்கினப்போலே
இவ்வைய	இந்தபூமிப் பரப்படங்	ப்ப	
மெல்லாம்	கலும்	செவ்வியவாகி	செவ்வையை யுடைத்
தாயின	அளந்துகொண்ட	மலர்ந்த	பரவின [தாய்
நாயகராவர்	ஸ்வாமியாயிராநின்றார்;	சோதி	புகரையுடைத்தான
தோழி	ஸகியே		

(தோடலரானின்றான்) தோடு - உயர்த்தியும், கிளர்த்தியும், இளமையு மாய், இங்கு இளமைசொல்லுகிற தென்றருளுகிறார் (யுவாக்கள்) என்று.

“பாடகமெல்லடியார்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (யுவாக்க ளித்யாதி). “ஆடகம்” என்றது - ஹாடகமென்றாய், பொன்னானவாபரணங் களைச் சொல்லிற்றாக வருளுகிறார் (பலவித்யாதி). ... .. (உ)

கடுஅசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௨-தி, ச-பா, வம்பவமும்.

ஆயிரம்தோ	ஆயிரம் திருத்தோள்க	பூணும்	தோள்வளையும்
னோடு	னோடு		(உடையராய் இரா நின்றார்);
இலங்கு	ப்ரகாசியாரின்ற		அச்சோ ஒருவர் அழகியவா.(௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (வேயித்யாதி) மூங்கிலினுடைய பரந்தசோலையை யுடைத்தான மலைகளாலே சூழப்பட்ட திருமெய்யத்திலே வந்து சாய்ந்தருளின நிர்வாஹகரானவர். (இவ்வைய மித்யாதி) பூமிப்பரப்பையடைய அநாயாஸேந அளந்துகொண்ட ஸ்வாமிகளென்னலாயிராரின்றார் நீர்மைபார்த்தவாதே. (தாமரைக்கண்களிருந்தவாறு) புண்டரீகாக்ஷனாயிரா நின்றாரென்று சொல்லலாயிரா நின்றார்.

(வேயித்யாதி) ஓங்கியிருப்பதாய் பரந்திருப்பதான மலை விளங்கிணுப்போலே செவ்வையையுடைத்தாய் மிக்கபுகரை யுடைத்தான ஆயிரம் தோளையுமுடையராய், அத்தோள்கள்தோறும் தோள்வந்தியை யுடையராயிராரின்றார். கீழேநான்கு தோளுமென்னச் செய்தே ஆயிரந்தோளென்கிறது-ஆயிரம்தோளானால் கண்டதுபவிக்கும் கரணங்கள் அநேகம் கொண்டதுபவிக்க வேண்டும்படி யிராநின்றாரென்கை. (அச்சோவொருவரழகியவா) ஓரொப்பனைவேணுமோ? அவ்வடிவழகுதானே அமையாதோ?. .... (௩)

பூ.—

வம்பவமும் துழாய்மால்தோள்மேல் கையனவாழியும் சங்குமேந்தி நம்பர்நம்மில்லம் புகுந்துநின்றார் நாகரிகர்பெரிதுமிளையர் செம்பவளமவர்வாயின்வண்ணம் தேவரிவரதுருவம்சொல்லிச் அம்பவளத்திரளையுமொப்ப ரச்சோ வொருவரழகியவா. (ச)

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (வேயித்யாதி) நீரே அதுகண்டபோதே ஒருவரென்றறுதியிட வேண்டாவோ என்ன; ஆராவமுதாழ்வாரைப்போலே இராநின்றாரென்கிறார். “மெய்யாகச் சொல்லாய்” என்னவே மெய்யமனனாரை நினைத்து அவரே இவளுக்காக வேணுமென்று நிர்ணயித்தவளாகச் சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

நான் “மெய்யாகச்சொல்லாய்” என்ன; நீயும் மெய்யமனனாரென்கிறாய்; இதுவென்; நீ முகம் பார்த்திலையோவென்ன; நாணம்ஒட்டாமையாலே கடைக்கண்த்துப் பார்த்தால் தாமரைக்கண்களாயிருந்த வர்ணத்தைக் கொண்டு அவராக வேணுமென்கிறேனென்னுமது தோன்றவருளுகிறார் (புண்டரீகேத்யாதி).

(தோள்வந்தி) தோள்வளிகள்.

(௩)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, ச-பா, வம்பவீழும். கருஅள்

பந்ம்.	உரை.	பந்ம்.	உரை.
வம்பு	பரிமளத்தை	இவர்	இவருடைய
அவிழும்	புறப்படவிடாநின்ற	வாயின்	திருவதரத்தினுடைய
துழாய்மலை	திருத்துழாய்மலையை	வண்ணம்	வர்ணமானது
தோள்மேல்	திருத்தோள்களில் (தரியாநின்றார்);	செம்பவளம்	சிவந்த பவளம்போலி ரா நின்றது;
கையன	திருக்கையில்	தேவர்	ஸகலருக்கும் ஸ்வாமி யானவர்;
ஆழியும்	திருவாழியையும்	இவரது	இவருடைய
சங்கும்	பாஞ்சஜந்யத்தையும்	உருவம்	திருமேனியின் ஸ்வ ரூபத்தை
ஏந்தி	தரித்துக்கொண்டிரா நின்றார்;	சொல்லில்	சொல்லுமளவில்
நம்பர்	விஸ்வஸநீயராய்	அம்	அழகிதான
நம்மில்லம்	நம்முடைய இருப்பிட	பவளத்திரளே	பவழக்கூட்டத்தோ யும்
புகுந்து	ப்ரவேசித்து [த்தில்	ஒப்பர்	ஶாம்யமுடையராயிரா நின்றார்
நின்றார்	நிற்கின்றார்;		
நாகரிகர்	நாகரிகரான ரஸிகராக		
பெரிதும்	மிகவும் [வும்,		
இனையர்	இளம்பருவமுடைய ராயிரா நின்றார்;		

அச்சோ ஒருவர் அழகியவா. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வம்பவீழும்பியாதி) திருமேனியில் ஸ்பர்ஸத்தாலே பரிமளத்தைப் புறப்படவிடா நின்றாள்ள திருத்துழாய் மலையைத் தோளிலே யுடையராயிராநின்றார்; ஐஸ்வர்யஸூசகமான மாலையிருந்தபடி. (கையனவாழியும் சங்குமேந்தி) ஈஸ்வரத்வஸூசகமான திவ்யாயுதங்களைத் தரித்துக் கொண்டிரா நின்றார். (நம்பர்) ஒப்பணையழகைக்கண்டவாதே நமக்குப்பற்றப்படுமெவரென்று தோற்றும்படி யிராநின்றார். விஸ்வஸநீயரென்றபடி. (நம்மில்லம் புகுந்துநின்றார்) “நற்சரக்கன்றோ” என்று தேட்டமாயிருக்கிற தில்லை. (நாகரிகர்) நாகரிகராய் பரமரஸிகராயிரா நின்றார்.

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (வம்பித்யாதி) தோழியும் தானுமாய் திருவாழியைப்பேச, அவளும் பா(து)வநாப்ரகர்ஷத்தாலே முன்னிலையாய் தோற்றக் கண்டதெல்லாம் சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

கேவலம் மாலையென்னதே “துழாய்” என்றதுக்குக் கருத்து (ஐஸ்வர்யேத்யாதி). எல்லாம் புகருகைக்கு ஹேது-நாகரிகத்வமென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (பரமேத்யாதி).

௧௫௮௮ பெரியதிருமொழி. கூ-ப, உ-தி, டு-பா, கோழியும்.

(பெரிதுமினையர்) நம்பருவத்தில் விஞ்சியிருப்பதுவுமில்லை. இவர்திருவதரமிருக்கும்படியைப் பார்த்தவாறே சிவந்தபவளமென்னலாம்படியிருந்தது. (தேவரிவர்) இதரவிஸஜாதீயருமாயிருந்தார்; மரிச்சரோடு கூட்டலாயிருக்கிறவர். (உருவம்சொல்லில்) இவர் வடிவிருந்தபடியைச் சொல்லில் எங்குமொக்கஸ்ப்ருஹணீயமாயிரா நின்றது. (அச்சோவொருவரழகியவா) உபமாநமில்லாத விஷயத்தில் உபமாநம்சொல்லவிருப்போமோ? .... (ச)

மு.—

கோழியும்கூடலும் கோயில்கொண்ட கோவலரே யொப்பர்குன்றமன்ன பாழியந்தோளுமோர் நான்குடையர் பண்டிவர்தம்மையும் கண்டறியோம் வாழியரோவிவர் வண்ணமெண்ணில் மாகடல்போன்றுள் கையில்வெய்ய ஆழியொன்றேந்தியோர் சங்குபற்றி யச்சோ வொருவரழகியவா. (டு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோழியும்	உறையூரையும்	வாழியரோ	பல்லாண்டுசொல்லப்படு
கூடலும்	மதுரையையும்		மவரோ?
கோயில்கொண்ட	வாஸஸ்த்தாநமாக வுடைய	இவர்வண்ணம்	இவர்வடிவன்படியை
கோவலரே	இடையர் (ராஜாக்கள்)	எண்ணில்	சொல்லப்புக்கால்
ஒப்பர்	என்றுசொல்லலாயி ரா நின்றார்;	மா	பெரிதான
குன்றமன்ன	பர்வதத்தோடொத்த	கடல்போன்று	ஸமுத்ரம்போலேஇரார்
பாழி	வலிமையையுடைய	ளர்	நின்றார்;
அம்	அழகிதாய்	கையில்	ஒரு திருக்கையிலே
ஓர்	அத்விதீயமான	வெய்ய	ஜ்வலியாநின்ற
நான்குதோளும்	நான்கு திருத்தோள் களையும்	ஆழிஒன்று	ஒருதிருவாழியை
உடையர்	உடையராயிருந்தார்;	ஏந்தி	தரித்துக்கொண்டு,
புண்டு	இதுக்குமுன்பு	ஓர்	(ஒருதிருக்கையில்)அத்
இவர்தம்மையு	இவரை		வீதீயமான
ம்		சங்கு	பாஞ்சஜந்யத்தையும்
கண்டறியோம்	நாம்பார்த்த தில்லை;	பற்றி	தரித்துக் கொண்டிரா
			நின்றார்;
			அச்சோஒருவர் அழகியவா. (டு)

* முலையோமுமுமுற்றும் போந்திலாதாப்போலே, மோவாயுமெழுந்ததில் லையென்று விவக்ஷித்துக்கருத்து (நம்மில்லமித்யாதி). (இருப்போம்) என்ற வந்தரம் “இதுவென்ன ஆஸ்சர்யம்” என்று கூட்டுவது. ... (ச)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, சு-பா, வெஞ்சினவேழம். சுருஅசு

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கோழியித்யாதி) உறையூரையும் மதுரையையும் வாஸஸ்த்தாநமாகவுடைய கோவலரென்று சொல்ல வுமாயிராநின்றார். “கோழி” என்கிறது-உறையூரை. “கடல்” என்கிறது-மதுரையை. இவற்றை வாஸஸ்த்தாநமாகவுடைய ராஜா க்களென்று சொல்லவுமாயிராநின்ற ரென்னவுமாம். முற்பட்ட யோஜனைக்கு அவ்விடங்களில் உகந்தருளி நிற்கிறவர்களைச் சொல் லிற்றுகிறது. (குன்றமித்யாதி)மலையோடொத்ததிண்ணியதாயிருக் கிற திருத்தோள்கள் நாலையுமுடையராயிருந்தார். (பண்டிவர் தம் மையும் கண்டறியோம்) இதுக்குமுன்பு கண்டறியாதாராயிரா நின் றார்.

(வாழியரோ) பல்லாண்டு பல்லாண்டென்று சொல்லுவது: இவர்வடிவிற்குக்கும் படியைச் சொல்லப்படுக்கால் கடல்போலே யிரா நின்றது. ப்ரதிபக்ஷத்தைக் கனலெழக்காய்கிற திருவாழியை ஒரு கையிலே ஏந்தி, (ஓர்சங்குபற்றி) தமக்கடங்காத பாஞ்சஜந்யத்தை மற்றைக்கையிலே யுடையராயிருந்தார். (அச்சோ வொருவரழகிய வா) இத்தைச்சொல்லி நம்மாழ்கரையிலே நிற்கும்த்தனையல்லது நம்மால் உள்ளிழிந்து பேசப்போகாது. (ரு)

மூ.—

வெஞ்சினவேழவெண்மருப்பொசித்தவேந்தர் கொலேந்திழையார்மனத்தை தஞ்சுடையாளர் கொல்யானறியேன் தாமரைக்கண்களிருந்தவாறு கஞ்சனையஞ்சமுன்கால் விசைத்தகாளையராவர் கண்டார்வணங்கும் அஞ்சநாமாலையேயு மொப்ப ரச்சோ வொருவரழகியவா. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெம்	(இவர்) க்ரூரமான	ஒசித்த	முறித்தவனான
சினம்	கோபத்தையுடைய	வேந்தர்கொல்	ராஜாவோ?
வேழம்	சுவலயாபீடத்தினு	ஏந்திழையார்	தரிக்கப்பட்ட ஆபர
	டைய		ணங்கினையுடைய
வெண்	வெண்மையான		ஸ்திரீகளுடைய
மருப்பு	தந்தத்தை		

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கோழியித்யாதி) இவர்நாகரிகரென்னுநின்றும், இவருடைய நாகரிகத்வம் நீ கண்டபடி யென்னென்றால் சொல்லுகிறுளெ ன்று ஸங்கதி.

கோபாலத்வவிவக்ஷயா அருளிச்செய்து, பூ(ஸ்)பாலத்வ விவக்ஷயாவரு ளுகிறார் (கோழியித்யாதி). ... .. (ரு)

கருகூ0 பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, கூ-பா, வெஞ்சினவேழம்.

மனத்தை	ஹ்ருதயத்தை	அஞ்ச	நடுங்கும்படியாக
தஞ்சு	ஆதாரமாக	கால்	திருவடிகளாலே
உடையாளர்	உடையவரோ?	விசைத்த	உதைத்தவனு
கொல்	(என்னும்படியிரா நின்றார்;)	காளையராவர்	யுவாவாகஇரானின்றார்;
யான்அறியேன் நான் அறிகிறிலேன்;		கண்டார்	கண்டவர்களெல்லாரு ம்
தாமரைக்கண்	தாமரைபோன்றதிருக்	வணங்கும்	வணங்கும்படியான
ங்கள்	கண்கள்	அஞ்சநாமாலே	அஞ்சநாமலேபோலே
இருந்தவாறு	இருந்தபடி (என்;)	யேயுமொப்பர்	யுமிரானின்றார்;
முன்	முன்பு	அச்சோ	ஒருவர் அழகியவா. (கூ)
கஞ்சனை	கம்ஸனை		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (வெஞ்சினமித்யாதி) வெவ்வியசினத்
தையுடைத்தாயிருக்கிற குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை முறி
த்து, அச்செயலாலே பெண்பிறந்தார்க்கு தநமான நெஞ்சுகளை எழு
திக்கொண்டராஜாக்களென்று சொல்லலுமாயிரானின்றார். (ஏந்திழை
யாரித்யாதி) ஒப்பித்திருக்கிற பெண்களுடைய நெஞ்சைத் தமக்கு
அபாஸ்ரயமாக வுடையவர்போலே யிரானின்றார். (யானறியேன்)
என்னாலொன்றும் சொல்லலாயிருக்கிறதில்லை. (தாமரைக்கண்க
ளிருந்தவாறு) அதுதன்னை நோக்காலே தெரிவியானின்றார்; நானும்
என்னுடைமையும் நீ இட்டவழக்கன்றோ வென்றாப்போலே யிரா
நின்றது, நோக்கைப்பார்த்தவாறே.

அந.—ஆறும்பாட்டு. (வெஞ்சினமித்யாதி) கோவலரென்று க்ருஷ்ணன்
கீழேப் பரஸ்துதனனவாறே, அவனுடைய ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையும் சொல்லி
சுடுபடுகிறுளென்று ஸங்கதி.

(அபாஸ்ரயமாக) என்றது-பெண்களின் நினைவேதனக்கு நிர்வாஹகமெ
ன்று அவர்களுக்குத் தன்னை எழுதிக்கொடுத்தவனென்றபடி. “வேந்தர்
கொல்” என்றும், “தஞ்சுடையாளர்கொல்” என்றும் சொன்ன ஸம்ஸரயத்துக்
குத் தாத்பர்யம்-பெண்களை ஸ்வாதீந மாக்கிக் கொண்டவனோ? அன்றிக்கே
பெண்களுக்குத் தான் பரதந்த்ரனோ? என்று நிஸ்சயிக்கப் போகாமையாலே,
அத்தாலே, “யானறியேன்” என்கிறுளென்று விவக்ஷித்து அருளுகிறார்
(என்னுலித்யாதி). இப்படி கோடித்வயத்தைச் சொல்லி ஸம்ஸரயிக்கைக்கு
ஐயாமகதர்மங்களென்னென்ன; நாயநபாஷையும், பருவத்தில் துடிப்பும், வடிவு
மென்கிறுரென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (அதுதன்னை யித்யாதி வாக்யசதுஷ்
டயத்தாலே). ... .. (கூ)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, எ-பா, பிணியவிழ். கடுக்க

(கஞ்சனை) ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்க வல்லரென்ற
தோற்றம்படியா யிராநின்றார், பருவத்தைப்பார்த்தவாழ்ற. (கண்
டாரித்யாதி) ஓர்அபி (ஶ) ஸந்தியின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே (க)
“अक्षय्यवृद्धिर्- अवसां प्रतिपेतिरे” என்கிற படியே கண்டா
ரைத் தன்வசமாக்கித்தன்காலிலே விழவிட்டுக்கொள்ள அஞ்ஜநகிரி
போலேயுமிராநின்றார். (அச்சோவொருவரழகியவா) வாக்குக்குஅவி
ஷயமான விஷயத்திலே நான் எத்தைச்சொல்லுவது. .... (சு)

மூ.—

பிணியவிழ்தாமரை மொட்டலர்த்தும் பேரருளாளர் கொல்யானறியேன் [ம்
பணியுமென்றெஞ்சமிதென்கொல் தோழிபண்டிவர்தம்மையும் கண்டறியோ
அணிகெழுதாமரை யன்னகண்ணு மங்கையும் பங்கயமேனிவானத்து
அணிகெழுமாமுகிலேயு மொப்ப ரச்சோ வொருவரழகியவா. (எ)

பநம்.	உரை.	பநம்.	உரை.
பிணி	முருளிபாவமாகிற	கண்டறியோம்	நாம்கண்டதில்லை;
அவிழ்	கட்டானது	கண்ணும்	(இவருடைய) திருக்க
தாமரைமொட்	அவிழும்படி		ண்களும்
டு	தாமரை புஷ்பத்தை	அணி	அழகிதாய்
அலர்த்தும்	விகலிக்கப்பண்ணும்	கெழு	நெருங்கின
	ஸூர்யணைப்போலே	தாமரையன்ன	தாமரைபோலிராநின்
பேரருளாளர்	பெரியக்ருபையுடை	அம்	அழகிதான [றது;
கொல்	யவரோ?	கையும்	திருக்கைகளும்
யான்அறியே	நான் அறிகிறிலேன்;	பங்கயம்	தாமரைபோலிராநின்
ன்	(இவரை)		றது;
என்றெஞ்சம்	என்னுடைய மங்ஸஸா	மேனி	திருமேனி விஷயத்தில்
	னது	வானத்து	ஆகாசத்தில்
பணியும்	வணங்காநின்றது;	அணி	அழகாய்
தோழி	ஸகியே	கெழு	நெருங்கியிராநின்ற
இதென்கொல்	இதென்னமோ?	மாமுகிலேயு	நீலமேகம்போன்றவரா
பண்டு	இதற்குமுன்பு	மொப்பர்	யிராநின்றார்.
இவர்தம்மையு	இவரை		அச்சோஒருவர் அழகியவா. (எ)
ம்			

அநு.—எழாம்பாட்டு. (பிணியித்யாதி) தோழியானவள் நீ இப்படி கண்
ணன் கண்ணிலும் சொல்லிலும் ஈடுபடாநின்றாய்; எனக்கு முன்னிலையாத

(க) பார-உத்யோ.

கூடுகஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, எ-பா, பிணியவிழ்.

வ்யா.—எழாம்பாட்டு. (பிணியித்யாதி) ஆதித்யன தன்னுடைய உஷ்ணகிரணங்களாலே தாமரைகளிலுண்டான பூவை அவர் த்தக்கடவனாயிருக்கும்மிறே. அங்ஙனன்றிக்கேக்ஷணபாபரானவர்களுடையஹ்ருதயகமலத்துக்கு விகாஸத்தைப்பண்ணிக்கொடுக்கும்பெரியகருணையை யுடையராயிராநின்றார். (யானறியேன்) என்னுலீவர்படி பரிச்சேதிக்கலாயிருக்கிறதில்லை. (பணியுமென்றெஞ்சம்) என்பக்கலொரு நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே என்றெஞ்சானது வணங்கி நில்லாநின்றது. (இதென்கொல்தோழி) உன்னையறியாமை வருவதொரு நன்மைஇல்லையிறே எனக்கு. நாம் இவரிடையாட்டம் நினைத்தறிவுதோமோ? (பண்டிவரித்யாதி) பழைமையாலே செய்கிறதொன்றும் சொல்லவுமாயிருக்கிறதில்லை.

(அணியித்யாதி) திரளச் செறியப்பூத்த தாமரை யென்னலாயிருக்கிறது - திருக்கண்களும் அணைக்கக் கணிசிக்கிறகைகளும். (மேனியித்யாதி) வடிவைப் பார்த்தவாறே மேகசகலங்களன்றிக்கே எல்லா மொன்றாகத்திரண்டு வர்ஷிக்கையிலே ஒருப்பட்ட மேகம்போலே யிராநின்றது. (அச்சோவொருவரழகியவா) விஸஜாதீயத்துக்கு ஸஜாதீயங்களிலே சிலவற்றைச் சொன்னவிடம்; என் சொன்னோமானோம். .... (எ)

அவன்தோற்றிக்கானேன்; உனக்கிது பாவநாப்ரகர்ஷமாகவேணும்; இது உனக்கு வருகைக்குக் காரணமென்; சேர்க்குமவளான எனக்குத் தெரியாத படி வந்தவழியென்னென்ன; அவர்தம்முடைய பரிபூர்ணக்ருபையாலே என் நெஞ்சை வசிகரித்தாராகவேணும், என்று பேரருளாளரென்றபடியைப்பேசியுபடுகிறுளென்று ஸங்கதி.

“மொட்டலர்த்தம்” என்னவமைந்திருக்க “பிணியவிழ்” என்று விசேஷித்ததுக்கு - வ்யாதிபோனதாமரை; கேவலம் தாமரையன்று என்கிற வழியாலே தாத்பர்யம் (ஆதித்யனித்யாதி வாக்க்யத்தவ்யத்தாலே). அன்றிக்கே “பிணி” என்று-கட்டாய், அது-அவிரும்படி மொட்டலர்த்தம் ஸூர்யஸத்ருபுருண பேரருளாளனென்று அருளிச்செய்து, அர்த்தந்தரம் (அங்ஙனன்றிக்கேயித்யாதி). என்னவுமாம்.

“அச்சோ” என்றது-விஷாதத்துக்கு ஸூசகமென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (விஸஜாதீயத்துக்கித்யாதி). ... (எ)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, அ-பா, மஞ்சயர். கருகந

மூ.—

மஞ்சயர்மாமதி தீண்டநீண்டமாலிருஞ்சோலை மணுளர்வந்தென்
 'நெஞ்சள்ளும்கண்ணுள்ளும்நின்று நீங்கார்நீர்மலையார் கொல்நினைக்கமாட்டேன்
 மஞ்சயர்பொன்மலைமேலெழுந்த மாமுகில்போன் னுளர்வந்துகாணீர்
 அஞ்சிறைப்புள்ளுருமொன்றேறிவந்தா ரச்சோவொருவரழகியவா.

புறம்.	உரை.	புறம்.	உரை.
மஞ்ச	மேகபதத்தளவும்	நினைக்கமாட்	(இவரை) நான்பரிச்
உயர்	உயர்ந்திருப்பதாய்,	டேன்	சேதிக்கமாட்டுகிறி
மாமதி	சந்தரன்	அம்	அழகான [லேன்,
தீண்ட	ஸ்பர்ஸிக்கும்படி	சிறை	சிறுகளுையுடைய
நீண்ட	உந்ததமான	புள்ளுன்று	பெரியதிருவடியின்
மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலை மலையில்	ஏறி	வீற்றிருந்து [மேலே
மணுளர்	ஸுகாதுபவம் பண்ணு	வந்தார்	எழுந்தருளுகிற இவர்
வந்து	தாமேவந்து [மவர்	மஞ்ச	மேகபதத்தளவும்
என்	என்னுடைய	உயர்	உந்ததமான
நெஞ்சள்ளும்	ஹ்ருதயத்தினுள்ளும்	பொன்மலை	பொன்மலையிலே
கண்ணுள்ளும்	கண்களிலும்	எழுந்த	கிடந்த
நின்று	நியதமாய்நின்று	மாமுகில்போ	பெரியமேகம்போலே
நீங்கார்	கூணமும் பிரிகிறிலர்;	ன்றுளர்	இரானின்றார்
நீர்மலையார்	திருநீர்மலையை வாஸ	வந்துகாணீர்	(நீங்கரும்) வந்துபாரு
கொல்	மாக வுடையவர்		ங்கோள்.
	போலே யிராநின்	அச்சோ ஒருவர் அழகியவா. (அ)	
	றார்;		

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) தோழியும் தானுமாய் இப்படி
 பேரருளாளரின்படி சொல்லாநிற்கச்செய்தே, மற்றைத்தோழிமாரும் தாய்
 மார் அயலகத்தாரெல்லாரும் “இதுவென்னம்புது மை” என்று லிஸ்மயப்
 பட்டு இவளை நினைதிக்க ஒருப்படவே, எம்பெருமானும் திருவடி திருத்தோ
 ளிலேறி வருவதாகத்தோற்ற, அத்தைக்கண்டு “இவர் தெற்குத்திருமலையிலும்
 வந்தாரோ? நீர்மலையிலும் வந்தாரோ” என்று சொல்லாநிற்கச்செய்தே அணித்
 தாகக்கொண்டு பேரருளாளர்தானென்று, வந்து காணுங்கொன்றுஎல்லாறை
 யும் அழைக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

கடுகூசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, கூ-பா, என்டிசையும்.

வ்யா.— எட்டாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செல்ல ஒங்கி, சந்த்ரன் வந்து தீண்டுப்படியான ஒக்கத்தையுடைத்தான திருமலையை வாஸஸ்த்தாநமாகக்கொண்டு அங்குத்தைக்கு போ(ஃ)க்தாவானவர். (வந்தித்யாதி) அங்குத்தைக்குக் கடவராயிருக்கிறவர் தாமே வந்து என்னுடைய ஸர்வ கரணங்களையும் விரும்பி க்ஷணகாலமும் விடுமவரா யிருக்கிறிலர்; திருநீர் மலையை வாஸஸ்த்தாநமாக வுடையவர் போலே யிராநின்றார்; என்னால் பரிச்சேதிக்கலாயிருக்கிறிலர்.

(மஞ்சுயரித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செல்ல ஒங்கி யிருப்பதொரு பொன்மலையிலே படிந்ததொரு மேகம்போலேயிராநின்றார். இங்கு பொன்மலையாயிருக்கிறார்தாம் ஆரென்னில்; அஞ்சிறைப்புள்ளு மொன்றேறி வந்தார் வந்து காணீர் - என்னை விலக்கப்பார்க்கிற நீங்களும் வந்து காணுங்கோள், உங்களாலே தான் விடலாமாகில். (அச்சோவொருவரழகியவா) திருவடி திருத்தோளிலேயிருந்தால் இருக்கு மழகுதான் இப்படியேயோ?

மூ.—

என்டிசையு மெறிநீர்க்கடலு மேழலகு முடனே விழுங்கி [ன் மண்டியோராலிலைப்பள்ளிகொள்ளுமாயர்கொல் மாயமறியமாட்டே கொண்டல்லன்மால்வரையேயுமொப்பர் கொங்கலர்தாமரைக்கண்ணும்வாயும் அண்டத்தமரர்பணியநின்றா ரச்சோவொருவரழகியவா. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எண் திசையும்	எட்டுத்திக்குக்களிலும்	ஓர் ஆலிலை	ஒரு ஆலந்தளிரிலே
எறி	பரவாநின்ற	பள்ளிகொள்	ஸயநித்துக்கொண்டி
நீர்	ஐலஸம்ருத்தியை	ளும்	ருக்கிற
கடலும்	யுடைத்தான	ஆயர்கொல்	ஆய்சர்ய பூதரென்று
ஏழலகும்	ஸமுத்ரங்களையும்		தோற்றவிராநின்றார்;
உடனே	ஸப்தலோகங்களையும்	மாயம்	(இவருடைய) மாயை
விழுங்கி	ஒரேகாலத்தில்	அறியமாட்	அறிகிறிலேன்; [யை
மண்டி	விழுங்கி திருவயிற்றி	டேன்	
	லே வைத்து		
	(ஒருவராலும்) எழுப்ப		
	வொண்ணாதபடி		

“ அச்சோ ” என்றது - ஹர்ஷத்திலேயாக்கியருளுகிறார் (திருவடியித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, கூ-பா, எண்டிசையும். கடுகரு

கொண்டல்	மேகத்தோடேயும்	கொங்கலர்	பரிமளப்ரசுரமான
நல்	அழகிய	தாமரை	தாமரைபோலே யிரா
மால்	பெரிதான		நின்றது;
வரையேயும்	மலையோடேயும்	அண்டத்தமர	நித்யஸூரிக ளெல்லா
ஒப்பர்	ஸத்ருராயிராநின்றார்;	ர்	ரும் [நின்றார்];
கண்ணும்	(இவருடைய) திருக்	பணியநின்றார்	ஆஸ்ரயிக்கும்படியிரா
	கண்களும்	அச்சோ ஒருவர்	அழகியவா. (க)
வாயும்	திருவதரமும்		

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (எண்டிசையுமித்யாதி) முகத்திலே விழித்தவாறே ஆபத்ஸகரென்று தோற்றும்படி யிராநின்றார்.

வ்யா.—திக்குக்களெட்டிலும்வந்து அலையெறியாநின் னுள்ளகடலும், எல்லா லோகங்களையும் ஒருகாலே திருவயிற்றிலே வைத்து மௌக் த்தயத்தாலே ஒருவராலெழுப்பவொண்ணாதபடி ஒருபவனான ஆலங் தளிரிலே பள்ளிகொள்ளுகிற ஆஸ்சர்யபூத னென்று தோற்றும்படி யிராநின்றார். கண்டவாறே இவருடைய அக்ஷரத்த க(ஃ)டநா ஸாமர்த்த்யம் எனக்குத் தோற்றா நின்றது. ஆகிலும் ஆஸ்சர்யங்கள் எனக்குத் தெரிகிறதில்லை.

(கொண்டலித்யாதி) வடிவைப் பார்த்தவாறே மேகம்போலே யும் (க)“நின்ற குன்றத்தினைநோக்கி நெடுமாலேவா” என்கிறபடியே மலைபோலையும் சொல்லலாயிராநின்றார். (கொங்கலரித்யாதி). பரிம ளத்தைப் புறப்பட விடாநின் னுள்ள தாமரைபோலே யிராநின்றது திருக்கண்களும் திருவதரமும். (அண்டத்தமரர் பணிய நின்றார்) மேன்மையைப்பார்த்தவாறே நித்யஸூரிகளும் வந்து ஆஸ்ரயிக்கும் படி யிராநின்றார். (அச்சோவொருவரழகியவா) மேன்மையையுடை யார் கிட்டுகிற விஷயமென்று மகக்குக்கைவாங்கலா யிருக்கிறதில்லை வடிவழகைப் பார்த்தவாறே. .... (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (எண்டிசையுமித்யாதி) எல்லாருமொரு மிடறாய், இவளை அலைக்கப்பார்த்த ஆபத்திலே திருவடிமேலேறி வந்து தோற்றினவாறே ஆபத்ஸகனென்றுதோற்றி, இது இவனுக்கு ஆபால்யஸித்த மென்று நின்றொன்னும் ஸங்கதியை எப்பிரிப்பிக்கிறார் (முகத்திலேயித் யாதி).

“மண்டி” என்றதினர்த்தம் (எழுப்ப வொண்ணாதபடி) என்றது.

(க) தி-வாய்-ச-ச-ச.

கடுகூ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, க௦-பா, அன்னமும்.

மூ.—

அன்னமுங்கேழலும் மீனுமாய வாதியை நாகையழகியாரைக்
கன்னிநன்மாமதிள் மங்கைவேந்தன்காமருசீர்க்கலிகன்றி குன்றா
இன்னிசையால் சொன்ன செஞ்சொல்மாலையேழுமிரண்டுமோரொன்றும் வல்
மன்னவராயுலகாண்டு மீண்டும்வானவராய்மகிழ்வெய்துவரே. [லார்
திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்னமும்	ஹம்ஸரூபியாயும்	இன் இசையா	இனிய இசையாலே
கேழலும்	வாஹரூபியாயும்	ல்	
மீனும்	மத்ஸ்யரூபியுமாய்	சொன்ன	அருளிச்செய்த
ஆய	ஆகாரின்ற	ஏழும்	ஸ்வாநுபவரூபமான
ஆதியை	ஜகத்காரண பூதனான		ஏழுபாட்டாயும்
நாகை	திருநாகையிலே	இரண்டும்	பரோபதேசரூபமான
அழகியாரை	அழகியானாய் எழுந்தரு		இரண்டு பாட்டா
	ளியிருக்கிற எம்		யும்
	பெருமான் விஷய	ஓர் ஒன்றும்	பலஸ்ருதிரூபமான
	மாக		ஒருபாட்டாயுமுள்
கன்னி	(ஒருகாலும்) அழிவில்		ள
	லாததாய்	செஞ்சொல்	ஸப்த ஸந்தர்பரூபமா
நல்	அழகியதாய்	மாலை	ன இப்பத்தையும்
மா	பெரிதான	வல்லார்	அப்பயஸிக்க வல்லவர்
மதிள்	மதினையுடைய	மன்னவராய்	ராஜாக்களாய் [கன்
மங்கை	திருமங்கைக்கு	உலகு	இவ்வுலகங்களை யெல்
வேந்தன்	நிர்வாஹகராய்,	ஆண்டு	அநுபவித்து [லாம்
காமரு	எல்லாரும் ஆசைப்படு	மீண்டும்	பிறகு
	ம்படியான	வானவராய்	ரித்யஸூரிகளாய்
சீர்	ஸ்ரீவைஷ்ண ஸ்ரீயை	மகிழ் வெய்து	ஆநந்தமடைவர்கள்.
கலிகன்றி	ஆழ்வார், [யுடைய	வரே	
குன்றா	ஒன்றாலும் குறைவில்		
	லாமல்		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (அன்னமியத்யாதி) இழந்த வேத
சகூஸஸை மீட்டுக்கொடுக்கைக்கிடான அன்னமாயும், ஸ்ரீவராஹ
புராணத்தை யருளிச்செய்தும், மத்ஸ்யபுராணத்தை யருளிச்செய்
தும், இப்படி தன்னைப்ராபிக்கைக்கு வழியிட்டுக் கொடுத்த ஜகத்

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ஈ-தி, தன்னைப் ப்ரவேசம். கடுகன

காரண பூதனானவன், திருநாகையிலே தன்னழகாலே விடவொண்ணாதபடி பண்ணிக்கொண்டு நின்றானாயிற்று. (கன்னியித்யாதி) அரணுகப்போரும்படியாய், தர்ஸநீயமாய், பரப்பையுடைத்தான மதினையுடைய திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரதாநராய் எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹைபண்ணவேண்டும்படியான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயையுடைய ஆழ்வார், ஒன்றும் குறையாதபடி இனிய இசையாலே அருளிச் செய்த. (செஞ்சொல்மாலையேழு மிரண்டுமோரொன்றும்) தம்மால் அளவிடவொண்ணாமையால் பிறித்ததுபவிக்கிறார். இத்தை அப் ப்யஸிக்க வல்லவர்கள் இங்கும்கோலினப(ஃ)லங்களும் பெற்று. இது தன்னின் பலமான நித்யஸ-விரிகளோடொருகோவையாய் இனிய ராகப் பெறுவார்கள். .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

ஒன்பதாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஒன்பதாம்பத்து முன்றாந்திருமொழி

தன்னை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—நாயகனோடே இயற்கையில் கலந்து பிரிந்து அந்தபிரிவோ

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (அன்னமித்யாதி) உயிர்த்தோழியும் தானுமாய் அதுபவித்தது எழுபாட்டும், எல்லாரையும் குறித்து இரண்டொட்டும், பலஸ்ருதி ஒருபாட்டுமாய், இந்த பாட்டின்படியை அநுஸந்தித்து அதுக(X)தமாகப் பத்தென்று சொல்லமாட்டாதே விப(ஜ)ஜித்தருளிச் செய்கிறாரென்கிறார் (தம்மாலித்யாதி). ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—தன்னைவைவிக்கிலேன் ப்ரவேசம்: திருநாகையழகியாரை உருவு வெளிப்பாட்டில்கண்டு தோழியும் தானுமாய், அழகிலே ஈடுபட்டிருக்கச் செய்தே, தோழி இவளை அந்யபரதையாலே ஆஸ்வாஸிப்பிக்கக் கோவி, புஷ்பாபசயத்தாலே உத்யாநங்களிலே ஸஞ்சரிப்பிக்க; திருப்புல்லாணி யெம்பெருமான்வந்து நிரவதிக ஸம்ஸ்லேஷத்தை யுண்டாக்கி, இது-ஸாத்மிக்க வேண்டிப் பிரிந்தானென்று ஸங்கதி.

கடுக அபெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, தன்னைப் ப்ரவேசம்.

டே அவன்வர அபேகூதிதமாயிருக்க, அவன் வரக்காணுமையாலே ஆற்றாமை கரைபுரண்டுநோவுபடுகிறொருபிராட்டி, இனிநாம் அவன்முன்வந்து மேல்விழுந்து கலக்கக்கடவனென்று முறை பார்த்திருந்துண்டது அமையும்; இனி ஸ்வலாபத்துக்குநாமேயாகிலும் ப்ரவருத்திப்போமென்று கொண்டு, தன்னுடைய ஸ்தீர்தவப் ப்ரயுக்தமான நான், மடம், அச்சம் துடக்கமானவற்றைப் பொகட்டு, நம்ஸ்வரூபத்தையுமழித்து அவன்றனக்கும் ஸ்வரூபஹாரியைப் பண்ணியாகிலும் முகத்தேவிழிப்போமென்றுகொண்டு அவனிருந்த விடத்தேறப்போக ஒருப்பட்டவித்தைக் கண்டதோழியானவள் “இது உன் தலைமைக்குப்போராதுகாண்” என்று ஹிதம்சொல்ல; அவனையும் அவளுக்குமுன்னே பிற்காலிக்கிற நெஞ்சையும் பார்த்துப் பின்னையும் மீண்டுநின்று அங்கேபோகஒருப்பட்டபடியை நெஞ்சோடும், அந்த நெஞ்சுஉதவாதபோதும் உதவிக்கார்யம் செய்யும்தோழியோடுமொகக் கூட்டுகிறாள். இவள் தான் புறப்படடுப் போகையாகிறது அதிலாஹஸமிதே. ப்ராணரக்ஷணம் ஒருதலையானால் மர்யாதைகளைப் பார்த்திருக்கலாம்படியாயிராதிதே. ஸ்வரூபம் நோக்குகைக்காக இங்கேயிருந்து நோவுபடுமதிந்காட்டில் அங்கே போமது ஸ்வரூபஹாரியேயாகிலும், பின்னையும் விழுக்காட்டில் ஸ்வரூபத்தோடேசேர்ந்து தலைக்கட்டும். ஆனபின்பு அங்கேபோய் அதுபவிப்

வித்தயர்த்தம் கூட்டிக்கொண்டுபின்பு(நாயகனோடே)இத்யாதியை அது ஸந்திப்பித்து, (பிரிவோடே) என்றது-பிரிவாலே யென்கை. “பிரிவோடே இருந்து” என்று கூட்டவுமாம்; (தோழியானவள்) என்றது - “மங்கைநல்லாய்” “போதுமாதே” என்றவற்றைப்பற்ற. (கூட்டுகிறாள்) என்றது-தானேருப்பட்டபடியை அறிவிக்கிறொன்கை. தோழியானவள் விலக்குவானென்? சேர்க்குமவளன்றோவென்ன வருளுகிறார் (இவள் காணவிய்யாதி) நாயகிதானெல்லாரும் காண இப்படி ஸாஹஸம்பண்ணலாமோ வென்ன; (ப்ராணரக்ஷணமித்யாதி). எந்தஅவஸ்த்தையிலும் மர்யாதை தப்புகை ஸ்வரூபஹாரியன்றோவென்ன; அத்தலையில் வைலக்ஷண்யமடியாக வந்ததாகையாலே ஸ்வரூபாதுகுணமா மென்கிறார் (ஸ்வரூபமித்யாதி). இவனொருப்பட்டவனவிலே அவனேவருமென்று தாத்பர்யம். இவனொருப்பட்டவைஅவனறியுமோவென்ன; தன் வைலக்ஷண்யத்தைத் தானறிந்தவனாகில் அத்தாலே இவ

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ங-தி, க-பா, தன்னை. கருகுக

போமென்று அத்தயவஸிக்கிறாள்; அவன்இத்தலையில் பருவமறிந்தில
னாகிலும் தன்வைலகந்நய மறிந்திருக்குமே. .... *

பூ.—தன்னைரைவிக்கிலேன் வல்வினையேன் தொழுதுமெழு
பொன்னைரைவிக்கு மப்பூஞ்செருந்தி மணநீழல்வாய்
என்னைரைவித்தெழில் கொண்டகன்ற பெருமானிடம்
புன்னைமுத்தம் பொழில்சூழ்ந்தழகாய புல்லாணியே. (க)

பா.ப.	உரை.	பா.ப.	உரை.
வல்வினையேன் கொடியபாபாத்தைப்	ரைவித்து	ஸம்ஸ் லேஷந்தால்	
பண்ணின நான்		சிதிலமாக்கி	
தன்னை என்னை	எழில்கொண்டு வண்ணத்தை அபஹ		
ரைவிக்கிலேன் அழிக்கப் பண்ணுகிற	அகன்ற	பிரிந்த[ரி]த்துக்கொண்டு	
லேன்;	பெருமான்	எம்பெருமானுக்கு	
பொன்னை (ஓமநஸ்ஸே) பொன்	இடம்	வாஸஸ்த் தாநமான	
ஸ்வரூபத்தையும்	முத்தம்	முத்துபோலிருக்கிற	
ரைவிக்கும் அழியப் பண்ணும்படி	புன்னை	புஷ்பங்களையுடைய	
யான,	பொழில்	புன்னைமரங்களுடைய	
அப்பும் செரு பரப்புமாறப்பூத்த செ	சூழ்ந்து	சோலைகளாலே	
ந்தி ருந்தியினுடைய	அழகாய	சூழப்பட்டு	
மணம் பரிமளிதமான	புல்லாணியே	அழகிதான	
நீழல்வாய் நிழலிலே	திருப்புல்லாணி என்	கிற திவ்ய தேசத்	
என்னை என்னை	தொழுதும்	தொழுது [தை	
	எழு	உஜ்ஜீவிக்கப்பாராய்.	

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தன்னை ரைவிக்கிலேன்) நான் தானாக
மாட்டேனே, தான்எல்லாமென்னை ரைவித்தானாயிறே யிருக்கிறது.
என்னை ரைவித்து எழில் கொண்டமையுண்டிறே. (தன்னை ரைவிக்கி
லேன்) செயலுக்குச்செயல்செய்யத்தட்டில்லையிறே. நான்அதுமாட்டு
கிறிலேன். தான்கலக்கைக்கும் ஸம்பாவரை யுண்டாம்படி பிரிந்து
படுத்தின பாட்டை நான்முடிந்து தன்னை நிராஸனும்படி பண்ண

னொருப்பாட்டையறிந்து, இவன்தானே வரவிராதே தானேபற்றிவருமென்ன
வருகிறார் (அவனித்யாதி). ... ..

அந்.—முதற்பாட்டு. (தன்னையித்யாதி) நெஞ்சே அவனை ரைவிக்கிலே
னென்னவேண்டியிருக்க, “தன்னை” என்றத்தாலே நிரங்குசஸ்வாதந்தர்யம்
தோற்றுமென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (நானித்யாதி). தாத்பர்யாந்

கக00 பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ஈ-தி, தன்னைப்ரவேசம்.

வல்லேனிமே, நான்அது செய்கிறிலேன். தான்கலந்து இத்தலையை அழித்தானாகில் நான்பிரிந்து தன்னை அழிக்கவல்லேனிமே. அதுவும் செய்யமாட்டுகிறிலேன். அதாகிறது - இவள் தன் ஜீவநத்திலே நசையறுகையிமே. (தன்னைரைவிக்கிலேன்) நான் ஜகதுபஸம்ஹாரம் பண்ணுகிறிலேன். என்னை ரைவித்தானென்று தன்னை ரைவித் தால் பின்பு ஆருண்டு; இவள் அவனை ரைவிக்கையாகிறது - தான் முடிகையிமே. நீருக்குப்போக குடமுடைந்தாரைப்போலே அவர் வரக்கொள்ள, இத்தலை வெறுந்தரையாயிருக்குமன்று அவரைக் கிடையாதே.

(வல்வினையேன்) முடிந்து பிழைக்கவேண்டியிருக்க ஜீவித்திருக்க வேண்டும்படியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். துக்க ஹேது-பாபம்; ஸுகஹேது - புண்யம், இப்போது ஸுகமாவது - முடிகையிமே. முடிந்து ஸுகிக்க வொண்ணாதபடி பரார்த்தமாக ஜீவிக்கவேண்டும்படியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். (வல்வினையேன்) என்னால் ஆற்ற வொண்ணாதபடியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். அதாகிறது-தொட்டுத்தெல்லாம் அத்தலையிலே சென்று தாக்கும்படியாயிராநின்றதே. ஏதேனுமொன்றையிட்டு என் ஆற்றாமையைப் பரிஹரிக்கவல்லேனிமே. அத்தலைக்கு ஸ்வரூபஹாநியாய்த் தலைக்கட்டாதொழியப் பெற்றேனாகில், வஸ்து அவனுக்கு

தரம் (தான் கலந்தியாதி). (கலந்து) என்றவநந்தரம் “பிரிந்து” என்று கூட்டுவது. (பிரிந்து) என்றவநந்தரம் “கலந்து” என்று கூட்டுவது. தன் ஜீவநத்தில் நசையறுகையாவது - தனக்கு ஜீவநமாக அவன் முகத்தைப் பாராதிருக்கை. பிரிந்த வ்யஸநத்தாலே மேல்விழுந்து அவன் வரும்போது கிட்டநின்று முகம் மாறவைக்கில்அவன்நையச் சொல்லவேண்டாவிமே என்று கருத்து. ரைவிக்கை-கலசிப்பிக்கையாய், அதுக்கு இரண்டு தாத்தர்யமருளிச் செய்து, ரைவு-ஸ்வரூபநாசகமாகவிவக்ஷித்து பலி தார்த்தம் (நான்ஜகதித்தாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே) எத்தால் என்னை முடிக்கவேணுமென்று கலந்தாலும், முடியாதேயிருந்து அவனை நோக்கப் பார்ப்பதித்தனைபோக்கி, நான் முடியமாட்டேனென்றதாயிற்று.

சிலயந்நங்கள் பண்ணப்போகாத படியான பாபமென்ற்த்தாந்தரம் (என்னாலித்தாதி). முடியவும் யத்ரிக்கவும் போகாதே யிருப்பானென்னென்ன; (வஸ்துவித்தாதி). இப்போது பாரதந்தர்யத்தை துக்காதிக்கத்தாலே

இஷ்ட விநியோகார்ஹமாய் அற்றபின்பு இனிநம்மால் செய்யலாவதுண்டோ? பாவிதேவன்; பாரதந்தர்யத்தோபாதி பொல்லாதில்லை கிடர்; (க) “**अस्वस्वस्यैव**” திகஸ்து பரவஸ்யதாம்” என்னக்கடவதிதே. இவள்தான் முன்பெல்லாம் ஸ்வாதந்தர்யம் புருஷார்த்தமென்றுபோலேகாணும் நினைத்திருப்பது. அது புருஷார்த்தமாவது ஒருவனுக்கே; இங்ஙனன்றாகில் ஸ்வரூபாந்யதாபாவம் - புருஷார்த்தமென்கிறதன்றே. இப்போது ஒரு ஹேதுவாலேயிதே இப்பாரதந்தர்யம் பொல்லாதென்கிறது. ஸ்வாதந்தரான சக்ரவர்த்திபோல் வாரக்கன்றோ நினைத்தாப்போலே முடியலாவது.

(தொழுதுமெழு) முடிகை - ஸ்வதந்த்ர க்ருத்யமானால் ஜீவிக் குமது பாரதத்தர்ய க்ருத்யமாயிருக்குமிறே. முடிந்து பிழைக்கப் பெறுவிட்டால் அத்தை நோக்குவார்க்கொருதா(ஞ)ரசுத்ரவ்யம் வேணுமே. (உ) [நிஸூஜ்ஜலிபுட்ஸுஷ்டை-நித்யாஞ்ஜலிபுடாஹ்ருஷ்டாம்] “உண்மெசிகெட்டது” என்னுமாபோலே. [நமஜஜ்ஜேவநாதிந-நமஇத்யேவ வாதிரம்] “நமோநமம்” என்னைபோது தங்கள் மூச்சடங்கும்படியா

அதிகரிக்கையாலே பூர்வத்தில் நிலைதன்னை யருளுகிறார் (இவளித்தயாதி). ஸ்வாதந்தர்யம் - புருஷார்த்தமன்றோவென்ன (அதுவித்தயாதி). இப்போது இருவர்க்கும் ஸ்வாதந்தர்யமே புருஷார்த்தமாகலாகாதோ வென்ன (இங்ஙனன்றிகிலித்தயாதி). அவனுக்கு ஸ்வாதந்தர்யமும், இவனுக்குப் பாரதந்தர்யமும் ஸ்வபருமாகையாலே ததந்யதாபாவம் இருவர்க்கும் அபுருஷார்த்தமென்று கருத்து. ஆனால் அந்த ஸ்வருபாதுருபமான பாரதந்தர்யத்தைப் பொல்லாதென்பானென்னென்ன (இப்போதித்தயாதி). (ஹேதுவாலே) என்றது-முடியவும் யதநம்பண்ணவு மொண்ணாமையாலே யென்கை. மேலுக்கவதாரிகை (ஸ்வதந்த்ரேத்தயாதி). (முடியலாவது) என்றவநந்தரம் “ஆகையாலே நாம் தொழுவோம் வா என்கிறார்” என்று கூட்டுவது.

ஆனால் தொழுகையும் ஸ்வாதந்தர்யக்ருத்யமாகாதோவென்ன; (முடி-
கையித்யாதி). தொழுகை ஜீவந ஸாதநமோவென்ன (முடிந்தித்யாதி). தொ-
ழுகைதா(ஈ)ரகமோவென்ன(நித்யேத்யாதி). வாசிகமான தொழுகையும் தாரக-
மாமோவென்ன; “ஸஸு ஜீவ்வாதிஸ- நமஇத்யேவ வாதிரஃ” என்னுமது - தா-
ச்சீல்யே ணிநி ப்ரத்யயமாகையாலே. அதுக்குத்தாத்பர்யம்(நமோநமஇத்யாதி).
நமோவென்கை தாரகமாகிலும் அம்ருதம்போலே ஸக்ருதஸேவ்யமா யிருக்க

கக02 பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ந-தீ, க-பா, தன்னை.

யிருப்பார்கள். ஸாதநபுத்த்யாசொல்லிவிதே ஒருகால் அமைவது. அங்குஇதுதானே யாத்ரையாயிருக்குமே. (எழு)“இத்தனைஸாஹஸத்துக்கு நான்இசையேன்” என்றுஇருந்ததாயிற்று நெஞ்சு. “கெடுவாய் இதுஸாதநாமஸத்தில் அர்வயியாது; இது ஆற்றாமைக்கு உடலாம்காண், கடுகப்புறப்படு” என்கிறான். அதாகிறது-தேஹயாத்ரையிலே அர்வயிக்கும்படி தொழுகிற தொழுகையன்றே? ஜீவிக்மைக்குத்தொழுகிற தொழுகையே. இனித் தன்ஜீவநத்துக்காகத்தான் தொழுகையும் வீராஸத்துக்கு உடலாகவென்றே நெஞ்சு நினைத்திருப்பது. அத்தை அதுஸந்தித்து நெஞ்சு தரைபட்டுக்கிடக்க, “இங்ஙனன்றுகாண் வா” என்று கையைப்பிடித்தெடுக்கிறான்.

(பொன்னை ரைவிக்குமப்பூம் செருந்தி மணநீழல்வாயென்னை ரைவித்து) அந்நிலத்திலே கலந்து பிரியவல்லவனுக்கு இனி வரத்துண்டோ? நாம்போமித்தனை போக்கி. கெட்டேன்; அந்நிலத்திலேயும் கலப்பாருண்டோ? அவன்தான் பழிகொண்டானென்னலாம் படியாயிற்று, அந்த தேஸஸ்வபாவந்தானிருக்கும்படி. (பொன்னை

லாகாதோவென்ன (ஸாதநேத்யாதி), ஸர்வேஸ்வரனை ஸாதநமென்றெண்ணித்தொழும்போது ஸக்ருத்தாயிருக்குமத்தனைபோக்கி, ஆராவமுதமாக அவனை எண்ணித்தொழும்போது தொழுகை மாறுதிதேயென்று கருத்து. அவ்விபூதியிலே அப்படியே யாகிலும், நாம் இங்கே இருந்து தொழுதுவிட்டால் ஸாதநமாயேபர்யவஸிக்குமென்று நெஞ்சுக்குக்கருத்தாக “எழு” என்கிறாரென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (இத்தனையித்யாதி).

என்னைக் கைப்பிடித்தெடுக்கிறதென்? அவன் உன்னை கைப்பிடித்துக் கொடுபோகில் போகக்கடவோமென்று நெஞ்சு சொல்ல, “பொன்னையித்யாதி சொல்லுகிறான்” என்று விவக்ஷித்து வர்ணித்ததுக்குத்தாத்பர்யம். அந்நிலத்திலே கலந்தவனே வராவிட்டால் நாமும் போகாதிருக்குமத்தனையன்றோ? நாம் போவானென்னென்னவருகிறார் (கெட்டேனித்யாதி). அவன் * ஓர் பெண்கொடியை வதை செய்தானாகில், நாமும் ஒரு * நிவாஸவ்ருக்ஷத்தை அடியறப்பண்ணலாமோ? நம்மைப்பிரிந்து வரவும் மாட்டாதே அடியற்றமரம் போலே தரைக்கிடை கிடக்கிறபடி பாராயென்று தாத்பர்யம். நிரதிசயபோக்க்யமான தேசத்திலே நீங்களிருவரும்கலந்தால், அப்போது நீதானே அவனை ரைவிக்மமாட்டாதே போவானென்னென்ன; அப்போது போகவல்ல விதக்த்

நைவிக்குமித்யாதி) ஒருகார்புத்திபண்ணியிருப்பார்க்கன்றோ ஆறியிருக்கலாவது. சுவடறிந்து பிரிந்தார்க்கும் தரிக்கப்போமோ? ஒரு ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகன்போல்வார்க்கன்றோ அவன்றனே வருமளவும் ஆறியிருக்கிறோமென்று தரிக்கலாவது. பழையார்பாடாற்றவல்லது - புதியார்க்கும் ஆற்றப்போமோ? (க) [ஆருயிர்பட்டதெனதுயிர்பட்டது] என்னக்கடவதிறே; “அஸாதாரணரான நித்யஸூரிகளில் ஒரு திருவடி திருவந்தாழ்வான்போல்வார்தான் பட்டார்களோ? நான்பட்டபடி” என்கிறாரென்றாயிற்று. இதுக்கு ஜீயரருளிச்செய்யும்படி;-இதுதன்னை ஆழ்வார்பாடாநிற்க, எம்பெருமானார்- “அங்கு ஆருயிர்பட்டது, இங்கு எனதுயிர்பட்டது” என்றருளிச்செய்தார். “ஆழ்வார்களுடைய அதுபவத்தையாகில் ப்ராப்யமாகச் சொல்லுகிறதும், ஆசைப்படுகிறதும்; அதுக்கவ்வருகே, ஒரேற்றம் சொல்லுவாரைப்போலே சொல்லுவானென்” என்று நான் ஜீயரைக்கேட்க, நவோடையான ஸ்தர்க்கு பர்த்தாவினுடைய கரஸ்பர்ஸமுண்டானால் வேர்ப்பது விடுவதாமாபோலே, அதுபவத்தில் புதுமையாலே படுகிற அலமாப்புக்கானுமென்றருளிச் செய்தாராகப்பிள்ளை அருளிச்செய்வார்.

(பொன்னைவைக்கும்) நற்சரக்கை அழிக்கை அந்நிலத்துக்கு ஸ்வ
தையாயிருந்தேனன்றென்று அதுக்குத் தாத்தாய்மருளுகிறார் (ஒருவித்யாதி).
(கார்யபுத்தி) வைக்கவேண்டுமென்கிற புத்தி. எனக்கு அது இல்லை அப்போதெ
ன்றுகருத்து. இருபத்தைந்து ஸம்வத்தஸரம் காட்டோங் நாட்டோடுவாசியற
கலந்துசுவடறிந்தவள் (உ) “*सुखं दुःखं च संनितं - तद्वत्तस्य सत्त्वं*”
என்னவிலையோவென்ன வருளுகிறார் (ஒரு ஸ்ரீஜநகேத்யாதி). புதியார்க்கு
ஆறியிருக்கப் போகாதபடி ஈடுபடுத்துமோ வென்ன (ஆருயிரித்யாதி). ஆரெ
ன்று ஸாமாந்யோக்தி, திருவடி முதலானாரைக் காட்டுமோவென்ன; (இதுக்
கித்யாதி). *விண்ணுளாரிலும் சீரியரான முழுக்ஷ-க்களுக்கும், நித்ய முத்த
ருக்கும் அதுபாவ்ய விஷய மொத்திருக்க, நித்யர்க்கு ஏற்றமுள்ளதாகக் கோலி,
அதிலும் தமக்குப் பெருமையுள்ளதாகவே அதுக்குக் கருத்தென்று திருவுள்
ளம்பற்றி சங்கிக்க, அதுபுதுமையின் கார்யமென்று பரிஹரித்தஜிதிஹ்யத்தை
யருளுகிறார் (ஆம்வார்களுடைய வித்யாதி).

“பொன்னை மாற்றழிவிக்கும் செருந்திப்பூ” என்று சப்தார்த்தமாய் தரீதப் பாயம் (நல்லித்யாதி). ஒன்றைச்சொன்னது எல்லாவற்றுக்கு முபலக்ஷண

கக:௦௪ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ஈ-தி, க-பா, தன்னை.

பாவங்காணும். தலைமையாகப் பேர்பெற்றவற்றை யெல்லாமழிக்கை அவ்வூரில் பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் பணி. அசேதநமான செருந்தி கேவலவர்ணஸாம்யமாத்ரத்தைக்கொண்டு பொன்னை யழித்தால்(க) “சுலோகஸ்யுத்யு- துல்யஸீவயோவ்ருத்தாம்” என்றுகொண்டிருவத் துக்குஅபிமாநித்திருப்பாரைப் பரமசேதநன் அழிக்கச் சொல்லவேணுமோ? ஸர்வதாஸாம்யமுடையாரைஅங்குள் ளாரழிப்பார்களாயிற்று. தான் புருஷோத்தமனுவிதுகொண்டு *நாரீனாமுத்தமையானஇவளை அழித்தானாயிற்று. செருந்தி பொன் னைஅழித்தது; இவன்இவளைஅழித்தான். நாயகன்றான்இவள் தன்னை “பொன்னே” என்றுபோலேகாணும் வ்யபதேசிப்பது. (உ) “உமிழ் பாலை கடந்தபொன்னே” என்னக்கடவதிறே. (அப்பூஞ்செருந்தி)(ஃ) “யுதேயுதேய ஸ்ரோமி-வ்ருக்ஷேவ்ருக்ஷேச பஸ்யாமி” என்னுமாபோ லேகலந்தபோதை அங்குத்தை போக்ய(ஃ)தை - இப்போதுகூட நெஞ்சிலேவடிம்புகிறபடி. அந்தபோக்யதைஇப்போதுங்கூடவந்து தோற்று நின்றதுகாணும். (பூச்செருந்திமணநீழல்வாய்) பரப்புமா தப் பூத்திருப்பது, பரிமளம் மிக்கிருப்பது, நிழல் செய்திருப்பதா யிருக்கிறபடி. நிறமும் மணமும் நிழலும் இவையெல்லா முண்டா யிருக்கிறபடி. ஓரிந்த்ரியங்கொண்டு ஒதுங்க நிழலில்லைகிடர், ஸர்வே ந்த்ரியாபஹாரசுமமானதேசம். சக்ஷுரிந்த்ரியத்துக்கு நிறம், க்ரா(ஸ்)ணேந்த்ரியத்துக்கு-மணம், ஸ்பர்ஸேந்த்ரியத்துக்கு நிழல்.

(நீழல்வாயென்னை ரைவித்து) ஒருவர்க்கொருவருண்டான ஏற்றங்கொண்டு கார்யமில்லை; நிழலே அழிக்கவற்று. நிழலிடத் மென்கிறார் (தலைமையித்யாதி). மேலெழுந்து நீச்சத்தாலே அழுக்கும் செருந் தியை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லப்போமோ வென்ன வருளுகிறார் (அசேத நேத்யாதி). அசேதநமானது அசேதநத்தையும், பரமசேதநன் பரமசேதநத் தையும்ரைவிக்குமென்று அறிந்தமர்யாதை எது, அநியமேந்ரைவிக்கலாகாதோ வென்ன (ஸர்வதேத்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). நாட்டில் பொன்னாகக் கீழருளிச்செய்து, பொன்னானவளை ரைவிக்கும் செருந்திநிழலிலேதானும் என்னை ரைவித்தா நென்கிறாளென்று யோஜநாந்தரம் விவக்ஷித்து, இவள் பொன்னாகக்கு உபபத்தியருளுகிறார் (நாயகனித்யாதி). “அப்பூம்” என்றதுக் குத் தாத்பர்யம் (வ்ருக்ஷேயித்யாதி).

“என்னை” என்று தன்னைப்போரப்பொலியச் சொன்னதுக்குபா(ஃ)வம்

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ஈ-தி, உ-பா, உருகிருஞ்சே. ௧௬௦௫

தென்னை நைவித்து - “கடலைத்தரைகண்டேன்” என்னுமாபோலே என்னுடைய ஸ்திரீத்வாபிமாநத்தைப் போக்கித்தான் கிட்டினால், நான் தன்னையினைத்திருந்ததெல்லாம் போய், அத்தலை இத்தலையாம் படிமாறாடப்பண்ணி. கலக்கைக்கு எதிர்த்தலையில்லாதபடி அழித்து. கலப்பார்க்கு எதிர்த்தலைதான் வேண்டாவோ? முன்பெல்லாம் இவன் கையிலே அவன்றான் அழிந்திறேபோந்தது. யுத்தத்திலே ஜயாப ஜயங்கள் வ்யவஸ்த்தித மல்லாதாப்போலேயாயிற்று ஸம்போகத்திலும். (என்னைநைவித்து) ஒருமிதுநமாய் பரிமாறாநின்றால், அதில் இனிமை இரண்டுதலைக்கும் ஒத்திருக்க வேண்டியிருக்க, தாம் அதில் அந்வயியாதாராயிருந்தபடி. “நைவித்து” என்றதுதான் ஸம்ஸலே ஷத்துக்குப்பேர். (நைவித்தெழில் கொண்டு) கொண்டு கிழிச்சிரையறுத்துக்கொடுபோவாரைப்போலே விதி நிஷேதங்களுக்கு ஆஸ்ரயமில்லாதபடி அழித்தாயிற்றுக்கொண்டு போயிற்று. (அகன்ற) இனி அவஸ்யம் பிரிவு அபேக்ஷிதமிறே. உத்தேஸ்யம் கைபுகுந்தால் கடலோடத்தட்டில்லை. (பெருமானிடமித்யாதி) முத்தரும்பின புன்னைப் பொழிலாலே சூழ்ந்தழகிய புல்லாணி. .... (௧)

மூ.—உருகிருஞ்சே நினைந்திருந்தென் தொழுதுமெழு

முருகுவண்ணெண்மலர்க் கைதையின்நீழலில்முன்னொருநாள்

பெருகுகாதன்மை யென்னுள்ளமெய்தப் பிரிந்தானிடம்

பொருதுமுந்நீர்க்கரைக்கே மணியுந்து புல்லாணியே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெஞ்சே	மனமே	உருகின்	உருகி என்னப்ரயோஜ
இங்குஇருந்து	இங்கேஇருந்து	முருகு	தேனை [நம்;
நினைந்து	நினைத்து	உண்	புஜியாநின்ற

(கடலையித்யாதி). “மணநீழல்வாய் என்னழில் கொண்ட” என்றத்தாலே ஸம்ஸலேஷம் ஸித்தமன்றோ? “நைவித்து” என்று சொல்லவேணுமோவென்ன (ஒருமிதுநமித்யாதி). இத்தால் போக(ஹ்) தசையில் ஸ்வபாரதந்தர்யத்தை அழித்து போக(ஹ்) ததை எனக்குரஸிப்பித்தானென்றதாயிற்று. விதிநிஷேதங்களுக்கு) என்றது-அவனேவரக்கடவனென்று அத்தயவஸித்திருக்கக்கடவனென்றதுக்கும், ஸ்வப்ருவ்ருத்தி பண்ணக்கடவனல்ல நென்றதுக்கு மென்கை. (இனி) என்றவநந்தரம் “அவனுக்கு” என்றுசேஷம். (கடலோடுகை)சாடி(ஹ்). பொன்னுண்டானால் கப்பல் வர்த்தகம் பண்ணுகையும், பொன்னு தன்னைப்பெற்றால் திருப்புல்லாணியிலேகிடக்கையுமென்கை. (௧)

(க) ரா-ஸு-நி-சு-ள. (உ) ரா-ஸு-சு-சு-சு. (ந) தி-வாய்-சு-சு-சு.

யிற்று. தேனை புஜியாநின்னுள்ள வண்டுகளையுடையதான மலரையுடைத்தான தாழைநீழலின் கீழே. அங்குள்ளார்க்கும் ஸம்போகமாதல், அதுக்கந்தரமான மதுபாநமாதலாய்ச் செல்லாநிற்குமாயிற்று. அகந்தரமான ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ப (ப) லாதா (ஈ) நம்பண்ணுகிறபடி. அவை முன்புகலப்பதுபின்பே ஒருகலவிக்கு உறுப்பாக வாயிற்று. அவன் கலக்குமது-பின்பு பிரிந்து ஆற்றுமையை விளைப்பித்துக் கண்டுகொண்டிருக்கக்காகவாயிற்று. (முன்னொருநாள்) பாவிசேனதுவுமொருநாளே. (நாள்) நாயகன்மனைக் கண்டாப்போலே யிருக்கிறது காணும் கலந்து பிரிந்தவற்றை நாளை நினைத்தவாறே. இன்னுபோலன்றிறே.

(பெருகுகாதன்மை யென்னுள்ள மெய்தப் பிரிந்தானிடம்) என்னுடைய ஹ்ருதயமானது மிக்ககாதலையுடைத்தாம்படிபண்ணி தன்னைக்கொண்டுகடக்கநின்றனாயிற்று. (பெருகுகாதல்) (க) “அதனில் பெரியவென்னவா” என்னுமாபோலே விபு (ஈ) த்வத்துக்கு அவ்வருகாம்படியாயிருக்கை. அணுவஸ்துவிறே விபு (ஈ) வஸ்துவை விளாக்கொலை கொள்ளுகிறது. அப்படியே யிருக்குமிதே ஸங்கோசமற அவன் பண்ணிக்கொடுத்தவாறே. பிரிகிற தமக்கும் அதுண்டாகில் பிரியானிறே. இன்னம்காதல்தானே பெருகித்தலைமறிந்ததில்லை. (பிரிந்தான்) இதுக்கு முன்புத்தைத் திருநாமங்களறியாளாயிற்று. தானறிந்தபோதுகண்டத்தையிறே இவள் சொல்லுவது. †[அங்கமலக் கண்ணன்] என்னுமாபோலே - கறுத்திருக்கும், வெளுத்திருக்கு மென்னுமாபோலே, இதுவுமொருநிரூபகம். (பொருது முந்நீர் கரைக்கே மணியுந்து புல்லாணியே) உத்தேஸ்யஸித்திக்கு இருந்த

சுப்தார்த்தம் (தேனையித்யாதி). வண்டானபோதே தேனையுண்கை ஸித்தமாயிருக்க “முருகுண்” என்று விசேஷிக்கையாலே ப (ப) லாதா (ஈ) நார்த்தமென்று தோன்றுகையாலே, பலஹாநிக்கு நிமித்தம் ஸம்ஸ்லேஷமாக வேணுமென்று விவக்ஷித்துத்தாத்பர்யம் (அங்குள்ள வித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). “ஒரு” என்று விசேஷித்ததுக்கு சுமொட்டிலே தாத்பர்யமருளி “மனனே” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் நாயகனியாதி).

(ஸங்கோசமற) ஜ்ஞாநஸங்கோசமற. “பெருகு” என்றவிடத்தில் வர்த்தமானார்த்தம் (இன்னமித்யாதி). (உத்தேஸ்யம்) என்றது - முத்தும் மணியும். நாயகி-உத்தேஸ்யமாயிருக்க, பொருள் உத்தேஸ்யமாகப் பிரிவு சொல்லுவ

கக00௮ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, ஏதுசெய்தால்.

விடம் விட்டுப்போக வேண்டாததேசம். “பொருளவையில் பிரி கிறேன்” என்றவனுக்குக் கண்ணழிவு சொல்லவொண்ணாத தேசம். கீழ்ப்பாட்டில் சொன்னஒளிமுத்தமுந்தானிருக்கிறபடி.(௨)

மூ.—ஏதுசெய்தால் மறக்கேன்மனமே தொழுதுமெழு
தாதுமல்கு தடம்கூழ்ப்பொழில் தாழ்வர்த்தொடர்ந்துபின்
பேதைநின்னைப் பிரியேனினி யென்றகன்றானிடம்
போதுநானுங்கமழும் பொழில்சூழ்ந்த புல்லாணியே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மனமே	நெஞ்சே	இனி	“இனிமேல்
ஏதுசெய்தால்	எந்த வ்யாபாரம் செய்	பிரியேன்	பிரியமாட்டேன்”
	தால்	என்று	என்று சொல்லி
மறக்கேன்	(இவரை) மறக்கக்கட	பின்	பின்பு
	வேன் ;	அகன்றான்	பிரிந்தவனானஎம்பெரு
தாது	தாதுகளாலே		மானுக்கு
மல்கு	வ்யாபந்தமான	இடம்	வாஸஸ்த்தாநமாய்
தடம்	தடாகங்களாலே	போது	புஷ்பங்கள்
சூழ்	சூழப்பட்ட	நாளும்	திந்தோறும்
பொழில்	சோலைகளுடைய	கமழும்	மலர்ந்துபிரிமளத்தைப்
தாழ்வர்	பர்யந்தங்களிலே		புறப்படவிடா நின்
தொடர்ந்து	(என்னை) துடர்ந்து		றுள்ள
	கொண்டு	பொழில்	சோலைகளாலே
பேதை	பேதையான	சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட
நின்னை	உன்னை	புல்லாணியே	தொழுதுமெழு. (கூ)

துண்டோ வென்ன; நாயகிக்கு ப்ரீத்யர்த்தமாக முத்தும் மணியும் கொண்டு வந்து பூட்டவேணுமென்று பிரிகை யொன்றுண்டு, அதுக்கும் அவகாசமில் லாத தேசமென்று நெஞ்சுக்குச் சொல்லுகிறாரென்று தாத்பர்யம் - (பொருள வையில்த்யாதி). (பொருளவையில்) பொருளுக்காகப் பிரியும் பிரிவுகளில். மணியுண்டானால் முத்துக்காகப் பிரியலாமென்றபடி கீழ்ப்பாட்டில் அதுவு முண்டென்று ஸித்திமாயிற்றென்கிறார் (கீழித்யாதி). புன்னை மொட்டை முத்தாகச்சொன்னத்தாலே, இதுவே முத்தென்று தாத்பர்யம்; அன்றிக்கே கடல்களையாகையாலே முத்தங்களாலே ஸ்மருத்தங்களான புன்னைப்பொழி லென்றர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்தாரென்னவுமாம். “இலங்குமுத்தம் பவளக் கொழுந்தும்” என்றுநிகமத்தில் கீழ்ச்சொன்னத்தை உபஸம்ஹரிக்கையாலே, முதற்பாட்டிலும் பொழிலிலுண்டானமுத்துக்களும்பரபாக(ஐX)த்திலொளி பெற்றிருக்கை விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம்பற்றி (ஒளி முத்து) என்கிறது.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ந-தி, ந-பா, ஏதுசெய்தால். கக்0க

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (ஏதுசெய்தால் மறக்கேன்மனமே)
நினைக்க வொண்ணாமையன்றிக்கே மறக்க வொண்ணாதென்கிறது.

நாட்டார்தந்தாழுடைய அபிமதரைப் பிரிந்தால் கூடினபோது மறக்கமாட்டாராய், பிரிந்தபோது நினைக்கமாட்டாரா யிருப்பார்கள். இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே பிரிவில் மறக்கவொண்ணாதபடியா யிராநின்றது. இனி அவர்கள்படியன்றிக்கே நம்மது விஸஜாதீயமாயிருந்த பின்பு கிட்டினால்தான் மறக்கலாமாகில் பார்ப்போம், போந்துகாண யென்கிறாள். இவள்படி வ்யாவ்ருத்தமாயிறே யிருப்பது. (மனமே) பேறு இழவுகளிரண்டாலும்வரும் வ்யஸநாட்ப்ப்யு(ஈ)தயங்களுக்கு உன்னைக் கொண்டிறே அதுபவிப்பது. (தொழுதுமெழு) மறக் கைக்கும் தொழவேணும் போலேகாணும். ஏதேனுமாக அபிமத லாபம் தொழுகையாலல்ல தில்லையாயிருந்தது.

(தாதுமல்குதடம்குழ் பொழில்தாழ்வர்) பூக்களுதிர்த்த தாதாகிற படுக்கையிலேயாயிற்றுக்கலந்து பிரிந்தது. பூக்களுதிர்த்த தாதுகள் மிக்கிருந்துள்ள தடாகங்களாலே சூழப்பட்ட பொழில் பர்யந்தங்களிலே. ஒத்த நிலங்களிலே யென்றபடி. (துடர்ந்து) (க) “ராமஸ்து ஸீதயாஸார்த்தம் விஜஹாரபஹுவீந் ருதாந்” என்னுமாபோலே போச (ஈX) ஸ்ரோத ஸ்ஸில் இவஸ்போனபோனவகைதோறும் வடிம்பிட்டுக்கொண்டு

அநு.— மூன்றும்பாட்டு. (ஏதீத்யாதி) நெஞ்சானது “ நீ என்னை உருகிநினைந்து இங்கிருந்தென் ” என்னுநின்றாய், நீ மறந்திருந்தால் நானும் மறந்து உருகாதிரேனோ வென்ன; நான் மறக்க வேண்டிலும் அங்கு போகவேணும் வாவென்கிறுளென்று ஸங்கதியை ஸூசிப்பிக்கிறுள் (நினைக்கவீத்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் நினைத்தமட்டிலே உருகப்பண்ணுகையாலே நினைக்க வொண்ணாமை சொல்லிற்று. இதில்மறக்கவொண்ணாமை சொல்லிற்றென்று கருத்து.

(வ்யாவ்ருத்தமாயிறே) என்றது-கிட்டில் ஆந்தாதிசயத்தாலே பரவஸ்யத்தை யுண்டாக்கு மென்றபடி. (அப்பயுதயங்களுக்கு) என்றவகந்தரம் “ஹேதுவாகையாலே” என்று சேஷம். தொழுதால் மறக்கலாம் என்றத் தைப்பதாபுடமாக்கியருளுகிறார் (மறக்கைக்கு மித்யாதி வாக்யத்தவ்யத்தாலே).

“கலந்து” என்னுமல் “துடர்ந்து” என்கையாலே இவள் அவனை ஸ்வாதி நமாக்க வேணமென்று, எதிர்விழி கொடாநிற்கவும் விடாதே மூடியத் துடர்

(க) ரா-பா-எஎ-உஅ.

ககூக0 பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ந-தி, ந-ப.1, ஏதுசெய்தால்.

வந்தானாயிற்று. இவளுக்கு ஒருவகையால் ஒரேற்றமுண்டாம்படி-
பண்ணிற்றிலன். எவ்வளவாகக் கலந்து பிரிந்தால் இவளை இழக்க
லாவது; அவ்வளவும் கலந்து விட்டானாயிற்று.

(பின்பேதை நினைப்பிரியேனினி யென்றகன்றான்) வ்யதிரேக
த்தில் இவள் உள்ளாகா ளென்னலாம்படி கலந்துவைத்துத்தன்னைக்
கொண்டுபின்னை அகன்றாயிற்று. (நினை) கலக்கப் பொறுப்
பாரையன்றோ பிரிவது. உன் ஸௌகுமார்யம் கண்டுவைத்துத் தான்
பிரிவதோ? (பிரியேனினி யென்றகன்றான்) கடுகப்பிரிந்துகொடுநின்
றால் இடிவிழுந்தாரைப்போலே இவள்முடிந்துகொடுநிற்குமென்று
பார்த்து, பிரிவுஸாத்திக்கைக்காக வ்யதிரேகமுகத்தாலே பிரிவை
ப்ரஸங்கித்தானாயிற்று. அதாகிறது - “இவன் அந்த ஸம்ஸ்லேஷ
ஸமயத்தில் சொன்னவார்த்தையாகாதே இது” என்று ப்ரத்ய
பி (2) ஜனையபண்ணித் தரிக்கைக்காக; இங்ஙனன்றாகில் ஸம்ஸ்லேஷத்
துக்கு உறுப்பான பாசரமன்றே இது. “இயற்கையில் கலவிக்கு
முன்பும் உண்டுடுத்துத்திரிந்தவளன்றோ இவள் ” என்றிராதே
கிடாய், உன்சுவடறிந்தபின்பு “இனி பிரிந்துஆற்றமாட்டேன்காண்”
என்றிலளாயிற்று. இவள்தான் இங்ஙனே வருந்திக் கொடுகிடந்து

தாரென்னுமது தோன்றுகையாலே பவித்தது (இவளுக்கியாதி வாக்யத்வ
யத்தாலே).

“துடர்ந்து அகன்றான்” என்றத்தாலே ஆந்தர்யம் தோற்றச் செய்தே
யும் “பின்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (வ்யதிரேகத்திலித்யாதி). அகலுமவன்
பிரியேனென்று சொல்லுவானென்னென்ன (கடுகவித்யாதி). பிரியேனெ
ன்று வ்யதிரேகமுகத்தாலே சொன்னால் பிரிவு ஸாத்திக்குமோ? போய்வரு
கிறேனென்று சொல்லிப்போனானன்றோ ஆறியிருப்பதென்ன (இவனித்யாதி).
ஸம்ஸ்லேஷ தசையில் பொய் சொல்லி விட்டானென்று பின்பு தானே அற்
ந்திருந்து தரிக்கலாமென்று சொன்னானென்கை. (க) “அகலகில்லேன்” என்
னுமபோலே “பிரியேன்” என்றது ஸம்ஸ்லேஷரஸாதபவத்தில் உம்ஸத்
கதையாலே சொன்ன பாசரமானாலோ வென்ன; அங்ஙன சொல்ல வொண்
னாதே; மேலே அகன்றானென்றிருக்கையாலே என்றத்தையருளுகிறார் (இங்
னித்யாதி). ஆனால் இவள் அப்போதே யறிந்து பிரிவு வாராதபடி அவளை
விரைக்க வொண்ணாதோ வென்ன; பேதையாகையால் அறிய மாட்டிற்றில
ளென்கிறார் (இயற்கையிலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). இயற்கையில் புணை

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ஈ-தி, ஈ-பா, ஏதுசெய்தால். கசுக்க

துக்கப்படாளித்தனையாயிற்று ; இவள்பேதையாயிற்று. இவன்
முன முக்தகண்டமாபப் பிரியேனென்றாலும், “அதுதானும் கலவி
யிலே ஒருப்காரமோ” என்றிருக்குமாயிற்று இவள். “பிரிவு”
“கலவி” என்கிற இவற்றுக்கு வாசியறியாளாயிற்று.

(பேதை) வயஸ்ஸால்வந்த இளமை. போக (ஐக்) த்தில் வந்
தால் முற்றியிருக்குமிதே. இனித்தான் விலகணவியுயங்கன்,
எதிர்த்தலைதன்னையுமுண்டாம்படி பண்ணியிதே புஜிப்பது. (பிரியே
னினியென்றகன்றான்) சொலவுக்குச் சேராதசெயலைச் செய்தான்.
இப்படி கலந்துவைத்துப் பிரியுமது ஒரு சைதநயக்ருத்யமன்றிதே.
பாவியேன், என்ஆற்றாமை கண்டால் கூடவிருக்கவன்றோ வடுப்
பது. இவன்றான் அனைத்தகையை நெகிழ்த்தே வார்த்தைசொல்லு
வது. அப்போது உடம்பில் பிறக்கும் வைவரண்யம் காணுமே.
இதுகண்டால் போகலாமோ? இவள்தான் பிரிவறியாளே யாகிலும்
தன்கார்யம் செய்கை தவிராதே. தன்னால் தகையலாவதன்றிதே.
(என்றகன்றான்) பாவியேன் இவற்றிலேஒன்றே அமையாதோ? இது

ர்துவளருகையாலே, பிரிவில் வ்யுத்தத்தியில்லாமையாலும் அறியாளேயென்
று பரிஹாரந்தரமருளுகிரர் (இவன்றானித்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே).

பிரிவறியாதவள் கலவியில்ரஸந்தானறிவாளோ? இவன் கலக்கைக்கென்னவ
ருளுகிரர்(வயஸ்ஸாலித்யாதி). இப்படிபோக(ஐக்)ரஸத்தில் முற்றியிருக்கும்
வளாநால் இவன்றான் அகலுவானென்னென்ன (இனித்தானித்யாதி). போ
கம் ஸாத்மிக்கைக்காகப் பிரிந்தானென்று கருத்து. பிரியேனென்றது - பிரி
வை ப்ரஸங்கிக்கவேண்டி வ்யதிரேகமுகே சொன்னென்று கீழெல்லாம்
தாற்பர்யமருளிச்செய்து, “ பிரியேன் ” என்றது ப்ரீத்யதிரேகத்தினானே
யாகத்திருவுள்ளம்பற்றி தாற்பர்யம் (சொலவுக்கித்யாதி). சேராமையை உப
பாதிக்கிரர் (இப்பாட்டிலித்யாதி). சைதநயக்ருத்யந்தானேதென்ன (பாவி
யேனித்யாதி). ஆற்றாமைகாண ப்ரஸக்தி யென்னென்ன (இவனித்யாதி
வாக்யத்யந்தாலே). பேதைக்கு வைவரண்யம் பிறக்குமோவென்ன (இவள்
தானித்யாதி). இனிப்பிரியேன் என்றத்தாலே ; இப்போது பிரிகிறேனென்று
சொன்னதாயிற்றென்று மூன்றாம் தாற்பர்யம் விவகித்து, உக்த்யதுஷ்ட்டா
நங்களுக்குச் சேர்த்தியுண்டானதாய், இரண்டும் வேணுமோவென்கிரருளென்று
தாற்பர்யமருளுகிரர் (பாவியேனித்யாதி). பிரியேனென்று சொல்லி அகன்
தவன் நாம் அங்குப்போனால்தான் போக(ஐக்)ம் ஸாத்மிக்கும்படி அவன்

ககுகஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ஈ-தி, ச-பா, கொங்குண்வண்டே.

தான் இரண்டாயிரம் பிரிவுபோலேயிருக்கிற துகாணுமிவளுக்கு. பிரியேனென்று சொன்னபோதே பிரிந்தானேயிறே. பின்னைப்போனது மிகை. (போதுநாளும் கமழும் பொழில் சூழ்ந்த புல்லாணியே) பரிமளம் ஸாத்திக்கும்படியான தேசமாயிற்று. நித்யவஸந்தமான தேசம். .... (ஈ)

மூ.—கொங்குண்வண்டே கரியாகவந்தான் கொடியேற்குமுன் நங்களீசன் நமக்கே பணித்தமொழி செய்திலன் மங்கைநல்லாய் தொழுதுமெழு போயவன்மன்னுமூர் பொங்குமுந்நீர்க்கரைக்கே மணியுந்து புல்லாணியே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொங்கு	தேனை	செய்திலன்	செய்யவில்லை;
உண்	புஜியாசின்ற	மங்கைநல்லாய்	தொழியே? (நீ),
வண்டே	வண்டே	அவன்	அந்த எம்பெருமான்
கரியாக	(ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு) ஸாக்ஷியாம்படி	போய்	சென்று [கிற
வந்தான்	எழுந்தருளினான்;	மன்னும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
கொடியேற்கு	பாபியான அடியேன்	ஊர்	திவ்யதேசமாய்
முன்	முன்பு [விஷயத்தில்	பொங்கு	பொங்காரின்ற
நங்கன்	நமக்கு	முந்நீர்	ஸமுத்ரமானது
ஈசன்	ஸ்வாமியாயிருந்தவன்	கரைக்கே	கரையின் அருகே
நமக்கே	நம்விஷயத்திலேயே	மணி	மணிகளை
பணித்த	அருளிச்செய்த	உந்து	தள்ளாரின்றிருந்துள்
மொழி	பாசரத்தின்படி		துமான
			புல்லாணியே தொழுதுமெழு. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (கொங்குண்வண்டே கரியாகவந்தான்)

கலந்துவிடாதிருப்பானேவென்னும் ப்ரஸ்ரத்திலே “போதுநாளுமிய்யாதி” என்று விவக்ஷித்தத்தாத்தர்யம் (பரிமளமிய்யாதி). போது-புஷ்பம், நாளும் கமழுகையால் பலிதம் (நித்யேய்யாதி). ... (ஈ)

அரு.—நாலாம்பாட்டு (கொங்கித்த்யாதி). கீழ் மூன்று பாட்டாலும் தானும் நெஞ்சமாகத்தொழிப்போக ஒருப்பட்டபடி சொல்லிற்று. இப்படி ஸஹ்ருத்யமாக ஒருப்பட்டவாறே தோழியானவள், “இதென்னபுதுமை, என்னையுமறியாதே ஒருவன்வந்து கலந்ததுண்டோ? ஏது புறப்பட நினைத்தாய்” என்று தடுக்க, அவளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள் என்று ஸங்கதி.

“வண்டே” என்று அவத(ஈ)ரிக்கையாலே நீ. அறியா யென்றது பலி

தான்) தானும் யானுமேயாம்படிக்கீடாக வந்தான். தன்வளையத்
திலே மதுபாநம் பண்ணுகிறவண்டே சான்றும்படி வந்தான். உப
வாஸக்ருஸர் முகம்பார்த்து வார்த்தை சொல்லார்களிறே ஸுகமே
ஜீவித்திருக்குமிவர்கள். அவை உண்டுடுத்து ஸுகமே காலம்போக்கு
கிறனவிதே. “நக்குண்டார் நாவிறார்” என்று அவன்பக்கலிலே
ஜீவித்தவை நமக்காக வார்த்தைசொல்லுமோ? (கொடியேற்கு).
ஸஸாக்ஷிகமான ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு மன்றும்படியான பாபத்தைப்
பண்ணினேன்.

நீ அதுபவித்த இதுக்கும் பிறரை ஸாக்ஷி கேட்கவேண்டுமோ? அமையும்; நீதானே சொல்வான்; (முன்நங்கரீசன் நமக்கேபணித்த மொழிசெய்திலன்) ஸம்ஸ்லேஷஸமயத்தில் நம்மைத் தனக்காக்கி எதிர்த்தலையிலையாம்படி கலந்தவன், நமக்குச்சொன்னபாகுரத்தின்படி செய்கிறவன் ; கடவவவர்களே விலங்கினின்றால் பின்னை நிவாரகரிலையிறே. (நமக்கேபணித்த)(சு)[ಅಸೃಙ್ಗಂಘ್ರಂಭೃತ್ ಸ್ತುತೃಷುಃ- ஆಂಘ್ರಸಂಘ್ರಮಂಭರோதர்ಮஸ்த்வத்த ಏವ ಮಯಾಸ್ರುತಃ] ಕಲಕಕಿರಬೋ ತು ಸೊಲ್ವಿಹ್ರೋಽ ವಾರ್ತತಾಯುಷಂ. ಅತಾಕಿರತು - “ಸಿಲರೋಡೇ ಸಿಲರ್ ಕಲಂತು ಪಿರಿಂತಾಲ್ ಪಿನ್ನೇಅವರ್ಗಂಭದಿಂ ವ್ಯಸನಮ್ ಕಂಡಾಲ್ ನಾನ್ಬೊಹುಕ್ಕಮಾಡ್ಡೆಂಕಾಣ್; ಇತುಕಾಣ್ಱೆಂಪ್ರಕೃತಿ

த்தென்று திருவுள்ளம்பற்றி தாற்பர்யமருளுகிறார் (தானுமித்யாதி). வண்டி தான் உண்டாயிருக்க, தானும் யானுமே யென்கிற தென்னென்ன வருளுகிறார் (தன்னித்யாதி). (சான்றும்படி) ஸாக்கியாக. அந்த வண்டிதான் க(ஸ்)ட கக்ருத்யம் செய்யாதோ வென்னும் ப்ரஸ்ரத்திலே “கொங்குன்” என்று விசேஷணமென்று விவக்ஷித்ததுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (உபவாஸேத்யாதி). குறைவற்றார் குறைவாளரை நோக்கக்கடவரென்று முண்டே; தையயாலே பாராதோ வென்ன; கொங்குபதவாஸநாபலிதமான உட்கருத்தருளுகிறார் (நக்குன்டாரித்யாதி).

(நீதானே) என்றவநந்தரம் “இனி செய்யத்தக்கதேது” என்றுசேஷம். “நங்கள்” என்று சொல்லும்படி கலந்த கலவியைத்திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (ஸம்ஸ்லேஷெத்யாதி). “சுஸம்” என்றதகுக்குக்கடுத்து (கடவவித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டிலே “பேதை நின்னைப் பிரியேன்” என்றத்தையுட்கொண்டதருஷ்டாந்தம் தாத்தர்யம் (ஆம்ருஸம்ஸயமத்யாதி). பிராட்டியோடு

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ஈ-தி, று-பா, உணரிலுள்ளம். கககரு

அவன் போய் மன்னும் ஊரென்னுதல். அவ்விடம் ஆர்த்தரில்லாத விடம்போலே காணும்; அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுமிடத்தில் ஆர்த்தரில்லையிறே. (பொங்குமுந்நீர் கரைக்கே மணியுந்து புல்லாணியே) ஆர்த்தர்க்கு உத்தேச்யம் சென்று பெறவேண்டாதே, இருந்த விடத்தே கொடுவந்து தள்ளும் தேசமாயிற்று. பாவினேன்; அத் தேசத்தின்படி அவனுக்குமுண்டாகப் பெற்றிலோமே?. .... (ச)

மூ.—உணரிலுள்ளம் சுமொல் வினையேன் தொழுது மெழு துணரிநாமுல் நறும்போதுநம் குழ்குமுல் பெய்து பின் தணரிலாவி தளருமெனவன்பு தந்தானிடம் புணரியோதம் பணில மணியுந்து புல்லாணியே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உணரில்	நீனைத்தவாறே	தணரில்	பிரியில்
உள்ளம்	ஹ்ருதயமானது	ஆவி	ப்ராணன்
சுடம்	சுடாரின்றது ;	தளரும்	அழிந்துவிடும்;
வினையேன்	(இப்படிப்பட்ட)பாபத்	என	என்னும்படியான
	தைப்பண்ணி	அன்பு	ப்ரீதியை
ஆல்	கஷ்டம்; [னேன்.	தந்தான்	கொடுத்தவனை எம்
துணரி	பூங்கொத்துக்களை		பெருமானுக்கு
	புடையதான	இடம்	வாஸஸ்த்தாநமாய்,
நாமுல்	கோங்குமரங்களின்	புணரி	ஸமுத்ரத்தினுடைய
நறும்	செவ்வியதான	ஓதம்	அலைகளானவை
போது	புஷ்பங்களை	பணிலம்	சங்கங்களிலுண்டான
குழ்	முடித்திருந்துள்ள	மணி	முத்துக்களை
நம்	நம்முடைய	உந்து	தள்ளாநின்றதுள்ளது
குழல்	கேசபாரத்தில்		மான
பெய்து	சுற்றி		புல்லாணியே தொழுதுமெழு. (ரு)
பின்	“பின்பு		

மன்னுமிடமென்னுதே “ஊர்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவ்விடமித்யாதி). அவ்வுக்கு ஆர்த்தியில்லாமைக்கு ஹேதுவென்னென்ன; மன்னுத லென்றருளுகிறார் (அவன்நித்யேத்யாதி). ஆர்த்தரில்லாமைக்கு ஹேது “முந்நீர்மணியுந்துகை” என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (ஆர்த்திக்கிட்யாதி). (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (உணரிலித்யாதி). தோழியானவன் ப்ரியபரையாகையாலே தடுக்கமாட்டாதே யிருக்க, நெஞ்சானது நினைத்து உருகியும் போகாதே, மறந்துமிராதே முன் நடந்த ஸம்ஸ்லேஷ ரஸத்தைத்தோழி

கசுகசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ந-தி, ரு-பா, உணரிலுள்ளம்.

வ்யா—அஞ்சாம்பாட்டு. (உணரிலுள்ளம் சுடுமால்) கீழேமற
க்கவொண்ணுதென்றதே - இங்கு நினைக்க வொண்ணுதென்கிறது.
மறத்தல் நினைத்தல் இரண்டாயிதே இருப்பது. அவை இரண்டும்
அரிதாகாநின்றது. காலகூழ்பத்துக்காக நினைக்கில் அது தான்
ஆஸ்ரயத்தை வேவியாநின்றதாயிற்று. (உணரில்) என்கிறது-வரு
ந்திநினைக்கிலென்கிறதல்ல; நினைந்தவாறே நெஞ்சு சுடாநின்றதெ
ன்கை. (வினையேன்) ஜீவநத்வாரமானவைதானேபாத (ஊ) சுமாம்
படியானபாபத்தைப்பண்ணினேன்; (க) “ஸுமாயுஷ்ஞா உண்மீ-ஸமா
த்வாதஸதத்ராஹம்” என்றுகொண்டு வருத்தமானது தன்னை ய
ஸ்மரித்து தரித்தார்கள்கிடர் சிலபாக்யா (ஊ) திகர். (தொழுது
மெழு) எல்லாவளவிலும் இதுவேணுமாயிற்று. போக்கடி அறவறஜித்
தையே பற்றக்கடவதாயிருக்கும்மே. (துணரிநாழல் நலும்போது
நஞ்சுழ் குழல் பெய்து) பூங்கொத்துக்களையுடைத்தான நாழலினு
டைய செவ்விப்பூக்களைப் பறித்து முடித்திருந்துள்ள குழலிலே
சுற்றி (உ) “அஞ்சுஷ்ஞா தீந் சாஷ்ஞாஸுஷ்ஞா-அத்ரோபஸ்யஸா
தேநகாபிபுஷ்பை ரலங்க்ருதா” என்னக்கடவதிமே.

(பின்தணரிலாவி தளருமென வன்புதந்தானிடம்) இப்படி
அவன் பண்ணுகிற விருப்பத்துக்கு நாம் விஷயபூதராகாதவன்று
இரண்டாஸ்ரயமும் அழியுமென்னும்படியாயிற்றுப் பரிமாறினபடி.
“தணரில்” என்றது - பிரியிலென்றபடி; தாழ்க்கிலென்னுதல்.
(அன்புதந்தானிடம்) இதெல்லாவற்றாலும் கூடச்செய்ததாயிற்று;

யும் நீயுமாக வ்ருத்தகீர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டு தரித்திருக்க வொண்ணு
தோ? நாம் தாமே புறப்பட்டுப் போகை நங்கார்யத்துக்குடலாமோ வென்ன;
அப்படி நினைத்திருக்கவும் போகிறதில்லையே என்று விஷணீணயாய்ச் சொல்
துகிறுநென்று ஸங்கதியை ஸுசிப்பிக்கிறார் (கீழித்யாதி).

“கீழ்” என்றது-மூன்றும்பாட்டிலென்கை. இரண்டாம்பாட்டிலே “நா
னே நினைந்திங்கிருந்தென்” என்று நினைக்கவொண்ணுமையும் சொல்லிற்றே
யென்ன வருளுகிறார் (காலகூழ்பேத்யாதி). “சுடும்” என்கிறதென்? பத்து
மாஸம் பிராட்டி வ்ருத்த கீர்த்தநத்தாலே தரித்திருக்கவில்லையோ வென்ன;
“பாவியேன்” என்கிறுநென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (ஜீவநேத்யாதி
வாக்யத்வயத்தாலே).

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ந-தி, கூ-பா, என்கிறெஞ்சே. கசுகள

இத்தலையில் அன்புக்கு க்ருஷிபண்ணினுயர்நின்ற வத்தனை. (புணரி யோதம் பணில மணியுந்து புல்லாணியே) கடலில் திரைகளானவை சங்குகளின்ற முத்தைக்கொடுவந்து தள்ளாநிற்குமாயிற்று. உத்ப த்திகாலத்திலே காணலாய், பின்பு அறிவார் கையிலே இட்டுப்பரி க்கிக்கவேண்டாதேயிருக்கை. திரைக்கிளர்த்திகளிலே அறையுண்டு வழிகளிலே ஈனுமாயிற்று. அன்றியே சங்குகளையும் மணிகளையும் தள்ளாநின்றிருந்துள்ள புல்லாணியே என்னவுமாம். .... (டு)

மூ;—என்கிறெஞ்சே நினைத்திங்கிருந்தென் தொழுது மெழு வள்ளல் மாயன் மணிவண்ண நெம்மான் மருவுமிடம் கள்ளவிழும் மலர்க்காவியும் தூமடல் கைதையும் புள்ளுமள்ளல் பழனங்களுந் சூழ்ந்த புல்லாணியே. (சு)

பநம்.	உரை.	பநம்.	உரை.
நெஞ்சே	மனமே	கள்	மதுவானது
நினைந்து	(எம்பெருமானே) நினை	அவிழும்	ஸ்ரவியாநின்ற [தான
என்கி	ஈடுபட்டு (உருகி) [த்து	மலர்	புஷ்பங்களையுடைய
இங்கு	இவ்விடத்தில் [ஜநம்;	காவியும்	செங்கழுநீராலும்,
இருந்துஎன்	இருந்து என்ன ப்ரயோ	தூ	வெளுத்திருக்கிற
வள்ளல்	உதாரனும்,	மடல்	மடல்களையுடைய
மாயன்	ஆஸ் சர்ய சேஷ்டித முடையனும்,	கைதையும்	தாழையாலும்,
மணிவண்ணன்	நீலமணிபோன்ற வடிவழகையுடையனும்,	புள்ளும்	பலவகைப்பட்ட பசுநி களாலும்,
எம்மான்	எனக்கு ஸ்வாமியுமான எம்பெருமான்	அள்ளல்	சேற்றையுடைய
மருவும்இடம்	விரும்பி நித்யவாஸம் பண்ணுமிடமாய்,	பழனங்கள்	மருதநிலங்களாலும்
		சூழ்ந்த	சூழப்பட்டதுமான
		புல்லாணியே	தொழுதுமெழு. (சு)

(பணிலத்தினுடைய) சங்கினுடைய. மணிமுத்தென்று விவக்ஷித்தரு ளுகிரூர் (கடலிலித்யாதி). முத்தென்று சொல்லாமே, “பணிலமணி” என்று சொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜந மென்னென்ன வருளுகிரூர் (உத்பத்தியித்யாதி). பிறக்கச்செய்தே சங்கிலிருந்தும், பிறந்தபடிகண்டால் ஜாதிமுத்தென்றநிய லாம். அதுக்காக இப்படியருளுகிரூரென்று கருத்து. (டு)

அந.—ஆரம்பாட்டு. (என்கியித்யாதி) நினைக்கில் உள்ளம் சுடுமென்ன கின்றாய்; அவனுடைய ஸௌந்தர்ய குணங்களை அநுஸந்தித்தால் வருவனெ

கககஅ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ஈ-தி, கூ-பா, என்கிறெஞ்சே.

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (என்கிறெஞ்சே நினைந்திங்கிருந்தென்) ஈடுபட்டு நினைக்கவேண்டும்படியான இங்கிருந்து ப்ரயோஜனமென் ? நினைக்கவென்று புக்கால் சாலப்பணிப்படவேண்டும்படியா யிருக்கு மாயிற்று. (தொழுது மெழு) நினைக்கையே துடங்கி பணிப்படவே ண்டிமிடத்தை விட்டு, காயிகமான வ்யாபாரம் பண்ணலாம் தேசத் தேற்போருநீ. (வள்ளல் மாயன் மணிவண்ணெம்மான் மருவு மிடம்) அவன் நித்யவாஸம் பண்ணாதவிடத்தில் நினைக்கவுமரிது. அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுமிடத்தில் காயிகவ்யாபாரமும் பண்ண க்குறையில்லை. (வள்ளல்) ஸம்ஸ்லேஷஸமயத்தில் தன்னை எனக்கு ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினவன். (மாயன்) இப்போதுமுறைகெட்டு த்தானிருந்தவிடத்தே செல்லவேண்டும்படி அப்போது அப்படிபரி மாறினவன். (மணிவண்ணன்) இவை ஒன்றுமில்லையெயாகிலும் விடவொண்ணாதபடியான வடிவழகையுடையவன். (எம்மான்) அவ்வடிவழகைக்காட்டி என்னை அந்நயார்ஹமாக எழுதிக்கொண்ட வன்.

(கள்ளவீழும்மலர்க்காவியும்) அவன் நித்யவாஸம் ண்ணுகிறவி டத்தே சென்றால் அவனுக்கும் நமக்கும் நினைத்தபடி பரிமாறலாம் படியான ஏகாந்தஸ்த்தலம் கிடர்; செவ்வியழிவதற்கு முன்பே பறிக் கவேணுமென்று மேல்வீழ்ந்து பறித்து ஒருவர்க்கொருவர் எறிய, அதுமேலேபட்டு மதுவானது பாயாநிற்கக்காணலாயிருக்கிற செங் கழுநீரும், அதாகிறது - ஸ-உநாஸ-உநிகரியைக்கு யோக்யமாயிரு

ன்று தேறியிருக்கலாமென்றுமீளவும் நெஞ்சைத்தேற்பண்ண; அந்தகுணங் களும் ஈடுபடுத்தும், அத்தாலே போயல்லது தீராதென்கிறுனென்று ஸங்கதி.

(பணிப்படும்) என்றது-ஒரோருணந்தானே “எத்திறம், எத்திறம்” என்னப்பண்ணுமென்கை. அங்கு போனால்தான் ஈடுபடுத்தாதோ அவன் ருணங்கொன்ன; அவை ப்ரீதியை விளைத்து கைங்கர்யத்திலே மூட்டிவிடும்; அத்தால் ஸத்தை பெறலாமென்னு மபிப்ராயத்தாலே “தொழுதுமெழு” என்கிறுனென்று தாத்பர்யமருளுகிரூர் (நினைக்கையேயித்யாதி). “எம்மானி டம்” என்னுதே “மருவும்” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம். (அவனித்யாதி). (அப் படி பரிமாறுகை) தாழநின்று பரிமாறுகை.

கைகை பதத்தாலே ஸகண்டகமாய், உயர்ந்திருக்கை தோற்றுகையால், அத்தை ஆசைப்பட்டால் அதுக்கு அவன் தோள்படி-கொள்ளலாமாகையால்,

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ந-தி, எ-பா, பரவிரெஞ்சே. கசுகசு

க்கை. (தூமடல் கைதையும்) வெள்ளை மடலைபுடைத்தாய், இவனுக்கு ஸ்ப்ருஹபண்ணி மேல் விழலாம்படியான தாழையும், இவன் தோள் கொடுக்க ஏறிப்பறிக்கலாம்படியாயிருக்கை. (புள்ளும்): நாராவர்ணங்களையும் நாராவான பேச்சுக்களையுமுடையவானபக்திகளைக்கண்டு “ இதன் பேர் என்? இதன் பேர் என் ” என்று இவன் கேட்க, அவன் அவற்றின்பேர்சொல்லலாம்படியான புள்ளும், (அள்ளல் பழனங்களும்) இவன் தன் செல்வாலே வளைவதறியாதே நீர் நிலங்களிலே புகுந் அங்கே அளபாய்ந்து நின்றால், அவன்கைக் கொடுத்தேற விடும்படியான நிலங்களையுமுடைத்தான புல்லாணியைத் தொழுதுமெழு. .... (சு)

மூ.—பரவிரெஞ்சேதொழுதுமெழு போயவன்பாலமாய்

இரவுநாளுமினிக்கண்மியிலா திருந்தென்பயன்

விரவிமுத்தம்நெடுவெண்மணல் மேற்கொண்டுமென்ற ரை

புரவியென்னப்புதம்செய்து வந்துநுதுபுல்லாணியே. (எ)

பந்ம்.	உரை.	பந்ம்.	உரை.
நெஞ்சே	மனமே	வெண்திரை	வெளுத்த அலைகளான
போயவன்பால	பிரிந்துபோன. அந்த	புரவிஎன்ன	குதிரைபோல் [வை
மாய்	எம்பெருமான் பக்	புதம்	தாவுதலை
பரவி	ஸ்துதித்து [கல்	செய்து	செய்து கொண்டு,
இரவுநாளும்	இரவும் பகலும்	முத்தம்	முத்துக்களோடே
இனி	இனிமேல்	விரவி	கலசி
கண்துயிலாது	கண்ணுரக்கமில்லாமல்	நெடு	அதிகமான
இருந்து	இருந்து	வெண்மணல்	வெளுத்தமணற்களை
பயன்என்	என்ன ப்ரயோஜனம் ;	மேல்கொண்டு	மேலேகொண்டிவந்து
		வந்து	
		உந்து	தள்ளாநின்றதுள்ள
		புல்லாணியே	தொழுதுமெழு. (எ)

அத்தாலே நாயகனுடைய வஸ்யதை காணலாம்படி தோற்றுமென்று விவக்ஷித்துத் தாற்பாயம் (வெள்ளையித்யாதி). செல்வு-ஸம்பத்து, அல்லலறியாத செல்வப்பெண்ணென்கை. ... (சு)

அந்.—வழாம்பாட்டு. (பரவியித்யாதி) அவனுடைய ஓளதார்யாதிருணங்களை அதுஸந்தித்து நாம் ஈடுபட்டித்தொழப்போனால் பழியாகாதோவென்ன; நாம் அவ்வுரைப்பரவி வத்தி காலக்கூபார்த்தமாகப் போவோமென்றென்று ஸங்கதி.

௧௬௨௦ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ந-தி, எ-பா, பரவிரெஞ்சே.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பரவிரெஞ்சே தொழுதுமெழு) அக்ரம
மான பேச்சுக்களைச்சொல்லி அடைவுபாராமல் தொழலாம்படியான
தேசத்தேறப்போரு. (போயவன்பாலமாய்) போய்த்தொழுது
மெழு என்னுதல்; போயவன் பக்கலிலே நெஞ்சைவைத்தென்னு
தல். (இரவுநாளுமினிக்கண்டயிலா திருந்தென்பயன்) இரவும் பகலு
மிருந்து இனிக்கண்ணுறங்கா தொழுகிறத்தாலென்ன ப்ரயோஜந
முண்டு. (க) “உருந்நெஞ்சு-அநித்ரஸ்ஸததம்ராமம்” என்று இவ
னிருக்குமதுகேட்டு, அதடியாகநாம் (உ) “உருந்நெஞ்சு-நசமேஸ்தி
நித்ரா” என்றிருக்குமன்றன்றே அபிமதஸித்தியுள்ளது. அவன்
ருசிமுன்கை இத்தலைருசிபண்ணுமன்றிறே ப (ந) லத்தோடே
வ்யாப்தமாவது. அவனுடையருசியிறே பேற்றுக்குடலாகத் தலைக்
கட்டுவது. இவனுடைய ருசிஅவனுடைய விரஹத்துக்குடலாமத்
தனை.

ஆனால் பின்னை அவனுக்கு இரக்கமில்லை யென்கிறதோ
வென்னில்; ஓம்; அப்படி சொல்லக்குறையிலையிறே, இப்போது
அவன் வாராமையாலே. இல்லையாகில், வருகைக்கு சக்தியில்லை
யென்னுதல், சிலர்க்குப் பரதந்த்ரனென்னுதல் சொல்லவொண்ண
திறே; முறைகெட்டுச் சொல்லவேண்டும்படியான தசைபிறந்தால்,
முறையுடைய அவனுக்கு வரக்குறையென்? தொழுதுமெழு என்று
கொண்டு பழியாகிறதோ? (விரவிமுத்தம் நெடுவெண்மணல் மேற்
கொண்டு வெண்டிரைபுரவியென்னப்புதம்செய்து வந்துந் புல்லா

(போயவன் பக்கலிலே) என்றது-என்னை விட்டுப்போனவன் பக்கலி
லேயென்கை. இனி இங்கேஇப்படியிருந்தால் தான் ப்ரயோஜநமுள்ளதென்
னென்னவருளுகிறார் (அநித்ர இத்தயாதி). நாம் இங்கே இருந்தே கண்துயிலா
திருந்தால், இத்தை அவன் கேட்டுக்கண்ணுறக்க மற்று ஆற்றாதான், நம்மு
டைய பலத்தைத் தாராளாவென்ன (அவனிய்யாதி). புருஷார்த்தம் இவன
தானல் இவனுடைய ருசியே யன்றே பலத்துக்கு முந்துறவேண்டுவதென்ன
(அவனுடையவிய்யாதி). பின்புதான் இவனுடைய ருசிக்கு ப்ரயோஜநமென்
னென்ன வருளுகிறார் (இவனுடையவிய்யாதி).

வாராமையாலே இவருக்கு இரக்கமில்லையென்று நிர்ணயித்தால், இனி
அவனுடைய ருசியால் இரக்கமுண்டாகில் பழியென்னென்னவருளுகிறார்
(தொழுதுமிய்யாதி). நம்ஸ்வரூபாருணமாக காலகேஷுபார்த்தம் போய்

பிரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, அ-பா, அலமுமாழிப்படையும். ௧௬௨௧

ணியே) முத்தோடே கூடவெறுத்த மணற் றாக்கலந்து கீழ்மண்
கொண்டு மேல் மண்ணெறியும்படி வெறுத்த திகைகளானவை,
குதிரை தாவுமாபோலே தாவிவந்து தன்னாநின் றுள்ள புல்லாணி
யைத் தொழுதுமெழு; இருவர்க்கும் ஒன்றுகொண்டே போதுபோ
க்கலாம்படியான தேசத்தேறப்போவோம். .... (௭)

மூ.—அலமுமாழிப்படையுமுடையார் நமக்கன்பராய்ச்
சலமதாகித்தகவொன்றிலர் நாம்தொழுதுமெழு
உலவுகானல்கழியோங்குதண் பைம்பொழி லூடிசை
புலவுகானல் களிவண்டினம்பாடு புல்லாணியே. (அ)

பாடி.	உரை.	பாடி.	உரை.
அலமும்	ஹலமென்கிற திவ்யா யுதத்தையும்	களி	(மதுபாந்தால்) [கிற செருக்கி வர்த்திக்
ஆழிப்படை	திருவாழி என்கிற திவ்யாயுதத்தையும்	வண்டினம்	வண்டுகள் கூட்டமா
உடையார்	உடையரான எம்பெரு	உலவு	ஸஞ்சரியாநின்ற[னது
நமக்கு	நம்திறத்தில் [மான்	கால்	தென்றலை யுடைய தாய்,
அன்பராய்	ஸ்நேஹிப்பார் போன்ற உராய்	நல்	நலமான
சலமதாகி	கபடத்தை யுடையவ ராயாகி	கழி	உப்புக்கழிக்கரையில்
தகவுஒன்றுஇலர்	இரக்கமும் கூடவின் றிக்கே இரானின்	ஒங்கு	உந்நதங்களாய்
நாம்	நாம் [ரூர் ;	தண்	குளிர்ந்து (ஸ்ரமஹரங் களான)
புலவுகானல்	பிரிந்தாரிரங்குமிட மான கடற்கரை	பைம்பொழி	பரந்த சோலைகளின்
	(நெய்தல்)நிலத்தில்	ல் ஊடு	நடுவில்
		இசை	காந்ததை
		பாடும்	பாடா நின் றுள்ளது மான
			புல்லாணியே தொழுதுமெழு. (அ)

வணங்கினால், அவன் பழிசொல்ல வழியுண்டோவென்று கருத்து. (இருவர்
க்குமொன்றுகொண்டே) என்றதுக்கு-திரைக்கிளப்பத்தின் போக்க்யதையிலே
அவன் அந்வயித்திருந்தால், நாமும் அத்தையே போக்க்யமாகப்போதுபோக்கி
னால், ஒருவருக்கும் பழியிட அவ ஸரமில்லையென்று கருத்து. ... (௭)

ககஉஉ பெரியதிருமொழி,க-பந,-தி,அ-பா,அலமுமாழிப்படையும்.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (அலமுமாழிப் படையுமுடையார் நமக்கன்பராய்ச் சலமதாகி) நிரபேக்ஷரான இவர் ஓர் அபலையிறே யென்றுபாராதே, நமக்கு ஸ்நேஹிப்பாரைப்போலே ச(ஃ)லத்தைப் பண்ணினாராயிற்று. (அலம்) ஹலத்தைச் சொன்னபடி. இத்தை திவ்யாயுதமாகச் சொல்லக்கடவதிறே. (நமக்கன்பராய்ச்சலமதாகி) ஸர்வர்க்கும் ப்ராப்யரான தாம், நம்மைத் தமக்கு ப்ராப்யராகக் கொள்ளுவாரைப்போலே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணினாராயிற்று. (தக வொன்றிலர்) பரிபூர்ணரானநாம், ஒருஸ்தீர்விஷயமாக ச(ஃ)லத் தைப் பண்ணினோமேயென்கிற இரக்கமும் கூடவின் றிக்கே இருந்தா ராயிற்று. (நாம்தொழுதுமெழு) நாம் நிர்த(த்)யராகவொண்ணாதே? (க)[ந்ருஃஸுர்ஸுஃஸு லக்ஷுஃ ரஹுஸுஸு-சத்ரசாமரபாணிஸ்து லக்ஷ மனோ ராகவா஽துஜஃ]இனையபெருமாள் ஒருகையாலே சத்ரத்தைப் பிடித்து, மற்றைக்கையாலே சாமரங்களையும்பிடித்துப் பணிமாறும் போது, சக்ரவர்த்தியாண்ட பரப்பில் அதுக்கு ஓராளில்லாமையன் றிறே. அடிமையில் கலித்தனமிருக்கிறபடி. ப்ரியமாகாதவன்று

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (அலமுமித்யாதி). நெஞ்சானது நாம் கால கேஷபார்த்தமாக அவ்ஹரைத் தொழப்போனால் பழியாகாதே என்னு நின்றாய்; நாம் இங்கே விரஹல்வேசப்பட்டுப்போனால் அவனைக் கண்டமட்டிலே மேல் விழவேண்டிவரும்; அதுக்காகப்போனால் அது ஸாதநமாய் விழுமாகையால் அவனே வரப்பார்த்திருக்கும்த்தனையென்ன; (இவரித்யாதி). (ச(ஃ)லம்) கபடம். தகவிலரென்னாதே, “தகவொன்றிலர்” என்கிறதின் கருத்தருளுகி றார் (பரிபூர்ணேத்யாதி). முதல் நிரபேக்ஷராய், பின்புகபடஸ்நேஹம்பண்ணி இப்படி பண்ணினோமென்கிறதாயில்லாதவரை நாம் தொழுதால் தானென் னப்ரயோஜநமென்ன; (நாமித்யாதி).அவன் கபடஸ்நேஹம் பண்ணினானையா கிலும்,அவன்க்ருத்தரிமென்றுபோய் தொழாதேயிருக்கவேண்டினமை நம்பக் கல் கூடாதேயென்கை. நெஞ்சில் வன்மையின்றிக்கே தொழுதால் நிரபேக்ஷ னுக்கு ப்ரயோஜநமாகையால் வ்யர்த்தமன்றோவென்ன; நம்ஸ்வரூபலாபமு ண்டாகையே ப்ரயோஜநமென்று ஸத்ருஷ்டாந்தமுபபாதிக்கிறார் (சத்ரேத் யாதி). (கலித்தனம்) பசியருகை. நமக்கு ஸ்வரூபம் அத்தலைக்கு ப்ரீதிவிளை விகையன்றோ? அவன் நிரபேக்ஷனுயிருக்கத்தொழுதால் அவனுக்கு ப்ரீதி விளையும்படியென்னென்ன (ப்ரியமித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). அவன்

இவனுக்கு இது ப்ராப்யமாகாதே. இவன் அவனுக்கு உகப்புச்செய்த தாலையிறே இவனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தி. (க) “*ब्रह्मरूपिणो - ब्रह्मरूपिणो*” யிலேயிறே இவன்றனக்கந்வயம்.

(உலவுகானல்கழி) ஸஞ்சரியாநின்னுள்ள தென்றலையுடைத் தான நல்லகழியென்னுதல்; அன்றிக்கே ஓடாநின்னுள்ள கால்க ளுண்டு - நீரோட்டங்கள்; அவற்றையுடைத்தான நல்லகழியென்னு தல்; (ஒங்குதண்பைம்பொழில்) வைமானிகரைப்போலே யிருக்கை. ஆகாசாவகாசமடையும்படியாய், ஸ்ரமஹரமாய் பரந்திருந்துள்ள பொழிலிலே. (புலவுகானல்) அக்கடல்கரையின் நாற்றமானது தட்டாதபடிக்கீடாகச் சோலைமேலே உயரவிருக்குமாயிற்று வண் டினங்களானவை; தேவர்கள் ஸம்ஸார சிவக்காயமட்டாமலிருக்கு மாபோலே. மதுபாநமத்தமாய்க்கொண்டு செருக்கிவருகிற வண் டினங்களானவை அதுக்குப் போக்குவீடாக அங்கேயிருந்து இசை பாடாநிற்குமாயிற்று. இசைகேட்டால்பொறுக்கும்படியானதேசத் தேறப்போவோமென்றபடி. .... (அ)

மூ;—ஒதிநாமம் குளித்துச்சிதன்னு லொளிமாமலர்ப்
பாதநாளும்பணிவோம் நமக்கேநலமாதலில்
ஆதுதாரானெனிலும் தருமன்றியுமன்பராய்ப்
போதுமாதே தொழுதுமவன்மன்னு புல்லாணியே. (கூ)

நிரபேக்ஷையிருக்கச்செய்தேயும் இவன் தொழுதல்லது நிற்கமாட்டாதே தொழுதால், அது அவனுக்கப்பை விளைப்பிக்க, அத்தால் இவனுக்கு ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுமென்றதாயிற்று. உக்தார்த்தஸம்வாதம் (ப்ரஹ்மரூபிணியிலே யிறே) என்றது.

காற்றாகவும் கால்வாயாகவும் இரண்டர்த்தம் (ஸஞ்சரியா நின்னுள்ள வித் யாதி). “புலவுகானல்களில் வண்டினமானது-உலவுகானல் கழியிடத்தில் ஒங்குதண்பைம்பொழிலுடிகைபாடும் புல்லாணி” என்றந்வயம் திருவுள் ளம்பற்றி, “புலவு” பிரிவாய், தத்ஸம்பந்தியான கானலுண்டு - கடல் கரை யாவது, பிரிந்தார் இரங்குவது நெய்தல்நிலமாய், அங்கிருக்கிறவண்டினங்கள் பொழிலிலேமேலேபோய்ப்பாடுகைக்கு நிமித்தமருளுகிறார் (அக்கடலித்யாதி). நாமும் அத்தேசத்தில் போய் இரக்கமுண்டாய், பாட்டுக்கேட்டு ஸுகிக்கலா மென்கிற நினைவாலே இப்படி விசேஷித்தானென்று உட்கருத்தை யருளு கிறார் (இசையித்யாதி). ... .. (அ)

ககஉச பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ந-தி, கூ-பா, ஒதிநாமம்.

ப.ம்.	உரை.	ப.ம்.	உரை.
மாடே	பெண்ணே!	தாரானெனிலு	(அவன்) கொடாமல்
நமக்கே	நமக்கே	ம்	போனாலும்
நலமாதலில்	புருஷார்த்தமாகையால்	தரும்	(இந்த வாதநாதுஷ்ட்டா
குளித்து	(நாம்) ஸ்நாநம் செய்து		நம்) கொடுக்கும்
நாமம்	(அவனுடைய) திருநா	அன்றியும்	அதுவுமன்றிக்கே
ஒதி	சொல்லி, [மத்தை	அன்பராய்	பகத்தராய்
உச்சிதன்னால்	ஸிரஸ்ஸினால்	போதும்	போவோம்;
ஒளி	ப்ரகாசியாரின்ற	அவன்	அந்த எம்பெருமான்
மா	ஸ்ரீலாக்கியமான	மன்னும்	பொருந்திவர்த்திக்கிற
மலர்பாதம்	திருவடித்தாமரைகளை	புல்லாணியே	திருப்புல்லாணி யென்
நாளும்	தினந்தோறும்		கிற திவ்யதேசத்
பணிவோம்	தொழக்கடவோம்;		தையே
ஆது	யாதொரு நலத்தையும்	தொழுதும்	தொழுவோம். (க)

அவ்;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஒதிநாமமிய்யாதி) செய்யக்கடவ தல்லாதனவெல்லாம் செய்து பெறக்கடவோம். புருஷார்த்தம் - ஸ்வயத்நஸாத்த்த மென்றிருப்பார் படுவதெல்லாம் பாடக்கடவோம்.

வ்யா;—(ஒதிநாமம்) வாயாலே திருநாமங்களைச் சொல்லக்கட வோம் (குளித்திய்யாதி) (க) “ஆங்கோணைகள்செய்து” என்னக்கட பதிதே. அதாகிறது-அவன் எதிரே வாராநின்றால், நாம் ப்ரணயிர்

அ. —ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஒதிநாமமிய்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் நெஞ்ச நாமேபோய்த்தொழுகை-ஸாதநாமய் பர்யவஸிக்கும், அவனே வரக்கண்டிரு போமென்னச் செய்தேயுந் அவன் வாராமையாலே, அவனுக்குத்தகவொன் டு மில்லை; போயல்லது தீராதென்று துணிந்தவாறே நெஞ்சறிந்த தோழியா லே வன் நம்ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதவற்றை நாம்செய்கையாவதென்னென்ன; சேராதவையாகிலும் செய்வோம் வாவென்றழைக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

திருநாமஸங்கீர்த்தந்தைச் சொன்னது தேஹவாஸாதி ஸாதநாந்தரங்க ளுக்கெல்லா முபலக்ஷணமென்று கீழ்ச்சொன்னத்தை விவரிக்கிறார் (புரு ஷார்த்தமிய்யாதி). “குளித்து, நாமம்ஒதி உச்சிதன்னால் நாளும் ஒளிமாமலர்ப் பாதம் பணிவோம்” என்று நாம்செய்த தகவையல்லாதவை செய்தால் நம க்குக் கார்யஹாரி இத்தனைபோக்கி, அவனுக்கு ஹாரியென்னென்ன வருளு கிறார் (யாமிய்யாதி). (ப்ரணயிரியாய்நிற்கை) என்றது-ஸ்வார்த்த கர்த்தருத்வ

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, ஓதிநாமம். ககஉடு

யாய் நிற்கையன்றிக்கே, சும்பிட்டுக் கொடுநிற்கக் கடவோமென்கிறான். (ஒளிமாமலர்ப்பாதம்) திருவடிகளில் போக்ய(ஃ)தைகண்டால்வணங்கத்தான் போகாதுபோலேகாணும். அதாகிறது-அதுபவிக்கக்காலம்போரும்த்தனையன்றி, முறையுணர்ந்துதிருவடிகளிலே விழுகைக்கவஸரமில்லை. ப்ராப்யமென்றிருக்கை தவிர்த்து, ப்ராபகத்வ புத்தி பண்ணுவோம். (நாளும் பணிவோம்) ஸாதநவிச்சேதத்தில் ப(ஃ)லவிச்சேதம் வருமென்றிருப்பார் படுவதெல்லாம் படக்கடவோம்.

(நமக்கேயித்யாதி) இனி அத்தலைக்கு நன்மைபார்க்குமதெல்லாம் தவிர்த்து, நமக்கேநன்மைபார்க்குமத்தனை. (நமக்கேநலமாதவில்) இதுக்கு முன்புநம் இழவுகளும் பாராதே அவனுக்கே நன்மைபார்த்துப் போவோமிதே. (ஆதுதாரானெனிலும் தரும்) எல்லாம் செய்தாலும், அவனை “ ப (ஃ) க்திலப்பயனன்று ” என்னவொண்ணாதே. “ ஒன்றும்தாரேன் ” என்று இவன் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணியிருந்தாலும், பக்திலப்பயனென்கிற வசநத்தை மாற்றவொண்ணாதே. (அன்றியும்பராய். போதும்) அவன் ப (ஃ) க்தி பண்ணவிருக்குமது தவிர்த்து, இனிநாம் பக்தராய்ப்போவது. பேறு நம்மதானால் அதுக்கிடான ஸாதநமும் நம்தலையிலேஆகவேண்டாவோ? போக்த்ருத்வங்களை விட்டுத்த(ஃ) தேகபோக்யையிருக்கை. (சும்பிடுகை) என்றது - ஸ்வபோக(ஃ)ஸித்தயர்த்தம் ஸ்வயம் ஸாதநம்பண்ணுகை. இத்தால் அவனுடைய நிரபேக்ஷ போக்த்ருத்வங்களும், நிரபேக்ஷாபாயத்வமும் சூலயுமென்றதாயிற்று. போக்யதையாலே வணங்கப் போகாதாகில் “பணிவோம்” என்று நீ சொல்லும்படியென்னென்ன (ப்ராப்யமித்யாதி).

“ஆதலில் நமக்கேநலம்” என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரணர்த்தம் (இனியித்யாதி). இத்தனைநாளும் அவனுக்கு நன்மைதேடினநாம் இப்போது தவிருவானென்னென்ன (இதுக்கித்யாதி). நாம்அவன் திருவடிகளிலே உபாயபுத்திபண்ணி பணிந்தால், அவன்மிறுக்குப்பண்ணினானென்னும், அந்தநலம் தமக்கு அவன் தாராநின்றானுகிலும் அவன் தரும்படி பண்ணிவைக்கும், “அன்றியும்பராய்ப்போவோம்” என்று சொல்லுகிறுளென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (எல்லாமித்யாதி). அன்பராய் என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தயபூர்வகம் தாத்பர்யம் (அவனித்யாதி). நாமானால் நமக்கு ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதேயென்ன; நமக்கே நலமென்றத்தைக் கடைக்ஷித்தருளுகிறார் (பேறித்யாதி).

ககஉசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, நு-தி, கூ-பா, ஒதிநாமம்.

(மாதேயவன் மன்னுபுல்லாணியே) அவனை ஓரிடத்தே பதிகொண்டிருக்கப்பண்ணுகிறதென்? அவன் எதிரே கிளர்ந்து வரும்படி நாம்போதும். இவன்செய்கிறவை இவளுக்கு ஸ்வபாவமென்றிருக்கின்றோ இவனுக்கு ஆறியிருக்கலாவது. ஸாதநமென்று புத்தி பண்ணினால் பின்னை அவனுக்கு அங்குதொங்க வொண்ணாதிறே.

(ஒதிநாமமிய்யாதி) அவன்பண்ணின ப (ஃ) க்திகொண்டு பெறலாமென்றிருந்தோம். அஃதல்லவிறே ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறபடி. இனி ஸாஸ்த்ரோக்தமான பக்த்யாத்யுபாயங்களைக் கண்ணழிவற அதுஷ்ட்டித்து அவனைப் பெறக்கடவோமென்கிறான். அவனுடைய அங்கீகாரத்தாலே பெறலாமென்னும் விஸ்வாஸம் கொண்டிருந்தோம். அது - கார்யமாகாதபின்பு இனி ஏதேனுமொரு க்ரியாமாத்ரத்தைப்பற்றுமத்தனையிறே. (ஒதிநாமம்) எல்லாம் செய்தாலும் (க) “सत्त्वोर्द्ध्वं-ஸத்தம் கீர்தயந்தஃ” என்கிறதுக்கு ஒரு ப (ஃ) லமின்றிக்கே இராதிதே. (குளித்து) அவன் விஷயீகாரத்தாலே பெறுமது தப்பிற்றே. இனி ஸாதநாதுஷ்ட்டாநம் கொண்டே பெறவேண்டியிருந்ததே? அவை அதுஷ்ட்டிக்கும் போது அதிகாரிகளாகவேணும். அதுக்கிடாகக்குளிக்கக்கடவோம். உறவியிருந்த நம் தலைகளைக்கொண்டு அவனைப் பணியக்கடவோம். (ஒளிமாமலர்ப்பாதம்) ப்ராப்யமானதுவே - ப்ராபகமென்றிருக்கு மதுதவீர்ந்து, இத்தை நம்தலைபிலேஏறிட்டுக்கொள்ளக் கடவோம்; அதுக்கிடாக இரண்டாகாரமுண்டேயாகிலும் போக்யமான ஆகார அன்புதானுயிவளுக்கு ப்ராப்யத்தில் புருமென்று அவன் தாராதிரானே வென்ன வருளுகிறார் (விவளிய்யாதி).

“ஒளிமாமலர்ப்பாதநாளும் பணிவோம்” என்றதுக்கு “போக்யதாபுத்தி பண்ணாமல், ப்ராபகத்தவபுத்தி பண்ணிப்பணிவோம்” என்று எவகதஸ்வீகார ரூபப்ரபத்தியும் சொன்னதாக விவக்ஷித்து ஒருயோஜனை அருளிச்செய்து, போக்யதா புத்தியாலே ப்ராப்யமென்று நினைத்து தத்ஸித்தயார்த்தம் கேவலம் ஸாதநாத்ரங்களையே பண்ணுவோமென்கிறுளென்று யோஜநாத்ரம் விவக்ஷித்துப் பாட்டுக்குத் தொகுத்தபாவமருளுகிறார் (அவன்பண்ணின் வித்யாதி). (அவன்பண்ணின்) என்றது - அவன் நமக்குண்டாம்படி பண்ணின் ஸாத்யபக்தியென்கை. ஸாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லுகிற ஸித்தஸாதநத்தையே பற்றவொண்ணாதேவென்ன (அவனுடைய வித்யாதி). (எல்லாம் செய்தாலும்) அவன் எப்போபேத்தினாலும்.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப; ங-தி, க௦-பா, இலங்குமுத்தம். சகலன்

மொன்றுமே உள்ளதென்று நினைத்திருக்கக் கடவோம்.

(இனிநாளுமபணிவோம்) தேவையாத்ரையில் அந்வயிக்கும்ன்
றிநே அவ்வடைவு, தப்பினவன்ரைக்கு ப்ரத்பவாயமின்றிக்கே
யொழிவது. “கெடுவாய்! அரைக்கணம் தாழ்க்குங்காட்டில் குண
திகவஸ்துவை இங்ஙனே அழிக்கலாமோ?” என்று தோழ்சொல்ல
(நமக்கே நலமாதலில்) ஓங்காண்; இதுக்குமுன்படங்க அவ்வீஷய
த்தை நோக்கியுண்டாயிறே; இனியுள்ள காலமெல்லாம் நமக்கே
நன்மைபார்க்கக்கடவோம். (க)“சுருஷ்யஸ்ய சேஷீ - தத்தஸ்யஸத்ரு
ஸம்பவேத்” என்றிருந்து நாம்ஜீவித்தது அமையும். (ஆதுதாரா
னெனிலும்)எல்லாம்செய்தாலும்இவனால் (உ)“சுருஷ்யஸ்ய சேஷீ-
பக்த்யாத்வநந்யயா ஸக்யம்” என்கிறத்தைத் தவிர்க்க வொண்
ணாதே. தன்னையேபற்றிப் பெறவிருப்பார்க்கன்றோதன்னைக்கொண
தொழியலாவது. (அன்றியும்பராய்) அநெல்லாங்கிடக்க,நமக்குத்
தான் பேற்றுக்கு வழிஇதுகாண். தந்திலனாகில் தவிருகிறான். நம்
ஸ்வரூபத்தை அழித்துக்கொடுநின்றால் பின்பு அவன் ஜீவிக்
கும்படி காண்கிறோம். இவ்வன்புதனக்கு உபயாகாரத்வமுண்டிறே.
அதில் 'இப்போது ப்ரகரணத்துக்குச் சேரும்படியாக ஸாதநத்திலே
கொள்ளவமையும். இவன் இப்படி பாரிக்கச்செய்தேயும் பிற்காலித்
தாள்போலே காணுமவன். (மாதேபோது) என்கிறான். (அவன்
மன்னுபுல்லாணிபேய்) எல்லாம் செய்தாலும் அவன் ஆஸநத்தைக்
கிளப்பும்போது நம் ஆற்றாமையேணுங்காண். .... (க)

ககஉஅ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ந-தி, க0-பா, இலங்குமுத்தும்.

பதம்..	உரை.	பதம்.	உரை.
இலங்கு	ப்ரகாசியாரின்ற	புகழான்	கீர்த்தியை யுடைய
முத்தும்	முத்துக்களையும்	ரான	
பவளக்கொழுந்தும்	பவளத்துளிக்களையும்	கலியன்	ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த)
எழில்	அழகிய	ஒலிமாவை	சப்தஸந்தர்ப்பரூபமான
தாமரைப்புலங்	தாமரைப் பொய்கை		இட்பாகுரங்களில்
ள்	களையுமுடைய	வலங்கொள்	ஏதேனுமொரு விதமாக அந்வயித்த
பொழில்	சோலைகளாலே	தொண்டர்க்கு	பத்தர்களுக்கு
முற்றும்	எங்கும்	இடமாவது	வாஸஸ்த்தாநமாவது
சூழ்ந்து	சூழப்பட்டதாய்	பாடு இல்	துக்கரஹிதமான
அழகாய்	அழகிதான	வைகுந்தமே	வைகுந்த மாநகரம்.
புல்லாணிமேல்	திருப்புல்லாணிவிஷய		
கலங்கலில்	கலக்கமில்லாத [மாய்		
லா			

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (இலங்குமுத்தும் பவளக்கொழுந்து மெழில் தாமரைப் புலங்கள் முத்தும் பொழில் சூழ்ந்தழகாய்புல்லாணிமேல்) இந்த தேசாவலக்ஷணமாயிற்று இவர்தம்மை இங்ஙனம் கவிபாடிவித்தது. உஜ்ஜ்வலமாகாநின்றன முத்தும், அழகிய பவளக்கொழுந்தும்; தன்பரப்புமாதச் செவ்விபெற அலர்ந்ததாமரைப் பொய்கைகளையுமுடைத்தான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருப்புல்லாணி மேலேயாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. (கலங்கலில்லாப் புகழான்) கவிபாடினவர் தம்முடையஸ்வபாவமிருக்கிறபடி. பரஹிம்ஸைபண்ணித் திரியுமதிற்காட்டில் அஹங்காரகர்ப்பமான க்ரியா கலாபங்களாலே பெறவிருக்குமதுநன்றாயிற்று. அதுதன்னையும் கழித்து அவன்றன்னாலே அததைப் பெறுமதே நன்றாகச்சொல்லி அத்

அநு.— பத்தாம்பாட்டு. (இலங்கியாதி) (பொய்கைகளை) என்றது-தாமரைக்குளங்களென்கிறது. புலங்கள்தாமரைவயலாய் “எழில்தாமரை” என்கிற விசேஷணப(2)லத்தாலே* கம்பீரம்பஸ்ஸமுத்பூதத்வம்சொல்லவேண்டுகையாலே லக்ஷணவ்ருத்தியாலே வயலுக்கருகிருந்த பொய்கைகளைச் சொல்லிற் றென்றபடி. ஆழ்வார்(க) “சுசுஸுசுசுசுசுசு - தத்தஸ்ய ஸத்ருஸம்பவேத்” என்றப்போலே அவனைவரப்பார்த்திராதே கலங்கித்தாமேதொழுகையோடே புறப்படுமிப்படி கலங்கியிருக்க, இவருக்குக் கலக்கமில்லாதமை எங்ஙனென்ன; (பரஹிம்ஸையித்யாதி). (அவன்றன்னாலே பெறுகையாவது) அவன்தர

பெரியதிருமொழி, சு-ப, ஈ-தி, சு-பா, இலங்குமுத்தும். ௧௧௩௯

தையும் கீழிலவையோடொக்கக்கழித்து, ப்ராப்யத்தில் த்வரையாலே வந்த அலமாப்பையுடையராகையாலே வந்தபுகழாயிற்று; புகழுக்குக் கலக்கமில்லாமையாகிறது இவ்வளவும் வருகையாயிற்று.

(கலியௌவிமாலை) (க) “ஸுநிப்ரணீதம்” என்னுமாபோலே ஆப்தவசநமாயிருக்கை. (வலங்கொள் தொண்டரித்யாதி) இப்பத்துப்பாட்டையும் அதிகரிக்கவுமாம்; அன்றிக்கே ஒரு பாட்டை அதிகரிக்கவுமாம். அதில் அர்த்தாநுஸந்தாநம் பண்ணவுமாம்; அதில் இசையை அப்யஸிக்கவுமாம். இவ்விசைதன்னை ஒருவன் பாடாநின்றால் அதில் அஸஹமாநமாதின்றிக்கே யொழியவுமாம். ஏதேனும் ஓராகாரத்திலே அந்வயமே வேண்டுவது; அவர்களுக்கு வாஸஸ்த்தாநமான தேசம்- துக்ககந்தரஹிதமான நித்ய விபூதியே. இத்தை இங்கே அப்யஸிக்க, அவர்கள் இங்குத்தைத் தனிமைகீர, அர்ச்சிராதிமார்க்கமே அவ்ஞள்ளார் கொண்டாடப்போய், நித்ய விபூதியிலேபுக்கு நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர். .... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

பெரியதிருமொழி

ஒன்பதாம்பத்து முன்றாந்திருமொழி முற்றிற்று.

—o—o—o—

பெறுதலைப் பார்த்திருக்கக் கடவோமென்றறியிருந்து, தன் ஸ்வரூபத்தைப் பேணியிருக்கை யென்றபடி.

“வலங்கொள்ளுகை”-வலையவருகையாய், ஏதேனுமாக ஓர்ந்வயமுண்டான தொண்டர்க்கு, இ—மாவது-வைஞந்தம். இனிபாடினார்க்கு, இல்வைஞந்தமே. அதில் ஸ்வாதமில்லையென்று விவக்ஷித்து அருளுகிறார் (இப்பத்தித்யாதி).

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அநு;—காவார்ப்ரவேசம். கீழில் திருமொழியில் புல்லாணியைத் தொழப் போக ஒருப்பட்டவன்போய் அதுபவிக்கவொண்ணாதோ? நேர்பட்டதாதப் ரேஷணைகளைச் சொல்வானென்னென்னும் சங்கையாலே ஆற்றமையின்

(க) ரா-பா-உ-சச.

கககஃ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, காவார் ப்ரவேசம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.
ஒன்பதாம்பத்து நான்காந்திருமொழி
காவார் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—காவார் ப்ரவேசம். திருப்புல்லாணியேறப்போகவேண்டுமென்றுகொண்டு உத்யோகித்துக் கால்நடைதாராமல் தளர்ந்து, உண்ணப்புக்கவன் சோற்றிலே தோஷதர்ஸநம்பண்ணினால் “எல்லா முண்டு சமைந்தோம்” என்னுமாபோலே துடங்கினதெல்லாம் அழகிதாகத் தலைக்கட்டினோமென்று, கண்ணுல்கண்டபகழிகளைத் தூது விடுவது, முன்புள்ளார் நோவுபட உதவினபடி சொல்லுவது, பந்துக்கள் ஹிதவசநம் கௌரதபடியான தசையைச் சொல்லுவதாய்த் தலைக்கட்டுகிறது. .... *
மூ.—காவார் மடல்பெண்ணை யன்றிலரிசுரலும்
ஏவாயி னூடியங்கு மெஃகிற் கொடிகாலோ
பூவார் மணங்கமழும் புல்லாணிகைதொழுதேன்
பாவா யிதுநமக்கோர் பான்மையே யாகாதே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மடல்	மடலையே நிரூபகமாக வுடைய	கொடிது	கொடிதாய் பாதியா
பெண்ணை	பணைமரங்களிலிருக்கிற	ஆல்	கஷ்டம்; [நின்றது]
அன்றில்	அன்றில் பசுதிகளு டைய	ஆர்	பூக்களில்
காவு	சோலைகளிலே	மணம்	ஸம்ருத்தமான
ஆர்	விதைந்திருக்கிற	கமழும்	பரிமளத்தால்
அரி	தழைதழுத்த	புல்லாணி	மணம்மிக்கிருந்துள்ள
சுரலும்	தவறியும்,	புல்லாணி	புல்லாணியென்கிற
ஏவாயின்	காமசுரங்களால் ஏவப் பட்ட புண்வாயின்	கைதொழுதே	திவ்யதேசத்தை
ஊடு	மத்தயத்தில்	ன்	கைதொழுதே (ஆசைப்பட்டு) பணிங்
இயங்கும்	ஸஞ்சரிக்கிற	பாவாய்	ன் தேன். [யே!]
எஃகில்	வேலைக்காட்டில்	இது	ப்ரதிமைபோன்ற ஸகி
		நமக்கு	இதுவானது
		ஓர்	நமக்கு
		பான்மையே	ஒரு
		ஆகாதே	ஸ்வபாவமாய் விட்
			டதே?

மிகுதியால் போகமாட்டாதே, கைக்கொடுக்கிற தோழியும் ஸ்தப்தையாகப் படுகிறுனென்று ஸங்கதி யருளுகிறார் (திருப்புல்லாணி யித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, க-பா, காவார் மடல். ௧௧௧௧

அவ.—முதற்பாட்டு. (காவாரித்யாதி) பிரிந்த நிலத்தில் இருக்கவொண்ணாதொழிவது; போகத்தொடங்கினதேசத்திலேபோய்ப்புகவொண்ணாதொழிவது; நம்தசை இருந்தபாடுஎன்? என்கிறான்.

வ்யா.—(காவார்மடல்பெண்ணை யன்றிலரிசுரலும்) தாய்மார் ஹிதவசநத்துக்குமேலே இதுவும்வேணுமோ? (அன்றிலரிசுரலும்) அன்றிலினுடைய ப்ரணயகத்த (ஈ) தமான பேச்சென்னுதல்; அரிசுரலென்னுதல்; (க) “என்னுடைய நெஞ்சுக்கோரீர் வாளாமென் செய்வேன்” என்னுமாபோலே. ஒன்றே ஆற்றவொண்ணாதிருக்க, எங்குமதுவேயாவது. ஒருமடலே எங்குமொக்கச் சொல்செய்திருக்கிறபடி. மடற்பெண்ணையுடைத்தான சாவிலே ஆர்ந்த அன்றிலென்னவுமாம். லங்கையடைய ராக்ஷஸ்ரென்னுமாபோலே. தார்மிகராயிருப்பார் வைத்த தண்ணீர்ப் பத்திலே வழியடிக்காரர் ஒதுங்குமாபோலே, மடலெடுத்தாடிலும் பிழைக்க நட்ப்பினையிலே அன்றில்வந்து குடிபுகுத்தது. ப்ரபதமும் பவிபாததசையிலே செய்யுமதொன்றிறே அவன் தன்ஸ்வரூபத்தோடு சேரச்செய்யாவிட்டால் இவன் தன்ஸ்வரூபத்தை அழித்தாலும் பெறப்பார்க்குமே,

அரு.—பாட்டுக்குத்தொகுத்த பா(று)வ மருளுகிறார் (பிரிந்தவித்யாதி). முதற்பாட்டு. (காவாரித்யாதி) “சுரலும்” என்கிற ச(ரு) காரம்-அதுத்த மூலச்சயமாகத் தாட்பர்யம். (அரி) என்றது இருளாய், அத்தாலே அவ்யக்தமானபடியையவிவக்ஷித்துப்பலிதார்த்தம் (ப்ரணயகத்ததமான) என்று. அரிகிற சூரலென்று அர்த்தாந்தரம் (அரிகிறவித்யாதி). மடலையே நிரூபகமாகவுடைய பெண்ணையிலே இருக்கிற அன்றிலின் சூரலானது காவெல்லாம் ஆர்ந்திருக்கிறதென்று, “காவார்” என்றத்தைக்குரலுக்கு விசேஷணமாக்கியருளுகிறார் (ஒன்றே இத்யாதி). (அதுவே)-சூரலே. காவுபோலேயான மடலென்று மடலுக்கு விசேஷணமருளுகிறார் (ஒருவித்யாதி). அன்றிலுக்கே விசேஷணமாக்கி மூன்றும் யோஜனை (மடலித்யாதி). ப்ரணயானபோதே மடலுண்டாயிருக்குமே, மடலென்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தென்னென்ன வருளுகிறார் (தார்மிகரித்யாதி). கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்தை உபஸம்ஹரித்துக்கொண்டு மடலெடுக்கை தண்ணீர்போலே தாரகமோவென்னும் சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (மடலித்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே). ஸ்வரூபஹானிவாராதோ? அது

(க) பெரி-தி-மடல்-அரு.

௧௬௩. பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, க-பா, காவார் மடல்.

(ஏவாயினாடியங்கும்) காமசரங்களாலே புண்பட்டிதே உடம்படையக்கிடக்கிறது. ஸுப்ரஹ்மண்யன் கையில்வேல், ஸ்ரீபரசுராமாழ்வான் கையிலம்பு, இவற்றாலே துளைப்புண்டமலைகளிலே பகடிகள் ஸஞ்சரிக்குமாபோலேயாயிற்று. அம்புவாய்களைப் புதுப்புண்ணெய்துகொடு காணும் போகிறது. (எஃகிற்கொடிதாலோ) எஃகிலைக்காட்டிலென்னுதல்; எஃகுபோலேயென்னுதல். இத்த்வரியாற்றும்போது வேலிலேவைத்து ஆற்றவேண்டும்படியிருக்கை. லௌகிகாக்கியிற்காட்டில் நரகாக்கி கொடிதாயிருக்குமிதே.

(பூவார் மணம்கமழும் புல்லாணி கை தொழுதேன்) பரிமளம் அஸஹ்யமாகாததேசம் தேடிப்புக அழகிதாக ஆசைப்பட்டேன். விரோதியான இந்நிலத்தைவிட்டுப் ப்ராப்ய தேசத்திலேபோய்ப்புக அழகிதாகக்கோலினென்கிறார். (பாவாய்) இதற்குத்தான் இவள் சொல்லுகிறது-இவளுடைய பாரவஸ்யம் கண்டு தானிழந்து இவள் வ்யாபரிக்கவேண்டும்படியாயிற்று அவள் இருக்கிறது. (சு) [யாமுடைத்துணையென்னும் தோழிமாறும்] நாமமாத்ரமேகாணு முள்ளது. நாயகன்பிரிந்ததுக்கு நோவுபடுமித்தனை இவளுக்குள்ளது. இவளாற்றுகைக்கும் அவன்வாராமைக்கும் இரண்டுக்கும் நோவுபட வேணுமே அவளுக்கு. இதுஒருபாசரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாது காணும். பிரிந்தநிலத்தில் இருக்கவொண்ணாதே ஒழிவது. ப்ராப்ய தேசத்திலேபோய்ப்புக வொண்ணதொழிவது; உசாத்துணையின் றிக்கே ஒழிவதான தசையிதே நமக்கு; இழவில் வந்தால் இருவர் க்கு மொத்திருக்குமிதே.

செய்யும்படி என்னென்ன வருளுகிறார் (அவனித்யாதி).

ஏவப்பட்ட புண்வாயினுடைய, ஊடு-மத்தயத்திலே, இயங்கும்-ஸஞ்சரிக்கும், எஃகில் கொடிதாலோ என்றதுக்கு எத்ருஷ்டாந்தமாகத் தாத்தப்ரியம் (காமசரங்களித்யாதி).

ஸ்வாபதேசம் (விரோதித்யாதி). “தோழி” என்னதே. மரப்பாவையாக் கிச்சொன்னதுக்குக்குத்து (இதற்கித்யாதி). (தானிழந்து)தான்பாரவஸ்யத்தை தான்விட்டு. எடுத்த பாசரத்திலே “என்னும்” என்றதுக்குக் கருத்து (நாயகன் பிரிந்ததுக்கு நோவுபடுமித்யாதி). (அவன் வாராமைக்கும்) என்றதுக்கு இருவருமாயிருக்குமிருப்புத் தனக்கு உத்தேஸ்யமாகையாலே வாராமையால் தனியே இதுவுமொருதுஃகம் இவளுக்குண்டென்று கருத்து.

(சு) தி-வாய்-கூ-க-ரு.

† (பா) தானிருந்து.

(ஓர்பான்மையே யாகாதே) மாறாடி வருவதுமன்றிக்கே இது
ஸ்வபாவமாய் விட்டதே. நித்யஸூரிகள் நித்யாதுபவம் பண்ணு
நின்றார்கள். இவ்வருகுள்ளார் விஷயங்களிலே அந்யபரராகா நின்
றார்கள். மூன்றும் விபூதியாகப்பண்ணி விட்டதாகாதே நோவுபடுத்
துகைக்கு நம்மையென்கிறான். .... (ச)

மூ.—முன்னம்குறளுருவாய் மூவடிமண் கொண்டளந்த
மன்னன்சரிதைக்கே மாலாகிப் பொன்பயந்தேன்
பொன்னங்கழிக்கானல் புள்ளினங்காள் புல்லாணி
அன்னமாய் தூல்பயந்தார்க் காங்கிதனைச்செப்புமினே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொன்னங்கழி	பொன்னங்கழி என்	மன்னன்	ராஜாதி ராஜனான எம்
கிற நீர்க்கால்களையு		சரிதைக்கே	பெருமானுடைய
டைய		மாலாகி	செயலுக்கே
கானல்	கடல் கரை நிலங்க	பொன்	(நான்) பிச்சேறினவ
புள்ளி அங்காள் பகலிகளே !	எரிவிருக்கிற	பயந்தேன்	நிறத்தை [ளாய்
முன்னம்	முன்பு	இதனை	இழந்தேன்; [தசையை
குறளுருவாய்	வாமநாவதாரம் செய்த	புல்லாணி	(என்னுடைய) இந்த
	ருளினவனாய் (மஹா		புல்லாணி என்கிறதிவ்
	பலி பக்கல்)		ய தேசத்தில்
மூவடிமண்	மூன்றடிகளால் அளக்	அன்னமாய்	ஹம்ஸரூபியாய் [வுக்கு)
	கக்கடிய பூமியை	தூல்	வேதங்களை (ப்ரஹ்மா
கொண்டு	இரந்து பெற்று	பயந்தார்க்கு	கொடுத்தவரான எம்
அளந்த	(தீரி லோகங்களையும்)	ஆங்கு	பெருமானுக்கு
	அளந்தவனான	செப்புமினே	(பிராட்டிக்காக வந்திரு
			க்கும்) அவ்விடத்தில்
			அறிவியுங்கள். (உ)

அவ்;—இரண்டாம்பாட்டு. நோவுபடுகை நமக்கே ஸ்வபாவ
மாய் விட்டதென்று ஒருவார்த்தைசொல்லிப் பின்புபேசாதே
யிருக்கும் ப்ரக்ருதியன்றே. தானிருக்கிற விடத்தே வர்த்திக்கிற
சிலபகலிகளைத் தூதுவிடுகிறாளாயிற்று.

“பான்மை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்து “ஓர்” என்றதுக்
குத் தாத்பர்யம் (நித்யஸூரிகளிட்யாதி). ... (ச)

அந்.—இரண்டாம்பாட்டு. (முன்னமித்யாதி). ஸங்கதியருளிச்செய்து

ககநக பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, ஈ-பா, வவ்வித் துழாய்.

(அன்னமாய் நூல்பயந்தாற்கு) பிரிக்கவல்லார்க்கு இழந்தவேத சகஸ்ஸைப் ப்ரஹ்மாவுக்காக மீட்டுக்கொடுத்தபடியைச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது - இங்கு இழந்த நிறம் பழையபடியே தரவல்லனென்கை. (அன்னமாய்) தூதுபோகிற உங்களுக்கு அஞ்சவேண்டா; ஸஜாதீயராயிருப்பார். (ஆங்கிதனைச் செப்புமினே) ஒருத்தி நிறம் மீட்கைக்காக வந்திருக்கிற விடத்தே அறிவியுங்கள். ஒருத்திக்கே கார்யம் செய்யக்கடவோமென்னும் நியதியுண்டோ? (இதனை) தன் தசைதன்னைப் பாசுரமிட்டுச்சொல்ல வொண்ணாதுபோலே காணும். (செப்புமினே) செப்பிக் கொடுவரவேண்டா; அறிவித்துவிட அமையும். .... (உ)

மூ;—வவ்வித் துழாயதன்மேல் சென்றதனிரெஞ்சம்
செவ்வியறியாது நிற்குங்கொல் நித்திலங்கள்
பவ்வத்திரையுலவு புல்லாணி கைதொழுதேன்
தெய்வச்சிலையார்க்கென் சிந்தைநோய் செப்புமினே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துழாயதன்மே	திருத் துழாயின்	உலவு	ஸஞ்சரியாரின்ற
ல்	(ஒரு பாகத்தை)	புல்லாணி	திருப்புல்லாணியை
வவ்வி	பிடித்துக்கொண்டு	கைதொழுதே	அஞ்ஜலி பண்ணி
தனி	தனியாயே	ன்	னென்;
சென்ற	(அவன் பக்கல்) போன	என்	(அப்படிப்பட்ட) என்
நெஞ்சம்	என் மனஸ்ஸானது		னுடைய
செவ்வி	(என்னுடைய) அழகை	சிந்தைநோய்	மனோவ்யாதியை
அறியாது	(அழியுமென்று) அறியாமல்	தெய்வச்சிலை	அழகிய ததுஸஸையு
நிற்குங்கொல்	(அங்கேயே) நிற்குமோ?	யார்க்கு	டைய எம்பெருமா
நித்திலங்கள்	முத்துக்களை யுடைய		னுக்கு
பவ்வமதிரை	ஸமுத்ரத்தின் அலைகள்	செப்புமினே	அறிவியுங்கள். (கூ)

அவ;—மூன்றும்பாட்டு. கீழ்என்னுடைய உடம்பில் நோவை அறிவிப்புங்களென்றான். இங்கு என்னுடைய சிந்தாவ்யதை(து)யை அறிவியுங்களென்கிறான்.

தாத்தர்யம் (பிரிக்கவிய்யாதி). தாத்தர்யாந்தரம் (இழந்தவிய்யாதி). (ஒருத்தி) பிராட்டி. இத்தால் “ஆங்கு” என்றதுக்குக் கருத்துச் சொல்லிற்று. ... (உ)

அந்.—மூன்றும்பாட்டு. (வவ்விய்யாதி). துழாயை இவர் புஜித்து, அவ்வழகை அதுபவித்து, அதின்மேல் சென்ற என்னை விட்டுத் தனியே.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, ச-பா, பரியவிரணியனது. ககநௌ

வ்யா;—(வவ்வித் துழாயதன்மேல் சென்ற தனிரெஞ்சம்) நாய
கன் பிரிந்துபோகிறபோது தோளிலிட்டதொருமாலையிலே ஒரு
தலையைப் பிடித்துக்கொடு போய்த்ததாயிற்று, நெஞ்சுஅவன்பக்கல்
அணுக்கத்தைக்கொண்டு இத்தலையை உதறிப்போனபடி. (செவ்வி
யறியாது நிற்குங்கொல்) நம்மாள் அங்கே நின்றதாசில் ஆசையற்று
வந்தாலன்றோ நமக்கு முடியலாவது என்றிருக்கிறுளென்றிருக்கிற
தோ? (நிற்குங்கொல்) நிற்குமோ என்றபடி.

(நித்திலங்களித்யாதி). (க)“விரவிமுத்தம் நெடுவெண்மணல்மேல்
கொண்டு வெண்டிரை புரவியென்னப்புதம் செய்துவந்துந்து புல்
லாணியைத் தொழுதுமெழு” என்று அழகிதாக ஆசைப்பட்டேன்.
(தெய்வச்சிலையார்க்கென் சிந்தைநோய் செப்புமினே) ஒருத்தியு
டைய சிந்தாவ்யதையைப் போக்கவென்றே விற்பிடித்தவர்க்கு என்
னுடைய சிந்தாவ்யதையைபு மறிவியுங்கள். (என் சிந்தைநோய்)
அவளத்தனைக்ரமப்பாப்தி பொறுத்திருக்கு மவளன்றிறே இவள்.

மூ;—பரியவிரணியனதாக மணியுகிரால்

அரியுருவாய்க்கிண்டா னருள்தந்தவாநமக்குப்

பொருதிரைகள் போர்துலவுபுல்லாணி கைதொழுதேன்

அம்மலர்க்கண்ணீர்ததும்ப வந்துகிலும் நில்லாவே. (ச)

போன நெஞ்சமானது என்னுடைய செவ்விஅழியுமென்றறியாதே நிற்குமோ
வென்றுசுப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றிபாவம்(நாயகனித்யாதி). (ஒருதலையை)
என்றது-“மேல்” என்றத்தைப்பற்ற. பிரிந்துபோகும்போது தோளிலிட்ட
மாலையைக்கண்டிருந்த படியாலே “பரவி நெஞ்சே தொழுதுமெழு” என்று
சொன்னவுடனே, தான் என்னவிட்டுத் தனியே புறப்பட்டுப்போகையாலே
எனக்குக்கால்நடை தாராதேகிட்டுந்து படுகிறெனென்கையாலே, இத்தையெல்
லாம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யம் (அவன்பக்கலித்யாதி). (அணுக்கத்தை)
அந்தரங்கதையை. நெஞ்சு உன்னுடைய படியறியாதே அங்கேதானே நிற்
பானென்னென்ன; (நம்மாளித்யாதி).

நித்திலங்களை - முத்துக்களையுடைத்தான ஸமுத்ர தரங்கங்களென்று
விசேஷித்ததுக்குக் கருத்து (விரவியித்யாதி). (அவளத்தனை) - பிராட்டி
யத்தனை. ... .. (ந)

ககநஅ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, ச-பா, பரியவிரணியனது.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பரிய	(வரபலத்தால்)பருதத	போந்து	வந்து
இரணியனது	ஹிரண்யனுடைய	உலவும்	ஸஞ்சரியாநின்ற
ஆகம்	மார்வை	புல்லாணி	திருப்புல்லாணியை
அரியருவாய்	நர ஸிஹ்மருபியாய்	கைதொழுதே	அஞ்ஜலி பண்ணினே
அணி	அழகான	ன்	ன்; (இப்படிப்பட்ட
உகிரால்	நகங்களாலே		டஎன்னுடைய)
கீண்டான்	கிழித்த ஸ்வாமியான	அரி	வண்டுகள் (படிந்த)
நமக்கு	நம் திறத்தில் [வன்	மலர்	புஷ்பம்போன்ற
அருள்தந்தவா	க்ருபைபண்ணினபடி,	கண்	கண்களில்
	என்;	நீர்	ஜலமானது
பொரும்	ஸ்பர்த்தை பண்ணிக்	ததும்ப	தளும்பும்ப டியாகவும்,
	கொண்டு வருகிற	அம்	அழகிதான
திரைகள்	ஸமுத்திரத்தி னலைக	துகிலும்	வஸ்த்ரமும்
	ளானவை	நில்லாவே	(அரையில்) தங்காதப
			டியாகவுமிரானின்றது.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (பரியவிரணியனதாகம்) ஸ்வாமி ஒரு வன் உண்டென்னும் ப்ரதிபத்தியுண்டாய், அவனைப் பெறவேணுமென்னும் மேன்மையும் தன்நெஞ்சிலே கிடந்துவளர்ந்த உடலன்றே. “எனக்கு மேற்பட்டானொருவனுளன்” என்றிராமையாலே அவனைப் பெறவேணுமென்றிருக்கு மதுஷில்லையே. இனி தேஹா திரித்தமாயிருப்பதொரு வஸ்து உண்டென்னும் ப்ரதிபத்தியுமில்லை. தேஹாத் மாபிமானியாயிருப்பானொருவனாகையாலே கேவலம் சரீரத்தையே வளர்த்தானித்தனையாயிற்று. ஆக “சேஷிஒருவனுளன்” என்றும், “காண்கிற சரீரத்துக்கு அவ்வருகாயிருப்பதொரு வஸ்து உண்டு” என்றும் இராமையாலே வரப(ய)லத்தாலே தடிப்பித்தானாயிற்று. இதுவெல்லாங்கூடி திருவுகிரம்கூட்டியாய்த் தலைக்கட்டிற்று.

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (பரியவியாதி) கீழிரண்டிபாட்டாலே தூதுவிட்டான். இதில், முன்பு அவன்தன் படியைச் சிலர்க்குச் சொல்லுகிறான் என்று ஸங்கதி.

“பரிய” என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (ஸ்வாமீத்யாதி-தடிப்பிற்றூ ஹயிற்றென்னுமளவும்). உட்கருத்தருகிரார் (இதுவியாதி).

(அணியுகிரால்) கண்டுகொண்டிருக்கத் தருமவற்றைக்கிடர் இவனுக்கு உடலாக்கிற்று. நாய்ச்சிமாரோட்டை ஸம்போகத்திலும் வ்யாபரிக்கப் பொறுதவற்றைக் கிடர் முறட்டெம்பிலே கொண்டு வ்யாபரித்தது. (அரியுருவாய்க் கீண்டான்) இவன் எவ்வடிவைச் சொல்லுமென்றறியாமையாலே, நாத்வஸிம்ஹத்வங்க ளிரண்டையும் சேர்த்துக்கொண்டு வந்து தோற்றினாயிற்று. நரஸிம்ஹத்தினுடைய சிற்றத்தைக் கண்டவாறே உடல்பதம் செய்தது; அநாயாலேந் கிழித்துப் பொகட்டான். (அருள்தந்தவா நமக்கு) ஒரு பாலனுக்குத் தமப்பன் பகையாக உதவிக்கார்யம் செய்தவன், அபலைக்குத் தன்னைப் பெறுமையால் வந்தவ்யஸநத்துக்கு வாசுவைத்து உதவினபழகான்.

(பொருதிரைகள் போர்துலவு புல்லாணி கைதொழுதேன்) “பொருதுமுநீர்க் கரைக்கேமணியுந்துபுல்லாணி தொழுதுமெழு” என்று எல்லாம்செய்து சமைந்தோம். (அரிமலர்கண்ணீர் ததும்ப அந்துகிலும் நில்லாதே) கடல்திரைகள் வந்து ஸஞ்சரியா நிற்கக் கடலும் திரையும் கண்டுகூட அதுபவிக்க வேணுமென்று ஆசைப்பட்டோம்; இதுவாகில் இவளுக்குத் தேடிப்போக வேணுமோ? என்று என்னுடம்பிலே கண்ணீரையுமுண்டாம்படி பண்ணினான்.

பூ.—வில்லாலிலங்கை மலங்கச்சரம்துரந்த

வல்லாளன்பின்போன நெஞ்சம்வருமளவும்

எல்லாருமென்றனையேசிலும் பேசினும்

புல்லாணியம்பெருமான் பொய்கேட்டிருந்தேனே. (நு)

“அணி” - அழகும், ஸௌகுமார்யமும். இவற்றை அடைவே அருளுகிறார் (கண்டித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (இவன் எவ்வடிவைச் சொல்லுமென்று அறியாமையாலே) என்றதுக்கு - ஹிரண்பன் வரங்களில் அகப்படாத வடிவாக வேண்டுகையாலே, நரனென்றும் சொல்லக்கூடாதே, ஹரியென்றும் சொல்லக்கூடாதே, இப்படிப்பட்டவடிவை ஒருகாலும் கண்டறியாமையாலே தனக்கென்றிருக்க வேணுமென்று கருத்தது.

அரியானது - வண்டானது, படிந்தமலர்போன்றகண்ணீர், ததும்பதளும்ப; அம் - அழகிதானதுகிலும் நில்லாதென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றி கண்ணீரைச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (கடலித்யாதி). ... (ச)

ககசு 0 பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, டி-பா, வில்லால்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வில்லால்	ததுஸ்ஸி னால்	எல்லாரும்	ஸகலரும்
இலங்கை	லங்கையானது	என்றனை	என்னை
மலங்க	கலங்கும்படியாக	எசிலும்	பழித்தாலும்,
சரம்	பாணங்களை	பேசினும்	பலவகையாகச்சொன்
துரந்த	எவின்வனான		னாலும் (நான்)
வல்லாளன்	ப(2)லபுராலியானஎம்	புல்லாணி	திருப்புல்லாணியில்
	பெருமானுடைய		எழுந்தருளி யிருக்
பின்	பின்னே		கிற
போன	போயிருக்கிற	எம்பெருமான்	எம்பெருமானுடைய
நெஞ்சம்	(என்) மனஸ்ஸானது	பொய்	பொய் வார்த்தைகளை
வருமளவும்	திரும்பி வருகிற பர்யந்	கேட்டு	கேட்டு [யே
	தம்	இருந்தேனே	தரித்திருந்தேன்.

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. இவளுடைய பந்துக்களடையத் தீர ண்டு நாங்கள் சொன்னவார்த்தை கேளாதே அவன் வார்த்தை கேட்டாயிதே. நாங்கள் சொன்னதுவே மெய்யாய், அவன்சொன்ன வார்த்தை பொய்யானபடி கண்டாயே; இனிநாங்கள் சொன்னத் தைக் கேட்கவல்லையேஎன்ன; அப்படியே செய்கிறோம், அவன்பின் போன நெஞ்சை மீட்டாலென்கிறான்.

ப்யா.—(வில்லாலிலங்கைமலங்க) வரங்கொடுத்ததேவதைக ளுடைய அஸ்தரத் துக்கு அழியாதஊரை மறுஷ்யத்வத் துக்கு ஏகாந் தமான வில்லாலே அழித்தானாயிற்று. மறுஷ்யரை அவமதிபண்ணி யிருக்கையாலே இவர்களால் படாதொழிகைக்கு வரம் கொண்டில னாயிற்று. கையில்வில்லாலே ஒருவர்கூறா எழுவருடுக்கப் பண் ணினபடி. (சரந்தரந்த வல்லாளன்) விடுகிறவன் ப(2)லத் துக்குத்

அந்;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வில்லாலியாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “அருள்தந்த வாநமக்கு” என்று வ்யங்க்யமாக நன்றாக வருளிச்செய்தானென்று வெறுக்க, அத்தைக்கேட்டவர்க ளெல்லாரும் இதுவே இவனை மீட்கைக்கு அவஸர மென்று பஹுஜநமாகத்தங்கள் வார்த்தையைக் கேட்கச் சொன்னார்களாக, அதுக்குத்தான்சொல்லுகிறதாகஸங்கதியருளுகிறார் (இவளுடைய வித்யாதி).

(படாதொழிகைக்கு) - நபிபாதொழிகைக்கு. வல்லாளன்பின்போனது வாராது என்று நிஸ்சயித்தே இப்படி சொல்லுகிறாளென்று தாத்பர்யமருளு

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, கூ-பா, சுழன்றிலங்கு. ககசக

தக்கபடியிறே அம்புதைப்பது. (வல்லாளன் பின்போனநெஞ்சம் வருமளவும்) இனிநான் உங்கள் வார்த்தை கேளேனென்கிறான். அவன்வார்த்தை பொய்யென்றவர்களுக்கு ஒருவழியாலே மெய்யென்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறான். அவனுடைய வ்யாபாரங்கள் அறுஷ்ட்டாபரபர்யந்தமாகக்கண்டுகொணுங்கள்; நெஞ்சுபோயிற்றென்கிறான். அவன்பின்போனஹ்ருதயம் வருமளவும்.

(எல்லாருமென்றன்னை யேசிலும் பேசினும் புல்லாணி யெம்பெருமான்பொய் கேட்டிருந்தேனே) தோழிமார் “இதுகார்யமன்று” என்னவுமாம்; தாய்மார் “இதுகார்யமன்று” என்னவுமாம், இரண்டுக்கும் ப(டி)லமொன்றே; இவர்கள் வேண்டாவென்ன போதாக இவள்விடவேண்மெதுமில்லை. இவர்கள் ப்ரவர்த்தித்த போதாக இவள்புகவேண்மெதுமில்லை. (புல்லாணி யெம்பெருமான் பொய்கேட்டிருந்தேனே) நாட்டில் பொய்மெய்கள்கொண்டு கார்யமுண்டோ? அவன்பெர்யாகையாலையன்றோ எனக்கு ஆகர்ஷகமுமாயிருக்கிறது. ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்கிறவனுடைய பொய்யே. அவனுடைய பொய்யைக்கேட்டு அத்தாலே தரித்திருந்தேன். பூ.—சுழன்றிலங்கு வெங்கதிரோன் தேரோடும் போய்மறைந்தான்

அழன்றுகொடிதாகி யஞ்சுடரில் தானமொல்

செழுந்தடம் பூஞ்சோலைசூழ் புல்லாணி கைதொழுதேன்

இழந்திருந்தே னென்ற னெழில்நிறமும் சங்குமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுழன்று	(மேருவைச்) சுழல்	போய்	சென்று
	வருகிறவனாய்,	மறைந்தான்	அஸ்தமித்தான் ;
இலங்கு	ப்ரகாசத்தைப்பண்ணு	அம்சுடர்இல்	அழகிய கிரணங்களை
	கிரவனான		யுடைய சந்த்ரன்
வெங்கதிரோ	உஷ்ணகிரணனை	அழன்று	வெப்பத்தையுடைய
ன்	ஸூர்யன்	கொடிதாகி	க்ஷரனாய் [னாய்,
தேரோடும்	(தன்) ரதத்தோடும்	தான்	தான்

கிரூர் (இனியித்யாதி). கீழ்வாக்யவிவரணம் (அவனுடைய வித்யாதி). சுப்தார்த்தம் (அவ்னித்யாதி). பேசிலுமென்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இவர்கள் ப்ரவர்த்திப்பிக்க வித்யாதி).

“புல்லாணி யெம்பெருமான்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தருளுகிரூர் (ரக்ஷணத்திலேயித்யாதி). (பொய்யே) பொய்யன்றோ இதுவென்கை. (பூ)

கூசுசஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, கூ-பா, சுழன்றிலங்கு.

அடும்	பாதி யாநின்றான்;	புல்லாணிகைதொழுதேன் ;
ஆல்	கஷ்டம்;	என்தன் (அப்படிப்பட்ட) என்
செழும்	செழுமையையுடைய	னுடைய
தடம்	தடாகங்களாலும்	எழில்நிறமும் அழகிய நிறத்தையும்
பூம்சோலை	பூக்களையுடைய பொ	சங்கும் சங்குவளையையும்
	ழில்களாலும்	இழந்திருந்தே இழந்துவிட்டேன்.
குழ்	குழப்பட்ட	ன் (சு)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. நமக்கு ஆஸ்வாஸத்தைப் பண்ணக்கடவ னானவன் போய்க்கொடு நின்றான், நலிவார் பெருத்திரா நின்றது. அதுபவிக்கலான நிலத்தில் போய்ப் புகப்பெற்றிலோம்; இங்குள்ள வையும் நம்மை விட்டுப்போகா நின்றதென்கிறான்.

வ்யா.—(சுழன்றிலங்கு வெங்கதிரோன் தேரோடும் போய் மறைந்தான்) மேருவைச் சுழலவருவானாய், ப்ரகாஸத்தைப் பண் ணக் கடவனான வெவ்வியானான ஆதித்யனானவன் தன் ரதத்தோடே மறைந்தான், “சுழன்று” என்கிற து-ஜ்யோதிஸ்சக்ரத்தின் படியாலே என்னவுமாம். (சு) “ஒளியவன் விசும்பியங்கும் தேரும்போயிற்று” என்னக் கடவதிதே; நாயகன் கலந்து பிரிந்து போம்போதுபார்த்து நிற்குமாபோலே, ஆதித்யன் போகிறபோது பார்த்து நின்றான் போலே காணும், (அழன்று கொடிதாக்கி யஞ்சுடரில் தானடுமால்) அழகிய சுடரையுடையவனென்று சுந்தரனைச்சொல்லுகிறதாயிற்று. அழற்றியையுடையனாய், தன்ஸ்வாபாவம் வேறுபட்டு சீத கிரண னானவன் முடியாநின்றானாயிற்று.

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (சுழன்றித்யாதி) புல்லாணி யெம்பெருமானுடைய பொய்யே உனக்கு தாரகமாகில், அத்தைக்கொண்டு ஆறியிருக்கவொண்ணா தோவென்ன; ஆறியிருக்கும்படி எங்ஙனே யென்கிறுளென்றும் ஸங்கதியை யுட்கொண்டு பாட்டுக்குத் தொகுத்த பாவமருளுகிரர் (நமக்கித்யாதி).

லோகத்ருஷ்ட்யா சுழலுகையை அருளிச்செய்து, சாஸ்த்ரத்ருஷ்ட்யா மேரு ப்ரதக்ஷிணத்தைச் சொன்னதாகத் தாத்பர்யம் (சுழன்றென்கிற வித் யாதி). மதுராநகரத்துக்குப் புறப்பட்டபோது க்ருஷ்ணனுடைய தேரைப் பார்த்திருந்த கோபிமாரைப்போலே, இவரும் நாயகன் பிரிகிறபோது தேரைப் பார்த்தாளாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, அத்தாலே இங்கேயும் “தேரோடும் போய் மறைந்தான்” என்கிறுளென்றருளுகிரர் (நாயகனித்யாதி).

வ்யா. — எழும்பாட்டு. (கனையாரித்யாதி) மிகவும் கர்க்கரமாய், இடிபோலே யிருந்துள்ள சப்தத்தையுடைய ருஷபத்தினுடைய கறுத்த மணியினுடைய நாவிலுண்டான ஸஞ்சாரமானது. அந்த நாகுகளை சேக்கள் துடருகிறபோது அவை ஒடுகிறது, தலைமகன் மேல்விழத்தான் இறும்புக்கும்படிக்கு ஸ்மாரகமாய் நலியா நின்றதாயிற்று. (க) “पुंस्त्वैरुर्ध्वं सैश्वर्यम्” - புரஸ்க்ருத்ய ரதேஸீதாம்ருஷபோகோவதுமீவ” என்னக் கடவதிறே. (தினையேனும் நில்லாது தீயில் கொடிதாலோ) ஒரு தினையளவும் பிற்காலியாதே அக்ரியிற் காட்டில் கொடிதாகா நின்றது. அக்ரி தண்ணீரென்னும் படியாயிற்று இதின் வெம்மை. அது உடம்பில் சுடுமத்தனையிறே, இது அகவாயிலே புக்கழிக்கவற்றிறே.

(புனையாரித்யாதி) ஸௌபரி ஐம்பது வடிவுகொண்டு புஜித் தாப்போலே, ரத்நங்களாலே பண்ணப்பட்ட மாடங்கள்தோறும் தானுமவனுமாய் அநுபவிக்கக்காணும் கோலிற்று. அதெல்லாம் செய்து சமைந்தேன். (வினையேன்மேல் வேலையும்) அப்ராப்யத்தை ஆசைப்படும்படியான பாபத்தைப்பண்ணின என்மேலே (வேலையும் வெந்தழலே வீசுமே) இந்தத்தவநிக்ரு சேஷித்த துண்டாகக்கொண்டு ப்ரமியாநின்று. இவள்தன் விரஹாக்நி தன்மேலே படாதபடி கடக்க நின்று வீசாநின்றதாயிற்று. .... (எ)

பாம்பினனையானருள் தந்தவா நமக்குப்

பூஞ்செருந்திப்பொன்சொரியும் புல்லாணிகைதொழுதேன்

தேம்பலிளம்பிறையு மென்றனக் கோர்வெந்தழலே. (அ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கலையாரித்யாதி) சீதகிரணன் பாதியாரின்றன்; என்றும். நிலாமுற்றத்தைவிட்டுள்ளேவரலாகாதோவென்ன; செவிவழியே வருஷபத்தின்மணியும், வேலையும் நெருப்பைச் சொரியாரின்றதென்கிருளென்று ஊங்கதி.

மாடங்கையுடைய புல்லாணியென்று பன்மையை விவகித்து உட்கருத்து (ஸௌபரீத்யாதி). (செய்து சமைந்தேன்) - செய்து தலைக்கட்டினேனென்று ; வ்யங்க்யம் என்கிறாள் என்று சேஷம். (அப்ராப்யத்தை) என்றத்ப்ராப்தமஸூக்யத்தை யென்றபடி. ... .. (௭)

பெரியதிருமொழி, கூ-பி, ச-தி, அ-பா, தூம்புடைக்கை. ககாசுரு

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தூம்புடை	தூம்புபோன்றதுளை களை யுடைத்தான	பொன்	பொன்போன்ற புஷ்பங்களை
கை	துதிக்கையையுடைய	சொரியும்	உதிர்ந்தாநின்னுள்ள தான்
வேழம்	குவலயாபீடமானது	புல்லாணி	கைநொழுதேன் ;
வெருவ	அச்சமுதும்படி	தேம்பல்	இளமையால் மிக்க கார்ய்யத்தையு
மருப்பு	தந்தங்களை	இளம்பிறையும்	பாலசந்த்ரனும் [டைய
ஒசித்த	பிடுங்கினவனான	என்தனக்கு	என்விஷயத்தில்
பாம்பினனை	திருவநந்தாழ்வானைப் யான் படுக்கையாகவுடைய ய ஸர்வேஸ்வரன்	ஓர்	அத்விதீயமான
நமக்கு	நம்விஷயத்தில்	வெம்தழல்	வெப்பத்தையுடைய
அருள் தந்தவா	கருபைசெய்தபடி		நெருப்பு போலிரா
பூ	அழகிய [என்;		நின்றான். (அ)
செருந்தி	செருந்திவ்ருகஷங்க ளானவை		

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (தூம்புடைக்கை வேழம்வெருவமருப் பொசித்த) தூம்புபோலே துளையையுடைத்தான கையையுடைய ஆனையானது வெருவும்படிக்கீடாக அதின்கொம்புகளைப்பறித்தான யிற்று. (பாம்பினனையானருள் தந்தவாநமக்கு) ப்ரபல விரோதி களை ஆற்றி, உகந்தார்க்குத் தன்னைக்கொடுக்கக் கடவனாக ஆசைப் பட்ட நமக்கு நம் விரோதிகளைமாற்றி நமக்கு தன்னைத் தந்தபடி காண். (பூஞ்செருந்தியித்யாதி) போக (ஃX) யோக்யமான தேசத் தேறப்போய்ப்புக வரிதாகாநின்றது. அதுக்குமேலே விரோதிக ளானவை வளர்ந்து செல்லாநின்றது. சந்த்ரனும் தன்குறையாற் றிக் கொள்ளமாட்டாதே என்னை நலியவல்லனாகாநின்றான். (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (தூம்பித்யாதி) வினையெனென்று நீ வெறுத் துக்கொள்ளுவானென்? தானே நம்விரோதிகளைப்போக்கி அருளுவனென்று தேறியிருக்க வொண்ணாதோவென்று சிலர்சொல்ல, நன்றாக வருள்செய்தா னென்று பாலசந்த்ரனுக்கும் நோவுபடுகிறுனென்று ஸங்கதி.

(தந்தபடிகாண்) என்றவநந்தரம், “இப்படி நோவுபடுகிறது” என்றுசேஷம். (மாட்டாதே) என்றவநந்தரம் “இருந்தாலும்” என்று சேஷம். இத்தால் “தேம் பல்” என்று-இளமையால் பலித்த கார்ய்யத்தால் வந்த அலைச்சலையுடையவ னென்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்துச் சொல்லிற்றாயிற்று. ... (அ)

ககசகசு . பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, கூ-பா, வேதமும்.

மூ;—வேதமும்வேள்வியும் விண்ணுமிருசுடரும்

ஆதியுமான னருள்தந்தவா நமக்குப்

போதலரும்புன்னைசூழ் புல்லாணிகைதொழுதேன்

ஒதமும் நானு முறங்காதிருந்தேனே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேதமும்	வேதங்களையும்.	அருள்தந்தவா	க்ருபைசெய்தபடி
வேள்வியும்	யாகாதிகளையும்,	போது	புஷ்பங்கள் [என்?
விண்ணும்	(அதற்குப்பலபூமியான)	அலரும்	மலர்ந்திருக்கிற
	ஸ்வர்க்காதிகளை	புன்னை	புன்னைமரங்களால்
	யும்,	சூழ்	சூழப்பட்ட
இருசுடரும்	லோகப்ரகாசகரானசந்		புல்லாணி கைதொழுதேன் ;
	தர்ஸூர்யர்களையும்	நானும்	(அப்படிப்பட்ட)
	(கார்யமாகவுடைய		நானும்
	னாய்)		
ஆதியும்ஆனன்	(அவ்வழியாலே)ஜகத்	ஒதமும்	ஸமுத்ரத்தின் அலைக
	காரண பூதனுமா		ளோடும்
	ன எம்பெருமான்	உறங்காதிருந்	கண்ணுறங்காமலிருக்
நமக்கு	நம்விஷயத்தில்	தேன்	கிறேன். (க)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வேதமிய்யாதி) ஜகத்துக்குக்கண் காட்டியாக வேதத்தைஉண்டாக்கி, அத்தாலே ப்ரதிபாத்யனான தன்னைக் கிட்டுகைக்கு ஸாதநமாக யாகாத்யபகரணங்களையுமுண்டாக்கி, அதுக்குப்ப(ஃ)லபூமியான ஸ்வர்க்கங்களையுண்டாக்கி, ஜகத்துக்குப்ரகாஸத்தைப் பண்ணக்கடவரானசந்தர்ஸூர்யர்களையுமுண்டாக்கி, அவ்வழியாலேஜகதாகாரனாயிருக்கிறவன். (அருள்தந்தவாநமக்கு) அபேக்ஷியாதிருக்க இவற்றையுண்டாக்கினவன் அபேக்ஷையுடைய நம்கார்யம் செய்தபடிகாண். ஸாமான்யத்திலே பண்ணக்கடவது விசேஷத்திலின்றிக்கே யிருப்பதே? நாட்டுக்கு இட்ட அஃ

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வேதமிய்யாதி). “அருள்தந்தவா நமக்கு” என்று அவனை வெறுக்கக்கூடுமோ? ஸகல ஜகதுபகாரகனன்றோ வென்ன; அது அங்ஙனையாகிலும் எனக்கு உபகரித்தபடி இதுகாணென்று இரக்கமற்ற மையைச்சொல்லுகிறுனென்றுஸங்கதி.

கீழ்வாக்யவிவரணம் (நாட்டுக்கிய்யாதி). அஃகம்(விலக்ஷணமான தான்யர்கிகள்). ... .. (க)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, ௧௦-பா, பொன்னலரும். ௧௧௪௭

கம் அந்தஃபுரத்துக்கு அரிதாவதே? (போதலரித்யாதி) போக (ஃX) யோக்யமான தேசத்திலே தானும் நானுமாக விடிவிளக்கு வைத்து உறங்காதே அறுபவிக்கக் கோவினேன். இனி இவருக்கு உறங்காதிருக்கவன்றோவேண்டுவது என்று ஒத்ததை ஆளாகவிட்டுப் போனான். .... (க)

பூ.—பொன்னலரும்புன்னைசூழ் புல்லாணியம்மாளை மின்னிடையார்வேட்கை நோய்கூரவிருந்ததனைக் கன்னவிலும்திண்டோள் கலியனொலிவல்லார் மன்னவராய்மண்ணாண்டு வானொரு முன்னுவரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொன்	பொன் போன்ற புஷ்பங்களே	கல்	கல்என்று
அலரும்	அலர்த்தாரின்ற	நவிலும்	ஸ்துதிக்கும்படியான
புன்னை	புன்னைமரங்களால்	திண்	பலிஷ்ட்டமான
சூழ்	சூழப்பட்ட	தோள்	திருத்தோள்களையுடைய
புல்லாணியம்	திருப்புல்லாணியிலே	கலியன்	ஆழ்வார் (அருளிச் செய்த)
மாளை	மூந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான் விஷயமாக	ஒலி	இத்திருமொழியை
மின்னிடை யார்	பெண்பிறந்தாருக்கு	வல்லார்	அப்பயஸித்தவர்கள்
வேட்கை	ஆசையாகிற	மண்	பூமியை
நோய்	மனோவ்யாதியானது	ஆண்டு	அறுபவித்து
கூர இருந்த தனை	மிகும்படியிராரின்ற இருப்பை,	வான்	பரமபதத்தையும்
		ஆளும்	ஆளும்படியாக
		உன்னுவர்	பெறுவர்கள். (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (பொன்னலரும்புன்னைசூழ் புல்லாணியம்மாளை) நித்ய வஸந்தமான திருப்புல்லாணியை வாஸஸ்த்தாநமாகவுடையவனை. (மின்னிடையார் வேட்கைநோய்கூர விருந்ததனை) பெண்பிறந்தார்க்கு நோய்மிகும்படியாய்த் தங்கி யிருக்கிற விருப்புத்தான். (கன்னவிலும்த்யாதி) வ்யஸநங்களுக்கெல்லாம்

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (பொன்னலரும்த்யாதி) “அலரும்” என்றுவர்த்த மாநரிர் தேசத்துக்குத்தாத்தப்யம் (நித்யேத்யாதி). “கல்” என்று, நவிலும்படியான-ஸ்துதிக்கும்படியான, திண்ணியதோளென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்தப்யம் (வ்யஸநங்களுக்கெல்லாம்த்யாதி). யுத்தவ்யஸநங்களுக்கென்கை. (௧௦)

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

ககசஅ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, டி-தி, தவளப்ரவேசம்.

ஆடல் கொடுக்கவல்ல தோள்மிடுக்கையுடையரான ஆழ்வாரருளிச் செய்த திருமொழியை அப்பயஸிக்கவல்லார் இங்கும் குறைவற அது பவித்து, அங்கும் குறைவற அதுபவிக்கப் பெறுவார்கள். .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து நாலாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி
தவளப்ரவேசம்.

வ்யா.—(க)“ಅಹಮಸ್ವಯಮ್ ಪರಾತಾ
ನಾಮಾಲಯಂ” ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாதாதிகள் நிருபகமாயிருக்கை
தவிர்ந்து, அபராதங்களையிட்டு நிருபிக்கும்படியாயிற்றுத் துருப்பற்
றிக்கிடந்தபடி. “ಜ್ಞಾತೃಽಹಮ್, ಭಕ್ತೃಽಹಮ್, ರಸೃಽಹಮ್-ಜ್ಞಾತಾಹಮ್,
ಪಕವಶ್ಚೇಷತಃಕ ರಸೋಹಮ್” என்றಿಹೇ ಸ್ವವ್ರೂಪನಿರುப்பது. ஆಕை
ಯಿಹೇ (உ) “ಸ್ವೈರಸೃಷ್ಟೇಽಭಿವ್ಯಕ್ತೇ - ಸ್ವೇವೇನರೂಪೇನಾಽಪಿ ನಿವೃತ್ತಯ
ತೇ” என்று ಸ್ವವ್ರೂಪಾபத்தಿ ಮೋಕ್ಷமாகச் சொல்லுகிறது. இத்தால்
ಇவனுக்கு ப்ರಕ್ರutiஸம்பந்தம் வந்தೇறி யென்னுಮ್ದம் சொல்லು
கிறது. ரத்ನாதிகளைச்சಾಣೆಯಿಲே ஏறிட்டವಾಹೇ ಪುಕ್ತರ್ಪெறಾನಿ
றது. ವந்தೇறಿಯಾಕையಿಹೇ ಅಮೃಕ್ತುಕ್ಕழிகிறது. ಅசித்ஸಮಸ್ಕ

அந.—தவளவிளம்பிறையின் ப்ரவேசம்;—பாத (ಪಾದ) கபதார்த்தத்து
க்கு அஞ்சி, திருக்குறுங்குடியிலே கொடுபோய்விடச் சொல்லுகிறது- ஆத்மஸ
மர்ப்பணமாகையாலே, அந்தஆத்ಮಮರ்பಣத்தின்ಸ್ವವ್ರೂಪத்தை விஸ்தರೇಣ
ப்ரமாಣர்த்தோபந்யಾಸ முகேநவருளுகிறார் (அஹமஸ்மீತ್ಯாதி). ஆத்ಮವ
ರೂಪம் ஜ்ಞಾநாதிகளை இட்டಿ ನிருபிக்கವೆಂಬುದುನಿರುಕ್ತುಮென்றதுக்கு ப்ರಮಾ
ಣೋಪಪತ್ತಿಕளை ಅருளுகிறார் (ಜ್ಞಾತೃತತ್ಯಾதி ವாக்யಪತ್ಯபத்தಾಲೇ). “ಜ್ಞಾ
ನாதிகள்-ಸ್ವಬಾವம்; ப்ரಕ್ರutiஸம்பந்தம்-வந்தೇறி” என்னுமதுக்குஜ்ಞಾಪಕಮೇ
தென்ன (ರತ್ನாதிகளையಿತ್ಯாதி). ರತ್ನாதಿಗುக்கு ಅಮೃಕ್ತುக் ಕೃಪಿರ್ತಾಲும்,
ಅನಾதிyಾನ ಅசித்ஸಮ್ಬந்தம் ಕೃಪಲಕ್ಕೂಡಿಮೋವೆன்ன ; (ಅசித்ஸಮಸ್ಕಮಿத்
ಯಾதி). ಅನಾதிyಾಕச்சொன்ன ப்ರமாಣந்தಾನೇ ಅந்தவತ್ತாகச் சொல்லுகை

(க) அஹிர்பு-நக-நக. (உ) சாந்தோ-அ-கஉ-உ.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, டி-தி, தவளப்ரவேசம், ககசக

கமஅநாதியாயிருக்கச்செய்தே அந்தவத்தாகவும்குறைவற்றிருந்தது. (க) [ஸீஷ்ஸ் - அகிஞ்சஸ்] இப்படி அபராதங்களுக்கு கொள்கை மாகாநின்றேனென்கிற அநுதாபயின்றிக்கே இருக்கை. [ஸன்ஸ்டாஸி - அநன்யகதி] இப்படி ஒரு கைம்முதலுமில்லாதபின்பு இவன் தயநீயெனன்று இரங்கி கைக்கொள்ளுநகைக்கு தேவரையொழியவேறொருவரில்லை. புகுவாசலற்றபடி.

(உ) [ஸ்ரீமன்னாயுதமூர்த்தி - இவ்வேவோபாயபூதோமேபவ]
ஆராய்ந்துபார்த்தவிடத்து நானும் எனக்கின்றிக்கே இருந்து
பிறரும் எனக்கின்றிக்கே யிருந்தபின்பு, நீ ஒருவனுமே உபாயமாக
வேணும். [இதிப்ராஹ்மணியம் - இதிப்ரார்த்தநாமதிகம்] இது புரு
ஷார்த்தமாய்த் தலைக்கட்டுகைக்கு இந்தபுத்தி விசேஷமே வேண்டு
வது. ஆத்மஸத்தையோபாதிபிறே ஸ்வீகாரமும். (ங) [சும-மாம்]
என்னை-ஏகமென்றப்போலேயிருக்கிறது. [சரணாகதிஸூத்ரா - சரணாக
திரித்யுக்கதா] இது-சரணாகதியென்று சொல்லப்பட்டது. [ஸ் - ஸா]
அந்தசரணாகதியானது. [திஸீடஸ்திஸ் - தேவேஸ்மிந்ப்ரயுஜ்
யதாம்] சரண்யானை ஸர்வேஸ்வரன்பக்கவிலே இதுசெய்யவடுப்பது.
ஒரோவ்யக்திகளிலும் இதுதானே ஹநஹேதுவாகா நின்றதிறே.
நீர்மையாலே ரக்ஷிப்பாரு முண்டோ?

யாலே கழலக்குறையென்னென்று கருத்து. (அறுதாயமின்றிக்கே) என்ற ச(சு)காரத்தாலே, காந்தாய்யாந்தரங்களில்லை யென்னுமிடம் கிம்புநர் ந்யாயஸித்தமிதே யென்று ஸூசிதமாகிறது.

(நீ ஒருவனுமே) என்கிறவகாரத்தாலே ப்ரார்த்தனாமதியினுடைய உபாயத்தவமும் தவிர்க்கப்படுகிறதென்றுவிவகஸித்தது. ஆனால் இப்ப்ரார்த்தனைதான் வேண்டுவானென்னென்னவருளுகிறார் (இதுவித்யாதிவாக்யத்தவத்தாலே). இப்படிஸ்வீகாரத்தில் உபாயபாவம்தவிர்த்தவிடமுண்டோவென்ன (மாமியாதி). ஸரண்யான இவ்விஷயத்திலேதானே செய்யவேணுமோ? மற்றைய விஷயத்தில் பலியாதோவென்ன (ஓரோவித்யாதி). ப்ரபத்தி வ்யாஜமாத்தரமாய், ஸரண்யனுடைய குணமே ஹேதுவாகையாலே, ஸரண்யனுடைய தோஷமே ஹநஹேதுவாய், இது அதுக்கும் வ்யாஜமாகக் காண்கையாலே பவித்ததில்லை யென்றுகருத்து. ஸரண்யனுடைய குணத்தாலே பவித்த விடத்தை யருளுகிறார் (நீர்மையாலே யித்யாதி).

(க)ஸ்தோ-ர-22. (2) அணி-ஸம்ஸி-நக-நா, (ந) கீ-கா-கக.

கூடு0 பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௫-தி, தவளப்ரவேசம்.

கீழே சில பக்ஷிகளைத் தூதுவிட்டு, நெஞ்சைத் தூதுவிட்டு அவை மீண்டு வருவதற்கு முன்னே பாத (பாடி) க பதார்த்தங்கள் கையிலே நலிவுபட்டு, தாய்மார் தோழிமாரடைய ஹிதம்சொல்லி மீட்கப்பார்க்க, உங்களுடைய ஹிதவசநம் கேட்டுமீளாதபடி நெஞ்சு அவன் பின்னே போயிற்று; அதுவருமளவும் அவன்சொன்ன வார்த்தையை விஸ்வஸித்திருக்கும்த்தனை யென்று துணிந்தவிடத் திலும், அவன்வரக்கண்டிலன். இவ்விடம் ஒருத்தியுடைய ஆற்றாமைபைப் பரிஹரிக்கைக்காக வந்திருந்த விடமாகையாலே அங்கு ஆறியிருக்கவுமாம்; இது அங்ஙனன்றிக்கே நம்முடைய துக்க நிவ்ருத்திக்காக வந்திருக்கிற தேசமீறே. ஆனபின்பு திருக்குறுங் குடியிலே என்னைக் கொடுபோய்ப் பொகடுங்கள்; கால்நடைதருவா ரென்கிறான். .... *
 .... *
 .... *
 .... *
 .... *
 .... *

அதாவது - இக்ஷ்வாகுவம்ஸர்த்து ராஜாவான சிபி சக்ரவர்த்தி யென் கிறவன் தப்பாமல் ஸரணுகதரக்ஷணம் பண்ணிக்கொடு வருகிறகாலத்திலே, இவனைச்சோதிக்கைக்காகதேவர்களும்யமனுமாகக்கூடி, யமன்பக்ஷியாக, தேவர் கள் அத்தைத் துரத்திக்கொடுவாரா நிற்கச்செய்தே, இந்த பக்ஷி சக்ரவர்த்தி யை வந்து சரணமடைய, அப்போது தேவர்கள் எங்களுக்கு அந்த பக்ஷியைக் காட்டித் தரவேணுமென்ன; சரணம் புகுந்தத்தை நான் காட்டித்தாரே னென்ன; ஆனால் அந்தபக்ஷியத்தனை மாம்ஸம் உன்சரீரத்திலே அறுத்துத் தாவென்ன; அவனும் அதுக்கிசைந்து ஒருதராசிலே பக்ஷியைவைத்து மற்றை த் தராசிலே மாம்ஸத்தை அறுத்துவைக்க, பின்னையும் தாழ்ந்து கொடுக் கையாலே சதையுள்ள வளவும் அறுத்தறுத்துவைக்க, அதுவும்போராமையாலே தானும் அந்தத்தட்டிலேஏற, அவ்வளவிலே ஸந்தோஷித்துப் புஷ்ப வர்ஷம் வர்ஷித்து வேண்டிய வரங்களும் கொடுத்துப் போனார்கள். அப்போது அவன் நீர்மையாலே ரக்ஷித்தானென்றபடி.

ஆயையாலே இதரரிடத்தில் பலித்ததும் பலியாததுமாயிருக்கும்; இவ்வி ஷ்யமே பலவ்யாப்தமென்று கருத்து. இவ்வாத்மஸமர்பணந்தானும் திருப் புல்லாணி யெம்பெருமான் விஷயத்திலாக வொண்ணாதோ? * ஏழையேதல னிலே பண்ணினதே அமையாதோ? என்னும்பாங்கையிலே வருளுகிறார் (கீழேயித்யாதி). (இவ்விடம்) திருப்புல்லாணி. (ஆறியிருக்கவுமாம்) அவன் வாராதே யாறியிருக்கவுமா மென்றபடி. ... *
 ... *
 ... *
 ... *

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, இ-தி, க-பா, தவளவிளம்பிறை. ௧௯௫௧-

மு.—

தவளவிளம்பிறை துள்ளமுந்நீர்த் தண்மலர்த் தென்றலோடன்றி லொன்றித்
துவளவென்றெஞ்சுகம் சோரவீரும் சூழ்பனிநாள் துயிலாதிருப்பேன் [ன
இவளுமோர் பெண்கொடியென்றிரங்கா ரென்னலமைந்து முன்கொண்டிபோ
குவளைமலர்நிறவண்ணணர் மன்னு குறுங்குடிக்கே என்னையுத்திடுமின். (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தவள	(மிக்க நிர்மலமான)	துயிலாது	கண்ணுறங்காம லிருப்-
இளம்பிறை	பால சந்த்ரனும்,	இருப்பேன்	[பேன்;
துள்ளும்	துள்ளா நின்றள்ள	இவளும்	“இவளும்
	அலைகளையுடைய	ஓர்	ஒரு
முந்நீர்	ஸமுத்ரமும்,	பெண்கொடி	லதைபோன்ற அபலை
தண்	குளிர்ந்து ஸ்ரமஹர	என்று	என்று [யன்றோ?”
	மான	இரங்கார்	க்ருபைபண்ணுகிறிலர்;
மலர்	புஷ்பங்களில் வ்யாபரி	என்	என்னுடைய
	த்த	நலம்ஐந்தும்	(ஸ்ரோத்ராதிகளால்
தென்றலோடு	தகஷிண யா ரு த த்		வரும்) ஐந்துஜ்ஞாந.
	தோடு	முன்	முன்னமே [ங்களையும்
அன்றில்	அன்றில் பகஷியும்,	கொண்டிபோன	அபஹரித் துப்போன
ஒன்றி	ஒருகூட்டமாய்ச் சேர்ந்	குவளைமலர்	குவலய புஷ்பத்தின்
என்	என்னுடைய [து	நிறம்	நிறம்போன்ற
நெஞ்சகம்	ஹ்ருதயமானது	வண்ணர்	திருமேனினிறத்தையு
துவள	துர்பலமாம்படியாகவும்		டையஎம்பெருமான்
சோர	வாடிம்படியாகவும்	யன்னு	பொருந்திவர்த்திக்கிற
ஈரும்	பாதிநாடின்னதுகள்;	குறுங்குடிக்கே	திருக்குறுங்குடி என்
சூழ்	எங்கும்பரவிக்கிடக்கிற		கிற திவ்யதேசத்
பனி	பனியையுடைய	என்னை	என்னை [தேற
நான்	காலத்தில்	உய்த்திடுமின்	கொடுபோய்ச்சேர்த்து
			விடுங்கள். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தவளவிய்யாதி) ஒருவிஷயத்தை
ஆசைப்பட்டுப் பெறுதேயிருக்கிற நமக்கு நாட்டுப்பகையாய் விட்

அநு.—முதற்பாட்டு. (தவளமித்யாதி) கீழ்த்திருமொழியில் சொன்ன
பாத (பாட) ௧ பதார்த்தங்களைச் சேரவதுஸந்தித்துத் தாத்பர்யம் (ஒருவித்

ககருஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ரு-தி, க-பா, தவளவிளம்பிறை.

டது. (தவளவிளம்பிறை) அறநிர்மலமாய், தன்பருவம் நிரம்பாதே எல்லார்க்குமொக்க, வைத்த கண்வாங்காதே கண்டுகொண்டிருக்க வேண்டும்படியான தர்ஸநீயமான சந்த்ரன். (துள்ளுமுந்நீர்) அக்தி போலே. (க) “विष्णुसंज्ञैः - ஏஷைவாஸம்ஸதேலங்காம்” என்னுமாபோலே, நான், நானென்று முற்பட்டுக்கொண்டுவருகிற சிறுதிவ்லையை யுடைத்தானகடல். (தண்மலர்த்தென்றலொடு) ஸ்ரம ஹரமான மலரிலே போய்ப்புக்கு. (உ) “सद्गुणैः संशुद्धैः - பத்மகேஸர ஸம்ஸ்ருஷ்டம்” என்கிறபடியே அதுதன்னிலும் ஆழவிழியில் வெக்கை தட்டுமென்று பார்த்துத்தாதையும் சுண்ணத்தையும் ஏறிட்டுக் கொண்டு பரிமளத்தைக் கொடுவந்து தோற்றின தென்றலோடே கூட. (அன்றில்) அவைபோலே ஒருவிசேஷணமிட்டு விசேஷிக்க வொண்ணாதே ஸத்ரீவதம்பண்ணவல்ல அன்றில். (ஒன்றி) அராஜகமான தேசத்தில் வன்னியரடையத் தங்களிலே கைசெய்து கீழோலைவிட்டு நாலுவாசலையும் வந்து பற்றுமாபோலே. இவை இப்படி எல்லாம் கூடித்திரண்டு ஒருமுகம்செய்து செய்கிறதுதானென்னென்னில்;

(துவளவிய்யாதி) முன்பே விரஹத்தாலே தரைபற்றியிருக்கிற என்னுடைய ஹ்ருதயமானது துவளும்படியாகவும் சோரும்படியாகவும் ஈராநின்றது. ம்ருதுவாயிருப்பதொரு கொழுந்தைநெருப்பிலே இடுவாரைப்போலே ஈரும். எதிர்த்தலையில்எளிமை கண்ட விது தனக்கிடமாக நலியாநின்றதாயிற்று. (சூழிய்யாதி) எனக்குத்தான் ஒருவர்தேட்டமாயோவிருக்கிறது. (ங) “ஒழுகுதுண்பனிக் கொடுங்கிய பேடையையடங்க வஞ்சிறை கோலித்தழுவநள்ளிருள்” என்கிறபடியே அணைத்த நாயகனுடைய கைக்குள்ளே அடங்க வேண்டுங்காலத்திலே அவனைப் பிரிந்து பாத (பா) க பதார்த்தங்களின்கையிலே அகப்பட்டுக் கண்ணுறங்காதே விருக்கிற என்னை. யாதி). “துள்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அக்தியிய்யாதி). அக்திபோல “பாத (பா) கமாய்க்கொண்டு” என்று சேஷம். (கைசெய்து) - வ்யூஹம் செய்து. (கீழோலை)-ரஹஸ்யமாக ஓலைஎழுதுகை. (நாலுவாசல்) என்றதுக்கு-சக்ஷுஸ் த்வக் க்ராண ஸ்ரோத்ரங்களைச் சொன்னபடி.

(தேட்டமாயோ) என்றது - பாத (பா) கரை வேறே தேடவேண்டி

(க)

(உ)ரா-கி-க-எக.

(ங) அ-ரு-அ.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, டி-தி, உ-பா, தாதவிழ்மல்லிகை. ககருங்

(இவளுமோர் பெண்கொடி யென்றிரங்கார்) இவளொரு அபலையன் றோ? இதுக்கெல்லாம் இவள் ஆடல் கொடுக்கவல்லனோ? என்று நம்பக்கவிலை க்ருபை பண்ணுகிறிலன். அன்றிக்கே தம்மைப் பிரிந்து பத்துமாஸம் ஜீவித்திருந்தவனோபாதியாக நினைத்திராநின்றார். (என்றலயித்யாதி) “என்றலமைந்தும்” என்கிறவிது-ஸ்ரோத்ரா திகளால் வருமறிவையென்னுதல்; அன்றிக்கே, (க) “என்றலனும்-என்றிறைவும்” என்கிறத்தை என்றமுதினார். (குவனையித்யாதி) இவை கொடுபோகைக்கிட்ட மருந்தாயிற்றிது. வடிவைக்காட்டிக் கண்ட தடையப் பகையாம்படிபண்ணிப்பொகட்டுப்போன இவ்விடம் போலன்றிக்கே இவைதான் அதுகூலமாம்படி அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கள். .... (க)

மூ.—

தாதவிழ்மல்லிகை புல்லிவந்ததன் மதியி னிளவட்டையின்னே ஊதைதிரித்தந்துழியுண்ண வோரிரவு முறங்கே ஹுற்கும் பேதையர்பேதைமையாலிருந்தபேசிலும்பேசுகபெய்வனையார்மின் கோதைநறுமலர்மங்கைமார்பன் குறுங்குடிக்கே என்னையுய்த்திடு

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாது	தாதுகளானவை	இளவாடை	இளைமையானவாடை
அவிழ்	நெகிழாநின்றன		யாகிற
மல்லிகை	மல்லிகை புஷ்பங்களி னுடைய	ஊதை	குளிர்காற்றானது
புல்லி	புறவிதழ்களில்	இன்னே	இப்படியே
வந்த	ஸம்பந்தித்த	திரிதந்து	அங்குமிங்கும் ஸஞ்ச ரித்து
தண்மதிஇன்	குளிர்த சந்த்ரனுட ன் (கலந்த)	உழறி	தொகைத்து
		உண்ண	முடிக்க,

யோவென்கை. “இவளும்” என்றசு (ஈ) காரத் தாலேலோகத்தில் பாலைகளோபா தினன்றும் ஸஞ்சிதமாய் தாதாபர்யமருளிச்செய்து, இவளும் என்றத்தாலே அவ னோபாதி இவளுமென்றாக்கி அர்த்தாந்தரமருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). “நலம்” என்று பக்தியாய், அதுதானும் ஜ்ஞாநமேயாகையாலே வருளுகிறார் (ஸ்ரோத்ரேத்யாதி). “என்றலனுமென்றிறைவுமென் சிந்தையுமெனவனையுங் கொண்டென்னையாளுங்கொண்டு” என்கிறவிடத்தில் சொன்ன அவற்றை விவக்ஷித்தருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). குறுங்குடிக்கே குடிபோந்தால் பிறை முதலானவை பாதியாதோவென்ன (வடிவையித்யாதி). ... (க)

(க) தி-நெ-உரு.

ககருச பெரியதிருமொழி, கூ-ப, இ-தி, உ-பா, தாதவிழ்மல்லிகை.

ஓரிரவும்	ஒருராதிரியிலும் கூட	பேசிலும்	பழிப்பாகச்சொல்லிலும்
உறங்கேன்	உறக்கமின்றிக்கே கிடக்கிறேன்;	பேசுக நறு	சொல்லுகிறார்கள் ; பரிமளிதமான
பெய்	இடப்பட்ட	மலர்	புஷ்பத்தில் வாஸம் செய்கிற
வளையார்	வளையையுடையராய்,	கோதை	மயிர்முடியையுடைய
உறங்கும்	உறக்கத்தையே தேட் டமாக யுடைய	மங்கை	பெரியபிராட்டியாரை
பேதையர்	அறிவுகேடர்கள்	மார்பன்	திருமார்பிலே யுடை
பேதைமையால் (தங்கள்) அஜ்ஞாநத் தால்			யரான எம்பெரு மான் வர்த்திக்கிற
இருந்து	(உறங்காதே) இருந்து	குறுங்குடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின்.	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (தாதவிழ்த்தயாதி) மல்லிகையா
னது - தாதவிழ்கிற வளவிலே போய்ணைந்தது; அது உஷ்ணிக்கு
மே; அந்த வெக்கையைச் சந்தரனோடே கலசி ஆறி அதுகூலமாய்க்
கொண்டு மந்தமாக ஸஞ்சரிக்கிறவாடையாகிற. (ஊதை) “ஊதை”
என்று - குளிர்காற்றுக்குப்பெயர். “ஊதையும், கூதையும்-குளிர்
பணிக்காற்று” என்னக்கடவதிறே. வாடைநலிகிறபடி எங்ஙனே
யென்னில்; (இன்னே) என்னுமித்தனை. வாடைநலிகிறபடியைச்
சொல்லில் வாய் வேம். (திரிதந்துழியுண்ண) ஆளைக்கண்டமத்த
கஜம்போலே கால்வாங்கினபோதே அங்கே இங்கே ஸஞ்சரித்துத்
துகைத்து முடிக்க; (ஓரிரவு முறங்கேன்) ஒருபோது உறக்கத்தோடு
செலுத்தி, மற்றொருபோது கண்ணுறங்காதே நோவுபடுகையன்
றிக்கே, காலமெல்லா முறக்கமின்றிக்கே நோவுபடுகிறேன்.

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (தாதித்தயாதி) நீ “நாட்டைப் பகைத்து
என்னைக் குறுங்குடிக்கே உய்த்திடுமின்” என்றாய்; உன்னைப்போலே அபி
மதரைப் பிரிந்தாரில்லையோ? அவர்கள் இத்தனை நோவுபட்டு உறங்கார்க
ளோ? நாங்கள் உன்னைக் கொடுபோனால் ஏசுவர்கள் என்றறியிருக்கலாகாதோ
என்ன, அறியாதார் ஏகினால் நமக்கென்ன குறையென்று சொல்லுகிறாளுண்
று ஸங்கதி.

விசேஷித்துக் கேட்டதற்கு ஸாமான்யமாக “இன்னே” என்பானென்
னென்ன வருளுகிறார் (வாடையித்தயாதி). “உழி” என்றதின்ர்த்தம்
(தொகைத்து) என்றது. கீழ்ப்பாட்டில் சூழ்பனினானென்றான்; இதில் ஓரிரவு
மென்றதுக்குக் கருத்து (ஒருபோதித்தயாதி).

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, டு-தி, கூ-பா, காலையும் மாலை. ௧௬௫௫

(உறங்கும்பேதையர்) அபிமதரைப் பிரிந்தால் வரும் க்லேசமறியாத அறிவுகேடரானவர்கள் காற்றுக்கு இருயாதே, அது வரும் வெளிநிலம் தேடிப் படுக்கைபடுப்பர்களாயிற்று ; அவர்கள் தந்தா முடைய அறிவுகேட்டால் “இவன்-வாடைக்கிடையாநின்றான், கண்ணுறங்குகிறிலன், அவன்றான் வருமளவும் ஆறியிருக்கிறிலன்” என்ற விதுதன்னை குணஹாநியாக நீனைத் துப்பழிசொல்லிலும் சொல்லுகிறார்கள். (பெய்வளையார்) கையில் வளை தொங்குவார் சொல்லும் வார்த்தைகொண்டு நமக்குக் கார்யமென்? (கோதையித்யாதி) நம் முடைய ப்ராவண்யத்தை குணஹாநியாக உபபாதிக்கையன்றிக்கே (க) “ॐ ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஸுபராமேஸ்வராய நம:” என்று பொறுப்பித்து அவன் திருவடிகளோடே சேர்க்குமவன் இருந்தவிடத்தே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கள். .... (உ)

மூ.—

காலையும்மாலை யொற்றுண்டுகங்குல் நாழிகையூழியில் நீண்டுலாவும் போல்வதோர் தன்மைபுகுந்துநிற்கும்பொங்குமேயொக்கும்வாடைசொல்லில் மாலவன்மாமணிவண்ணன் மாயம்மற்றுமுள வவை வந்திடாமுன் கோலமயில்பயிலும்புறவில் குறுங்குடிக்கே யென்னையுபத்திடுமின் (கூ)

உறங்குமென்றத்தாலே உரக்கமே தேட்டமானவர்களென்றுதோற்றுகையாலே அருளுகிறார் (அபிமதரையித்யாதி). “பெய்வளையாரான பேதையர்-தங்கள் பேதைமையாலே உறங்காதேயிருந்துபேசினார்களாகலும்” என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, அவர்கள் பேசுமவைதானும் “வாடையுண்ண” என்றும், “உறங்கேன்” என்றும், “இப்படி என்” என்றும், சொன்னபதங்களால் ஸித்தமாவற்றை அருளுகிறார் (இதுதன்னையித்யாதி). பெய்கை-இடப்படுகையாய், இடப்பட்டவளையை யுடையவர்கள்” என்றத்தாலே நாயகவைலக்ஷணயஜ்ஞாநம் ஸ்ப்புடிக்ருதமென்றுவக்ஷித்தருளுகிறார் (கையிலித்யாதி). கோதையாலே மயிர் முடியென்றும், அவற்றையுடைய மங்கையென்றும் சப்தார்த்தமாய், இப்படி விசேஷித்தத்தாலே தன்னுடைய போக்கயதையால் அவனை வசிகரித்து நம்கார்யம்செய்யவல்லவளென்று பலிக்கையாலே இத்தையருளுகிறார் (நம்முடைய வித்யாதி). ... .. (உ)

அநு.—மூன்றும்பாட்டு (காலையித்யாதி). “பேசிலும் பேசுக” என்று இத்தனைபதறுவானென்? பொதுவிடியாதோ? அதுவே பொதுபோக்கியிருக்கலாம்; இந்த ராத்ரியினுச்சியானவன்றோ இதுக்குப் பொறுத்திருக்கவடுக்கும்

(க) ரா-யு-௧௧௬-௪௪.

ககருசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ரு-தி, ந-பா, காலையும்மலை.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காலையும்	ப்ராதீ காலமும்	அவன்	அந்த எம்பெருமான்
மலை	அந்திப்பொழுதுபோல்	மால்	மிகவும் பெரியவனாக
ஒற்றுண்டு	பாதகமாய்க்கொண்டு		வும்,
கங்குல்	ராத்ரியில் [ம்,	மாமணிவண்	ஸ்லாக்க்யமான மணி
நாழிகை	நாழிகையானது	ணன்	போன்ற வடிவு
ஊழியில்	கல்பத்திற் காட்டில்		டையனாகவுமிராநி
நீண்டு	திர்க்க (ஸ்) மாகி		ன்றான் ;
உலாவும்போல்	ஸஞ்சரிக்கிறப்போலி	மாயம்	(அவன் விபூதியில்)
வது	[ருக்கிற		பாதகமான ஆஸ்சர்
ஒர்	ஒருவிதமான		ய பதார்த்தங்களும்
தன்மை	ஸ்வபாவத்தை	மற்றும்உள	அநேகம் உண்டு;
புகுந்தும்	புகுந்ததாகவும்	அவை	அவைகள்
நிற்கும்	ஆகாநிற்கிறது ;	வந்திடாமுன்	(பாதிப்பதற்காக)
வாடை	வாடைக்காற்றானது		வருவதற்கு முன்
சொல்லில்	(அதின் பாதகமானப	கோல	தர்ஸநீயமான [னமே
	டியைச்)சொல்லும்	மயில்	மயில்களானது
	ளவில்	பயிலும்	நெருங்கி வர்த்திக்கிற
பொங்கு	வ்ருத்தியை யடையா	புறவில்	பர்யந்தங்களையுடைய
	நின்ற	குறுங்குடிக்கே	என்னைஉய்த்திடுமின்.
அழலேஒக்கும்	படபாமுகாக்கிபோலி		
	ரானின்றது ;		

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு; (காலையும் மாலையொற்றுண்டு) காலையிலும் மாலையில் போலேயிருக்க, பாதித்து முடியாநின்றது. காலையும் மலைபோலே பாதக (ஈடி)மாகாநின்றது. (க) “காலையரும்பி - மாலையரும்” என்கிறபடியேயாயிருக்கிறபடியே யிருக்கிறதில்லை. ஏக

என்ன; அது அங்ஙனல்லவென்று அவற்றின் படிக்களைச்சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.
(காலையிலும்) என்றதுக்கு முன்பே “பாத (பாதி)கவர்க்கம்” என்று சேஷம். அர்த்தார்தம்(காலையுமித்யாதி). யுவதிகளுக்கு காமரை-காலையில் அல்பமாய், மாலையிலன்றோ அதிகமாவது, தததுகுணமாயிராதோ?பாதை (பாதி)யுமென்ன வருளுகிறார் (காலையித்யாதி). “காலையரும்பி” என்றதுக்கு யுவதிகளுடைய ஆற்றமையை புஷ்பஸமாதியாலே தமிழர் இப்படி வ்யவஹரிப்பாரென்றுகருத்து. “கங்குல்நாழிகையானது-ஊழியில்நீண்டுலாவும்போல்வதோர்தன்மை தன்னி

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௫-தி, ச-பா, கருமணிபூண்டு. ௧௬௫௭

ரூபமாய் நலியாநின்றது. ராத்ரியில் நாழிகையானது கல்பத்திற் காட்டிலும் நெடிதாய்க்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறப்போலே யிருக்கிற ஸ்வபாவமானது கிட்டி நில்லாநின்றது. (பொங்கித்யாதி) வாடை பாதகமாகிறபடிதானே பேச்சுக்கு நிலமல்ல ; சொல்லில், படபாழு காக்கிபோலே இராநின்றது.

(மாலவன்) அவனாகிறான் - சாலப்பெரியானொருவனிறே. அவனுக்கு இவற்றுக்கு இடையவேண்டாவே. (மாமணிவண்ணன்) பெரியவனென்று கைவாங்குவாண்ணாதே? மேல்விழுந்து பெறவேண்டுமடியான வடிவைப்படைத்தவன். (மாயம்மற்றுமுள்) அவன்விபூதியில் ஆஸ்சர்யமான பாத(ஷட்)க பதார்த்தங்களுக்கு எண்ணில்லை. அன்றில், தென்றல், கடலோசை என்றப்போலே சொல்லுகிறவற்றுக்கு ஓர் எண்ணில்லையிறே. (அவைவந்திடாமுன்) அவைநலிய அபக்ரமித்ததத்தனை. அவைவந்து நம்மைமுடித்துத் தலைக்கட்டுவதுக்குமுன்னே. (கோலவித்யாதி) நம்மினமுள்ளவரிலே கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கள். தர்ஸநீயமான மயில் நெருங்கி வர்த்திக்கிற பர்யந்தத்தை யுடைத்தான திருக்குறுங்குடியிலே கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கள். .... (௩)

மூ.—

கருமணிபூண்டுவெண்ணாகணந்து காரிமிலேற்றணர் தாழ்ந்துலாவும் ஒருமணியோசை யென்னுள்ளந்தள்ள வோரிரவுமுறங்காதிருப்பேன் பெருமணி வான வருச்சிவைத்த பேரருளாளன்பெருமைபேசிக் குருமணிரீர்க்கொழிக்கும் புறவில்குறுங்குடிக்கே யென்னையுத்திடுமின். (ச)

டத்திலே புகுந்ததாகாநிற்குமென்று சேஷம் திருவுள்ளம் பற்றியருளுகிறார் (ராத்ரியிலித்யாதி). (ஸ்வபாவமானது) என்றவநந்தரம் தன்னைஎன்றுசேஷம். தன்னை-நாழிகையை என்கை.

அவன்மால் என்றந்வயித்துப்பெருமையைச்சொன்னதுக்கு உட்கருத்து (அவனித்யாதி), அளகபாரத்தாலே மயிலென்றும், ஸ்த்ரீகளைச் சொல்லுகையாலே நம்மினமென்றது. ... (௩)

அநு. — நாலாம்பாட்டு. (கருமணியித்யாதி) திவாராத்ரவிபாகமற, காம ஷை-ஷகரூபமாய், அத்தாலே காலமும் நெடிதாகத் தோற்றி, பாதகபதார்தமும் நலியாநின்ற தென்றாய், எல்லாவற்றுக்கும் நெஞ்சிறே மூலம்; ஆகையாலே

ககருடி பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ரு-தி, ச-பா, கருமணியுண்டு.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரு	கறுத்த	உச்சி	தங்கள் முடிமேலே
மணி	மணிகளை	பெருமணி	ஸ்லாக்யமான மணியா
பூண்டு	தரியாநின்றும், [ளை	வைத்த	தரிக்கப்பட்ட [க
வெண்ணாகு	வெளுத்தபசுங்கன்றுக	பேரருளாளன்	பரமக்ருபாருவான் எம்
அணைந்து	மம்ஸ்லேஷியாநின்றும்,		பெருமானுடைய
கார்	கறுத்த	பெருமை	பெருமையை
இமில்	முசுப்பையுமுடியுடைய	பேசி	பேசி
ஏறு	வ்ருஷபத்தினுடைய	ஓர் இரவும்	ஒருராதிரியிலும்
அணர்	ஸாஸநையில்	உறங்காது இரு	நித்தையின் திக்கே நோ
தாழ்ந்து	தாழ்ந்து	ப்பேன்	வுபடாநின்றேன்.
உலர்வும்	ஸஞ்சரிக்கிற	குரு	பெருவிலையான
ஒருமணி	ஒருமணியினுடைய	மணி	ரத்நங்களை
ஒசை	ஸப்தமானது	நீர்	ஜலமானது
என்	என்னுடைய	கொழிக்கும்	கொழித்தெறடா நிற்ப
உள்ளம்	ஹருதயத்தை		தான்
தள்ள	ஸித்திலமாக்க	புறவில்	பர்யந்தங்களை யுடைய
வானவர்	நித்ய ஸூரிகள்	குறுங்குடிக்கே	என்னை உய்த்திடுமின்.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு.(கருமணியித்யாதி) கருமணியினுடைய நிறமும் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய் பாத(ஞுட)கமாகா நின்றது.(வெண்ணு கணைந்து)படுபாடல்லதறியாத நாகுகளோடே அணைந்து,தான் தன் னுடைய ஸ்த்ரீத்வாதிகளாலே இருய்க்க, அவன் மேல்விழும்படிக்கு ஸ்மாசுகமாகா நின்றது. கறுத்தககுத்தையுடைத்தாயிருக்கிற வ்ருஷ பத்தினுடைய அணுறிலே தாழஸஞ்சரிக்கிற ஒருமணியாய்த்து. மற் றெஞ்சு பொறுக்கவேனுமென்ன ; அது செய்யப்போகிறதில்ல யென்கிறு ளென்று ஸங்கதி.

(ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்) என்றவநந்தரம் “அவனுடைய நிறத்தை நினைக்கப் பண்ண” என்றுசேஷம். “வெண்ணு” “என்றத்தாலே, வெளுப்பைச் சொ ல்லி, அத்தாலே சுத்தஸ்வபாவம் சொன்னதாய் மேலேதோற்றின தொழிய உள்ளில் கருத்தை அறியாதென்று சப்தார்த்தமாய்த் தாத்பர்யம் (படுபா டித்யாதி).† (படுபாடுமேலேபட்டது)மேலெழுத்தோற்றின தென்றபடி.(அணு றிலே)ஸாஸநையிலே. “ஒரு” என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (மற்றுமித்

† வ்யாக்யாநனுசூனம்.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, டு-தி, டு-பா, திண்டிமிலேற்றின். ககடுக

றுள்ள பாதகபதார்த்தங்களில் இதுக்கு ஒப்பதொன்றில்லையாயிற்று. அந்தமணியோசையாகிறது - அல்லாதவை போலன்றிக்கே செவ்வழியே புகுந்து பாதகமாகாநின்றதிதே. இது பொழிந்ததடைய உறங்கிற்றிதே. தொட்டார்மேலே தோஷமாம்படியிருக்கிற ஹ்ருதயத்தைத்தள்ள, ராதிரியாக நித்ரையின்றிக்கே நோவுபடாநின்றேன்.

(பெருமணியித்யாதி) “அயர்வறுமமரர்கள் தங்களுக்கு முடிமேலே மணியாகவைத்த-சிரோபூஷணமாக வைக்கப்பட்ட. (பேரருளாளன் பெருமைபேசி) அவனுடைய பெருமைபேசி ஒருமணியோசை என்னுள்ளம்தள்ள ஓரிரவு முறங்காதிருப்பேனென்னுதல்; பேச என்றதாகில், “ஒருவனுடைய நீர்மை இருக்கும்படியே? ஒருவனப்பிரிந்து ஒருத்திபடும்பாடே” என்று இரண்டிடத்திலுள்ளாரும் நின்று சொல்லும்படியாக என்றாகிறது. (குருமணியித்யாதி) பெருவிலையுனை ருத்தங்களை நீரானது கொழித்தெறடா நிற்பதான பர்யந்தத்தோடே கூடின திருக்குறுங்குடியிலே கொண்டிபோய்ப் பொகடுங்கள். .... (ச)

மூ.—

திண்டிமிலேற்றின் மணியுமாயன் திங்குழிலோசையும் தென்றலோடு கொண்டதோர்மாலையும் தியின்ற கோலவிளம்பிறையோடு கூடிப் பண்டையவல்லவிவை நமக்குப்பாவினோவியை வாட்டம்செய்யும் கொண்டல்மணி நிறவண்ணர் மன்னுகுறுங்குடிக்கே யென்னையுத்திடுமின்,

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திண்	திண்ணிதாயிருந்துள்ள	தென்றலோடு	தகவிண மாருதத்தேர்
இமில்	கருத்தையுடைய	டு	
ஏற்றின்	வ்ருஷபத்தினுடைய	கொண்டதோர் ஒருவித	கோட்பாட்
மணியும்	கழுத்து மணியும்,	டை	யுடையதாய்
ஆயன்	இடையனை க்ருஷ்ண	வருகிற	
	னுடைய	மாலையும்	மாலையும்,
மீக்குழல்ஒசை	இனிதான குழலின்	அந்தி	ஸந்த்யையானது
யும்	சுப்தமும்,	சுன்ற	உத்பாதித்த

யாதி). இதுக்கு வாசியேதென்ன (அந்த வித்யாதி). என்னுள்ளம்தள்ள நீ உறங்காதிருக்கைக்கு அந்தவ்ருஷபத்துக்கு உறக்கமில்லையோ வென்னவருளுகிறார் (இதித்யாதி).

கககூ0 பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௫-தி, ௫-பா, திண்டிமிலேற்றின்.

கோலஇளம்பி	அழகிய பாலசந்த்ரனே	பண்டையவல்	முன்புள்ளவை போல
றையோடு	மும்,	ல	ன்று;
கூடி	சேர்ந்து	கொண்டல்	மேகத்தினுடையவும்
பாவியேன்	மஹா பாபத்தைப்பண்	மணி	நீலமணியினுடையவும்
	ணிஎன என்னுடைய	நிறம்	நிறம்போன்ற
ஆவியை	ப்ராணனை	வண்ணர்	வர்ணத்தை யுடையரா
வாட்டம்செய்	வாடப்பண்ணினின்றது.		என்பெருமான்
யும்		மன்னு	பொருந்தி வர்த்திக்கிற
இவை	இதுகள்	குறுங்குடிக்கே	என்னையுத்திடுமின்.
கமக்கு	நம் திறத்தில் (பாதிக்க		கும் விஷயத்தில்)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (திண்டிமிலித்யாதி) முன்பு சொன்னவை போலன்றிக்கே தனித்தனியே இவைமுடித்து விடுமாபோலே இரா நின்றது. “தன்மலர்த்தென்றலோடன்றி லொன்றி” என்னச்செய் தேயின்னையும் ஜீவித்திருந்தோமிறே. இவை நம்மை வைப்பனவன் றிக்கே இராநின்றன. திண்ணிதாயிருந்துள்ள இயிலுண்டு-கருத்து, அதையுடைத்தான வருஷபத்தினுடைய கழுத்தில் மணியும், அவிழ்த்து விடுவாரில்லாமையாலே மணிதானும் திண்ணிதாகலா மிறே. (ஆயந்திக்குழலோசையும்) ப்ராஹ்மணனுடைய குழலோ சைக்குக்கேளாள் காணுமிவள். இடையனுடைய இனிதான குழ லோசையும்; அதினுடைய ரஸ்யதை எவ்வளவுண்டு; அவ்வளவும் பாத(ஈடி)கமாமிறே. (தென்றலித்யாதி) தென்றலோடேகூடபெரிய

அந.—அஞ்சாம்பாட்டு. (திண்டிமிலித்யாதி) “ஒருமணியோசை என்னுள் ளம் தன்ன” என்றும்; இதுக்கித்தனை படவேணுமோ? என்னோடே உசாவிக் கொண்டே அதில் நெஞ்சுவையாதே இருக்கவமையு மென்ன; அதுதொன்றுமே யோ? ஆயன் திக்குழலோசைக்குச் சொன்னவையெல்லாம் முடியவேணுமெ ன்று வாராதிக்க, நான் எங்கனே பொறுக்கும்படி என்கிறுளென்று ஸங்கதி.

இவையாவன திக்குழலோசையோடே கூடினபடியாலே பண்டையவல்ல; ஸத்தாஹர்மயப் பண்ணுமென்று கருத்து. முன்பு சொன்னவவை இத் தனை பாதிக்கவில்லையே என்கைக்கு நியாயக மென்னென்ன (திண்டிமிலித் யாதி). “திண்” என்றது-மணி என்றதுக்கு விசேஷணமாக விவகரித்து அதன் திண்மையை இவளறிந்தபடி யென்னென்ன வருளுகிறார் (அவிழ்த்

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௫-தி, கூ-பா, எல்லியும்நன்பகலும். ௧௬௬௧

கோட்பாட்டையுடைத்தாய் வருகிறமாலையும். (அந்தியித்யாதி). வழிப்பகையான சந்த்ரனயிற்று. சத்ருவின்வயிற்றிலே பிறந்தசத்ருவாய், ஸந்த்யைதானே பாதகமாயிருக்கச்செய்தே அதிலே ஸந்த்யை தான் என்னுடைய சத்ருநிரஸரத்துக்கு ஒருபிள்ளை வேணுமென்று பெற்றாப்போலே யிருக்கை. ராவணன் இந்த்ராஜித்தைப் பெற்றாப்போலே.

(பண்டையவல்லவிலை நமக்கு) அவனோடு ஸம்ஸ்லேஷிப்பதற்கு முன்புதானே பாத(பு)கமென்னும் வ்யுத்பத்தியில்லை. ஸம்ஸ்லேஷத்தில்தானே அறுகூலமாயிருக்கும். முன்புத்தை பாதகபதார்த்தங்களின் அளவாயிருக்கிறதில்லை யென்னுதல். (பாவியேன்) கலந்த போதோடு பிரிந்தபோதோடு வாசியற ஆறியிருக்கலாம் விஷயமன்றிக்கே பிரிந்துஆற்றவொண்ணாதகுணதிக விஷயத்தோடே கலக்கும் படியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். (ஆவியை வாட்டம் செய்யும்) தொட்டார்மேலே தோஷமாயிருக்கிற ப்ராணனை முடிக்கப் பாராநின்றது. (கொண்டலித்யாதி). இவை பாதகமாம்படி அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசத்தேறக் கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோள். கொண்டல்போலேயும் நீலமணியினுடைய நிறம்போலேயுமிருக்கிற நிறத்தையுடையனாவன் வர்த்திக்கிற தேசத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோள். .... (௫)

மூ,—

எல்லியும்நன்பகலு மிருந்தேயேசிலுமேசுக் வேந்திழையார் நல்லரவர்திறம்நாமறியோம் நாண்மடமச்சம் நமக்கிங்கில்லை வல்லனசொல்லிமகிழ்வரேலும் மாமணிவண்ணரைநாம் மறவோம் கொல்லைவளரிளமுல்லைபுல்கு குறுங்குடிக்கே யென்னையுத்திடுமின்.

தித்யாதி). “ஓர்” என்றதின் கருத்து. (கோட்பாட்டை) என்றது; கட்டளைப் பாடென்றபடி. (வழிப்பகை)- ஸந்தாநமாக வரும்பகை.

“பண்டைய” என்றதுக்கு முன்புள்ளவை என்று சப்தார்த்தம்; அதுதானும் ஸம்ஸ்லேஷகாலத்தில் அவையென்றும் விஸ்லேஷகாலத்திலே தானே பூர்வத்திலுள்ளவை என்றும்இரண்டு வகையாக வருளுகிறார் (அவனோடியித்யாதி வாச்யத்யத்தாலே). குணதிகவிஷயமென்றது-கொண்டல் மணிரிவண்ணன் என்றத்தைப்பற்றி.

ககசுசுஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ரு-தி,சு-பா, எல்லியும்நன்பகலும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எல்லியும்	நல்லராத்ரியிலும்	இங்கு இல்லை	இவ்விடத்தில் இல்லை;
நன்பகலும்	நல்லபகலிலும்		(அவர்கள்)
இருந்தே	(அவர்கள்) இருந்துகொ	வல்லன	வாய்போருமளவும்
எசிலும்எசுக	பழிசொல்லிலும்[ண்டு,	சொல்லி	சொல்லி
	சொல்லுகிறார்கள்;	மகிழ்வரேலும்	சிரித்தார்களாகிலும்
எந்திழையார்	ஆபரணங்களணிந்திரு	நாம்	நாம்
	க்கிற அவர்கள்	மாமணிவண்	ஸ்லாக்யமான மணி
நல்லர்	விலக்கணைகளைன்றோ?	ணரை	போன்ற வடிவையு
அவர்திறம்	அவர்களுடைய திற	மறவோம்	மறக்கமாட்டோம் [னை
	மையை	கொல்லை	தோட்டங்களிலே
நாம்அறியோம்	நாம் அறிகிறிலோம்;	வளர்	வளராநின்ற
நமக்கு	நமக்கு [(ஆனால்)	இளமுல்லை	இளைமையான முல்லை
நாண்	வெட்கமும்		புஷ்பங்களால்
மடம்	அஜ்ஞதையும்,	புல்கு	வ்யாப்தமான
அச்சம்	பயமும்	குறுங்குடிக்கே	எண்ணெய்த்திடுமின்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (எல்லியும் நன்பகலுமிருந்து) நல்ல எல்லியும் நல்லபகலுமாயிற்று, அவனோட்டைக் கலவிக்கு உறுப் பாண காலத்தோடு அவனைஸ்மரிக்கைக்கு உறுப்பான காலத்தோடு வாசியற இரண்டுபோதுமிருந்து. பழிசொல்லிலும் சொல்லுக, அனை த்துப் போக்குங்காலத்தோடு நினைத்துப் போக்குங்காலத்தோடு வாசியற இப்பராவண்யந்தன்னையே பழியாக்கிச்சொல்லிலும் சொல்

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (எல்லியுமித்யாதி) “பாலியேனுவியை வாட்டம் செய்யும்”என்ன நின்று; உன்னை அங்கே கொடுபோகையில் “இவளுக்கு ஸ்தீ த்வத்துக்கு ஏகாந்தமான தர்மங்கள் ஒன்றுமில்லை” என்றிப்படி ஏகினால், அவனும் இப்பழி கேட்டு முகம்மாறவைக்கில் செய்வதென்னென்னில்; அவர் கள் ஏச்சால் நமக்கென்? அவன் வர்த்திக்கிற தேசத்தில் போன நமக்கு ஸ்தீ த்வம் குறைவற்றிருக்குமென்று ஸங்கதி.

எல்லிக்கும் பகலுக்கும் நன்மை ஏதென்ன வருளுகிறார் (அவனோட்டை யித்யாதி). பழிசொல்லிலும் சொல்லுகவென்னக் கூடுமோ? இதுக்குக் கருத் தென்னென்ன (அனைத்தித்யாதி), பிரிவுண்டாயிருக்க, நினைக்கைக்கு

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, டு-தி, கூ-பா, எல்லியும்நன்பகலும். கககூந

லுக. அல்லாதாரிழவை அதுஸந்தித்தவாரே ஸ்மரிக்கைக்கு உறுப்
பானது தானே பேறும்த் தோற்றுமே. பிரிந்தபோதுதானே (க)
“கங்குலும் பகலும் கண்டியிலறியாள்” என்று இழவுக்குடலாயிருக்
குமிறே. (ஏந்திழையார் நல்லர்) அவர்கள் விலகுகளைகளன்றோ?
ஆபரணங்களைச் சுமந்து கொண்டிருக்க வல்லவர்கள் என்சொல்லா
தார். (அவர் திறம் நாமறியோம்) நம் இடையாட்டம் அவர்கள் அறி
யுமன்றிறே, அவர்களிடையாட்டம் நாமறிவது. அறியாதொழிகிறது
க்குறேறுதுவென்னென்னில்; (நாணித்யாதி). நம்முடைய நம்கைய
தாக்கிலன்றோ நமக்கு ஸ்மரிக்கலாவது; அவர்களுக்கு ஸ்திரீத்வாதிகள்
குறியழியாதிருக்கையாலே சொல்லலாம்; நம்முடைய ஸ்திரீத்வாதி
கள் நம்கையிலில்லை. (இங்கில்லை) அவைபோனவங்கே காணில் காணு
மித்தனை.

(வல்லனசொல்லி மகிழ்வரேலும்) வாயால் போந்தத்தைச் சொல்
லிச் சிரித்தார்களாகிலும், “ஸ்திரீத்வாதிகளைக் காற்கடைகொண்டா
ள்; அவனைமறந்திலன்” என்றப்போலே சிலவற்றைச் சொல்லிச் சொல்
லிச் சிரித்தார்களேயாகிலும். (மாமணிவண்ணரை நாம் மறவோம்)
அவர்கள் நம்முடைய ஸ்மருதிக்கு உத்தேபாதகராணர்களாமித்தனை.
மறப்பு நம்கையிலே கிடக்கும்படியோ? அவன் வடிவுபடைத்தது.
(கொல்லையித்யாதி) மறவாமை தேட்டமாம்தேசத்தைவிட்டு அவனை

உறுப்பான மாத்ரத்தாலே நன்மை பகலுக்குச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன
வருளுகிறார் (அல்லாதாரித்யாதி). (அல்லாதார்) நாயகனைப் பிரிந்து அவனை
நினையாதார். இப்படி நினைவு மாத்ரத்தைக் கொண்டு நன்மையை ஸாதிக்க
வேணுமோ? பகல் ஆஸ்வாஸகரமாகையாலே நல்லதென்னலாமே என்ன;
அங்ஙனே சொல்லவொண்ணாது; இப்பெண்பிள்ளையின் ப்ராவண்யம்மிக்குக்
குறைதல் வருமென்று ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (பிரிந்தவித்யாதி), (ஸ்மரிக்கலா
வது) என்றது-நாயகனை ஸ்மரித்துக்கொண்டு தரித்திருக்கலாவதென்றபடி.
இத்தால் அவர்கள் ஸ்மரித்துக்கொண்டு எப்படியிருக்கிறார்களோ? தெரிந்த
தில்லை என்கை. “நமக்கு” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்த்யமருளுகிறார் (அவர்களுக்
கித்யாதி).

அவர் திறம் நாம் அறியாதப்போலே அவர்களும் நம்திறமறியார்களிறே.
ஏசும்படி என்னென்னும் ப்ரஸ்ரந்திலே வல்லன சொல்லி என்கிறுளென்று
விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (வாயாலித்யாதி).

கககச பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ரு-தி, எ-பா, செங்கணைய.

க் கண்கண்டு அறுபவிக்கலாம் தேசத்திலே கொடுபோய்ப் பொக
டுங்கள். கொடிக்குத் தரைகிடைகிடக்க வேண்டாதே கொள்கொம்
டிலே படாலாம் தேசத்திலே. .... (சு)

மூ.—

செங்கணைய கரியமேனித்தேவரொருவரிங்கே புருந்தென்
அங்கமெலியவளைகழலஆது கொலோவென்று சொன்னபின்னை
ஐங்கணைவில்லிதன் னுண்மையென்னோடாடு மதனையறியமாட்டேன்
கொங்கலர்தண்பணைகுழ்புறவில் குறுங்குடிக்கே யென்னையுத்திமின்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெடிய	நீண்ட (விசாலமான)	சொன்னபின்	சொன்னபின்பு
செங்கண்	சிவந்த திருக்கண்களை	னை	
கரிய	கறுத்த [யுடையராய்	ஐங்கணைவில்லி	ஐந்து பாணங்களை
மேனி	திருமேனியையுடைய	யுடைய	மந்தன்
	ராய்,	தன்ஆண்மை	தன்னுடைய ஸாமர்த்
தேவர்	ஸ்வாமியுமான	தியத்தை	
ஒருவர்	ஒரு எம்பெருமான்	என்னோடு	என் திறத்தில்
இங்கே	இவ்விடம்	ஆடுமதனை	நடையாடுவிப்பதை
புருந்து	ப்ரவேசித்து	அறியமாட்டே	அறிகிறேன்;
என்	என்னுடைய	ன்	
அங்கம்	ஸ்ரீரமானது	கொங்கு	தேனை [ள
மெலிய	க்ருஸ்ரமாம்படியாகவும்,	அலர்	புறப்படவிடாநின்றான்
வளை	வளைகள்	தன்	குளிர்ந்து ஸ்ரமஹரமா
கழல	கழலும்படியாகவும்	பணை	ஸாகைகளால் [ன
ஆதுகொலோ	அதுவன்றோ? (பிரியே	குழ்	குழப்பட்ட
என்று	ன்) என்று	புறவில்	பாயந்தங்கையுடைய
		குறுங்குடிக்கே	என்னை உய்த்திடுமின்

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (செங்கணையகரியமேனி) கண்ணொரு

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (செங்கணித்யாதி) “மாயணிவண்ணரை நாம்மற
வோம்” என்னுந்நினாய்; அவர் அப்படிவந்து கலந்தபடி எவ்ங்னே;பிரிவுவந்த
வழி என்; அத்தால் உனக்கு நலிவு வரப்ரஸக்தி யென்னென்ன அவற்றைச்
சொல்லுகிறுனென்று ஸங்கதி.

“நெடிய செங்கண், நெடியகரியமேனி” என்றவயம் திருவுள்ளம்பற்றி
முந்துறக்கண்ணைச் சொன்னதால் பலிதமருளுகிறார் (கண்ணித்யாதி).

தலையும் வடிவெல்லாம் ஒருதலையுமானால் பின்னையும் கண்ணழகே விஞ்சியிருக்குமாயிற்று. அகவாயில் வாத்தல்யம் தோற்றும்; பார்ச்சுற பார்வைக்கு ஓரவதியில்லை. (கரியமேனீ) அக்கண்ணில் குளிர்ச்சிக்குத் தப்பினாலும் தப்பவொண்ணாதாயிற்று வடிவில் குளிர்ச்சிக்கு. (தேவர்) கண்ணழகும் வடிவழகும் பேசித்தலைக்கட்டினாலும், மேன்மை பேச்சுக்கு நிலமல்லவாயிற்று. (ஒருவர்) தேவர் என்றால் ஜாதியில் போகாது, அவ்வயக்தியொன்றிலேயும் கிடக்குமத்தனை. (இங்கேபுகுந்து) வடிவழகும் மேன்மையும் கரைபுரண்டால் தாமிருந்த விடத்தே நாம் செல்லவிருக்கையிறே அடுப்பது. அவை தம்மதானவோபாதி தாழ்வுசெய்கையும் தம்மதாயிருக்குமாயிற்று. எனும்அவ்வஸ்துவைப்பெறுவார் பெறுவது, தாம்தாம் ஓரடியிட்டன்றிக்கே அத்தலையாலே வரவாயிற்று. (என்னித்யாதி) வந்தபின்பு கலவியுண்டாக நினைத்திருக்கிறீர்கள். பிரிவுக்கு உறுப்பாகச்சொன்னவார்த்தையே யாயிற்று இவள் நெஞ்சில் பட்டுக்கிடக்கிறது.

(அங்கமெலியவளைகழல்) ஒன்று சொன்னாராயிற்று. பிரிவைப் பரஸங்கித்தாராக இவை தன்னடையே போய்க்கொடுகின்றது. (ஆதுகொலோ) பிரியேனென்கிறபாகுரத்தாலே பிரிவைஉணர்த்தினாயிற்று, வ்யதிரேகத்தாலே அறிந்து கொள்ளுகிறாள் என்று. இவர் “பிரியேன்” என்கிற பாகுரத்தாலேயாகிலும் சொன்னார்; ஆதாயும்

நெடுமை செம்மையிலும் கருமையிலும் அந்நவியித்து, அத்தால் வாத்தல்யாதிசயமும், க்ருபாதிசயமும் தோற்றுகிறதென்று அர்த்தாந்தரம் (அகவாயித்யாதி வாக்க்யத்தவ்யத்தாலே). “தேவர்” என்றத்தாலே நிருபாதிச தேவத்வம் அந்யத்ர இல்லை என்கிற தென்றருளுகிறார் (தேவரென்றாலித்யாதி). (ஒன்றிலேயும் கிடக்கும்) என்றது-ஒன்றிலேதானே கிடக்குமென்கை. அவன் தாழ்வு செய்யும்படி வருகைக்கு இத்தலையில் ஏதேனுமுண்டோ வென்ன வருளுகிறார் (என்று மித்யாதி). இப்படி குணதிகனவனைப் புகுந்தது அங்கம் மெலிகைக்கும் வளைகழலுகைக்கும் ஹேதுவாமோவென்ன வருளுகிறார் (வந்தவித்யாதி).

குணதிகன் ஒன்று சொன்னால் அது தான் இவையாகப்போவா எனென்னென்ன (பிரிவையித்யாதி). அவன் குணதிகனாலும் பிரிவின் கொடுமை இப்படி பண்ணுமென்று கருத்து. “ஆதுகொலோ” என்றுபிரிவின் கொடுமையைப் பற்றச் சொன்னபடி. ... .. (எ)

கககக பெரியதிருமொழி, கூ-ப, னு-தி, அ-பா, கேவலமன்று.

வாய்கொண்டு சொல்லமாட்டாமை “ஆது கொலோ” என்கிறாளாயிற்று இவள். (ஐங்கணை) அவன் பிரிவை உணர்த்தினான்; காமன்சர வர்ஷமாக வர்ஷிக்கத் துடங்கினான். “வீரபத்ரி” என்று பாரர்தே நலியாநின்றான். அவன் கைவிட்டமை அறிந்தாகவேணும். (கொங்கலரித்யாதி) அவன்கையில் அம்புதானே தா(ஞ)ரகமான தே சத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கோள். அவனோடே கூடின வாறே பூக்கொய்கையும் ஜலக்ரீடை பண்ணுவதுமாய் தா(ஞ)ரக மாமிதே. .... (எ)

மூ;—

கேவலமன்று கடலினோசை கேண்மின்களாயன்கையாம்பல்வந்தென் ஆவியளவுமணைத் துநிற்கு மன்றியுமைந்துகணை தெரிந்திட்டு ஏவலங்காட்டி யிவனொருவ னிப்படியேபுகுந்தெய்திடாமுன் [மின் கோவலர்குத்தன் குறிப்பறிந்துகுறுங்குடிக்கே யென்னையுத்திடு

பதம்.

உரை.

பதம்.

உரை.

கடலின்	ஸமுத்ரத்தினுடைய	ஐந்துகணை	ஐந்து பாணங்களை
ஒசை	இரைச்சலானது	தெரிந்துதிட்டு	(இவளைமுடிக்கும்என்
கேவலமன்று	ஸாமான்யமன்று;		று) தெரிந்துகொ
கேண்மின்கள்	கேளுங்கோள்;		ண்டு
ஆயன்	க்ருஷ்ணனுடைய	ஏவலம்	எய்யவல்லஸாமர்த்த்யத்
கை	திருக்கையிலிருக்கிற	காட்டி	காண்பித்து [தை
ஆம்பல்	குழலோசையானது	இப்படியே	இப்படிக்கே
வந்து	இங்கே வந்து	புகுந்து	என்மேல் ப்ரவேசித்து
என்	என்னுடைய [க	எய்திடாமுன்	அம்புகளை எறிவதற்கு
ஆவியளவும்	ப்ராணனளவும்(முடிக்க		முன்னமே
அணைந்துநிற்	கிட்டிநிலலா நின்றது;	கோவலர்	கோபாலர்களை
கும்		கூத்தன்	சேஷ்டிதத்தால் வசிகரி
அன்றியும்	அதற்கு மேலும்		[ந்து
இவன் ஒருவன்	அத்விதீயனான இந்த	குறிப்புஅறிந்து திருவுள்ளத்தை அறி	
	மந்தன்	குறுங்குடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின்.	

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (கேவலமித்யாதி) பிரியேன் என்று சொல்லிப் பிரிந்து வாராதிருந்தால் அவனுக்கே அநுராகமில்லையாய் விட்டதே? அவனுக்கு அநுராகம் பிறந்தவனாகவருமளவும் ஆறியிருக்கவேணும்; அதில்லாவிடில் அங்கு போனாலும் ப்ரயோஜனமில்லையே என்னும் ப்ரஸந்திலே சொல்லுகிறு

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. (கேவலம்த்யாதி) பந்துக்களை நோக்கிச் சொல்லுகிற வார்த்தையிறே. க்ரமப்ராப்தி பார்த்து ஆறியிருக்கலாம்படி அன்று-இங்கோடுகிறதகை; இனி அங்கேபோய்ப் புக்காலும் அவன்றன்னாலே பேராமன்று எனக்குப்ரயோஜனமுள்ளது. அதில் அவன் கருத்தறிந்தபடியையு மறிந்து கார்யம் செய்யப் பாருங்கோள்; உனக்குக்ரமப்ராப்தி பார்த்து ஆறியிருக்கவொண்ணமைக்கு இப்போது வந்ததென்னென்ன;

வ்யா;—(கேவலமன்று கடலினோசை) இக்கடலோசைக்கு ஓரடியுண்டு. மஹாராஜர் பெருமானை அண்டைகொண்டு வந்து அறை கூறினபோதுபோலே இராநின்றது. பெருமாள் கையும் வில்லுமாய்க் கொண்டு கடக்கநிற்க, அவரைப் பற்றிச் சென்று அறை கூறினாரிறே. (க) [लैसं नैसं कृष्णं नैसं - தேநநாதேந மஹதா நிர்ஜகாம] முன்பு பலகாலும் நம்வாசலிலேவந்து அறைகூறக்கண்டறிவோம்; இப்போது அங்ஙனன்றிக்கே இவன்மிடற்றோசையில் தகைபிறந்தபடியால் இதுக்கு ஓரடியுண்டாகவேணும். ப்ரபலனாயிருப்பானொருவனைப்பற்றி வந்தானாகவேணும். [नैसं - நிர்ஜகாம] முன்புபோலே புறப்பட்டுத் தரையிலே கைமோதிப்போகாதே இவனும் இவனடியாக வந்தவனும் இலக்குப்போருமாகில் புறப்பட்டுப் போரப் பார்ப்போமென்று புறப்பட்டான். அடியுண்டென்றறிந்தானாகில், பின்னைப் புறப்படுவானென்னென்னில்; [नैसं - ஹரீஸ்வரம்] எதிரிகள்ஜீவித்திருக்க உஜ்ஜீவித்திருந்தவனல்லாமையாலே, அன்றிக்கே, வெறுமிக் கடலோசையனளவே அன்று. இன்னமும் பாதகவர்க்கத் துக்கு ஓரவதியில்லையென்னுதல். (கேண்மின்கள்) பிரிவென்று

வென்று ஸங்கதி திருவுள்ளம் பற்றியருளிச்செய்கிறார் (பந்துக்களையித்த்யாதி). (இறே) என்ற வந்ததம் இப்பாட்டுடென்றுசேஷம். (நோக்கி) என்றது-அது விதாநம்பண்ணியென்கை. (பாருங்கோள்) என்றவந்ததம் “என்று சொல்லி” என்று சேஷம்.

(ஓரடியுண்டு) என்றதுக்கு-நாயகன் வரவிட்டானென்று கருத்து. அவர் அப்படி அடியுண்டாய் அறைகூறுகையுண்டோவென்ன; (பெருமானித்த்யாதி). “ஜகாம” என்னுதே “நிர்ஜகாம” என்றத்தாலே பலிதம் (முன்பித்த்யாதி). (தரையிலே கையைமோதி) என்றது - எதிரிலக்யம் போராமையாலே யுத்தகண்டுதி தீரமோதி என்கை. கடலோசை அவர்களுக்கும் செவிப்படாதோ?

ஒன்றுண்டு என்றும் இவர்கள் நெஞ்சிலே பட்டுப்பிரிந்தால் பதா
ர்த்தங்கசூமெல்லாம் பாத (படி)சுமாமென்று அறிவார்களென்றிருக்
கிறாள். இடையங்கையில் சூழலானது வந்து என்மார்மத்தளவும் கிட்டி-
நில்லா நின்றது.

(அன்றியும்தயாதி) அதுக்குமேலே “இவள், குழலோசைக்கு முடிந்தாளாக வொண்ணாது; என்கையிலம்பாலே முடிந்தாளாக வேணும்” என்று பார்த்து “ஸ்த்ரீவதமன்றோ? பண்ணக்கடவதன்று” என்று பார்த்துப் பிரிகாஸிக்குமவையன்றிக்கே நிர்தயமாக முடிப பன சிலவம்புகளைத் தெரிந்து. ராவணவதத்துக்குத் தெரிந்துவந்தன சிலவம்புகள் போலேயாயிற்று. (ஏவலங்காட்டி) தான் எய்யவல்ல மிகெகை என்னோடேகாட்டி. (இவ்வொருவன்) ஸ்த்ரீவதம் பண்ணு மிடத்தில் இவனை எண்ணினால் பின்னை எண்ணுகைக்கு ஆளில்லாத படியிருக்குமவனாயிற்று. (இப்படியே புகுந்தெய்திடாமுன்) இது க்கு இட்டுச்சொல்லலாவது ஒருபாகரமில்லை. புண்ணறைகளைக் காட்டுமித்தனை. (கோவலரிதயாதி) (க) “புன்ஸாம்த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்” என்கிறபடியே தன்னோ டொத்த பருவத்துப்பிள்ளைகளை மனோஹாரி சேஷ்டிதத்தாலே எழுதிக் கொண்டிருக்குமவனாயிற்று. வன்னெஞ்சர்படுகிறபாடு இது வானால் அபலைக்குக்குச் சொல்லவேண்டாவிதே. (குறிப்பறிந்து) அவன் திருவுள்ளக்கருத்தறிந்து என்னை அங்கே கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கோள்; அவன் வேணுமென்றிருந்தானாகில் அங்கே கொடுபோய்ப்பொகடுவது; வேண்டாவென்றிருந்தானாகில் இங்கே கிடந்து முடிந்துபோக. .... (அ)

[கின்றுதாலும்]

சோத்தெனரின்று தொழுவிரங்கான் தொன்னலங்கொண்டெனக்
போர்ப்போர்ப்போர்ப்புத்தர்போனான் போயினவூறியேனென்கொங்கை
மூத்திகென்றன மற்றவன்றன் மொய்யகலமணையாதுவாளா [மின்
கூத்தனிமைமலர்க்கோன் விரும்பும்குறுங்குடிக்கேயென்னை யுய்த்திடு

“கேள்மின்கள்” என்பானென்னென்ன வள்ளுகிறார் (பிரிவித்யாதி).

“கோவலர் கடத்தன்” என்று விசேஷித்ததாக்குப் பரக்குதோபயோகம் காட்டுவீரார் (வண்ணஞ்சரித்யாதி). ... .. (அ)

(க) ரா-அ-ந-2 க,

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, டி-தி, கூ-பா, சோத்தெனநின்று. ககககக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சோத்து என	“சோத்தம்” என்றுதா	அமியேன்	அறிகிறிலேன்;
நின்று	மீட்தார்சொல்வதை	மற்று	மேலும்
	ச் சொல்லி மாறு	என்	என்னுடைய
	தே நின்று [ம்	கொங்கை	ஸ்தநங்கள்
தொழ	அஞ்சலிபண்ணினாலு	அவன் தன்	அவனுடைய
இரங்கான்	இரங்குகிறிலன்;	மொய்	ஸ்ப்ருஹணீயமான
தொல்நலம்	பழைமையான ஸ்தீர்த்	அகலம்	திருமார்வப
கொண்டு	வாதிக்கைக் கைக்	அணையாது	ஆலிங்கநம் செய்யப்
	கொண்டு		பெறுதே
எனக்கு	எனக்கு	வாளா	வீணும்
இன்றுதாறும்	இன்றுவழையில் வர	மூத்துதிடுகின்	முதிர்ந்துவிடுகின்றன;
போர்ப்பது	போர்க்கைக்கு	றன	
ஓர்பொன்படம்	ஒருபொன்னின் வஸ்	கூத்தன்	மனோஹாரி சேஷ்டித
	தீரத்தை (தருவா		முடையனும்
	ணைப்போல் வைவர்	இமையவர்கோ	ரித்யஸூரிகளுக்குத்
	ண்யத்தை)	ன்	தலைவனான எம்
தந்துபோனான்	கொடுத்திப்போனான்;		பெருமான்
போயின	அவன்போன	விரும்பும்	விரும்பிவர்த்திக்கிற
ஊர்	திவ்யதேசத்தையும்	குறுங்குடிக்கே	எண்ணெய்த்திடுமின்.

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சோத்தெனநின்று தொழுவிரங்
கான்) அஞ்ஜலி பண்ணுமவர்கள் அதுக்கு அநுரூபமாகத் தாழ்ச்
சொல்லுவதொரு சப்தவிசேஷமாயிற்று. “ சோத்தம் ” என்று

அந்.—ஒன்பதாம் பாட்டு. (சோத்தெனவித்யாதி) கடலோசையா
னது நாயகனை அண்டைகொண்டு மிகவும் பாதி யானின்ற தென்னாரின்றும்;
அவனப்படி பாதிக்கிறுனென்கைக்கு க்ருபையின்றிக்கே இருக்குமோவென்ன;
மிகவும் அது அங்கனே என்றதுக்கு ஹேதுவைச் சொல்லுகிறுனென்று
ஸங்கதி. ... ..

“சோத்தம்” என்று கடைக்குறைத்தலாய் “சோத்து” என்று கிடக்கிற
தாய் அதுக்கர்த்தம் (அஞ்சலியித்யாதி), “என” - என்னவென்றும், அதினர்

கக௭௦ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, இ-தி, கூ-பா, சோத்தெனநின்று.

வாயாலே அதுகூலபாஷணத்தைப்பண்ணி மாறாதேநின்று அஞ்ஜலி பண்ணினால், அதுக்கு இரங்குகையாகிற ஸ்வபாவம் அவனுக்குவாஸையோடேபோயிற்று. அதுஎங்கனே அறிந்தபடியென்னில்; (தொன்னலமித்யாதி) பிறந்தவன்று துடங்கி உண்டான என்னுடைய ஸ்திரீத்வாதிகளைக்கொண்டு தன்னை நான் பிரிந்தவன்று தொடங்கி, இன்றளவும் வரப், போர்க்கைக்கு ஒருபொன்னின் பிடாததைத் தருவாரைப்போலே வைவரண்யத்தைத் தந்துபோனான். இத்தலையிலுள்ள தடைய ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பண்ணி நமக்கு ஸர்வஸ்வதாரம்பண்ணுவாரைப்போலே வைவரண்யத்தைத் தந்துபோனான். போனாகிலும் ஆறியிருக்கலாமிறேபோனவூரைச்சொல்லிப்போனாகில்; அவன் சொல்லிப்போகாமையிலலை. இவன் குறிக்கொள்ளமாட்டாமை இழந்தாளித்தனையிறே. அறியாயாகில் மேல் இனிச்செய்ய நினைக்கிறதென்னென்ன; இங்கிருந்தநாள் அவன்வாய் வெருவும்படி அறிந்திருப்பதுதோமே, அத்தேசத்திலே என்னைக் கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கோள். இங்ஙன் ஆராய்ந்துகொண்டு அவ்விடம் தேடிப்போகவேண்டுகிறதென்? இங்கே தரித்திருந்தாலோவென்ன;

(கொங்கை மூத்திடுகின்றன) இங்கே இருக்கலாம்படியாயோ இவை இருக்கிறது. (கொங்கைமூத்திடுகின்றன) அவனும்வந்து அணையவும்பெற்றாலும், கழிந்தபருவத்தைமீட்கவொண்ணாதே? காணக்காணச் செவ்வியழியாநின்றதாயிற்று. (க) “संयुक्तैः - நமேதுக்கம், संयुक्तैः - வயோஸ்யாஹ்பதிவர்த்ததே” என்னுமாபோலே, அவனுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான மார்வோடே அணையப்பெறுதே வ்யர்த்தமே இருந்துசெவ்வியழியாநின்றதாயிற்று. (உ) [முன்னிருந்து மூக்கின்று] என்னக்கடவதிறே. கண்ணுக்கு இலக்கா

த்தம் (வாயாலே இத்யாதி). “இன்று தாறும்” என்றதினர்த்தம் (இன்றளவும்வர) என்றது. ஓர் என்றத்தின் தாத்பர்யம் (இத்தலையித்யாதி). “போயின ஓர் அறியேன்” என்னக்கடமோ (க) “செருந்திப்பொழிவி னூடே புனலாங்கமூரென்று போயினாரே” என்றப்போலே சொல்லிப்போக ஸம்பாவநையுண்டே யென்ன (அவனித்யாதி). “விரும்பும் குறுங்குடி” என்றத்தையருளுகிறார் (இங்கித்யாதி).

எடுத்த ஸம்வாதத்துக்குத் தாத்பர்யம் (கண்ணுக்கித்யாதி). ... (க)

(க) ரா-பு-ரு-இ. (உ) பெ-தி-ம-கூஉ. (கூ) திருநெ-உரு.

யிருந்து காணக்காணக் செவ்வியழியாநின்றதாயிற்று. (கூத்தனித்
யாதி) (க)“கோவலர் கூத்தன்” என்றபடியிதே. *இனவாயர் தலை
னாவதுக்குமேலே, * இனத்தேவர் தலைவனாவன் விரும்பி வர்த்
திக்கிறதேசத்தில் கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கள். தன்னுடைய
மனோஹாரி சேஷ்டிதத்தாலே நித்யஸூரிகளைத் தோற்றித்துக்
கொண்டிருக்கிறவன் விரும்பிவர்த்திக்கிற திருக்குறுங்குடியிலே.

மூ;—

செற்றவன் தென்னிலங்கைமலங்கத் தேவபிரான் திருமாமகளைப்
பெற்றுமென்றெஞ்சுகம் கோயில்கொண்ட பேரருளாளன் பெருமை
கற்றவன்காமருசீர்க்கலியன் கண்ணகத்தும் மனத்துமகலாக் [பேச
கொற்றவன்முற்றுலகாளிநின்ற குறுங்குடிக்கே யென்னையுத்திடுமின். (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செற்றவன்	சத்ருவான ராவணனு டைய	சீர்	ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸ்ரீ யையுடைய
தென்னிலங் கை	தெற்கிலுள்ள லங்கா நகரத்தை	கலியன்	ஆழ்வாருடைய கண்ணகத்தும் திருக்கண்களிலும்
மலங்க	கலங்கப்பண்ணின	மனத்தும்	ஹ்ருதயத்திலும்
தேவபிரான்	தேவாதிபதியை,	அகலா	பிரியாமல்நின்ற
திருமாமகளை	பெரியபிராட்டியாரை	கொற்றவன்	ராஜாவான
பெற்றும்	அடைந்திருக்கச் செய் தேயும்	முற்றுலகு ஆளி உபயவிபூதிகளுக்கும்	
என்றெஞ்சுகம்	என்னுடையமலங்கை	நின்ற	ஸ்வாமியானவன் விரும்பி வர்த்திக்கிற
கோயில்கொ ண்ட	நித்யவாஸமாய்க் கொ ண்டருளிய	குறுங்குடிக்கே திருக்குறுங்குடி என் கிற திவ்யதேசத் தேற	
பேரருளாளன்	பரமக்ருபாருஷமான எம்பெருமானு	என்னை	என்னை
பெருமை	மேன்மையை [டைய	உய்த்திடுமின்	சேர்த்துவிடுங்கள். (க0)
பேசக்கற்றவன்	அருளிச்செய்ய வல்ல		
காமரு	ஸ்ப்ருஹணீயமான[வராய்		

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (செற்றவன் தென்னிலங்கைமலங்க)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (செற்றவனித்யாதி). “தென்” என்றத்தால்

கக௭௨ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௫-தி, ௧௦-பா, செற்றவன்.

தேவதைகளுடைய வரங்களாலே அழிக்கவொண்ணாத ஊர், ஒருவர் கூறை எழுவருக்கும்படி மூலையடியே நடக்கும்படி பண்ணினவன். (திருமாமகளித்யாதி) ப்ரதாநமஹிஷியிருக்க, ஒருசண்டாள ஸ்த்ரீ கால்கடையிலே ஒதுங்கும் செருக்கனாயிருக்கும் ராஜபுத்ரனைப் போலே (க) “यस्य सञ्ज्ञाश्च - யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா” என்கிற படியே - தன்ஸம்பந்தமிட்டுச் சொல்லுவது மேன்மைக்கு உடலாம் படியான அவளிருக்க, என்னுடைய ஹ்ருதயத்தை விரும்பி ஒரு காலும் போவானாயிராநின்றான். (கோயில்கொண்ட) இனி இவள் பக்கல் போவானாயிருக்கிறிலன். அதுக்கடியென்னென்னில்; (பேரருளாளன்) நம்பக்கல்பண்ணின அருளுக்கு அவதியுண்டாகிவிடே மற்றோரிடத்தில்போவது.

(பெருமைபேசுக்கற்றவன்) அவ்வருளுக்கு அவனையொழியக் குடியிருப்பில்லாதாப்போலேயாயிற்று, அவனைப் பேசுகையாகிற இதுவும்இவ்வாய்ரயத்திலேஒதுங்கினபடி. (உ) “இவள்வாயனகள்”. (காமருசிரித்யாதி) கண்டார்க்கு ஸ்ப்ருஷஹபண்ணவேண்டும் படியான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயை யுடையரான ஆழ்வாருடைய ஸர் வேந்த்ரியங்களுக்கும் தானேவிஷயமாய், அரைகூணமும் அவரை விட்டு அகலவில்லாமையாலே கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணினாப் போலேயிருக்கிற மேன்மையுடையவன். (முற்றுலகாளி) காற்கடை கொள்ளுகைக்கு உபயவிபூதியோகம் என்று ஒன்றுண்டாயிற்று. அவன் வர்த்திக்கிற திருக்குறுங்குடியிலே என்னைக்கொடுபோய்ப் பொகடுங்கள். இதுக்கு வேறொருபலம் சொல்லாவிட்டது-உகந்த ருளின தேசப்ராப்திதானே ப(ப்)லமாயிருக்கையாலே. .... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

ஒன்பதாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி முற்றிற்று.

வர்த ஸ்ரீவைஷ்ணவம் (தேவதைகளித்யாதி). “மால்” என்றத்தால் வந்த மஹத்த்வம் (ப்ரதாநமஹிஷியித்யாதி).

பேசுகை இவரிடத்தில் ஒதுங்கினதுக்குஸம்வாதம் (இவளித்யாதி) (௧௦)

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

(௧) ரா-ஆ-௩௭-௧௮.

(௨) தி-வாய்-௬-௫௭.

..மாழி, க-ப, சு-தி, க-பா, அக்கும். சுசுஎந்
பெரி
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து ஆறந்திருமொழி அக்கும் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—அக்கும்புலியின் ப்ரவேசம்.—கால்நடை தாராதே
யிருக்கிற என்னைக் கால்நடைதருவார் அவனிருந்த தேசத்திலே
கொடுபோய்ப் பொகடுங்கொளென்கிறார். “திருமாமகளைப்பெற்று
மென்றெஞ்சுகம் கோயில்கொண்ட பேரருளாளர்” என்று பிராட்டி-
ஸந்திதியுண்டாகவு மதுஸந்தித்தார். “தமக்குப் புருஷகாரமாவார்
அங்கே உண்டு” என்றதுஸந்தித்தவாதே தமக்கே கால்நடை தருமள
வாய்வந்துவிழுந்தது. அத்தாலே அங்குநிற்கிறவன்றான் சாலசிலவா
னம், நாம்தான் வருவது எப்போதோ? என்றுதான் முற்பாடனாய்
நம் அவஸரம் பார்த்துநிற்பாடுருவன்; அதுகூலராயிருக்கும் ஸ்ரீ
வைஷ்ணவர்களையும் போருங்கொளென்று கூட்டிக்கொண்டு தாமே
போகப்பார்க்கிறார். .... *.

மூ;—அக்கும் புலியினதருமுடையா ரவரொருவர்

பக்கம்நிற்குகின்ற பண்பருர்போலும்

தக்கமரத்தின் தாழ்சினையேறித் தாய்வாயில்

கொக்கின்பிள்ளை வெள்ளிறவுண்ணும் குறுங்குடியே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொக்கின்பின்	கொக்கினுடைய சிசு	தாய்வாயில்	மாதாவின் வாயிலிருக்
ளை	வானது		கிற
தக்க	(தனக்கு) ஏறத்தகுந்த	வெள்ளிற	“வெள்ளிறு” என்னும்
	தான		மதஸ்யத்தை
மரத்தின்	வ்ருஷத்தினுடைய	உண்ணும்	புலியாநின்றதுள்ள தான
தாழ்சினை	தாழ்ந்த கிளையிலே	குறுங்குடியே	திருக்குறுங்குடி யென்
ஏறி	ஏறி	[கும்]	கிற திவ்யதேசமானது,

அந்.—அக்கும்புலியின் ப்ரவேசம். கீழில் திருமொழியிலே “என்னை
உய்த்திடுமின்” என்று பிறர் தம்மைக் கொடுபோய் விடவேண்டும்படி தளர்
ந்தவர் இத்திருமொழியிலே “பணிமினெழுமின் தொழுமின்தொண்டீர்கள”
என்று-பிறர்க்கும் அங்கு போகவேணுமென்று உபதேசித்து அவர்களோடே
போக ஒருப்படக்கூடுமோ வென்ன (கால்நடையித்யாதி). (சீலவானாய்) என்
றது “பக்கம்நிற்க ரின்றபண்பர்” என்றதைப்பற்ற. “வந்துகாண்மின் தொண்
டீர்கள” என்றதைப்பற்றி (அதுகூலராயித்யாதி). ... *

தகவரம் பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-ப

அக்கும்	எலும்பையும்	நின்ற	நின்ற
புலியின்	புலியினுடைய	பண்பார்	தெய்வகோல மு
அதனும்	தோலையும்		ளியிருக்கும்த்தரு
உடையார்	தரித்தவனான [வன்		சீலாதிருணமுடை
ஆவர்குருவர்	ஓரானொரு ருத்தான		ணை எம்பெருமா
பக்கம்	பார்வத்தில்	ஊர்போலும்	னுடைய
நிற்க	நிற்கும்படியாக		திவ்யதேசமாயிரா நின்
			றது; (ங)

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (அக்குமித்யாதி) அவனுக்கு ஆகாதா ரில்லை யென்கிறார். ஈஸ்வராபிமாநிகளாயிருப்பார்க்கு முகம்கொடு த்துக்கொண்டிருக்கிறவன் அநுகூலராய்ச்சென்று கிட்டிகிற நமக்கு முகம் தரச்சொல்லவேணுமோ? (க) “தொடையொத்த துளபமும் கூடையும் பொலிந்து” என்கிறபடியே அநுகூல சிந்ஹத்தோடே வருகையன்றிக்கே, அக்கும் - எலும்பும், புலித்தோலுமுடையராய், மற்றும் எருக்கம்பூ, சாம்பல்என்றப்போலே நிஷித்த த்ரவ்யங்களு க்கு ஓவதியில்லையிதே. (அவரொருவர்) அவன் தவிர வொண்ண மையாலே முகம்கொடுத்தாலும், தமக்கு இதில்ஓர் ஆதரமில்லாமை யாலே முகத்தை மாறவைத்துச் சொல்லுகிறார். (பக்கம்நிற்கநின்ற) அவன் ஓரருகே நிற்கநின்ற. அவ்வளவேயன்றியே இன்னமும் தண் ணியராய் வாருங்கோளென்று சிலத்தை யுடையவன் வர்த்திக்கிற ஊர்போலே.

(தக்கவித்யாதி) அங்குநிற்கிற அவன்படி அங்குத்தை ஸ்த்தாவர

அரு.—முதற்பாட்டு (அக்குமித்யாதி) கீழ்வாக்ய விவரணம்(ஈஸ்வராபிமா நிகளாய்த்யாதி). “உடையார்” என்கிற பூஜ்யோக்தியாலே அவருடைய தூரபிமாநம் ஸஞ்சிதமென்று திருவுள்ளம். அக்கு முதலானவற்றை நிரூ பகமாக அருளிச்செய்ததற்குத்தாத்பர்யம்(தொடையொத்தவித்யாதி) “அத னும்” என்ற ச(ங்)காரத்துக்குக்கருத்து (மற்றுமித்யாதி). தேவதாந்தரத்தில் அநாதரத்தாலே (இதில்) என்றது. “பக்கம்” என்றத்தாலே முன்னேநிற்கு மவர்களில் தாழ்ந்தவராக வரவேணுமென்று நின்றபடிதோற்றுகையாலே அரு ளுகிறார் (அவனொருகேமித்யாதி).

பண்பார்க்கு, தக்க - ஸத்தஸ்ரமான என்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (அங்கித்

(க) தி-பள்ளியெ-கூ.

பெரிபுருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, உ-பா, துங்காரவத்தி, கூஎடு

ங்களுக்குமுண்டாயிற்று. (தக்கமரத்தின்) “ஒருமுள்பற்றையுடிக் கே, பா(ஊ)லர்க்கும் தவிழ்ந்தேறலாம்படி யிருக்கு மங்குத்தை வநு கூங்களின்படி” என்று-பட்டரருளிச் செய்தாராக ப்ரஸித்தமிதே. அன்றிக்கே, மேலே “கொக்கின் பிள்ளை” என்கையாலே தன்னோடு நாமஸாம்யத்தையுடைத்தான மரத்திலே என்பாருமுண்டு; “கொ க்கு” என்று - மாவுக்கும் பேர்.(க) “கொக்கின் பழம் விழ் கூடலு ரே” என்றுண்டாகையாலே ; தக்கமரத்தினுடைய தாழ்ந்த பிணை தன்னிலே ஏறி. (தாய்வாயித்யாதி) கொக்கின் பிள்ளை தாய்வாயில் வெள்ளிறுவை உண்ணுகிறதொழியிற்று. “வெள்ளிறு” என்றொரு மதஸ்ய விசேஷம். அதின் வாய்க்கடங்குமது தேடிக்கொடுவந்து கொடுக்குமாயிற்று. முறைகெடாமல் புஜித்துப் போருமாயிற்று. தாய் கொடுவந்து கொடுக்க அதுஜீவித்துப் போருமாயிற்று. ஆக ரக்ஷயரக்ஷகபாவம் மாறாதே போரும் தேசமாயிற்று. சிலவாறு யிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேசம். அவ்வூரில் மரங்களுக்கும் அவன் படி உண்டென்கிறார். .... (க)

பூ;—துங்காரவத்திரை வந்துலவத் தொடுகடலுள்
பொங்காரரவில் துயிலும் புதிதருர்போலும்
செங்காலன்னம்திகழ் தண்பணியில் பெடையோடு
கொங்கார் கமலத்தலரில் சேரும் குறுங்குடியே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செம்	சிவந்த	பெடையோடு	பத்ரியுடன்
கால்	கால்களையுடைய	கொங்குஆர்	பரிமளம்நிறைந்த
அன்னம்	ஹம்ஸமானது	கமலத்து அல	தாமரை புஷ்பத்தில்
திகழ்	அழகியதாய்	ரில்	
தண்	குளிர்ந்த தான	சேரும்	ஸம்ஸ்லேஷியா நின்
பிணையில்	நீர்நிலங்களிலே	குறுங்குடியே,	[துள்ள

யாதி). ஏறத்தக்கமரம் என்றர்த்தாந்தரம் திருவுள்ளம்பற்றி ஸம்வாதமுகேந தாத்பர்யம் (ஒருவித்யாதி). அன்றிக்கே கீழ்ச்சொன்ன ஸாத்ருஸ்யத்துக் கே ஸம்வாதமென்று ஏகார்த்தமாகவுமாம். கொக்குக்குத்தக்க என்று மூன்றா மர்த்தம் (அன்றிக்கே யித்யாதி). முறை கெடாமையை உபபாதிக்கிறார் (தாயித்யாதி). ... (க)

ககௌ தொயதிருமொழி, க-ப, சு-தி, உ-பா, துங்காரவத்திரை.

து	ஒக்கத்தையுடைத்தாய்,	பொங்குஜர்	பெரியகிளர்த்தியை
பரவம்	பெரிய ஆரவாரத்தை		யுடையனான
	யுடைத்தாயிருக்	அரவில்	திருவந்தாழ்வான்
திரை	அலைகளானவை [கிற		மேலே [ற
வந்து	சிறுதிவலைகளுடன்.	துயிலும்	கண்வளர்ந்தருளாரின்
	கிட்டி	புனிதர்	சுத்தஸ்வபாவனுளம்
உலவ	ஸ்பர்ஸியாரின்றுள்ள		பெருமானுடைய
தொடெகடல்	ஆழமான ஸமுத்தரத்தி		ஊர்போலும் ஊராயிராரின்தது;
	லே		

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகு எளியர்க்குக் கிட்டவொண்ணுமை யன்றிக்கே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும்பட இக்கரையிலே நின்று கூப்பிடவேண்டும் படி ஸர்வாதிகளையிருக்கிறவன் எல்லார்க்கு மொக்க அநுபவிக்கலாம்படி வர்த்திக்கிற தேசம் திருக்குறுங்குடி யென்கிறார்.

வ்யா.—(துங்காரவத்திரை) ஒக்கத்தையுடைத்தாய், பெரிய ஆரவாரத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற திரைகளானவை சிறுதிவலைகளாலே திருவடிகளிலேவந்து துடைகுத்த, ஆழத்தையுடைத்தான கடலிலே பெரிய கிளர்த்தியையுடையனும், கண்வளர்ந்தருளுகைக்கிடான பரப்பையுடையனும், மென்மை, குளிர்த்தி முதலானவற்றை யுடையனான திருவந்தாழ்வான் மேலே ஜகத்க்ஷணசிந்தை பண்ணிக்கண்வளர்ந்தருளுகிற. இதுதான் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனார்த்தமாகவன்றிக்கே, ஆஸ்ரிதார்த்தமாகையாலே வந்த சுத்தியையுடைய வன் வர்த்திக்கிற ஊர்போலே. (செங்காவித்யாதி) சிவந்த காலே யுடைத்தான அன்னமானது அழகியதாய் குளிர்த்த நீர்நிலங்களிலே பரிமளத்தைப் புறப்படவிடா நின்றுள்ள தாமரைப்பூவிலே தன் ஸஹசரத்தோடே நித்யஸம்ஸலேஷம்பண்ணி வர்த்தியா நின்றுள்ள திருக்குறுங்குடியே. .... (உ)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (துங்காரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் நின்றறம்பியை அநுபவிக்க அஷைத்து, இதில் கிடந்த நம்பியை அநுபவிக்கப்போவோம் வாருங்கோனென்கிறுனென்று ஸங்கதி.

“தொடு” என்றதினர்த்தம் (ஆழத்தை) என்றது, “புனிதர்” என்றதின் பலிதம் (ஜகத்க்ஷண சிந்தையித்யாதி). ... .. (உ)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, வாழக்கண்டோம். ககௌ

ழ்;—வாழக்கண்டோம் வந்துகாண்மின் தொண்டர்காள்
கேழல் செங்கண் மாழுசிவ்வண்ணர் மருவுழர்
ஏழைச் செங்காலைத் துணைநாரைக் கிரைதேடிச்
கூழைப்பார்வைக் கார்வயல்மேயும் குறுங்குடியே. (க)

பதம். உரை. பதம். உரை.

தொண்டர்கா பாகவதர்களே!	பார்வை	வீக்ஷணத்தையுடைய
ள்		நாரைப் பேடையா
வாழக்கண் வாழுகைக்கு வழிபார்	கார்	கறுத்த [னது
டோம் த்து வைத்தோம் ;	வயல்	பயிர்களிலே
வந்துகாண்மின் வந்துபாருங்கோள் ;	மேயும்	மேயாநிற்குமதான
ஏழை ம்ருதுவாய்		குறுங்குடியே,
செம்கால் சிவந்த காலையுடைத்	கேழல்	வராஹரூபியாய்
தாய்	செம்கண்	சிவந்த திருக்கண்களை
இன்துணை இனியஸஹாய பூதமா	மாழுகில்	யுடையராய்
நாரைக்கு சேவலுக்கு [ன	வண்ணர்	பெரியமேகம்போன்ற
இரை ஆஹாரத்தை		திருமேனியையுடைய
தேடி தேடிக்கொண்டு		ருமான எம்பெரு
கூழை க்ருத்ரிமமான	மருவுமஹர்	மான்
		விரும்பி வர்த்திக்கும்
		திவ்யதேசம். (க)

வ்யா;— மூன்றும்பாட்டு. (வாழக்கண்டோம்) க்லேசித்து
நோவுபடவேண்டாதே நமக்கு வாழுகைக்கு வழிபார்த்து வைத்
தோம். (வந்துகாண்மின் தொண்டர்காள்) கைங்கர்ய ருசியுடைய
நீங்கள் கடுகவாருங்கோள். (கேழலித்யாதி) ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய
ரக்ஷணத்துக்கு ஏகாந்தமாகக்கொள்ளும் வடிவொழியத் த
னக்கென்னொருருபமில்லையாயிற்று. (செங்கண்) (க) “

காணவே தாபமெல்லா மாஅம்படியாய்க் குளிர்ந்து, முகில்போலே
யிருக்கிற வடிவையுடைய னாயிருக்கிறவன், அவதாரங்கள் போலே

அந்;—மூன்றும்பாட்டு. (வாழவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் கிடந்த நம்பியு
டைய அழகைக்கண்டவர் மங்களாபாஷைபரராய், வாழும்படியைத் திருவுள்
ளம்பற்றி, நாமும் அங்கேபோய்ப் பல்லாண்டு பாடுவோம் வாருங்கோளென்கி
ருரென்று ஸங்கதி.

“ மருவு மூர் ” என்றதுக்கு பா(ஹ்)வம் (அவதாரங்களித்யாதி).

(க) வாராகைபரிசுமா.

ககௌஅ பெரியதிருமொழி, க-ப,ச-தி,ச-பா, சிரமுனைந்துமைந்தும்.

தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்துப் போகாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்.

(ஏழையித்யாதி) ம்ருதுவாய்ச் சிவந்த காலையுடைத்தாய், ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே போதுபோக்க வேண்டும்படியிருக்கிற இனியதுணையான சேவலுக்கு ஆயிஷம் தேடி க்ருத்ரிமமான பார்வையையுடைத்தான நாரையானது கருவடைந்த பயிர்களிலே போய் மேயாநிற் குமாயிற்று. பேடையோடே நித்யஸம்ஸ்லேஷத்தாலே இட்டடிபேர்க்கமாட்டாதே கிடந்திடத்தே கிடக்க, பேடையானது கால்நடைதந்து அதுக்கு இரைதேடிப் போகாநிற் குமாயிற்று. அதினுடைய பும்ஸ்த்வம் இத்தலையிலேயாய், இதினுடைய ஸ்த்ரீத்வம்அத்தலையிலேயாய் மாறும்படியாக வாயிற்றுக்கலந்தது. இதுகால்நடைதந்து போனபடிஎங்ஙனே அதுகிடக்கவென்னில் ; இதின் காலில் சிவப்பைநினைத்தால் அதுக்குக் கடலோடலாமிதே. தன்னைக்குறித்துத் தோற்றதோல்வியாகையாலே சேவலின் மிடுக்கும் இதின்மேலே வந்தேறுமிதே. .... (ங)

மூ;—சிரமுனைந்துமைந்தும் சிந்தச்சென்றரக்கன்

உரமும்கரமும் துணித்தவுரவோணர்போலும்

இரவும்பகலுமின்தேன் முரல மன்றெல்லாம்

குரவின்பூவேதான் மணநாறும்குறுங்குடியே.

(ச)

பதம்.

உரை.

பதம்.

உரை.

இரவும்பகலும் ராத்ரியும்பகலும்

தேன் வண்டானது

சுன் இனிமையாய்

முரல (மதுபாநமத்தமாய்)

பாடா நிற்பதாய்,

மன்றஎல்லாம் வெளிநிலமடைய

குரவின் குரவு வ்ருகூத்தின்

பூவேதான் பூக்களுடையவே

மணம்நாறும் பரிமளம்ப்ரசரமாயிராநி

ன்றதுமான

குறுங்குடியே,

சிரமுன்னுந்து தலைகள் பத்தும்

மைந்தும்

சிந்த சிதறும்படியாக

சென்று லங்கையில்சென்று

அரக்கன் ராவணனுடைய

உரமும் மார்வையும்

கரமும் கைகளையும்

துணித்த சேதித்தவனான

உரவோன் பலிஷ்ட்டான எம்

பெருமானுடைய

ஊர்போலும் ஊராயிராநின்றது.

சொல்லுக்கிளைத்த நாம் சொல்லும் வழியென்னென்ன (பேடையோடித்யாதி). பேடை இரைதேடக்கூடுமோவென்ன (அதினுடைய வித்யாதி). பேடைக்கு அசக்திவரவேறுது வென்னென்ன (தன்னையித்யாதி). (ங)௨

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, டு-பா, கவ்வைக்களிற்று, ௧௧௭௯

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சிரமித்யாதி) தலைகள்பத்தும் சிதறும் படியாகச்சென்று அடைமதிப்படுத்திராவணனுடைய நெஞ்சில்திண்மையையும் தோள்மிடுக்கையும்போக்கின ஆண்பிள்ளை வர்த்திக்கிற ஊர்போலே. திவாராத்ரவிபாகமின்றிக்கே எப்போதுமொக்க வண்டிகளானவை மதுபாநத்தைப்பண்ணி ஆளத்திவைக்க. (மன்றெல்லாமித்யாதி) வெளிநிலமடையக் குரவின்பூநாற்றமேயாய்க் கிடக்குமாயிற்று. ஸர்வேந்திரியங்களுக்கும் விஷயமுள்ளதேசமாயிற்று ; ஊர்னுடைய த்வநியாலே செவிக்குவிஷயமுண்டாய், புஷ்பகந்த (கூ) போலேக்ராணேந்திரியத்துக்கு விஷயமுண்டாய், இதுதானும் உபலக்ஷணமாயிருக்குமாயிற்று. .... (ச)

மூ;—கவ்வைக்களிற்று உன்னர்மாளக் கலிமாந்தேர் ஐவர்க்காயன் மமரிசுபத்தா ஊர்போலும் மைவைத்திலங்குகண்ணைக்கள் மெய்யொப்பான் கொவ்வைக்கனிவாய்க்கள்ளை பேசும்குதுங்குடியே. (டு)

உரை.	பதம்.	பதம்.	உரை.
மைவைத்து	அஞ்ஜந்தாலலங்கருதமாய்	கவ்வை	பேரொலியை யுடைத்தான
இலங்கு	ப்ரகாசமாயிராநின்ற	களிற்று	ஆண்களையுடையரான
கண்ணுர்தங்	கண்களையுடைய ஸ்த	மன்னர்	ராஜாக்கள்
கள்	ரீகளின்	மாள	முடியும்படியாக
மொழிஒப்பான்	வார்த்தைபோலே	ஐவர்க்காய்	பஞ்சபாண்டவர்களுக்
கொவ்வைக்க	கோவைப்பழம்போலே	அன்று	அந்தக்காலத்தில் கா
னி	சிவந்திருக்கிற	அமரில்	யுத்தத்திலே
வாய்	அதரத்தை யுடைத்	கலி	த்ருடமான
கிள்ளை	களிகள் [தான	மாதேர்	பெரியதேரை
பேசும்	பேசாநின்றாள	உய்த்தான்	நடத்தினவனுள் எம்
குறுங்குடியே,			பெருமானுடைய
			ஊர் போலும். (டு)

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (சிரமித்யாதி). வாழ்க்கண்டோமென்னுநின்றீர்; (க) “பாசங்கள் விட்ட பின்னையன்றி யவனவை காண்கொடான்” என்கிற படியே நம் விரோதி நிவ்ருத்தமாகிலிறே போகலாமென்ன ; அவனே விரோதிகளைக் கழிக்கவல்லனென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“தேனானது இனிதாக முரல” என்று சப்தார்த்தமாய், அத்தால் பலிதம் (மதுபாநத்தைப்பண்ணி ஆளத்திவைக்க) என்று. ... (ச)

(க) தி-வாய்-அ-உ-அ.

கசுஅ0 பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, திரீர்வண்ணம்.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கவ்வையித்யாதி) கவ்வையை யுடைத்தாய், பெரிய ஆரவாரத்தைபுமுடையதாய், திரள் திரளான ஆனை அணிகளையுடைய ராஜாக்களானவர்கள் முடியும்படியாகப் பெருமிடுக்கையுடைத்தாய், பந்திருந்துள்ள தேரைப்பாண்டவர் களுக்காக யுத்தத்திலே நடத்தினவன் வர்த்திக்கிற ஊர்போலும். “முடிசூடுவார் ஆரோ?” என்றிருக்குமாயிற்றுத் தாழ்வுசெய்து திரிகைக்கு. (மையித்யாதி) அஞ்ஞகத்தால் அலங்க்ருதமாய், உஜ்ஜ் வலமாகாநின் அள்ள கண்ணையுடையரான ஸ்திரீகளுடைய பேச்சுப் புத்திபண்ணி அப்படியே நமக்கு வரவேணுமென்று கோரப் பழம் போலே சிவந்த அதரத்தை யுடைத்தான கிளிகளான அவர்கள் பேச்சை அப்பம்(டி)மையா நின் அள்ள திருச்சு அபகுடியே. .... (டு)

மூ;—திரீர்வண்ணமாமலர்கொண்டு விராயேந்தித்
தூநீர்பாவித்சொழுமிமெழுமன் தொண்டர்கள்
மாநீர்வண்ணர் மருவியுறையுமிடம்வானில்
கூநீர்மதியைமாடம் திண்கிங்குஅங்குடியே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்க	கைங்கர்ய ருசியை யு விரை	பரிமா	தர்வயங்களை
ள்	டையவர்களே?	எந்திகொண்டு	தரித்துக்கொண்டியும்
தூநீர்	தூய்மையை யுடைய பரவி	(எம்பெருமான)	ஸ்து
	நீங்கள்,		தித்து
தி	(தூபத்துக்காக) அக்கி தொழுமின்	அஞ்ஜலிபண்ணினவர்க	
	பையும்	ளாய்,	
நீர்	(அர்க்க்யத்துக்காக)திர் எழுமின்	உஜ்ஜ்விக்கபாருங்கோள்;	
	த்தத்தையும்	வானில்	ஆகாசத்தில்
வண்ணம்	நாநாவர்ணமுடைய	கூன்நீர்	வளைவை ஸ்வபாவமாக
மாமலர்	ஸ்வலாக்க்யமானபுஷ்பங்	மதியை	சந்த்ரனை [வுடைய
	களையும்	திண்கிம்	ஸ்பர்ஸிக்கும்படியான

அஞ.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கவ்வையித்யாதி) பிராட்டிக்காக ராவணனை கிரஸித் தானத்தனை; அத்தைக்கொண்டு நம் விரோதியைக் கழிப்பானென் னப்போமோ என்ன; தன்னை ஆஸ்ரிதர் இட்ட வழக்காகக் கீழே தொழில் செய்தபடி பாருங்கொனென்கிறென்று ஸங்கதி.

“கலி” என்றதினர்த்தம் (மிடுக்கை)என்றபடி. தான் * வண்டிவராவ திமன்னனாயிருந்து மன்னர்களுடைய நடுவே சில மன்னர்க்குத் தேர்ப்பாகளு க்க் கூடுமோவென்ன; (முடியித்யாதி). ... .. (டு)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, எ-பா, வல்லிச்சிறு. கக அக:

மாடம்	க்ருஹங்கனையுடைய	வண்ணர்	வடிவையுடைய வெம்
	குறுங்குடியே,	மருவி	விரும்பி [பெருமான்
மாரீர்	கடல்போலே (ஸ்ரம	உறையும்	நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
	ஹரமான)	இடம்	தேசமாயிராநின்றது.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தீநீரித்யாதி) தூபதிபங்களுக்கு அக்ரி, அர்க்க்யா திகருக்கு ஜலம், நானாவிதமான புஷ்பம்இவற்றோடேகூட கந்த(ங்)த்ரவ்யமானசந்தரம், இப்படி ஸமாராதநோபகரணங்களைத் தரித்துக்கொண்டு அதிகாரிகளான நீங்கள் அடைவுகெடஎத்தி அஞ் ஜலியைப்பண்ணி உஜ்ஜீவித்துப்போகப் பாருங்கோள். அதிகாரிகளாய் அநந்யப்ரயோஜராய் கைங்கர்யருசியுடையநீங்கள். (மாரீர் வண்ணரித்யாதி) கடல்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன், அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதேசம். ஸ்வர்க்கத்தில் வளைவைஸ்வபாவமாகவுடைய சந்த்ரன் இரூய்க்க, அவன்மேலே விழுந் து தீண்டும்படியான ஓக்கத்தையுடைத்தாயிருக்குமாயிற்று அங்குத்தை மாடங்கள். .... (க)

மூ;—வல்லிச்சிறு நுண்ணிடையாரிடை நீர்வைக்கின்ற

அல்லல்சின்தைதவிர அடைமினடியீர்காள்

சொல்லில் திருவேயணையார்கனிவா யெயிரொப்பான்

கொல்லைமுல்லை மெல்லரும்பீனும் குறுங்குடியே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அடியீர்காள்	அவனுக்கே தாஸபூத	துண்	ஸுகுஷ்மமான
	ரானவர்களை!	இடையார்	மத்ய ப்ரதேஸத்தையு
வல்லி	கொடிபோல்	இடை	டைய ஸ்தீர்கள் பக்
சிறு	நேரிதாய்	நீர்	நீங்கள் [கல்

அந.—ஆறும்பாட்டு. (தீநீரித்யாதி) நாங்கள் அங்கேவந்து செய்யுமதென்னென்ன வருளுகிறுரென்று ஸங்கதி.

“வண்ணமாமலர்” என்றதுக்கு நானாவர்ணமான மலர் என்றருளுகிறார் (நானாவித்யாதி). “தூநீர்”-தூய்மையையுடையநீங்கள் என்று சப்தார்த்தயருளுகிறார் (அதிகாரிகளான நீங்கள்) என்று. “தூநீர்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, “தொண்மர்காள்” என்றதுக்குத்தாற்பாயம்(அதிகாரிகளிட்யாதி). “கூன்” என்றத்தால் வளைவாய், அத்தாலே மண்டலாகாரத்தைச் சொல்லுமென்றருளுகிறார் (ஸ்வர்க்கத்திலித்யாதி). ... .. (க)

ககஅஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, சு-தி, எ-பா, வல்லிச்சிறு.

வைக்கின்ற	வைக்கிற	வாய்	அதரத்தினருகே
அல்லல்	துக்காவஹமான		(ப்ரகாசியாரின்ற
சிந்தை	மநோரதத்தை	எயிறு ஒப்பா	தந்தபங்க்திகளோடு
தவிர	தவிர்த்து,	ன்	ஸத்ருஸமாக
சொல்லில்	(அங்குள்ள ஸ்தீர்களி	கொல்லை	கொல்லைகளிலிருக்கிற
	ன் வடிவழகைச்)	முல்லை	முல்லைக்கொடிகள்
	சொல்லப் பார்க்கில்	மெல்	ஸுகுமாரமான (மருத
திருவேயனை	ஸாக்ஷால் லக்ஷ்மியோ	அரும்பு	பூவரும்புகளை [வான
யார்	டொப்பரானஸ்தீர்க	ஈனும்	உண்டிபண்ணுமின்ற
	ளுடைய	குறுங்குடியே	திருக்குறுங்குடியையே
கனி	கோவப்பழம்போன்ற	அடைமின்	சென்றடையுங்கள்.

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (வல்லியித்யாதி) கொடிபோலே நேர் தாய், துண்ணிதான இடையையுடைய ஸ்தீரீகள்பக்கல் நீங்கள்வைக்கிற துக்காவஹமான மநோரதத்தைத்தவிர, முதலிலேகிடையாமையாய், அலாபத்தால்வரும் க்லேசம் பொறுக்கவொண்ணாதாய், அதுதான் அப்ராப்தமாய், மேல்நகத்துக்கு உறுப்பாயிருக்க, சேஷித்தது ஜம்மாதிருக்கு ஹேதுவாயிருக்கிற விஷயங்களைப் பற்றியிருக்கிற மநோரதத்தைத் தவிர்த்து அவனுக்கே அடியோமென்றிருக்கிற நீங்கள் அவன்வர்த்திக்கிற ஊரைச்சென்றடையுங்கோள்.

(சொல்லில் திருவேயனையார்) இவ்வருகேயுள்ள ளொருத்தியை ப்ரதாநமஹிஷியோடொக்கச் சொல்லவொண்ணாதிதே. அதைப் பொறுத்து வடிவழகைக்கொண்டுசொல்லப்பார்க்கில் ஸாக்ஷால் லக்ஷ்மியோடொக்கச் சொல்லலாம்படி யிருப்பார்களாயிற்று. அவர்களுடைய சிவந்த அதரத்திலேயுண்டான எயிறுண்டு - தந்தபங்க்தி, அத்தோடொக்கவேனுமென்று பார்த்து. (கொல்லை முல்லை மெல்லரும்பினும்) ஊரில் கொடியினுடைய தந்தபங்க்தியைக் கண்ட

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (வல்லியித்யாதி) நீர் எங்களை தூரீர் என்று விசேஷியா நின்றீர், எங்களுக்கு அத்தனை தூய்மையுண்டோவென்று அவர்கள் இருய்க்க, அதுக்கடி-விஷயப்ராவண்யமன்றோ அத்தை விடுங்கோ ளென்கிற ரென்று ஸங்கதி.

“ சொல்லில் ” என்கிற யதி (ஐ) பதத்துக்குத்தாத்பர்யம் (இவ்வருகே யித்யாதி). ... .. (எ)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, அ-பா, நாராரிண்டை. கக அந

வாழ்ந கொல்லையில் கொடியும் அப்படியாக வேணுமென்று மெல்லரும்பை உண்டாக்குமாயிற்று. .... (எ)

மூ;—நாராரிண்டைநாண்மலர்கொண்டு நந்தமர்காள் ஆராவன்போ டெம்பெருமானு ரடை மின்கள் தாராவாரும் வார்புனல்மேய்ந்து வயல்வாரும் கூர்வாய்நாரைப் பேடையொடாடும் குறுங்குடியே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நந்தமர்காள்	நம்மோடு ஒருஸம்பந்த முடையீர்களே (நீங்கள்)	வயல்	அந்தவயல்களிலே
நார்	நாரிலே	வாரும்	வர்த்தியாநின்றான்
ஆர்	நெருங்கக்கோக்கப்பட்ட	கூர்	கூரியதான
இண்டை	மாலையையும்,	வாய்	வாயலகையுடைத்தா
நாண்மலர்	புதுபுஷ்பங்களையும்	நாரை	நாரைப்பகையானது[ன
கொண்டு	வந்திக்கொண்டு	பேடையோடு	பத்தியுடன் (ஸம்ஸுலே
ஆராவன்போடு	பரபக்தியுத்தராய்க் கொண்டு, [கள்]		வதித்து, அந்த ஹர்
தாரா	“தாரா” என்கிற பகஷி	ஆடும்	ஆடாரின்றான் தாய்,
ஆரும்	நெருங்கியிருப்பதான	எம்பெருமான்	நமக்கு ஸ்வாமியானவ
வார்புனல்	ஜலஸம்ருத்தியை யு		னுடைய
மேய்ந்து	மேய்ந்து,	ஊர்	திவ்யதேசமான
		குறுங்குடியே	திருக்குறுங்குடியை
		அடைமின்கள்	சென்றடையுங்கள்.

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (நாராரித்யாதி) நாரிலேசெறியத்தொடையுண்டமலை. (நாண்மலர்) தொடையுண்ணாத செவ்விப்பூ; அன்றிக்கே மாலையான செவ்விப்பூஎன்னுதல்; (நந்தமர்) நம்மோடொருஸம்பந்தமுடையநீங்கள் பரபக்தியுத்தராய்க்கொண்டு வகுத்தஸ்வாமியானவனிருக்கிற தேசத்தைச் சென்றடையுங்கோள்; (தாராவித்

அந;—எட்டாம்பாட்டு. (நாராரித்யாதி) விஷயப்ராவண்யங்களைவிட்டுக் கைங்கர்யங்களைப் பண்ணச்சொல்லாநின்றீர்; எங்களுக்குத் தத்பரதையுண்டாம்படி என்; அவன்றான் எங்களைக்கொண்டு ஸ்வீகரிக்கும்படிதானென்னென்; அந்த கைங்கர்யத்துக்கு உபயுத்தமான ப்ரீதியாலே பண்ணுங்கோள், தத்பரதை ஸித்திக்கும்; நம்முடைய ஸம்பந்தத்தால் அவனும் ஸ்வீகரிப்பனென்று ஸங்கதி.

கக அச பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, நின்றவினையும்.

யாதி) தாராக்கள் நெருங்கி ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான நிலங் களிலே மெய்ந்து அந்தவயவிலே வர்த்தியாநின்னுள்ள கூரியவாயல கை யுடைத்தான நாரையானது தன்பேடையோடே ஸம்ஸ்லேஷி த்து அந்தஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஆடாநின்னுள்ள குறுங் குடியே. .... (அ)

மு.—நின்றவினையும் துயரும்கெட மாமலரேந்திச்
சென்றுபணிமி னெழும்ன் தொழுவின் தொண்டர்காள்
என்றுமிரவும் பகலும் வரிவண்டிசைபாடக்
குன்றின்முல்லை மன்றிடைநாறும் குறுங்குடியே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்காள் கைங்கர்ய ருசியுடை	யீர்களே? (நீங்கள்)	குன்றின்	பர்வதங்களி லிருக்கிற
நின்றவினையும் ஸஞ்சித பாபங்களும்		முல்லை	முல்லைபுஷ்பங்கள்
துயரும்	துக்கஜநகமானப்ராப	மன்றிடை	வெளிநிலமடைய
	ப்த பாபங்களும்	நாறும்	கமழாநிற்பதுமான
கெட	நஸிக்கும்படியாக	குறுங்குடியே	
மாமலர்	அப்போதலர்ந்த ஸ்ரீ	சென்று	கிட்டி (அந்த எம்பெரு
	க்கயமான புஷ்பங்க		மாண)
எந்தி	தரித்துக்கொண்டு[ன	பணிமின்	ப்ரணுமப்பண்ணுங்கோள் ;
என்றும்	எக்காலத்திலும்,		(அதனால்)
இரவுப்பகலும்	ராத்ரியும்பகலும்	எழுவின்	உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்
வரி	(மதுபாநமத்தமாய்) அ		கோள்;
வண்டு	வண்டிகள் [ழுகிய	தொழுவின்	அஞ்ஜலியைப் பண்
இசைபாட	காநம்பண்ணுநிற்பதாய்.		னுங்கோள்; (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நின்றவினையுமித்யாதி) ப்ரபலகர்ம்ப்ரதி பத்தமாப்க்கொண்டு அது சமைந்தால் அநுபவத்திலே இழிகைக்கு

(தாராக்கள்) பகலி விசேஷங்கள். ... (அ)

அக;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நின்றவித்யாதி). உம்முடையஸம்பந்தத் தாலே அஃதும்மங்கேரிக்கும்; ப்ரீதிபூர்வகமாக கைங்கர்யங்களைப் பண்ணுங்கோ ளென்று சொல்லாநின்றீர்; ஸஞ்சிதங்களாயும்ப்ராபத்த(பு)ங்களாயுமிருக்கிற கர்மங்கள் கிடக்க, அது வித்திக்குமோவென்ன; (க)“போயயிழையும் புகுத ருவாநின்றனவும் நிமினில் தூசாகும்” என்கிறபடியே தன்னடையே நசித்து ப்போமென்று உபதேசிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(க) திருப்பாவை-ரு.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, ௧௦-பா, சிலையாவிலங்கை. ௧௬௮௫

அவஸரம்பார்த்து நிற்கிறபாபம். (துயரும்) அங்ஙனென்றால் ப்ரதி பத்தமன்றிக்கே அப்போது அதுபவிக்கிறபாபம். இவை நசிக்கும் படியாகச் செவ்விப் பூக்களைத் தரித்துக்கொண்டு சென்று தீர்க்கப் பரணைத்தைப் பண்ணுங்கோள்; உஜ்ஜீவித்துப் போகப் பாருங்கோள்; அஞ்ஜலியைப் பண்ணுங்கோள்; * வழுவிவாவடிமைசெய்ய வேண்டுமென்றிருக்கும்நீங்கள். (என்றுமித்யாதி) இரவுபகலென்று வாசியின்றிக்கே என்றுமொக்க மதுபாநத்தைப் பண்ணிவந்த பௌஷ்கல்யம் வடிவிலேதோற்றவிருக்கிற வண்டானது உள்ளுடிக்கத்தரவ்யம் இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே இசைபாட. (குன்றின் முல்லை மன்றிடைநாறும்குறுங்குடியே) அதுதனக்கென்னத்தேடிப் போகவேண்டாதே இருந்திடத்தேவந்துகந்தி(௧௮)யாகிற் குமாயிற்று.

மூ;—சிலையாவிலங்கை செற்றான் மற்றோர்கினவேழம்

கொலையார்கொம்பு கொண்டான்மேய குறுங்குடிமேல்

கலையார்பனுவல்வல்லான் கலியனொலிமலை

நிலையார்பாடல் பாடப் பாவம் நிலலாவே.

(௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சிலையால்	அம்புகளாலே	மேய	நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
இலங்கை	லங்கையை	குறுங்குடிமேல்	திருக்குறுங்குடி-விஷய
செற்றான்	அழித்தவனாய்,	மாய்	
மற்று	மேலும்,	கலை	ஸாஸ்த்ரோக்த லக்ஷ
கொலையார்	ஹிம்ஸித்துக்கொண்டு	ணங்களால்	
	திரிகிறதாய்	ஆர்	பூர்ணமான
சினம்	மிக்க கோபமுடைய	பனுவல்	கவிகளை
	தான்	வல்லான்	பாடவல்லரான
ஓர்வேழம்	ஒரு குவலயாபீடத்தி	கலியன்	ஆழ்வார்
	னுடைய	ஒலி	ஒலியை யுடைத்தாக
கொம்புகொண்	தந்தங்களை முறித்தவ		அருளிச்செய்தவை
டான்	னுமான எம்பெரு	யாய்,	
	மான்	மலை	சப்தஸந்தர்ப்ரமாய்,

துயர் - துஃக்கமாய், தத்தே(தீ) துவானப்ராரப்த்ததைச் சொல்லுகிற தென்றருளுகிறார் (அங்ஙனித்யாதி). ... .. (௧)

அநு;—பத்தாம்பாட்டு. (சிலையித்யாதி) “சிலையார்” என்று விசேஷித்தது

கக அக பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, தந்தை தாய் ப்ரவேசம்.

நிலைஆர்	(யுக்த்யபாஸங்களால்	பாட	அஹ்ருதயமாய்ப்பாட
	அழிக்கவொண்ணாத)	பாவம்	(புத்திபூர்வமாகப்பண்
	நிலை பெற்றதுமான		ணினை) பாபங்களும்
பாடல்	இப்பத்துப்பாட்டை	நில்லாவே	இருக்கமாட்டா.
	யும்		

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (சிலையித்யாதி) தேவதைகளுடைய வரபலத்தாலே அழியாதஊரை அம்பாலே அழியச்செய்தவன். அங் றுன் ஓராயுதமும்ன்றிக்கே,வெறுங்கையுடனேபோய்,மிக்கசினத்தை யுடைத்தாய்க் கொன்றுகொடுத்திரிகிற குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாலேநழுவித்து, அவ்விரண்டவதாரத்திலும் பிற பட்டார்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருக் குறுங்குடியின்மேலே. (சிலையித்யாதி) ஸாஸ்த்ரோக்தமான லக்ஷ ணத்தில் ஒன்றும் குறையாதபடி கவிபாடவல்லரான ஆழ்வார் ஒவ் வையையுடைத்தாக அருளிச்செய்த. (நிலையார்பாடல்பாட) யுக்த்யா பாஸங்களால் அழிக்கவொண்ணாதபடியான திண்மையையுடைய இத்தை. (பாடப்பாவம் நில்லாவே) இத்தை அஹ்ருதயமாகச் சொல்ல புத்திபூர்வமாகப்பண்ணின பாபங்கள்போம். .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—❖—
பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து ஆருந்திருமொழி முற்றிற்று.

—❖—
ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

—❖—
ஒன்பதாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி
தந்தை தாய் ப்ரவேசம்

வ்யா.—“வல்லிச்சிறு துண்ணிடையாரிடைநீர் வைக்கின்ற அல் க்ருத் தாத்தாயம் (தேவதைகளித்யாதி). ... ... (க0)
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அந;—தந்தை தாயின் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே அதுகூலரையும் கூட்டிக்கொண்டு போகவல்லராயிருந்தவர், இத்திருமொழியில் ப்ராப யாந்தரங்களில் தண்மையை அதுஸந்திக்க ஸங்கதியென்னென்னும் ப்ரஸுந்த நிலே ஸங்கதியருளுகிரார் (வல்லியித்யாதி). தம்மளவிலே கார்யகரமானமை

லல் சிந்தைதவிர அடைமின்” என்று பரோபதேசத்துக்கு உறுப்
பாக இதரவிஷயங்களின் தண்மையை அனுஸந்தித்தார். அது தம்
மளவிலேயாயிற்று. பிறர்க்கு உபதேசிக்கைக்கு நாம், தாம் இதில்
நின்றநிலையென்னென்று தமமைப்பார்த்தார். இன்னமும் ஸம்ஸார
வாஸநை கழிந்ததில்லை. இழக்கைக்கு ஹேதுவான சரீர ஸம்பந்தம்
இன்னமும் அதுவர்த்தியானின்றது. போக்ய(ஐக்ஷ)மான விஷயங்கள்
ஸந்நிஹிதமாயிராநின்றது. ஆனபின்பு நாம் இன்னமும் இதில் நின்றும்
அழகிதாகக் கால்வாங்கினமைபோராது. நாம் இதில் நின்றும் மீ
ண்டவளவு பார்த்து, நம்பேற்றுக்குத் தாம் முற்பாடனாய்க் கொ
ண்டு மஹாபலியுடைய யஜ்ஞ வாடத்திலே தன்னுடைமை பெறு
கைக்கு அர்த்தித்வமெல்லாம் தோற்றி நின்றாற்போலே திருவல்ல
வாழிலே வந்து நின்றானாயிற்று. ஸம்ஸார வாஸநை கழிந்த
தில்லை. தேஹம் அஸ்த்திரமாயிராநின்றது. விஷயங்கள் ஸந்நிஹிதமா
யிராநின்றது. ஐஸ்வர்யாதிகள் நிலைநில்லாதாயிராநின்றது. இவை
இத்தனையும் தப்பி அவ்வருகுபட்டால் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளாகிற
விலக்கடிகள் தப்புகை சாலப்பணியுண்டாயிராநின்றது. இவை இப்
படி தண்ணியவென்று புத்திபண்ணி இருந்தாயாகில் அவன் நித்ய
வாஸம் பண்ணுகிற திருவல்லவாழை வாயாலே சொல்லுவதாக
‘நெஞ்சாலே மருவப்பார்’ என்று திருவுள்ளத்தோடே கூடுகிறார்.

‘மூ.—தந்தைதாய்மக்களே சுற்றமென்றுற்றவர் பற்றிநின்ற
பந்தமார்வாழ்க்கையை நொந்துநீபழியெனக் கருதினாயேல்
அந்தமாயாதியா யாதிக்கு மாதியாயாயனாய
மைந்தனார்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெஞ்சே	மநஸஸே !	பற்றி நின்ற	பற்றிக்கொடு நிற்கிற
தந்தை	“தமப்பன்	பந்தமார்	பந்தகமான
தாய்	மாதா	வாழ்க்கையை	யாத்ரையை (ஜீவித்திரு
மக்கள்	புத்ரர்கள்		[த்தலை)
சுற்றமே	உறவு முறையார்	நொந்து	வெறுத்து, (சுஸ்வரஸே
உற்றவர்	ஸம்பந்திகள்”		ஷமான வஸ்துவக்
என்று	என்று		கு இது)

யை உபபாதிக்கிறார் (பிறர்க்கித்யாதி).

ககஅஅ பெரியதிருமொழி, கூ-ப,எ-தி,உ-பா, மின்னுமாவல்லியும்.

பிழைன	அவத்யாவஹமென்று	ஆயுறு	(கார்யமத்யத்தில்) க்ரு
கருதியேல்	புத்திபண்ணினாயாகில்,		ஷ்ணனுவதரித்த
அந்தமாய்	(ப்ரளயத்தில்) லயஸ்		வனுமான
	த்தாநமாயும்,	மைந்தனார்	மிடுக்கனான ஸ்வாமியி
ஆதியாய்	(ஸ்ருஷ்டி காலத்தில்)		னுடைய
	உத்பத்தி ஸ்த்தாந	வல்லவாழ்	திருவல்லவாமென்கிற
	மாயும்,		திவ்யதேசத்தை
ஆதிக்கும்	காரணவஸ்த்தமானசித	சொல்லுமா	சொல்லும்படி
	சித்துக்களுக்கும்	வல்லையாய்	ஸமர்த்தமாய்
ஆதியாய்	நிர்வாஹகளையும்,	மருவும்	பொருந்தப்பாராய். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) தமப்பன் தாய்புத்ரர் கள் உறவுமுறையார் ஸம்பந்திகளென்று இங்ஙனே பற்றிக்கொடு நிற் கிற பந்தகமான யாத்ரையை. (நெந்துநீ பிழையெனக் கருதின யேல்) (க)“ ஸுஷீஷாநா - மாதாபிதா ப்ராதா ” என்கிறபடியே அவனொருவனுமே ஸர்வவித பந்துவுமாயிருக்க ஸோபாதிகபந்துக் களைநிருபாதிக பந்துக்களாக நினைத்துப்போருகிற பந்தகமானயாத் ரையை அதுஸந்தித்து வெறுத்து ஈஸ்வரசேஷமான ஆதம் வஸ்து வுக்குஇது அவத்யாவஹமென்று புத்திபண்ணினாயாகில், (அந்தமா யித்யாதி)ஸர்வமும் உபஸம்ஹ்ருதமானவன்று இவற்றுக்கு லயஸ்த் தாநமாய், ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே உத்பத்திஸ்த்தாநமாய், காரணவஸ்த்தமானசித சித்துக்களுக்கும் நிர்வாஹகளைய், கார்யமத் யே க்ருஷ்ணனுவந்தவதரித்தவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திரு வல்லவாழை வாயாலே சொல்லும்படியாக நெஞ்சாலே நினைக்கப் பண்ணப்பாராய் நெஞ்சே யென்கிறார். (க)

மூ.—மின்னுமாவல்லியும் வஞ்சியும்வென்ற நுண்ணிடைநுடங்கும் அன்னமென்னடையினார் கலவியை யருவருத்தஞ்சினையேல் துன்னுமாமணிமுடிப் பஞ்சவர்க்காகி முன்துதுசென்ற மன்னனார்வல்வாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

அநு;—முதற்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) “உற்றவர்” என்றதின்ர்த்தம்- (ஸம்பந்திகள்)என்றது; நிருபாதிக ஸம்பந்திகளையென்கை. “மக்களே” என்ற விடத்திலே ஏவகாரத்தை சுற்றமே என்றவிடத்தில் கூட்டி, “சுற்றமே உற்ற வர்” என்றத்தால் தோற்றின வ்யாவர்த்தயத்தையும் காட்டாநின்றனுகொண்டு விவரிக்கிறார் (மாதாவித்யாதி). ... .. (க)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ஏ-தி, உ-பா, மின்னுமாவல்லியும், கக அக

புதம்.	உரை.	புதம்.	உரை.
மின்னும்	மின்னலையும்	அஞ்சினாயேல்	அச்சமுற்றயாகில்,
ஆவல்லியும்	அழகிய கொடியையும்	துன்னு	நெருங்கின
வஞ்சியும்	வஞ்சிக்கொம்பையும்	மாமணி	ஸ்லாக்கம்மான மணி
வென்ற	தோற்பிக்கும்படியான		களால் செய்யப்
துண் இடை	ஸூகூழ்மமான மத்ய		பட்ட
	ப்ரதேசமானது	முடி	கிரீடங்களை யுடைய
துடங்கும்	துவளும்படி யிருப்பா	பஞ்சவர்க்காகி	பஞ்சபாண்ட வர்களுக்
அன்னம்	ஹம்ஸம்போலே [ராய்,		காக
மெல்	ம்ருதுவான	முன்	முன்காலத்தில் [ன
டையினார்	நடையழகை யுடைய	துதுசென்ற	துதனாய் சென்றவனு
	ரானஸ்தீர்களுடய	மன்னார்	ஸ்வாமியான எம்பெரு
லவியை	ஸம்ஸ்லே ஷத்தை		மான் வர்த்திக்கிற
அருவருத்து	வெறுத்து	வல்லவாழ்	சொல்லுமாவல்லையாய்
		மருவு	நெஞ்சே. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (மின்னுமித்யாதி) மின்னும் அழகிய கொடியும் வஞ்சிக்கொம்பும் இவற்றைத்தோற்பிக்கும்படியான நேரிய இடையானது துவளும்படி இருப்பாராய், அன்னம்போலே ம்ருதுவான நடையையுடையரானஸ்தீர்களோட்டை ஸம்ஸ்லேஷமாகிற துசாலப்பொல்லாது. அநந்தரம் ஸ்நானோபகரணம் கொண்டுபுதுப்படவேண்டியிருப்பதொன்று; அத்தை அருவருத்தஞ்சினயாகில். (துன்னுமாவித்யாதி) நெருங்கின மணிகளாலே செய்யப்பட்டமுடியையுடையரான பாண்டவர்களுக்காக பண்டுதன்னைத் தாழவிட்டும் துதுபோன மேன்மையையுடையவர். கம்மையாரோ ஏவிக்கார்யம் கொள்வாரென்று வந்துநிற்கிற திருவல்லவாழை. .... (உ)

அந.—இரண்டாம்பாட்டு. (மின்னுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பரந்தவா பாஸங்களை விட்டு ஸர்வவித பந்துயிருக்கும் தேசத்தைப்பற்றச் சொன்னீர்; வடிவமுகாலே வசிகரிக்கவல்ல ஸ்தீர்களைவிடப் போகாமையாலே இப்படி செய்யப்போகிறதில்லை யென்ன; அந்த விஷயங்களின் தோஷத்தைக் கூண்டி அருவருத்தாயாகில் ஸர்வஸூலபனிருக்கும் தேசத்தைச் சொல்லென்று உபதேசிக்கிறதென்று ஸங்கதி.

“ஆவல்லி”-ஆவல்லிபென்றும், அழகியதென்கிறார். ... (உ)

கககக பெரியதிருமொழி, க-ப, ஏ-தி, ஈ-பா, பூணுலாமென்முலை.

மு;—பூணுலாமென் முலைப்பாவைமார் பொய்யினைமெய்யிதென்று
பேணுவார் பேசுமப்பேச்சை நீபிழையெனக்கருதியேல்
நீணிலாவென்குடைவாணனார் வேள்வியில் மண்ணிரந்த
மாணியார்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

பதம். உரை. உரை. பதம்.

பூணுலா	முத்தாஹாரம் துடக்க	பிழை என	தப்பென்று
	மான ஆபரணங்களை	கருதியேல்	புத்திபண்ணினாயாகில்,
	யுடையதாய்	நீணிலா	பரந்தநிலாவைப்போன்ற
மெல்	(விரஹம்தாளாக) ஸு	வெண்குடை	வெளுப்பான குடை
	குமரமுமான		யையுடைய
முலை	ஸ்தநங்களை யுடைய	வாணனார்	நிர்வாஹகனை மஹா
பாவைமார்	ஸ்தரீகளுடைய [ரான		பலியினுடைய
பொய்யினை	பொய் வார்த்தைகளை	வேள்வியில்	யாகத்திலே
மெய்யிதென்று	மெய்என்று கொண்டு	மண்	மூவடி மண்ணை
பேணுவார்	ஆதரித்துப்போருமவர்	இரந்த	யாசித்த
	கள்	மாணியார்	ப்ரஹ்மசாரியான வா
பேசும்	அப்பே சொல்லும் வார்த்தை		மகன் வர்த்திக்கிற
ச்சை	யை	வல்லவாழ்சொல்லுமாவல்லையாய்	மரு
		வு நெஞ்சே.	(ஈ)

வ்யா.—முன்றும்பாட்டு. (பூணுலாவித்யாதி) முத்தாஹாரம்
துடக்கமான ஆபரணங்களை யுடைத்தாய், விரஹஸஹமல்லாத
முலையையுடையரான ஸ்தரீகளுடைய பொய்யுண்டு; அவர்கள் ஆபா
தப்ரதிதியில் ஸ்தேஷித்தார்களாகப் பண்ணிக்காட்டு மவற்றை
மெய்யாகக்கொண்டு என்றுமொக்க மெய்யாயிருக்கும் பகவத்விஷ
யத்தைப்போலே ஆதரித்துக்கொண்டு போருகிறவர்கள் சொல்லும்
வார்த்தையை நீதப்பென்று புத்திபண்ணினாயாகில், (நீணிலாவித்
யாதி) நிலாப்பரந்தாப்போலே இருக்கிற வெண்கொற்றைக் குடை
யை யுடையனான மஹாபலியுடைய யாகத்திலேசென்று, தன்னதல்
லாததொன்றை அர்த்திப்பாரைப்போலே பூமியை அபேகழிக்க,

புரு;—முன்றும்பாட்டு. (பூணுலாவித்யாதி) ஸ்தரீகளுடைய போக்ய
தையிலே துவண்டவர் ரஸிகராயிருப்பார், அதிலே மூட்டினால் அருவருத்
திருக்கக் கூடுமோவென்ன; அவர்கள் பேச்சுப் பொய்யென்றெண்ணினாயா
கில் அத்தையிடலாமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“வாய்மொ” என்பது நிர்வாஹகரென்றாயருகிருர் (மஹாபலி) என்று. (ஈ)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, ச-பா, பண்ணுலாமென்மொழி. சுசுக்க

இரப்பிலே தகணைநினவடிவை யுடையவர் தம்முடைய அர்த்தி
தவம்தோற்றவந்து நிற்கிற திருவல்லவாழை. .... (ங)

மூ;—

பண்ணுலாமென்மொழிப்பாவைமார் பணமுலைபண துளாமென்று
எண்ணுவாரெண்ணமொழித்து நீபிழைத்துய்யக் கருதியேயல்
விண்ணுளார்விண்ணின்மீதியன்றவேங்கடத்துளார்வளங்கொள்முந்
வண்ண னாவல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே. [நீர்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்ணுலா	சீர்மை மிக்கிருந்துள்ள	கருதியேயல்	அபேசுநித்தாயாகில்,
மெல்	மருதுவான	விண்ணுளார்	நித்யனாரிகளுக்கு
மொழி	பேச்சையுடைய	விண்ணின்மீது	பரமபதத்திலே
பாவைமார்	ஸ்த்ரீகளுடைய	இயன்ற	(காட்கூவி)கொடுத்துக்
பணை	நெருங்கின		கொண்டிருப்பாராய்,
முலை	ஸ்தநங்களை	வேங்கடத்து	திருவேங்கடமாமலை
நாம்	நாம்	உளார்	வர்த்திக்கிறவராய் [யில்
அணைதும் என்று	அணையக்கடவோமெ	வளங்கொள்	வளமையை யுடைய
	ன்று		தான (தர்ஸநீய
எண்ணுவார்	மநோரதிக்கு மவர்க	முந்நீர்	கடல்போன்ற [மான)
	ளுடைய	வண்ணனார்	வடிவையுடையரான
எண்ணமது	எண்ணத்தை		எப்பெருமான் வர்த்
ஒழித்து	தப்பி		திக்கிற
பிழைத்துஉய்ய	உஜ்ஜீவித்துப்போக	வல்லவாழ்	சொல்லுமாவல்லையா
		ய்	மருவுநெஞ்சே. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (பண்ணுலாவித்யாதி) பண்மிக்கிருந்
துள்ள மருதுவான பேச்சையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய நெருங்
கின முலைகளோடே அணையக்கடவோமென்று மநோரதிக்குமவர்

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (பண்ணுலாவித்யாதி) பேணுவார் பேச்சைப்
பிழை என்னும்படி எங்ஙனே; ஸ்த்ரீகளுடைய பேச்சின் மாதூர்யத்தாலே
வசீகருதராயன்றோ அவர்கள் பேசுகிறாரென்ன; அதென்? உக்திமாதூர்யமித்
தனை போக்கி, ஹ்ருதயத்தில் ஈரமில்லாமையாலே அத்தை அறிந்தால் அவர்க
ளுடைய பேச்சுப்பிழை யென்னத்தட்டில்ல யென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கககக உ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, இ-பா, மஞ்சதோய்.

களுடைய மனோரதத்தைத்தப்பி நீ உஜ்ஜீவீததுப்போகப் பார்த்தா யாகில். (விண்ணுளாரித்யாதி) நித்யஸ்வரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத் துக்கொண்டு பரமபதத்திலே இருக்கிறவர், அத்தோடொரு போலி யான ஓக்கத்தையுடைத்தான திருமலையிலே வர்த்திக்கிறவர், தர்ஸ் னியமான கடல்போலே யிருக்கிற வடிவையுடையவர் வர்த்திக்கிற திருவல்லவாழை. அங்குள்ளிருநிற்கிறவர் வடிவிருக்கிறபடி. .... (ச)

மூ;- -

மஞ்சதோய் வெண்குடைமன்னராய் வாரணம்குழவாழ்ந்தார் துஞ்சினாரென்பதோர்சொல்லே நீ துயரெனக் கருதியேல் மஞ்சதோய்கொங்கைமே லங்கைவாய் வைத்தவன்நாளையுண்ட மைந்தனார்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்ச	மேகபதத்தளவும்	நஞ்ச	விஷமானது
தோய்	வ்யாபரித்திருக்கிற	தோய்	நிறைந்திருந்துள்ள
வெண்குடை	வெண்கொற்றக்குடை	கொங்கைமேல்	(பூதனையின்) முலையி
	யையுடையராய்,		ன் மேலே
மன்னராய்	ராஜாக்களாய்,	அங்கை	அழகிய கையையும்
வாரணம்குழ	(த்வாரங்களில்) ஆனை	வாய்	வாயையும்
	கள் குழும்படி	வைத்து	வைத்து
வாழ்ந்தார்	வாழ்ந்தவர்கள்	அவன்	அவளுடைய
துஞ்சினார்	முடிந்தார்கள் என்கிற	நாளே	ஆயுஸ்ஸை
என்பது		உண்ட	க்ரஸித்தவனான
ஞர்சொல்லே	ஒருவார்தையை	மைந்தனார்	சிறுவனான க்ருஷ்ணன்
நீ	நீ		வர்த்திக்கிற
துயரென	துக்கமென்று		வல்லவாழ்சொல்லுமா வல்லையாய்
கருதியேல்	புத்திபண்ணியாகில்,		மருவுநெஞ்சே. (ரு)

வ்யா;- அஞ்சாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) மேகபதத்தளவும்

“பிழைத்துய்கை”-உஜ்ஜீவீக்கை. “வளம்” என்றதின்பலிதம் (தர்ஸ்ரீய என்றது. ... .. (ச)

அரு;- அஞ்சாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) கீழ் மூன்று பாட்டாலும் விஷ யங்களின் தோஷத்தை அருளிச்செய்ய, ஐஸ்வரியத்திலாசையுண்டாயிருக்க, திவ்யதேசத்தை மருவக்கடமோ வென்ன; அதின் அஸ்தைதர்யத்தை நினைத்தாயாகில் மருவலாமென்கிருரென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி. கூ-பி, எ-தி, கூ-பா, உருவினார். ௧௯௯௩

செல்ல ஒங்கின வெண்கொற்றக் குடையையுடையராய், திரள் திரளான ஆனையணியையுடையராய் வாழ்த்தா ஜாக்கன் முடிந்தார் களென்று செட்டிப்போருகிற வார்த்தையை நீதிக்கமென்று புத்தி பண்ணினாயாகில். (நஞ்சித்யாதி) நஞ்சாலே நிறைந்திருந்துள்ள முலையின்மேலே அழகிய கையையும் வாயையும் வைத்து அவருடைய ஆயுஸ்ஸைமுடித்த. (மைந்தனார்) விரோதிநிரஸநமே யாத்ரையாயிருக்கிறவர் வர்த்திக்கிற திருவல்லவாழை. .... (௫)

மூ:—

உருவினார்பிறவிசேருன்பொதி நரம்புதோல் குரம்பையுள்புக்கு அருவிகோய்செய்து நின்றைவர்தாம் வாழ்வதற்கஞ்சினுயேல் திருவினார் வேதநான்கைந்துதீ வேள்வியோடங்கமாவும் மருவினார்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உருவின்	ஸஞ்ஞம ஸரீரத்திலே	தாம்வாழ்வதற் தாங்களே வாழ்வதற்கு	
ஆர்	பொருந்தின	கு (அதன்பாதகத்துக்கு)	
பிறவி	ஐம்மத்திலே	அஞ்சினுயேல் பயப்பட்டாயாகில்	
சேர்	சேர்ந்ததுகளாய்	திருவின்ஆர் நித்யநிர்தோஷத்வாதி	
ஊன்பொதி	மாம்ஸத்தைப் பொதி	களாலே பூர்ண	
	ந்து கொண்டுகிடக்	மான	
நரம்புதோல்	நரம்புதோலாகிற [கிற	வேதம்நான்கு நாலுவேதங்களென்ன,	
குரம்பையுள்	குடிசையுள் (ஸ்த்தூல	ஐந்துதீ பஞ்சாங்கிகளென்ன,	
	ஸரீரத்தில்)	வேள்வியோடு பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்க	
புக்கு	ப்ரவேசித்து,	ளோடு	
அருவி	(எனக்குரித்தானவிஷ	அங்கம்ஆறும் ஆறங்கங்களென்ன	
	யத்தைக் காட்டு எ	இவைகளையே	
	ன்று) பாதித்து	மருவினார் யாத்ரையாக வுடைய	
நோய்செய்து	க்லேஸாப்படுத்தா நின்	ராயிருப்பார் வர்த்	
நின்ற	தவைகளான	திக்கிற	
ஐவர்	பஞ்சேந்தரியங்கள்	வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய்	
		மருவு நெஞ்சே. (சு)	

“நானே” என்றதினார்த்தம் (ஆயுஸ்ஸை) என்றது. ... (௫)

அரு:—ஆறும்பாட்டு. (உருவினாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஐஸ்வர்யத்தின் நிலை நில்லாமையைச் சொல்லா நின்றீர்; இந்தரியங்கள் தனக்கடைத்த

கககச பெரியதிருமொழி, க-ப, எ-தி, எ-பா, நோயெலாம்.

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (உருவினியாதி) நித்யமான ஆத்ம வஸ்துவுக்கு ஜம்மமாகிறது ஸஞ்ஜம் சரீரத்தோடே கூட ஸத்தூல சரீரத்திலே ப்ரவேசிக்கை. தேஹஸம்ஸேஷ ரூபமான ஜம்மத் தோடே மாம்ஸத்தைப் பொதிந்து கொண்டிருக்கிற நரம்புதோலாகிற சரீரத்தை ப்ரவேசித்து “எனக்கடைத்த விஷயத்தைக்காட்டு” என்று. க்லேசிப்பிக்கிற ஸ்ரோத்தாதிசுருடைய குறும்புக்கஞ்சின யாகில். (திருவித்யாதி) ப்ராமாண்ய லக்ஷணங்களாலே குறைவற்றிருக்கிற நாலுவகைப்பட்டவேதம், பஞ்சாக்நிகள், பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்கள், அங்கங்களாய், இவற்றை யாத்நையாக வுடையராயிருப்பார் வர்த்திக்கிற திருவல்லவாழை.

பூ.—நோயெலாம்பெய்ததோராக்கையைமெய்யெனக்கொண்டுவா
பேயர்தாம்பேசுமப்பேச்சை நீபிழையெனக்கருதியேயல் ளா
தீயுலா வெங்கடிர்த் திங்களாய் மங்குல்வானாகி நின்ற
மாயனார் வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய மருவுகெஞ்சே.

விஷயங்களைத் தரச் சொல்லா நிற்க, நாம் திவ்ய தேசத்தை மருவ வழியென்னென்ன; அவற்றின் பாதைக்கஞ்சினதாகிலும், திவ்ய தேசத்தையே மருவ அடுப்பதென்கிறதென்று ஸங்கதி.

“உரு” என்று-சரீரத்தைச்சொல்லி, மேலே “நரம்பு தோல் குரம்பை” என்றத்தாலும்-சரீரத்தைச் சொன்னால், புருந்தியன்றோவென்னவருளுகிறார் (நித்யமானவிய்யாதி). இத்தால் உரு என்று ஸஞ்ஜம் சரீரத்தையும், குரம்பை என்றத்தால் ஸத்தூல சரீரத்தையும் சொல்லிற்றுகையாலே புருந்தியில்லையாயிற்று. இன்-சாரியையாய், உருவிலே, ஆர்த்த-பொருத்தின பிறவியிலே சேர்ந்ததுகளாய், ஊன் பொதிநரம்பு தோலான குரம்பையுள்-குடிசையுள், ஸத்தூல சரீரத்தில் புக்கு, அருவியோய் செய்து நின்றதுகளாய், ஐந்து வகையான இந்திரியங்கள் தாங்களேவாழ்வதற்கு என்று சப்தார்த்தம். “திரு” நித்யநிர்தோஷ த்வாதிகள். (பஞ்சாக்நிகள்) என்றது-பஞ்ச ப்ராணன்களாகிற அக்நிகளில் பண்ணும் ஆஹுதிகளென்கை. ... .. (சு)

அரு;—ஏழும்பாட்டு. (நோயெலாயித்யாதி) இந்திரியங்களுக்கு அஞ்சினதாகிலும் திவ்யதேசத்தை மருவச்சொன்னீர். தேஹத்தில் ஸத்திர த்வ புத்தியும் போக்பதா புத்தியும் நடவாநிற்க, அப்படியே பஹுஜநங்களும் வ்யவஹரிக்க, எனக்கு அதுபோய் திவ்ய தேசத்தை மருவும்படி என்னென்ன;

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நோய்எலாம்	எல்லாநோயையும்	கருதினாயேல்	புத்திபண்ணியாகில்;
பெய்தது	இட்டுப்பண்ணின	தீஉலா	ஜ்வாலையுடன் கூடிய
ஓர் ஆக்கையை	ஒருவிதமான இந்த	வெங்கதிர்	உஷ்ணகிரிநாணை
	ச்சரீரத்தை		ஸூரியனாகவும்,
மெய்எனக்கொ	மெய்யென்றே எண்	திங்களாய்	சந்திரனாகவும்,
ண்டு	ணிக்கொண்டு	மங்குல்	மேககஞ்சாரத்தை
வாளா	வாயர்த்தமாய்		யுடைய
பேயர்	அந்யதாஜ்ஞாநமுடை	வானாகி	ஆகாஸ்மாகவும்
	யப்ராஜாந்தர்கள்	நின்ற	நிற்கிற
தாம்	தாங்கள்	மாயனார்	ஆஸ்சர்ய பூ (பூ) த
பேசும்அப்பேச்	சொல்லும் அந்த வார்		ரான வர்வர்த்திக்
சை	த்தையை		கிற
நீ	நீ	வல்லவாழ்	சொல்லுமார் வல்லையாய்
பிழைஎன	அஸத்யமென்று	மருவு	நெஞ்சே. (எ)

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (நோயெலாமித்யாதி) நோ எல்லா வற்றையும் இட்டுப்பண்ணின இந்த அஸ்த்திரசரீரத்தை மெய்யெனக் கொண்டு ஈஸ்வரனடியாக வந்த இச்சையாலேயாதல், அன்றிக்கே ஈஸ்வரேச்சையாலேயாதல் வரக்கடவதான அப்ராக்ருத சரீரத்தோ பாதியாகநினைத்து வ்யர்த்தமே அந்யதாஜ்ஞாநயுக்தராயிருக்கிறவ் சொல்லிக் கொடு திரிகிற வார்த்தையை நீ அஸத்யமென்று புத்தி பண்ணினாயாகில், (திரித்யாதி)நீர்க்கனிப்பை அறுக்கைக்கீடாகஉஷ்ண கிரணனான ஆதித்யனாய், அவனால் வந்த தாபத்தை ஆற்றுகைக்கீடான தண்ணளியையுடைத்தான சந்த்ரனாய், மேகஸஞ்சாரத்தை அது பொய் வார்த்தையென்று எண்ணினாயாகில் மருவலா மென்கிருரென்று ஸங்கதி.

(சுஸ்வரனடியாக வந்த இச்சையாலே) என்றது-தத்துருணமான முத்தரு
டைய இச்சையாலே என்கை; இத்தால்(க) “பிக் டாரச் டாவை சல் டா பஸு டா”
அநீக் டாஸ்ஸு டா தூகி டா விஞ்சு - ஏகதாதசதாசைவ சததாச ஸஹஸ்
ரதா! அநேகதா ஸ்வஸங்கல் பாதாத்த கிங்கர விக்ரஹம்” என்கிற விக்ரஹங்
களிற் சொல்லிற்றாயிற்று. (சுஸ்வரேச்சையாலேயாதல்) என்றது-கேவலப்பகவதிச்
சையாலேயென்கை இத்தால்(க) “ஷண்மீ பநிஷ டா காரம் விஞ்சுஸுஸுநீ ஷர்ஹ்;
ப்ராஃயத் - பஞ்சோபரிஷ்டதாகாரம் விக்ரஹம் ஸாமநோஹரம்! ப்ராபய்ய”
என்று ப்ராதமிக முத்தவிக்ரஹத்தைச் சொல்லிற்றாயிற்று. ... .. (௭)

கககக பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, அ-பா, மஞ்சசேர்.

யுடைத்தான ஆகாசமாய் நிற்கிற ஆய்சர்ய பூதரானவர் கண்ணிலே
கண்டதுபவிக்கலாம்படி வந்து நிற்கிற திருவல்லவாழை.

மூ;—மஞ்சசேர்வானெரிநீர் நிலம்காலிவை மயங்கிநின்ற.

அஞ்சசேராக்கையை மரணமன்றென்றுய்யக்கருதியேயல்
சந்துசேர் மென்முலைப்பொன்மலர்ப்பாவையும் தாமும்நாளும்
வந்துசேர்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்சசேர்	மேகங்கள் ஸஞ்சரியா நின்றுள்ள	சந்துசேர்	சந்தரத்தாலே அலங் க்ருதமான
வான்	ஆகாசமென்ன,	மென்முலை	மந்துவான திருமுலைத்
எரி	அகநிஎன்ன,		தடங்களை யுடைய
நீர்	ஜலமென்ன,	பொன்மலர்	பொற்றாமரையை
நிலம்	பூமிஎன்ன,		இருப்பிடமாகவு
கால்	வாயுவென்ன [டி]		டைய
இவை	இவைகளாய்க் கொண்	பாவையும்	பெரியபிராட்டி
மயங்கிநின்ற	பஞ்சிக்குதமாய்க்கூடி நின்ற		யாரும்
அஞ்சசேர்	பாஞ்ச பௌதிகமான	தாமும்	(அவளுக்குத் தகுதி யான) தாமும்
ஆக்கையை	ஹீரத்தை	நாளும்	திருந்தோறும்
அரணம் அன்	(நமக்கு) ரக்ஷகமாக	வந்துசேர்	கிட்டி வந்து வர்த்திக் கிற
நென்று	மாட்டாதென்று		
உய்யக் கருதி	உஜ்ஜீவிக்கப் பார்த்தா	வல்லவாழ்	சொல்லுமாவல்லையாய்
னையேல்	த்தாயாகில்,	மருவுநெஞ்சே.	(அ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டி. (மஞ்சித்யாதி) மேகங்கள் ஸஞ்சரியா
நின்றுள்ள ஆகாசம், தேஜஸ்பதார்த்தம், ஜலதத்வம், பூமி, காற்று
இவையாய்க்கொண்டு பஞ்சிக்குதமாய் நின்ற உபச(ய)பாத்மகமான
சரீரத்தை இது நமக்கு ரக்ஷகமன்றென்று புத்திபண்ணி, பஸவாய்க்
கூடி ஒன்றானது தன்னடையே பிரிந்துபோமென்று பார்த்து உஜ்

ஜூ;—எட்டாம்பாட்டி. (மஞ்சித்யாதி) அவர்கள் பேயரென்கைக்கு
நியாமகமென்னென்ன வருளுகிறவென்று ஸங்கதி.

“இவை-மயங்குகின்றஅஞ்சசேராக்கை”-இவையாய், மயங்கிக்கூடிக்கொ
ண்டு நின்றபடியால், அஞ்சுவர்த்தியாநிற்கும் சரீரமென்று சப்தார்த்தமாய்
தாத்பர்யம் (மேகத்யாதி). “பாவையும்” என்ற ச(ய)காரத்தாலே ஸூசித

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, கூ-பா, வெள்ளியார். கககூஎ

ஜீவிக்கப்பார்த்தாயாகில்; (சந்துசேர் மென்முலைப்பொன்மலர்ப் பாவையும்) போக்ய(ஹீஸ்ய)கைசவேஷையாய், சந்தகத்தாலே அலங்க்ருதமாய், ம்ருதுஸ்வபாவமான திருமுலைத்தடங்கனையுடையளாய், பொற்றாமரையை இருப்பிடமாகவுடையளான பெரியபிராட்டியாரும், அவளுக்குத்தகுதியானதாமும். (க) “ரஹுன் உஜ்ஜிவீஸ்-ராகவோர்ஹதிவைதேஹிம்” என்னுமாபோலே. (நாநுமித்தயாதி) அவன்வரக்கடவ வழியெல்லாம் வந்து நின்றான்; வந்ததே யென்றொரு வார்த்தை சொல்லுமித்தனை நீ செய்யவேண்டுவது.

பூ;—வெள்ளியார் பிண்டியார் போதியா ரென்றிவரோதுகின்ற கள்ளநூல்தன்னையும் கருமமன்றென்றுய்யக் கருதினயேல் தெள்ளியார் கைதொழும் தேவனார் மாமுநீர்முதுதந்த வள்ளலார் வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லையாய் மருஅநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெள்ளியார்	வெள்ளிமலையை இருப்பிடமாகவுடைய	கருதினயேல்	அபேக்ஷித்தாயாகில்,
	ருத்ரமத ப்ரவர்த	தெள்ளியார்	ஸாராஸார விவேகஜ்ஞானவர்களாலே
	கரானபாசுபதர்,	கைதொழும்	அஞ்ஜலி பண்ணப் படுமவரான
பிண்டியார்	ஆர்ஹதர்,	தேவனார்	ஸ்வாமியாய், [டான
போதியார்	பௌத்தர்	மாமுநீர்	பெரிய கடலில் உண்
என்றிவர்	என்று சொல்லப்பட்ட இவர்கள்	அமுது	அம்ருதத்தை
ஒதுகின்ற	சொல்லிக் கொண்டு திரிகிற	தந்த	கொடுத்த
கள்ளநூல்தன்	கபடரூஸ்த்ரங்களை	வள்ளலார்	உதாரஸ்வபாவனுமா
னையும்	யும்		ன எம்பெருமான்
கருமம்அன்றெ	இதுநமக்கு கர்த்தவ்ய	வல்லவாழ்	சொல்லுமாவல்லையாய்
ன்று	மன்று என்று(எண்	மருஅநெஞ்சே.	(க)
உய்ய	உஜ்ஜீவிக்க [ணி]		

மானஅர்த்தம் (போக்யதைக வேஷையாய்) என்றது. “தாமும்” என்ற ச (சு) காரத்தாலே லப்ப்யார்த்தத்தை புத்திபண்ணும்ப்காரத்தை விவரிக்கிறார் (அவருக்கித்தயாதி). ... .. (அ)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வெள்ளியாரித்தயாதி) நீர் சரீரத்திலே அஸ்திரதவாதிகளாலே போக்யதாபுத்தியைத் தவிர்த்து திவ்ய தேசத்தை மரு

(க) ரா-ஸு-கக-கூ.

கககஅ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, கூ-பா, வெள்ளியார்.

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வெள்ளியாரித்யாதி) சுக்ரனைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே வெள்ளிமலையை வாஸஸ்த்தாநமாகைவுடைய ருத்ரனென்னுதல். அசோக வ்ருக்ஷத்தின் கீழே இருக்கக் கடவ ஆர்ஹதர், அரசின் கீழே இருக்கக்கடவ பௌத்தரென்று சொல்லப்படுகிற இவர்கள் கதறிக்கொடு திரிகிற. (கள்ளநூல் தன்னையும்)(க)“यथाविज्ञेयं यथाविज्ञेयं यथाविज्ञेयं-யதாஹிசோரஸஸததாஹிபுத்தம்” என்னக்கடவதிறே. இதுநமக்குக் கர்த்தவ்யமன்றென்று உஜ்ஜீவிக் கவிரகு பார்த்தாயாகில்.

(தெள்ளியாரித்யாதி) ஸாராஸாரவிவேக ஜ்ஞராயிருக்குமவர்கள் ஆஸ்ரயிக்க, அவர்களுக்கு ஆஸ்ரயணியராயிருக்கிறவர். (உ) [ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞாஃ]ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞ ராகிறார்-நல்லத்தையும் தீயத்தையும் விவேகித்து, நல்லத்தைக்கைக் கொண்டு, தீயத்தைவிட்டிருக்குமவர்கள். [நீயாம்ஸம்]நல்லத்தைக் கைக்கொள்ளுந்தனை சீர்மையுடையவர்கள். [விமதஸ்ராஃ-விமதஸ்ராஃ] நன்மைகண்டால் பொறுமைகொண்டாடாதே யிருக்குமவர்கள். [ப்ரமாணதந்த்ராஃ] கேவலதர்க்கங்கொண்டு அர்த்தநிர்ணயம் பண்ணுகையன்றிக்கே ப்ரமாணம்கொண்டு அர்த்த நிர்ணயம்பண்ணுமவர்கள். (மாமுநீர முதுதந்தவள்ளலார்) தன்னையொழியவேறே ஒன்றை போக்யமாக நினைத்திருப்பார்க்கும் அத்தைச்சொடுக்கும் மஹோதாரன். (வல்லவாழித்யாதி) இவ்வம்ருதம் எனக்குவெண்டா வென்னுமைகிடாய்வேண்டுவது. .... (க)

வச் சொன்னீர்; கண்டவிடமெங்கும் பாஹ்யமத நிஷ்ட்டரிருந்து ஸ்வஸித் தாந்தங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்துக் கொண்டிருக்கையாலே நீர் சொன்னபடி திவ்ய தேசத்தையே மருவக்கடுமோ வென்ன; அதென், ஸாராஸார விவேக ஜ்ஞாநமுண்டாகையாலே உனக்கு மருவக்கடுமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

லோகாயதிகரைத்திருவுள்ளம்பற்றி தம்மதப்ரவர்த்தகரைச் சொல்லலாமென்கிறார் (சுக்ரணையித்யாதி). பாசபதரை உட்கொண்டருளுகிறார் (அன்றிக் கேயித்யாதி).

“அமுதம் தந்தவள்ளலார்” என்று பதஸமபி வ்யாஹாரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி மருவுதல்ஸாதாரணமென்றருளுகிறார் (இவ்வம்ருதமித்யாதி). (க)

மு;—மறைவலார்குறைவிலாருறையுமர் வல்லவாழ்கிகள் தம்மைச்
சிறைகுலாவண்டறைச்சோலைசூழ்கோலநீளாவிடான்
கறையுலாவேவல்ல கலியன் வாயியாவி யிவைகற்றுவல்லார்
இறைவாராயிருநிலம்காவல்பூண்டின்பன்கெய்துவாரே. (க0)
திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மறைவலார்	வேதார்த்தம் அறிந்த வராய்	ஆவி	திருவாலியை
குறைவுஇலார்	ஒருவிதகுறைவற்றிருக் கிற ப்ராஹ்மணர்கள்	நாடன்	நாடாகவுடையராய்,
உறையும்ஊர்	வர்த்திக்கிற திவ்ய தேசமான	கறைஉலா	சத்ருக்களின் ரத்தக்க ழையையுடைய
வல்லவாழ்	திருவல்லவாழிலெழுந் தருளியிருக்கிறீய்,	வேல் வல்ல	வேலாயுதத்தை (நடத்துமதிஸ்) கை வந்தவரான
அடிகள் தம்மை	ஸ்வாமிகளால் விஷயமா	கலியன்	ஆழ்வார்,
சிறை	சிறைகளையுடைய	வாய்ஒலி	ஒலியையுடைய தரய் திருவாய்மலர்ந்தரு ளிய
வண்டு	வண்டிகள்	இவை	இப்பத்துப் பாட்டை
குலா	குலாவாநிற்பதாய்,	கற்றுவல்லார்	அப்யஸித்து வல்லவர் கள்
அறை	மற்றும் சொல்லுக் கு றுப்பான நன்மை யையுடைய	இறைவராய்	பூமியில்நிர்வாஹகராய் ஆகி (பிறகு)
சோலை	பொழில்களாலே	இருநிலம்	நித்ய விபூதியையும்
சூழ்	சூழப்பட்ட	காவல்பூண்டு	ஆண்டுகொண்டு
கோல	அழகிய	நன்கு இன்பம் பரமாரந்தத்தை	எய்துவாரே அடைவார்கள். (க0)
நீள்	நெடியதான		

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (மறையித்யாதி) வேததாத்பர்யம்
கைப்பட்டிருப்பாராய், மற்றும் அத்ருஷ்ட பரிகரங்களால் குறைவற்
ருக்கிற ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருவல்லவாழில் நிற்கிற ஸ்வாமிக
ளாக்கவிபாடித்து. (சிறையித்யாதி) சிறைகையுடைத்தாயிருக்கிறவண்டு

ஆந்.—பத்தாம்பாட்டு (மறையித்யாதி) சிறைவண்டுகுலாவா நிற்பதாய், அ
றைமாற்ற முற்ற நிறைவையுடைத்தான சோலையென்று சப்தார்தமாக்கியரு
ளுகிறார் (சிறையித்யாதி). ... .. (க0)

ஆய் திருவடிகளே சரணம்.

கஎ09 பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, முந்துறப்ரவேசம்.

கனினுடைய கொண்டாட்டத்தையுடைத்தாயிருப்பதாய் மற்றும் சொல்லுக்கு உறுப்பான நன்மைகளெல்லா வற்றிலும் குறைவற்றிருக்கிற சொலைகளாலே சூழப்பட்டு தர்ஸநியமாயிருக்கிற திருவானி நாட்டையுடையாய், ப்ரதிபக்ஷ நிரஸநத்வரையாலே கறைகழற்ற அவஸரம்ன்றிக்கே யிருக்கிற வேலைக் கையிலேயுடைய ஆழ்வார், ஒலியை யுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த இத்தைக் கற்றுவல்லார், பூம்ப்பரப்புக்கடைய தாங்களே நிர்வாஹகராய் தேஹஸமநந்தரம் நித்யவிபூதியிலே புக்கு (க) “विष्णुस्यैवात्मनो - வடிவம்யேவாநந்த யாதி” என்கிறபடியே நிரதிகயாநந்த யுக்தராவர். .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

ஒன்பதாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஒன்பதாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி

முந்துறப்ரவேசம்.

வ்யா.—திருவல்லவாழைச் சேரப்பாராய் என்றார் தம்திருவுள்ளத்தைப்பார்த்து; அது தம்முடைய த்வரைக்கிடாக் ப்ரவர்த்தித்த தில்லை “ஸர்வரக்ஷகனாய், அர்த்தித்தாருடைய ஸர்வப(ஷ்)லங்களையும் கொடுக்கக் கடவனாய், ஸர்வாதிகனாய், விரோதி நிரஸந சீலனாய், பாஹ்யகுத்தருஷ்டிகளால் சலிப்பிக்க வொண்ணாத ஸ்வபாவத்தையுடையனாய், ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயனாய்க்கொண்டு திருமலையிலேவந்துகின்றான்; நாம்அங்கேபோய்அதுபவிப்போம்; அதிலேஒருப்படு” என்று பிதாவானவன் முந்துற நமஸ்கரித்துக் காட்டிப் பின்னைப் ப்ரஜையை நமஸ்கரிக்கச் சொல்லுமாபோலே காட்சியிலே முற்ப்பட்டு தம்திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். .... *

அந்;—முந்துறவின் ப்ரவேசம். கீழில் திருமொழியிலே “மருவு நெஞ்சே” என்று பலகாலமாகச் செய்தவர் இத்திருமொழியிலும் “வணங்குதம் நெஞ்சே” என்று உபதேசிக்கைக் கடியென்னென்னும் ப்ரஸ்நத் திவ்யவாசனம் - ருடிகுள் (நீருவல்லவாழையித்தயாதி). * முந்துற நெஞ்சாயிருக்கச் செய்ததும் அதின் த்வரையும் கூடப்போராத படியான அதித்வரையாலே வடிவக்கருவென்று கருத்து. *

(க) தை-ஆ-எ-க.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, க-பா, முந்துறவுரைக்கேன். ௧௭0௧

மூ;—

முந்துறவுரைக்கேன் விரைக்குமூல் மடவார்கலவியை விடு தடுமாறல்
அந்தரமேழமலைகடலேழமாய வெம்மடிகள் தம்கோயில்
சந்தொடுமணியுமணியமயில்தழையும் தழுவிவந்தருவிகள் நிரந்து
வந்திழ்சாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மடநெஞ்சே	பய்யமான மனமே!	கோயில்	திவ்யதேசமாய்,
முந்துற	முன்னமே	அருவிகள்	மலைபருவிகளானவை
உரைக்கேன்	(ஒன்று) (சொல்லுகி மேன் (கேள்);	சந்தொடு	சந்தந் மரங்களோடு
விரை	பரிமளத்தை யுடைய	மணியும்	நல்ல ரத்நங்களையும்,
	தான	அணி	அழகிதான
குமூல்	கேசுபாரத்தை யுடை	மயில்தழையும்	மயில்தோகைகளையும்
மடவார்	ஸ்தீர்களுடன் யரான	தழுவிவந்து	உருட்டிக்கொண்டு
கலவி	ஸம்ஸ்லேஷமாகிற	நிரந்து	நெருங்கி
தடுமாறலை	தடுமாற்றத்தை	வந்துஇழி	வந்திழியா நின்றுள்ள
விடு	விட்டுவிடு ;	சாரல்	பாய்ந்தத்தை யுடைத் தான
அந்தரம்வழும்	ஸப்தத் வீபங்களையும்	மாலிருஞ்சோ	திருமாலிருஞ்சோலை
அலைகடல்	ஸப்தஸமுத்ரங்களையும்	லை	யை
ஏழும்		வணங்குதும்	வணங்குவோம்
ஆய	(சரீரமாகவுடை யரான	வா	வா. (க)
எம்அடிகள் தம்	நம்ஸ்வாமியினுடைய		

அவ. — முதற்பாட்டு; ப்ராப்தவிஷயத்தை வணங்கிலும் வணங்குகிறாய், தவிரிலும் தவிருகிறாய், இதரவிஷயங்களைமுந்துற முன்னம் விட்டுக்கொடுநிற்கப் பாராய் என்கிறார்.

வ்யா. — (முந்துறவிய்யாதி) உனக்குச் செய்யவேண்டுமதில் நான் முந்துறச் சொல்லுகிறது, பரிமளத்தையுடைத்தான குமூல் யுடையரான ஸ்தீர்களோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தை நன்றென்று அது குவாலாக நினைத்திருக்குமத்தைவிட்டு. (தடுமாறல்) அலாபத் தாலே வரும் வ்யஸநம் பொறுக்கவொண்ணாதென்று அத்தை விடு. தடுமாற்றத்தைப் பண்ணுவது ஒன்றென்னுதல்; அன்றிக்கே கலவி

அந; — முதற்பாட்டு. (முந்துறவிய்யாதி) (தடுமாற்றத்தையிய்யாதி) கலவி அர்த்தார்ஜு ஹேதுவாகையாலே க்லேசாவஹமென்று கருத்து. “கலவியாகிற தடுமாற்றத்தை விடு” என்று ஏகவாக்யதயா மூன்றாமத்தமருளுகிறார் (அன்றிக்கேயிய்யாதி), நரகாவஹமாகையாலே க்லேசரூபமென்று தாத்பர்யம்.

௧௭௦௨ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, உ-பா, இண்டையும்.

யாகிற தடுமாற்றமென்னுதல்; (அந்தரமித்யாதி) ஸப்த த்விபங்க
 னும், ஸப்த ஸமுகரங்களுமாய் நிற்சிற் ஸர்வஸ்வாமி வர்த்திக்கிற
 தேசம்.

(சந்தித்யாதி) நல்லசந்தத்தொடே கூடப் பெருவிலையான
 ரத்நங்களையும், அந்தச்சந்தநமரங்களையும் வேரோடே பறித்து விழ
 விட்டுப் பெரிய ரத்நங்களையும் கூடக்கொண்டு தர்ஸநீயமான மயில்
 தழையையும் உறுட்டிக்கொண்டு அருவிகளானவை நெருங்கி வந்
 திழியாநின்றனள்ள பர்யந்தத்தை யுடைத்தான திருமலையை வணங்
 குவோம் வா என்னோடே ஒருமிடமுன நெஞ்சே. .... (க)

மூ;—

[யோர்

இண்டையும்புனலும் கொண்டிடையின்றி யெழுமினோதொழுதுமென்றிமை
 அண்டரும்பரவவரவனைத் துயின்ற சுடர்முடிச் சுடவுள்தம்கோயில்
 விண்டலர்துளி வெய்வளர்புறவில் விரைமலர்க் குறிஞ்சியின்றறும்தேன்
 வண்டமர்சாரல் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே. (உ)

பதம்.

உரை.

மடநெஞ்சே!

இண்டையும் நல்ல பூமாலையையும்
 புனலும் தீர்த்தத்தையும்
 கொண்டு கையில்தரித்துக்கொண்டு
 இடையின்றி சுண்ணகாலமும் இடை
 விடாமல்
 எழுமினோ உஜ்ஜீவிக்க ஒருப்படுங்
 கோள்;
 தொழுதும் (நாம்) “ஆஸ்ரயிப்போம்”
 என்று என்று சொல்லிக்கொ
 ண்டி
 இமையோர் நித்யஸூரிகளும்
 அண்டர் அண்டார்தர் வர்த்திக
 ளானவர்களும்
 பரவ ஆஸ்ரயிக்க
 அரவணை திருவநந்தாழ்வானுகிற
 படுக்கையில்
 தூயின்ற திருக்கண் வளர்ந்தரு
 ளாகிறவனாய்.

பதம்.

உரை.

சுடர் (ஆதிராஜ்ய ஸஞ்சகமாய்)
 ப்ரகாசியாநின்ற
 முடி திருவபிஷேகத்தை யு
 டையரான
 சுடவுள்தம் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு
 கோயில் வாஸஸ்த்தாநமாய்,
 விண்டு ஆலர் விட்டலரா நிற்பதாய்,
 துளி தூள்களை யுடையது
 வேய் மூங்கில்கள் [மாய்,
 வளர் வளராரின்றுள்ள
 புறவில் பர்யந்தத்தில்
 விரை பரிமளப்ரசுரமான
 குறிஞ்சிமலரின் குறிஞ்சிப் பூவினுடை
 ய
 நறும்தேன் செவ்வியதானதேனில்
 அமர் அமர்ந்த
 வண்டு வண்டுகளையுடைய
 சாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்
 வா. (உ)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, கூ-பா, பிணிவளராக்கை. ௧௭௦௩

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (இண்டையித்யாதி) நல்லபூமாலை யும், ஸமாராதகத் துக்குப்பாது போபகாணமானஜலமும், இவற்றைத் தரித்துக்கொண்டு இடைவிடாது நுநுப்படுங்கோள்; நாம் ஆய்நாயிக் கும்படியாவென்று, நித்யவலிநீரணும் அண்டாந்தர்வர்த்திகளான வர்களும் ஆய்நாயிக்கத் திருவந்தாழ்வான்மேலே பள்ளிகொண்டு, ஆதிராஜ்ய ஸஞ்சகமான திருவபிஷேகத்தையுடைய ப்ரதாநர்வர்த் திக்கிறதேசம்.

(விண்டலரித்யாதி) விட்டலாரதிப்பதாய், தூளியுண்டு - சுண் ணம், அத்தையுடைத்தாய், மூங்கில் வளராரின்னுள்ள பர்யந்தத் தில் பரிமாப்ரகரமான குறிஞ்சியினுடைய செவ்வித்தேனை வண்டு களானவை பாநம்பண்ணாரின்னுள்ள பர்யந்தத்தையுடைய. (உ)

மூ.—

பிணிவளராக்கைநீங்க நின்றேத்தப் பெருநிலமருளில் முன்னருளி அணிவளர்குறளாயகவிடமுழுதுமளந்த வெப் மடிகள் தம்கோயில் கணிவளர்வேங்கை நெடுநிலமதளில் குறவர்தம் கவண்டைத்தூரந்த மணிவளர்சாரல் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே.

பதம். உரை.		பதம். உரை.	
மடநெஞ்சே.		அருளி	தந்தருளி,
பிணி	துக்கத்தை	அணிவளர்	அழகுமிக்கிருந்துள்ள
வளர்	வளர்த்தாரின்னுள்ள	குறளாய்	பூநீவாயநவேஷமுடை யனாய்
ஆக்கை	ஸ்ரீரமானது	அகவிடம்முழு	பூமிப் பரப்பையடைங் தும்
நீங்க	கழிக்கைக்கு உறுப்பாக	அளந்த	(திருவடிகளால்) அளந்தருளின
நின்று ஏத்த	ஒருப்பட்டு நின்றுஸ்து திப்பதற்கு		
பெருநிலம்	பரந்தபூமியை		
அருளில்	க்ருபையாலே		
முன்	முன்னே		

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (இண்டையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஸர் வாத்மகதயா ஸர்வரக்ஷகத்வத்தை அதுஸந்தித்தார்; இதில் ஸர்வஸமாப்ரய ணீயத்வத்தை அதுஸந்தித்து வணங்கச் சொல்லுகிருநென்று ஸங்கதி.

இரண்டையும்சேரவெடுக்கையாலே ஸமூச்சயனித்தமாகையாலே, ச(அ) காரங்களுக்கு ப்ரயோஜனமில்லையே என்ன; அதுக்கு அடுத்து ப்ரதாந்யத்தை ஸஞ்சிப்பிக்கிற தென்குரர் (நல்லவித்யாதி). (குறிஞ்சியுடைய) குறிஞ்சிப்பூவி னுடைய. ... :: ... (உ)

கௌச பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, கூ-பா, பிணிவளராக்கை

எம்அடிகள்தம் நமக்கு ஸ்வாமியானவ நிலம்அதனுள் வெளியிலங்களிலே வர்			
கோயில்	வாஸஸ்த்தாந [னுக்கு குறவர்	குறவர்கள் [த்திக்கிற	
	மாய்,	தம்	தந்தாழுடைய
கணி	க(௫)ணநாபரணான ஜ்	கவணினை	கல்லெறிகயிற்றில் வை
	யௌதிஷ்டியைக்	துரந்த	எறிந்த [த்து
	கொண்டு	மணி	மணிகளுடைய ப்ரகாச
வளர்	வளராரின் றுள்ள		மானது
வேங்கை	வேங்கை மரங்களை யு	வளர்	பரம்பாரின் றுள்ள
	டைய		சாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்
நெடு	விஸ்ராலமான	வா.	(௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பிணியித்யாதி) துக்கத்தை வளரா நின் றுள்ள சரீரத்தைக் கழிக்கவேணுமென்று ஆஸ்ரயிக்க, அதுக்கா கப் பரந்த பூமியை கிர்ஜேதுக க்ருபையாலே தந்தருளி, அழகு மிக்கிருந்துள்ள ஸ்ரீவாமந வேஷத்தைப்பிரிக்ஷித்து அதிஸுகுமார மான திருவடிகளைக்கொண்டு பூமிப்பரப்பையடைய அளந்து கொ ண்டு, அந்தச்செயலாலே என்னை எழுதிக்கொண்ட ஸ்வாமியான வன் பிற்பட்டார்க்கு இழக்கவேண்டாதபடி நிற்கிறதேசம்.

(கணியித்யாதி) அங்குத்தைக்கு வெறுநாள் சொல்லுவாரில்லா மையாலே க(௫)ணியாகக் கொண்டு வளராரின் றுள்ள வேங்கையை யுடைத்தாய், பரப்பையுடைத்தானபூமியிலே ஆட்டைக்கொருகால் இது பூக்கக்கடவதாய், அத்தையிட்டு ஆண்டென்று அறியுமத்தனை யாயிற்று. இந்தவேங்கையை யுடைத்தான வெளியிலத்திலே அங்கு

அந்,—மூன்றும்பாட்டு. (பிணியித்யாதி), கீழ்ப்பாட்டில் ஸர்வஸமாஸ்ர யணீயத்வத்தை அநுஸந்தித்தார் ; இதில் அந்த ஆஸ்ரயணத்துக்குப் பல மானவற்றைக் கொடுக்க வல்லவனென்று ஸர்வ பலப்ரதத்வத்தை யருளுகிற ரென்று ஊங்கி.

(வளராரின் றுள்ள) வளர்த்தா நின் றுள்ள ; (தந்தருளி) என்றவநந்தரம் “மூன்னருளி” என்றதுக்கர்த்தமாக, “மூன்னே நின்றவிடத்தில் க்ருபை பண்ணி” என்று கூட்டுவது.

(கணியாகக்கொண்டு) கணநாபரணான ஜோஸ்யனாகக் கொண்டு. அவன் ஸம்வத்ஸரம் சொல்லுமாபோலே பூவாலே தானுமறிவிப்பிக்கும் குறவருக் கென்று கருத்து. ... .. (௩)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, ச-பா, சூர்மையிலாய. ௧௭0௫

ள்ள குறவரானவர்கள் தந்தாமுடைய எறிகவணிலே வைத்து எறி
ந்த மணியினுடைய ஒளி எங்குமொக்கப் பரம்பாநின்னுள்ள பர்யந்
தத்தையுடைய. .... (௩)

மூ.—

சூர்மையிலாய பேய்முலைசுவைத்துச் சுடுசரமடுசிலைத்துரந்து
நீர்மையிலாததாடகைமாள நினைந்தவர் மனங்கொண்டகோயில்
கார்மலிவேங்கைகோங்கலர்புறவில்கடிமலர்க்குறிஞ்சியின்ற ஹந்தேன்
வார்புனல்சூழ்தண்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மடநெஞ்சே.	(ச)	கோயில்	திவ்யதேசமாய்,
சூர்மையிலாய	க்ருரஸ்வபாவையான	கார்மலி	மேகபத்தளவும் உந் நதங்களான
பேய்	பூதனையினுடைய	வேங்கை	வேங்கைமரங்களும்
முலை	ஸ்தநத்தை	கோங்கு	கோங்குமரங்களும்
சுவைத்து	(அவளுயிர்மாள்) க்ர ஸித்தவனாய்,	அலர்	அலராநின் றுள்ள
சுடு	(சத்ருக்களின் மேலே) நெருப்பையுமிழா	புறவில்	பர்யந்தத்திலே
சரம்	அம்புகளை [நின்ற	கடி	பரிமளப்ரசரமான
அடு	முடிப்பதில் ஸமர்த்த	குறிஞ்சிமலரி	குறிஞ்சிப்பூவினுடைய
சிலை	ததுஸ்ஸிலே [மான	ன்	
துரந்து	தொடுத்தவிட்டு	நறும்தேன்	செவ்வியதான மகரந் தத்தினுடைய
நீர்மை இலாத	ஸ்தரீ த்வப்ரயுக்தமான மென்மை யில்லாத	வார்புனல்	ப்ரவாஹத்தாலே
தாடகை	தாடகையானவள்	சூழ்	சூழப்பட்டதாய்,
மாள்	முடியும்படியாக	தண்	குளிர்ந்து ஸ்ரமஹர மான
நினைந்தவர்	திருவுள்ளத்திலேகொ ண்ட எம்பெருமா ன்	மாலிருஞ்சோலை	வணங்குதும்வா. (ச)
மனங்கொண்ட	விரும்பிவர்த்திக்கிற		

அநு;—நாலாம்பாட்டு. (சூர்மையித்யாதி), கீழ் இஷ்டப்ராபகத்வத்தை
அருளிச்செய்தார். அநிஷ்டநிவ்ருத்யபயுக்தமாக விரோதிநிரஸைத்தை யரு
ளுகிறாரென்று ஸங்கதி.

௧௭௦௬ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, நு-பா, வணங்கலிலரக்கன்.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சூர்மையித்யாதி) க்ரௌர்யத்தை வடிவாகவுடைய பூதரைமுலையைச்சுவைத்திட்டு; இவன்முகத்திலே விழித்துவைத்துப் பின்னையும் இரங்காதபடியிறே க்ரௌர்யம்; எதி ரிகள்மேலே நெருப்பைத்துவிக்கொண்டுசென்று விழுகிறஅம்புகளை முடிக்க வற்றான வில்லிலே தொடுத்துவிட்டு ஸ்தரீத்வப்ரயுக்தமான மென்மையில்லாத தாடகை முடியும்படியாக, ஒருருஷிவாக்யத்தை யேகொண்டு ஸ்தரீவதமென்று பிற்காலியாதே “ரக்ஷகரான நமக்கு ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்துக்கேகாரந்தமானது செய்ய வேண்டாவோ” என்று அவள் முடியும்படி திருவுள்ளத்திலேகொண் டவன்; பின்னையும் பிற்பாடருடைய ரக்ஷணத்துக்குப்பாங்கான நில மென்று விரும்பிவர்த்திக்கிற கோயில்.

(காரித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செல்ல ஒங்கின வேங்கையென் னுதல்; நீலவேங்கைகளென்னுதல்; கோங்காகிற வருக்ஷம். இவை அலராரின்னுள்ள பர்யந்தத்திலே பரிமளப்ரகரமான குறிஞ்சியினு டைய செவ்வித்தேனாது வெள்ளமிடா நின்னுள்ள ஸ்ரமஹரமான திருமலையை. .... (ச)

மூ;—

வணங்கலிலரக்கன் செருக்களத்தவிய மணிமுடியொருபதும்புரள அணங்கெழுந்தவன்நன்கவந்தம்நின்றாட வமர்செய்தவடிகள் தம்கோயில் பிணங்கலில்நெடுவேய்துதிமுகம் கிழிப்பப் பிரசம்வந்திழிதரப்பெருந்தேன் மணங்கமழ்சாரல்மாலிருஞ் சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே. (நு)

பதம்.	உரை.	உரை.	பதம்.
மடநெஞ்சே.		புரள	(கீழேகிடந்து) துடிக்கும்படியாகவும்,
வணங்கலில் “நநமேயம்” என்று வணக்கமில்லாத		அவன்தன்	அவனுடைய
அரக்கன் ராவணனைவன்		கவந்தம்	கபந்த (புஷ்ப) மானது
செருக்களத்து யுத்த பூமியிலே		அணங்கெழுந் தேவதாவிஷ்டம் போ	
அவிய முடியும்படியாகவும், (அவனுடைய) ப்		து	ல்
ஒரு வரபலத்தால் த்ருடமா		நின்றுஆட	நின்று நர்த்தநம் பண்
மணி ரத்த தாலலங்க்ருத			ணும்படியாகவும்
மான		அமர் செய்த	யுத்தத்தை நடத்தின
முடி பதம் பத்துத்தலைகளும்			வணை

க்ரௌர்யத்தை வடிவாக வுடைத்தானமையைக் காட்டுகிறார் (இவனிட யாதி). நினைவின் ப்ரகாரத்தன்னை யருளுகிறார் (ஒருவித்யாதி). ... (ச)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, ரு-பா, வணங்கவிலரக்கன். ௧௭௦௭

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அடிகள்தம்	ஸ்வாமியினுடைய	கிழிப்ப	கிழிக்க (அதிலுள்ள)
கோயில்	இருப்பிடமாய்,	பிரசம்	தேனீர்களானவைகள்
பிணங்கலில்	ஒன்றோ டொன்று நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதாய்	வந்து இழிதர வந்திழிய	
நெடு	மிகவும் உந்தமான	பெரும்தேன்	அதிகமான தேனினு
வேய்	மூங்கிலானது	மணம்	பரிமளமானது [டைய
துதி	தன்னுடைய துணியாலே	கமழ்	(எங்குமொக்கப்) பரம்பா
முகம்	(மலையுச்சியி லிருக்கிற தேன் கூட்டின்) வாயை	சாரல்	பய்யந்தங்களை யுடைய
		மாலிருஞ்சோலைவணங்குதும்வா. (ரு)	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வணங்கவிலித்யாதி) (க) “ஆஸ்யா ஸ்ரீஸ்யா - த்விதாபஜ்யே யமப்யேவம் நகமேயம்” என்கிற படியே “இரண்டாகப் பிளக்கிலும் வணங்கேன்” என்றிருந்த ராவணன் யுத்தபூமியில் மடிய, தேவதைகளுடைய வரத்தாலே திண்ணியதாய், ரத்நமயமான முடிபத்தும் புற்று மறிந்தாப்போலே கிடந்து துடிக்க, தைவாவிஷ்டம்போலே யிருக்க அவனுடைய சரீரமானது நின்றாட, ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே பத்தும் பத்தாக வீரவாசிதோற்றப் பூசல் பொருதஸ்வாமிகள் வர்த்திக்கிற தேசம் ஒன்றோடொன்று பிணைந்து பெரிய ஒக்கத்தை யுடைத்தான மூங்கிலானது-மலைமுழஞ்சிலே வைத்ததேன் கூட்டளவும் வரவளர்ந்து தன்னுடைய துணியாலே அதினுடைய வாயைக்கிழிக்க, தேன் வைத்த நாலுவகைப்பட்ட ஈக்களும் வந்திழியத் தேனினுடைம் கந்த (X௩) மானது எங்குமொக்கப் பரம்பாநின்றுள்ள. .... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வணங்கவிலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பெண்களான விரோதிகள் போக்கினமையை அருளிச்செய்தார். ஆண்பிள்ளையாய்த் தலைப்பத்துப் படைத்தானையும் வென்ற வீரவாசியை அதுநன்றிக்கிற ரென்று ஸங்கதி.

“ஒருமணி முடிபதும் புரள” என்றவயம் திருவுள்ளம்பற்றி, ஒருவென்று அத்விதீய பதத்தால் பலித்த வர்த்தத்தையருளுகிறார் (தேவதைகளித்யாதி). “பிரசம்” என்று தேனாய், அத்தால் தேன் கூட்டின் ஈகளைச் சொல்லுகிற தென்றருளுகிறார் (தேன்வைத்த வித்யாதி). ... (ரு).

கள௦அ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, கூ-பா, விடங்கலந்தமர்ந்த.

மூ;—

விடங்கலந்தமர்ந்த வரவணைத்துயின்று விளங்கனிக்கிளங்கன்றுவிசிறிக்
குடங்கலந்தாடிக் குரவைமுன்கோத்தகூத்த வெம்மடிகள் தம்கோயில்
தடங்கடல்முகந்து விசும்பிடைப் பிளிற்றத்தடவரைக்களிநென்று முனிந்து
மடங்கலநின்றதிரும் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	மட நெஞ்சே?		
விடங்கலந்து	(உகவாதார் மேலே) விஷத்தை உமிழாநிற்பானாய்,	கோத்த	தன்னைசேர்த்தவனாய்,
அமர்ந்த	(எம்பெருமான் திருமேனிக் கதருபமான) குணங்கள் பொருந்தின	கூத்த	ஆஸ்சர்ய சேஷ்டித்ததையுடையனான
அரவணை	திருவரந்தாம்வானாகிற படுக்கையிலே	எம்மடிகள் தம்கோயில்	நம்ஸ்வாமியினுடைய இருப்பிடமாய்,
துயின்று	கண்வளர்ந்தருளி, (அங்கு நின்றும் வந்து அவதரித்து)	தடம்கடல் முகந்து	ஆழமானஸமுத்தரத்தில் (ஜலத்தை) க்ரஸித்து (மேகங்களானவை)
விளங்கனிக்கு	விளாம்பழத்துக்காக	விசும்பு இடை	ஆகாசத்திலே ஏறி
இளம் கன்று	ஒரு சிறுக் கன்றை	பிளிற்ற	சப்திக்க (அந்தத்வரியைக் கேட்டு)
விசிறி	(மரத்தின்மேலே) வீசி,	மடங்கல்	ஸிம்ஹமானது
குடம் கலந்து	(கையிலே) குடங்களைக் கொண்டு	தடவரை	மலைப் பரந்தங்களிலிருக்கிற [ணி
ஆடி முன் குரவை	குடக்கூத்தாடி முன்னே (பெண்களுடைய) குரவைக்கூத்திலே	களிறு என்று முனிந்து	யானையாக புத்திபண்ணி நின்று அதிரும் அதிராநின்றுள்ள மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வா.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (விடமித்யாதி) மதுகைடபர்கள் துடக்

அந்;—ஆறும்பாட்டு. (விடமித்யாதி) கீழே பேய் முலைசுவைத்து என்று ப்ரஸ்துதமான க்ருஷ்ணவதாரத்தில் அபதாரங்களை அடியே பிடித்ததுஸந்திக்கிரூரென்று ஸங்கதி.

அரவான போதே விடம் கலந்திருக்குமே, விசேஷித்ததுக்குக் கருத் தென்னென்ன வருளுகிரூர் (மதுவித்யாதி).

கமான உகவாதார்மேலே விஷத்தை உமிழாநிற்பானாய், அவனுக்கு எப்போதும் விடாதே மருவவேண்டும்படி திருமேனிக்கதூருபமான் ஸௌகுமார்பத்தை யுடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண் வளர்ந்தருளி, அங்குநின்றும் போந்து அவதரித்து விளாம்பழத்துக் காக ஒருசிறுகன்றைவீசி, கையிலே குடங்களைக்கொண்டு கூத்தாடி, பெண்களுடைய குரவைக்கூத்திலே தன்னைக் கொடுவந்து கோத்து மனோஹாரியான சேஷ்டிதத்தையுடைய 'ஸ்வாமி வர்த்திக்கிற தேசம்.

கடல் மணலே சேஷிக்கும்படி ஜலாம்ஸத்தை முகந்து மேகங் கள்போய் ஆகாசத்தே ஏறி, உள்ளூப்புக்க த்ரவ்யத்தின்கனத்தாலே அங்கேநின்ற பிளிற, அதினுடைய த்வரியைக்கேட்டு, மடங்கலுண்டு- ஸிம்ஹம், அது மலையிலே வர்த்திக்கிற ஆனையாக புத்திபண்ணி நாம் “வர்த்திக்கிறதேசத்திலே வேறையுமொன்று வர்த்திக்கையாவ தென்?” என்று சீறி அதிராநின்றன. .... (சு)

மூ;—

தேதுகனாவிபோயுகவங்கோர் செழுந்திரள்பனங்கனியுதிரத் [கோயில் தானுகந்தெறிந்ததடங்கடல் வண்ணரெண்ணி முனிடங்கொண்ட வானகச்சோலை மரதகச்சாயல் மாமணிக்கல்லதர்நிறைந்து மாணுகச்சாரல் மாவிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே. (எ).

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	மட நெஞ்சே !		
தேதுகன்	தேதுகாஸுரனுடைய	தடம் கடல்	கம்பீரமான ஸமுத்ரம்.
ஆவி	ப்ராணானது		போன்ற
போய் உக	முடியும்படியாக	வண்ணர்	வடிவையுடையரான
அங்கு	அவ்விடத்தில்		எம்பெருமான்
ஓர்	அத்விதீயமாய்,	முன்	முன்பு [எண்ணி
செழும்	தர்ஸநீயமாய்,	எண்ணி	பாங்கானதேசமென்று.
திரள்	திரண்டிருந்த	இடம்கொண்ட	ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட
பனம்கனி	பனம்பழங்கள்	கோயில்	ப்ரதேசமாய்,
உதிர	உதிரும்படி (அவனை)	மான்	மான் களானவை
தான்	தாம் (ஆஸ்ரிதவிரோதி	மரகதச்சாயல்	மரகதமணியினுடைய
உகந்து	ப்ரீதனாய், [நிரஸநத்தில்)		ஒளியையுடைத்தான
எறிந்த	(பனையின்மேலே) எறிந்த		

களகம் பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, அ-பா, புதமிகுவிசும்பில்.

வானகம்சோலை ஆகாசமளவும் ஒக்கினை	துகர்	(அங்குள்ள தேனை)
சோலைகளிலிருக்கிற		புஜியாநின் றுள்ள
மாமணிக்கல் நீலப்பாறைகளிலுண்		சாரல் பர்யந்தங்களை யுடை
அதர் வழியில் டான		மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வா
நிறைந்து ப்ரவேசித்து நிறைந்து		

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (தேனுகனித்யாதி) தேனுகனுடை ப்ராணனுனது முடிய, அங்கே அடியேபிடித்துத் தலையளவும்செல்ல தர்ஸநீயமாம்படி பழுத்துக்கிடக்கிறபனம்பழங்கள் உதிரும்படி, ஆஸ்ரித விரோதிகளைப் போக்குகையிலுண்டான ப்ரீதியாலே உகந்தெ றிந்த ஸ்ரமஹ்ரமானவடிவை யுடையவன், ஆஸ்ரித விரோதிகளைப் போக்குகைக்குப் பாங்கான தேசமென்று திருவுள்ளத்தாலே ஆதரித்து வர்த்திக்கிறகோயில். (வானகமித்யாதி) மரதகத்தினுடைய ஒளியை யுடைத்தாங்க்கொண்டு ஆகாஸாவகாசமடையும்படி ஒங்கியிருந்துள்ள சோலையிலுள்ளில், நீலப்பாறைகளிலுண்டான வழியே போய்ப்புக்கு, மான்களானவை அங்குள்ள தேனைப்பருகாநின் றுள்ள பர்யந்தத்தையுடைய. .... (எ);

மூ;—

புதமிகுவிசும்பில் புணர்சென்றணவப்பொருகடலரவணைத் துயின் று புதமிகுபரியின்மிகுசினம்தவிர்த்த பனிமுகில் வண்ணர்தம்கோயில் கதமிகுசினத்தகட தடக்களிற்றின் கவுள்வழிகளிவண்டுபருக மதமிகு சாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே.

அந;—ஏழாம்பாட்டு. (தேனுகனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் விளங்கனிக்கு இளங்கன்று விசிறினமையை அநுஸந்தித்தார். இதில் பனங்கனிக்காக பலரா மனம் கராஸுவதம் செய்தமிடுக்கை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அடியேபிடித்துத்தலையளவும் செல்ல) என்றதுக்கு நெருஞ்சியைப்பூல்லா க்கின க்ருஷ்ணஸஞ்சாரமுள்ள காட்டில் மரங்களெல்லாம் பலாவைப்போலே பழுக்குமென்று கருத்து. “மா” என்று கறுப்பாய், அருளுகிறார் (நீலப்பாறை ளில்) என்றது. (தேனை)என்றது-சோலையைச் சொன்னத்தாலே அர்த்தா ஸித்தம். ... (எ)

அந;—எட்டாம்பாட்டு. (புதமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் கழுதையான தேனுகளை நிரலித்தமையை யருளினார். இதில் குதிரையான கேசநிரஸந தன்னையருளுகிறாரென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, அ-பா, புதம்குவிசம்பில். களகக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	மடநெஞ்சே.	வண்ணர்தம்	வடிவையுடையனான
புதம்	மேகங்களாலே		எம்பெருமானுக்கு
மிசு	வ்யாப்தமான	கோயில்	திருப்பிடமாய்,
விசம்பில்	ஆகாசத்திலே	கதம்மிசு	அதிக கோபத்தை யு
புணரி	அலைகளானவை		டைத்தாய்,
சென்று	கிட்டி	கினத்த	(அதுக்கடியான) த்
அணவ	ஸ்பர்ஸிக்கும்படி		வேஷத்தையுடைய
பொரு	தன்னில்தான் பொரா	கடம்	மதமுதிதமாய், [தாய்,
	நின்றுள்ள	தடம்	பெரியவடிவை யுடை
கடல்	திருப்பாற்கடலிலே		த்தாயிருந்துள்ள
அரவணை	திருவநந்தாழ்வான்மே	களிற்றின்	ஆணையினுடைய
	லே	கவுள்வழி	கபாலத்தின்வழியே
துயின்று	கண்வளர்ந்தருளி, (அ		பெருகாநின்ற
	ங்கு நின்றும் போந்	களி	மதஜலத்தை
	தவதரித்து)	வண்டு	வண்டுகளானவை
பத மிசு	பதத்தாலே அடிமேல	பருக	பாநம் பண்ணா நிற்கச்
	டி விட்டுக்கொண்		செய்தே (பின்னை
	டு வருகிற		யும்)
பரியின்	குதிரையினுடைய	மதம்மிசு	மதஜலம்பாய்ந்து வெள்
மிசு	அதிகமான		ளமிடா நின்றுள்ள
கினம்	சீற்றத்தை		
தவிர்த்த	போக்கினவனாய்,	சாரல்	பர்யந்தங்களை யுடைய
பனிமுகில்	ஸ்ரமஹரமான மேகம்		மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வா.
	போன்ற		

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (புதமித்யாதி) அம்புதத்தைக் குறைத்துப் “புதம்” என்று கிடக்கிறது. மேகங்களாலே நெருங்கின ஆகாசத்திலே கிளர்ந்ததிரைகள் சென்று ஸ்பர்ஸிக்க, தன்னில்தான் பொரானின்றுள்ள திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளி, அங்கு நின்றும் போந்தவதரித்து, † பதத்தாலே அடிமேலடியாக விட்டுக்கொடுவருகிற குதிரையினுடைய மிக்க சீற்றத்தைப் போக்கின ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன் வர்த்திக் கிறகோயில்.

† (பா) பதற்றத்தாலே.

கனக2 பெரியதிருமொழி, சு-ப, அ-தி, கூ-பா, புந்தியில் சமணர்.

(கதம்த்யாதி) மிக்ககோபத்தையுடைத்தாய், அதுக்கடியான அகவாயில் த்வேஷத்தை யுடைத்தாய், மதமுதிதமாய், பெரியவடிவை யுடைத்தாயிருந்துள்ள ஆனையினுடைய கபோலத்தின்வழியே அந்த மதஜலத்தை வண்டுகளானவை பாரம்பண்ண; கொசுக்கு ஒரு மூலையிலே இருந்தழித்ததென்னுக் கடவற்றறுதியே. பின்னையும் மந்திரத்திறைஞ்சும் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே.

மூ;—

புந்தியில்சமணர் புத்தொன்றிவர்க ளொத்தனபேசவு முகந்திட்டு எந்தைபெம்மானு மையவர்தலைவ ரெண்ணி முனிடங்கொண்ட சந்தனப்பொழிலின் தாழ்சினைநீழல்தாழ் வரைமகளிர்களநாளும் [கோயில் மந்திரத்திறைஞ்சும் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	மட நெஞ்சே!		
புந்தியில்	ஜ்ஞாநஜீநரான	இடம்கொண்ட	உகந்து வர்த்திக்கிற
சமணர்	ஸ்ரமணரென்றும்	கோயில்	திவ்யதேசமாய்,
புத்தர் என்று	பொத்தரென்றும்	சந்தனப்பொழி	சந்தனச் சோலையிலு
	சொல்லப்படுகிற	லின்	ள்ள
இவர்கள்	இத்தமதஸ்தர்	தாழ்சினை	தாழ்ந்த கிளைகளினு
ஒத்தன	தங்கள் ஸித்தார்த்தத்		டைய
	துக்கு ஏகார்த்தமான	நீழல்தாழ்	நீழலின் கீழே தாழ்ந்து
	வற்றை		(வர்த்தியாநின்ற)
பேசவும்	சொல்லச் செய்தேயும்	வரைமகளிர்க	மலைப்பெண்களானவர்
உகந்திட்டு	(உகந்தார்க்கு உதவப்	ள்	கள்
	பெற்றோ மென்று)	நாளும்	நாள்தோறும்
எந்தை	என்தந்தை முதலான	மந்திரத்து	(வரலாபத்துக்கிடான)
பெம்மானார்	நாதனும், [ர்க்கும்		மந்தரத்தைக் கொ
இமையவர்	நித்யஸார் நிகளுக்கு		ண்டு
தலைவர்	அதிபதிமான எம்பெ	இறைஞ்சும்	ஆஸ்ரயியா நின்றுள்ள
முன்	முன்பு [ருமான்	மாலிருஞ்சோலை	வணங்குதும் வா.
எண்ணி	(வாஸயோக்யமான		
	தேசமென்று) திரு		
	வுள்ளம்பற்றி		

“கடம்” என்ற தினத்தம் (மதமுதிதமாய்) என்றது. “தடம்” என்ற தினத்தம் (பெரியவித்யாதி). †மதுவென்றது-மதுவைப்போலே என்கை. (அ)

†இது வ்யாக்க்யாநத்துக்குச் சேரவில்லை.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, ௧௦-பா, வண்டமர்சாரல். கௌகந

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (புந்தியில்சமணர்) வேதத்துக்கு அப்ராமான்யம் சொல்லும்படி ஜ்ஞாநஹீநராயிருக்கிற சமணர், அப்படியேயிருக்கிற பௌத்தரென்று சொல்லப்படுகிற இவர்கள், தாங்கள் அதிகரித்த ஸித்தாந்தங்களுக்கு ஏகாந்தமானவற்றைச் சொல்லச்செய்தேயும், இவர்கள் நம்மை அறிந்திலர்களே; இவர்களுக்கு நாம் வேண்டாவாகில், நாம் என்றால் உகந்திருக்கும் ஆய்ந்திருக்கு உதவப்பெற்றோமென்று அத்தாலே ஹ்ருஷ்டராய், என்குல நாதனாய், அப்படி *அயர்வது மமரர்களதிபதியாயிருக்கிறவர் நித்ய ஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்குமொக்க முகம்கொடுக்கலாம் தேசமென்று திருவுள்ளம்பற்றி வர்த்திக்கிற தேசம். சந்தரச் சோலையி லுண்டானதாழ்ந்தபணிகளிலுண்டான நிழலின் கீழேபோய், வரை களளிர்களானவர்கள் நாடோறும் தங்கள் வரலாபத்துக்கிடான ாந்தரத்தைக்கொண்டு ஆஸ்ரயியா நின்றுள்ள. .... (க)

மூ,—

வண்டமர்சாரல் மாலிருஞ்சோலை மாமணிவண்ணரை வணங்கும் தொண்டரைப்பரவும் சுடரொளிநெடுவேல் சூழ்வயலாலி நன்னாடன் கண்டல்நல்வேலிமங்கையர்தலைவன் கலியன் வாயொலிசெய்தபனுவல் கொண்டுவை பாடிம்தவமுடையார்க ளாள்வரிக்குரை கடலுலகே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அநு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (புந்தியில்த்யாதி) கீழே பஹுமுகமாக விரோ திரிஸநமுருளிச்செய்தாராய், தத்வஜ்ஞாந விரோதியான தூர்மதஸ்த்தரால் வரும் நலிவு வாராதபடி ரக்ஷித்து நின்றாரென்று அவிசால்யத்வத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“புந்தி” என்றது-மெல்லொத்தாய்க் கிடக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றியரு ளுகிரர் (வேதத்துக்கித்யாதி). அவர்கள் தங்கள் ஸித்தாந்தத்துக்கு ஒத்தவ வற்றைப்பேசினார்களாகில், இவன் உகக்கக் கூடுமோவென்னவருளுகிரர் (இவர் கள் நம்மையித்யாதி). “எந்தை” என்றது-உபலக்ஷணமாய், “தந்தை தந்தை முதலானவர்க்கும் பெம்மானார்” என்றக்கியருளுகிரர் (என் குலநாதனாய்) என்று. “நிழல் தாழ்” என்றதினர்த்தம் (நிழலின்கீழேபோய்) என்று. (வரை மகளிர்கள்) மலைப்பெண்கள். ... .. (க)

களசு பெரியதிருமொழி, சு-ப, அ-தி, சு-பா, வண்டமர்சாரல்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்ட	வண்டிகள்	நல்	விலகணமான
அமர்	(மதுபாநத்துக்கு) படிந்திராநின்றன	ஆலிநாடன்	திருவாலி நாட்டை யுடையராய்,
சாரல்	பர்யந்தங்கையுடைய	கண்டல்	தாழைகளை [த்தான
மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலை	நல்வேலி	நல்லவேலியாக உடை
	மலையிலே (எழுந்தருளி யிருக்கிற)	மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்
மாமணவண்ணரை	ஸ்ரீலாக்கியமானநல்லமணி போல் ஸ்ரீமஹரமான வடிவையுடைய அழகரை	தலைவன்	நிர்வாஹகரான [க்கு
		கலியன்	ஆழ்வார்
		வாய்ஒலிசெய்	ஒலியை உடைத்தாக திருவாய் மலர்ந்தருளிய
வணங்கும்	ஆஸ்ரய்யானின்ற	புனுவல்லிவை	இந்த ஸ்ரீஸூக்தியை
தொண்டரை	ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை	கொண்டு	அதுஸந்தித்துக்கொ
பரவும்	ஸ்துதிக்கும் ஸ்வபாவராய்,	பாடும்	பாடும்படியான [ண்டு
சுடர்ஒளி	மிக்க தேஜஸ்ஸையுடையதாய்	தவமுடையார்	பாக்கியவான்கள்
நெடு	நெடூதான [யராய்,	கள்	இக்குரைகடல் கோஷியானின்ற இந்த
வேல்	வேலாயதத்தையுடை	உலகு	ஸமுத்தரத்தால் சூழ
வயல்குழ	வயலாலே சூழப்பட்ட	ஆள்வர்	பூமியை [ப்பட்ட நிர்வஹிக்கப் பெறுவர்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வண்டமரித்யாதி) பரிமளம் படிந்தாப்போலே வண்டிகள் மதுபாநம் பண்ணாநின்றன பர்யந்தத்தை யுடைத்தான திருமலையிலே ஸ்ரீமஹரமான வடிவை யுடையராய்க் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிற அழகரை, அவ்வடிவழிகில் துவக்குண்டு ஆஸ்ரயிக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அடைவுகெட ஏத்தும் ஸ்வபாவராய், அநினெல்லையிலேநின்றாப்போலே சத்ருநிரஸந்தால் வந்தகதைகழற்றவும் அவஸரமில்லாத சுடரொளி நெடுவேலைக்

அரு.—பத்தாம்பாட்டு (வண்டமரித்யாதி) (நின்றாப்போலே)என்றதுக்கு (வேலைக்கையிலே யுடையராய்) என்றத்தோடேஅந்வயம். அதாவது-சத்ருநிரஸந்திலும் எல்லையிலேநின்றவர் இதுக்குஇவரைப்போலே இல்லென்றபடி.

பு.ப. திருவடிகளை, சரணம்.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, மூவரில் ப்ரவேசம். களகதி

கையிலே யுடையராய், சூழ்வயலையுடைத்தான திருவாஸிநாட்டை யுடையராய், தாழைகளை வேவியாக வுடைத்தாயிருந்துள்ள திரு மங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் ஒவ்வொரு யுடைத் தாக வருளிச்செய்த பனுவலை ஸ்வஹ்ருதமத்திலே அதுஸந்தித்துக் கொண்டு பாடுகைக்கிடான பாக்கம் (ஈ: 8) முடையவர்கள் இக்கடல் சூழ்ந்த பூமிக்கு நிர்வாஹகராகப் பெறுவர். .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளைச் சரணம்.

பெரியதிருமொழி

ஒன்பதாம் பத்து எட்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளைச் சரணம்.

ஒன்பதாம் பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி

மூவரில் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—மூவரில் ப்ரவேசம்.— இவ்விருப்பைத் தவிர்த்துப் பரம பதத்தைத் தரவேணுமென்றபேக்கித்தாய்; அப்போதே அது பெரு மையாலே இத்தைத்தவிர்த்து அத்தைத் தருகைக்காக வந்துநிற்கிற இங்கே ஆஸ்ரயித்துநாம் அபேகிதம்பெறுதொழிவோமேமென்று அவ ஸந்தராய், அந்த அவஸாதாதிசயத்தாலே தாமான தன்மை அழிந்து எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தானொருபிராட்டி தசையைப் ப்ராப்தராய், அப்பிராட்டிதான் தம்தசையைத்தான் பேசமாட்டா தே கிடக்க, அவன்படியைப் பேசுகிற திருத்தாயார்தசையைப் ப்ரா ப்தராய், அவள் தன்மகள் தசையை அதுஸந்தித்து “இவளாற்றாமை இருந்தபடியால் அவனோடே அணைந்தல்லது தரிக்கமாட்டான்போ லேயிருந்தது; அணைத்துவிடவல்லனே; அன்றிக்கே இங்ஙனே நோவு படுமித்தனையோ” என்று பின்னையும் தானே அவனைக்கிடடியே விடு மென்று அதுநியிட்டுத் தரிக்கிறா யிருக்கிறது.

அந்;—மூவரில் ப்ரவேசம்;—தந்தை தாயிலே எம்மாரத்திலே அருசி தோற்றச் சொல்லுகையாலே பரமபதத்தை அபேகித்ததாய், அதுக்குக்கீழ்த் திருமொழியிலே ததர்த்தமாக ஆஸ்ரயித்தாராயிருக்கச்செய்தேயும் பெருமை யாலே அந்யபதேசத்தாலே தமக்குப் பிறந்ததசையைப் பேசுகிறாரென்று கைங் கதியருளுகிறார் (இவ்விருப்பையித்தாயி). ... * ... *

களகக பெரியதிருமொழி,க-ப,க-தி,க-பா, மூவரில்முன்முதல்வன்.

மூ;—மூவரில்முன்முதல்வன் முழங்கார்கடலுள்கிடந்து
பூவளருந்திதன்னுள் புவனம் படைத்துண்டுமிழந்த
தேவர்கள்நாயகனைத் திருமாவிருஞ்சோலைநின்ற
கோவலர்கோவிந்தனைக் கொடியேரிடை கூடுங்கொலோ. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மூவரில்	தரிமூர்த்திகளில் வைத்துக்கொண்டு	தேவர்கள்நாயகனை	நித்யஸூரிநாதனாய்,
முன்முதல்வன்	பாதாநாய்,	திருமாவிருஞ்சோலை	திருமாவிருஞ்சோலை
முழங்குஆர்	(திரைக்கிளப்பத்தாலே) பெரிய கோஷத்தை யுடைய	நின்ற	ஸந்திஹிதனாய் நின்ற வனுமாய்,
கடலுள்	திருப்பாற்கடலிலே	கோவலர்கோவிந்தனை	இடைக்குலத்திலே வந்துபிறந்துகோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணப் பெற்றஎம் பெருமானே
கிடந்து	கண்வளர்ந்தருளி,	கொடிவர் இடை	வஞ்சிக்கொடிபோன்ற இடையை யுடைய என்மகள்
உந்தி	திருநாபியில்		
வளர்	வளரானின்ற		
பூ தன்னுள்	தாமரைமலரிலே		
புவனம்	ஜகத்தை		
படைத்து	ஸ்ருஷ்டித்து,		
உண்டு	(ப்ரளயம் வந்தவாறே) வயிற்றிலே எடுத்து வைத்து,		
உமிழ்ந்த	(பிறகு வெளிநாகொண)உமிழ்ந்த (இப்படி கூறிக்கிற)	கூடும்கொல் ஓ! அணைந்தேவிட வல்லனேயோ?.	(க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (மூவரில்முன்முதல்வன்) இந்தரணையும் கூட்டி மூவர்க்கு பாதாநனென்னுதல். அன்றிக்கே மூவரில் வைத்துக்கொண்டு தான் பாதாநனென்னுதல்; (முழங்காரித்யாதி) திரைக்கிளப்பத்தாலே பெரியகோஷத்தை யுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே பாத்மாநாதிகள் கூக்குரல் கேட்கும்படிவந்து கண்வளர்ந்தருளி, விலகணமான திருநாபிகமலத்திலே ஜகத்தைஸ்ருஷ்டித்து,

அநு.—முதற்பாட்டு. (மூவரித்யாதி) “மூவரில்” என்றத்தை பஞ்சமயந்தமாக்கி ஒருதாற்பரியபருளிச்செய்து, நிர்த்தாரணை ஸப்தமயந்தமாக்கி அர்த்தாதாரம் (அனந்திக்க யித்யாதி). “உந்திதன்னுள் வளரும்பூவில் புவனம் படைத்து” என்றவயம் விலகித்து, உந்தியின் தானான தன்மையை வெளியிட்டருளுகிறார் (விலகணேத்யாதி). ... .. (க)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, உ-பா, புனைவளர். கஎகஎ

பின்னைப் பரளயம் வந்தவாறே வயிற்றிலே எடுத்துவைத்து, உள்ளே கிடந்து நெருக்குப்பட வொண்ணாதென்று வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்து இப்படி நோக்குகிற * அயர்வறுமமரர்களதிபதியை.

(திருமாலிருஞ்சோலையித்யாதி) இப்படி உபய விபூதியுத்தனயிருந்துவைத்து க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்துப் பகக்களுக்கும் இடையருக்கும் வந்தக்லேசத்தைப்பரிஹரித்து, கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணினவன் பிற்பாடராய் இடக்கையும் வலக்கையும்றியாத ஸம்ஸாரிகளுககு முகம் கொடுக்கைக்காக திருமலையிலே வந்து ஸந்நிஹிதனான்; அவனோடே அணைக்கைக்கீடான அழகுடையவன் அணைந்தேவிடவல்லளேயோ?. .... (க)

மூ.—புனைவளர்பூம்பூம்பொழில்லார் பொன்னிசூழரங்கநகருள் முனைவனைமூவுலகும்படைத்த முதல் மூர்த்திதன்னைச் சினைவளர்பூம்பொழில்சூழ் திருமாலிருஞ்சோலையினுள் கனைகழல் காணும்கொலோ கயற்கண்ணியெங்காரிகையே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புனை வளர்	புனைமரங்கள் வளராரிந்தாய்,	பூ பொழில்	அழகியவான சோலைகளாலே
பூ	பூத்துக்கிடக்கிற	சூழ்	சூழப்பட்ட
பொழில்ஆர்	பொழிலையுடைத்தாய்,	திருமாலிருஞ்	திருமாலிருஞ்சோலை
பொன்னி	திருக்காவேரியாலே	சோலை	யிலே
சூழ்	சூழப்பட்டிருக்கிற	நின்றான்	எழுந்தருளியிராகின்ற
அரங்கநகருள்	கோயிலாகிற மஹா நகரத்திலே (கண் வளர்ந்தருளுகிற)	கனை	(ரக்ஷணத்துக்கிட்ட வீரக்கழல்) த்வ
முனைவனை	ப்ரதாநபூதனாய்,		(ஓ)நியாநின்றள்ள
மூ உலகும்	மூன்று லோகங்களை	கழல்	திருவடிகளை
படைத்த	ஸ்ருஷ்டித்த [யும்	கயல்	கயல்போன்ற
முதல்மூர்த்தி	ப்ரதாந மூர்த்தியாய்,	கண்ணி	கண்களையுடையளாய்
தன்னை		எங்காரிகை	என் மகளானவிவன்
சினை	பனைகளானவை	காணும்கொல்லு	கண்டேவிடவல்ல
வளர்	வளரா நிற்பனவாய்		ளே யோ?. (உ)

கனக அபெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, உண்டிலகேழினையும்.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு (புனையித்யாதி) புன்னைகள் வளரா நிற்பதாய், பூத்தபொழில் யுடைத்தாய், காவிரியாழில் சூழப்பட்டிருக்கிற கோயிலாகிற மஹாநகரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ப்ரதாநனை. மூவுலகையும் படைத்த ப்ரதாநமூர்த்திதன்னை. ப்னைகள் மிக்கபூம்பொழில். ரகசுநத்துக் கிட்டவீரக்கழல் த்வநியாநின்றுள்ள திருவடிகளை. அவற்றைக் காண்வகருக் கண்படைத்தவிவள் கண்டேவிட வல்லனேயோ? .... (உ)

மூ;—உண்டிலகேழினையு மொருபாலகனுவிடைமேல்
கண்டியில் கொண்டிகத்த கருமாணிக்கமாமலையைத்
திண்டிறல்மாகரிசேர் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
அண்டர்தம்கோவினை யின்றனுக்குங்கொலென்னுயிழையே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உலகுஎழினை யும்	ஸப்தலோகங்களையும்	திண்டிறல்	மிக்கவலிவை யுடைய னவாய்
உண்டு	எடுத்து வயிற்றிலே வைத்து,	மா	பெரிய
ஒருபாலகன்	ஒரு குறுகுழல்பாய்	கரி	ஆனைகள்
ஆவிலமேல்	ஓர் ஆவந்தளிரிலே	சேர்	சேராநின்றுள்ள
கன்துயில்	திருக்கண்வளர்ந்தரு	திருமாலிருஞ்	திருமாலிருஞ்சோலை
கொண்டு	ளரி	சோலை	மலையில்
உகர்த	(ஆஸ்ரிதரை கோக்கப் பொற்றோம் என்று)	நின்ற	நின்றருளுமவனுய்.
மா	உகர்தருளுமவனுய்	அண்டர்தம்	அண்டர்தர்வர்த்திக ளான தேவர்களு க்கு
கருமாணிக்கம	பெரிதான	கோவினை	நிர்வாஹகனுன எம்பெ ருமானை
லையை	கருமாணிக்கமலையோ ல் ஸ்ரமஸ்ரமமான உ டையுடையனும்,		

அ. —இரண்டாம்பாட்டு. (புனையித்யாதி) “கோவலர் கோவிந்தன்” என்று வெண்ணெயுண்டவாயின் கிழேப் படுத்துதலாகையாலே, வெண்ணெயுண்டவாயான அழகின்கு (க) “கண்டகல்கள் மற்றென்றினைக் காணவே” என்னும்படியான துவன் கண்ணின்க்காணுமோவென்று மனோரதிக்கிருளென்று ஸங்கதி,

“புனைகள் கண்டவராதிற்கு” என்று பாடமானபோது (காணப்பெறுகிற கிற) என்றத்தம். “புன்னகை” என்ற பாடத்தில் அர்த்தம் ஸபஷ்டம். (உ)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, ச-பா, சிங்கமதாய். களகக

என்ஆய்திழை ஆராய்தணியப்பட்ட இன்று இற்றைக்கு
ஆபரணக்களை யு அணுகும்கொல் சென்றணுகவல்லளே
டைய என் மகள் யோ. (ங)

வ்யா.—முன்றும்பாட்டு. (உண்டித்தயாதி) ஸகலலோகங்களை
யுமெடுத்து வயிற்றிலேவைத்து ஒருபாலனாய், ஒருபவனான ஆலந்
தளிரிலே கண்வளர்ந்த நளி ரக்யவயர்க்கத்தினுடையாகுணத்தையப்
பண்ணப்பெறுகையாய் ஸ்ரமஜ்ஜமான வடிவை யுடையனாயிருக்
கிறவனை. (திண்டித்தயாதி) ஸிம்ஹங்களுக்கு கஞ்சாத திண்மை
யையுடைத்தான ஆனைகள் சொரளின்னுள்ள திருமலைபிலே நின்றநு
ளின அண்டாந்தர்வர்த்திகளுக்கு நிர்வாஹசனுவனை. அவனுக்
கிடாக ஒப்பித்திருக்கிற இவள் அவ்வொப்பனை யோடே சென்றணுக
வல்லளேயோ?. .... (ங)

மூ;—சிங்கமதாயவுணன் திறலாகம் முன்கிண்குந்த
பங்கயமாமலர்க்கண்பரணையெம்பரஞ்சுடரைத்
திங்கநன்மாழுகில்சேர் திருமாவிருஞ்சோலைநின்ற
நர்க்கள்பிரானையின் நணுகுங்கொலென் னன்னுதலே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முன்	ப்ரஹ்மாதன் வருத்தி ன காலத்திலே	உகந்த	(சிறுக்கன் விளாதி யைப் போக்கப் பெற்றோமே) என் று) உகந்தருளின வனாய்,
சிங்கம்அதுஆய் நரஸிம்ஹவேஷத்தை யுடையனாய்க் கொ ண்டு		மா	மிகப்பெரிதான
அவுணன்	ஹிரண்யனுடைய	பங்கயமலர்	தாமரை மலர்போன்ற
திறல்	(வரப (2) லத்தாலே) திண்ணிதான	கண்	திருக்கண்களையுடைய
ஆகம்	மார்வை	பரணை	ஸர்வாதிகளாய்,
கிண்டு	எளிதாகக் கிழித்து		

அந.—முன்றும்பாட்டு. (உண்டித்தயாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே அரங்கத்திலே
பள்ளிகொண்டவன் தான் * ஆலைமாமரத்தினிலேமேலொரு பாலகனாகையா
லே அவன் படியையுமுதுகூத்திக்கிருரென்று ஸங்கதி.

(திண்மையாலும்) திறலாலும். “மா-பெருமையையுடைத்தான கரி” என்
று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, எத்தைக்காட்டிலும் பெருமை என்னவரு
ளுகிரார் (ஸிம்ஹங்களித்தயாதி). ... (ங)

௧௭௨௦ பெரியதிருமொழி; கூ-ப, கூ-தி, நு-பா, தானவன்.

எம்	எமக்கு ஸ்வாமியாய்,	திருமாலிருஞ்	திருமாலிருஞ்சோலை
பரமசுடரை	“பரமஜ்யோதி” என்	சோலை	யிலே
	று ஸ்ருதியில் ஒத்	நின்ற	வந்து ஸந்நிஹிதனாய்,
	படுமவனாய்,	நங்கன்பிரானை	நமக்கு எளியனான எம்
			பெருமானை
திங்கள்	சந்தர்பதத்தளவும்	என்	என்னுடைய
மாழகில்	மேக(ஸ்)பதத்தளவும்	நல்துதல்	அழகான நெற்றியை
சேர்	ஒங்கின சிகரத்தையு	இன்று	யுடையளான விவ
	டைத்தாய்	நனுகும்கொல்	சென்று கிட்ட வல்ல
நல்	விலகுகணமான		ளேயோ. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு, (சிங்கமித்யாதி) எம்முறவேஷத்தை யுடையனாய் ஹிரண்யனுடைய வரபலத்தாலே தின்னிதான மார்வை அநாயாலே கிழித்துச் “சிறுக்கன் வீரோதியைப்போக்கப் பெற்றோமே” என்று அத்தாலே உகந்தவுகப்புத்திருக்கண்ணிலே தோற்றம்படி யிருக்கிற ஸர்வாதிகளை. “ஜலஸ்வ - ஜ்வலந்தம்” என்கிறபடியே திருமேனியிலே பிறந்த புகரைச் சொல்லுகிறது. (திங்களித்யாதி) சந்தர்பதத்தளவுமொங்கின சிகரத்தை யுடைத்தான திருமேனியிலேவந்து ஸந்நிஹிதனாய் நமக்கெளியனானவனை. அவ்வெளிமைக்குத் தோத்திருக்கிற இவள் கிட்டவல்லளேயோ?

மூ;—தானவன்வேள்வதன்னில் தனியேகுறளாய் நிமிர்ந்து
வானமுமண்ணகமு மளந்த திருவிக்கிரமன்
தேனமர்ப்பும்பொழில்சூழ்திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற
வானவர்கோனைபின்று வணங்கித்தொழ வல்லள்கொலோ.

அநு,—நாலாம்பாட்டு. (சிங்கமித்யாதி) * ஜலையாமரத்தினிலேமேலொரு பாலகனாய்த்தானே * பரிமனாகி உத்தவடிவனுடல் கிண்டிகந்தவனாகத் தோற்றி, அவ்வபதாதத்தை அநுஸந்திக்கிறாண்டு ஸங்கதி.

“பரனை” என்று - பரந்தவம் சொல்லியிருக்க; “பரஞ்சுடரை” என்று - மீளவும் பரந்தவம் சொல்லுவானென்னென்ன; தத்துபவத்தில் சொல்லுகிற திருமேனிப்புக்ர் விவக்ஷிதமென்றருளுகிறார் (ஜ்வலந்தமித்யாதி). “நங்கன்பிரானை” என்று - தான் சுபெட்டவனாகையாலே “என்னன்னுதலே” என்றதுக்குத் தன்னைப்போலே சுபெட்டவனென்று தாத்தாய் மருளுகிறார் (அவ்வெளிமையித்யாதி).

... (ச)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, நேசமிலாதவர்க்கும், களஉக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தானவன்	மஹாபலியினுடைய	தேன் அமர்	தேன் மிக்கு
வேள்விதன்னி	யாகத்திலே	பூ	பூத்திருந்துள்ள
ல்		பொழில்	சோலையாலே
தனியே	தனியே	சூழ்	சூழப்பட்ட
குறளாய்	வாமநவேஷத்தைக்	திரு மாலிருஞ்	திருமாலிருஞ் சோலை
	கொண்டுபோய்ப்புக்கு	சோலை	யிலே
கிமிர்ந்து	(மூன்றடியிரந்துபெற்று)	நின்ற	வந்துநின்றவனாய்,
	வளர்ந்து	வானவர்	நித்யஸூரிகளுக்கு
வானமும்	அந்தரிக்ஷாதி லோகங்	கோண	நிர்வாஹகனான ஸர்வே
	களையும்		ஸ்வரண (என்மக
மண் அகமும்	பூ (ஐ) ம்பாதினாலே		ளான விவள்)
	ங்களையும்	இன்று	இற்றைக்கு
அளந்த	அளந்து கொண்ட	வணங்கித்	தொழுவல்லன்கொலோ (ரு)
திரிவிக்கிரமன்	திரிவிக்கிரமனாய்,		

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (தானவனித்யாதி) மஹாபலியுடைய யாகத்திலே ஆஸுரப்ருதிகள் நடுவே தனியேவாமநவேஷத்தைக் கொண்டுபோய்ப் புக்கு வளர்ந்து, பூம்பந்தரிக்ஷாதிகள் மூன்றடியாலே அடங்கும்படி அளந்தவன். தேன்மிக்குப் பூத்திருந்துள்ள சோலையாலேசூழப்பட்ட திருமலையில்வந்து நின்ற * அயர்வ அமமரர் களதிபதியை அவர்களோடொத்த ருசியுடைய விவள் வணங்கித் தொழுவல்லன்கொலோ?. .... (ரு)

மூ;—நேசமிலாதவர்க்கும் நினைபாதவர்க்குமரியான் வாசமலர்ப்பொழில்சூழ் வடமாமதுரைப்பிறந்தான் தேசமெல்லாம்வணங்கும் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற கேசவனம்பிதன்னைக்கெண்டையொண்கண்ணிகாணுகொலோ.

அந்.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தானவனித்யாதி) * பெரியனாகி வந்தவவுணனு டல் கீண்டுகந்தவன் படியைக் கீழேநுஸந்தித்தாராய், * உவந்தவுள்ளத்தன யுலகமளந்தவன் அவனையாகையால் அவன்படி தன்னையதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“வானவர்கோண” என்கையால் (க) “நஸுஜிதீஸ்வநாதிநி- நம இத்யேவவாதி நஃ” என்பார்படி இவருக்குண்டென்னுமது தோற்ற “வணங்கித்தொழ”என் துக்குத் தாத்தர்யமருளுகிறார் (அவர்களோடித்யாதி). ... (ரு)

(க) பார-சாந்தி-௩௩௭-௪௦.

களஉஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப,க-தி, கூ-பா, நேசமிலாதவர்க்கும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நேசம்	பரபக்தியானது	தேசம்எல்லாம்	எல்லாச்சேதநர்களாலு
இலாதவர்க்கும்	இல்லாதவர்களுக்கும்	ம்	[னம்]
நினையாதவர்	(ஈஸ்வர னில்லையெ	வணங்கும்	ஆஸ்ரயிக்கப் படுமவ
க்கும்	ன் கைக்காகிலும்)	திருமாலிருஞ்	திருமாலிருஞ் சோலை
	தத்விஷய கஸம்ருதி	சோலை	யிலே
	யில்லாதவர்களுக்கும்	நின்ற	வந்து ஸந்நிஹிதனாய்,
அரியான்	கிட்டக்கூடாதவனா	கேசவநம்பிதன்	ப்ரஸுஸ்தகேபுறையி
	ய்,(பரபக்தியையும்,	னை	ருக்கிற எம்பெருமா
	அத்வேஷத்தையும்	னை,	னை,
	பிறப்பிக்கக்காக)	கெண்டை	கெண்டை மத்ஸ்யம்
வாசம்	பரிமளப்ரசுரமான	போலே	
மலர்	புஷ்பங்களையுடைய	ஒண்	ஒளிபொருந்திய
பொழில்	சோலைகளாலே	கண்ணி	கண்களையுடையளான
குழி	குழப்பட்ட		விவள்
வடமாமதுரை	திருவடமதுரையிலே	காணும்	கொல்லுகண்டிவிட வல்லளே
பிறந்தான்	வந்தவதரித்தவனாய்,	யோ?	(க)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (நேசமிலாதவர்க்கும் நினையாதவர்க்கு மரியான்) பரப (ஃ)க்தியில்லாதார்க்கும், ஈஸ்வரனில்லையென்கைக்காகிலும், நினையாதவர்க்குமரியான். “சதுர்விம்ஸதிதத்வாத்மிகையாயிருக்கும் ப்ரக்ருதி, பஞ்சவிம்ஸகன் ஆத்மா, ஷட்விம்ஸகன் ஈஸ்

அநு;—ஆறும்பாட்டு. (நேசமித்யாதி) :: உவந்த வுள்ளத்தனாயுலக மனந்தவன் :: கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவனை அதிமாதுஷேசேஷ்டிதங்களாலே ஸ்மரிப்பிக்கையாலே முதற்பாட்டிலே ப்ரஸுஸ்தானை கோவலர் கோவிந்தனுடைய நிஃசேஷ்டிதங்களை மூன்று பாட்டாலே அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“நேசம்-அதில்கேஹமாய், அதில்லாதவர்” என்றபோதே, நினையாமை வித்தபட்டு? “நினையாதவருக்கும்” என்று சொல்லுவானென்னென்ன; இதுக்கு இரண்டிதம்க உருளுகிறார் (ஈஸ்வரனியாதி வாக்யதவ்யத்தாலே). இத்தால் ஈஸ்வரன் விஷயத்திலும் நிஷேதார்த்த ஸம்ருதியில்லையென்றும், தத்பபரிகணநம் தானுமில்லையென்னவும் ப்ரஸக்தியில்லாதபடிபரிகணந மில்லாதவரென்றும் தாத்பர்யதவ்யம் சொல்லிற்றாயிற்று. அன்றிக்கே கீழ்வாக்ய விவரணம் “சதுர்விம்ஸதித்யாதி” என்று-ஏகார்த்தமாகவுமாம். நேசமில்

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, எ-பா, புள்ளினைவாய். களஉந.

வான்” என்று பரிகணித்ததில்லை என்று மதுவுமின்றிக்கே யிருக்கை. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று. பரபக்திக்கும் அத்வேஷத்துக்கும் வாசியவயாதே தன்னைக் கொடுப்பானொருவனென்கை. (வாசமித்யாதி) பரபக்தியையும் அத்வேஷத்தையும் பிறப்பிக்கக்காக வந்தவதரித்தவன். (தேசமித்யாதி) அந்த அவதாரப(ங்)லமிருக்கிறபடி. (கேசவ நம்பிதன்னை) ப்ரஸஸ்த கேசவையிருக்கிறவனை. (கெண்டையித்யாதி) அக்குழலுக்குத் தகுதியான அவயவசோபையையுடையவன் கிட்டவல்லளேயோ? .... (சு)

மூ;—புள்ளினைவாய்பிளந்து பொருமாகரி கொம்பொசித்து கள்ளச்சகடுதைத்த கருமாணிக்க மாமலையை தெள்ளருவிகொழிக்கும் திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற வள்ளலேவாணுதலாள் வணங்கித்தொழ வல்லன்கொலோ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புள்ளினை	ப(2)காஸாரணுடைய	கருமாணிக்க	கருத்துப் பெறுத்திரு
வாய்	வாயை	மாமலையை	ப்பொரு மாணிக்க
பிளந்து	கிழித்து,		மலைபோலே ஸ்ர
பொரு	யுத்தோந்முகமாய்		மஹரமான வடி
மா	பெரிய வடிவையுடைய		வையுடைய,
	யதான	தெள்	தெளிந்த
கர்	குலவயா பீடத்தினு	அருவி	அருவிகளானவை
	டைய	கொழிக்கும்	கொழித்தெறடாநின்
கொம்பு	கொம்பை		றுள்ள
ஒசித்து	முறித்தெறிந்திட்டு,	திருமாலிருஞ்	திருமாலிருஞ்சோலை
கள்ளம்	கருத்ரிமமே வடிவான	சோலை	யிலே
சகடு	சகடாஸாரனை	நின்ற	வந்து நின்றருளின
உதைத்த	திருவடிகளால் துக	வள்ளலை	பரமோதாரண யிருந்து
	ளாய்ப் போம்படி		ள்ள ஸர்வேஸ்வர
	பண்ணியருளிய,	வாள்	ஒளிபொருந்திய [னை
		துதலாள்	நெற்றியை யுடையளா
			ன விவள்
			வணங்கித் தொழ வல்லன் கொலோ.

லாதவருக்கு அரியன் என்னலாம்; த்வேஷாதிக்யத்தாலே. நிஷேதார்த்தமும் நிணயாதவர்க்கு அரியன் என்னவேணுமோவென்ன, பலித்தவர்த்தத்தை அருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). (அத்வேஷத்துக்கும்) என்றது - அந்யார் த்தமாகிலும் நினைத்ததுக்குமென்கை. இத்தால் கண்டாகாரணதிகளுக்கும் மோக்ஷத்தைக் கொடுத்த நீர்மையினதிசயம் சொல்லிற்றாயிற்று.

௧௪௨௪ பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, அ-பா, பார்த்தனுக்கு.

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) பகாஸுரன் வாயைக் கிழித்து, புத்தோந்முகமாய்ப் பெரியவடிவையுடைத்தாய்க்கொண்டு வந்த சுவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாஸேநப்போக்கி, க்ருத்ரிமசகடமானது-முலைவரவு தாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்த திருவடி கருக்கிலக்காய்த்துகளாய்ப் போம்படிபண்ணி, விரோதிநிரஸநத்தாலே வளர்ந்து புகர் பெற்று நின்றநிலை. (தெள்ளருவியித்யாதி) விரோதிநிரஸநத்தால் வந்த ஸ்ரமமடைய ஆற்றலாம்படியான தேசமாயிற்று. தெளிந்த அருவிகளானவை கொழித்தெறடா நின்றுள்ள திருமலையிலே தன்னை ஸர்வஸ்வதாநம்பண்ணிக் கொடுநிற்கிறவனை; அந்த ஓளதார்யத்துக்கு நாம் இலக்காக வேணுமென்றிருக்கிற இவருடைய மனோரதம் ஒருபடித்தலைக்கட்டவற்றேயோ? (எ)

மூ;—பார்த்தனாக் கன்றருளிப் பாரதத்தொருதேர் முன்றின்று
காத்தவன்றன்னை விண்ணோர்கருமாணிக்ககாமலையை
தீர்த்தனைப்பூம்பொழில்சூழ் திருமாலிருஞ் சோலைநின்ற
மூர்த்தியைக்கைதொழவும்முடியுங்கொலென் மொய்குழற்கே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	ஸத்ருபகஷமான தூர்	தீர்த்தனை	பரமபவித்ரனாய்,
	யோதநாதிகள் மி	பூ	தர்ஸநீயமான
	கைத்தவன்று	பொழில்	சோலைகளாலே
பார்த்தனுக்கு	அர்ஜுனபக்கவிலே	சூழ்	சூழப்பட்ட
அருளி	க்ருபை பண்ணி	திருமாலிருஞ்	திருமாலிருஞ்சோலை
பாரதத்து	பாரதயுத்தத்திலே	சோலை	யிலே
ஒரு	அத்விதீயமான	நின்ற	வந்து ஸந்நிஹிதனான
தேர் முன்றின்	ரதத்தின் முன்னே நி	மூர்த்தியை	ஸர்வேஸ்வரனை
று	ன்று	என்	என்வயிற்றில் பிறந்த
காத்தவன்தன்	(அந்த அர்ஜுனனை)	மொய்குழற்கு	அடர்ந்த கூந்தலையு
னை	நோக்கினவனும்,		டைய விவனாக்கு
விண்ணோர்	தீத்யஸூரிகளுக்கு		
கருமாணிக்க	நீலபர்வதம்போல் அது	கைதொழவும்	அவனைத்தொழுதலும்
மாமலையை	பாத்தமான வடி	முடியுங்கொல்	தலைக்கட்டுமோ? (அ)
	வையுடையனும்,		

௪௩;—ஏழாம்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) தாத்பர்யமருளிச்செய்து சப்தார் த்தமருளுகிறார் (தெளிந்தவித்யாதி). "வணங்கித்தொழ" என்கையாலேமனோ ரதம் இவளுக்கிதுவேமென்றருளுகிறார் (அத்தவித்யாதி). ... (எ)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, வலம்புரியாழியனை. களஉரு

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (பார்த்தனுக்கன்றருளி) சத்ருபகூமான தூர்யோதநாதிகள் மிகைத்தவன்று, க்ருஷ்ணன் அர்ஜுநன் பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி பாரதஸமரத்திலே சத்ரு நிரஸநத்துக்குப் பரிகரமான தேரிலே ரதிரையச் சிறுமவனுக்குத் தானிலக்காய்க்கொண்டு உடம்புக்கீட்டாதே வெறுங்கையோடேநின்று, அவனை நோக்கினவனை. ஒருவிபூதிக்காக முன்நின்றபடி சொல்லுகிறது. இப்படி சத்ருக்கள் முன்னே தன்னை அழிவுக்கிட்டவனை. இப்படி நோக்கினவன்றொரென்னில்; (விண்ணோரித்யாதி) நித்யஸூரிகள் பரிந்து நோக்க, அவர்களுக்கு அதுபாவ்யமாய், ஸ்ரமஹரமாய், ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவவ யுடையனயிருக்கிறவனை.

(தீர்த்தனை) அவர்களுக்கு அவ்வடிவை அதுபவிக்கைக்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற விருப்பு - தன்பேறுகையால் வந்த சுத்தியையுடையவனை. (பூம்பொழிவித்யாதி) அவர்களதுபவித்த வடிவழகை இங்குள்ளார் இழுவாதபடி தனக்கு வாஸஸ்த்தாநமாகப் போரும்படி தர்ஸநீயமான பொழிலாலே சூழப்பட்டதிருமலையிலே நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனை. (கைதொழவித்யாதி) தன்மயிர்ப்புடியாலே இவனைத்துவக்கவல்ல இவன் அவனைத் தொழுதாளாய்த் தலைக்கட்ட வல்லனையோ?. .... (அ)

மூ;—வலம்புரியாழியனை வரையார்திரடோளன்றன்னைப்

புலம்புரிநூலவனைப்பொழில் வேங்கடவேதியனைச்

சிலம்பியலாறுடைய திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற

நலந்திகழ்நாரணனை நனுகுங்கொலென்றன்னுதலே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வலம்புரி	வலம்புரிச்சங்கையும்	புலம்புரி	கண்டாரிந்தரியங்கள்
ஆழியனை	திருவாழியையுமுடை		தன் பக்கல்துவக்
வரைஆர்	மலைபோலே [யனாய்,		கும்படியான
திரள்	திரண்டிருந்துள்ள	நூலவனை	திருயஜ்ஞோப வீதத்
தோளன் தன் திருத்தோள்களை யு			தை யுடையனாய்,
னை	டையனாய்,		

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (பார்த்தனுக்கித்யாதி) பார்த்தன்தேருந்தது ஒருபார்த்தனுக்காகவோ? ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காகவும், தேவர்களுக்காகவுமன்றோவென்ன; அது உபலக்ஷணமென்கிரார் (ஒருவித்யாதி). ... (அ)

களெசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா; வலம்புரியாழியனை.

பொழில்	சோலெகுத்த	சின்	வந்து ஸந்நிஹிதனும்,
வேங்கடம்	திருவேங்கட மலைய்	நலந்திகழ்	எழுந்தருளிய,
	லே நின்றருளுமக		நன்மைவிளங்காரின்
	ஐய்,	காரணனை	ள்ள
வேதியனை	வேதைக ஸமதிகம்ப	என்	பூமந்நாராயணனை
	ஐய்,		என்வயிற்றில் பிறந்
சிலம்பு இயல்	துப்பு கண்ணைய யு	நல்துதல்	வளாய்
ஆறுஉடைய	டைத்தான		விலகாணமான நெ
திருமாலிருஞ்	திருமாலிருஞ்சோலைய்	நணுகும்மொல்	றியையுடையளா
சோலை	லே		வின்
			(அவனைக்) கிட்டிவி
			வல்லளையோ. (

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வலம்புரியித்யாதி) ஆஸ்நித ரச
 ணத்துக்கிடான பரிசுத்தையுடையவனை. அப்பரிகரத்தை யெழு
 யவும் ரக்ஷிக்கைக்கிடான தோளமிடுக்கையுடையவனை. ரக்ஷித்தில
 னேயாகிலும் விடவொன்னுதபடி கண்டாரிந்தரியங்கள் தன் பக்
 லிலே துவக்கைக்கிடான திருயஜ்ஞோபவீதத்தை யுடையவனை
 ரக்ஷிக்கைக்குப் பாங்காக ரக்ஷயலர்க்கமுள்ள விடந்தேடி, வேதை
 ஸமதிகம்பனாய்வைத்துக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி திருமலையிலே நின்
 வனை. அது தன்னைப் பாத்வத்தோடொக்கச் சொல்லலாம்படி
 எத்தனையேனும் சாலத்தன்னியர்க்கும் முகம் கொடுத்துக்கொ
 இத்திருமலையிலே நிற்கிற நிர்மையில்ஏற்றத்தையுடையவனை. நித்ய
 ஸ-ஹிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஒக்கமுகம் கொடுத்துக்கொண்டி
 ருக்கிற விடமிதே இவ்விடம். ஸ்வர்க்கத்தில் அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் வ
 தாஸ்ரயிக்க, அவர்களுடைய சிலம்பினுடைய ஸ்வபாவத்தை யுடை

அந்;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வலம்புரியித்யாதி) கோவலனுவன் * மந்
 பாய் வடவேங்கடவனுக்கையாலே, வடமாமலையப்பனை அதுபவித்துக்கொண்டு
 தென்திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் அழகரையும் சேர்த்து அதுஸந்திக்கி
 ரென்று ஸங்கதி.

“புலன்களடையத்தன் பக்கலிலே, புரியும்படியான-திரும்பும்படியான
 என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யம் (ரக்ஷித்திலனித்யாதி). “அப்ஸரஸ்ஸு
 கள் ஆஸ்ரயிப்பார்கள்” என்று சேஷம்பூரித்து, வாக்யத்வயமாக யோஜிப்பத
 (ஸ்வபாவத்தை) - சப்திக்கையை. ... .. (ச

பெரியதிருமொழி, க-ப, க-தி, க0-பா, தேடற்கரியவனை. களஉஎ

ந்தான ஆற்றையுடைய திருமலையிலேவந்து நிற்கிறகல்யாணகுணங்
ளாலும் உஜ்ஜ்வலிதனாகநின்றதுள்ள ஸர்வாதிகுண ஸர்வேஸ்வர
னக் கிட்டுகைக்கு யோக்யமான அழகையுடைய இவன் அவனைக்
கிட்டிவிட வல்லனையோ? .... (க)

மூ;—தேடற்கரியவனைத் திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற
ஆடல்பறவையனை யணியாயிழை காணுமென்று
மாடக்கொடியுமதின்கூழ் மங்கையார் கலிகன்றிச்சொன்ன
பாடல்பனுவல்பத்தும் பாயில்வார்க்கில்லை பாவங்களே.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம். (க0)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேடற்கு	(ஸ்வயத்தந்தாலே)	கொடி	கொடிகளோடு கூடின
	தேடுகைக்கு	மதிள்	திருமதிள்களாலே
அரியவனை	அஸக்யனாய்,	கூழ்	கூழப்பட்ட
திருமாலிருஞ்	திருமாலிருஞ் சோலை	மங்கையார்	திருமங்கையிலுள்ளார்
சோலை	யிலே		கு ப்ரதாநரான
நின்ற	வந்து ஸந்நிஹிதனாய்,	கலிகன்றி	கலியன்
ஆடல்பறவை	பெரிய திருவடியை	சொன்ன	அருளிச்செய்த
யனை	வாஹநமாகவுடைய	பாடல்	பாடலான
	ணை ஸர்வேஸ்வர	பனுவல்பத்து	பாசுரங்களின்பத்தையு
	னை	ம்	ம்
அணிஆய்	தரிக்கப்பட்டனவான	பயில்வார்க்கு	அப்பயிப்பார்க்கு
இழை	ஆபரணங்களையுடைய	பாவங்கள்	ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்
	ளான விவன்		களான பாபங்கள்
காணும் என்று	காணுமென்று,	இல்லை	கழியப்பெறும். (க0)
மாடம்	மாடங்களில் நாட்டின		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தேடற்கரியவனை) தானே தன்னைக்
கொடுவந்து காட்டில் காட்டுமத்தனையல்லது, ஸ்வயத்தந்தால் ஒரு
வராலும் ப்ராபிக்க அரிதானவனை. (திருமாலித்யாதி) திருவடி திருத்
தோளிலே ஏறித்திருமலையிலே வந்து தன்னைத்தானே கொடுவந்து
காட்டினவனை. அவனைக்காண்கைக்கிடாகத் தன்னை அவங்கரித்துக்

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (தேடற்குத்தாதி) “அணி-தரிக்கப்பட்ட, ஆய்-
ஆன, இழைகளையுடையவன்” என்றாய் தாத்பர்யம் (அவனையித்யாதி). “காணு

கனடா பெரியதிருமொழி, கூ-ப, 30-தி, எங்கனெம்மிறைப் ப்ரவேசம்.

கொண்டிருக்கிற இவன் சாஸுமென்று, மாடக்கொடிகளோடு கூடின மதின்கள் இவற்றிலே சூழ்த்திருக்கிற திருமங்கையிலுள்ளார்க்குப் ப்ரதாரான ஆழ்வாருளின் செய்த பாடலான பனுவல்பத்தையும் அப்பவிப்பார்க்குப் ப்ராப்திப் ப்ரதிபத்தகங்காடங்கலும்போம். காணுங்கொலோ என்கிற ஸம்சயம் இவர்தம்மோடேயாய், இவருடையப் ப்ரபத்தத்தை அப்பவிப்பார்க்குப் ப்ராப்தியில் ஒருகண்ணழிவில்லை.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

ஒன்பதாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி

எங்கனெம்மிறைப் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—எங்கனெம்மிறையின் ப்ரவேசம்:—ஸர்வாபேக்ஷிதப் ப்ரதனாங்கொண்டு திருமங்கையிலே வந்து நிற்கிற நிலையை அதுஸந்தித் தார்க்கிழ். அத்தனைபொதுவான நிலைதவிர்ந்து ஆஸ்ரிதர்க்கே ஸ்வம் மாய்க்கொண்டு திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளி நிற்கிற நிலையை அதுஸந்திக்கிறார். அவன் பண்டு, பெற்ற தம்ப்பன் பகையாகம்” என்றது - காணுங்கொலோ என்று ஸம்ஸரித்து நிர்ஸயித்த நிர்ஸயமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (காணுங்கொலென்கிறவித்யாதி). ஸம்ஸரபூர்வகமாக நிர்ஸயிக்கவேண்டாதே, முதலடியிலேதானே நிர்ஸிதமென்கை. ... .. (க0)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அநு;—எங்கனெம்மிறையின் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே “மூவரில் முதல்வன்” இத்யாதிபாலே பொதுவாக ஸகலருக்கும் உபகரித்தபடிகளை அதுஸந்தித்தவர்-கீழ்த்திருமொழியிலே “எங்கனெம்மிறை” என்று உபக்ரமித்த படியைத் திருவுள்ளம்பற்றி-எங்கதியருளுகிறார் (ஸர்வேத்யாதி). (ஸர்வாபேக்ஷிதப் ப்ரதனாங்கு) என்றது - ஸர்வருக்கும் அபேக்ஷிதங்களைக்கொடுப்பான் என்கை. அநாத் (நு)ர்க்கே ஸ்வம்மானடபை உபபாதித்துக்கொண்டு நிகமிக்கிறார் (அவ

பரியதிருமொழி, கூ-ப, ௧௦-தி, க-பா, எங்கெம்மிறை. ௧௭௨௯

ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குதவி, அவன் விரோதியைப்போக்கி *அதிருங்கழல் பொருதோளிரணியனாகம் பிளந்தரியாய், உதிரமனைந்த கையோடே நிற்கிற தேசமென்றும், அவன் தான் அநேகமவதாரங்கள் பண்ணி ஆஸ்ரிதர்க்கு உதவினவென்றும் நினைத்து, அத்தனை பொதுவான நிலைதவிர்ந்து ஆஸ்ரிதர்க்கே ஸ்வம்மாய்க்கொண்டு திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளி நிற்கிறவனுடைய ஸௌலப்யத்தை அதுஸந்தித்துப் பிரதாய் அதுபவிக்கிறார். ப்ரஹ்லாதாதிருக்கு (௧) “ஊ ஸ்ரீ ஊ ௧௦ ஸ்ரீ ஸ்-மத்தஸ்ஸர்வமஹம்ஸ்ர்வம்” என்னலாம் படி ஹ்ருதயத்தை விடாதேயிருந்து ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணுமவன் திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானென்கிறார். ....

மூ;-

எக்கெம்மிறையெம்பிரா னிமையோர்க்கு நாயகனைத்தடியவர்
தங்கள் தம்மனத்துப் பிரியாதருள்புரிவான்
பொங்குதண்ணருவிப்புதம்செய்யப் பொன்களேசிதறவிலங்கொளி
செங்கமலமலரும் திருக்கோட்டியூரானே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எங்கள் எம் இ	எங்களுக்கு அஸாதா	அருள்புரிவா	(அவர்களுக்கு)ப்ரஸாத
றை	ண ஸ்வாமியாய்,	ன்	த்தைப் பண்ணுமவ
எம்பிரான்	எங்களுக்கு அஸாதா		ண எம்பெருமான்,
	னோபகாரகனாய்,	பொங்கு	கிளர்த்தியையுடைய
இமையோர்க்	நித்யஸூரிகளுக்கு		தாய்
கு		தண்	குளிர்த்திருந்துள்ள
நாயகன்	நிர்வாஹகனாயும்,	அருவிசெய்ய	அருவிகளோடொத்த
எத்து	ஸ்தோத்ரம் பண்ணு		(அருவிகள் நீர்மாறு
	நின்றுள்ள		தே ஒழுகுமாபோ
அடியவர்தங்	அடியார்களுடைய	புதம்	மேகங்களானவை [லே]
கள் தம்		பொன்களே	பொன்களையே
மனத்து	நெஞ்சிலே	சிதற	சிந்த
பிரியாது	பிரியாதேயிருந்து		

னியாதி). முதற்பாட்டில்ப்ரமேயத்தையருளுகிறார் (ப்ரஹ்லாதேத்யாதி). ப்ரஹ்லாதன்நிமித்தமாக ருஷிகள் கோஷ்டிபண்ண; அதுக்காகப்ரத்யக்ஷமாகைபாலே திருக்கோட்டியூரென்றுபேராகையாலே (ப்ரஹ்லாதாதிருக்கு) என்று.

(௧) வி-பு-க-க-அரு.

க௭௩0 பெரியதிருமொழி, க-ப, ௧0-தி, க-பா, எங்கனெம்மிறை.

(அத்தாலே)	அலரும்	(மாறாதே) அலரானின்
இலங்குஒளி மிக்க ஒளியையுடைத்	றுள்ள	
தாய், [னவை	திருக்கோட்டி	திருக்கோட்டியூரிலே
செம்கமலம் செந்தாரைமலர்களா	யூரானே	ஸந்நிஹிதனான வன். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (எங்கனித்யாதி) எங்கனிலே விரிந்த சொல்லு “எம்” என்று; எங்கள் ஸ்வாமியென்றபடி. (எம்பிரான்) உபகாரகன். (இமையோர்க்குநாயகன்) * அயர்வறுமமரர்களதிபதி. அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்து ஆஸ்திரான எங்களுக்கு ஸ்வாமியாய், உபகாரகனுமாய். (எத்தடியவர்தங்கள் தம்மனத்து) “அடியவர்தங்கள்” என்றது - அடியவர்க்கென்றபடி. தம்திருநாமத்தைச் சொல்லி எத்தும்படியாக நெஞ்சைப்பிரியாதேயிருந்து அவர்களுக்கு ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணுமவன். பொங்கென்று - மேலுக்கு. புதம்-அம்புதம்;- ஆகிறது-மேகம்.

(பொங்குதண்ணருவிப்புதம்செய்ய) கிளர்ந்து ஸ்ரமஹரமான அருவிகள் நீர்மாறாதே ஒழுகுமாபோலே. (புதம்பொன்களேசிதற) மேகம் பொன்களையே சிந்த. அத்தாலேமிக்க ஒளியையுடைத்தாய், செந்தாமரைகள் மாறாதே அலர்ந்ததிருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானவன். .... (க)

அநு;-முதற்பாட்டு. (எங்கனித்யாதி). “எங்கள்” என்றும், “எம்” என்றும் புருத்தமன்றோவென்ன (எங்கனிலேயித்யாதி). “எங்கள்” என்றபதத்தில்அர்த்தத்தைத்தானேவ்விக்கிற்சொல்லென்றபடி. இரண்பெதம்சொன்னதுக்குப்ரயோஜனம் (எம்மென்றித்யாதி). அஸாதாரணயம்தொற்ற “எம்மிறை” என்று விசேஷித்தாரென்றுகருத்து. “எம்பிரான்” என்றவிடத்திலும், “எம்” என்றது அஸாதாரணயத்தோதகமென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார். (உபகாரகன்) என்று. “தங்கள்” என்றும், “தம்” என்றும் இரண்டிருக்கையாலே, இதுவும் விரிந்த சொல்லாகை உசிதமென்று விவக்ஷித்து, அடியவரானதங்களுக்கே, அஸாதாரணமான-பய்யமானவென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (அடியவரித்யாதி).

(பொங்கென்று) என்றது-“பொங்குதண்ணருவி” என்றதென்றபடி. (மேலுக்கு) என்றது-புதமென்கிறபதத்துக்கு மேலேயிருக்கிற செய்யவென்கிறபதத்துக்கென்றபடி. இப்படி அர்வயித்தக்ரமத்திலே அர்த்தமருளுகிறார் (கிளர்ந்தித்யாதி). “செய்ய” என்றது-ஒத்தவென்றும், (ஒழுகுமாபோலே) என்றது. (க)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௧௦-தி, உ-பா, எவ்வநோய். ௧௭௩௧

மூ;—எவ்வநோய்தவிர்ப்பானெமக்கிறையின்னகைத்துவரவாய்நிலமகள்
செவ்விதோயவல்லான் திருமாமகட்கினியான் [தம்
மௌவல்மலைவண்டாடும் மல்லிகைமாலையோடு மணந்தமாரு
தெய்வநாறவரும் திருக்கோட்டியூரானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எமக்கு	எனக்கு	இனியான்	போக்யபூதனான
இறை	வகுத்த ஸ்வாமியாய்,		எம்பெருமான்,
எவ்வம்	துக்காவஹமான	வண்டு	வண்டுகளானவை
நோய்	வியாதிகளை	ஆடும்	(மதுபாநார்த்தமாக) ஆடாரின்னுள்ள
தவிர்ப்பான்	போக்குகைக்காக,	மௌவல்மலை	ஜாதிமல்லிகைப் பூமா லையோடும்
இன்றகை	புன்சிரிப்பையும்	மல்லிகைமலை	மல்லிகைப்பூயாலே
துவரவாய்	சிவந்த அதரத்தையு முடைய	யோடும்	யோடும்
நிலமகள்	சூரீ பூமிப்பிராட்டியி னுடைய	அணந்த	கூடியணந்த
செவ்வி	செவ்வியை	மாருதம்	காற்றானது
தோயவல்லான்	அதுபவிக்கவல்லனாய், (அத்தாலே) [கு	தெய்வம் நாற	அப்ராக்குதமான பரிம வரும் ளத்தை கந்தி(௩௩) க்கவந்துலாவா நிற்கிற திருக்கோட்டியூரான். (உ)

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. நம்முடைய துக்கங்களை யெல்லாம்
போக்குகைக்காகப் பிராட்டிமாரோடேகூடத் திருக்கோட்டியூரி
லே ஸந்நிஹிதனானென்கிறார்.

வ்யா;— (எவ்வநோயித்யாதி) எனக்கு வகுத்த ஸ்வாமியாகை

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (எவ்வநோயித்யாதி). கீழ்தமக்கு அஸாதாரணஸ்வா
மியாய் அருள்புரிவானென்றருளிச் செய்தார். இதில் புருஷகாரஸம்பத்தி
குறைவற்றிருக்கையாலே நம் துக்கங்களெல்லாம் போக்குமென்று அதுஸந்
திக்கிறாரென்று ஸங்கதியை உட்கொண்டு அவதாரிகையருளுகிறார் (நம்மு
டையவித்யாதி).

“எமக்கிறை - எவ்வநோய் தவிர்ப்பான்” என்றவயித்து, எவ்வம் - துக்
கமாய்த்தாத்பர்யம் (எனக்கித்யாதி). வண்டோடு-மௌவல் இத்யாதிக்கங்

௧௭௩௨ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௧௦-தி, ஈ-பா, வெள்ளியான்.

யாலே நம்முடைய துக்காவஹமான வ்யாதியைப்போக்கும் ஸ்வபா
வனம். (இன்னகைத்தவர்வாய்) இனியநகையையும் சிவந்த அதரத்
தையுமுடைய ஸ்ரீபூம்பிராட்டியுடைய செவ்வியை அதுபவிக்க வல்
வனம், அத்தாலே பெரிபிராட்டியாருக்குஇனியன். (க) “நக்ஷத்ர
ஊர்ஜி-நகஸ்சிந்தாபராத்யதி” என்றுகுற்றம்பொறுப்பிப்பாளொ
ருத்தியும், பொறைக்கு உவாத்நாயிருப்பாளொருத்தியுமாகக் கூடி
இனியனாயிருக்கிறவன். (மௌவலித்யாதி) மௌவல் மாலையோடும்
மல்லிகைமாலையோடும் மதுபாநம்பண்ணின் வண்டிகள் ஆடாநின்
றன. இவற்றோடேகூடி அணைந்தமாருதமுண்டு-காற்று, அதுஅப்ரா
க்ருதமான பரிமளத்தை கந்தி (Kṇ) க்கவந்து உலாவாநிற்கும்
திருக்கோட்டியூரானே. .... (உ)

மூ;—வெள்ளியான்கரியான்மணிநிறவண்ணன்விண்ணவர் தமக்கிறையெமக்
கொள்ளியானுயர்ந்தா னுலகேழுமுண்டிமிழ்ந்தான் [தசை
துள்ளுநீர்மொண்டுகொண்டு சாமரைக்கற்றை சந்தநமுந்திவந்
தெள்ளுநீர்புறவில் திருக்கோட்டியூரானே. (ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெள்ளியான் (க்ருதயுகத்திலே)	வெளுத்த நிறத் தையுடையனம்,	எமக்கு	எனக்கு
கரியான் (கலியுகத்திலே) கறுத் நிறத்தையுடைய னம்,		ஒள்ளியான்	தன்னழகைக் காட்டி த்தந்தவனம்,
மணிநிறவண் னை (தம்பையுகத்திலே)	பாசியின் பசம்புறம் போன்றநிறத்தையு டையனம்,	(ப்ரளயகாலத்திலே)	
விண்ணவர்	நித்ய ஸுரிகளுக்கு	உலகு எழும்	ஸப்தலோகங்களையும்
தமக்கு		உண்டு	திருவயிற்றிலேவை த்து நோக்கி
இறை	நிர்வாஹகனம்,	உமிழ்ந்தான்	(பிறகு) வெளிநாடு காண உமிழ்ந்தனர்
உயர்ந்தான்	ஸர்வஸ்மாத்தபரனம், (இப்படியிருந்தும்)	துள்ளும்	குறுந்திவிலைகளையுடை
		நீர்	நீரானது [ய
		சாமரைக்கற்றை	சாமரத்திரளையும்
		சந்தனம்	சந்தநத்தையும்

யம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (மௌவலித்யாதி). ... (உ)

(க) நாயு-கக்க-சச.

மொண்டிகொ இழுத்துக்கொண்டு	தெள்ளும்நீர் கொழிக்கும்ஸ்வபாவத்
ண்டிவந்து வந்து	தையுடைய
உந்தி அசை தள்ளி அலையாநிப்ப	புறவில் பர்யந்தத்தையுடைத்
தாய்	தான
	திருக்கோட்டியூரான். (௩)

அவ;—மூன்றும்பாட்டு. அவ்வோயுகங்கள் தோறும் ஆய்ரயிப் பார் உகந்த திருநிறத்தைத்தானும் உகந்துகொண்டு ப்ரளயாத்யா பத்துக்களிலும் உதவும்ஸ்வபாவனுவன் திருக்கோட்டியூரிலே ஸந் நிஷிதனா நென்கிறார்.

வ்யா;—(வெள்ளியானித்யாதி). க்ருதயுகத்திலே வெறுத்த நிறத்தையுடையனாய், கலிகாலத்தில் ஏதேனும் வடிவுகொண்டாலும் விரும்புவாரில்லாமையாலே கறுத்ததிருநிறத்தையுடையனாய், த்வாபரத்திலே நீலநிறத்தையுடையனாய், அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், ஸர்வாதிகனய்வைத்து, எனக்குவைத்தகண்வாங்கவொண்ணாதபடி தன்னழகைக்காட்டி, ப்ரளயாபத்தில்ஜகத்தைஉண்டு ஆபத்ஸகனய் உமிழ்ந்தவன்.

“ துள்ளுநீர் ” என்று - மேலுக்கு. குறுந்திவலைகளையுடைய திரைகளாலே நீரானது சாமரத்திரளையும் சந்தந்தையும் இழுத்துக்கொண்டிவந்து தள்ளி அலையாநிப்பதாய்; (தெள்ளுநீர் புறவில்) கொழிக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடைய பர்யந்தத்தோடேகூடின திருக்

அந;—மூன்றும்பாட்டு. (வெள்ளியானித்யாதி) பிராட்டிமார் அருகேயிருக்கையாலே நம்முடைய துக்கங்களைத் தீர்ப்பானென்றார் கீழ்; அதுக்கடியான ஆபத்ஸகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி திருவுள்ளம் பற்றி அவதாரிகை யருளுகிறார். (அவ்வோவித்யாதி).

(கறுத்த திருநிறத்தை) என்றது - * முழுதும் நிலைநின்ற கொண்டல் வண்ணமான ஸ்வாபாவிகவர்ணத்தைச் சொன்னபடி. (நீலநிறத்தை) என்றது - * பாசியின் பசும் புறம் போன்ற நிறமென்கை. “உயர்ந்தான் - எமக்கொள்ளியான்” என்றந்வயித்தருளுகிறார் (ஸ்ரவேத்யாதி).

(மேலுக்கு) என்றது- “அசை” என்கிற பதத்துக்குச் சேஷமென்றபடி. “சாமரைக் கற்றை சந்தனம் மொண்டிகொண்டிவந்து துள்ளு நீராய், - துளி துளியான நீராய், அசைந்து துள்ளுகை ஸ்வபாவ மாகவுடைத்தான புறவில்” என்று அந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றித் தாத்தர்யம் (குறுந் திவலையென்று துடங்கி, ஊரானே என்னுமளவும்). அந்வயம் முன்புபோலே தானே

சௌக்ய பெரியதிருமொழி, க-ப, ௧௦-தி, ச-பா, ஏறுமேறி.

கோட்டியூரானே. (தென்னுநீர்) தெளிந்த நீரையுடைய பர்யந்த
மென்னுமாம்; (துன்னுநீர்) தெழித்துவருகிற நீரானது. .... (௩)

மூ;—

ஏறுமேறியிலங்குமொன்மழப்பற்று மீசற்கிசைந்துடம்பிலோர்
கூறுதான்கொடுத்தான் குலமாமகட்கினியான்
நாறுசென்பகமல்லிகைமலர் புல்லி யின்னினவண்டுன்னதும்
தேறல்வாய்மடுக்கும் திருக்கோட்டியூரானே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏறு ஏறி	வ்ருஷபத்திலேயேறி	இனியான்	இனியனுயிருந்துள்ள
இலங்கும்	உஜ்ஜ்வலமாய்		ஸர்வேஸ்வரன்,
ஒண்	அழகிதான	இன்	தர்ஸநீயமாய்
மழ	'மழு' என்னும் ஆயு	இள	பால்யாவஸ்த்தமான
	தத்தை	வண்டு	வண்டானது
பற்றும்	கையிலேந்திக்கொண்	நாறு	பரிமளத்தையுடைய
	டிநாநின்ற	செண்பகம்	செண்பகப்பூவையும்
சுசற்கு	ருத்ரனுக்கு	மல்லிகைமலர்	மல்லிகைப்பூவையும்
இசைந்து	திருவுள்ளமொருப்	புல்லி	தழுவி*
	பட்டு	நன்னதும்	மிகவும்விலகாண்மான
உடம்பில்	தன் திருமேனியில்	தேறல்	தேனிலே
ஒர்சூறு	ஒருபாகத்தை	வாய்	வாயைவைத்து
கொடுத்தான்	கொடுத்தருளினவ	மடுக்கும்	உட்கொள்ளா நின்று
	னும்,		ள்ள,
குலமாமகட்கு	பெரியபிராட்டியார்க்கு		திருக்கோட்டியூரான். (ச)

அவ;—நாலாம்பாட்டு. பிராட்டியோடொக்க ருத்ரனுக்கும் திரு
மேனியிலே திடங்கொடுத்த சேவான் திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நி
ஸ்திதனுனென்கிறார்.

திருவுள்ளப்பற்றி "துல் லுநீர்" என்றதற்கும், "தென்னுநீர்" என்றதற்கும்
அந்ததாந்தமருளுகிறார் (தெளித்தவிய்யாதி). ... ... (௩)

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (ஏறுமீத்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஆபத்தைவாதி
குணங்களைச் சொன்னார். தாழ்ந்தார்க்கு முகம் கொடுத்து ஆபத்தைப் போக்கு
மோவென்ன; ஸுசைல வென்கிருரென்று திருவுள்ளப்பற்றி அவதாரிகை
யருளுகிறார் (பிராட்டியித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௧௦-தி, ௫-பா, வங்கமாகடல். ௧௭௩௫

வ்யா;—(ஏறும்த்யாதி) வ்ருஷபத்திலேயும் ஏறி, உஜ்ஜ்வலமான அழகிய மழுவைப்பற்றும் நுத்ரனுக்கு; ஸர்வேஸ்வரன் திருவடியை வாஹமாகவுடையனாயிருக்குமாகில் ஓர் எருத்தை ஏறி, அவன் திருவாழியைப்பிடிக்குமாகில் ஒருமழுவைப்பிடித்து இப்படி தூர் மாநியான நுத்ரனுக்கு தூர்மாநம்பார்த்து உபேக்ஷியாதே இசைந்து திருமேனியிலே ஒருகூறுகொடுத்தவன். (குலம்த்யாதி) பெரியபிராட்டியாருக்கு (க) “பித்தர்பனிமலர்மேல் பாவைக்கு” என்கிறபடியே அவளோடொக்க இவனுக்கும் திருமேனியிலே இடம் கொடுத் தவன். “நாறுசெண்பகம்” என்றுமேலுக்கு, பரிமளத்தைபுடைத் தான செண்பகப்பூ, மல்லிகை இவற்றைத்தழவி, இவற்றால்வந்த உஷ்ணமாற்றுகைக்கு தர்ஸநியமாய் பால்யாவஸ்த்தமானவண்டு அறவிலக்ஷணமான தேனிலே வாயை மடாநிற்கும் திருக்கோட்டி யூரானே. .... (ச)

மூ;—

வங்கமாகடல்வண்ணன் மாமணிவண்ணன் விண்ணவர்கோன்மது தொங்கல்நீண்முடியான் நெடியான்படி கடந்தான் [மலர் மங்குல்தோய் மணிமாடவென்கொடிமாகம் துயர்ந்தேறிவானுயர் திங்கள்தானணவும் திருக்கோட்டியூரானே. (௫)]

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வங்கம்	மரக்கலங்களையுடைய	விண்ணவர்	நித்ய ஸடீரிகளுக்கு
மாகடல்	மஹார்ணவம்போன்ற	கோன்	ஸ்வாமியாய்,
வண்ணன்	திருநிறத்தையுடைய	மது	தேனையுடைத்தான
மா	ஸ்லாக்க்யமான [வனம்,	மலர்த்தொங்கல்	பூமாலையோடுகூடிய
மணி	நீலமணிபோன்ற	நீள்	ஆதி(டி)ராஜ்யஸ்சேக
வண்ணன்	திருநிறத்தையுடைய		மான
	னாய்,		

“இசைந்து” என்றுவிசேஷித்த துக்குக்கருத்தென்னென்னவருளுகிறார் (ஸர்வேஸ்வரனிட்யாதி). (மேலுக்கு) என்றது - நாறு செண்பக மலர் புல்கி என்ற வளவை உட்கொண்டு, வண்டென்றபதத் துக்கு மேலே அந்வயித்துக் கொள்வதென்கை. இதுக்கதுருணமாக தர்ஸநியமாய், (பால்யாவஸ்த்தமான வண்டு) என்று வாக்யத்தைமுந்து அந்வயித்து, பரிமளேத்யாதியை அது ஸந்திப்பது. பருகும் என்னுதே, “மடுக்கும்” என்றதுக்குத் தாத்தர்யம் (இவற்றாலிட்யாதி). ... (ச)

(க) திருநெ-கஅ.

கௌகூ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௧0-தி, ௫-பா, வங்கமாகடல்.

முடியான்	திருவயிஷேகத்தை	வெண்	வெளுத்த
	யுடையனாய்,	கொடி	த்வ (ஈ) ஜ படங்க
கெடியான்	ஸர்வாதிகளாய்,		ளானவை
படி	பூமிப்பரப்படங்க	மாகம்மீது	ஆகாசத்தின்மேலே
கடந்தான்	தன் திருவடிகளால்	உயர்ந்து ஏறி	உயரப்பரந்து
	அளந்து கொண்ட	வான் உயர்	ஸ்வர்க்கத்திலே வர்த்
	ஸர்வேஸ்வரன்,		திக்கிற
மங்குல்	மேகங்கள்	திங்கள்தான்	சந்த்ரனை
தோய்	தவழப்பெற்ற,	அணவும்	சென்று ஸ்பர்ஸியாநி
மணி	ரத்நமயமான		ற்கிற
மாடம்	மாடத்திலே கட்டின		திருக்கோட்டியூரான். (௫)

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. பண்டு பூமியை அளந்துகொண்டவன் இப்போது திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானென்கிறார்.

வ்யா;—(வங்கமித்யாதி) மரக்கலங்களையுடைய மஹார்ணவம் போலேயுமாய், ஸ்லாக்ஷ்மமான நீலமணிபோலேயிருக்கும் திரு நிறத்தை யுடையனாய்; (விண்ணவர் கோன்) இவ்வடிவை நித்யஸூரிகளுக்கு போக்யமாகக்கொடுத்த அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய். (மதுமலரித்யாதி) தேனையுடைத்தான பூமாலையோடேகூடின ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவயிஷேகத்தை யுடையனாய், ஸர்வாதிகளாய், பூமியெல்லாம் தன்கால்கீழே இட்டுக்கொண்டவன். “மங்குல்” என்று மேலுக்கு. மேகத்தில் சென்று கிட்டி மணிமயமான மாடத்திலே கட்டின வெள்ளைக்கொடி ஆகாசத்தின்மேலே உயரப்பரந்து ஸ்வர்க்கத்திலே வர்த்திக்கிற சந்த்ரனைச் சென்று ஸ்பர்ஸியாநிற்கும். (வானுயர்நிங்கள்) மிகவுமூயராத்ந சந்த்ரனை அணையாநின்றதிருக்கோட்டியூரானே! .... (௫)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு (வங்கமித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன ஸௌஸ்ரீல்யத்தை பாத்வமென்னும்படி, வளர்ந்த சண்டாள விபாக (ஈ) மறவந்த நிரவதிக ஸௌசில்யத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“மாகம்மீதுயர்” என்று விசேஷிக்கையாலே இதுக்குறுப்பாக “மங்குல் தோய்” என்றது கொடிபதத்துக்கு விசேஷணமாக அநுஸந்திப்ப தென்று விவக்ஷித்து அர்வயம் காட்டுகிறார் (மங்குலென்று மேலுக்கு என்று). உள் பதத்துக்கு அர்த்தாந்தரம் (மிகவுமித்யாதி). ... (௫)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௧௦-தி, கூ-பா, காவலனிலங்கைக்கு. ௧௭௩௭

மூ;—காவலனிலங்கைக்கிறைகலங்கச் சரம் செலவுய்த்துமற்றவன்
எவலம்தவிர்த்தானென்னை யானுடையெம்பொழுந்
நாவலம்புவிமன்னர் வந்துவணங்க மாலுறைகின்றதிம்கெனத்
தேவர்வந்திறைஞ்சம் திருக்கோட்டியூரானே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காவலன்	ஜகத்துக்குரகுகன் தானே யென்றிருக்கு	எம்பிரான்	அஸாதாரணோபகாரக னு ஸர்வேஸ்வர
இலங்கைக்கு	லங்கைக்கு [மவனய்	மால்	“எம்பெருமான் [ன்,
இறை	நிர்வாஹகனுனை ராவணன்	உறைகின்றது	வந்து ஸந்தி பண்ணு
கலங்க	முடியும்படிக்கீடாக	இங்குஎன	இவ்விடத்திலே” [வது என்று
சரம்	பாணங்களை	நாவலம்புவி	ஜம்பூத்வீபத்திலுள்ள
செலவுய்த்து	செல்லநடத்தி	மன்னர்	ராஜாக்கள்
மற்று	மேல்	வந்து	வந்து
அவன்	அந்த ராவணனுடைய	வணங்க	ஆஸ்ரயிக்க,
எவலம்	எய்யவல்ல மிடுக்கை		(அத்தைக்கண்டு)
தவிர்த்தான்	கழித்தருளினவனாய் (அச்செயலாலே)	தேவர்	ப்ரஹ்மாதி தேவர்களு
என்னை	அடியேனை	வந்து	வந்து [ம்
ஆளுடை	அடிமைகொண்ட	இறைஞ்சம்	ஆஸ்ரயியாநிற்கிற
		திருக்கோட்டியூரான்.	(கூ)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. ராவணன் மிடுக்கையழித்த தசரதாத்ம ஜன் இப்போது திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்திஹிதனுனென்கிறார்.

வ்யா;—(காவலனித்யாதி) ஈஸ்வரனோடொக்க நானும் காவலனென்று திக்பாலகர்களைத் தவிர்த்து ஜகத்துக்கு ரகுகன் தானே யாய், லங்கைக்கு நிர்வாஹகனுனைவன் மலங்கும்படிசரங்களைச்செல்ல நடத்தி ராவணனுடைய “எய்யவல்லார் என்னோடொப்பாரில்லை” என்னும்மிடுக்கைத் தவிர்த்து, அச்செயலாலே என்னை அடிமை

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (காவலனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஸௌசீல்யத்தை அதுஸந்தித்தவர், இப்பாட்டால் விரோதியை நிரஸிப்பா நென்று அவனுடைய சக்தியை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கனடா பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௧௦-தி, ஏ-பா, கன்றுகொண்டு.

கொண்டிருக்கும் உபகாரகனைவன். “நாவலம்” என்றுமேலுக்கு. ஜம்பூதப்பத்தில் ராஜாக்கள்வந்து ஆஸ்ரயிக்க, “ஸ்ர்வேஸ்வரன்வந்து ஸ்ர்ந்திபண்ணுகிறதிங்கே” என்று ப்ரஹ்மாதிகள்வந்து ஆஸ்ரயிக்கும் திருக்கோட்டியூரானே. .... (கூ)

மூ;—

கன்றுகொண்டுவிளங்குகி யெறிந்தானிரைக் கழிவென்றுமாமழை நின்றுகாத்துகந்தான் நிலமாமகட்கினியான் குன்றின்முல்லையின்வாசமும் குளிர்மல்லிகை மணமும்னைத்திளம் தென்றல்வந்துவரும் திருக்கோட்டியூரானே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கன்றுகொண்டு வத்ஸாஸுரனைக் கொண்டு		இனியான்	(பூபரத்தைப்போக்கு கையாலே) இனிய
விளங்கனி	விளாவின் கனியாய் நி		னை ஸர்வேஸ்வர
	ன்ற அஸுரனை	இளம்	இளைமைதங்கிய [ன்
எறிந்து	உதிரவெறிந்து,	தென்றல்	தென்றல் காற்றானது
ஆநிரைக்கு	பசுக்களின் திரளுக்கு	குன்றில்	மலையிலுண்டான
அழிவு என்று	தீங்கு வருமென்று	முல்லையின்	முல்லைப்புவின்
மாமழை	மஹாவர்ஷத்தை	வாசமும்	பரிமளத்தையும்
நின்று	(மலையையெடுத்து)	குளிர்	குளிர்ந்த
	ஒருபடிப்பட நின்று	மல்லிகை	கொடிமல்லிகையின்
காத்து	(பசுக்களை) ரக்ஷித்து	மணமும்	பரிமளத்தையும்
உகந்தான்	(ஆஸ்ரீத விரோதி	அனைந்து	தழுவி முழுசிக்கொண்
	போக்கப் பெற்றே	வந்து	நாற்புறமும் வந்து [டு
	மென்று)திருவுள்ள	உலவும்	உலாவாநின்றுள்ள
	முகந்தவனாய்	திருக்கோட்டியூரான்.	(எ)
நிலமாமகட்கு பூமிப்பிராட்டிக்கு			

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. கன்றாயும் விளாவாயும் வந்த அஸுரர் களால் வரும் நலிவைப்போக்கி, கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணின

(மேலுக்கு) என்றதுக்கு - “நாவலம் புவிமன்னர் வணங்க” என்றத்தை “இங்கென” என்றதுக்குமேலே அந்வயிப்பதென்று கருத்து. “மாலுறைகின் றது இங்கென, நாவலம்புவி மன்னர்வணங்க, அத்தைக்கண்டு தேவரும் வந் திறைஞ்சம் திருக்கோட்டியூர்” என்றந்வயம் திருவுள்ளர் பற்றி பலிதமான தாற்பர்யமருளுகிரார் (ஜம்பூவித்யாகி) ... (கூ)

பெரியதிருமொழி, சு-ப, ௧௦-தி, அ-பா, பூங்குருந்து. களங்க

மஹாபதாநத்தையுடையவன், இப்போது திருக்கோட்டி யூரிலே ஸந்
நிவிதனானென்கிறார்.

வ்யா;—(கன்றித்யாதி) கன்றைக்கொண்டு விளாவை உதிர
வெறிந்து, க்ரித்திமத்தால்வந்த இரண்டஸூரர்களையும் ஒன்றையிட்
டொன்றை முடித்தவன். பசுக்களுக்கழிவு வருமன்று மஹா
வர்ஷத்தை மலையை எடுத்துக்கொண்டு நின்று காத்து “இவற்றுக்
குறுப்பாகப்பெற்றோம்” என்று உகந்தவன். (நிலமாமகட்கினியான்).
பசுக்களையும் இடையரையும் காத்தால் உகப்பாள் - ஸ்ரீபூமிப்பிரா
ட்டியிறே. பூபாரத்தைப் போக்குகையாலே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு
இனி இனவன். “குன்றின்” என்று மேலுக்கு. (குளிர்குன்றின்
முல்லை) குளிர்ந்தமலையிலுண்டான முல்லையின்பரிமளமும். மல்லிகை
யின்பரிமளமும் அன்றிக்கே, குளிர்ந்த மல்லிகையின் பரிமளமும்
அனைந்து ம்ருதுவான தென்றல் வந்து ஸஞ்சரியாநிற்கும் திருக்
கோட்டியூரானே. .... (எ).

மூ;—

[ந்து

பூங்குருந்தொசித்தானை காய்ந்தரிமாச்செகுத்தடியேனை யானாக
ஈங்கென்னுள் புகுந்தானிமையோர்கள் தம்பெருமான்

தூங்குதண்பலவின் கனித்தொருவாழையின் கனியொடுமாங்கனி
தேங்குதண்புனல் சூழ்த்திருக்கோட்டியூரானே. (அ).

அந்;—ஏழாம்பாட்டு. (கன்றித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன சக்திமத்த்வம் அக
டித கடநாருபேண விருக்குமென்றத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

விளங்கனி எறிந்ததும், மழைகாத்ததும் நிலமா மகளுக்கு இனிய னாகை
க்கு ஹேதுக்களென்று வ்யுத்த்ரமேண உபபாதிக்கிறார் (பசுக்களையு மித்யாதி
வாக்யதவ்யத்தாலே). (குன்றின் என்றது மேலுக்கு) என்றதுக்கு - அனைந்து
என்றும்) அளவையும் “இளம் தென்றல்” என்றபதத்துக்கு மேலே அந்வயி
ப்பதென்கை. மல்லிகைக்குக் குளிர்ச்சிகூடாமையாலே, குளிர்ந்தத்தை-குன்
றின் பதத்திலே அந்வயித்தருளிச்செய்து, கொடிமல்லிகைதான் குளிர்ச்சி
யுடைத்தாயிருக்கு மென்று அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). ... (எ)

அந்;—எட்டாம்பாட்டு. (பூமித்யாதி) கீழ், “விளங்கனி எறிந்து” என்று
சொன்னது-ஒன்றுமேயோ, அநேக விரோதிகளெல்லாம் நிரஸித்துத் தம்நிரு
ஷ்ணத்திலிருந்தானென் றநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கௌச௦ பெரியதிருமொழி, கூ-ப், ௧௦-தி, அ-பா, பூங்குருந்து.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பூ	பூத்துக்கிடந்த	புகுந்தான்	ப்ரவேசித் தருளின
குருந்து	குருந்தை		ஸர்வேஸ்வரன்,
சூசித்து	(எளிதாக) முறித்து,	மாங்கனி	மாம்பழமானது
ஆனை	சுவலயாபீடத்தை	தூங்கு	(பழுத்துத்) தொங்
காய்ந்து	சீறி (முடித்து),		கா நின்றும்
அரி	வேகத்தை யுடைய	தண்	அழகிதாயுமிருந்துள்ள
மா	குதிரைவடிவங் கொ	பலவீன்கனி	பலாப்பழங்களோடும்
	ண்ட கேசியை	தொகு	திரட்சியை யுடைய
செகுத்து	கொன்று,	வாழையின்	வாழைப்பழங்களோடு
அடியேனை	அடியேனை	கனியோடும்	ம் கூட
ஆளுகந்து	அடிமைகொள்ள விரு	தேங்கு	(வந்துவிழுந்து) தேங்
இமையோர்க	நித்யஸூரிகளுக்கு ம்பி		கா நிற்பதாய்
ள்தம்		தண்	ஸ்ரமஹரமான
பெருமான்	நிர்வாஹகனு (மேன்	புனல்	ஆறுகளாலே
	மையைப் பாராதே)	சூழ்	சூழப்பட்டிருந்துள்ள
கங்கு	இந்த ஸம்ஸாரத்திலே	திருக்கோட்டியூரான்.	(அ)
என்னுள்	என்னுள்ளே		

அவ்;—எட்டாம்பாட்டு. குருந்து துடக்கமான விரோதிவர்க் கத்தைப் போக்கின க்ருஷ்ணன் இப்போது திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானென்கிறார்.

வ்யா.—(பூங்குருந்தியாதி) பூத்தகுருந்தை அநாயாஸேந முறித்து சுவலயாபீடத்தை முடித்து. (அரிமா) வேகத்தையுடைத் தான கேசியைக்கொன்று. பச்சைக்குதிரை என்னவுமாம். (அடியேனையித்யாதி) என்னை அடிமைகொள்ளவிரும்பி * அயர்வறு மம ரர்களதிபதியான மேன்மைபாராதே ஸம்ஸாரத்திலே என்னுள்ளே புகுந்தான். “தூங்கு” என்று மேலுக்கு. இற்றுவிழப் புகுகிறதோ என்னும்படி, பழுத்துத்தூங்கா நின்று அழகிதான பலாப்பழம், திர ட்சியையுடைத்தான வாழைப்பழம், இவற்றோடேகூட மாம்பழம் வந்து விழுந்துதேங்கி ஸ்ரமஹரமான புனல்கூழ்ந்த திருக்கோட்டி யூரானே!

(தூங்கென்றுமேலுக்கு) என்றதுக்கு “ஒடு” என்றவளவும்—மாங்கனி என்ற பதத்துக்குமேலே கூட்டுகிதென்று கருத்து. .... (அ)

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, கோவையின்தமிழ். கஎசக

மூ;—

கோவையின்தமிழ்பாடுவார் குடமாடுவார் தடமாமலர்மிசை

மேவுநான்முகனில் விளங்குபுரிநூலர்

மேவுநான்மறைவாணரை வகைவேள்வியாறங்கம் வல்லவர்தொழும்

தேவதேவபிரான் திருக்கோட்டியூரானே! (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோவை	கோர்வையை யுடைத்	நான்மறை	நாலுவகைப்பட்ட
இன்	இனிய [தாய்		வேதங்களுக்கும் .
தமிழ்	தமிழாலான இத்திரு	வாணர்	வ்யாஸபதம் செலுத்த
	மொழியை		வல்லர்களாய்
பாடுவார்	பாடுமவர்களாய்	ஐவகைவேள்வி பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்க	
குடமாடுவார்	குடக்கூத்தை ஆடுமவர்	ளும்	
தடம்	விசாலமாய் [களாய்	ஆறு அங்கம்	ஆறுவகைப்பட்ட
மா	பெரிதான		வேதாங்கங்களும்
மலர்மிசை	திருநாடிகமலத்திலே	வல்லவர்	கைவந்திருக்கும் ப்ரா
மேவு	பிறந்த		ஹ்மணர்கள்
நான்முகனில்	சதுர்முகனிற்காட்டில்	தொழும்	ஆஸ்ரயிக்கிற
விளங்கு	உஜ்ஜ்வலமான	தேவதேவபி	ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு
புரிநூலர்	யஜ்ஞோபவீதத்தை	ரான்	ஆஸ்ரயணியரான
	யுடையராய்		நித்யஸூரிகளுக்கு
மேவும்	தன்னையுள்ளபடி		ஸ்வாமியான ஸர்
	பேசவல்ல;		வேஸ்வரன்,
		திருக்கோட்டியூரான்.	(க)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. தான் தன்னை ஸர்வப்ரகாரத்தா
லும் அதுபவிக்கைக்கீடான பக்தியை யுடையராய், ப்ரஹ்மாவோடு
ஸமாதரான ப்ராஹ்மணருக்கு ஆஸ்ரயணியனாய்த் திருக்கோட்டியூர்
லே வந்து ஸந்நிவிதனானென்கிறார்.

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கோவையித்யாதி) விரோதி நிரஸநீலன்
தம் திருவுள்ளத்திலிருந்தானென்றுமதுஸந்தித்தார். இப்படி என்னுள் புகுந்
தது திருக்கோட்டியூரிலே பக்தர் ஆஸ்ரயிப்பாரில்லாதவனாயல்ல; பவருப்
தொழுவார் இருக்க, தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் புகுந்தானென்று மஹோட
காரத்தை, அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கனசஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க0-தி, க0-பா, ஆலுமாவலவன்.

வ்யா.—(கோவையித்யாதி) கோவையை யுடைத்தாய், இனிய தமிழான இத்திருமொழியைப் பாடுவார், செருக்காலே திருவாய்ப் பாடியில் படியாகக் குடக்கூத்தையாடுவாராய், திருநாபி சுமலத் திலே பிறந்த சதுர்முகனிற்காட்டில் உஜ்ஜ்வலிதமான யஜ்ஞோப வீதத்தை யுடையரான ப்ராஹ்மணர். (மேவுநான்மறையித்யாதி) தன்னை உள்ளபடிபேசவல்ல வேதங்களுக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்து வாராய், பஞ்சமஹாயஜ்ஞம், அங்கங்களாறும் கைவந்திருக்கிறவர்கள் ஆஸ்ரயிக்கிற. (தேவதேவபிரான்) ப்ராஹ்மாதிகளுக்கு ஆஸ்ரயணீய ரான அயர்வறு மமரர்களுக்கு ஸ்வாமியானவன் இங்கேவந்துவர்த் திக்கிக்கிறவன். ... .. (க)

மூ;—ஆலுமாவலவன் கலிகன்றிமங்கையர் தலைவனணிபொழில் சேல்கள்பாய் கழனித்திருக்கோட்டியூரான நீலமாழுகில்வண்ணனை நெடுமாலையின்தமிழால் நினைந்தவிந் நாலுமாரும் வல்லார்க்கிடமாகும் வானுலகே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆலும்	ஸரஸ ஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தான	கழனி	வயலையுமுடைத்தான
மா	குதிரையை	திருக்கோட்டி	திருக்கோட்டியூரிலே
வலவன்	நடத்தவல்லராய்,	யூரான	ஸந்நிஹிதனாய்,
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்	நீலம்	நீலமாய்
தலைவன்	நிர்வாஹகரான [க்கு	மா	ஸ்ஸாக்கயமான
கலிகன்றி	ஆழ்வார்	முகில்	மேகம்போன்ற
அணி	அழகிய	வண்ணனை	திருநிறத்தை யுடைய
பொழில்	சோலைகளையும்		னாய்,
சேல்கள்	மத்ஸ்யங்களானவை	நெடுமாலே	வ்யாழுத்த(ந) னான
பாய்	பாயாநின்றான்		ஸ்ரவேஸ்வரனை
		இன்	இனிய

(தான்) என்றது - தேவதேவபிரானென்றபடி. (கோவை) - ஒரு கோர்வையாயிருக்கை. (இத்திருமொழி) என்றதுக்குத்திருக்கோட்டியூர் விஷயமானதாகையாலே, அங்குள்ளார் பக்தியாலே இத்தைக்கேட்டால் விடாதே பாடுவாரென்னும் கருத்தாலேயாகலாமென்று கருத்து. ... .. (க)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௧௦-தி, ௧௦-பா, ஆலுவாவலவன். ௧௪௪௩

தமிழால்	தமிழைக்கொண்டு	வல்லார்க்கு	கற்கவல்லவர்களுக்கு
நினைந்த	நினைந்த	வானுலகு	பரமபதமானது
இந்நாலுமாவும் இப்பத்துப் பாட்டுக்		இடம்ஆகும்	இருப்பிடமாகும். (௧௦)
களையும்			

அவ;—பத்தாம்பாட்டு. ஆழ்வாரருளிச்செய்த இப்பத்தும் வல்லார்களுக்குப் பரமபதமே வாஸஸ்த்தாநமென்கிறார்.

வ்யா.—(ஆலுவாவித்யாதி) ஸரஸஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தான குதிரையை நடத்தவல்ல ஆழ்வார். ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுநின்ற குதிரையை நடத்தவல்ல ஆழ்வார்; திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகாரனவர், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமாம்படி அழகிய பொழிலையும் சேல்கள் பாயாநின்றள்ள வயலையுமுடைய திருக்கோட்டியூரையுடையனாய், நீலமாய் ஸ்லாகக்கயமான முகில்போலே யிருக்கும்திருநிறத்தையுடையனான ஸர்வேஸ்வரனை இனியதமிழைக்கொண்டு ஸம்ஸாரதாபம் தீரும்படியாக நினைத்த. (நீலமா முகில்வண்ணனை) ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனை. அத்தாலே என்னை முறைஅறிவித்தவனை. வ்யாமுகத்த (X) னானவனை. (நினைந்தவிந்நாலுமாவும் வல்லார்) தமக்கினிதானவாறே பிரித்ததுபவிக்கிறார். இது கற்றவர்களுக்கு இடமாவது பரமபதம். .... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பின்னோ திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி
முற்றிற்று.

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆலுவாவலவனித்யாதி) ஆலும்படி நடத்தவல்லவனென்னுதல்; ஆலாநிற்கிற குதிரையென்னுதல்; இவற்றையருளுகிறார் ஸரஸேத்யாதி வாக்யதவ்யத்தாலே). “வண்ணம்” என்றது நிறமென்றாய், முகில்ந்ருஷ்டாந்தம் நிறத்தாலே என்றருளிச்செய்து, வண்ணபதம் திருமேனிக்ருவாசகமாய் அர்த்தாந்தரமருளுகிறார் (ஸ்ரமேத்யாதி). “மால்” என்றதுக் கர்த்தாந்தரம் (வ்யாமுகத்தனானவனை) என்றது. ... (௧௦)

பெரிய திருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து
முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாதுஜாயநம:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாம்பத்து முதல்திருமொழி

ஒருநல்கற்றம் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—தன்னை உகந்தாற்குத்தான் ஆஸ்ரயணீயனாய் திருக்கோட்டி யூரிலே ஸுலபனுபடியை அதுஸந்தித்துத் தமக்கு நித்யகைங்கர்யம் பண்ணவேணுமென்னு ம்பகையிலே கண்ணழிவில்லாமை யாலும், அவன் தன்னை உகந்தாரைப் பரமபதத்திலே கொடுபோய், நித்ய கைங்கர்யம்பண்ணுவித்துக்கொள்ளும் நிருபாதிபத் துவாகையாலும், திருப்பதிகளை அதுபவித்த ஆழ்வார் பரமபதத்துக்கும் போக்கணித்தென்று அத்தயவஸித்து, நவோடையானபெண்-பிறந்தகத்தினின்றும் புக்ககத்துக்குப்போம்போது ஜம்பூமியிலுள்ள உறவுமுறையாருள்ளிடமெங்கும் புக்கு முகம் காட்டுமாபோலே குணதுபவம் பரமபதத்துக்கு மொக்குமே; ஆகையாலே சில திருப்பதிகளிலேபுக்கு, இங்குபுக்கோம்; இனி, இன்னதிருப்பதியிலே புகவேணுமென்று இப்படியே உகந்தருளின தேசங்களெங்கும் முகங்காட்டப்பார்க்கிறார்.

நமக்கு ப்ராப்யபூமியைத் தருவானாய், தானே ப்ராப்யனைவனைத் திருநீர்மலையிலே கண்டோம். இனி, திருக்கண்ணமங்கையிலே காணக்கடவோமென்கிறார். .... *

மூ;—ஒருநல்கற்றமெனக் குயிரொண்பொருள் வருநல்தொல்கதியாகிய மைந்தனை நெருநல்கண்டது நீர்மலையின்றுபோய் கருநெல்குழ்கண்ணமங்கையுள் காண்டுமே.

அரு;—ஒருநல்ப்ரவேசம்;—“வாடினேன்” என்று துடங்கி இவ்வளவும் வரத் திருப்பதிகளை அதுபவித்தவர், மீளவும் திருப்பதிகளைத்திரள அதுபவிப்பானென்னென்ன; அருளுகிறார் (தன்னையித்யாதி). (எங்கும்புக்கு). என்ற வந்தரம் “குணதுபவம் பண்ண” என்று சேஷம். இத்தால் சொல்லிப் போகைக்காகவும் குணதுபவத்துக்காகவும் மீளவும் அதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதித்வயம் சொல்லிற்றாயிற்று. ... .. *

அரு;—முதற்பாட்டு. (ஒருநல்கற்றமித்யாதி) முதற்பாட்டுக்குத் தாற்பர்யம் (நமக்கித்யாதி). இப்பதத்துக்குத் தொகுத்த பாவம் (தானையித்யாதி).

கௌசகா பெரியதிருமொழி, க0-ப, க-தி, க-பா, ஒருநல்குற்றம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல்	(தானே ஆபத்துக்கு வந்து உதவும்) நன் மையையுடைய	கதி	ப்ராப்யபூமியைத் தருவானாய்,
ஒருசுற்றம்	அத்விதீயமான பந்து	ஆகியமைந்தனை	நவயௌவந யுக்தமான விக்ரஹத்தை யுடையனான எம்பெரு
எனக்கு	அடியேனுக்கு [வாய்,		
உயிர்	ஆத்மாவாய்,	நெருநல்	நேற்று [மாண
ஒண்	மேன்மையான (ஸத் தையைவிளைக்கும் தான)	கண்டது	ஸேவித்தது
பொருள்	புருஷார்த்தத்தைத் தருவனாய்	நீர்மலை	திருநீர்மலையிலே;
வரு	(சரீரவியோகத்துக்குப் பிறகு) வரக்கவ	கருநெல்	கருவடைந்தபயிர்களா
நல்	விலக்ஷணமாய் [தாய்	சூழ்	சூழப்பட்ட [லே
தொல்	நித்யாதுபாவ்யமான	கண்ணமங்கை	திருக்கண்ணமங்கை
		யுள்	யிலே
		இன்றுபோய்	இன்றைக்குப்போய்
		காண்டும்	ஸேவிப்போம். (க)

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (ஒருநல்குற்றம்) தானே ஆபத்துக்கு வந்துதவும் ஸர்வவித பந்துவுமான ஸ்வபாவனுமாய். (சுற்றம், நல்குற்றம், ஒருநல்குற்றம்) குடல்துடக்கு, தன்னையழியமாறியும் ரக்ஷிக்கும் சுற்றம், சுற்றமென்றால் வேறொரிடத்தில் போகாதசுற்றம். (சுற்றம்) சுற்றமல்லாதாரை வ்யாவர்த்திக்கிறது. (நல்குற்றம்) ஸ்வப்ரயோஜநபரரை வ்யாவர்த்திக்கிறது. (ஒரு நல்குற்றம்) ஓரோப்ராப்தியேயன்றிக்கே எல்லாப்ராப்தியும் ஏகாஸ்ரயத்திலே யாயிருக்கிறபடி. மாத்ருத்வம் பிதாவுக்கில்லை. பித்ருத்வம் மாதாவுக்கில்லையிறே. (எனக்குயிர்) எத்தனையேனும் பந்துக்கள் எல்லா நும்கூட உண்டானாலும் தான் தனக்கானபடியாக மாட்டார்களிறே. ஸுகதுக்கங்கள் தனக்கே அதுபவிக்கவேணுமிறே. எனக்கு ஆத்மாவுமாய்; (ஒண்பொருள்) இது ஸத்தையை யுண்டாக்கு

பிரித்தெடுத்தக்ரமத்திலே அர்த்தமருளுகியூர் (குடலித்யாதிவாக்யதர்யத் தாலே). கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்தை வ்யாவர்த்த்யப்ரதர்ஸநமுகேந விவரிக்கியூர் (சுற்றமல்லாதாரை யித்யாதி வாக்யச்துஷ்டயத்தாலே). ஒண்மைக் கர்த்தமருளிச்செய்கியூர் (இதுவித்யாதி). லௌகிகார்த்தத்தைவ்யாவர்த்திக்கிற

பெரியதிருமொழி, க0-ப, க-தி, க-பா, ஒருநல்கற்றம். கஎசஎ

மர்த்தம். தான்மரிக்குமிறே அர்த்தநிமித்தமாக. புருஷார்த்தோப-
யோகியான அர்த்தமுமாய்;

(வருநல்தொல்கதி) இதுக்குமுன்பு ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும்படி. இனி, பரமபதப்ராப்தியிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. இங்கே அர்த்த புருஷார்த்தம் தந்துவிடுகையன்றிக்கே, சரீரஸமநந்தரம் வரக்கடவ தாய், அறன்றானதொல்கதி - ஆத்மாநுபவமாத்ரமன்றிக்கே இவ் வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்துக் கதுரூபமான ப்ராப்ய பூமியைத் தருவானாய், தானேப்ராப்யமாய்; (தொல்கதி)ஸ்வாபாவிகமாயிருந் துள்ள ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம். (ஆகிய மைந்தனை) நவயௌவநயுக்த விக்ரஹத்தை யுடையவனை. (ஆகிய மைந்தனை) ஸர்வசக்தி பதார்த் தங்களிலும் விஸஜாதீயமான மிடுக்கை யுடையனாய், உபாயமான வனை யென்னுதல்; எல்லாப்புருஷார்த்தங்களும் தானே தரவல்ல மிடுக்கன். ஸர்வ சக்தியாகையிறே, உபாயப்பாவம் தானே நிர்வஹிக் கக் கடவனாயிருக்கிறது.

“நெருநல்” என்று மேலுக்கு. நேற்றுத்திருநீர்மலையிலே கண் டோம். இன்று போய், கருவடைந்த நெற்பயிரோடு கூடின வய லையுடைய திருக்கண்ணமங்கையிலே காணக்கடவோம். இன்று

படியைக் காட்டுகிறார் (தானித்யாதி). உயிர்பத ஸமயிவ்யாஹாரலப்பயார்த்த த்தை அருளிச்செய்து, “எனக்கு” பதத்தைக் கடைகிழித்து ஒண்மைக்கர்த் தார்தரம் (புருஷார்த்தேத்யாதி). (அர்த்தமும்) என்றத்தாலே அந்தவர்த் தத்துக்கு நிர்வாஹகனாய், அத்தால் தத்ப்ரத(஁)னென்று கருத்து.

ஸங்கதியைக்காட்டித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இங்கேயித்யாதி). அற நன்றானமையை உபபாதிக்கிறார் (ஆத்மாநுபவேத்யாதி). (தருவானாய்) என் றத்தாலே கதிபதத்துக்கு ப்ராபகத்வமருளிச்செய்து, அர்த்தார்தரம் (ப்ராப்ய மாய்) என்றது. தொல்பதத்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்துகொண்டு, கதி பதத்துக்கு மூன்றாம் யோஜகையருளுகிறார் (ஸ்வாபாவிகேத்யாதி). (ஸ்வ ரூபாவிர்ப்பாவம்) குணஷ்டக ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவ நிர்வாஹகனென்றபடி. (ஸர்வஹுத்தி பதார்த்தங்களிலும்) என்றது-ஸர்வங்களாய், சக்திமத்துக்களான பதார்த்தங்களிலு மென்றபடி.

(மேலுக்கு என்றதுக்கு) “இன்றுபோய்க் கண்ணமங்கையுள் காண்மீமே” என்று காலதேசம் காண்கை அடைவுபடவியிருக்குமாபோலே, இங்கும் அந் வயிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, “கண்டது” என்றபதத்துக்கு மே லேயிருக்கிற “நீர்மலை” என்கிற பதத்துக்கு முன்னே கூட்டுவதென்றுகருத்து.

கஎசஅ பெரியதிருமொழி, க0-ப, க-தி, உ-பா, பொன்னை.

அதுகாண்பதும் காணக்கடவதும் இவ்வோனிடங்களையாயிருக்கை.
(கருநெல்குழம் கண்ணமங்கை) நித்யரும் முக்தரும் என்றும் பஞ்ச
விம்ஸதி வார்ஷிகராயிருக்குமாபோலே, இங்குத்தை வயலும் நித்ய
மாகக் கருவடைந்தபயிராயிருக்கை. அங்குள்ளதெல்லாம் இவருக்கு
ப்ராப்யமாயிருக்கிறபடி. அதுபூதமாய் ஸ்ம்ருதி விஷயமாயிருப்ப
தும், அதுபாவ்யமாயிருப்பதும் இவருக்கு உகந்தருளினநிலம். (க)

மூ;—பொன்னைமாமணியை யணியார்த்ததோர்
மின்னைவேங்கடத்துச்சியில் கண்டுபோய்
என்னையாளுடையீசனை யெம்பிரான்
றன்னையாம்சென்றுகாண்டும் தண்காவிலே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொன்னை	பொன்போலே ஸ்ப்ரு ஹணீயனாய்,	கண்டு	(முன்பு) ஸேவித்து, (இன்றைக்கு)
மா	பெருவிலையான	போய்	போய்
மணியை	மணிபோலே ஸ்லாக்ய னாய்	என்னை	அடியேனை
அணிஆர்ந்தது	அழகுமிக்கிருப்பதாய்	ஆளுடை	அடிமையாகவுடைய
ஓர்	ஏகரூபமான	ஈசனை	நியாமகனாய், [னாய்
மின்னை	மின்னல்கொடிபோலே உஜ்ஜ்வலனான ஸர்	எம்பிரான் த	எனக்கு உபகாரகனு
	வேஸ்வரனை	ன்னை	மான ஸர்வேஸ்வர
		யாம்	நாம் [னை
வேங்கடத்துச் திருமலையின் உச்சியி		தண்காவிலே	திருத்தண்காவிலே
சியில்	லே	சென்று	அருகேசென்று
		காண்டும்	ஸேவிக்கக் கடவோம்.

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. ஸர்வைஸ்ஸ்ப்ருஹணீயனானவனைத்
திருமலையிலே கண்டோம்; இனித்திருத்தண்காவிலே சென்று காண
க்கடவோமென்கிறார்.

வ்யா;—(பொன்னையித்யாதி) பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீய
னாய், பெருவிலையனாய், ஸ்ரமஹரமான மணிபோலே ஸ்லாக்யமா
(என்றது) என்கிறது—என்றதாவதென்றபடி. பலிதமேதென்றுகருத்து. ‘காண்
டம்’ என்ற வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (அதுபூதமாயித்யாதி). ... (க)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (பொன்னையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே ஸர்வ
வித பந்துத்வம் அதுஸந்தித்தார்; இதில் திருமேனியொளியை அதுபவிக்கிற
ரென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௧-தி, ௩-பா, வேலையாலிலே. ௧௪௪௯

னவனாய், அழகுமிக்கு ஏகரூபமான மின்போலே உஜ்ஜ்வலனானவனைத் திருமலையினுச்சியிலே கண்டு. “போய்” என்றுமேலுக்கு. இன்று போய் என்னை அடிமையாகவுடையவனாய், எனக்குநியந்தாவாய், எனக்கு உபகாரகனுமானவனை நாம் சென்று திருத்தண்காவிலே காணக் கடவோம். .... (௨)

மூ;—வேலையாலிலேப் பள்ளிவிரும்பிய

பாலையாரமுதத்தினைப் பைந்துழாய்

மாலையாலியில்கண்டு மகிழ்ந்துபோய்

ஞாலமுன்னியைக் காண்டும்நாங்கூரிலே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேலை	ப்ரளயார்ணவத்திலே	ஆலியில்	திருவாலியிலே
ஆலிலே	ஆலந்தளிரிலே	கண்டு	(முன்பு) ஸேவித்து
பள்ளி	திருக்கணவளரந்தரு	மகிழ்ந்து	உகந்து,
	ஞகையை		(இன்றைக்கு)
விரும்பிய	விரும்பினவனாய், [ய்	ஞாலம்	ஐகத்துக்கு
பாலை	பால்போலே இனியனா	உன்னியை	த்யே (தீ) யனான
ஆர்அமுதத்தினை	அபரிச்சேத்யமான அம் தம்போலே ரஸ்ய		ஸர்வேஸ்வரனை
	னாய்,	நாங்கூரிலே	திருநாங்கூரிலே
பைந்துழாய்	அழகிய திருத்துழாய்	போய்	சென்று
மாலை	மாலையணியுமவனான ஸர்வேஸ்வரனை,	காண்டும்	ஸேவிக்கக்கடவோம்.

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. வடதளசாயியானவனைத் திருவாலியிலே கண்டோம்; இனித்திருநாங்கூரிலேசென்று காணக்கடவோமென்கிறார்.

வ்யா;—(வேலையித்யாதி) கடலிலே ஒருபவனாயிருப்பதொரு ஆலையிலே கணவளரந்தருஞகையை விரும்பின ஸர்வவிதபோக்க

“ஓர்” என்றதினர்த்தம்—(ஏகரூபமான) என்றது. (மேலுக்கு என்றதுக்கு)—“போய்” என்றபதத்தை “சென்று” என்ற பதத்தோடு கூட்டுவதென்று கருத்து.

அந;—மூன்றும்பாட்டு. (வேலையித்யாதி) நின்றநிலையில் போக்யதையை அதுபவித்து, ஆலந்தளிரில் கிடையழகை அதுபவித்து இனியராகிருரென்று ஸங்கதி.

(கடலிலே) ப்ரளயார்ணவத்திலே. “பைந்துழாய்” பசுமையையுடைய

களூரெ பெரியதிருமொழி, க0-ப, க-தி, ச-பா; துளக்கமில்சுடரை.

யனுவனை. கண்வளந்தருளுகை தமக்குப்பால்போலவும் அம்
ருதம்போலவும் ரவித்தபடி. (பைந்துழாயித்யாதி) அந்தரஸ்யதை
யிலுண்டான ஏத்தம்போலே ஐஸ்வர்யஸூசகமாய், அழகிதான
திருத்துழாயையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை. “ஆலியில்” என்று-மேலு
க்கு. திருவாலியிலேகண்டுகந்துபோய், ஜகத்துக்குத்தேயே(நீ)யனுவ
னை. (ஞாலமுன்னியையித்யாதி) வரையாதே இன்னொரென்மமல்
ஆஸ்ரயிக்கும்படி யிருக்கிறவனைத் திருநாங்கூரிலே காணக்கடவோம்.

மு;—துளக்கமில்சுடரைஅவுணனுடல்
பிளக்கும்மைந்தனைப் பேரில்வணங்கிப்போய்
அளப்பிலாரமுதை யமரர்க்கருள்
விளக்கினைச்சென்று வெள்ளறைக்காண்டுமே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துளக்கமில்	விச்சேதமில்லாத	ஆரமுதை	அபரிச்சேத்யமான
சுடரை	ஒளியையுடையனும்,		போக்யதையையுடை
அவுணன்	ஹிரண்யனுடைய		யனாய்
உடல்	சரீரத்தை	அமரர்க்கு	நித்யஸூரிகளுக்கு
பிளக்கும்	பிளக்கவல்ல	விளக்கு	ப்ரகாசகமாய்
மைந்தனை	மிடுக்கையுடையனான	அளப்புஇல்	அபரிச்சேத்யமான
	ஸர்வேஸ்வரனை	அருளினை	அருளாயிருக்கிறவனை
பேரில்	திருப்பேர் நகரிலே	வெள்ளறை	திருவெள்ளறையிலே
வணங்கிப்போய்	(முன்பு) வணங்கி,	சென்று	போய்
	(இன்றைக்கு)	காண்டும்	ஸேவிக்கக்கடவோம்.

அவ;—நாலாம்பாட்டு. ஸ்ரீப்ரஹ்மலாதாழ்வானுக்கு விரோதி
யான ஹிரண்யனைப் போக்கினவனைத் திருப்பேரிலே கண்டோம்;
இனிப்போய் திருவெள்ளறையிலே காணக்கடவோமென்கிறார்.

திருத்துழாயென்றாய், இதுமாலாகைக்கு ஹேதுவென்று தாத்தர்யம் (அந்த
வித்யாதி).

(மேலுக்கு என்றதுக்கு)-“போய்” என்னுமளவும் - “ஞாலமுன்னியை”
என்றபதத்துக்கு மேலில் கூட்டுவதென்றுகருத்து. ... .. (ந)

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (துளக்கமியத்யாதி) நிரதிசயபோக்யதையைக்
கீழே அதுபவித்தார்; அதுக்குவரும் விரோதியைப் போக்குவானும் தானே
என்கிறாரென்றுஸங்கதியைஉட்கொண்டருளுகிறார்(ஸ்ரீப்ரஹ்மலாதேத்யாதி).

பெரியதிருமொழி, க0-ப, க-தி, ரு-பா, சுடலையில். கஎடுக

வ்யா;—(துளக்கமித்யாதி) காற்றால், மற்றொன்றால் விச்சேதிக் கப்போகாதே “ஜ்வலந்தம்” என்கிறபடியே ஏகரூபமான ஒளியை யுடையனாய், ஹிரண்யனுடைய உடலைப்பிளக்கவல்லஸர்வசக்தியைத் திருப்பேரிலே வணங்கிப்போய். “அளப்பில்” என்று - மேலுக்கு. அபரிச்சேத்யமான போக்கயாதையையுடையனாய், அத்தை அயர் வறுமமரர்களுக்கு அதுபவிக்கக்கொடுத்து அத்தாலேஉஜ்ஜ்வலனுன வனை. (அமரர்க்கருள் விளக்கினை) நித்யஸூரிகளுக்கு ப்ரகாசகமா யிருப்பதோரருளாயிருக்கிறவனைத் திருவெள்ளறையிலே காணக் கடவோம். .... (ச)

மூ;—சுடலையில்சுடுநீறனமர்ந்ததோர்
நடலேதீர்த்தவனை நறையூர்க்கண்டென்
உடலையுள்புகுந் துள்ளமுருக்கியுண்
விடலையைச்சென்றுகாண்டும் மெய்யத்துள்ளே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுடலையில்	ஸ்மஸ்ரநபூமியிலே	என்	என்னுடைய
சுடுநீறன்	சுட்டசாம்பலைப் பூசியி ருக்கிற ருத்ரன்	உடலையுள்	சரீரத்துக்குள்ளே
அமர்ந்தது	அதுபவித்த	புகுந்து	ப்ரவேசித்து
ஓர்	அத்விதீயமான	உள்ளம்	நெஞ்சை
நடலை	க்லேஸரத்தை	உருக்கி உண்	உருக்கிஉண்கிற
தீர்த்தவனை	தவிர்த்தருளின ஸர் வேஸ்வரனை	விடலையை	விதக்த (டு) னுன ஸ்ர்வேஸ்வரனை
நறையூர்	திருநறையூரிலே	மெய்யத்துள்	திருமெய்யத்தில்
கண்டு	(முன்பு) ஸேவித்து, (இன்றைக்கு),	சென்று	போய்
		காண்டும்	ஸேவிக்கக்கடவோம்

(மேலுக்கு) என்றது - “ஆர்” என்று அபரிச்சேத்யதையைச் சொல்லியிருக்கையாலே “அளப்பில்” என்கிறவிசேஷணம் அருள்பதத்தோடே கூட்டுவதென்றுகருத்து. “மைந்தனை, ஆரமுதை, அமரர்க்கு அளப்பிலருள்விளக்கினைப் பேரில் வணங்கிப்போய்ச்சென்று வெள்ளறைக் காண்டும்” என்றவ்யத்திலே திருவுள்ளம். தன்னை அதுபவிக்கக் கொடுக்குமதுக்கு மேற்பட அருளுக்கு அளப்பில்லாமை - வேறில்லாமையால், அத்தை அருளுகிறார் (அத்தையித்யாதி). “அருளாகிற விளக்கு” என்று ஒருயோஜனை அருளிச்செய்து, “விளக்கான அளப்பிலருள்” என்று யோஜநாந்தரம் (நித்யேத்யாதி). (ஒரு) என்று அளப்பில்லாமையாலே பவிதம். ... (ச)

கஎடுஉ பெரியதிருமொழி, க0-ப, க-தி, கூ-பா, வாணையாரமுதம்.

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. ருத்ரனுடைய சாபத்தைப்போக்கின வனைத்திருநறையூரிலே கண்டோம். இனிப்போய்த் திருமெய்யத் திலே காணக்கடவோமென்கிறார்.

வ்யா;—(சுடலையித்யாதி) ஸ்மசாநபூமியில் பஸ்மோத்தூளித னு யாகிதது - சுடலையில் சுட்டசாம்பலைப் பூசியிருக்கிறவனென்ற படி; அவன், (அமர்ந்ததோர்நடலை) அவனதுபவித்த க்லேசத்தைத் தவிர்த்தவனைத் திருநறையூரிலேகண்டு. “என்னுடலை” என்று - மேலுக்கு. என் சரீரத்துக்குள்ளே புகுந்து நெஞ்சையுருக்கி உண் கிற வி த க் த் த (ஓ) னைத் திருமெய்யத்திலே காணக்கடவோம். (விடலை) என்று பாலைநிலத்தில் தலைமகனைச்சொல்லுகிறது. இப் பாலையான பூமியைத் தனக்கிருப்பிடமாக்கினபடியாலே பாலைநிலமா னஸம்ஸாரத்துக்குத் தலைவனானவனைத் தம்முடைய ஹ்ருதயத்திற் காட்டில் பாலைநிலமில்லை யென்றிருக்கிறார். .... (டு)

மு;—வாணையா ரமுதத்தந்தவள்ளைத்
தேனை நீள்வயல்சேறையில் கண்டுபோய்
ஆனைவாட்டியருளு மமரர்தம்
கோனை யாம்குடந்தைச்சென்று காண்டுமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாணையார்	தேவலோகத்தி லுள்	கண்டுபோய்	(முன்பு) ஸேவித்து,
அமுதம்	அம்ருதத்தை [ளார்க்கு	ஆனை	சுவலயாபீடத்தை
தந்த	கொடுத்தருளின	வாட்டி	கொன்று
வள்ளலை	உதாரனாய்,	அருளும்	(ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக்
தேனை	தேன்போலே ரஸ்யனா		டியிருப்பைக்) கொடு
	ன ஸர்வேஸ்வரனை		த்தருளினவனாய்,
நீள்	நீண்ட	அமரர்தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு
வயல்	வயலையுடைய	கோனை	சியந்தாவான ஸர்வே
சேறையில்	திருச்சேறையிலே		ஸ்வரனை

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சுடலையித்யாதி) தன்னுடைய நிராக்ஷய போக்கியமானவடிவை அயர்வறு மமரர்களுக்கு முற்றாட்டாக அருளுவா னென்றார்கீழ்; ஹேயனுனவனுக்கும் ஆபத்துக்கு உதவுகையாலே ஸுஸ்ரீல னானவன்ருனே என்னுடைமையை அதுபவிக்கிறுனென்று ஸங்கதி.

“ஜ்ஞாநியை விக்ரஹத்தோடே ஆதரிக்கும்” என்னக்கடவதிறே. (மேலு க்குளன்றதுக்கு) “உடலை” என்றத்வீதியார்தபதம் “உருக்கி” என்றபதத்தோடு ஸம்பந்திக்குமென்றுகருத்து. (என்சரீரத்தினுள்ளே) என்றது-பலிதார்த்தம்.

பெரியதிருமொழி, க-ப, க-தி, எ-பா, கூந்தலார். களநூல்

யாம்	நாம்	சென்று	போய்
குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே	காண்டும்	ஸேவிக்கக் கடவோம்.

அவ;—ஆறும்பாட்டு. ப்ரயோஜநாத்ரபரர்க்கும் அபேக்ஷிதம் செய்யும் பரமோதாரணத் திருச்சேறையிலே கண்டோம். இனித் திருக்குடந்தையிலே காணக்கடவோமென்கிறார்.

வ்யா;—(வாணையரித்யாதி) தேவலோகம் க்ருதக்ருத்யமாம் படி அம்ருதத்தைத்தந்த உதாரணம், தன்னை உகந்தார்க்குத் தானே போக்யனாவனை. (வாணையரித்யாதி) நித்யஸ-லிரிகளுக்குத் தன்னைக் கொடுக்குமாபோலே எனக்குத் தன்னைத்தந்தஉபகாரகனை. தேன்போலே ரஸ்யனாவனை. நீண்டவயலையுடைய திருச்சேறையிலேகண்டு. “ஆனை” என்று - மேலுக்கு. குவலயாபிடத்தைக் கொண்டு ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக் குடியிருப்புக்கொடுத்து அவர்களுக்குத்தானே சேஷியென்னுமிடத்தை ப்ரகாசிப்பித்தவனை யான்குடந்தைச்சென்றுகாண்டுமே. .... (கூ)

மூ;—கூந்தலார்மகிழ்கோவலனாய் வெண்ணெய்

மாந்தமுந்தையில்கண்டு மகிழ்ந்துபோய்

பாந்தள்பாழியில் பள்ளிவிரும்பிய

வேந்தனைச்சென்றுகாண்டும் வெஃகாவுளே. (ஏ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கூந்தலார்	கூந்தலையுடைய ஸ்திரீ	மாந்து	அமுதுசெய்து வர்த்
	கள்		திக்கி ஸர்வேஸ்வரனை
மகிழ்	உகக்கும்படியான	அமுந்தையி	திருவழுந்தூரில்
		ல்	
கோவலனாய்	கோ (ஈ) பனாய்,	கண்டு	(முன்பு) ஸேவித்து
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை	மகிழ்ந்து	ஆநந்தித்து,

அந;—ஆறும்பாட்டு. (வாணையரித்யாதி) தம்மை அவனதுபவித்தபடியை அதுஸந்தித்தார்க்கீழ். அநய்ப்ரயோஜநான தம்முடைய விடத்தில் இப்படிய வ்யாமுத்த (ஈ) னுணமையைச்சொல்லவேணுமோ? ப்ரயோஜநாத்ரபரர்க்கும் உடம்புநோவக் கடல்கடைந்து அமுதமளித்தானென்று ஸங்கதியை ஸஞ்சிபிக்கிறார் (ப்ரயோஜநாத்ர பரர்க்குமித்யாதி).

“(மேலுக்கு)என்றது - “யாம்” என்கிறபதம்-கர்த்தருபதமாகையாலே, அதுக்கு மேலுக்கு என்கை. ... .. (கூ)

களஞ்சு பெரியதிருமொழி, க-ப, க-தி, அ-பா, பத்தராவியை.

(இன்றைக்கு)		விரும்பிய	விரும்பியருளின
போய்	சென்று	வேந்தனை	ஸ்ர்வரக்ஷகனான ஸர்
பார்தன்	திருவந்தாழ்வானாகிற		வேஸ்வரனை
பாழியில்	படுக்கையிலே	வெஃகாவுளே	திருவெஃகாவிலே
பள்ளி	திருக்கண்வளர்ந்தரு	சென்று	கிட்டி
	ளுகையை	காண்டும்	ஸேவிக்கக்கடவோம்.

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. க்ருஷ்ணனாய் அதுகூலஸ்பர்ஸமுள்ள வெண்ணெயை விழுங்கினவனைத் திருவமுந்தூரிலே கண்டோம்; இனிப்போய்த் திருவெஃகாவிலே காணக்கடவோம்.

(கூந்தலாரித்யாதி) நல்ல கூந்தலையுடைய ஸ்த்ரீகளுக்கும்போக் யனாய், கோ(நீ)பனாய் வெண்ணெயை அமுதுசெய்து வர்த்திக்கிறவனைத் திருவமுந்தூரிலேகண்டு உகந்துபோய். “பார்தன்” என்று-மேலுக்கு. “பார்தன்” என்று-பாம்பு. “பாழி” - படுக்கை. திருப் பாற்கடலிலே திருவந்தாழ்வானாகிறபடுக்கையிலே கண்வளர ஆதரித்த ஸர்வரக்ஷகனாவனை. *வெஃகாவில் துயிலமர்ந்தவேந்தனை. (காண்டும் வெஃகாவுளே) கண்வளரக்காணலாவது திருவெஃகாவிலே.

மூ;—பத்தராவியைப் பான்மதியையணித்

தொத்ததை மாவிருஞ்சோலைத் தொழுதுபோய்

முத்தினை மணியை மணிமாணிக்க

வித்தினைச்சென்று விண்ணகர்க்காண்டுமே.

(அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பத்தர்	பத்தர்களுக்கு	அணித்தொத்	ஆபரணமாலையோலே
ஆவியை	ஆத்மாவாய்,	தை	ஸ்ப்ருஹணியான
பால்	நிஷ்களங்கனான	மாவிருஞ்சோ	ஸ்ர்வேஸ்வரனை
மதியை	சந்த்ரனைப்போலே	லை	திருமாவிருஞ்சோலை
	ஸதாத்ரஷ்டவ்ய	தொழுதுபோ	(முன்பு) ஸேவித்து,
	னாய்,	ய்	
			(இன்றைக்கு)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (கூந்தலித்யாதி) தேவர்களுக்கு அமுதமளித்த வன்ருன் ஆஸ்ரித கரஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்யமல்லதுதரியாதானாய், இடைச்சிகளுக்கு ஸுலபனானவனென்று அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(பார்த்தனென்று மேலுக்கு) என்றது - “காண்டுமே” என்றபதத்துக்கு மேலான “வெஃகாவுளே” என்றபதத்துக்கு என்கை. ... (எ)

பெரியதிருமொழி, க0-ப, சு-தி, அ-பா, பத்தராவியை. கஎருடு

முத்தினை	முத்துப்போலே குளிர்	மாணிக்கம்	மாணிக்கம்போலே
	ந்திருக்குமவனாய்,		தர்ஸநீயனாய்,
மணியை	நீலமணிபோல் ஸ்ரம	வித்தினை	ஸர்வகாரண பூதனான
	ஹரமான வடிவை		ஸர்வேஸ்வரனை
	யுடையனாய்,	விண்ணகர்	திருவிண்ணகரிலே
	பெருவிலையான	சென்று	போய்
மணி		காண்டும்	ஸேவிக்கக் கடவோம்.

அவ்;—எட்டாம்பாட்டு. தன் திருவடிகளுக்கு நல்லார்க்கு ஆத்மாவானவனைத் தெற்குத்திருமலையிலே கண்டோம். இனிப் போய்த் திருவிண்ணகரிலே-காணக் கடவோமென்கிறார்.

வ்யா;—(பத்தராவியை யித்யாதி) தம்திருவடிகளுக்கு நல்ல ரானவர்களுக்கு ஆத்மாவானவனை; தாரகனாய்த் தன்னையொழியச் செல்லாதபடி யிருக்குமென்கை. அன்றிக்கே (க) “ஜுநீசுஜூபகீஸ் ஜீ - ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம்” என்கிறபடியே ஸ்நேஹிகளா யிருப்பாரைத் தனக்குத் தாரகமாகவுடையனாயிருக்கு மென்னுதல்; ஆவியாகக் கண்ணுக்குத்தோற்றாதபடி யிருக்கையன்றிக்கே, மறுவ ற்ற சந்த்ரனைப்போலே ஸதாத்ரஷ்டவ்யனாய், பூமிக்கெல்லாம் ஆப் யாயநம் பண்ணுமவனை. (அணித்தொத்தை) ஆபரணமாலையை. பொன்னரிமாலையைப்போலே; அன்றிக்கே (மணித்தொத்தை) நீல மணிமாலையோலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனை - தெற்குத் திருமலையிலே கண்டுபோய்.

(முத்தினை) என்று-மேலுக்கு. முத்துப்போலே உடம்பிலே அணைந்தால் விடாய் கெடும்படி குளிர்ந்திருக்குமவனை; நீலமணி போலே கண்ணுக்கு ஸ்ரமஹரமான வடிவை யுடையனாயிருக்கை.

அந்.—எட்டாம்பாட்டு. (பத்தராவியையித்யாதி) கோபிமார்க்கேபவ்யனா யிருந்தபடியேயன்றிக்கே, ஆஸ்ரிதர்க்கெல்லாம் தாரகாதிகளானவனென்று அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பால்போன்றமதிஎன்றாய், அத்தால்பவிதம்(மறுவற்றசந்த்ரனை) என்றது. ஆபரணரூபமால என்றத்தை விசேஷிப்பிக்கிறார் (பொன்னரி) பொன்மணி மாலையென்கை. பாடாந்தரத்தில் பொருளருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி).

(முத்தினையென்று மேலுக்கு) என்றது - வித்தினை யென்னுமளவும் “சென்று” என்றத்தோடே அந்வயியாமையாலே விண்ணகர் பதத்துக்கு மே லான பதத்தோடே அந்வயிக்குமென்கை. ... .. (அ)

(க)கீ-எ-கஅ.

களஞ்சு பெரியதிருமொழி, க0-ப, க-தி, கூ-பா, கம்பமாகளிறு.

பெருவிலையான மாணிக்கம் போலே தர்ஸநீயமாயிருக்கும் வடிவ
ழகே யன்றிக்கே, இதுக்கெல்லாம் ஸர்வகாரணபூ(ஸ்)தனையிருக்கிற
வனை, விண்ணகர்காண்டுமே. .... (அ)

மூ;—கம்பமாகளிறஞ்சிக் கலங்கவோர்

கொம்புகொண்ட குரைகழல் கூத்தனைக்

கொம்புலரம்பொழில் கோட்டியூர்க்கண்டுபோய்

நம்பனைச்சென்றுகாண்டும் நாவாயுளே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கம்பம்	நடுக்கத்தை விளைக்கும்	கூத்தனை	தர்ஸநீயமாக நடந்த
மா	தாய்	வானை	ஸர்வேஸ்
	பெரியவடிவை யுடை	வரனை,	
	த்தான	கொம்புலரம்	தழைத்த கிளைகளால்
களிறு	குவலயாபீடமானது	நிறைந்துள்ள	
அஞ்சி	பயப்பட்டு	பொழில்	சோலைகளையுடைய
கலங்க	கலங்கி முடியும்படி	கோட்டியூர்	திருக்கோட்டியூரிலே
ஒர்கொம்பு	(அதின்) கொம்பை	கண்டுபோய்	(முன்பு) ஸேவித்து,
கொண்ட	வாங்கி முறித்தெறிந்த	(இன்றைக்கு),	
	வனாய்,	நம்பனை	ஆஸ்ரிதர்களுக்கு விஸ்
குரை	ஒலியாநின்றுள்ள	வஸநீயனானஎம்பெ	
கழல்	வீரக்கழலையுடையனா	நாவாயுள்	திருநாவாயிலே [ருயானை
	ய்,	சென்று	போய்
		காண்டும்	ஸேவிக்கக் கடவோம்.

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. குவலயாபீடத்தின் கொம்பைப்
பறித்தவனைத் திருக்கோட்டியூரிலே கண்டுபோய், திருநாவாயிலே
‘காணக்கடவோமென்கிறார்.

வ்யா.—(கம்பமியத்யாதி) தன்னைக் கண்டார்க்கு நடுங்கவேண்டும்
படியாய் பெரியவடிவையுடைய குவலயாபீடம் - தன்னைக்கண்டார்
படுமத்தைத்தான்பட்டு அஞ்சிக்கலங்கிப்போம்படி, அதின்கொம்பை
அந்நாயாஸேந வாங்கி, ஒலியோடுகூடினவீரக்கழலையுடையனாய், தர்ஸ

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கம்பமியத்யாதி) ஆஸ்ரிதர்க்கெல்லாம் தாச
காதிக்ளானவளவே யன்றிக்கே, ஆஸ்ரித விரோதிகளை அழியச்செய்கையாலே
வீரக்கழலிட்டுத் திரிகிருனென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, க0-ப, க-தி, க0-பா, பெற்றமாளியை. கஎடுஎ

நீயமாக நடந்தவனை. அன்றிக்கே, மத்தமாய் கம்பத்தைப் பிடுங்
கிக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிற ஆனையானது பயப்பட்டுக் குலையும்படி,
அதின் கொம்பைப்பறித்து அக்கொம்புகளைக்கையிலே ஆயுதமாகக்
கொண்டு, கம்ஸன் மற்றையாரைத் துடர்ந்து கொடுத்திருக்கிறபோது
ஆபரணங்களால் வந்தத்வநியை யுடைத்தான திருவடிகளை வீசிக்
கொண்டு நடந்தபோது, வல்லாராடினாப்போலேயாயிற்றிருந்தபடி.

(கொம்புலாவித்யாதி) நித்யவஸந்தமாய், தழைத்த பொழிலை
யுடைய திருக்கோட்டியூரிலே கண்டுபோய் எல்லாத்தசையிலும் இவ்
வாத்மாவுக்குத் தஞ்சமானவனைத் தன்னையிஸ்வஸித்தார் உகக்கும்
திருநாவாயிலே காண்டும். .... (க)

மூ;—பெற்றமாளியைப் பேரில்மணனைக்
கற்றநூல்களிகன்றி யுரைசெய்த
சொல்திறமியை சொல்லிய தொண்டர்கட்கு
அற்றமில்லை யண்டமவர்க்காட்சியே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெற்றம்	பசுக்களை	இவை	இந்த
ஆளியை	நோக்குவனாய்,	சொல்திறம்	ஸப்தராஸியை
பேரில்	திருப்பேர் நகரில் எழு ந்தருளியிருக்கிற	சொல்லிய	ஒதவல்ல
மணனை	மணவாளப்பிள்ளை யான ஸர்வேஸ் வரன்விஷயமாய்,	தொண்டர்கட் புனைவைஷ்ணவர்களுக் கு	கு
நூல்	சாஸ்த்ரங்களை	அற்றம்இல்லை(பகவதநுபவத்தில்)	விச்சேதமில்லை;
கற்ற	அப்யஸித்த	அண்டம்	பரமபதமானது
கலிகன்றி	ஆழ்வார்	அவர்க்குஆட்சிஅவர்களிட்ட வழக்கா	
உரைசெய்த	அருளிச்செய்த		யிருக்கும். (க0)

* கம்பபதத்துக்கும் கழல்பதத்துக்கும் அர்த்தாந்தரமருளுகிறார்(அன்றிக்கே
யித்யாதி). ... (க)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (பெற்றமித்யாதி) “மாளிகை” என்றுபாடமாய்,
“பேரில்” என்றதுக்கு விசேஷணமாக்கியருளிச்செய்தது, “ஆளியை” என்று

கனகா பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, இரக்கம்பரவேசம்.

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (பெற்றமித்யாதி) “பெற்ற” என்று-
பெருமையாய், மாளிகைக்கு விசேஷணமாகவுமாம். “பெற்றமானி-
யை” என்று - பாடமாகில், பசுக்களை நோக்குமவனென்றது.
(கற்றநூல்) திருமந்தரம் கற்றவிடத்திலே கற்குமித்தனையிறே அல்-
லாதவையும்; சாஸ்தர மர்யாதை தப்பாதபடிசொன்ன சப்தராசி
ரத்நக்குவைபோலே இவைசொல்லும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு விச்-
சேதமில்லை. (க) “ॐ நமசிவாய” - நமசிவநாவர்த்ததே” (உ) “ஆண்-
மின்கள் வானகம்” என்கிறபடியே நித்யாதுபவம் பண்ணலாம்
தேசத்தை ஆளுவர்கள். .... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாம்பத்து முதல்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பத்தாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி

இரக்கம்பரவேசம்.

வ்யா.—திருப்பதிகளை அதுபவித்தார்தீழ்; அதுதலைக்கட்டி அவ-
தாரங்களிலே போந்ததுபவிக்கிறார். இதிலே தமக்கபிமதமான ராம-
விஜயத்தை எதிரிகள் மேலெழுத்திட்ட பாசுரத்தாலே அதுபவிக்கி-
றார். அங்குத்தை விஜயம் தமக்கிஷ்டமாகையாலே அந்த விஜயத்-
தாடாந்தரமருளுகிறார் (பெற்றமித்யாதி). *மயர்வற மதிநலம் பெற்றாராயிருக்க-
இவரை “கற்றவர்” என்னக்கூடுமோவென்ன (திருமந்தரமித்யாதி). சொல்-
கிறமித்யாதிக் கர்த்தமருளுகிறார் (சாஸ்தரமர்யாதையித்யாதி). ... (௧௦)
ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

அநு;—இரக்கம்பரவேசம்.—“வாடினேன்” என்றுதுடங்கி-இவ்வளவும்
வரத்திருப்பதிகளெல்லாம் ப்ராதாந்யேந அதுபவித்தவர், இனிமேல் *மற்ற
முளவளவாக விபவங்களிலே ப்ராதாந்யம் தோற்றப்பாடி அதுபவிக்கிறாரென-
து பேடி-காஸங்கதியருளுகிறார் (திருப்பதிகளையித்யாதி). அதில் இத்திரு-
மொழிக்கு ஸங்கதியருளுகிறார் (இதிலித்யாதி). (மேலெழுத்திட்ட பாசுரத்-
தாலே) என்றது - “பொங்கத்தம்பொங்கு” என்று வாத்யமடித்தமைக்கு

பெரியதிருமொழி, ௧௦-பி, ௨-தி, ௧-பா, இரக்கமின்றி. ௧௭௫௯

துக்கு இலக்காய்த், தோற்றராக்ஷஸ்தசைபிறந்து, பிராட்டிமார் தசைபிறந்து பேசுமாபோலே தாமானதன்மை தோற்றாதே, தோற்றராக்ஷஸர் பாசுரத்தாலேராமவிஜயத்தைப்பேசி அதுபவிக்கிறார்.*

மூ;—இரக்கமின்றி யெங்கோன்செய்ததிமை

யிம்மையே யெமக்கெய்திற்றுக்காணீர்

பரக்கயாமின்றுரைத்தென் இராவணன்

பட்டன னினியாவர்க்குரைக்கோம்

குரக்குநாயகர்கா னிளங்கோவே

கோலவல்விலி ராமபிரானே

அரக்கராடழைப்பாரில்லை நாங்க

ளஞ்சினோம் தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எம்	எங்களுக்கு	குரக்குநாயகர்	வாநரபூதபதிகளே!
கோன்	ஸ்வாமியான ராவண	காள்	
இரக்கம்இன்றி	தயையில்லாமல் [ன்	இளங்கோவே	இளையபெருமாளே!
செய்த	செய்த	கோலம்	தர்ஸநீயமாய்
திமை	திமையானது	வல்	வலியையுடைத்தான
எமக்கு	எங்களுக்கு	வில்	வில்லையுடைய
இம்மையே	இஹலோகத்திலேயே	இராமபிரானே	சக்ரவர்த்தித் திருமக
எய்திற்றுக்கா	பலித்துவிட்டபடி	அரக்கர்	ராக்ஷஸஜாதியில்[னே!
ணீர்	யைக்காணுங்கோள்;	ஆடுஅழைப்பார்	வெற்றிசொல்லக்கட
இன்று	இப்போது	இல்லை	இல்லை; [வார்
யாம்	நாங்கள்	நாங்கள்	(தோற்ற) நாங்கள்
பரக்க	விரிவாக	அஞ்சினோம்	பயப்படா நின்றோம்;
உரைத்து	சொல்லி		(தோற்ற எங்களுக்கு)
என்	பயனென்?;	பொங்கத்தம்	"பொங்கத்தம் பொங்
இராவணன்	ராவணனுனைவன்	பொங்கோ.	கம்" என்கிற ஜய
பட்டனன்	மாண்டிபோனான்;		ஸூசக வாத்யத்தி
இனி	இனிமேல்		ன் சப்தாதுகாரம்
யாவர்க்கு	யாருக்கு	தடம்	ஒத்தது. (௧)
உரைக்கோம்	(இத்தைச்) சொல்லு		
	வோம்?;		

ஸூசகமான சப்தோச்சாரணம் பண்ணிக்கொண்டு திரிகிற எங்களுக்கு, தடம்-ஒத்ததென்று சொல்லுகையைக் கடைசுவித்து, அதுக்குப் பலிதமான வர்த்தம் சொன்னபடி. ... *

கனக 0 பெரியதிருமொழி, ௧0-ப, ௨-தி, ௧-பா, இரக்கமின்றி.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (இரக்கமீத்யாதி) பெருமானையும் பிராட்டியையும் சேரக்கண்டால் (௧) “வடிவாய் நின்வலமார்பினில்வாழ்கின்றமங்கையும் பல்லாண்டு” என்கிறபடியே மங்களாசாஸனம் பண்ணப் பரப்தமாயிருக்க, மிதுநத்தைப் பிரித்த நிர்தயனான ராவணன் செய்ததீமை. (௨) “ఇహమహాபலమును తే- இஹைவபலமம்னுதே” என்கிறபடி இஹலோகத்திலே எங்களுக்குப் பவித்தது. பல சொல்லியென்? தான்செய்ததப்பின்பலம்தானே அதுபவித்தான். அன்றிக் கே, இன்னார் பட்டாரென்றறியாமையாலேராவணன் பட்டானென்னவுமாம். பிற்பட்டகாலத்திலே சொல்லுகிறாராகையாலே இவர்க்கு அவன் பட்டானென்று சொல்லவுமாம். இனி இத்தை ஆர்க்கு இருந்து சொல்லுவோம். வாரத்யூதபதிகாள்! இளையபெருமாளே!

அநு.—முதற்பாட்டு. (இரக்கமீத்யாதி) “இரக்கம்” என்னில் - ஸ்நேஹமாதல், தனையாதல் விவக்ஷித்து இரண்டையும் அருளிச்செய்து, தாற்பர்யமருளுகிறார் (பெருமானையுமீத்யாதி). (ப்ரப்தமாயிருக்க) என்றவந்தரம் “இதுக்கு உறுப்பான ப்ரேமமின்றிக்கே” என்றுசேஷம். “யாம் அவன்தீமைகளைப் பரக்க நின்றசொல்லி யென்” என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்தருளுகிறார் (பலவீத்யாதி). அரக்கர் பட்டபடிகளைப் பரக்கச்சொல்லியென், என்றர்த்தார்த்தரமருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). (அறியாமையாலே) என்றது - ப்ரயோஜநாபாவத்தாலே விசாரியாமையாலே யென்கை.

“எங்கனையொழியக்குலையவனை” என்று மேலே-ராவணனை நிரஸிக்குகை சொல்லியிருக்க, இங்கே ராவணன் பட்டானென்று சொல்லக்கூடுமோவென்னும் சங்கையிலே, (௩) “నేయమును పులకా - நேயமஸ்தி புரீலங்கா” என்கிற ந்யாயத்தாலே தீமையின் ப்ரபால்யத்தாலே லித்தவக்கரித்து அருளிச்செய்தாரென்றும், மற்றும்புகிற ராக்ஷஸரெல்லாம் பட்டபடியைக் கண்டால், இனிராவணன் பட்டானென்றது-கைமுதிகந்யாயத்தாலே லித்தமன்றேவென்றும் இரண்டுவிதமாகப் பரிஹாரமருளிச்செய்து, இப்பாட்டிலே ராவணன் பட்டபின்பு சொல்லுகிறவர்கள் பாசரென்றும், அப்பாட்டில் - ராவணன் படுவதற்குமுன் புரீலங்கா நேயமுன் ஸ்ரீரோதமில்லையென்று திருவுள்ளம்பற்றி. ஆனால் அதுமேல் ப்ரபால்ய வகிப்பது; இத்தையே இவர் முந்தற அருளிச்செய்வானென்னென்கிற சங்கையிலே அருளுகிறார் (பிற்பட்டவீத்யாதி). இத்தால் ராமவிஜயத்தில் இவர்க்குண்டான ஆசையாலே இத்தையே முந்தறவருளிச் செய்தாரென்று கருத்துச் சொல்லிற்றாயிற்று.

தர்ஸநீயமானவலியையுடைத்தான வில்லையுடைய சக்ரவர்த்தித்திருமகனே !.

(அரக்கராடழைப்பாரில்லை) “ராக்ஷஸில் இனி ஆடுபோலேகூப்பிடக்கடவாரில்லை” என்று பட்டர் அருளிச்செய்தாரென்று நஞ்ஜீயரருளிச் செய்வார். “இது ஓரர்த்தமாயிராமையாலே, இங்ஙனே இதுசொன்னாலே” என்று, நான் கேட்டேன்; சொல்லலாகாதோ என்ன; “ஆடு” என்று-வெற்றி; இந்தராக்ஷஸஜாதியில் வெற்றிசொல்லக் கடவாரில்லை என்கிறதுஎன்ன; “இதுவேயிறே பொருளென்று அருளிச்செய்தார்” என்று பிள்ளையருளிச்செய்வார். (அஞ்சினே மித்யாதி) எதிரிகளாவென்று அவர்கள் வெற்றியாலே தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணுவித்து அதுக்கிடாக ஆடும் கூத்துப்போலே தோற்றவர்கள் தோல்வியாலே பறையடிக்க ஆடுவதொருகூத்துண்டு; அந்தச்சப்தாநுகாரம் - “பொங்கத்தம் பொங்கு” என்கிறவிது. (௧) (ஆடுபோலே கூப்பிடக்கடவாரில்லை) என்றது-ஒருநொண்டியாநிலிம்ஹத்தைக் குறித்து “विजयन्त्यास्य - எகஸிம்ஹம் நபக்ஷ்யாமி” என்று சொன்னதுண்டென்று லௌகிகமான கதையுமுண்டிறே. அந்த ஆடுபோலேயும் தைர்யமில்லை யென்றுகருத்து. (இது ஓரர்த்தமாய்) என்றது - இதுவே-பதத்துக்கு அர்த்தமென்று நிர்ப்பந்தமில்லாமையாலேயென்கை. ஆழ்வார்கள் பாசரங்கள் அநேகார்த்தகர்ப்பங்களாகையாலே இன்னமும் பதார்த்தம்சொல்லலாமென்று திருவுள்ளமென்று கருத்து.

(வெற்றிசொல்லக்கடவாரில்லை) என்றதுக்கு-நாமும் “வெற்றிபெறவாருங்கோள்” என்று அழைக்கைக்கு ஒருவருமில்லையோவென்றுகருத்து. (இதுவேயிறே பொருள்) என்றது-கொண்டாட்டத்திலே. இத்தனை இவ்வர்த்தத்தை வ்யாவர்த்திக்க வில்லையென்று கருத்து. “பொங்கத்தம் பொங்கோ-தடம்” என்றநவயம். “பொங்கத்தம் பொங்கம்” என்று-லக்ஷணயா சொல்லக்கடவாத்யமே பேசினோமான எங்களுக்கு, “தடம்-ஒத்தது” என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, அதின் ஸ்வரூபத்தை யருளுகிறார் (எதிரிகளாயித்யாதி). (ஆடுவதொருகூத்து) என்றது - “குழமணிதூரம்” என்றகூத்தென்று கருத்து. (அந்த) என்றது - அவ்வாத்யத்தினுடைய என்கை. இரண்டு பர்யாயம் “பொங்கத்தம்பொங்கம்” என்னத்துடங்கினவாய் அஞ்சினபடிக்கு ஸைசகமாக “பொங்கோ” என்று குறைத்து நிர்த்தேசித்தாரென்று திருவுள்ளம். ... (௧)

களசு உ பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, ௨-பா, பத்துநீண்முடியும்.

மூ;—பத்துநீண்முடியு மவற்றிரட்டிப்

பாழித்தோளும் படைத்தவன் செல்வம்
சித்தம் மங்கையர்பால் வைத்துக்கெட்டான்-
செய்வதொன்றறியா வடியோங்கள்
ஒத்ததோளிரண்டு மொருமுடியும்
ஒருவர்தம் திறத்தோமன்றி வாழ்ந்தோம்
அத்தவெம்பெருமா நெம்மைக் கொல்லேல்
அஞ்சினோம் தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ. (௨)

பதம்.

உரை.

நீன் நீண்ட
பத்துமுடியும் பத்துத்தலைகளையும்
பாழி பலிஷ்ட்டமாய்
அவற்று இரட் தலைகளின் கணக்கு
டி க்கு இரட்டித்த
கணக்கையுடைய
தோளும் (இருபது) தோள்களையு
படைத்தவன் உடையனான ராவ
ணனானவன்,
மங்கையர்பால் ஸ்திரீகள் பக்கலிலே
சித்தம் மநஸ்ஸை
வைத்து செலுத்தி
செல்வம் (தன்) ஸம்பத்தை
கெட்டான் அழித்தான்;
செய்வதொன் இதிகர்த்தவ்யதா மூ
று அறியா டர்களாய்

பதம்.

உரை.

அடியோங்கள் அத்தலைக்கு ரோஷ
பூதரான நாங்கள்
தோள் இரண் இரண்டிதிருத்தோளு
டம் ம்
ஒருமுடியும் ஒரு திருமுடியுமாய்
ஒத்த விக்ருதவேஷரல்லாத
ஒருவர்தம் ஒப்பற்றபெருமானுடை
ய
திறத்தோம் இடையாட்ட முடை
அன்றி யோமல்லாமையால்
வாழ்ந்தோம் கெட்டோம்;
அத்த எங்களுக்கு ஜநகனான
வனே!
எம்பெருமான் எங்கள்நாதனே!
எம்மை எங்களை
கொல்லேல் கொல்லாதொழிய
வேணும்;
அஞ்சினோம் தடம்பொங்கத்தம்
பொங்கோ. (௨)

அந்;—இரண்டாம்பாட்டு. (பத்தித்யாதி). “यत्पुलस्त्यसि-सं पुलस्त्यसि-
यत्पुलस्त्यसि-यत्पुलस्त्यसि-” என்கிறபடியே நீங்களும் அவனைப்
போலே தீமைசெய்தீர்களோவென்ன; அவன் தலைப்பத்துப் படைத்தோ
மென்று தீமைகளைச் செய்தான்; எங்களுக்குக் குற்றமில்லை. யென்று விண்
ணப்பம் செய்கிறார்களென்று ஸங்கதி.

“இராவணன்” என்று சொல்லலாயிருக்க, இப்படி விசேஷித்ததுக்கு ப்ரக்

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, ௨-பா, பத்துநீண்முடியும். ௧௭௬௩

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (பத்துநீண்முடியும்) (௧) “वाङ्मयं
 मूर्त्तं वाङ्मयं - வாக்கியமுத்தம் தசாநந ” என்கிறபடியே “உனக்கு
 அவர்காலிலேவிழப் பத்துத்தலையுண்டு; அஞ்ஜலிபன் னுகைக்கு இரு
 பதுகையுண்டு; அவரைச் சரணம்புகவல்லையே” என்றானிறே விபீஷ
 ணழ்வான். பத்துத்தலையும், வலியையும், பெருமையுமுடையனும்,
 இருபது தோளையுமுடையனானவன் விஷயப்ரவணனாய்த் தன் ஸம்
 பத்தை அழித்தான். (செய்வதித்யாதி) ரக்ஷகனானவன்போகை
 யாலே செய்வதறியாத நாங்கள். அறிவுகேடரான நாங்கள். இரண்டு
 தோளும் ஒருமுடியும் விக்ருத வேஷரல்லாத பெருமானைப் பெரு
 மையாலே கெட்டோம். “வாழ்ந்தோம்” என்று-சேஷப்பரம்.

அன்றிக்கே, இரண்டுதோளும் ஒருமுடியுமாயிருக்கிற நாங்கள்
 ஒருவரிடையாட்டத்தோமல்லேமாராகையால், நாங்கள் விஷயப்
 ரவணரல்லாமையாலே வாழ்ந்தோம்; அன்றிக்கே (௨) “वाङ्मयं मूर्त्तं वाङ्मयं

ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (வாக்கியம்த்யாதி). (விபீஷணழ்வான்) என்ற
 வந்தரம் “அப்படியே சொல்லுகிறார்கள்” என்று சேஷம். இத்தால் பத்தும்
 பத்தாக வாழ்வுக்கு உடலாயிருக்கக் கெட்டானென்று வெறுக்கிற ரென்று
 கருத்து. பாழிபதத்துக்கு - மிடுக்கும், பெருமையு மிரண்டர்த்த மென்று
 விவக்ஷித்து, சப்தார்த்தமருளுகிறார் (பத்தித்யாதி). “செல்வம்-கெட்டான்”
 செல்வத்தைக் கெடுத்தானென்று திருவுள்ளம். (போகையாலே) கெட்டுப்
 போகையினாலே. “ஒன்று” என்றத்தாலே-தவிரவது மறியோ மென்னுமது
 பலிக்கையாலே, பலிதார்த்தம் (அறிவித்த்யாதி).

ராமாவதாரத்துக்கே “தோளிரண்டும் ஒருமுடியும், ஒருவராய் - அத்விதீய
 ரான, தம்முடைய - தேவருடைய, திறத்தோமன்றி - இடையாட்டத்தோ
 மன்றிக்கே”-என்று வாக்க்யார்த்தமாய் அருளுகிறார் (இரண்டித்யாதி). “ஒத்த”
 என்றது-லோகத்தாரோ டொத்த வென்றாய், “முடியும்” என்றவந்தரம்-
 “உடையோமாகையாலே” என்று சேஷபூரணமும் திருவுள்ளம்பற்றி யோ
 ஜிக்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). இப்பக்ஷத்தில் ராவணனைப் பத்தித்யாதி
 யாலே வர்ணித்தது - கேட்டுக்குடலாக யோஜநாந்தரம் கண்டு கொள்வது.
 “ஒத்த தோள்” ஒரு தோளுக்கொத்த என்றும், “ஒருவர்தம் திறத்தோமாய்
 வாழ்ந்தோம்” என்று முந்துறத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (அன்றிக்கே பரஸ்பரேத்
 யாதி). அழலைக்கண்டு எல்லாரும் உஜ்ஜீவித்தோமென்று கருத்து.

கஎசுசு பெரியதிருமொழி; ௧௦-ப, ௨-தி, ௩-பா, தண்டகாரணியம்.

“ப்ரஸ்பரஸ்ய ஸத்ருஸௌ” என்கிறபடியே ஒன்றுக்கொன்று ஒப் பாயிருக்கிற தோளிரண்டையும், ஒருதிருவபிஷேகத்தையுமுடைய ராயிருக்கிற உம்மைக்கண்டு அடியரான நாங்கள் ஒருவர் இருவரன் றிக்கே எல்லாரும் ஒக்கவாழ்ந்தோம். கண்டென்கிற விடமத்தனையும் அத்தயாஹரித்துக்கொள்வது. (அத்த) எமக்குஐநகனாவனே! (எம்பெருமான்) எங்கள்நாதனே! எங்களைக் கொல்லாதொழியவே ணும். “அஞ்சினோம்” என்றாரைக்கொல்லுகை உனக்குப்போருமோ?.

மு;—தண்டகாரணியம் புகுந்தன்று

தையலைத் தகவிலியெங்கோமான்

கொண்டுபோந்து கெட்டா நெமக்கிங்கோர்;

சூற்றமில்லைக்கொல்லேல் குலவேந்தே

பெண்டிரால்கெடு மிக்குடிதன்னைப்

பேசுகின்றதென் தாசரதீயுள்

அண்டவாணருகப்பதே செய்தாய்

அஞ்சினோம் தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தகவுஇலி	நிரக்க்ருணனான	எமக்கு	எங்களுக்கு
எம்கோமான்	எங்களுக்கு நியாமகன	ஒர்குற்றம்	ஒருகுற்றமும்
	யிருந்த ராவணன்	இல்லை	கிடையாது;
அன்று	(நீங்கள்) காட்டிலே	குலம்	(நிரபராதரை நலியா
	தாபஸரா யிருக்கும்		இக்த்வாகுவின்)
	போது		வம்ஸத்துக்கு
தண்டகாரணி	தண்டகாரணியத்தில்	வேந்தே	தலைவராய் [மாளே!
யம்		தாசரதீ	தசரதபுத்தரான பெரு
புகுந்து	ப்ரவேஸித்து	கொல்லேல்	கொல்லா தொழியவே
தையலை	பிராட்டியை		ணும்.
கொண்டு	அபஹரித்துவந்து	பெண்டிரால்	ஸ்திரீசாபல்யத்தாலே
போந்து		கெடும்	கெடக்கடவ
	(அக்குற்றமடியாக)	இக்குடி தன்	இந்தராக்கூஸ ஜாதி
கெட்டான்	முடிந்துபோனான்;	னை	யைப்பற்றி
இங்கு	இவ்விஷயத்தில்	பேசுகின்றது	பேசலாவது
		என்	என்ன இருக்கிறது?

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, ௪-பா, எஞ்சலிலிலங்கை. ௧௭௬௫

உன்	தேவரீருக்கு (இஷ்ட	செய்தாய்	செய்துவிட்டாய்;
அண்டவாணர் தேவர்கள்	[ரான]	அஞ்சினோம்	தடம்பொங்கத்தம்
உகப்பதே	உகக்கக்கடவகார்யத்	பொங்கோ.	(௩)
தையே			

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (தண்டகாரணியம்புகுந்து) தாரி
ருந்த விடத்திலே அவர்வந்து அடைமதின்படுத்த அபகாரம்பண்ணி
னானு, காட்டிலே தாபஸவேஷத்தோடே திரியாநிற்க, அங்கே
வந்து பிராட்டியைப்பிரித்து நிற்க்கு(ஸ்)னானபையல் †கெட்டும்
போனான். நாங்கள் செய்ததொரு குற்றமில்லை. எங்களைக் கொல்லா
தொழியவேணும். நிரபராதரைக்கொல்லாத இகழ்வாகுவம்சத்திலே
பிறந்ததுக்குத்தலையன்றோநீர். விஷயப்ரவணராய் கெடக்கடவ இஜ்
ஜாதியை எத்தைச் சொல்லுவது. ஸ்வர்க்கத்துக்கு வன்னியமறுத்
தவன் மகனே ! உனக்கு இஷ்டரான தேவர்கள் உகந்ததே செய்து
விட்டாய். .... (௩)

மு;—எஞ்சலிலிலங்கைக்கிறையெங்கோன்

தன்னையுண்பணிந்து எங்கள்கண்முகப்பே

நஞ்சுதானரக்கர்க்குடிக்கென்று

நங்கையை யவன்றம்பியேசொன்னான்

விஞ்சைவானவர் வேண்டிற்றேபட்டோம்

வேரிவார்பொழில் மாமயிலன்ன

அஞ்சலோதியைக் கொண்டருடமின்

அஞ்சினோம்தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (௪)

அரு;—மூன்றும்பாட்டு. (தண்டகாரணியம்த்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்
“மங்கையர்பால்” என்று-ஸாமான்யேந தேவதாஸ்தீரீகள் முதலானார் பக்கல்
சித்தம் வைத்த தப்பைச் சொன்னார்கள் ; இதில் நேரே பெருமாள் விஷயத்
திலே தானே தீரக்கழியப்பண்ணினகுற்றத்தைப்பேசுகிறார்களென்றுஸங்கதி.

(ஜாதியை) ஜாதிக்கு என்கை. தசரதன் சம்பராஸூர நிரஸநம் பண்
ணமையைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (ஸ்வர்க்கேத்யாதி). ... (௩)

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (எஞ்சலிலித்த்யாதி). எமக்கு இங்கோர் குற்றமில்லை
யென்னு நின்றுகோள்; அவன் தையலைக்கொண்டு போந்தானாகில் நீங்கள்
அவனுக்கு ஹிதம் சொல்லாதே எதிரம்பு கோத்துவந்தது குற்றமன்றோவென்
ன; தம்பியே சொல்லிக்கொளாதே கெட்டவன்-எங்கள் வார்த்தையைக்கேட்
கப் புகுகிறோனென்கிறார்களென்று ஸங்கதி.

† (பா) கொடுபோனான்.

௧௪௬௬ பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, ௪-பா, எஞ்சலிலங்கை.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எஞ்சல் இல்	(யுத்தோப கரணங்க ளால்) குறைவற்ற	சொன்னான்	சொன்னான் ;
இலங்கைக்கு	லங்காநகரத்துக்கு	விஞ்சைவான	வித்யாதர முதலான
இறை	நிர்வாஹகராய்	வர்	தேவர்கள்
எம்	எங்களுக்கு [னை	வேண்டிற்றே	பார்த்தித்தபடியே
கோன்தன்னை	ஸ்வாமியான ராவண	பட்டோம்	(நாங்கள்) அநர்த்தப்
முன்	நாங்கள் ஓலக்கம் கொ		பட்டோம் ;
	டுத்துக் கொண்டி	வேரி	பரிமளத்தை யுடைத்
	ருக்கிற காலத்திலே	வார்	பரந்திருந்துள்ள [தாய்
அவன் தம்பியே	அந்தராவணனுடைய	பொழில்	சோலையிலுள்ள
	தம்பியான ஸ்ரீவிபீ	மாமயில் அன்	மயில்போ லிருப்பவளா
	ஷணுமுவான் தானே	ன	ய்
எங்கள்	எங்களுடைய	அஞ்சு	(இருட்சி, சுருட்சி, நீ
கண்முகப்பே	கண்ணெதிரில்		ட்சி, குளிர்ச்சி, அ
பணிந்து	ராவணன் காலிலே		ழகு என்று) ஐந்து
	விழுந்து		வகைப்பட்ட
நங்கையை	கல்யாணகுணங்களால்	அல்	இருண்ட
	பூர்ணையான இப்பி	ஒதியை	மயிர்முடியை யுடைய
	ராட்டியை		ளான பிராட்டியை
அரக்கர்குடிக்கு	“ராக்ஷஸ குலத்துக்கு	கொண்டுநட	கொண்டுபோங்கோள் ;
நஞ்சுதான்	விஷம் கிடாய்” என்று	மின்	
என்று		அஞ்சினோம்	தடம் பொங்கத்தம்
			பொங்கோ. (ச)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (எஞ்சலில்) “எஞ்சல்” என்று ஸங்
கோசம். பிராட்டியைக்கொண்டு புருந்தானாய், “இவ்வுரிலே வந்து
இவளை மீட்கவல்லாருண்டோ?” என்று குறைவற்றானாயிருந்த ராவ
ணனை நாங்களடைய ஓலக்கம் கொடுத்துக்கொண்டிருக்க, எங்கள்
முன்னே அவன்காலிலேவிழுந்து, கல்யாணகுணங்களால் பூர்ணையா
யிருக்கிற இவளை “ராக்ஷஸகுலத்துக்கு நஞ்சுகிடாய்” என்று ஸ்ரீ
விபீஷணமுவான் சொன்னான்.

(எங்கோசம்) என்று-குறைவாய், யுத்தோபகரணங்களாலே குறைவற்ற
இலங்கை என்றாய், தாத்பர்யமருங்கிறார் (பிராட்டியித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, க0-ப, உ-தி, ௫-பா, செம்பொன். கள்ள

“விஞ்சிவானவர்” என்று - வித்யாதரராய், அத்தாலே தேவ ஜாதிக்கு உபலக்ஷணம். பரிமளத்தையுடைத்தாய் பரந்த பொழி லில் தன்னிலத்தில் மயில்போலேயிருக்கிற (அஞ்சலோதியை) சுரு ண்டி நெய்த்துப்பரிமளிதமாய், என்றப்போலே அஞ்சுவகைப்பட்டி ருப்பதாய், இருண்டிருந்துள்ள மயிர்முடியையுடைய பிராட்டியைக் கொடுபோங்கோள். “அஞ்சு” என்று-அஞ்சுவகைப்பட்டிருக்கை. “அல்” என்று-ராத்ரி, அத்தால் இருட்சியை நினைக்கிறது. “ஓதி” என்று - மயிர்முடி. .... (ச)

மூ;—செம்பொன் நீண்முடி யெங்களிராவணன்

சீதையென்பதோர் தெய்வம் கொணர்ந்து

வம்புலாங்கடிகா வில் சிறையா

வைத்ததே குற்றமாயிற் றுக்காணீர்

சும்பனோடுநிகும்பனும் பட்டான்

கூற்றம் மானிடமாய்வந்து தோன்றி

அம்பினுலெம்மைக் கொன்றிகின்றது

அஞ்சினோம் தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செம்	செவ்விதான	காவில்	அசோக வநிகையிலே
பொன்	பொன்னால் செய்யப் பட்டதாய்	சிறையா	சிறையிலிருப்பாம்படி
நீள்	நீண்டிருப்பதுமான	வைத்ததே	வைத்திருந்த விதுதா
முடி	கிரீடத்தையுடையனாய்	னே	
எங்கள்	எங்களுக்கு நியந்தா	குற்றமாயிற்று	தப்பாய்த்தலைக் கட்டி
இராவணன்	ராவணனானவன்[வான	க்காணீர்	ற்று;
சீதை என்பது	“பிராட்டி” என்கிற	(அக்குற்றமே ஹேதுவாக,)	
ஓர் தெய்வம்	ஒரு தேவதையை	சும்பனோடு	சும்பனும்
கொணர்ந்து	கொண்டு வந்து	நிகும்பனும்	நிகும்பனும்
வம்பு உலாம்	புதுமை மாறாதேயிருப் பதாய்	பட்டான்	மாண்டு போனார்கள்;
கடி	பரிமளத்தை யுடைத் தான	கூற்றம்	(ராவணன் கையிலே முன்பு தோற்ற) ம்
			ருத்யுவானவன்

(என்றப்போலே) என்றது-செறிவையும் மென்மையையும் ஸஞ்சிபிச்சி றது. (க) “செறிமென் கூந்தல்” என்னக்கடவதிறே. “மாமயில்” என்ற த்ருஷ்டாந்த பலத்தாலே நீட்சிஸித்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, மற்றவற் றைப் பிரித்தருளிச் செய்தார். ... (ச)

(க) பெரி-தி-க-க-ச.

கௌஅ பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, ௬-பா, ஓதமாகடலை.

மானிடமாய் மாறுஷ வேஷத்தைப்	எம்மை எங்களை
பரிசுரஹித்து	கொன்றிடுகின் நலியாநின்றான்;
வந்துதோன்றி (இவ்விடத்தில்) வந்து	றது
தோன்றி	அஞ்சினோம் தடம் பொங்கத்தம்
அம்பினால் பாணத்தினால்	பொங்கோ. (டு)

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (செம்பொனித்யாதி) ஸ்லாக்கம்மான திக்விஜயம்பண்ணிக்கவித்த முடியையுடையனானஎங்களுடைய ராவ ணன், பிராட்டியென்றொரு தேவதையைக்கொண்டுவந்து. (வம்பித் யாதி) புதுமைமாறாதே யிருப்பதாய், பரிமளத்தையுடைத்தான அசோகவநிகையிலே, பெருமாளுக்கும் அவளுக்கும்ஏகாந்தமாகவறு பவிக்கலாம் தேசத்திலே அவர்பக்கல் நின்றும்பிரித்து, அவளைத் தனியே வைத்தவிது சூற்றமாய், அதுவே ஹேதுவாக கும்பநிகும் பர்கள் பட்டார்கள்.

(சூற்றமித்யாதி) ராவணன்கையிலே முன்புதோற்ற ம்ருத்யு வானவன் வந்து; ராவணன் தேவர்களை நெருக்கிவரக்கொண்டு மறுஷ்யர்களை அநாதரித்தான்; அத்தாலே அந்தம்ருத்யு - மாறுஷ வேஷத்தைப் பரிசுரஹித்துத்தோன்றி, அந்தமணிச்சுக்கு ஏகாந்த மான அம்பாலே எங்களைக்கொல்லுகிறவித்தனை. .... (டு)

மூ;—ஓதமாகடலைக் கடந்தேறி

புபர்கொள்மாக்கடிகாவை யிறுத்துக்

காதல்மக்களும் சுற்றமும் கொன்று

கடியிலங்கை மலங்க வெரித்துத்

து துவந்தஞ்ஞங்குக்கே உங்கள்

தோன்றல்தேவியை விட்டுக்கொடாதே

ஆதர்நின்று படுகின்றதந்தோ

அஞ்சினோம்தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (சு)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (செம்பொனித்யாதி) ராவணன் ம்ருதப்ராய னென்று பிராட்டியைக் கொண்டு நடமின் என்றார்கள். அவன் ம்ருதப்ராய னாகைக்கு உடலாக ப்ரபல வீரர்கள் பட்டபடியைச் சொல்லி முதலிகளைக் குறித்து பயத்தை அறிவிப்பிக்கிறார்களென்று ஸங்கதி.

பட்டபின்புசொல்லுவார் பாசரம் கீழேயென்னும்பக்கூத்திலே, இப்பாட் டித் துடங்கி ராவணவதாத்தூர்வம் என்று கொள்ளவேணும். கடிகாவில் வைத்தது சிறையாமோ வென்ன வருளுகிரார் (பெருமாளுக்கித்யாதி). (டு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓதம்	அலையெறிகிற	எரித்து	(அக்நியாலே)தஹித்து,
மா கடலை	பெருங்கடலை	தூதுவந்த	(பிராட்டி பக்கல்) தூது
கடந்து	தாண்டி,		சொல்லவந்த
ஏறி	அக்கரைப்பட்டி	குரங்குக்கே	ஒரு குரங்கின் (ஹது
உயர்கொள்	ஓக்கத்தையுடைத்தாய்		மான்) கையிலேயே
மா	பரந்த	உங்கள்	உங்களுக்கு
கடி	பரிமளிதமாயிருந்துள்ள	தோன்மல்	ஸ்வாமியான பெரு
காவை	சோலையையுடைய அ		மாளுடைய
	சோகவநிகையை	தேவியை	தேவியான பிராட்டி
இறுத்து	முறித்து,		யை
காதல்	(ராவணனுடைய) ஸ்	விட்டுக் கொ	விட்டுக்கொடாமல்
	நேஹ விஷயரான	டாதே	
மக்களும்	அக்ஷகுமாரன் தொட	ஆதர்	இளிம்பரான நாங்கள்
	க்கமான புத்ரர்களை	நின்று	இப்படி துவண்டு நின்
	யும்		று
சுற்றமும்	அந்தரங்க கிங்கரர்களை	படுகின்றது	அநர்த்தப்படவேண்டி
கொன்று	கொன்று, [யும்	அந்தோ	ஐயோ! [ற்று;
கடி	காவல்களையுடைத்தா	அஞ்சினோம்	தடம் பொங்கத்தம்
இலங்கை	லங்கையானது [ன		பொங்கோ. (சு)
மலங்க	கலங்கும்படி		

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (ஓதமாகடலையித்யாதி) அலையெறிகிற பெருங்கடலைத் தன் கவட்டின்கீழேயாம்படி கடந்து அக்கரைப் பட்டு. (உயர்கொளித்யாதி) ஓக்கத்தையுடைத்தாய் பரந்து பரிமளிதமாயிருந்துள்ள சோலையையுடைய அசோகவநிகை, அத்தை

அந்;—ஆறும்பாட்டு. (ஓதமித்யாதி). “சுற்றம் மானிடமாய் வந்து தோன்றிக்-கொன்றிடுகின்றது” என்று சொல்லாநின் றீர்கள்; ஒருகுரங்குவந்து ஊரைச்சட்டபோதே அஞ்சி, ஸந்தி (२) பண்ணிக்கொள்ள வொண்ணாதோ? * க(௧)தேஜலே ஸேதுபந்தம்போலே ஹதசேஷராய் இப்போது கூப்பிடுவா னென்னென்ன; இங்ஙனே விவேகமுண்டாகில் இத்தனைவருமோ என்கிறார்களென்று ஸங்கதி.

(கவட்டின்கீழே)-தப்படிக்குள்ளே யென்கை. (சோலை) என்றத்தைப் பிரித்து வாக்யபேதமாக்கி, “இப்படி வைலக்ஷண்யத்தை யென்றத்தை” எ

(க). தா-பா-எடு.

பெரியதிருமொழி, க0-ப, ௨-தி, ௭-பா, தாழ்மின்றி. களஎக

ஏழையை	அஞ்ஞ (அப்ராப்தவிஷயத்திலேசாபலத்தை	கொலையவனை வதம்பண்ணப்ராப்த.
	ப்பண்ணுமவ)னும்	ஞான ராவணனை
இலங்கைக்கு	லங்காரகரத்துக்கு	சூழும் ஆ “சூழ்த்துக்கொள்ளும்
இறைதன்னை	நிர்வாஹகனாக அபிமா	ப்ரகாரத்தை
	நித்திருப்பவனாய்	நினைத்தருளவேணும்”
		(என்று)
எங்களை ஒழிய (குற்றமற்ற) எங்களை		சொல்லினும் சொன்னோம்;
நீக்கி		தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (௭)

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (தாழ்மின்றி) அக்கரைப் படுக்கைக்கு ஒரு கடல் இடைச்சுவராய்க் கிடந்ததெனின. விளம்பயின்றிக்கே. (அஞ்ஞான்று தகைந்ததே கண்டு) கடலை அணைசெய்ததொன்றுமே கண்டு. இத்தைக்கண்டால் இவன் நம்மை அழிக்க வல்லனென்று இருக்கவேண்டாவோ? (வஞ்சியித்யாதி) “இவன் வடிவழகுக்கு அவன் வேணுமத்தனையல்லது, நமக்குத்தகான்” என்று பார்த்து, இவனை விட்டு வாழமாட்டாத மதிக்கேடனை.

(ஏழையை) அப்ராப்தவிஷயத்திலே சாபலத்தைப்பண்ணுமவனை (இலங்கைக்கிறை தன்னை) இவ்வொன்றையுமாயிற்று புத்திபண்ணியிருந்தது. நான் இவ்வூர்க்கதிபதி-நிர்வாஹகனென்று; இவ்வொன்றையுமே நினைத்திருந்தான். (எங்களையொழியக் கொலையவனை) குற்றம் நின்ற விடத்தே வதம் பண்ணப் பார்த்தருள வேணும்.

அந்;—ஏழாம்பாட்டு. (தாழ்மித்யாதி) “உங்கள் தோன்றல் தேவியை விட்டுக்கொடாதே” என்று முதலிகளைப்பார்த்துக்கூப்பிடச்செய்தேயும், ராம சரவரஷம் மாறாதே நடக்கையாலே, பெருமான் ஸந்தியிலேவந்ந, ராவணனுடைய மதிக்கேட்டையும்சொல்லி, அவனையன்றோ கொல்லவடிப்பது என்று விண்ணப்பம் செய்கிறார்களென்று ஸங்கதி.

“மாமணிவண்ணு” என்றத்தைக்கடாக்கித்துப் பிராட்டியை வர்ணித்துக்குக் கருத்தருளுகிறார் (இவனித்யாதி).

“எங்களையொழியக் கொலையவனை” என்றெடுத்தப்ரதீகம் “சூழ்மாநினை” என்னுமளவுக்கும் உபலக்ஷணமென்று, எல்லாவற்றுக்கும் பலிதமான தாற்பர்யமருகிறார் (குற்றமித்யாதி). “இறைதன்னை - எங்களையொழியக் கொலையவனை என்னுமவனை, சூழ்மா - சூழ்த்துக்கொள்ளும்ப்ரகாரம், நினைத்தருளவேணும்” என்று சப்தார்த்தம் கண்டுகொள்வது- ... .. (௭)

களஎஉ பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, அ-பா, மனங்கொண்டு.

(சொல்லினோம்) நாங்கள் அறியாமல் கொலையுண்டோமர்காமல்
சொன்னோம். .... (எ)

மூ;—மனங்கொண்டேனும் மண்டோதரிமுதலா

அங்கயல்கண்ணினுர்க ளிருப்பத்

தனம்கொள்மென்முலை நோக்க மொழிந்து

தஞ்சமே சிலதாபதரென்று

புனங்கொள்மென்மயிலைச் சிறைவைத்த

புன்மையாளன் நெஞ்சில் புகவெய்த

அனங்கனன்ன திண்டோ ளெம்மிராமற்கு

அஞ்சினோம் தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (அ)

பதம்.

உரை.

பதம்.

உரை.

மனம்கொண்டு (தன்னுடைய) ஹ்ருத

யத்தை அபஹரித்து

ஏனும்

(நெஞ்சுக்குப்) பொருந்

தியிருப்பவர்களான

மண்டோதரி மந்தோதரி முதலான

முதலா

அம்

அழகிய

கயல்

கயல் போன்ற

கண்ணினார்கள் கண்ணழகையுடைய

மஹிஷிகள்

இருப்ப

இருக்கச்செய்தே,

தனம்கொள்

(தனக்கு) ஸர்வஸ்வ

மெல்

ம்ருதுவான [முமாய்

முலை

(அவர்களுடைய)

முலைகளிலே

நோக்கம்

பேணுதலை

ஒழிந்து

விட்டு,

தஞ்சம்

(“பிராட்டிக்குத்) தஞ்

சமாய் வருவார்

சிலதாபதரே

சிலதாபஸரன்றோ ?

என்று

(அவர்கள் சரக்கெ

ன்’) என்றுகருதி,

புனங்கொள்

அரண்யத்திலே யிருக்

கிற

மென்மயிலை

அழகிய மயில்போன்ற

பிராட்டியை

சிறைவைத்த

சிறையிலேவைத்தவ

னும்

புன்மையாளன்

நீசமர்ந நினைவை

யுடையனான ராவ

ணனுடைய

நெஞ்சில்

நெஞ்சிலே

புக

உறைக்க

எய்த

எய்யவல்லராய்,

அனங்கன் அன் ஸாக்ஷாந்மந்மத மந்ம

ன

தராய்,

திண்டோள்

திண்ணிய தோளையு

டையராய்,

எம்

எங்களைக்காக்க வல்ல

ருமான

இராமற்கு

பெருமாளுக்கு

அஞ்சினோம்

பயப்பட்டோம்;

தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (அ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (மனம்கொண்டேனு மித்யாதி) பெருமான் ஸந்தி

தியிலேவந்து “எங்குளையொழிய அவுணக்கொலை” என்னவே, அநந்தரம் ராவ

ண்ணைவென்று கொன்றபடியைக்கண்டு மிகவுமஞ்சி, முதலிகளைக் குறித்து

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, ௧-பா, புரங்கன்மூன்றும். ௧௪௪௩

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (மனங்கொண்டேறும்) தனக்கு யோக்யமானவிஷயமில்லாமெகட்டானல்லன். ஹ்ருதயத்தைஹரி க்க வல்லவர்களாய், நெஞ்சுக்குப் பொருந் துவர்களுமான மண்டோ தரி துடக்கமான அழகிய கயல்போலேயிருக்கிற கண்ணழகையுடையவர்களிருக்க, தனக்குத்தநமாய், ஸர்வஸ்வமாயிருக்கிற அவர்கள் முலைகளைப்பாராதே “இவனுக்குத் தஞ்சமாய் வருவார் சில தாபஸ ரன்றோ? அவர்களில் சரக்கென்” என்று பிராட்டியைச்சிறைவைத்த ராவணனுடைய தப்ப நினைத்த நெஞ்சிலே. (புகவெய்த) உறை க்க எய்ய வல்லனாய், அழகிய வடிவையும், திண்ணிய தோளையுமு டைய பெருமானுக்கு அஞ்சினோம். .... (அ)

மூ;—புரங்கள் மூன்றுமோர் மாத்திரைப்போதில்

பொங்கெரிக் கிரைகண்டவ னம்பில்

சரங்களே கொடிதாயகின்ற

சாம்பவானுடன்நிற்கத் தொழுதோம்

இரங்குநீ யெமக் கெந்தைபிரானே

இலங்குவெங்கதிரோன் சிறுவா

குரங்குடக்கரசே யெம்மைக்கொல்லேல்

கூறினோம் தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓர்மாத் திரைப்	ஒருகண்ணிமைப்	அம்பில்	அம்புகளிலுங்காட்டில்
போதில்	பொழுதில்	கொடிதாய்	கொடியதாயிருக்கிற
புரங்கன்மூன் றும்	தரிபுரங்களையும்	சரங்களே	ராமபாணங்களே
பொங்கு	வ்ருத்தியடையாநின்று	அடிகின்ற	நலியாநின்றன;
எரிக்கு	அக்நிபகவானுக்குள்ள	சாம்பவான்	ஸ்ரீஜாம்பவான்
இரைகண்டவ ன்	இரையாக்கக்கண்ட	உடன்நிற்க	புருஷகாரமாகக்கூட
	(தவிர்த்த) ருத்ரனு டைய		நிற்க

விண்ணப்பம் செய்கிறார்களென்று ஸங்கதி.

ராவணன் மனத்தைக் கொள்ளவும், அவன் மனத்திலேறவும் வல்ல ளான மண்டோதரி என்றாக்கி அருளுகிறார் (ஹ்ருதயத்தையித்யாதி). இத் தால்கண்டபோதே சி(௨)த்தாபஹாரிகளாய், உத்தரோத்தரம் ப்ரீதிவர்த்தகரு மாயிருப்பார்களென்றதாயிற்று. (சரக்கு) என்று- செளர்யாதிகளென்றபடி. (அ)

கனசு பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, கூ-பா, புரங்கள்மூன்றாம்.

தொழுதோம் வணங்காரின்றோம்;
எந்தைபிரானே எங்கள்நாயகனே!
இலங்கு லோகத்துக் கடைய
ப்ரகாசகனான
வெம்கதிரோன் ஆதித்யனுடைய
சிறுவா மகனான ஸுக்ரீவனே!
குரங்குக்கு வாராபூத (ஃ) பதி
அரசே யே!
மெக்கு எங்கள் திறத்திலே

இரங்கு	இரங்கியருள வேணும்;
எம்மை	எங்களை
கொல்லேல்	கொல்லாதொழிய
	வேணும்;
கூறினோம்	எங்களால் சொல்லலா
	வதைச்சொன்னோம்;
	தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (க)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (புரங்கள் மூன்றாம்) த்ரிபுரதஹநம் பண்ணின ருத்ரன் அம்புகளிலுங்காட்டில் கொடிதாயிருக்கிற ராம சரங்கள் எங்களை முடியாநின்றன. வ்ருத்த(ஃ)ராய், நன்மை தீமைக ளுக்குக்கடவ ஸ்ரீஜாம்பவான், மஹாராஜர் புருஷகாரமாகத் தொ முதோம்; எங்களுக்கு இரங்கவேணும்; எங்கள் நாயகனே! லோகத் துக் கடைய ப்ரகாசகனான ஆதித்யன் மகனன்றோ நீர். ஸர்வநிர்வா ஹகரன்றோ; (கூறினோம்) நாங்கள் சொல்லச் செய்தே எங்களைக் கொல்லில் உமக்கு அவத்யமாம். .... (க)

அநு:—ஒன்பதாம்பாட்டு- (புரங்களித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் முதலிகளைப் பார்த்து முறையிடச்செய்தேயும், அவர்கள் - பரதந்தர்களாகையாலே தங்க ளுக்கு அரசரான மஹாராஜரை ஆஸ்ரயிக்கச்சொல்ல, இவர்களும் புருஷகார த்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு பெருமாளுடைய அம்பின் தீக்ஷணதையைச் சொல்லி இரங்கச்சொல்லுகிறார்களென்று ஸங்கதி.

ராவணவதாநந்தரம் ராமபாண ஸஞ்சாரமில்லாவிட்டாலும், பயகாதரதையாலே முன்பு ப்ரயோகித்தபடி நெஞ்சிலே கிடந்து, இப்போதும் தோற்றுகையாலே (க) “ஸ்ரீராம ஸுரேஷ்ட - ஆநயைநம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட” என்றவராகையாலே, நமக்குப்பெருமாள் இரங்குகைக்கு மஹாராஜர் பரிஃரஹம் வேணுமென்று சரணம் புகுகிறார்களென்று கருத்து. “ஏகமாத்ரோச்சாரணகாலம்- ‘ஒருமாத்திரைப்போது’ என்றது” என்று - சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து பலி தார்த்தமருளுகிறார் (த்ரிபுரேத்யாதி). அங்கதாதிகள் இருக்க, ஜாம்பவானைப் புருஷகாரமாக்குவானென்னென்ன வருளுகிறார் (வ்ருத்த (ஃ) ராயித்யாதி).

(க) ரா-யு-கஅ-நசு.

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, ௧௦-பா, அங்குவானவர்க்கு. ௧௭௭௫

மூ;—அங்கு வானவர்க் காகுலம் தீர

அணியிலங்கை யழித்தவன்றன்னைப்

பொங்குமாவலவன் கலிகன்றி

புகன்ற பொங்கத்தங்கொண் டிவ்வுலகினில்

எங்கும்பாடி நின்றாடுமின் தொண்டர்

இம்மையேயிடரில்லை இறந்தால்

தங்குமுரண்டமே கண்டுகொண்டின்

சாற்றினோம் தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்	பகவத்பக்தர்களே!,	எங்கும்	எல்லாவிடத்திலும்
அங்கு	தேவலோகத்திலுள்ள	பாடிநின்று	பாடிக்கொண்டு
வானவர்க்கு	தேவதைகளுடைய	ஆடுமின்	கூத்தாடுவீர்களே;
ஆகுலம்தீர	மனக்குழப்பம் தீரும்	இம்மையே	இந்தஜன்மத்தில்
அணி	தர்ஸநீயமான [படி	இடர்இல்லை	உங்களுக்கு வருவ
இலங்கை	லங்கையை		தொரு துன்பமில்லை ;
அழித்தவன்	அழித்த சக்ரவர்த்தித்	இறந்தால்	ஸ்ரீராமஸுரீத்தால்
தன்னை	திருமகனை,		(பிறகு)
பொங்கு	கிளர்த்தியையுடைய	தங்கும்மஹர்	தங்குமிடம்
மா	“ஆடல்மா” என்னும்	அண்டமே	பரமபதமே;
	குதிரையை	கண்டுகொண்	(இத்தை அபநுவத்
வலவன்	நடத்தவல்லரான	மின்	தாலே) அறிந்து
கலிகன்றி	ஆழ்வார்		கொள்ளுங்கள் ;
புகன்ற	அருளிச்செய்த	பொங்கத்தம்	“பொங்கத்தம் பொங்
பொங்கத்தம்	“பொங்கத்தம் பொங்	பொங்கோ	கம்” என்கிற சப்தா
கொண்டு	கோ” என்ற வெற		நுகாரம்(உங்களுக்கு)
	றிப் பாசுரங்களைக்	தடம்	ஓத்தது(என்றத்தை)
	கொண்டு	சாற்றினோம்	(எல்லாரு மறிய) சொ
இவ்வுலகினில்	இந்தப்பூலோகத்தில்		ன்னோம். (௧௦)

ஆறு;—பத்தாம்பாட்டு. (அங்கித்யாதி) மஹாராஜர் ஸந்ரிதாநத்திலே கூறினோமென்று சொல்லச்செய்தேயும், இவர்களாலே கூத்துக் காணக்கடவராய் வார்த்தை சொல்லாமலிருக்க, அந்தக்கோஷ்ட்டியிலே எல்லாரும் அறிய

கஎஎசு பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, ஏத்துகின்றோம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (அங்குவானவரித்யாதி) தேவஜாதி குடி-
கிடக்கும்படி தர்ஸநீபமான லங்கையை அழித்த சக்ரவர்த்தித் திரு-
மகனைக் கவிபாடிற்று. அவனைப்போலே ஆண்பிள்ளையானவராயி-
ற்றுக்கவிபாடினார். (புகன்ற) சொன்ன. (தொண்டர்)-அந்தரூ கூடல-
ர்க்கே கண்ட பாசுரமன்று இது. (க) “ஐதீ-ஜிதம்தே” என்றால்
எல்லாருக்கும் சொல்லவேணும்மே. இச்சரீராதந்தர மிருக்கு மிடம்
பரமபதம். அதுதான் அதுபவத்தாலே அறிந்து கொள்ளுமத்தனை.
எல்லாருமறியச் சொன்னோம். .... (௧௦)

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாம்பத்து இரண்டாம் திருமொழி முற்றிற்று

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாம்பத்து மூன்றாம் திருமொழி

ஏத்துகின்றோம் ப்ரவேசம்.

—o—o—o—

வ்யா;—குணலைக் கூத்துப்போலே தோற்றார் தோல்விக்கிடாகக்
குழமணிதூரக் கூத்தென்று ஒரு கூத்துண்டுஆடுவது; அத்தை ராகு-
“பொங்கத்தமென்று சொன்னோம்” என்று-தங்கள் பபத்தாலே சொன்ன
பாசுரத்தை யருளுகிறார்; இத்திருமொழிக்குப் பலத்தையும் தாமான தன்-
மையிலே சொல்லி விடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

“அங்குவானவர்” என்கிறது - மெல்லொத்தென்று திருவுள்ளம்பற்றித்
தாத்பர்யமருளுகிறார் (தேவேத்யாதி). (எல்லாருமறியச் சொன்னோம்) என்-
றது - “பொங்கத்தம் பொங்கோதடம்” என்று எங்களுக்குத்தக்கதென்று,
நீங்களெல்லாரும் அறியச்சொன்னோமென்று வாரநஸேனையைக் குறித்துச்
சொன்னபடி. ... .. (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அநு;—ஏத்துகின்றோம் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே எல்லாரு மறி-
யப் பற்றி அடிக்கிறோமென்று சொன்ன வளவிலேயும், மஹாராஜர் கூத்துக்
காணவேண்டியிருக்க, அவ்வளவிலே வாரநஜாதி ஜாதிப்பகையாலே நலியப்-
புகுர, ரஸாவஹமாகக் கூத்தாடக்கடவோ மென்கிறார்களென்று ஸங்கதியை
உட்கொண்டு “குழமணிதூரம்” என்கிறத்தை விவரித்தருளுகிறார் (குணலைக்
கூத்தியாதி). ... .. *

பெரியதிருமொழி, க-ப, ந-தி, க-பா, ஏத்துகின்றோம். கஎஎஎ

ஸர்செய்தபடியைப்பேசி அவர்கள், பாசுரத்தாலே பகவத்விஷயத்தை
அதுபவிக்கிறார். .... *

பூ:—ஏத்துகின்றோம் நாதத்தழும்ப இராமன்திருநாமம்

சோத்தநம்பி சுக்கிரீவா வும்மைத்தொழுகின்றோம்

வார்த்தைபேசுரெம்மை யுங்கள்வானரங் கொல்லாமே

கூத்தர்போல வாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இராமன்	சக்ரவர்த்தித்திருமகனு டைய	வானரம்	வாநரவீரர்கள்
திருநாமம்	திருநாமங்களை,	எம்மை	எங்களை [படி-
நா	நாக்கானது	கொல்லாமே	கொல்ல வொண்ணாத.
தழும்ப	தழும் பேறும்படி	வார்த்தைபேசி	(முகப்பிலேபரிவுதோ.
ஏத்துகின்றோம்	ஸ்துதியாநின்றோம்;		ன்றும்படிஎங்களோ
நம்பி	ஆண்பிள்ளைத் தனத் தாலேபூர்ணரான		டே) வார்த்தை
சுக்கிரீவா	மஹாராஜரே!	கூத்தர்போல	கூத்தாடு வாரைப்போ
சோத்தம்	இதோரஞ்ஜலி;		லே
உம்மை	உம்மை	குழமணிதூரம்	குணலைக் கூத்துப்போ
தொழுகின்றோ	திருவடிகளில்விழுந்து		லேயிராநின்ற தொ
ம்	வணங்காநின்றோம்;		ருகத்தை
உங்கள்	நீங்களிட்டவழக்கா யி ராநின்ற	ஆடுகின்றோம்	ஆடாநின்றோம். (க)

வ்யா:—முதற்பாட்டு. (ஏத்துகின்றோமித்யாதி)நாதத்தழும் பெ-
ழும்படிஏத்துகின்றோம், ஏத்தாதிருக்கவொண்ணாதவிஷயத்தை. (க)
“ॐ நமோ நமோ நமோ ॐ ராமோ ராமோ ராமஐதி”, “சோத்தம்” என்-
று அஞ்ஜலிபண்ணுவார் அதுக்கு உசிதமாகச் சொல்லுவதொரு பா-
சுரம். (நம்பி) ஆண்பிள்ளைத் தனத்தாலே பூர்ணரான உமக்குச் சில-
ரைக்கொன்று வருவதோரேற்றமுண்டோ ? (உம்மைத்தொழுகின்-
றோம்) பெருமாள் திருநாமத்தையே சொல்லி ஏத்துவார்க்கு உம்

அந்:—முதற்பாட்டு. (ஏத்துகின்றோமித்யாதி). “இராமன்” என்ற
பதத்துக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஏத்தாது) என்று. ஏத்தப்பண்ணும்
என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ராமஐத்யாதி). ஒருவர் திருநாமத்தைச் சொல்லு-
கையும் மற்றொருவரைத் தொழுகையும் கூடுமோவென்ன வருளுகிறார் (பெரு-

(க) ரா-யு-கடக-கௌ.

களையு பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, ௨-பா, எம்பிரானே.

மை ஆஸ்ரயிக்க வேணுமிநே. அவர் இசைந்தாலும் (க) “ஷ்ஷுஷ்-வத்தயதாம்” என்று நீர் சொன்னால் உம்மை இசைப்பித்து (௨) “ஷ்ஷு - ஆநய” என்று உம்மைவிட்டு அழைப்பித்துக்கைக் கொள்ள வேண்டுகையாலே.

“முன்பு பிராட்டியைப் பிரித்தபையலுக்குப்பரிகரமாய் நின்று, இன்றுவந்து அதுகூலிக்குங்காட்டில் ரக்ஷி க்கையாவதென்” என்று பேசாதேநின்றார்; அவ்வுளவிலே முதலிகள்வந்து கைக்கொள்ளப் புகார்கள்..(வார்த்தைபேசீர்) அல்லாதது பார்த்துக் கொள்ளுகிறோம்; எங்களோடே வார்த்தை சொல்லவமையும், ராஜாவோடே வார்த்தை சொல்லுகிறவர்களென்று முதலிகள் கொல்லாதபடி; என்கிறார்கள். (கூத்தர்போலே) பண்டே சிஷித்து வைத்தவர்கள் போலே ஆடுகின்றோம்; எங்கள் செயலறுதியாலே. .... (க)

மூ;—எம்பிரானே யென்னையாள்வா யென்றென்றலற்றாதே அம்பின்வாய்ப் பட்டாற்றுகில்லா திந்திரசித்தழிந்தான் நம்பியதுமா சுக்கிரீவா வங்கதனே நளனே குமபகர்ணன் பட்டுப்போனான் குழமணி தூரமே. .... (௨)

மாளித்யாதி). இத்தால் உமக்கு இஷ்டமென்று “ராமன்” என்கிற திருநாமத்தைச் சொன்னோ மத்தையென்று கருத்து. அவரையே தொழுவொண்ணுதோவென்ன (அவரித்யாதி).

“தொழுகின்றோம்” என்றவந்தரம் “கூத்துக் காணவேண்டிப்பேசாதிருக்க, இவர்களை அநாதரித்தாராகக் கொண்டு புதுமையாராயாது முதலிகள் நலியத் துடங்கினார்களென்று ஸங்கதியை அருளுகிறார் (முன்பித்யாதி).

(நின்றார்) என்றவந்தரம் “ஆகக்கொண்டு” என்று சேஷம். .... (க)

அந;—இரண்டாம்பாட்டு. (எம்பிரானேயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “குழமணி தூரமே யாடுகின்றோம்” என்ன; ஹதமத் ப்ரப்ருதிகள்-நீங்களும் ராசுஷஸராயிருந்து இங்ஙனே கூத்தாடுகை உசிதமோ? கரவதாதிகளாலே ப்ரஸித்தபெருளாயரான பெருமாளிருக்கச் செய்தேயும், இந்த்ரஜித்ப்ரப்ருதிகள் வணங்காமல் போவானென்னென்ன; வணக்கம் அவன் ஜநம்ப்ரப்ருதி அறியாமை தூர்மாந்தாலே பட்டான்; எங்களுக்கு அங்ஙனேபடவேண்டிவதில்லை யென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(க) ரா-யு-௧௭-௨௯. (௨) ரா-யு-௧௮-௩௪. † (பா) அதுவுமாய்ந்து.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்திரசித்து எம்பிரானே	இந்த்ரஜித்தானவன் “எனக்கு உபகாரகனானவனே!	ஆற்றகில்லாது அழிந்தான் நம்பி	ஆற்றமாட்டாமல் முடிந்து போனான்; குணபூர்ணரான சிறியதிருவடியே!
என்னை ஆள்வா ய்	என்னை யடிமைகொள் ய்	அனுமா சக்கிரீவா	மஹாராஜரே!
என்றென்று	என்றிப் புடைகளிலே யுண்டா னபாசுரங்	அங்கத்தனே நளனே	அங்கத்தரே! நளரே!
அலற்றுதே	வாயால்பாடாதே[களை	கும்பகர்ணன்	கும்பகர்ணனானவன்
அம்பின்வாய்	பாணத்தின்வாயிலே	பட்டுப்போன	மாண்டு போனான்;
பட்டு	அகப்பட்டு		

குழமணிதூரமே. (உ)

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (எம்பிரானே) “எனக்கு உபகாரகனானவனே! என்னை அடிமை கொள்ளுகிறவனே!” என்று இப்பாசுரங் கள்வாயில் பாடாமையாலே, தான் அம்பின்வாயிலே அகப்பட்டு ஆற்ற மாட்டாமை முடிந்துபோனான் இந்த்ரஜித்து. (நம்பியநுமா) மஹா ராஜர் (௧) “*सहस्रैः - वत्तयताम्*” என்றாலும் இத்தேசத்திலே இக்காலத்திலே வந்தானென்று சொல்லுவவரோடு மலைந்து கைக் கொள்ளப்... ணும்படியன்றோ உன்பூர்த்தி. (கும்பகர்ணனித்யாதி) எங்களுக்குவேறே சில ரக்ஷகருண்டென்று நினைத்து நலியவேண்டு வதில்லை. .... (உ)

பூ,—ஞாலமானு முங்கள்கோமா நெங்களிராவணற்குக் காலனாகி வந்தவா கண்டஞ்சிக் கருமுகில்போல் நீலன்வாழ்கச் சேடணன்வாழ்க வங்கதன் வாழ்கவென்று ேகாலமாக வாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. .... (௩)

“நம்பி” என்று-அதுமானை விசேஷித்ததுக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம் காட் டிகிரர் (மஹாராஜரித்யாதி). (மலைந்து) மறுதலைத்து. ... (உ)

அநு;—மூன்றாம்பாட்டு. (ஞாலமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “எம்பிரானே! என்னையாள்வானே” என்று இந்த்ரஜித் ப்ரப்ருதிகள் சேராமையால் துரபிமாநரா வானென்னென்ன; “ராஜதர்மமன்றோ” என்று ஸோபஹாஸோக்தி பண்ண, இந்தப் பூமிக்கெல்லாமவரேயன்றோ ராஜா; அத்தை அறியாதே அவர்கள் துர பிமாநப்பட்டார்கள்; நாங்கள் அறிந்தோமாகையால் உங்கள் எம்ருத்தியை ஆஹாஸித்துக்கொண்டு நாங்கள் ஆட; நீங்கள் கண்டு மகிழவேணு மென்கி ழுர்களு என்று ஸங்கதி.

கௌரவ பெரியதிருமொழி, க0-ப, ௩-தி, ச-பா, மணங்கள் நாளும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஞாலம்	பூமிப்பரப்பையடைய	நீலன்	நீலனுனவன்
ஆளும்	ரக்ஷித்தருளா நின்ற	வாழ்க	(பல்லாண்டு பல்லாண்
	வராய்		டாய் வாழ்ந்திருக்க
உங்கள்	(வாநரவீரர்களான)		வேணும்;
	உங்களுக்கு	சுடேணன்	ஸுஷேணனுனவன்
கோமான்	ஸ்வாமியான பெருமா	வாழ்க	வாழ்ந்திருக்கவேணும்;
	ள் [ன	அங்கதன்	அங்கதனுனவன்
எங்கள்	எங்களுக்கு நியாமகளு	வாழ்க	வாழ்ந்திருக்கவேணும்”
இராவணற்கு	ராவணனுக்கு	என்று	என்று பல்லாண்டு
காலனாகி	ஸாக்ஷாத்-யமனாய்		பாடிக்கொண்டு
வந்தஆ	வந்தபடியை		
கண்டு	பார்த்து	கோலமாக	அழகிதாக
அஞ்சி	பயப்பட்டு, (நாங்கள்)		குழமணிதூரமாகின்றோம். (௩)
கருமுகில்போல்	“காளமேகம்போன்ற		

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (ஞாலம்த்யாதி) பூமிப்பரப்பைய ஒரு வர்மூலையடியே நடவாதபடியாகிக்கு மவரிதேபெருமாள். (க) “இக்ஷு கூணம் - இக்ஷ்வாகூணம்” இத்யாதி. இப்படியிருக்கிறபெருமாள், எங்களுக்குக் கடவனய்ப் போந்த ராவணனுக்குக் கூற்றமாய் வந்த படியகண்டு அஞ்சி; நாங்கள் போக்கற்ற வழிமாத்ரமல்ல; உங்கள் லம் ருத்தி(யுத்தி)எங்களுக்கு ப்ரயோஜனமாம்படியானோம். (கோலமாக) எங்களைக்கொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜன முண்டோ?; கண்படைத்த ப்ர யோஜனம் பெறும்படி இத்தைக் காணலாகாதோ?; .... (௩)

மூ;—மணங்கள் நாளும் வாரக்குழலார் மாதர்களா தரத்தைப் புணர்ந்த சிந்தைப் புன்மையாளன் பொன்றவரிசிலையால் கணங்களுண்ண வாளியாண்ட காவலனுக்கினையோன் குணங்கள்பாடி யாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. .... (ச)

“கோலமாக” என்று-விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (எங்களித் யாதி). ... .. (௩)

அந்.—நாலாம்பாட்டு. (மணங்களித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் நீலாதிகளை ஏத்தினார்களாகிலும், ராமாதுஜாபிமாநம்பேணுமென்று, தங்கள்ராவணனுடைய தெளஷ்ட்யத்தையும் சொல்லி உகந்தாட ஒருப்படுகிறார்களென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, ௫-பா, வென்றிதந்தோம். ௧௭௮௧

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மணங்கள்	எல்லா கந்தங்களும்	கணங்கள்	(பிசாசங்களின்) திரளா
நாலும்	பரிமளியாநின்றன		னது யாகவும்,
வார்	நீண்டிருக்கிற [தாய்	உண்ண	(அவனை) புஜிக்கும்படி
குழலார்	கூந்தலையுடைய	வாரி	தர்ஸநியமான
மாதர்கள்	ஸ்த்ரீகள் பக்கலுண்டா	சிலையால்	வில்லிலே
ஆதரத்தை	அபிநிவேஸத்தை [ன	வாளி	அம்புகளை
புணர்ந்த	எப்போதும் விடாதே	ஆண்ட	தொடுத்தருளின
	யிருக்கிற	காவலனுக்கு	ரக்ஷகரான, பெருமா
சிந்தை	நெஞ்சையுடையனும்,		ருடைய
புன்மையாள	அதிகூட த்ரண ராவ	இளையோன்	திருத்தம்பியாரான
ன்	ணன்		இளையபெருமாரு
பொன்ற	முடியும்படியாகவும்,		டைய
		குணங்கள் பாடி	குணங்களைப்பாடி
			குழமணி தூரமாகின்றோம்

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (மணங்கள் நாலுமித்யாதி) எல்லாமண
த்தையு முடைத்தாய், நீண்டிருக்கிற குழலையுடைய ஸ்த்ரீகள் பக்க
லுண்டான் ஆதரத்தை எப்போதும் விடாதேயிருக்கிற நெஞ்சை
யுடையனாகையாலே கூட த்ரண ராவணன்முடிய. (கணங்களித்
யாதி) பச்சிற்சச்சிதின்னும் ம்ருகாதிகள் அவனைபுஜிக்க, தர்ஸநிய
மானவில்லிலே அம்பைத்தொடுத்த பெருமாள் தம்பியாருடைய
குணங்கள் பாடி ஆடுகின்றோம். .... (ச)

பூ;—வென்றிதந்தோம் மானம்வேண்டோம் தானமெமக்காக

இன்றுதம்மினெங்கள்வாண ளெம்பெருமான் தமர்காள்

நின்றுகாணீர்கண்களார நீரெம்மைக்கொல்லாதே

குன்றுபோலவாடுகின்றோம் குழமணி தூரமே. (௫)

“பொன்ற” என்றதினர்த்தம் (முடிய) என்றது. (பச்சிற்சச்சி) புதுமாம்ஸம்.

அநு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) நீங்கள் “இளையபெருமாள்
குணங்களையும் பாடி ஆடுகின்றோம்” என்று இங்ஙனே இப்போது இப்படி
சொல்லுமத்தனையிதே. பூர்வவாஸநை அதுவர்த்தித்து எதிரிகளாய் விட்டீர்
களோ வென்ன; எங்களுக்கு இனி அங்ஙனே யிருப்பது ஒரு துரபிமானம்
வேண்டுவதில்லை யென்கிறார்களென்று ஸங்கதி.

கௌ.உ பொய்திருமொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, ௫-பா, வென்றிதந்தோம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எப்பெருமான்	ராமபக்தர்களான வாக	வாழ்நான்	ஆயுஸ்ஸை
தயர்கான்	ர வீரர்களே!	எமக்கு	எங்களுக்கு
வென்றி	ஜயத்தை	தர்னம்ஆக	தாருமாக
தந்தோம்	(வெற்றிக்காக எங்களை	இன்று	இப்போது
	தவிய நினைக்கிற	தம்மின்	தாருங்கோள்;
	உங்களுக்குக் கொ	நீர்	நீங்கள்
	டுத்து விட்டோம்;	எம்மை	எங்களை
மானம்	(நாங்களுமான் பிள்ளை	கொல்லாதே	கொல்லாமல்
	யென்றிருக்கைக்	கண்கள்ஆர்	கண்படைத்த ப்ரயோ
	குடலான) துர்மாந	ஜநம் பெறும்படி	ஜநம் பெறும்படி
	த்தை	நின்றுகாணீர்	நின்றுகாணுங்கோள்;
வேண்டோம்	சைவீடாகின்றோம்;	குன்றுபோல	மலைபுரிந்தாற்போலே
எங்கள்	எங்களுடைய	குழமணி	தூரமாகிகின்றோம்.

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வென்றிதந்தோம்) நீங்கள் தான் எங்களைக் கொல்லுகிறது வெற்றிக்காகவிறே. அதை உங்களுக்கு நாங்கள் தந்தோம். (மானம்வேண்டோம்) நாங்களுந் ஆண்பிள்ளைகளென்றிருக்கிறது-துர்மாநத்தாலேயிறே. எங்களை நல்கிற துர்மாநத்தை வேண்டோம். (தானமியாதி) வெற்றிக்குமேலொழுத்திடவும் வேணும்; இதுக்கு நசைபண்ணுதொழியவும் வேணுமிறே. உங்களுக்கு எல்லாம் வாய்ச்சுகிறே. எங்கள்ஜீவநம் நீங்கள் இட்டவழக்காகையாலே எங்களாயுஸ்ஸை எங்களுக்குத் (உ)தமாக இன்றுதாருங்கோள். (எம்பெருமான் தமர்கான்) உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் இங்ஙனே ஒருஸம்பந்தமுண்டி. அந்த ஸம்பந்தமுண்டாங்காட்டில் தர வேண்டுமென்னென்னில்; (நின்றுகாணீர்) நின்று காணமாட்டிகோளோ, கண்படைத்த ப்ரயோஜநம்பெறும்படி. எத்தையென்ன; (குன்றுபோல) மலைபுரிந்தாற்போலே நின்று ஆடுகின்றோம். (௫)

“வென்றிதந்தோம்” “மானம் வேண்டாம்” என்கிற பதங்களிலே லப் பமான அர்த்தத்தை ஹேதுவாக்கிக் கொண்டு தாத்தப்ரிய மருளுகிறார் (வெற்றி தந்தோம்) வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே. “எம்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்தப்ரியம் (உங்களுக்கு மியாதி). (காட்டில்) என்றவநந்தரம் “இனி” என்று சேஷம். “காணீர்” என்ற வநந்தரம் “ஆகில்” என்று சேஷம். (௫)

பெரியதிருமொழி, க0-ப, ந-தி, கூ-பா, கல்லின்முந்தீர். களஅந்.

மு:—கல்லின் முந்நீர்மாற்றிவந்து காவல்கடந்திலங்கை
அல்லல்செய்தா னுங்கள்கோமா நெம்மையமர்க்களத்து
வெல்லகில்லாதகஞ்சிஇனும்காண். வெங்கதிரோன் சிறுவா
கொல்லவேண்டாவாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. (சா):

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
-------	------	-------	------

உங்கள்கோமாமா உங்களுக்கு ஸ்வாமியா
 ன் ன பெருமாள்,
 கல்லில் கற்களாலே [குன்றுக
 ளாலே]

முந்நீர் கடலை
மாற்றிவந்து (அலைகட்டித்) தகை
ந்து வந்து

இலங்கை   லங்கையி லுள்ள.

காவல்   அரண்களையும்

கடந்து   அதிக்ரமித்து

எம்மை (வீரச்சோறுண்டுவுளர்
நத) எங்களை

அமார்க்களத் து யுத்தரங்கத்திலே

அல்லல்செய் மிகவும் அந்தரப்படுத்
தான் தினர்;
வெம் வெவ்விய
கதிரோன் கிரணங்களை யுடைய
முன ஸரீரனு
டைய

சிறுவர் மகனான ஸுகீர்வனே!
வெல்லகில்லா (உங்களை) ஜயிக்கமாட்.

து டாமல்

அஞ்சினோம் பயப்பட்டோம்;

காண்

கொல்லவேண் (எங்கிலாக்) கொல்ல-
டா. வேண்டா;

சுழமணி தூரமாகித் தோழம்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கல்வித்யாதி) நீரிலே ஆழம்கல்லைக் கொண்டு (க) “ அபுக்ஷ்யைஹ்நாஹ்நா - அபுக்ஷ்யைஹ்நாஹ்நா ” என்கிறகடலை அணைகட்டி. (அல்லவித்யாதி) வீரச்சோறுண்ட போந்தவெங்களை ஒருவர்பட்ட நியாத அல்லலை விளைத்தார் உங்கள் பெருமாள். பூசல்களத்திலே வெல்லமாட்டாமை அஞ்சினோடிப் பராபிபவநஸாமர்த்த்ய முடையவன் மகனன்றோ?. (கொல்லவித்யாதி) எங்களைக் கொல்லவேண்டா. காரியம்கொள்ளவமையும்.

அந்நி:—ஆரம்பாட்டி. (கல்லித்யாதி) “எம்பெருமான் தமர்கான்” என்று எல்லாரையும் பார்த்து “வாணாதம்மின்” என்று ப்ரார்த்தித்தவுடன், மஹா ராஜர் ஸந்திதியிலே “நமமேல் விண்கள் வாராமுன்” என்று எம்பெருமானு டைய பராக்ரமங்களைச் சொல்லி ஆடத்துடங்கினார்களென்று ஸங்கதி.

“கல்லில்” என்கிறஸப்தமியை-வேற்றுமைமாறாட்டத்தாலேத்ருதியையாக்கி “கல்லாலேமுநீரை, மாற்றி-தகைத்துவந்து, இலங்கையைக்காவல்குடந்து” என்றவயித்துப் பலிதார்த்த மருளுகிறா (நீரிடையித்யாதி). ... .. (சு)

(க) ரா-ய-அந-நத.

கள அசு பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, எ-பா, மாற்றமாவது.

மூ;—மாற்றமாவதித்தனையே வம்மினரக்கருள்ளீர்
சேற்றம் தும்மேல்தீரவேண்டில் சேவகம்பேசாதே
ஆற்றல்சான்றதொல்பிறப்பி லநுமனைவாழ்கவென்று
கூற்றமன்னுர்காணவாடர் குழமணிதூரமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அரக்கர்உள்ளீ ராகுஸ ஜந்மத்துக்குத்	தக்கபடி வணங்கா	சேவகம்	வீரப்பாடு தோன்றும்
முடிகளா யிருப்ப	வர்களே!	படியான மிடுக்குப்	பேச்சுக்களை
வம்மின் (எம்மைப்போலே ஸு	கீர்வ ஸந்திதாநத்தி	பேசாதே	பேசாமல்,
லே) வந்து கிட்டுங்	கோள்;	தொல்	அநாதியான (அடிகா
மாற்றம் ஆவது (நீங்கள் உஜ்ஜீவிக்கச்	சொல்லவேண்டும்)	பிறப்பில்	ணவொண்ணாத)
வார்த்தையாவது		ஆற்றல்சான்ற	மிக்க வலியை யுடைய
இத்தனையே இதொன்றுமே;		ரான	
தும்மேல் உங்கள் பக்கவிலே		அனுமனை	சிறிய திருவடியை
சேற்றம் (ஸுகீர்வாதிதருக்கு	ண்டான) கோப	வாழ்க என்று	“பல்லாண்டிபல்லாண்
மானது		காண	டு” என்று மங்களா
தீரவேண்டில் தவிரவேணுமாகில்,		குழமணிதூரம்	குழமணிதூரமாடுங்
		ஆடர்	கோள். (எ)

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (மாற்றமாவதித்தனையே) சிலர்உஜ்ஜீ
விக்கச்சொல்லவேண்டும் வார்த்தை இதொன்றுமே. (வம்மின்)
புமதமாத்யுபேதனை அழைக்குமாபோலே அழைக்கிறதாயிற்று இவர்
களை. உங்களுக்குக்கடவ ராவணன்செய்த அநீதிகள் அறிவிகோளி
றே. அத்தால்உங்கள்பக்கல் பிறந்த சேற்றத்தவிர வேணுமாகில்,

அநு;—ஏழாம்பாட்டு. (மாற்றமிய்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே மஹாராஜர் ஸந்
நிதாநம் பெற்றார் சிலர்-மற்றுமுள்ள ராகுஸரை எல்லா மழைத்து உஜ்ஜீவ
நோபாயம் சொல்லுகிறார்கள் மேலிரண்டு பாட்டாலே என்று ஸங்கதி.

ராவணவதாநத்தரம் எல்லார்க்கும் அச்சமொத்திருக்க, சிலரை அழைக்க
வேண்டுவா நென்னென்னில்; அவர்கள் அரக்கராகையாலே வணங்காமுடிக
ளாயிருக்க, அவர்களுக்கு வருமநர்த்தம் கண்டு அழைக்கிறார்களென்று விவ
க்ஷித்துக்கருத்தருளுகிறார் (சமதமேத்யாதி).

முத்துற முன்னம் சேவகப்பாடு சொல்லாதேகொள்ளுங்கோள்.

(ஆற்றலித்யாதி) வலியையுடையனாகையைப் பிறப்பேயுடைய திருவடிவாழ்வானென்று. பரிசுரமடைய அவன்பக்கலிலே ப்ராவண் யம். இவனைவாழ்த்தவே கொல்லுவாரில்லை. (கூற்றம்) திருவடியைச் சொன்னோமானால் ம்ருத்யு ஸத்ருஸராயிருப்பாரும் விலங்குவர்கள் போலேகாணும். .... (எ)

மூ;—கவளயானைப்பாய் புரவித் தேரோடரக்கரெல்லாம்
துவளவென்ற வென்றியாளன்தன் நமர்கொல்லாமே
தவளமாடநீடயோத்தி காவலன்றன்சிறுவன்
குவளைவண்ணர்காண வாடர் குழமணிதூரமே, (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கவளயானை	மதித்த யானைகளும்	தமர்	கிங்கரர்களான வாரநர
பாய்புரவி	பாய்ந்து வருகிற குதி		வீரர்கள்
	ரைகளும்	கொல்லாமே	கொல்லாதபடி,
தேரோடு	தேர்களோடே	குயளை	கருநெய்தல் போன்ற
அரக்கர்எல்லா	ராக்ஷஸர்களெல்லாரும்	வண்ணர்	திருநெய்தலை யுடை
ம்			ராயும்,
துவள	சுவறிப் போம்படியாக	தவளம்	வெள்ளையிடும்
வென்ற	ஜயித்த	நீடு	ஒங்கியுமிருக்கிற
வென்றியாள	ஆண்பிள்ளையானபெரு	மாடம்	மாடங்களையுடைய
ன்தன்	மாளுடைய		

“அரக்கருள்ளீர்” என்று-தாங்களும் அரக்கராயிருக்கவும் விசேஷிக்கை யாலே, தாங்கள் வேறுபட்டமை ஸஞ்சிதமென்று திருவுள்ளம். “உங்களுக்குக் கடவன்” என்றதுக்கு, தாங்கள் அருள்பெற்றவராகையாலே ராவணஸம் பந்த மற்றபடி தோற்றச்சொன்னார்களென்று கருத்து. அன்றிக்கே; கீழே ஸுக்ரீவ மஹாராஜர் தசக்ரீவ பரிகரத்தின் கூத்தைக்கண்டு தாமும் ஏகக்ரீ வராய், “நீங்கள்-ராமகார்ய துரந்தரரான ஹனுமானைப் புகழ்ந்து கொண்டு பெருமான் காணக் கூத்தாடுங்கோள்” என்று சொன்ன பாசரத்தைத், தா மும் அவர்தசைபிறந்து இந்த இரண்டுபாட்டாலே அருளுகிறாரென்ற ஸங்கதி யாகவுமாம்.

“தொல்-அநாதியாய், நம்மால் அடி-காணாத படியான, பிறப்பில், ஆற்றல் சான்ற-மிடுக்குச்சேர்ந்த, அநுமன்” என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்ய மருளு கிரூர்(வலியையித்யாதி). திருவடியை வாழ்த்தினால், வாரநரம் கொல்லாதிரு க்குமோ வென்ன; (பரிகரமித்யாதி). (திருவடியை) என்றவநந்தரம் ‘வாழ் த்து’ என்று சேஷம். ... (ஈ)

கள அசு பெரியதிருமொழி, க0-ப, ந-தி, கூ-பா, ஏடொத்தேந்தும்.

அயோத்தி	அயோத்யைக்கு	சிறுவன்	திருமகனருமான பெரு
காவலன்தன்	நிர்வாஹகனுை சக்ரவர்த்	மாண்	மாண்
தியின்	காண	கடாக்ஷித்தருளும்படி	குழமணிதூரம் ஆடர். (அ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (கவளயாணை) மதித்தஆணை, பாய்ந்து வருகிறகுதிரை. (துவள) நாமே நாமாம்படி சுவறிப்போம்படி வென்ற ஆண்பிள்ளை. (தவளமாடமித்யாதி) வெள்ளையிட்டு ஒங்கின மாடங்கையுடைய திருவயோத்தையைக்குக்கடவ சக்ரவர்த்தித்திருமகன். (குவளையித்யாதி) ஸ்யாமமான நிறத்தையுடையவர்காண, ஆடிகோள்; ராஜா கூத்துக்காணுநின்றானென்று உங்களை விடும்படி. .... (அ)

மூ;—ஏடொத்தேந்தும் நீணிலைவே லெங்களிராவணனார்
ஒடிப்போனார் நாங்களெய்த்தோ முய்வதோர் காரணத்தால்
சூடிப்போந்தோ முங்கள்கோமானை துடரேன்மின்
கூடிக்கூடி யாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எடு ஒத்து	பனையோலை விரிந்தாப்	எய்த்தோம்	(கொல்ல வொண்ணாத
	போலே அகன்றும்		படி) இளைத்தோம்;
நீண்	நீண்டுமிருக்கிற	உய்வதோர்கா	(நாங்கள்) உஜ்ஜிவிக்கைக்காக
இலை	இலையையுடைய	ரணத்தால்	உங்களுக்கோமா
வேல்	வேலை	உங்களுக்கும்	ஸ்வாமியானபெருமானுடைய
எந்தும்	கையிலேதரித்திருந்த,	ஆணை	ஆஜ்ஞையை
எங்கள்	எங்களுக்கு நியந்தா	சூடிப்போந்	ஸிரஸாவஹித்துக்கொ
	வான	தோம்	ண்டுபோந்தோம்;
இராவணனார்	ராவணனானவன்	தொடரேல்மின்	(எங்களை நவியத்)
ஒடிப்போனார்	முதுகு காட்டி ஒடிப்	கூடிக்கூடி	தொடரவேண்டாம்;
	போனான்;	திருந்திரளாக	விருந்து
நாங்கள்	நாங்களோ	குழமணிதூரமாகின்றோம்.	(கூ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (கவளமித்யாதி) எல்லாந்துவளவென்கையாலேவணங்கா முடிகள் ஒருவருமில்லாதபடி என்று பலிக்கையாலே அத்தை அருளுகிறார் (நாமேயித்யாதி). “கூற்ற மன்னார்காண வாடும்படி எங்ஙனே, அவர்கள் வென்றியாளன் தமரன்றோ?; ஸ்வாதந்தர்யேண கூத்துக்காண்பரோ” என்று சங்கையிலே இப்பாட்டென்னுமது தோற்றத் தொகுத்தபாவ மருளுகிறார் (ராஜேத்யாதி). ... (அ)

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, ௧௦-பா, வென்றதொல்சீர். ௧௭௮௭

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஏடொத்தேந்தும்) அகலத்தை யுடைத்தாய், நீண்ட இலையையுடைய வேலைக்கையிலே தரித்து அத் தால் வந்த மதிப்பையுடையராவணன்; ஆயுதங்களும் அறுப்புண்டு முதுகுகாட்டி ஓடிப்போனான். (நாங்கெய்த்ந்தோம்) எங்களைக் கொல்லவொண்ணாதபடி இளைத்தோம். (உய்வதியாதி) நாங்கள் உஜ்ஜீவிக்கைக்காக (௧) “Xபுடஸுஜா னாமி-கச்சாநுஜாநாமி” என்று விட்டடித்தவருடைய ஆஜ்ஞையே சிரஸாவலித்துக்கொண்டு போந்தோம். (தொடரேன்மின்) ஓடுவாரையிறே தொடரலாவது. (கூடிக்கூடியியாதி) எங்களைத் திரளாகக்கண்டது பூசலுக்கிறே என்று நினைக்கவேண்டா. .... (௧)

மூ;—வென்றதொல்சீர் தென்னிலங்கை வெஞ்சமத்தன்றரக்கர் குன்றமன்னாராடியுய்ந்த குழமணிதூரத்தைக் கன்றிரெய்நீர்நின்ற வேற்கைக் கலியனொலிமாலை ஒன்றுமொன்று மைந்துமூன்றும் பாடிநின்றாடுமினே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஏடித்தாதி, “குவினாவண்ணர் காணவாமி” என்று சொன்னஉபதேசத்தைக்கேட்டு கூத்தாடுவதாக எல்லாரும்கூட,வாநர ஸேநையானது அரக்கர்கூட்டம் கண்டமையிலேஅதிசங்கையாலே துடர்ந்து அடிக்கவர்; அவர்களைப்பார்த்து “எங்கள் ராவணன் ப்ரதமயுத்தத்திலே தா னே(௨) “புலபுஷ்யமூச-சசாலசாபஞ்சமுமோச” என்றுமூர்ச்சிதனாக உங்கள் கோமான் *ரிபூணாமபிவத்ஸலனாகையாலே (௧) “Xபுடஸுஜா னாமி-கச்சாநுஜாநாமி” என்றபோதே “நமக்கு இவரே ரக்ஷகர்” என்று நிர்ணயித் தோம்; இனிராவணன் பட்டபின்பு, நாங்கள் கூடிற்றுக் கூத்துக்காக வித் தனை, எங்களைத்துடர வேண்டா” என்கிறார்களென்று ஸங்கதி.

ஏடு-பனையோலையாய், அத்தாலே அகலம் விவக்ஷித மென்றது (அகலத் தையியாதி). மேலே நீட்சி சொல்லுகையாலே, பனையோலை விரித்தால் அகன்றிருக்குமே, அதுவே உசிதமென்று திருவுள்ளம். “ராவணனார்” என் று - பஹுவசநவிவக்ஷிதம் (மதிப்பையுடைய) என்றது. (அடித்தவர்) அடி த்து விடுமவரென்றபடி. ... (௧)

(௧) ரா-யு-டுக-கச்ச.

(௨) ரா-யு-டுக-கச்ச௦.

கள அ அ பெரியதிருமொழி, க0-ப, ௩-தி, க0-பா, வென்றதொல்சீர்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வென்ற	வெற்றியை விளைப்ப	கை	திருக்கையிலே தரித்த
தொல்	ஸ்வாபாவிகமான தாய்	கலியன்	ஆழ்வார்
சீர்	வீரஞ் செய்யுடைய	ஒலி	அருளிச்செய்த
தென் இலங்	லங்காபுரியில்	மாலை	சொல்மாலையான
கை		ஒன்றும் ஒன்	(மஹாராஜரை நோக்கி
வெம்சத்து	பூசும்களத்திலே	றும்	ச்சொன்ன) இரண்
அன்று	அப்போது		டு பாட்டுக்களும்,
அரக்கர்	ராகுஸர்கள்	ஐந்தும்	(வாநரமுதலிகளைக்
குன்றம் அன்	மலைபோன்ற பெரியவ		குறித்துச்சொன்
னர்	டிவுடையராய்		ன) ஐந்துபாட்டுக்
ஆடி உய்ந்த	ஆடி உஜ்ஜீவித்த	மூன்றும்	(பரோபதே ச ரு ப
குழமணிதூரத்	‘குழமணிதூரம்’ என்		மான) மூன்றுபா
தை	லும் கூத்தின்விஷய		ட்டும் (ஆகிய இப்)
	மாக,		பத்துப் பாட்டை
கன்றி	(எதிரிகள் ரக்தங்க	பாடிநின்று	பாடிக்கொண்டு [யும்)
	ளாலே) கன்றி	ஆடுமின்	(ஹர்ஷத்துக்குப்
நெய்சீர்நின்ற	நெய்யிட்டிருக்கை		போக்குவீடாகக்)
	யை யேஸ்வபாவ		கூத்தாடுங்கோள்.
	மாகவுடைய		
வேல்	வேலை		

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (வென்றதொல்சீர்த்யாதி) வெற்றியை விளைப்பதாய், ஸ்வாபாவிகமான வீரஸ்ரீயையுடைய லங்கையில் பூசும்களத்தில் ராகுஸர் பெரியவடிகளோடே ஆடி உஜ்ஜீவித்துக் குழமணிதூரத்தைப்பேசிற்று. (கன்றிநெய்) எதிரிகள் ரக்தங்களாலே கன்றி நெய்யிட்டிருக்கையே - ஸ்வபாவமாகவுடைய வேலைக் கையிலே தரித்ததிருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்தது. ஆக ஆண்

அந்;—பத்தாம்பாட்டு. (வென்றவிய்யாதி) “கலியன்” என்றவந்தரம் “பேசின” என்று அத்தயாஹாரம் வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி (பேசிற்று) என்றது. ஆழ்வார் தம்முடைய வீரத்தை இப்போது சொல்லுகை - தோற்றார் பாசுரத்தைச்சொல்லும் ப்ரகரணத்துக்குச் சேரும்படி என்னென்ன வருணகிறார் (ஆகவிய்யாதி), வீரர்கூத்தைப்பாட வீரர்கூத்தையாடத்துண்ண

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, சந்தமலர் ப்ரவேசம், ௧௭௮௯

பிள்ளை கவிபாடுகிறார்; ஆண்பிள்ளைகள் தோற்றுகிறார்கள். (ஒன்று மொன்றுமித்யாதி) இப்பத்தையும் பாடிக்கொண்டாட, உங்களுக்கு இனிவரக்கடவதொரு பயமில்லை. (௧) “நாவலிட்டுழிதருகின்றோம்” என்று வேண்டினபடி ஆடித்திரியுங்கோள். .... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாம்பத்து முன்றாந்திருமொழி முற்றிற்று.

பத்தாம்பத்து நாலாந்திருமொழி

சந்தமலர் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—சந்தமலர்ப்ரவேசம். ராமாவதாரத்தில் பிற்பட்டார்க்கும் இழுவாமைக்கிறே-க்ருஷ்ணாவதாரம்; த்வேஷத்துக்கெல்லையானார்க்கும் இசையவேண்டும்படி யிருக்கிற ராமாவதாரத்தில் விஜயத்துக்குத் தோற்றவர்கள் பாசரத்தாலே அதுபவித்தார்கீழ்; ராகத்துக்கெல்லையான யசோதைப்பிராட்டி பாசரத்தாலே க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அதுபவிக்கிறார் இதில். ....

மூ;—சந்தமலர்க்குமுல்தாழத் தானுகந்தோடித்தனியே வந்தென்முலைத்தடந்தனை வாங்கினிள்வாயில்மடுத்து நந்தன்பிறப்பெற்றநம்பி நானுகந்துண்ணுமமுதே எந்தைபெருமானே யுண்ணு யென்னம்மஞ்சேமமுண்ணியே.

இங்ஙனையும் ஒருரஸம்தோற்றத்தம்முடையவீரத்வம்பேசுகிறென்றுகருத்து;

இத்திருமொழி தான்-முதல்பாட்டும், ஆரம்பாட்டும்-கேவலம் மஹாராஜரைப் பார்த்துச்சொல்லுகிறதாயிருக்கையாலே அவற்றை “ஒன்றுமொன்றும்” என்று கூட்டியும், இரண்டாம்பாட்டுத் துடங்கி-ஒருநாலும், ஒன்பதாம்பாட்டும்-வாநரமுதலிகளைக் குறித்துச் சொல்லுகையாலே “ஐந்தும்” என்று தொகுத்தும், மேல் ஏழாம்பாட்டும், எட்டாம்பாட்டும், பத்தாம்பாட்டும் - பரோப தேச ரூபமாகையாலே “மூன்றும்” என்று சேர்த்தும் ஆழ்வார் அதுபவித்தாராகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ௪(௪)காரத்தாலே இதினேற்றத்தை ஸூசிப்பிக்கிறார் (இப்பத்தையும்) என்று. ... (௧௦)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

அந;—சந்தமலர் ப்ரவேசம். ஸங்க்ரஹேண ஸங்கதியருளிச் செய்து அதின் ப்ரகாரத்தை விவரிக்கிறார் (த்வேஷத்துக்கித்யாதி). ... *

(௧) திருமால்-௧.

கஎக0 பெரியதிருமொழி, க0-ப, ச-தி, க-பா; சந்தமலர்க்குழல்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நந்தன்	நந்தகோபரானவர்	தனியே	(பலராமனையொழியத்)
பெறப்பெற்ற	(உண்ணைப்) பிள்ளையா	தனியே	
	கப்பெறும்படியான	உகந்து	அபிநிவேசத்தோடே
	ஏற்றத்தை யுடைய	ஒடிவந்து	ஒடி (என்னிடம்)வந்து
நம்பீ	பூர்ணனை!	என்	என்னுடைய
நான்	நான்	முலைத்தடர்	(பாலாலே நிரம்பின)
உகந்து	ப்ரீதிபுரஸ்ஸரமாக	தன்னை	முலையை
உண்ணும்	புஜிக்கிற	வாங்க	கையில்வாங்கி
அமுதே	அம்ருதம்போல்	நின்	உன்னுடைய
	ரஸ்யனானவனே!	வாயில்	வாயிலே
எந்தைபெரு	என்குலநாதனான கண்	மஃத்து	நிறைத்துக்கொண்டு
மானே	ணனை!	உண்ணாய்	உண்ணவேணும்;
சந்தமலர்	செவ்விப்பூக்களணிந்த	சேமம்	சேஷமத்தை வ்ளோக்கக்
குழல்	மயிர்முடியானது		கடவ
தாழ	அலைந்துவர,	என் அம்மம்	என்முலைப்பாலே
தான்	தான் [நீ]	உண்ணாய்	உண்ணக்கடவை. (க)

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (சந்தமலர்க்குழல் தாழத்தான்) செவ் விப்பூக்களாலே அலங்கரித்து வைப்பார்களிறே திருக்குழல்களை. “சந்தம்” என்று-அழகாயிற்று. வெறும்புறத்திலே ஆகர்ஷகமான குழல். (தாழ) பூவாலே அலங்கருதமாய், பேணுமையாலே அலைந்து வர. (உகந்தோடி) ஆதரித்து அபிநிவேசத்தாலே ஒடி. (தனியே வந்து) (க) “பலதேவனென்னும் தன் நம்பியோடப் பின் கூடச் செல்வான்” என்கிறபடியே இருவரும் கூடவாயிற்று முலையுண்ண வருவது. கூடவரில் இருவருக்கும் ஒரோமுலையாமென்று தனியே வந்து. (என்முலையித்யாதி) அவைதனக்கு போக (போக) மாயிருக்கிற படி. பாலாலே நிரம்பினமுலையை.

அரு;—முதற்பாட்டு. (சந்தமலரித்யாதி) “சந்தம்” என்றது - மலருக்கு விசேஷணமாக்கி அருளிச்செய்து, குழலுக்கு விசேஷணமாக்கி யருளுகிறார் (சந்தமென்றதித்யாதி). சந்தமலர்க்குழலானால் தாழக்கூடுமோ வென்ன (பூவாலித்யாதி). (பேணுமையாலே) அத்தைப்பேணிக்கொண்டிராதே ஒடித் திரிகையாலே. “மடித்து” என்றதுக்குத்தாத்தப்ரியம் (அவையித்யாதி). (தனக்கு) கருஷணன் தனக்கு. “தடத்தை” என்னுதே “தன்னை” என்றதுக்குக் கருத்து (பாலாலேயித்யாதி).

(க) பெரி-தி-க-அ-ரு.

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, ௧-பா, சந்தமலர்க்குழல். ௧௭௯௧

(நந்தனித்யாதி) (௧) [நந்தனித்யாதி - குணீர்தசரதோபமம்] “பரமபதத்திலுள்ள ஸ்வாபாவிசுணங்கனும், அவதரித்து ஆர்ஜித்த குணங்கனும் கூடினால் சக்ரவர்த்தியோடு உபமானம் மார்மட்டமாய் நிற்குமித்தனை” என்று இத்தை ஜீயரநுளிச்செய்ய, “பரமபுருஷனுக்கு ஒரிடத்தே பிறந்து ஒருகுணம் தேடவேணுமோ?” என்றார் ஸுந்தரபாண்டியதேவர். “நாமோடுகிற நரம்பு இவனறிந்திலன்” என்றத்தைவிட்டு, “பரமபுருஷனென்றபோதை அழகிருந்தபடியென்” என்றாராம். ‘எம்பெருமானார் ஸரீபாதத்திலே அந்வயமில்லாதார், பகவத்விஷயத்தில் சொன்ன ஏற்றமெல்லாம் அர்த்தவாதமென்றிருப்பார்கள். அதுடையவர்கள் பகவத் பரபாவத்துக்கு அவதியில்லாமையாலே சொன்னவை சில சொன்னவித்தனை; சொல்லாததுவேபெரிது” என்றிருப்பார்கள். (௨) “ஸதீஸாஉகிஷ்டே-ஸத்யே நாதிவததி” யிறே.

(நந்தன்பிறப்பெற்றநம்பி) ஈஸ்வரனுக்கு இது அலப்பலாபமாயிருக்கிறபடி. இவர்பிள்ளையாகப்பெற்ற வேற்றமுடையவனே! (௩) “ஃஸ்தரஃஸ்தரஃ - பிதரம்ரோசயாமாஸ” என்று அவனை ஆசைப்பட்டிறே பிறந்தது. தனக்குக் கிடையாதது பெறுகையிறே -

நந்தன் பெற்றத்தால் ‘நம்பி’ என்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (குணீர்த்யாதி). (௪) “வஃஸ்தரஃஸ்தரஃ - பஹுவோந்ருப கல்யாணகுணா புத்ரஸ்யஸந்திதே” நாட்டார் கொண்டாடும் படி * ஸமஸ்த கல்யாணகுணம்ருதோத்தியாயிருக்குமவரை தசரதனோடு ஸாம்யம் சொல்லும்படி அமைத்துக் கொண்டிருக்கையாலே :: மஹதோமந்தைஸ்ஸஹ நீரந்தரேண ஸம்ஸுலேஷ்ருப குணம் ஸுகிதமென்று தாப்பர்யமருளுகிறார் (பரமபதத்தில்த்யாதி). (நரம்பறிந்திலன்), ரஸதாரை அறிந்திலனென்றபடி. (அத்தை) ஸௌசீல்யகுணத்தை. இந்த அழகை அவனறியாதே போனெனன்று கருத்து. “தசரதாதிசனோடி ஸாம்யம் ஸௌஹீல்யமென்று சொல்லக்கூடுமோ? அபிநயமாமத்தனையன்றோ” என்றும் சங்கையிலருளுகிறார் (எம்பெருமானார்த்யாதி).

“நந்தன் பெற்ற” என்னுதே, “பிறப்பெற்ற” என்றதுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (ஈஸ்வரனுக்கித்யாதி-பெறுகையுமென்னுமனவும்). ... .. (௧)

(௧) ரா-அ-௧-௧. (௨) சா-௭-௧௧-௧. (௩) ரா-பா-௧௫-௩௦. (௪) ரா-அ-௨-௨௪.

களகூட பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, ௨-பா, வங்கமறிகடல்.

அலப்பயலாபமாவது. பிறக்கிற ஸம்ஸாரிக்குப் பிறவாமை ஏற்றமா மோபாதியிறே, அவனுக்குப் பிறக்கப்பெறுகையும். (நானித்யாதி) தேவர்கள் தாங்கள் புஜிக்கும் அம்ருதத்தில்வாசி. என்குலநாதனே! “நந்தன் பிறப்பெற்ற” என்று துடங்கி இவனாதரித்து முலையுண்கைக் காக ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறான். (என்னம்மம் சேமமுண்ணையே) என்னுடைய அம்மமாகிற-சேமத்தை. (க) “சேமமெடுத்தது”. என்னக் கடவதிறே. ராஜாக்களுக்குக்காவலோடேவரும் சோறாழிற்றுச் சேமமாகிறது.

பூம்;—வங்கமறிகடல்வண்ண மாமுகிலே யொக்குநம்பி
செங்கணையதிருவே செங்கமலம்புரைவாயா
கொங்கைசுரந்திட வுண்ணைக்கூவியும் காணதிருந்தேன்
எங்கிருந்தாயர்தங்களோ டென்விளையாடுகின்றாயே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வங்கம்	கப்டல்களோடேகூடி	வாயா	திருமுகத்தையுடைய வனே!
மறி	ஒதங்கிளர்ந்த	கொங்கை	(என்) முலைகளிலே
கடல்	கடல் போன்ற	சுரந்திட	பால்சுவாமின்ற வள
வண்ண	வடிவையுடையவனே!	உண்ணை	உண்ணை [விலே
மாமுகிலே	காளமேகத்தை ஒத்தி	கூவியும்	அழைத்தும்
கும்	ரா நின்றுள்ள	காணதிருந்தே	(நீ) வரக்காண்கிறிலே
நம்பி	பூணனே!	ன்	ன்;
செம்	சிவந்து	ஆயர்தங்களோ	இடைப்பிள்ளைகளோ
நெடிய	நீண்டிராநின்றுள்ள	டும்	டு
கண்	கண்களையுடைய	இருந்து	கூடியிருந்து
திருவே	ஸர்வாதிகளுவனே!	எங்கு	எவ்விடத்தில்
செங்கமலம்	செந்தாமரைப் பூப்	என்விளையாடு	என்னவிளையாட்டு
புரை	போன்ற	கின்றாய்	விளையாடாநின்றாய்.
வ்யா;	இரண்டாம்பாட்டு.	(வங்கம்)	மரக்கலங்களோடுகூடி

அந்;—இரண்டாம்பாட்டு. (வங்கமறியாதி) கீழ்ப்பாட்டில் “முலைத் தடம் தண்ணை நின்வாயில் மடுத்துண்ணாய்” என்னச்செய்தேயும் அவன் தோழரோடு விளையாட்டைவிடாமலிருக்க, இவன் முலைக்கடுப்பாலே தேடிப் பிடித்தழைக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

“வங்கங்களையுடைத்தாய், மறியாநிற்கிற கடல்” என்று சப்தார்த்த மாய்த் தாத்பர்யம் (மரக்கலமறியாதி). வடிவுக்கொரு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லி

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, ௩-பா, திருவில்பொலிந்த. கள்கூந்

ஓதம்கிளர்ந்த கடல்போன்றவடிவையுடையவனே!. வடிவழகுக்குப் போலி தேடப்புக்கால் அங்குமிங்கும் கதிர்பெறுக்க வேண்டும்படியான பூர்த்தியை யுடையவனே!. (செங்கண்) அவயவசோபையோ தான். சொல்லிமுடியலாயிருக்கிறது. (திருவே) ஸர்வா திகவஸ்துவை “திரு” என்று போலேகாணும் சொல்லுவது. (செங்கமலமியாதி) எல்லா அவயவமும் அப்படியேயாயிருப்பது.

(கொங்கையித்யாதி) நீயேபா(ஹ்)வஜ்ஞனாய், தாய்முலை சுரந்து பார்த்திருக்குமன்று வருகையன்றிக்கே, நான் ஷழைத்தும் வரக்காணாதிருந்தேன். (எங்கித்யாதி) எங்கே புக்கிருந்து உன் பக்கல் நிரபேக்ஷராணுரோடே, ஸாபேக்ஷையாய் நான் பார்த்திருக்க, என்னவினையாட்டு வினையாடுகிறது. .... (உ)

மூ;—திருவில்பொலிந்த வெழிலா ராயர்தம்பிள்ளைகளோடு தெருவில் திளைக்கின்ற நம்பி செய்கின்ற தீமைகள்கண்டிட்டு உருகியென்கொங்கையின்தீம்பா லோட்டந்து பாய்ந்திடுகின்ற மருவிக்குடங்காலிருந்து வாய்முலையுண்ண நீவாராய். (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருவில்	ஸம்பத்தால்	நம்பி	பூர்ணனே!
பொலிந்த	மிக்கவர்களாய்	செய்கின்ற	(நீ) செய்து போரா
எழில்	வடிவழகிலும்		நின்ற [கலை
ஆர்	உன்னோடு ஒத்திரா	தீமைகள்	(வினையாட்டுத்) தீம்பு
	நின்றுள்ள	கண்டிட்டு	(நான்) பார்த்து,
ஆயர்தம் பிள்	இடைப்பிள்ளைகளோ		(அந்த) உகப்பாலே),
ளைகளோடு	டே	என்	என்னுடைய
தெருவில்	தெருவிலேயிருந்து	கொங்கையின்	முலையிலுண்டான
திளைக்கின்ற	வினையாடுகிற		

மீளவும் ஒருத்ருஷ்டாந்தம் சொன்னதுக்குக் கருத்து (வடிவித்யாதி). “நெடிய செங்கண்” என்றருளுகிறார் (அவயவேத்யாதி). “வாய்” என்றது-திருக்கைகளுக்கும் உபலக்ஷண மென்றருளுகிறார் (எல்லாவித்யாதி).

“கூலியும்” என்ற ச(ஸ்)காரத்தை உட்கொண்டருளுகிறார் (நீயேயித்யாதி). “ஆயர்களோடும்” என்கையாலே அவர்களுக்கு வினையாடுகையில் அபேக்ஷையின்றிக்கேயிருக்க, நீயே அவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு “என்ன வினையாடுகிறாய் என்றாய்” என்கிறுளென்று விவக்ஷித்து அருளுகிறார் (எங்கேயித்யாதி). ... (உ)

களகூசு பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ச-தி, ச-பா, மக்கள்பெறுதவம்.

தீம்பால்	இனியபாலானது	குடங்கால்	(என்) மடியிலே
உருகி	(தானே) உருகி	மருவி இருந்து	பொருந்தியிருந்து
ஒட்டந்து	வெள்ளமிட்டு	வாய்	வாயாலே
பாய்ந்திடுகின்ற	பாய்ந்து பாழேபோகா	முலை	முலைப்பாலை
	நின்றது; (ஆகை	உண்ண	உண்பதற்கு
	யால்)	நீவாராய்	நீவரவேணும். (௩)

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (திருவில்பொலிந்த) ஸம்பத்தால் மிக்கு, வடிவழகிலும் உன்னோடொத்த * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடே தெருவிலேயிருந்து விளையாடுகிற விளையாட்டுக்கு அவதி (டி)யில்லாதவனே! முலையுண்ணுகையையும் விட்டிதே அத்தைவிரும்புகிறது. போக(ஈ)ததையும்விட்டு லீலையைவிரும்புமவன் நீ.(செய்கின்ற) விளையாடுகிறபடியை ஒளித்துக்கண்டு நின்றாள்போலே. (உருகியித்யாதி) உன்ஸ்வம்மடையவன்றோ பாழேபோகிறது. (தீம்பால்) இனியபால். (மருவியித்யாதி) அவயவங்கள்தோறும் முழுசா முகத்தைப்பாரா முலைசுரக்கப்பண்ணாமல் மடியிலே இருந்தாயிற்று உண்பது. இதடையத் தரையிலே போகாமே உன்வாயிலேயாம் படி முலையுண்ண வாராய். .... (௩)

மூ;—மக்கள்பெறுதவம்போலும் வையத்துவாழும் மடவார் மக்கள்பிறர்கண்ணுக்கொக்கும் முதல்வாமதக்களிற்றனாய் செக்கரிளம்பிறைதன்னை வாங்கி நின்கையில் தருவன் ஒக்கலைமேலிருந்தம்ம முகந்தினி துண்ணநீவாராய். (ச)

அந்;—மூன்றும்பாட்டு. (திருவிலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “என் விளையாடுகின்றாயே” என்னச்செய்தையும் லீலாஸப்தாநாகையாலே தெருவிலே ஒடிநாநாவிதயர்ன லீலைகளிப்பண்ண, அத்தைக்கண்டு அநுராகாதிசயத்தாலே முலைப்பால் வெள்ளமிட, பால்பாழே போகாதபடி போய் அழைக்கிறுநென்று ஸங்கதி.

(க) “யு ஸ்விர்ஸ்திஃஸுஸ்ஸந்நயோநஜுதுஸுஷ்யரணீஜிஸந்தி - ருஷாநிரஸ்தோ பிபிசுஸ்தந்தயோ நஜாது மாதுஸ்சசனென ஜிஹாஸதி ” என்றன்றோ லோகத்தில் பிள்ளைகளென்ன வருளுகிறார் (முலையித்யாதி). (விரும்புமவன்) விரும்புமவனன்றோ என்கை. கையும் கோலுமாய்ப் புறப்பட்டும், தாய்பார்க்க அவன் தீமைகள் செய்வனோ? இவன் கண்டபடி யென்னென்ன வருளுகிறார் (விளையாடுகிற வித்யாதி). ... (௩)

(க) ஸ்தோ-ர-உசு.

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ச-தி, ச-பா, மக்கள்பெறுதவம். களகூறி

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வையத்து	நாட்டிலே	செக்கர்	சிவந்தவானத்திலிருக்
வாழும்	வர்த்திக்கிற	இளம்பிறை	பாலசந்தரனை [கிற
மடவார்	ஸ்தரீகளுடையவும்,	ன்னை	
பிறர்	மற்றுமுள்ள	வாங்கி	வாங்கி (பிடித்து)
மக்கள்	மதுஷ்யர்களுடையவும்	நின்	உன்னுடைய
கண்ணுக்கு	கண்ணுக்கு,	கையிலீ	கையிலே
மக்கள்பெறு	பிள்ளை பெறுகைக்கு	தருவன்	கொடுப்பேன் ;
தவம்போலு	நோற்கும் தபஸ்ஸு	ஒக்கலைமேல்	(என்)இடுப்பின்மேலே
மொக்கும்	தான் ஒருவடிவு	இருந்து	இருந்து
	கொண்டாற்போ	அம்மம்	ஸ்தந்யத்தை
	லே யிராநின்றுள்ள	உவந்து	ஆதரித்து
முதல்வா	ஐகத்காரணபூதனே!	இனிது	இனிதாக
மதக்களிறு	மத்தகஜம்போன்றவ	உண்ண	புஜிக்க
அன்னாய்	வனே!;	நீ வாராய்	நீ வரவேணும். (ச)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (மக்கட்பெறுதவம்) (வையத்துவாழும் மடவார்மக்கள் பிறர்-இவர்கள் கண்ணுக்கு, மக்கள் பெறுதவம்போலொக்கும் முதல்வா) நாட்டிலே வர்த்திக்கிற ஸ்தரீகள் - மற்றுண்டானமதுஷ்யர்கள், இவர்கள்கண்ணுக்குப் பிள்ளைபெறுகைக்குநோற்கும் தபஸ்ஸுதான் ஒருவடிவு கொண்டாப்போலே யிருக்கிறவனே! (மதக்களிறின்னாய்) ஸஞ்சாரமே இனிதாயிருக்கிறபடி. சிவந்தஆகாசமிருக்கிறபடி கண்டாயே. அதுக்குப் பரபாக (ஊ) மான பிறையிருக்கிறபடி கண்டாயே. அப்பிறையைவாங்கி உன்னுடைய சிவந்த கையிலேதருவன். (என்னொக்கலையித்யாதி) என்ஒக்கலையிலே இழியாதிருந்து ஆதரித்து இனிதாக அம்ம முண்ணவாராய். (ச)

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (மக்களித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே தெருவிலே விளையாடா நிற்கச்செய்தே, அழைத்தவுடனே யானைக்குட்டிபோலே பிடிக்கொடாதேயிருக்க, “உனக்கு விளையாடுகைக்கு அம்புலியம்மானைப் பிடித்துத் தருகிறேன்வா” என்றழைக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

“மக்கள்” என்றதினர்த்தம்-(மதுஷ்யர்) என்றது. “போலும்” என்றும், “ஒக்கும்” என்று மிருக்கைபாலே முற்றுவமை தோற்று மென்றருளுகிறார் (தபஸ்ஸுதானித்யாதி). ... .. (ச)

கனகசு பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, ௫-பா, மைத்தகருங்குஞ்சி.

மூ;—மைத்தகருங்குஞ்சிமைந்தா மாமருதாடு நடந்தாய்
வித்தகனேவிரையாதே வெண்ணெய்விழுங்கும் விகிர் தா
இத்தனைபோதன்றியென்றன் கொங்கைசுரந்திருக்ககில்லா
உத்தமனேயம்மமுண்ணு யுலகளந்தா யம்மமுண்ணாய். (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மைத்த	மையின் தன்மையை	என்றன்	என்னுடைய
	யுடைத்தாய்	கொங்கை	ஸ்தநமானது
கரு	இருண்டிராரின் றுள்ள	சுரந்து	பாஸ்குரந்து
குஞ்சி	குழலையுடைய	இத்தனைபோ	இத்தனை போதல்லா
மைந்தா	முக்த(ஃ)னே!	து அன்றி	தே
மா	பெரிய	இருக்ககில்லா	பொறுத்துப் பாடாற்
மருதாடு	மருதுகளின் நடுவே		றப் போகாது;
நடந்தாய்	நடந்தருளினவனே!	உத்தமனே	ஸர்வோத்த்ருஷ்டனே
வித்தகனே	ஆஸ்சர்ய ஸக்தி யுக்த	அம்மம்	ஸ்தந்யத்தை
விரையாதே	த்வரியாமல் [னே!	உண்ணாய்	உண்ணவேணும்;
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை	உலகு	உலகங்களை
விழுங்கும்	விழுங்குகிற	அளந்தாய்	(மூவுடியால்) அளந்த
விகிர் தா	விகிர் தமான (வேறுபட்		ருளினவனே!
	ட) செயலையுடைய	அம்மம் உண்ணாய்.	(௫)
	வனே!		

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (மைத்த) மையின்தன்மையை
யுடைத்தாய், கண்ணுக்குக்குளிர்த்து இருண்டகுழலையுடைய முக்த
த(ஃ)னே!. பெரியமருதுகளின் நடுவே நடந்தாய், பெரியவற்றையெல்
லாம் செய்கைக்கிடான ஆஸ்சர்யசக்தியை யுடையவனே! (விரை

அநு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (மைத்தகருங்குஞ்சியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே
“அம்புலியம்மானே நின்கையில்தருவேன்” என்றுவைத்ததுவே வ்யாஜமாக்கி,
முந்துற நின்கையில் பிடித்துக்கொடு வந்தாயாகில், நான் வருவேனென்ன;
இவன் “அங்ஙனொத்த ஆஸ்சர்யங்களைச் செய்யவல்லாய் நீ யன்றோ” என்று
புகழ்ந்து போது போக்காதே, நான் முலைக்கடிப்புப்பொறுக்கமாட்டேனென்று
ப்ரார்த்திக்கிறானென்று ஸங்கதி.

“வித்தகனே” என்றதின் தாத்பர்யம் (பெரியவற்றையித்யாதி). மாமரு
தாடு நடந்த வித்தகனாகையாலே, விரையாதே வெண்ணெயை விழுங்கத்

பெரியதிருமொழி, க0-ப, ச-தி, சு-பா, பிள்ளைகள்செய்வன. களகன

யாதே) “இனிஇதுசெய்யான்” என்னும்படி படுக்கையிலே கிடந்து அவள் பேரநின்றவாதே வெண்ணெயை விழுங்கும் விகிர்தமான செயலையுடையவனே! நெடும்போதுண்டாயிற்று முலைக்கடுப்போடே யிருக்கிறது. (இத்தனைபோதன்றி) இத்தனைபோது அல்லாதே, என்னால் பொறுத்துப் பாடாற்றப்போகாது. (உத்தமனே) உன் நோவிலும் தாய் நோவறியுமவனன்றோ? வேண்டுமளவிலே வந்து ஸ்பர்ஸித்த நீயன்றோ?

மூ;—பிள்ளைகள்செய்வன செய்யாய் பேசில் பெரிதும்வலியை
களள மனத்திலுடையைக் காணவே தீமைகள்செய்தி
உள்ளமுருகியென்கொங்கை யோட்டந்து பாய்ந்திடுகின்ற
பள்ளிக்குறிப்புச்செய்யாதே பாலமுதுண்ணநீவாராய்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பிள்ளைகள்	(உன்னோடொத்த) பி ள்ளைகள்	தீமைகள்	(ஆய்சர்யமான) தீம்பு செய்தி செய்யாநின்றாய்; [கலை]
செய்வன	செய்யுமவற்றை	என்	என்னுடைய
செய்யாய்	நீ செய்கிறிலே;	உள்ளம்	நெஞ்சானது
பேசில்	பேசப்புக்கால்	உருகி	உருகி,
பெரிதும்	மிகவும்	கொங்கை	ஸ்தநமானது
வலியை	மிடுக்கையுடையனா யி ரானின்றாய்;	ஒட்டந்து	(பால்) பெருகி
மனத்தில்	நெஞ்சிலே	பாய்ந்திடுகின்ற	பாயாநின்றது;
களளம்	கபடத்தை	நீ	நீ
உடையை	வஹியாநின்றாய்;	பள்ளிக்குறிப்பு	(கண்கள் சிவப்பது முதலான) நித்ரால
காணவே	(விலக்குவார்க்கும்) பா ர்த்துக் கொண்டிரு க்க வேண்டுமபடி	செய்யாதே	அபி(தி)நயியாமல் பாலமுது உண்ணவாராய். (சு)

தொடங்கினுனென்று விவக்ஷித்து, இதுவுமொரு ஆய்சர்யமான படியை யரு
ளுகிறார் (இனியித்யாதி). உரலோடு கட்டுண்டவனாகையாலே இனிச்செய்யா
னென்று தானிருக்க, அதுவே-அவனுக்கு விரையாமைக்கு உடலாமென்று
ஆய்சர்யப்படுகிறாரென்று திருவுள்ளம். மேலுக்குத் தாத்பர்யம் (நெடும்போ
தித்யாதி). (வேண்டுமளவிலே)-லோகத்திலே வேண்டுமளவிலே. ... (ரு)

கனகா பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, ௭-பா, தன்மகனாக.

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (பிள்ளைகள்) உன் பருவத்தில் பிள்ளைகள் செய்வனவன்று நீ செய்வது. (பேசில்பெரிதும்வலியை) கண்ணெச்சிலானவற்றைச் செய்யாநிற்புதி. கண்ணெச்சிலாமென்று சொல்லாதொழியு மித்தனை. சொல்லில் பெரியமிடுக்கையுடைய உன்நெஞ்சில் நினைக்குமவை இன்னதென்று தெரியாது; விலக்கு வார்க்கும். கண்டுகொடுநிற்கவேண்டும் திமைகள் செய்யாநிற்புதி. கண்டிருக்க ஆகர்ஷகமான தீம்புகளைச் செய்வுதி; அத்தீமைகாண என்ஹ்ருதயம்உருகி முலைவழியே பாலாய்ப்புறப்படாநின்றது. (பள்ளிக்குறிப்புச் செய்யாதே) கண்கள்சிவப்பது, மூரிநிமிர்வது, கொட்டாவிக்கொள்வது, அழுவதாகாதே. .... (சு)

மூ;—தன்மகனாக வன்பேய்ச்சிதான் முலையுண்ணக்கொடுக்க வன்மகனாயவளாவிவாங்கி முலையுண்டநம்பீ நன்மகளாய்மகளோடு நானிலமங்கைமணாளா என்மகனேயம்முண்ணு யென்னம்மம்சேமமுண்ணாயே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வல்	நெஞ்சில் க்ரௌர்யத் தையுடைய	ஆவி	ப்ராணனை
பேய்ச்சி	பூதனையானவன்	வாங்கி	(முலைவழியே)முடித்து
தன்மகனாக	தன் புத்ரனாக அபி	முலை	முலையை
தான்	தான் [நயித்து,	உண்ட	உறிந்தருளின
முலை	முலையை	நம்பீ	(ஆஸ்சர்ய சேஷ்டி தங்
உண்ண	புஜிக்கும்படி		களால்) பூர்ணனான
கொடுக்க	(வாயில்) வைக்க,		வனே!
	(அவ்வளவிலே),	நல்மகள்	நிருபாதிக ஸ்தரீத்வத்
வல் மகனாய்	வலியஆண்பிள்ளையாய்		தையுடைய
அவள்	அந்தப் பூதனையினு	ஆய்மகளோடு	நப்பின்னைப் பிராட்டிக்
	டைய		கும்,

அநு;—ஆறும்பாட்டு. (பிள்ளைகளிட்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே இத்தனை போது நான் பொறுக்கமாட்டே னென்னச் செய்தே விளையாட்டிலே மிகுதியாலே அலசி உறங்கப்படுவது, அது அங்ஙனே செய்யாய்; வாவென்று அழைக்கிறொன்று ஸங்கதி.

‘கள்ளமனத்திலுடையை’ என்றதினர்த்தம் (உன் நெஞ்சிலிட்யாதி).

பெரியதிருமொழி, க0-ப, ச-தி, அ-பா, உந்தமடிகள். களக்க

நால்நிலமங்கை நால்வகை நிலங்களுக்	அம்மம் உண்ணாய்;
கபிமாரிநியான பூதி	சேமம் கேடும்தை விளைக்கக்
மிப் பிராட்டிக்கும்	கடவ
மணாளா வல்லபனானவனே!	என் அம்மம் உண்ணாய். (எ)
என்மகனே எனக்குப் பிள்ளையாகப்	
பெற்றவனே!	

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (தன்மகனாக) யசோதைப் பிராட்டி யாக வந்தாளாயிற்று. (வன்பேய்ச்சி) இவனைக்கண்டவிடத்திலும் நெகிழாத நெஞ்சில் வன்மையையுடையவள். (தான்முலையுண்ணக் கொடுக்க) பர்வோடே கொடுக்கிறாள் என்று தோற்றம்படிகொடுக்க. (வன்மகனித்யாதி) தானும்தாயென்று ப்ர(ஜ்)மியாதே அவளபிஸர் தியை புத்திபண்ணி அப்பருவத்திலேபெரியஆண்பிள்ளையாய் அவள் ப்ராணன்களை முலைவழியே உண்டு அவளை முடித்து இப்படிப்பட்ட செயல்களாலே பூர்ணனானவனே!

(நன்மகளித்யாதி) இப்படி பூதனைகையிலே அகப்பட்ட உன்னை ஆராக நினைத்தாய். நிருபாதிக ஸ்தரீத்வத்தைபுடைய நப்பிண்ணைப் பிராட்டிக்கும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கும் வல்லபனானவனே! (என்மகனே) அப்படியே ஒரேத்தம்போலே கானும் இவள் மகனானதுவும். (சேமமுண்ணாயே) அம்மம் என்று - புஜிக்கப்படு மவை எல்லாவற்றுக்கும்பேர். .... (எ)

மூ;—உந்தமடிகள் முனிவருன்னை நானென்கையில் கோலால் நொந்திடமோதவும்கில்லே னுங்கள்தமா நிரையெல்லாம் வந்துபுகுதரும்போது வானிடைத்தெய்வங்கள்காண அந்தியம்போதங்குநில்லே லாழியங்கையனேவாராய். (அ)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (தன்மகனித்யாதி) “நீ காணவே தீமைகள் செய்தி” என்னு நின்றாய்; நான் செய்த தீமைகளில் ஒன்றைச் சொல்லிக் கானையென்ன; பூதனை முலைப்பாலுண்டு தீம்பு செய்தாயில்லையோ வென்கிறு ளென்று ஸங்கதி.

வேற்றுமுலையறிந்து உண்கை தீம்பென்றுகருத்து. “தான்” என்றதின் பலிதம் (பரிவோடேயித்யாதி).

நாலுவகைப்பட்ட நிலத்துக்கு அபிமாநி நியானமங்கை யென்றருளுகிறார் (ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்கும்) என்று. ... (எ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (உந்தமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பூதனை முலை யுண்டத்தைத் தீமையாகச் சொல்லுகையாலே நம்மைக்கட்டவும் அடிக்கவு

கஅ00 பெரியதிருமொழி, க0-ப, ச-தி, அ-பா, உந்தமடிகள்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீ தீமைகள் செய்தால்,		வந்து	(காடுகளில் மேய்ந்து; மீண்டுவந்து)
உந்தம் உன்னுடைய		புகுதரும்போ	(ஊருக்குள்ளே) புகும்
அடிகள் மீதாவான நந்தகோபர்		து	போது
முனிவர் சிறுவர்;		வானிடை	ஆகாஸத்திலுள்ள
உன்னை (தீம்பிலே கைவளருகி		தெய்வங்கள்	தேவதைகள்
ற) உன்னை		காண	(எச்சில் கண்ணால்)
நான் (உன்னை நோக்கக் கட			காணும்படி
வ) நான்		அந்தியம்போ	(அஸுரர்களுக்கு பலம்
என் என்னுடைய		து	வளரக்கடவ) ஸந்த்
கையல் கையிலிராநின்றான்			யா காலத்திலே
கோலால் கோலாலே		அங்கு	நாற்சந்தியிலே
நொந்திட நொம்படியாக		நில்லேல்	நில்லாதே கொள்;
மோதவும் அடிக்கவும்		ஆழி	திருவாழியாழ்வானாலே
கில்லேன் ஸத்தையாகிறிலேன்;		அம்	அழகிய
உங்கள் தம் உங்களுடைய		கையனே	திருக்கையை யுடைய
ஆரிரை எல்லா பசுக்கூட்டமெல்லாம்		வாராய்	வனே!
ம்			(என்னருகே)வா. (அ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (உந்தமடிகள் முனிவர்) தாயா ரைக்கண்டால் தீமையிலே ஒன்று பத்தாகப் பணைக்கும். ஸ்ரீநந்த கோபர்க்காயிற்று அஞ்சுவது. அத்தாலே அவனுக்கு அச்சமுறுத்து கைக்காக யசோதைப்பிராட்டி சொல்லும் பாசுமாயிற்று. உங்கள் முதலியார் சிறுவர்கிடர். (உன்னைநான்) தீம்பிலே கைவளருகிற உன்னைநோக்கவிருக்கிறநான். (என்கையில்கோலால்) கண்டாயிறே-இதிற்பேர். இப்போதே சிவிட்கென்ன அடிக்கலாமிதே. அதுமாட் கிதிலேன்.

அடிக்கவேண்டும்படி செய்ததீமைதானென்னென்ன; (உங்கள்தமி மழைக்கிருளாக வேணும்; “அம்முண்ண” என்று வ்யாஜமாத்ர மென்று நாலடி ஓட, கோலும் கையுமாய் பின்னுடர்ந்து அச்சமுறுத்தி அழைக்கிற னென்று ஸங்கதி.

கோலும் கையுமாய்த் தான் நிற்க, “உந்தமடிகள் முனிவர்” என்பா னென்னென்ன வருளுகிறார் (தாயாரையித்யாதி).

“நிரை எல்லாம்” என்று ஸமுஹ பாஹுன்யம் சொல்லுகைக்குத் தாத்

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, ௯-பா, பெற்றத்தலைவன். ௧௮௦௧

த்யாதி) உபயவிபூதியோபாதியும் பரப்புப்போருமாயிற்று. இவன் தன்னையொழியவேயும் கண்ணெச்சிலாம்படியாயிற்று அவை வந்து புகுரும்போதிருப்பது. இங்குகாண்கின்றருண்டோ வென்ன வேண்டா; (வானிடைத்தெய்வங்கள் காண) எத்தனை தேவதைகள் ஆகாசத்திலே பார்த்து நிற்கக்கடவது. அசுரர்களுக்கு ப(ல)லம் வர்த்திக்கும்போது அங்குநில்லாதேகொள். (அங்கு) “இவை இவனின்” என்று உன்னோடே சேர்த்துச் சொல்லலாம்படி அங்கு நில்லாதேகொள். (ஆழியித்யாதி) இவற்றையொழியவேயும் (௧) “வடிவார்சோதி வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு” என்னும்படியாயிற்றிருப்பது. .... (அ)

மூ;—பெற்றத்தலைவனெங்கோமான் பேரருளாளன்மதலாய்

சுற்றக்குழாத்தினங்கோவே தோன்றியதொல்புகழாளா

சுற்றினம்தோறும்மறித்துக் கானம்திரிந்தகளிநே

எற்றுக்கென்னம்முண்ணுதே யெம்பெருமானிருந்தாயே.

பதம்.

உரை.

பதம்.

உரை.

பெற்றம் பசுக்களுக்கு
தலைவன் ப்ரதாநனவனே!
என்கோமான் எனக்குஸ்வாமியான
வனே!

பேர் அருளா மஹாதயாளுவான்
என் நந்தகோபருடைய
மதலாய் திருமகனே!
சுற்றக்குழாம் பந்துவர்க்கத்துக்கெல்
லாம்

இளங்கோவே யுவராஜாவானவனே!,

தோன்றிய எங்கும் ப்ரஸித்தமாய்
தொல் ஸ்வாபாவிமாய்
புகழாளா எத்தும்படியான அப
தாநமுடையவனே!

கானந்தோறும் காடுதோறும்
கன்றுஇனம் பசுக்களின் திரளை
மறித்து மேய்த்து
திரிந்த உலாவின
களிநே மத்தகஜம் போன்ற
வனே!

பர்யமருளுகிரார் (உபயேத்யாதி). நின்றால் குற்றமென்னென்ன; அங்கு நின் றால் “க்ருஷ்ணன் மாட்டுத் திறமித்தனையோ?” என்று ஸம்ருத்தியைக் கண் டால் த்ருஷ்டி தோஷமாமென்று கருத்தருளுகிரார் (இவனிட்யாதி). நீயும் நின்றால் கேட்க வேண்டாவிதே என்று கருத்து. “ஆநிரைவரும்போது” என்றத்தாலே, அந்தி என்னுமதுபலிக்கவும், “அந்தி” என்றருளிச்செய்ததுக் குக்கருத்தருளுகிரார் (அஸுரர்களுக்கிட்யாதி). “அங்கு” என்று நாம்சந்தி. அங் குநின்றால் குற்றமானமையையருளுகிரார் (இவையிட்யாதி) (இவனின்) இவனு டையவை. ... (அ)

(௧) திருப்பல்லா-௨.

கஅ௦௨ பெரியதிருமொழி, க௦-ப, ச-தி, க௦-பா, இம்மையிடர்கெட்.

எம்பெருமான்	எனக்குப்பெருமையை	அம்மம்	ஸ்தந்யத்தை
	விளைக்கத்தக்கவ	உண்ணாதே	உண்ணாமல்
எற்றுக்கு	எதுக்காக	[னே!	இருந்தாய்
என்	என்னுடைய		இராகின்றாய். (க)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பெற்றத்தலைவனெங்கோமான்) பசுக்களுக்குப் ப்ரதாநனவனே!. மேல்விழுந்து முலையுண்ண ஏத்துகிறான். எனக்குஸ்வாமியானவனே!. இத்தால் ஐஸ்வர்யம்சொல்லுகிறது. (பேரருளித்யாதி) அருளால் குறைவற்றவன் மகனன்றோ நீ. அவன்படி உனக்குமுண்டாகவேண்டாவோ? (சுற்ற) பந்துவர்க்கத்துக்கெல்லாம் புவராஜாவானவனே! (தோன்றிய) எங்கு மொக்கப்ரஸித்தமான ஸ்வாபாவிசுமான புகழினுடையவார்த்தைப் பாட்டையுமுடையவனே!. (சுற்றினம்) கன்றினுடையதிரள். ஒன்றிரண்டுபோராது. கன்றுகளைத்திரளாக மறித்துக்காட்டிலே அங்கே இங்கேதட்டித்திரியும்போது ஒருமத்தகஜம் உலாவுமாபோலேயாயிற்றிருப்பது. (எற்றுக்கு) உனக்கு விடாயில்லாமையோ?, உனக்கு முலைதாராதொழிந்தபோது நான் தரிப்பனையோ?. .... (க)

மூ;—இம்மையிடர்கெடவேண்டி யேந்தெழில்தோள்களிகன்றி செம்மைப்பனுவல் நூல்கொண்டு செங்கணையவன்நன்னை அம்மமுண்ணென்றுரைக்கின்ற பாடலிவையைந்துமைந்தும் மெய்ம்மைமனத்துவைத்தேத்த விண்ணவராகலுமாமே. (க௦) திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எந்து	பெருமையான (மிருந்த)	கெடவேண்டி	நடுக்கவேண்டி,
எழில்	அழகையுடைய	செம்மை	ஸ்ரீவலகூணஸம்பந்த
தோள்	தோளையுடையரான		மாய்
கல்கன்றி	ஆழ்வார்,	தூல்	(இவ்வருளுள்ளார்க்கு)
இம்மை	இந்தஸம்ஸாரத்திலுள்		பாஸ்த்ரம்போன்ற
இடர்	துன்பமானது [ள		

அநு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பெற்றமிய்யாதி) கீழே அச்சமுறுத்திப்பார்த்தாள்; அது கார்யகரமாகாமையாலே மிகவும் கொண்டாடி அழைக்கிறாளென்று ஸங்கதி.

“எற்றுக்கு” என்றதுக்கு-நானாகோடிகள் சொல்லவென்றாகையாலே அருளுகிறார் (உனக்கிய்யாதி). ... .. (க)

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, ௧௦-பா, இம்மையிடர்கெட. ௧௮௮௩

பனுவல்கொண்டு	அருளிச்செயல்களைக் கொண்டு,	மெய்ம்மை	யதார்த்தமான (அந்த பா(ஞ)வத்தோடே
செம்கண்	புண்டரீகாக்ஷண	மனத்து	மநஸ்ஸில் [கூடின]
நெடியவன்	ஸ்ர்வேஸ்வரனை	வைத்து	தரித்து
தன்னை		எத்த	அநுஸந்திக்க (அவர்கள்)
அம்மம்உண்	“அம்மமுண்ணவா”	விண்ணவர்	நித்யஸூரிகளாக
என்று	என்று	ஆகலுமாம்	ஆவர்கள்; (அவர்களோ
உரைக்கின்ற	அழைத்தமையைச் சொல்லாநின்ற		டொக்கப் பெறுவர்
பாடல்இவை	இப்பத்துப்பாட்டுக்க		கள்). (௧௦)
ஐந்தும் ஐந்தும்	ளையும்		

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (இம்மையித்யாதி) இவள் முலை கொடுத்தல்லதுதரியாதாப்போலே, கவிபாடியல்லது தரியாதாராய்ப்பாடின கவியாயிற்று. மிக்கஎழிலையுடைத்தான தோளையுடைய ஆழ்வார். (செம்மைப்பனுவல்நூல்கொண்டு) சாஸ்த்ரங்களில் பரக்கச்சொல்லுகிற லக்ஷணங்களிலே ஒன்றும் குறையாமல் செய்ததுவுமாய், இதுதான் இவ்வருளுள்ளார்க்கு ஸாஸ்த்ரமாக எழுதிக்கொள்ளலாயிருக்கிற இவற்றைக்கொண்டு. “பனுவல்” என்றும் - “நூல்” என்றும் - சாஸ்த்ரமாகையாலே சொல்லிற்று. புண்டரீகாக்ஷணஸ்ர்வேஸ்வரனை “அம்மமுண்” என்று சொன்ன இப்பத்தையும் அந்த பா(ஞ)வவ்ருத்தியோடே சொல்லுவார்க்கு வந்தேறியான முக்தரா

அந்;—பத்தாம்பாட்டு. (இம்மையித்யாதி). “இடர்கெடவேண்டி-அம்மமுண்ணென்று உரைக்கின்ற” என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி ஸமயிவ்யாஹார தாத்பர்யமருளுகியார் (இவளித்யாதி). யசோதைக்கு முலைக்கடும்பும், இவருக்கு நாக்கு வரட்சியும் இடரென்று கருத்து. சாஸ்த்ரமாகையாலே அர்த்தபேஷஜமென்று சேஷம். இரண்டாம்பாட்டும், மூன்றாம்பாட்டும், அஞ்சாம்பாட்டும், ஆறாம்பாட்டும், ஒன்பதாம்பாட்டிமாக - ஐந்துபாட்டும்-முலைக்கடும்பாலே அவஸாதம் தோற்றச்சொன்னவையுமாய், மந்தவைந்தும்-அங்நனையன்றிக்கே சொன்னவையென்று இரண்டு வகையாக வருளிச் செய்தாரென்று மதுதோற்ற, (இப்பத்தையும்) என்றுகூட்டி அருளிச்செய்தாரென்று கொள்வது. “ஐந்து மைந்தும்” என்றது - இப்பத்தையும் என்றபடி. (அந்த பாவ

கஅ௦௪ பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௫-தி, பூங்கோதைப் ப்ரவேசம்.

னவர்களன்றிக்கே, அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரிகளான நித்ய ஸஞ்ரிக
னோடொக்கத்தரம் பெறலாம். .... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாம்பத்து நாலாந்திருமொழி முற்றிற்று.

பத்தாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி

பூங்கோதை ப்ரவேசம்.

வ்யா;—முலையில் வாசியறிந்துண்ணும் பிள்ளைப்பருவத்தை
அதுபவித்து இனியராணர்கீழ்; அதுக்கருந்தரம் லீலையிலே இழிந்து
சப்பாணிகொட்டும் பருவத்தை அதுபவித்து இனியராகிறார்.

மூ;—பூங்கோதையாய்ச்சி கடைவெண்ணெய்புக்குண்ண

ஆங்கவளார்த்துப்புடைக்கப் புடையுண்டு

ஏககியிருந்து சிணுங்கி விளையாடும் [பாணி]

ஒங்கோதவண்ணனேசப்பாணி யொளிமணிவண்ணனேசப்

பதம்.

உரை.

பதம்.

உரை.

பூ	மாலையாலே அலங்கரி க்கப்பட்ட	ஆங்கு ஆர்த்து	அவ்விடத்திலேயே (தாம்பால்) கட்டி
கோதை	மயிர்முடியையுடைய	புடைக்க	அடிக்க
ஆய்ச்சி	யசோதைப்பிராட்டி	புடைஉண்டு	அவ்வடியையுண்டு,
கடை	கடைகிற [யானவள்]	ஏங்கிஇருந்து	(சற்றுப்போது) அழு
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை		து கொண்டிருந்து
புக்கு	(அங்கேறப்) புகுந்து		(அநந்தரம்)
உண்ண	அமுதுசெய்தவளவில்	சிணுங்கி	சீராட்டப்பெற்று
அவள்	அந்தயசோதைப்பிரா ட்டி	விளையாடும்	விளையாடாநிற்கிற,

வ்ருத்தி)என்றது-அர்த்தயாதார்த்தய நிபந்தனமான இருவகைப்பட்ட பாவவ்ரு
த்தி என்கை. ... (௧௦)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

அரு;—பூங்கோதைப் ப்ரவேசம். “அம்மமுண்ணாய்” என்றத்தையும், “சப்
பாணிகொட்டாய்” என்றத்தையும் கடராணித்தருளுகிறார் (முலையிலித்யாதி).

ஒங்குஒதம்	கிளர்ந்த கடல்போன்	ஒளி	புகரையுடைத்தான
	ற	[னே! மணி	மணிபோன்ற
வண்ணனே	வடிவையுடையவ	வண்ணனே	திருநிறத்தையுடைய
சப்பாணி	சப்பாணிகொட்ட		வனே! சப்பாணி.
	வேணும்;		

வ்யா;—முதற்பாட்டு, (பூங்கோதையித்யாதி) செவ்விமாலையாலே அலங்க்ருதமான மயிர்முடியையுடைய யசோதைப்பிராட்டிகடைகிற வெண்ணெயை. ஒப்பித்து நின்றாயிற்றுத் தயிர்கடைவது. (௧) “வாசநுங்குழலாய்ச்சியர்”. (கடைவெண்ணெய்புக்குண்ண) கடைந்து திரட்டிச்சேமித்துவைத்தால் களவு காண்கை பன்றிக்கே, கடைகிறபோதே நிழலிலே ஒதுங்கிக் களவுகண்டாயிற்று அமுதுசெய்வது. (ஆங்கவளித்யாதி) அவருக்குத் தயிர்கடைகையிலன்றே அந்யபரதை; இவனை நோக்குகையிலேயிறே. ஆகையாலே அவள்கண்டு பிடித்துக் கட்டியடிக்க அடியுண்டு.

(ஏங்கியித்யாதி) ப்ரதமபரிபவமாகையாலே முந்துற ஏங்கி, அநந்தரம் அது ஆறிச் சீராட்டிப்பின்னை லீலையோடே தலைக்கட்டும். தேங்கின கடல்போலையாயிற்று அப்போதிருக்குமிருப்பு. (௨) “விரலொடித்யாதி” (ஒளி) அவ்வளவேயன்றிக்கே புகரையுடைத்தான மணிபோலே யிருக்கிறவனே! (சப்பாணி) வடிவைக்காட்டி வாழ்வித்ததுவேயன்றிக்கே, சப்பாணிகொட்டி வாழ்விக்கவேணும். (௧)

மூ;—தாயர்மனங்கள் தடிப்பத் தயிர் நெய்யுண்

டேயெம்பிராக்க ளிருநிலத்தெங்கள்தம்

ஆயரழக வடிகளரவிந்த

[சப்பாணி.

வாயவனேகொட்டாய்சப்பாணி மால்வண்ணனேகொட்டாய்

அந்;—முதற்பாட்டு. (பூங்கோதையித்யாதி). யசோதைப்பிராட்டிகதைய இவருக்கு இருந்தபோதிலும், அதீதாபதாங்களிலும் மேல்செய்யும் சேஷ்டிதங்களே இவருக்கு அதுபாவங்களாயிருக்கையாலே (யசோதைப்பிராட்டிகடைகிற) என்றருளிச்செய்தது. “வெண்ணெய்” என்ன அமைந்திருக்க, “கடை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கடைந்தித்யாதி).

“இணங்கி” என்றதினர்த்தம் (சீராட்டி) என்றது. வினையாடும்போது ஒங்கேர்த வண்ணனாகில், ஏங்கியிருந்தபோது எப்படியிருப்பனென்ன வருளுகிறார் (தேங்கினவித்யாதி). ... .. (௧)

கஅ௦௬ பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௫-தி, ௨-பா, தாயர்மனங்கள்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாயர்	தாய்மார்களுடைய	எங்கள்தம்	எங்கள் இடைஜாதியி
மனங்கள்	நெஞ்சுகளானவை	ஆயர்	லுள்ளாரில்
தடிப்ப	(ஹர்ஷத்தால்) துடிக்க	அழக	மிக்கஅழகையுடைய
தயிர்	தயிரையும் [கும்படி		வனே!
நெய்	நெய்யையும்	அரவிந்தம்	செந்தாமரைமலர்
உண்டி	அழுதுசெய்து,		போன்ற
ஏய்	இது தனக்குப்பொருந்	அழிகள்	திருவடிகளையும்
	தின செயலென்றி	வாயவனை	திருவதரத்தையுமு
	ருந்துள்ள		டையவனே!
எம்பிராக்கள்	எம்பெருமானே!,	சப்பாணிகொட்டாய்;—	
இரு	பரப்பையுடைய	மால்வண்ண	கறுத்தநிறத்தையு
நிலத்து	பூமியில்வர்த்திக்கிற	னே	டையனே!
		சப்பாணிகொட்டாய்.	

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (தாயர்மனங்கள்தடிப்ப) பெற்று வளர்த்த தன்னோடொத்த ப்ராப்தியையுடையவர்கள். (மனங்கள் தடிப்ப) அழூர்த்தமானநெஞ்சு-கண்ணுக்குத் தோற்றும்படி துடியா நின்றது. சரீரத்வாராதோற்றும்மிறே. தயிரையும்நெய்யையுமுண்டு. (ஏயெம்பிராக்கள்) தயிரையும் நெய்யையும் களவுகண்டு புஜிக்கை போராததொரு செயலிறே. இப்படிபோராத செயலைச் செய்தோ மென்று லஜ்ஜிக்கவும்றியாதே தனக்குப்பொருந்தின செயலைச் செய்தானாய், அத்தாலே என்னை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறவனே!. தனக்குத் தகுதியான செயலைச் செய்தானாய் செய்ததுக்கு லஜ்ஜிக்கவும் கூடவறியாத மௌக்த்தயத்திலேயாயிற்று இவனும் தோற்றது.

(இருநிலத்தெங்கள் தமாயரழக) பரப்பையுடைத்தான பூமியில் எங்களிடை ஜாதியிலுள்ளாரில் மிக்க அழகையுடையவனே! (அழகளரவிந்தவாயவனே) திருவடிகளும் திருவதாரமும் செவ்வித்

ஒரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (தாயரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் தான் மகிழ்ச்சப்பாணி கொட்டச் சொன்னோளாய், இதில்மற்றும் தாய்முறையாரெல்லாரும் சப்பாணி கொட்டச் சொன்னார்களாயிருக்கிறதென்று ஸங்கதி.

(சரீரத்வாரா) என்றவந்தரம் “ஹர்ஷம்” என்றுசேஷம். “ஏய்” என்றதுக்கு ஒத்திருக்கையாய், ஆயருக்குக் கருத்தருளுகிறார் (தயிரையுமித்யாதி). விவரணம் (தனக்கித்யாதி). ... .. (௨)

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௫-தி, ௩-பா, தாமோருருட்டி. ௧௮௦௭

தாமரைபோலே யிருக்கிறவனே!, அன்றிக்கே, “அடிகளரவிந்தமாயவனே” என்றுபாடமாகில், திருவடிகள் தாமரையாயிருக்கிறவனென்றுகிறது. “எம்பிராக்கள்” என்பானென்?; “அழக” “வாயவன்” என்று ஏகவசநமாயிருக்க வென்னில்; (க) “பத்துடையடியவர்க்கெனியவன்” “அரும்பெறலடிகள்” என்றாப்போலே. (மால்வண்ணனே) அதுக்குப்பரபாக (஁X) மான நிறத்தையுடையவனே! சப்பாணி கொட்டவேணும். .... (உ)

மூ;—தாமோருருட்டித் தயிர்நெய்விழுங்கிட்டுத்

தாமோதவழ்வரென்றாய்ச்சியர் தாம்பினால்

தாம்மோதரக்கையாலார்க்கத் தழும்பிருந்த

தாமோதரா கொட்டாய்சப்பாணி தாமரைக்கண்ணனேசப்பாணி. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாம்	தாம்	ஆய்ச்சியர்தாம்	இடைச்சிகளானவர்க
மோர்	மோரை	தாம்பினால்	தாம்பாலே [ள்
உருட்டி	உருட்டிவிட்டு,	மோதர	அடிக்கவும்
தயிர்	தயிரையும்	கையால்	கைகளாலே
நெய்	நெய்யையும்	ஆர்க்க	கட்டவும்
விழுங்கிட்டு	விழுங்கிவிட்டு,	தழும்பிருந்த	தழும்பேறிக்கிடவா
தாமோ	“இப்படி பெருத்தகார்		நின்ற
	யத்தைச் செய்த	தாமோதரா	(அதுக்குநிருபகமான)
	அவர் தாமேயோ		“தாமோதரன்”என்
தவழ்வர்	அறியாதவர்போல்)		னும் திருநாமத்தை
	தவழாநின்றார்”		யுடையவனே!
என்று	என்று சொல்லிக் கொ		சப்பாணிகொட்டாய்;
	ண்டு		தாமரைக்கண்ணனே! சப்பாணி.

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (தாமோருருட்டியித்யாதி)தயிரையும் நெய்யையும்மோ ரையும் சேரவைப்பார்கள்-பாகவதர்களோடேஅபாக (஁X)வதர்கள்கலந்திருக்குமாபோலே; இங்ஙனேதாவா மோரைஉருட்டி ப்ரயோஜநபரமான தயிரையும் நெய்யையும் அமுது செய்யுமா

அரு;—மூன்றும்பாட்டு. (தாமோரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் தயிர் நெய் உண்டது பொருந்தின செவலாய், அதைப்பொருந்தப்பண்ணிக் கொண்டு சப்பாணி கொட்டச் சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

(தாவா) தாவி. (ப்ரயோஜந பரமான) என்றது-ப்ரயோஜநங்களில் பரமெ

(க) தி-வாய்-க-ந-க.

கஅ0அ பெரியதிருமொழி, க0-ப, ௫-தி, ௩-பா, பெற்றார்.

யிற்று. (தாமோதவழுவர்) அப்பெரியசெயலைச் செய்யாப் பின்னைத் தவழாநிற்பர். முன்பெல்லாம் கிடந்து உறங்கி, அவர்கள் பேரநின்ற வநந்தரம் இவற்றை அழுதுசெய்து, அநந்தரம் “இவனை இங்ஙனே சொல்லும்படி யெங்ஙனே” என்னும்படி தவழாநிற்கும்.

“நீ எல்லாம் செய்து மறைக்கப்பார்த்தாலும் உன்னையொழிய இச்செயல் செய்வாருண்டோ?” என்று இடைச்சிகள்தாங்கள் தாம் பாலை, (மோதர) கையாலேசட்ட என்னுதல்; அன்றியே-அலங்கருத மான கைகளாலே கட்ட. “தாம்மோதரக்கையால்” என்று பிரித்து, மோதரத்தை “மோதிரம்” என்று வ்யவஹரிக்கிறவித்தனை. “படா கை, கணறு” என்கிற இவற்றை “பிடாகை, கிணறு” என்கிறப் போலே. (தழும்பித்யாதி) உடம்பிலே தழும்புகிடக்கையாலே “தா மோதரன்” என்னும் திருநாமத்தை யுடையவனே!. எனக்குக்கட் டலாம்படி பவ்யனான நீ இத்தையும் செய்யப்பாராய். .... (௩)

மூ;—பெற்றார்தனைகழலப் பேர்ந்தங்கயலிடத்து

உற்றரொருவருமின்றி யுலகினில்

மற்றருமஞ்சப்போய் வஞ்சப்பெண் நஞ்சுண்ட

கற்றயனேகொட்டாய் சப்பாணிகார்வண்ணனே கொட்டாய்சப்பாணி.

பதம்.

உரை.

பதம்.

உரை.

பெற்றார்	மாதாபிதாக்களுடைய	ஒருவரும் இன் ஒருவருமின்றிக்கே,
தனை	காலில் விலங்கானது	நி
கழல	கழன்று விடும்படி	உலகினில் லோகத்திலும்
பேர்ந்து	வந்து அவதரித்து,	மற்றரும் (உறவு முறையின்க
அங்கு	அவ்விடத்தில்	கே யிருக்கிற) மற்
அயலிடத்து	கிட்டின [பார்	றுள்ளாரும்
உறார்	உறவுமுறையா யிருப்	அஞ்ச அஞ்சும்படியாக

ன்றாய், பரம ப்ரயோஜனமான வென்றபடி. “தாமோ” என்றது-வ்யங்க்யபரமாய், அத்தையருளுகிறார் (அப்பெரியவித்யாதி). பெரிய செயலானபடி எங்ஙனே யென்னவருளுகிறார் (முன்பெல்லாமித்யாதி).

“ஆய்ச்சியர்-தாம்-தாம்பினால் மோதரக் கையாலே ஆர்க்கு” என்றவயித்து, ஆய்ச்சியருக்குத்தாமான தன்மை நிரூபண சாதாரியென்று, அத்தை அருளுகிறார் (நீ எல்லாமித்யாதி). “மோதர” என்னுமாபோலே, “மோதர” என்று கிடக்கிறதென்றத்த மருளுகிறார் (மோதர) என்று. (க) “இங்கே போதக்கண்மேர” என்னுமாபோலே, ‘மோத’ என்றாகிறது. ... (௩)

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௫-தி, ௫-பா, சோத்தென. ௧௮௦௯

போய்	திருவாய்ப்பாடியேறப்	கன்று	கன்றுகளை மேய்க்கை
	போய்		க்கு
வஞ்சம்	வஞ்சனை செய்யவந்த	ஆயனே	இடைக்குலத்தில் வந்
பெண்	பூதனையின்		தவதரித்தவனே!
நஞ்சு	(முலையில் தடவின)	சப்பாணி கொட்டாய் ;	
	விஷத்தை	கார்	காளமேகம்போன்ற
உண்ட	அமுது செய்தருளின	வண்ணனே	வடிவையுடையவனே!
			சப்பாணிகொட்டாய். (ச)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (பெற்றாரித்யாதி) மாதா பிதாக்கள் காலில் விலங்கு கழலும்படி வந்தவதரித்து, பேருகையாவது -முன் பிருந்த விருப்பு நினைவும் போருகை. (ச) “ नाकपुत्र-मुखात्पुत्र-स्य नाकपुत्र-मुखात्पुत्र-स्य - நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதூராம் புரீம்”இத்யாதி. (அங்கித்யாதி)அங்கு அருகும்-உறவுமுறையாயிருப்பாரொருவருமின்றிக்கே, லோகத்திலும் உறவுமுறை யின்றிக்கே யிருக்கிற மற்றுள்ளாருமெல்லாம் அஞ்சும்படியாகப்போய். (கற்றையனே)ஜா த்யுசிதமான வருத்தியையுடையவனே! கன்றுகள்மேய்க்குமவனே! (ச)

மூ;—சோத்தென நின்னைத்தொழுவன் வரந்தரப்

பேய்ச்சி முலையுண்ட பிள்ளாய் பெரியன

ஆய்ச்சிய ரப்பந்தருவ ரவர்க்காகச்

சாற்றியோராயிரம் சப்பாணி தடக்கைகளால் கொட்டாய் சப்பாணி.

ஆந்;—நாலாம்பாட்டு. (பெற்றாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் நெய்உண்டது பொருந்தாத செயல் என்றத்தை உபபாதித்தருளி, அவ்வனவேயோ? நஞ்சுண்டதும் பொருந்தாத செயல் என்னக்கோலி அடியே பிடித்துச் செய்த செயல்களை யருளுகிறார் என்று ஸங்கதி.

(அங்கு) நந்தர்திருமாளிகை. (அருகும்)-அசலகம். (போய்)என்றது-திருவாய்ப்பாடியில் போயென்றபடி; அதாவது-வந்தென்றபடி. ... (ச)

ஆந்;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சோத்தெனவித்யாதி) நஞ்சுண்கையாகிற பொருந்தாத செயலை எனக்கு உபகரித்தபடியைச் சொல்லிக்கொண்டு சப்பாணி கொட்டிக்கைக்காக அப்படியை நினைப்பிட்டு ப்ரார்த்திக்கிறு னென்று ஸங்கதி.

† (பா) பொருத்தின.

(க) ஹரிவம்ஸா.

கஅக0 பெரியதிருமொழி, க0-ப, ௫-தி, சு-பா, கேவலமன்று.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேய்ச்சி	பூதனையின்	ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகளானவர்
முலை	(விஷைம்மிஸ்ரமான)	பெரியன	மிகப்பெரிதான [கள்]
	ஸ்தநயத்தை	அப்பம்	அப்பங்களை
உண்ட	அமுதுசெய்த	தருவர்	(உனக்குக்) கொடுப்
பிள்ளாய்	கண்ணபிரானே !		பர்கள் ;
வரம்	என்னால் ப்ரார்த்திக்கப்	அவர்க்காகச்சா அவர்களுக்	கென்றெ
	பட்டதை	த்தி	ரு வ்யாஜமிட்டு
தர	நீ தருகைக்காக	ஓர் ஆயிரம் சப்பாணி ;	
நின்னை	உன்னை	தட	போக்யதை மிக்கிருந்
சோத்தென	'சோத்தம்' என்று சொ		துள்ள
	ல்லிக் கொண்டு	கைகளால்	திருக்கைகளால்
தொழுவன்	தொழாரின்றேன் ;	சப்பாணிகொட்டாய்.	(௫)

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சோத்தெனவித்யாதி) “சோத்தம்” என்று வாயாலே சொல்லாநின்றனுகொண்டு உன்னைத் தொழுவன். ஏதுக்காகவென்னில்; (வரம்தர) என்னுடைய ப்ரார்த்திதங்களை நீ தருகைக்காக. (பேய்ச்சி முலையுண்டபிள்ளாய்) பருவம் நிரம்பாத வளவிலே உபகரித்தவனே! உனக்குப்பருத்த அப்பங்களை இடைச்சிகள் தருவர்கள். (அவர்க்காகச் சாத்தி) அவர்கள் பேரிட்டு எங்களை வாழ்விக்கவேணும். (தடம் கைகளால்) கண்டுகொண்டிருக்க வேண்டும் கைகளால் சப்பாணி கொட்டவேணும். .... (௫)

மூ;—கேவலமன்றுவயிற்று வயிற்றுக்கு

நானவலப்பம் தருவன் கருவினைப்

பூவலர் நீண்முடி நந்தன்றன் போரேறே

கேவலனே கொட்டாய் சப்பாணி குடமால கொட்டாய் சப்பாணி.

“என” என்றது-எனவென்றும், அதினர்த்தம் (சொல்லாநின்றனுகொண்டு) என்றது. (ப்ரார்த்திதங்கள்) ஆசைப்படப் பட்டவை. (பேரிட்டு) வ்யாஜமாக்கி. சிறுகைகளை தடமென்னக் கூடுமோவென்ன, போக்யதாதிக்கம் விஷ்ணுத மென்றருளுகிறார் (கண்டுகொண்டித்யாதி). ... (௫)

அரு;—ஆரூம்பாட்டு. (கேவலமித்யாதி) “ஆய்ச்சியரப்பம் தருவர்” என்னவே, த்விவன்கையில் தந்தவற்றை அமுது செய்து வெறுமனையிருக்க, தான்

பெரியதிருமொழி, ௧0-ப, ௫-தி, ௭-பா, புள்ளினைவாய். கஅகக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கருவிளைப்புவ காகணம் பூப்போன்ற லர்	நிறத்தை யுடைய யாய்	உன் வயிறு	உன்னுடைய வயிருனது
நீள்	ஆதிராஜ்யஸூசகமான	கேவலம் அன்	ஸாதாரணமானதன்
முடி	திருவயிஷேகத்தையு முடையயாய்	று நான்	று ; நான்
நந்தன்தன்	ஸ்ரீநந்த கோபர் வளர் க்க வளர்ந்த	வயிற்றுக்கு அவல்	(உன்) வயிற்றுக்குப் அவலையும் [போரும்படி
போர்	செருக்கின	அப்பம்	அப்பத்தையும்
ஏறே	வ்ருஷபம் போன்ற	தருவன்	கொடுப்பேன்;
கோவலனே	பசுமேய்க்கப் பிறந்த கண்ணனே!	சப்பாணி கொட்டாய்	சப்பாணி கொட்டாய் ; (சு)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (கேவலமன்னுன் வயிற்று) “ஓரப்பம் தந்தோம்” என்றுகைவாங்கியிருக்கவொண்ணாது. (உன்னித்யாதி) உன் வயிற்றுக்குப் போரும்படி நான் அவல் அப்பம்தருவன். (கருவிளையித்யாதி) கருவிளைப்புவைக் காட்டாநின்றதுள்ள நிறத்தையும், ஆதி (டி)ராஜ்யஸூசகமான முடியையுமுடையயாய்க்கொண்டு ஸ்ரீநந்த கோபர் கொண்டாடிவளர்க்க வளர்ந்த செருக்கையுடையவனே! (கோவலனையித்யாதி) ஜாத்யுசிதமாம்படி குடமாடி வாழ்வித்த நீ சப்பாணிகொட்டி வாழ்விக்கவேணும். .... (சு)

மு;—புள்ளினைவாய்பிளந்து பூங்குருந்தம்சாய்த்துத்

துள்ளிவிளையாடித் தூங்குறிவெண்ணெயை

அள்ளியகையா லடியேன்முலைநெருடும்

[சப்பாணி.

பிள்ளைப்பிரான்கொட்டாய் சப்பாணிபெய்முலையுண்டானே

அவலையும் அப்பத்தையும் தன்கையிலே வைத்துக்கொண்டு காட்டி சப்பாணி கொட்டச் சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

“நான்வலவப்பம்” என்று வ்யாக்க்யாநங்களிலே பாடபேதமுண்டு. (கரு விளைப்புவை) காக்கணம்புவை. ... .. (சு)

அந்;—ஏழாம்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) “நான்வேண்டின அப்பம்தருவன்” என்னச்செய்தேயும், சிறுபிள்ளையாய், சப்பாணி கொட்ட அறியாதவனைப்

கஅகஉ பெரியதிருமொழி, க0-ப, ௫-தி, அ-பா, யாயும்பிறரும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புள்ளினை	பகா (யகா) ஸுரனு	வெண்ணெ	வெண்ணெயை
வாய்	வாயை [டைய	யை	
பிளந்து	கிழித்துப்பொகட்டு,	அள்ளிய	அள்ளி அமுது செய்த
சூ	சூத்துக்கிடந்த	கையால்	திருக்கைகளாலே
குருந்தம்	குருந்தமரத்தை	அடியேன்	என்னுடைய
சாய்த்து	வேரோடே பறித்து,	முலை	முலையை
துள்ளி	ஸஸம்பரமருத்தம் ப	நெருகும்	(பால்சுரக்கைக்காக)
	ண்ணி		நெருகுகிற
விளையாடி	லீலாரஸமநுபவித்து,	பிள்ளைப்பிரான்	பிள்ளைத்தனத்திலே
தூங்கு	தொங்கா நின்னுள்ள		யே உபகரித்தருளி
உறி	உறியிலே சேமித்து		ன கண்ணனே!
	வைத்திருந்த	சப்பாணி	கொட்டாய்;
		பேய்முலை	உண்டானே! சப்பாணி.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (புள்ளினையித்யாதி) வாயைஅங்காந்து கொண்டுவந்த பகாஸுரன்வாயைக்கிழித்து, அடியேதுடங்கித்தலை யளவும் தர்ஸநீயமாகப்பூத்துநின்ற குருந்தை வேரோடே பறித்து, ஸஸம்பரமருத்தம்பண்ணி லீலாரஸமநுபவித்து. (தூங்குறியித்யாதி) தூங்காநின்னுள்ள உறியிலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை அள்ளிஅமுதுசெய்தகையில் முடைநாற்றத்தோடேகூடி, என்னுடைய செயலிலே மோஹிக்கிற என்னுடைய முலைக்கண்களைப் பால் சுரக்கைக்காக நெருகுகிற. (பிள்ளைப்பிரான் கொட்டாய் சப்பாணி) பிள்ளைத்தனத்திலே கண்ணழிவற்றிருக்கச்செய்தே உன்னை நோக்கித்தந்து உபகரித்தவனே! (பேய்முலையுண்டானே சப்பாணி) அன்னபூதனைதன்னை முடித்து உன்னைநோக்கித்தந்த நீ இன்று நான் சொல்லிற்றுச்செய்ய வேண்டாடிவா? .... (எ)

மூ;—யாயும்பிறரு மறியாதயாமத்து

மாயவலவைப் பெண்வந்து முலைதரப்

பேயென்றவளைப் பிடித்துயிருண்ட [சப்பாணி.

வாயவனேகொட்டாய் சப்பாணிமால்வண்ணனே கொட்டாய் -

போலே முலை வேண்டிப்போக, முலைகொடுத்து மீளவும் சப்பாணி கொட்டச் சொல்லிப் பார்த்திக்கிறாளு என்று ஸங்கதி.

“சாய்த்து” என்ற பதவாஸுரை (வேரோடேயித்யாதி). ... (எ)

பெரியதிருமொழி, க0-ப, 10-தி, கூ-பா, கள்ளக்குழுவியாய். கஅகந

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
யாயும்	பெற்றதாயாரும்	அவளை	அவளை [ணி,
பிறரும்	மற்றுமுள்ளவர்களும்	பேய் என்று	பேய் என்று புத்திபண்
அறியாத	அறியாத	பிடித்து	(முலைவழியே)பிடித்து
யாமத்து	நடுச்சாயத்திலே,	உயிரைஉண்ட	(அவளுடைய)ப்ராண
மாய	வஞ்சநபரையாயும்		னை யமுது செய்த
அலவை	பரிவுதோன்றபஹுஜல்		ருளின
	பங்களை யுடைய	வாயவனே	திருப்பவளத்தையுடை
	ளுமான		யவனே!
பெண்	பூதனையானவள்	சப்பாணி	கொட்டாய். (அ)
வந்து	வந்து	மால்வண்ணனே	சப்பாணிகொட்டாய்
முலைதர	முலைகொடுக்க,		

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (யாயுமித்யாதி) பெற்றதாயும் மற்று முள்ளவாளொருவரும்; இவர்களொருவருமறியாத நடுச்சாமத்திலே. (மாயவலவை) வஞ்சநத்தையுடையளாயிருக்கச் செய்தேயும் யசோதைப்பிராட்டி பரிவுதோற்ற ஏத்திக்கொண்டு வருமாபோலே பூதனையானவள் ஜல்பித்துக்கொண்டு வந்து முலையைக்கொடுக்க; (பேயென்றித்யாதி) “பேய்” என்று-அவளைபுத்திபண்ணி முலைவழியே அவளைப்பிடித்து முலையுண்டு, அவளை முடித்ததிருப்பவளத்தையுடையவனே! (மால்வண்ணனே கொட்டாய்) உகவாதாரை அழியச்செய்யுதி, உகப்பார்சொல்லிற்றும் செய்யவேண்டாவோ? (அ)

மூ;—கள்ளக்குழுவியாய்க் காலால்சுடத்தை தள்ளியுதைத்திட்டுத் தாயாய்வருவாளை மெள்ளத்துடர்ந்து பிடித்தாருயிருண்ட [சப்பாணி. வள்ளலேகொட்டாய்சப்பாணி மால்வண்ணனேகொட்டாய்

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (யாயுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “பேய் முலையுண்டானே!” என்றது பின் நாட்டி அதின்படியை யடையச் சொல்லுகிற ரென்று ஸங்கதி.

அலவை-ஜல்பிக்கையாய், அத்தை ப்ரக்ருதோபயுக்தமாக விசேஷிக்கிறார் (யசோதையித்யாதி). ... .. (அ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கள்ளவித்யாதி) வாயால் பேயை வென்ற வளவேயோ? சிறு காலாலே சுடத்தையும் சாடினாவுன்றுஅவன் படியையும்சொல்லி சப்பாணி கொட்ட ப்ரார்த்திக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

கஅகச பெரியதிருமொழி, க0-ப, ௫-தி, க0-பா, காரார்புயல்கை.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கள்ளம்	கருத்ரிமச்செய்கைகள்	வருவாளே	வந்து தோற்றின பூதனையை
குழவியாய்	பிள்ளைப்பருவத்தை யுடையாய்,	மெள்ளத்தொடர்ந்து	கரமத்திலே கிட்டக் கொண்டு
சகடத்தை	(அஸுராவிஷ்டமான) சகடத்தை	பிடித்து ஆர்	மேல்விழுந்து பிடித்து அருமையான
காலால்	திருவடியாலே	உயிர்	(அவளுடைய) ப்ராணனை
தள்ளிஉதைத் திட்டு	தள்ளியுதைத்து,	உண்ட வள்ளலே	அமுது செய்தருளின பரமோதாரனே!
தாயாய்	தாயின்வடிவையுடையளாய்	சப்பாணி கொட்டாய்;	மால்வண்ணனேசப்பாணிகொட்டாய்.

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கள்ளக்குழவியாய்) பிள்ளைப்பருவத்திலே கருத்ரிமத்தை யுடையாய். (காலால்சகடத்தை) “முலைவரவுதாழ்த்தது” என்று திருவடிகளை நீட்டின வ்யாஜத்தாலே நலியக்கோலி, மேலிட்ட சகடத்தைப் பொடியாம்படி தள்ளி உதைத்து. யசோதைப்பிராட்டி வடிவுடையளாய் வந்து தோற்றின பூதனையை அவள்வருமளவும் ஆறியிருந்து கிட்டக்கொண்டு, தப்பாதபடி மேல்விழுந்து பிடித்து முலையுண்டு அவளைமுடித்துத் தன்னைக்காத்தமழைதாரனே!, உதாரராயிருப்பார்க்கு அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் செய்யவேண்டாவோ? .... (க)

மூ;—காரார்புயல்கைக்கவிகன்றி மங்கையர்கோன் பேராளன்நெஞ்சில் பிரியாதிடம்கொண்ட சீராளா செந்தாமரைக்கண்ணு தண்டுழாய்த் [ணி. தாராளாகொட்டாய்சப்பாணி தடமார்வாகொட்டாய் சப்பா

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

—o-o-o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கார்	மேகம்போலே	கை	திருக்கைகளையுடைய
ஆர்	பூர்ணமாக	ராய்	[க்கு
புயல்	கொடாரின்ற	மங்கையர்	திருமங்கையி லுள்ளார்

“வள்ளலே” என்றதுக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம் (உதாரராயித்யாதி). (க)

கோன்	நிர்வாஹகராய் [க்கு	கண்ணை	திருக்கண்களையுடைய
பேராளன்	மஹாயுஸ்வியான	தண்	குளிர்ந்த [வனே
கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய	துழாய்	திருத்துழாயாலே தொ
நெஞ்சில்	திருவுள்ளத்திலே		கெடப்பட்ட
பிரியாது	கண்ணகாலமும்விட்டுப்	தாராளா	மாலையை அணிந்தவ
	பிரியாமல்		சப்பாணி கொட்டாய்; [னே
இடங்கொண்	நித்யவாஸம் பண்ணு	தடம்	விசாலமான
ட	நின்றுள்ள	மார்பா	திருமார்பை யுடையவ
சீராளா	ஸம்பத்தை யுடையவ		னே!
	னே! [ன்ற		சப்பாணி கொட்டாய். (௧௦)
செந்தாமரை	செந்தாமரைப்பூப்போ		

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (காராரித்யாதி) கார்காலத்திலே கழுத்தேகட்டளையாக நீரைப்பருகின காளமேகம்போலே ஸர்வாதி காரமாம்படி ப்ரபந்தத்தைப்பண்ணின மஹோதாரராய், திருமங்கையிலுள்ளாருக்கு நிர்வாஹகருமான. (பேராளன்) நம்மாழ்வார்- (௧) “சொல்லுமாறமைக்கவல்லேற்கு” என்னு; அநந்தரம் “யாவர் நிகர்” என்றாப்போலே கவிபாடப்பெற்ற ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே தாமே தம்மைப் புகழ்ந்தாப்போலே “பேராளன்” என்கிறார்.

(பேராளன்நெஞ்சில் பிரியாதிடங்கொண்ட சீராளா) இவருடைய திருவுள்ளத்தைவிட்டுப் பிரியாதே இங்கே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலுள்ள ஸம்பத்தையுடையனானவிது-பிராட்டியைத் தனக்குடையனானதுக்குமேலே ஒன்றாயிற்று. (செந்தாமரையித்யாதி) இவையுமெல்லாம் ஐஸ்வர்யஸௌசகமாயிருக்கிறது. இதுக்கு பல

அநு;—பத்தாம்பாட்டு. (காராரித்யாதி) காற்போலே-மேகம்போலே, ஆர்-பூர்ணமாக, புயல்-கொடுக்கிற கையையுடையவரென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யமருளுகிறார் (கார்காலத்திலித்யாதி).

சீர்-ஸம்பத்தும், பிராட்டியும் என்றிரண்டர்த்தமாய், இரண்டையு மருளுகிறார் (இவளுடைய வித்யாதி). “தம்மைத்தாமரியாமை” என்றது - இப்பாட்டிலும் யசோதாபாலரை நடக்கையாலே என்கை. ஆனால் (உ) “இரக்கம்ன்றி” என்கிற திருமொழியில் பத்தாம்பாட்டிலேயும் தோற்ற ராக்ஷஸர் பாவரை அதுவர்த்திக்கவும், “தங்குமூரண்டமே கண்டுகொண்மின்” என்று

கஅகசு பெரியதிருமொழி, க0-ப, சு-தி, எங்கானும்ப்ரவேசம்.

ஸ்ருதிசொல்லாவிட்டது தம்மை அறியாமை இவ்வதுபவந்தானே
பிறர்க்கும் பலமாயிருக்கிறது. .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
பத்தாம்பத்து அஞ்சாம் திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பத்தாம்பத்து ஆளுந்திருமொழி
எங்கானும்ப்ரவேசம்.

வ்யா:—சப்பாணி கொட்டி விளையாடும் பருவத்தை அநுபவித்
தார்கீழ்; அதுக்கந்தரமாக வெண்ணையும் தயிரையும் களவுகண்ட
முது செய்தபடியைப் பரிவுடையயசோதைப்பிராட்டிபாகரத்தாலே
அநுபவிக்கவேன்ற வார்த்தைமறந்து, தாம் அதிலேசுபெட்டு, அவ
னுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வத்தையும், பராபிபவஸாமர்த்த்யத்தையு
ம், வேண்டப்பாட்டையும், ஸர்வப்ரகாரத்தாலுண்டான உத்கர்ஷத்
தையுமடைய அநுபவித்து, “அப்படிப்பட்ட மேன்மையை யுடைய
வன் இன்று இங்ஙனே ஓரபலையாலேகட்டுண்டு அடியுண்டு நோவு
படுவதே?” என்று இவன் ஸௌலப்பயத்தை அநுஸந்தித்து இலரிய
ராகிறார்.

பலம் சொல்லவில்லையோ? இங்கேயும் பலம் சொன்னாலோ வென்ன வருளுகி
றார் (இவ்வதுபவமிய்யாதி). ... .. (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அநு:—எங்கானும்ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலும் யசோதாபாவரை
அநுவர்த்திக்கவும், இத்திருமொழியும் க்ருஷ்ணவதாராபதாநாநு ஸந்தாநமா
யிருக்க, தானான் தன்மைபாலே பேசுவானென்னென்ன (சப்பாணியிய்யாதி).
பிறர் வாயாலேபேசுவாரைப்போலே †ஆழ்வார் சுபிட்டாப்பீபாலே பேசும்படி
சுபிபித்திற்று அவன் படி என்று கருத்து.

*

† “அந்த யசோதை தானே” என்று அதிசயம்.

பெரியதிருமொழி, ௧௦-பி, சு-தி, க-பா, எங்கானும். கஅகௌ

மூ; —எங்கானுமீதொப்ப தோர்மாயமுண்டே

நரநாரணனு யுலகத்தறநூல்

சிங்காமைவிரித்தவ னெம்பெருமாள்

அதுவன்றியும் செஞ்சுடரும் நிலனும்

பொங்கார்கடலும் பொருப்பும்நெருப்பும்

நெருக்கிப்புக் பொன்மிட நத்தனைபோது

அங்காந்தவன்காண்மி னின்றாய்ச்சியரால்

அனைவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே! (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நரநாரணன்	ஆம் நரநாராயண ரூபியா	மிடறு	திருமிடற்றை
	ய்க்கொண்டு	அத்தனைபோ	இவை உள்ளேபுகுமள
உலகத்து	லோகத்திலே	து	வும்
அறம்	தரம்பர்காசகமான	அங்காந்தவன்	விவரித்துக்கொண்டிரு
நூல்	வேதஸாஸ்தரமானது	காண்மின்	ந்தவன் கிடர்!
சிங்காமை	ஸங்குசிதமாகாதபடி	இன்று	இப்போது
விரித்தவன்	(அத்தை) விஸ்தரிப்	அனை	கடைந்து திரட்டின
	பித்தவனாய்,	வெண்ணெய்	வெண்ணெயை
எம்பெருமான்	எமக்கு ஸ்வாமியாய்;	உண்டு	(களவுகண்டு) அமுது
அதுஅன்றியும்	அவ்வளவு மன்றிக்கே		செய்து
செம்சுடரும்	சந்த்ரஸூரியர்களும்	ஆய்ச்சியரால்	இடைச்சிகளாலே
நிலனும்	பூமியும்	ஆப்புண்டிருந்	தாம்பால் கட்டுண்டி-
பொங்கார்	திரைக்கிளப்பத்தையு	தவன்	ராரின்றான்;
கடலும்	ஸமுத்ரமும் [டைய	ஈது ஒப்பதுஓர்	இத்தோடொத்திருப்ப
பொருப்பும்	மலைகளும்	மாயம்	ஆய்ச்சர்யம் [தொரு
நெருப்பும்	அக்ரியும் (ஆகியஇவை	எங்கானும்	எங்கேனுமோ ரிடத்தி
	யடங்கலும்)		லே தான்
நெருக்கி	நெருக்கிக்கொண்டு	உண்டே.	கண்டதுண்டோ? (க)
புக	புகும்படியாக		
பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான		

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (எங்கானும்) எங்கேனுமோரிடத்திலே தான் இத்தோடொத்திருப்பதோ ராய்ச்சர்யமுண்டே? இப்படிப் பட்ட ஆய்ச்சர்யந்தானேதென்னில்; (நரனித்யாதி) நரநாராயணரூபி

சஅகஅ பெரியதிருமொழி, சு0-ப, சு-தி, உ-பா, குன்றென்று.

யாய்க்கொண்டு லோகத்திலே, அறநூலுண்டு - ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணப்போந்தவேதம்; அது சிங்காதபடியாக - அதுஸங்குசிதமாகாமே விஸ்த்ருதமாம்படி பண்ணினவனே,! உபதேசத்தாலும் அதுஷ்ட்டாநத்தாலுமாக விஸ்த்ருதமாம்படி பண்ணினான். (எம்பெருமான்) தான் ஹிதகாமனாயிருக்கு மிருப்பைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே. (அதுவன்றியும்) அத்தையொழியவேயும்.

(செஞ்சுடரித்யாதி)சந்த்ரஸூர்யர்களும், பூமியும், திரைக்கிளப்பதையுடைத்தான பெரியசுடலும், மலைகளும், அக்ரியும், இவையுடைய நெருக்கிக் கொடுபுகும்படியாக ஸ்லாகக்க்யமான மிடற்றை இவைபுகுமாவும் விரித்துக்கொண்டிருந்தவன்கிடர், இன்றுதயிரையும் வெண்ணையும் களவுகண்டு அமுதுசெய்து ஒரிடைச்சிகையாலே கட்டுண்டு அடியிண்டு ஒருப்ரதிக்ரியை அற்றுப்போகமாட்டாதேயிருக்கிறான். (சு) “காரேழ்” என்கிறபாட்டின்படியே. .... (சு)

பூ;—குன்றென் அமத்தா வரவமளவிக்

குரைமாகடலைக் கடைந்திட்டொருகால்

நின்னுண்டைகொண்டோட்டிவன்குன்நிமிர

நிரைந்தபெருமா னதுவன்றியும்முன்

நன்னுண்டதொல்சீர் மகரக்கடலேழ்

மலையேழுலகே தொழியாமைநம்பி

அன்னுண்டவன்காண்மி னின்றாய்ச்சியரால்

அனாவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே.

அரு;—முதற்பாட்டு. (எங்கானுமித்யாதி) (ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணப்போந்த வேதம்) என்றது-வேதஸாரமான திருமந்த்ரமென்றபடி. நாராயணனாய் விரித்தால் போராதோ? நரனுமாவானென்னென்ன ; (உபதேசத்தாலுமித்யாதி). “இருந்தவனே” என்றவிடத்தில் ஏவகாரத்தை “எம்பெருமான்” என்ற விடத்திலே கூட்டவேணுமென்று திருவுள்ளமாயருளுகிறார் (எழுதிக்கொண்டவனே) என்று. ... .. (சு)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (குன்றித்யாதி) வேதஸமுத்ரமதநம் பண்ணித் திருமந்த்ரமாகி அம்ருதத்தை பூ(ஷ்)ஸூரர்களுக்குக் கொடுத்தவன்கிடர் வெண்ணெய்க்காகக் கட்டுண்டானென்று சுடுபட்டான் அதில்; கூரீரஸமுத்ரமதநம்பண்ணி ஸாக்ஷாத ம்ருதத்தை ஸூரருக்குக் கொடுத்தவனே - வெண்ணெய்க்காகக் கட்டுண்டானென்று சுடுபடுகிறாரென்றுஸங்கதி.

(சு)தி-வாய்-சு0-அ-உ.

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௬-தி, உ-பா, குன்றென்று. ௧௮௧௯

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒன்று	அத்விதியமான	நன்று	அழகிதாக
குன்று	மந்தரபர்வதத்தை	உண்ட	தன்னுள்ளே அடங்கிக்
மத்தா	மத்தாகக்கொண்டு		கிடக்கிற
அரவம்	வாஸுகியை	தொல்	நிரவதிகமான
அளவி	(கடைகயிருகச்) சுற்றி,	சீர்	ஸம்பத்தையுடைத்
குரை	கோஷத்தை யுடைத்		தாய் [தான
மாகடலை	பெருங்கடலை [தான	மகர	முதல்களையுடைத்
கடைந்திட்டு	கடைந்தருளி,	கடல் ஏழ்	கடல்களேழும்
ஒருகால்	மற்றொருகாலத்திலே	மலை ஏழ்	மலைகளேழும்
நின்று	முன்புநின்ற நிலையிலே	உலகு ஏழ்	உலகங்களேழும்
	நின்று	ஒழியாமை	(ஆகியஇவையொன்
உண்டைகொ	(யில்லிலுள்ள) உண்		றும்) தப்பாதபடி
ண்டோட்டி	டைகளை நடத்தி	நம்பி	ஆதரித்து
வன்கூன்	வலியகூனானது	உண்டவன்	தன் திருவயிற்றிலே
நிமிர	நிமிரும்படி	காண்மின்	வைத்துக்காத்தரு
நினைந்த	திருவுள்ளமாயருளின		ளினவன்கிடர்
பெருமான்	ஸர்வேஸ்வரனாய்,	இன்று	ஆய்ச்சியரால் அலை வெண்
	அது அன்றியும்;—	ணையுண்டி	ஆப்புண்டிருந்தவன். (உ)
முன்	முன்னே [லே,		
அன்று	அந்தமஹாப்ரளயத்தி		

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (குன்றென்றுமத்தா) அத்விதியமான மலையை மத்தாகக்கொண்டு, வாஸுகியினுடைய உடலை அங்கே கடைகயிருகச்சுற்றி, கோ (கோ) ஷத்தையுடைத்தான பெருங்கடலைக்கடைந்தான். முன்பு நின்ற நிலையிலே நின்று வில்லிலுண்டான உண்டைகளை நடத்தி வலியகூன் நிமிரும்படிசெய்த ஸர்வேஸ்வரன். அதுக்குமேலே. (நன்றித்யாதி) அங்கே இங்கே சிலபிறிதநிர் படாமே அழகிதாகத்தன்னுள்ளே அடங்குகையாகிற நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைத்தாய், மகரங்களையுடைத்தான கடலேழும் மலையேழும் உலகேழும் இவைஒன்றும் தப்பாதபடியாக ஆதரித்துத்தன்

“அளவி” என்றதினர்த்தம் (சுற்றி) என்றது. (முன்பு நின்ற நிலை) என்றது-ராமாவதாரத்திலே என்கை. (க) “கணேசமைய” என்றவிடத்திலே ராமாவதார விஷயமாக ஒருயோஜனை யுண்டிடுத, “நம்பி” என்றதினர்த்தம்

கஅஉ௦ பெரியதிருமொழி, க௦-ப, சு-தி, ந-பா, உளைந்திட்டெழுந்த.

திருவயிற்றிலே வைத்தவன்கிடர். (இன்றித்யாதி) அந்தப்ரளயகாலத்து அவை தன்வயிற்றிலே புகாதபோதுண்டான தளர்த்தியெல்லாம் இவ்வெண்ணெய் பெருதபோது உடையனாய்க்கொண்டு அமுது செய்தான். .... (உ)

மூ;—உளைந்திட்டெழுந்த மதுகைடவர்கள்

உலப்பில்வவியா லவர்பால்வயிரம்

விளைந்திட்டதென்றெண்ணி விண்ணோர்பரவ

அவரநாளொழித்த பெருமான்முனநாள்

வளைந்திட்டவில்லாளி வல்வாளெயிற்று

மலைபாலவுண னுடல்வள்ளுகிரால்

அளைந்திட்டவன்காண்மி நின்றாய்ச்சியரால்

அளைவெண்ணெயுண்டாப்புண்டிருந்தவனே. (ந)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உலப்புதில்	நிரவதிகமான	பெருமான்	ஸர்வேஸ்வரனாய்,
வலியால்	பலத்தினால்		(அதுவுமல்லாமல்,)
எழுந்த	பெரியகிளர்த்தியோ	முனநாள்	முன்னாள்
	டே தோன்றின	வளைந்திட்ட	வளைந்திருந்துள்ள
மதுகைடவர்க	மதுகைடபர்களோ	வில்லாளி	வில்லைக்கையிலே
ளவர்பால்	டே		யுடையனாய்,
வயிரம்	ஸாத்ரவமானது	வல்	வன்மையையுடைத்
விளைந்திட்டது	உண்டாய்விட்டதெ		தாய்
என்று	ன்று	வாள்	ஒளிபொருந்திய [ய்
எண்ணி	புத்திபண்ணி	எயிற்று	பற்களையுளையடையனா
உளைந்திட்டு	அஞ்சி (நடுங்கி)	மலைபோல்	மலைபோன்ற வடிவை
விண்ணோர்	தேவர்கள்		யுடையனான
பரவ	(திருவடிகளிலே விழுந்து) வத்த,	அவுணன்	ஹிரண்யாஸுரனு
	(அவர்களுக்காக)	உடல்	ஸாரத்தை [டைய
அவர்	அந்தமதுகைடபர்களு	வள் உகிரால்	வளைந்த நகங்களாலே
நாள்	ஆயுஸ்ஸை [டைய	அளைந்திட்டவ	இரண்டாகக் கிழித்த
ஒழித்த	முடித்த	ன்காண்மின்	வன் கிடர்!
		இன்று	இத்யாதி பூர்வவத். (ந)

(ஆதரித்த) என்றது. கீழ்ப்பாட்டில் “அங்காந்தவன்” என்றத்தாலே-உண்டத்தைச் சொல்லி, இப்பாட்டிலும் அத்மையே சொன்னதுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (அந்தவித்யாதி). ... (உ)

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௬-தி, ௪-பா, தளர்ந்திட்டு. ௧௮௨௧

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (உளைந்தியாதி) உலப்பில்வலிய
ராய்க்கொண்டு எழுந்தமதுகடபரோடே வைரம்விளைந்ததென்
றெண்ணி விண்ணோர் உளைந்திட்டுப்பரவ. மிக்கப(௨)லத்தையுடை
யராய்க்கொண்டு பெரியகிளற்றியோடே தோன்றின மதுகைடப்
களோடே நிலைநின்ற ஸாத்ரவமானது விளைந்ததென்று புத்தி
பண்ணி, தேவர்கள் நடுங்கி வந்து திருவடிகளிலே விழுந்தேத்த,
அவர்களுக்காக அந்த மதுகைடபர்கள் ஆயுஸ்ஸைக்கழித்தஸர்வேஸ்
வரன். (வளைந்திட்டவித்யாதி). சத்ருபக்ஷமானது முடியும்படி
வளைந்தவில்லைக்கையிலேயுடைய பெரியமிடுக்கன். வன்மையையும்
ஒளியையு முடைத்தான எயிற்றையுடையனும், மலைபோலேயிருக்
கிற வடிவையுடையனான ஹிரண்யாஸுரனுடைய முருட்டுடலை
வளைந்த உகிராலே இரண்டாகக்கிழித்தவன்கிடர்; பெருமிடுக்கனான
ஹிரண்யனை நிரஸித்தவன்கிடர், இன்று ஓர் அப(௨)லைகையிலே கட்
டுண்டிருக்கிறான். .... (௩)

மூ;—தளர்ந்திட்டிமையோர் சரண்தாவெனத்தான்

சரணய் முரணயவனையுகிரால்

பிளந்திட்டமரர்க் கருள்செய்துகந்த

பெருமான் திருமால்விரிநீருலகை

வளர்ந்திட்டதொல்சீர் விறல்மாவலியை

மண்கொள்ளவஞ்சித் தொருமாண்குறளாய்

அளந்திட்டவன்காண்மி னின்றாய்ச்சியரால்

அளைவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே. (௪)

அநு;—மூன்றும்பாட்டு. (உளைந்தியாதி) கீழ் இரண்டு பாட்டாலும்
அம்ருதப்ரதனாய், ஆபத்ஸகனானவன் கிடர் வெண்ணெய்க்கு ஆப்புண்டானெ
ன்றார்; இதில்-விரோதிகளைக் கிழங்கெடுத்தவன் கிடர் கட்டுண்டா னென்கிற
ரென்று ஸங்கதி.

அந்வயத்தைக் காட்டி, ததநுருணமாக வர்த்தம். (மிக்கவித்யாதி).
“ஆய்ச்சியர்” என்றது-ஆத்மநிபஹு வசநமாக்கி (ஒர்பலகையாலே) என்றது.

அநு;—நாலாம்பாட்டு. (தளர்ந்திட்டியாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஹிரண்ய நிர
ஸநம் பின்னாட்ட, அவன்-வஸ்யனான ப(௨)லியை வஞ்சித்து மண்ணை அடிப்
படுத்தின வீரகன் கிடர் வெண்ணெய் களவு காணப்புக்குத் தலைக்கட்டமாட்
டாதே ஆப்புண்டானென்று ஈடுபடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

கஅஉஉ பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, ச-பா, தளர்ந்திட்டு.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இமையோர் தேவர்களானவர்கள்	தளர்ந்திட்டு (அஸுரர்களாலே நெருக்குண்டு) மிகவும்	வளர்ந்திட்ட மேன்மேலே வளரானி.	ன்றுள்ள
சரண்தானை “நீ எமக்கு ரக்ஷகனாக வேணும்” என்ன,	ஸ்ரீதிலராய்	தொல் நிரவதிகமான	ஸம்பத்தையுடையனாய்
தான்சரண ஆய் தான்ரக்ஷகனாகநின்று	முரணையவனை பெருமிடுக்கனான ஹிரண்யனை	விறல் பெருமிடுக்கனான	மஹாபலியை
உகிரால் திருவுகிரர்களாலே	பிளந்திட்டு கிழித்துப்பொகட்டு	மண்கொள்ள பூமியைக்கொள்ளுகை	வஞ்சித்து க்ருத்ரிமித்து [க்காக ஒரு
அமரர்க்கு தேவர்களுக்கு	அருள்செய்து க்ருபை பண்ணி	மான் தர்ஸரீயமான	அத்விதீயமாய்
உகந்த திருவுள்ள முகந்தருளின	பெருமான் ஸர்வேஸ்வரனாய்,	குறள் ஆய் வாமந வேஷத்தை யுடையனாய்க் கொ	விநிரீர் கடல்குழந்த [ண்டு
திருமால் ஸ்ரியஃபதியாய்,		உலகை லோகத்தை	அளந்திட்டவ அளந்து கொண்டவன்
		ன் காண்மின் கிடர்!	இன்று இத்யாதி பூர்வவத். (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தளர்ந்தித்யாதி) தேவர்கள் அஸுரர்களாலே நெருக்குண்டு போரத்தளர்ந்துவந்து “நீ எனக்கு ரக்ஷகனாகவேணும்” என்ன; ரக்ஷகனாய். (முரணையவனை) பெருமிடுக்கனான ஹிரண்யனைத் திருவுகிரர்களாலே பிளந்து தேவர்களுக்கு க்ருபைபண்ணி “அவர்கள் விரோதிபோகப் பெற்றோமிதே” என்று உகந்த ஸர்வேஸ்வரன். அதுக்கு நிபந்தநமென்னென்னில்; ஸ்ரியஃபதியாகை. கடல்குழந்த பூமியை. (வளர்ந்திட்டதொல் சீர்விறல்மாவலியை) மேன்மேலெனவளரானின்றுள்ள நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய பெருமிடுக்கனான மஹாபலியை. பூமியைக்கொள்ளுகைக்காக தர்ஸரீயமான வாமநவேஷத்தையுடையனாய்க்கொண்டு க்ருத்ரிமித்து லோகத்தை அளந்தவன்கிடர்; மஹாபலியைச் சிறையிலிட்ட ஆண்டிள்ளை கிடர் ஓரபலையிட்ட சிறை விட்டுக்கொள்ளமாட்டாதேயிருக்கிறான்.

“சரண்தா” என்று பதவிபாக (நு)மாய் அருளுகிறார் (நீ எமக்கித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, ௧0-ப,௬-தி,௫-பா, நீண்டாங்குறளாய், ௧௮௨௩

மூ;—நீண்டாங்குறளாய் நெடுவானவும்

அடியார்படுமாழ் துயராயவெல்லாம்

நீண்டாமைநீனந் திமையோரளவும்

செலவைத்தபிரா னதுவன்றியும்முன்

வேண்டாமை நமன்தமரென்தமரை

வினவப்பெறுவாரல ரென்றுலகேழ்

ஆண்டானவன்காண்மி னின்றாய்ச்சியரால்

அனைவண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குறள் ஆய்	வாமநவேஷத்தோடே	வைத்த	(திருவடிகளை) வைத்
	வந்து தோற்றி		தருளின
நெடு	பரப்பை யுடைத்தான	பிரான்	உபகாரகனும்,
வான் அளவும் ஆகாச மெங்கு மிடம	டையும்படி	அது அன்றியும்;—	
		முன்	முன்னே
நீண்டான்	வளர்ந்தவனும்,	வேண்டாமை	(“எல்லாரையும் யமப
அடியார்	தன் திருவடிகளில் ஆ		டர்களாராயக்கடவ
	ஸ்ரயித்தவர்கள்		ர்கள்” என்றதன்
படம்	அதுபவியா நின்ற		நியமநத்தை) வேண்
ஆழ்	ஸம்ஸாரத்தில் அழுந்த		டாத படியாலே
	ப் பண்ணுவதான	நமன்தமர்	“யமபடர்களானவர்கள்
துயராயவெல்லா பாபங்களெல்லாம்		என்தமரை	எம்மடியாரை
ம்		வினவப்பெறு	ஆராயக் கடவுள்களல்ல
நீண்டாமை	(அவர்களை) ஸ்பர்ஸி	வார்அலர்	ர்”
	யாதபடி	என்று	என்றிப்படியாலே
நீனைந்து	மனோரதித்து	உலகு ஏழ்	லோகங்களேழையும்
இமையோர்	நித்யஸூரிகளளவும்	ஆண்டான் அ தன் ஆற்றுகையிலே	
அளவும்		வன்காண்மின்	டத்தினவன்கிடர்!
செல	செல்லும்படியாக	இன்று இத்யாதி பூர்வவத்.	(௫)

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (நீண்டானித்யாதி) வாமநவேஷத்

தோடேவந்துதோற்றி, பரப்புடைத்தான ஆகாசமெங்குமிடமடையும்படி வளர்ந்தான். (அடியாரித்யாதி) தன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்திருக்கும் சேஷபூதர்க்கு அதுபவித்தாலல்லது நசியாதபாபங்க

கஅஉச பெரியதிருமொழி, க0-ப, சு-தி, சு-பா, பழித்திட்ட.

ளெல்லாம் அவர்களை ஸ்பர்ஸியாதபடியாக மனோரதித்து விரோதியைப் போக்கிக் கொடுத்து, அவ்வளவேயன்றிக்கே நித்யஸூரிகளாவும் செல்லும்படியாகவைத்த உபகாரகன். (வேண்டாமை யித்யாதி) யமனுடையார் நம்முடையாரை ஆராயக்கடவரல்லர். அதுக்கு நிபந்தனமென்னென்னில்; வேண்டாமை. “அல்லாதாரை இவன் ஆராயக்கடவன், என்றிட்டநாமே இத்தைக் கழித்துக்கொடுத்தோம்” என்றுஇப்படியாலே லோகங்களேழையும் தன்ஆஜ்ஞையிலேநடத்தினவன்கிடர்இன்றுதன்ஆஜ்ஞைஅழிந்து ஓர்அபிலைகையிலே கட்டுண்டு அடிபுண்கிறான். .... (ரு)

மூ;—பழித்திட்டவின்ப்பயன் பற்றறுத்துப்

பணிந்தேத்தவல்லார் துயராயவெல்லாம்

ஒழித்திட்டவரைத் தனக்காக்கவல்ல

பெருமான்திருமா லதுவன்றியும்முன்

தெழித்திட்டெழுந்தே யெதிர்நின்றமன்னன்

சினத்தோளவையாயிரமும் மழுவால்

அழித்திட்டவன்காண்மி னின்றாய்ச்சியரால்

அளைவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பழித்திட்ட	ஸாஸ்த்ரங்களிலே துஷிக்கப்பட்ட	துயராயஎல்லா பாபங்களை யெல்லாம்	
இன்பம்	ஐஹிகஸுகமாகிற	ஒழித்திட்டு	கழித்து
பயன்	ப்ரயோஜனத்தை	அவரை	அவர்களை
பற்றறுத்து	ஸவாஸநமாகக் கழித்துவிட்டு	தனக்கு ஆக்க	தனக்கு நித்ய கிங்கரர்
பணிந்து	திருவடிகளிலே விழுந்து	வல்ல	களாகச் செய்யவல்ல
ஏத்தவல்லார்	ஸ்துதிக்கவல்லவர்களுடைய	பெருமான்	ஸ்வாமியாய்,
		திருமால்	ஸ்ரீயப்பதியாய்,
		அது	அன்றியும் முன்;—

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (நீண்டானித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான வாமநாலதாரத்தை அடியொத்திக்கொண்டு ஆஸ்ரிதர்க்கு யமபாசங்களை யடைய விடுவிப்பான் தானே ஆப்புண்டானென்றாக்கி யருளுகிறார் (அல்லாதாரையித்யாதி). (இத்தை) ஆஸ்ரிதவர்க்கத்தை. ... (ரு)

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௬-தி, ௬-பா, பழித்திட்ட. ௧௮௨௫

தெழித்திட்டு பெரிய ஆரவாரத்தைப்	சினம்	கோபத்தாலே துடியர்
பண்ணிக் கொண்டு		நின்றுள்ள
எழுந்து மிக்க கிளர்த்தி கொண்	தோள் அவை தோள்களாயிரத்தையு	
டு	ஆயிரமும் ம்	
எதிரின்ற (“நான்எதிரி” என்று	மழுவால் “பரசு” என்னும் ஆயு	
பொருவதாக)முன்	தத்தினால்	
னே வந்து நின்ற	அழித்திட்டவ துணித்துப் பொகட்ட	
மன்னன் ஸஹஸ்ர பாஹ்வர்ஜூத	ன் காண்மின் வன்கிடர்!	
னுடைய	இன்று இத்யாதி பூர்வவத். (௬)	

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (பழித்திட்டவியாதி) ஸாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேதிக்கப்பட்ட ஐஹிகஸுகமாகிற ப்ரயோஜநங்களைவாஸநையோடேகழித்துத் திருவடிகளிலே விழுந்தேத்த வல்லவர்களுக்குக் காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபவித்து முடியவொண்ணாதபடியான பாபங்களையடையக் கழித்து, அவர்கள் தாங்களே (௧) “தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே” என்னப்பண்ணவல்ல ஸர்வேஸ்வரன். அதுக்கு நிபந்தநம்- ஸ்ரியஃபதியாகையாலே. (தெழித்தித்த்யாதி)பெரிய ஆரவாரத்தைப்பண்ணிக்கொண்டு மிக்ககிளர்த்தியோடே “நான்எதிரி” என்று பொருவதாக முன்னேவந்து நின்ற மன்னனுண்டு-ஸஹஸ்ரபாஹ்வர்ஜூநன்; அவனுடைய சினத்தையுடைத்தான தோள்களாயிரத்தையும் அழகுக்குப்பிடித்தமழுவாலே துணித்துப்பொகட்டவன் கிடர் இன்றோரபலகையிலே கட்டுண்டிருந்தான். .... (௬)

அநு;—ஆறும்பாட்டு. (பழித்திட்டவியாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஆஸ்ரித விஷயத்தில் ப்ரீதியுத்தையும், வாமநாவதாராபதாநமும் சொல்லிற்று. அந்த ஆஸ்ரிதரை ஆறும்படியும், அந்த வாமநாவதாரத்துக்கு அந்தநாவதாரமான பரசுராம விஜயத்தையும் அநுஸந்தித்து, “இப்படிப்பட்டவன் இப்படி ஆப்புண்டிருப்பதே” என்று ஈடுபடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

(நிபந்தநம்) என்றவந்த்ரம் “எங்ஙனே யென்னில்” என்று சேஷம் (சினத்தை) பண்ணத்தலை. ... .. (௬)

அநு;—ஏழாம்பாட்டு. (படைத்தித்த்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே பரசுராமாவதாரத்தை அநுஸந்தித்தார்; அவர் மிடுக்கையும் விஞ்சின சக்ரவர்த்தித் திரு

(௧) தி-வாய்-௨-௬-௪.

கஅஉசு பெரியதிருமொழி, க0-ப, சு-தி, எ-பா, படைத்திட்டி.

மு;—படைத்திட்டித் திவ்வையமுய்ய முனநாள்
 பணிந்தேத்தவல்லார் துயராயவெல்லாம்
 துடைத்திட்டவரைத் தனக்காக்கவென்னத்
 தெளியா வரக்கர்திறல் போயவிய
 மிடைத்திட்டெழுந்த குரங்கைப்படையா
 விலங்கல்புகப்பாய்ச்சி விம்மக்கடலை
 அடைத்திட்டவன்காண்மி நின்றாய்ச்சியரால்
 அனாவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முனநாள்	ப்ரளயங்கொண்ட கா	தெளியா	அறிந்துகொள்ளாத
	லத்தில்	அரக்கர்	ராக்கஸர்களுடைய
இவ்வையம்	இவ்வுலகங்களை	திறல்	மிடுக்கானது
படைத்திட்டி	(கரணகளேபரங்க	போய் அவிய	அழிந்துபோம்படியாக
	ளோடு) ஸ்ருஷ்டித்	மிடைத்திட்டி	நெருக்கிக்கொண்டு
அது	அவைகளானவை [து	எழுந்த	கிளர்ந்த
உய்ய	வழிபுகைக்குடலாக,	குரங்கை	வாநரவீரர்களுையே
பணிந்து	(அதுபலித்து)திருவடி	படையா	ஸேனையாகக்கொண்டு
	களிலே விழுந்து	விம்ம	(கடல்) நிரம்பும்படி
எத்தவல்லார்	ஸ்துதிக்க வல்லவர்களு	விலங்கல்	மலைகளை
	டைய	புகப்பாய்ச்சி	பரப்பியிட்டி
துயராயஎல்லா பாபங்களையெல்லாம்		கடலை	ஸமுத்தரத்தை
ம்		அடைத்திட்டி	அடைத்தவன் கிடர்!
துடைத்திட்டி	போக்கி	வன்காண்மின்	
அவரை	“அவர்களுையடைய	இன்று இத்யாதி பூர்வவத். (எ)	
தனக்கு ஆக்க எ	தனக்கேசேஷமாக்க		
ன்ன	க வேணும்” என்		
	ற ஈஸ்வராபிப்ரா		
	யத்தை		

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (படைத்திட்டி) முன்புஇதடங்கலும்ப்ர
 ளயம்கொண்டு உபஸம்ஹ்ருதமாய்க்கிடக்க, இவற்றுக்குக்கரண களே
 பரங்களைக்கொடுத்து ஸ்ருஷ்டித்து அவைவழிபடுகைக்குஉடலாக,
 அதுபலித்துத் திருவடிகளிலே விழுந்தேத்துமவர்களுடைய பாப
 மென்று பேர்பெற்றவற்றையடையப்போக்கி, அவர்களுையடையத்

மகன் செய்த அதிமாநுஷ சேஷ்டிதத்தை அநுஸந்தித்து வித்த (ஃ) ராகிரு
 ரென்று ஸங்கதி.

முன்ன இவ்வையம்படைத்திட்டி, அது உய்யும்படியாக “தனக்காக்க”
 என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (முன்பித்யாதி). “தனக்காக்க

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௬-தி, ௮-பா, நெறித்திட்ட. ௧௮௨௭

தானிட்டவழக்காக்கவென்ன. (தெளியாவித்யாதி) “சஸ்வராபிப்ராயம் இதுவாகாதே” என்றுதெளியமாட்டாத துஷ்ப்ருக்ருதிகளான ராக்ஷஸர்மிடுக்கழியும்படியாக நெருக்கிக்கொண்டு தோற்றின ஸ்ரீவாநரவீரர்களையே ஸேனையாகக்கொண்டு மலைகளையிட்டு நிரம்பும் படியாகப்பாய்ச்சி கடலை அணைசெய்தவன்கிடர் ; மஹத்தத்வமான கடலை அணைகட்டினவன் கிடர் இன்றொருத்தி கட்டவிட்கமாட்டாதே யிருக்கிறான். .... (௭)

மூ;—நெறித்திட்டமென்கூழை நன்னேரிழையோ
 மடனாயவில்லென்ன வல்லேயதனை
 இறுத்திட்டவனின்ப மன்போடணைந்திட்
 டிளங்கொற்றவனாய்த் துளங்காதமுந்நீர்
 செறித்திட்ட டிலங்கைமலங்க வரக்கன்
 செழுநீண்முடி தோளொடுதாள் துணிய
 அறுத்திட்டவன்காண்மி னின்றாய்ச்சியரால்
 அனைவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெறித்திட்ட	நெறித்திராநின்றான்	அவன் இன்பம் அவளோட்டைஸம்ஸர்	லேஷ ஸாகத்தை
மென்	ம்ருதுவான [தாய்	அன்போடு	ப்ரீதியோடே
கூழை	மயிர்முடியை யுடைய	அணைந்திட்டு	லபித்து
நல்	விலகூணமாய் [ளாய்	இளங்கொற்றவ யுவராஜாவாய்	னாய்
நேர்	அழகியதான	துளங்காத	ஒருவராலும் சலிப்பிக்க
இழையோடு	ஆபரணங்களாலே அ	வொண்ணாத	
	லங்க்ருதையான பி	முந்நீர்	கடலை
	ராட்டியோடே	செறித்திட்டு	அணைகட்டி
உடனாய	கூடப்பிறந்த	இலங்கை	லங்கையானது
வில்லென்ன	த(ஃ)துப்ரஸித்தியை	மலங்க	கலங்கும்படியாக
	யுடைத்தாய்	அரக்கன்	ராவணனுடைய
வல் ஏய்	மிடுக்கையுடைத்தாயி	செழு	செழித்து
	ருந்துள்ள	நீர்	ஆதிராஜ்யஸூசகமான
அதனை	அந்தவிலை	முடியோடு	முடிகளோடு
இறுத்திட்டு	முறித்து விட்டு		

வென்ன” என்றது-என்று நினைக்கவு மென்றபடி. “விம்ம” என்றதின்ரத் தம் (நிரம்பும்படி) என்றது. ... (௭)

கஅஉஅ பெரியதிருமொழி, க௦-ப, கூ-தி, அ-பா, நெறித்திட்ட.

தோள்	தோள்களும்	அறுத்திட்ட அறுத்தவன்கிடர்! வன்காண்மின் இன்று இத்யாதி பூர்வவத். (அ)
தாள்	தாள்களும்	
துணிய	துணியும்படி	

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (நெறித்தித்யாதி) நெறித்து ம்ருது வான மயிர்முடியை யுடையளாய், விலகூணமான ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதையான பிராட்டியோடே ஒக்கப்பிறந்தத(டி)துப் ப்ரணித் தியை யுடைத்தாய், மிடுக்கையுடைத்தாயிருக்கிற அந்தவில்லை. இவ் வில்லை முறித்ததார்க்கு இவளைக்கொடுக்கக்கடவதாக நியமித்தபடி யாலே “உடையனாய்” என்கிறது. “அல்” என்று—இருளாய், இரு ண்டவில்லென்னுமாம். அந்தவில்லைமுறித்து அவளோட்டை ஸம் ஸ்லேஷஸுகத்தை ப்ரீதியோடே லபித்து யுவராஜாவாய், ஒருவரா லும் சலிப்பிக்கவொண்ணாதகடலை அணைகட்டி, லங்கையானது ஒரு வர்கூறை எழுவருக்கும்படியாக ராவணனுடைய முடியோடே தோள்தாளிவை துணியும்படி அறுத்தவன்கிடர் இன்று ஓரபலை கட்டவிழ்க்கமாட்டாதிருக்கிறான். .... (அ)

அநு;—எட்டாம்பாட்டு. (நெறித்தித்யாதி) கீழே கடலை அணைகட்டின படி சொல்லிற்று. இவ்வளவேயோ? வில்லை முறித்த வீர்யமும், பூசலால் செய்த ஸௌர்யமும் குறைவற்றவனவன்கிடர் * கண்ணிதூண் சிறுத்தா ம்பைஅறுக்கமாட்டாதேயிருக்கிறுனென்று ஆஸ் சர்யப்படுகிறுரென்று ஸங்கதி.

“நெறித்து” என்றது - (க) “கூழை முடிக்கொடா” என்கிறபடியே முடி கொடாமையாலே. இத்தால் பருவத்தினமை சொல்லிற்று. (நன்றாய்) - பணி யில் நேரிய ; ஸூக்ஷ்மபுத்தி க்ருதமான இழை என்றாய் பலிதம் (விலகூண மான) என்றது. “யுவராஜாவாய்” என்றதுக்கு-சக்ரவர்த்தி யௌவராஜ்யத் திலே வைக்கக் கோலினதுக்கு விக்ரம் வர, ஸ்ரீ பரதாழ்வான் “மஹாராஜ ராகவேணம்” என்று சரணம்புகச் செய்தேயும், பித்ருவாக்ய பரிபாலநபரராகையாலே பாதுகாத்தவாரா ஸங்கல்பித்த யௌவராஜ்யத்தை நடத்தியபடியாலே என்று கருத்து. மீண்டிவந்த பின்பிறே பெருமான் மஹாராஜாவாய் ஸ்ரீ பரதாழ்வான் யுவராஜாவானது. ... (அ)

அநு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சரிந்திட்டவித்யாதி) கீழ் இரண்டு பாட்டிலும் ப்ரஸ்துதங்களான குரங்கைப் படையாக் குகைக்கும், அரக்கன் முடி யை அறுக்குகைக்கும் அடியான ஸாலபஞ்ஜந கர்ணநாஸாச்சேதங்களைச்சொல்

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, சுரிந்திட்ட. கஅஉக

மூ;—சுரிந்திட்டசெங்கே மூளைப்பொங்கரிமாத்
 துலையப்பிரியாது சென்றெய்தியெய்தா
 திரிந்திட் டுடங்கொண்டங்கா ததன்வா
 யிருகூறுசெய்த பெருமான்முனநான்
 வரிந்திட்டவில்லால் மரமேழுமெய்து
 மலைபோலுருவத் தொரிராக்கதிமூக்கு
 அரிந்திட்டவன்காண்மி னின்றாய்ச்சியரால்
 அளைவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுரிந்திட்ட	சுருண்டிரா நிற்பன வாய்	அதன்	அந்தக் கேசியினுடைய வாய்
செம் கேழ்	சிவந்தநிறத்தை யுடையனவான	இருகூறுசெய்	இருபிளவாம்படி பண்ணின
உளை	பிடரி மயிர்களை யுடைத்தாய்க்கொண்டு	பெருமான்	ஸ்வாமியாய்,
பொங்கு	களித்து வாராநின்றான்	முனநான்	ராமாவதாரத்திலே
அரி	சாத்ரவம் பொருந்திய	வரிந்திட்ட	கட்டுடைத்தான
மா	குதிரைவடிவம் கொண்டகேசியானவன்	வில்லால்	வில்லாலே
துலைய	மூடிந்துபோம்படியாக	மரம் ஏழும்	மராமரங்களேழையும்
பிரியாது	(அத்தை) விடாதே	எய்து	முறித்து,
சென்று எய்தி	சென்று கிட்டி,	மலைபோல்	மலைபோன்ற
எய்தா	ஒருகாலும்வந்து கிட்டாததாய்	உருவம்	வடிவையுடையளான
திரிந்திட்டு	அங்குமிங்கும் திரிந்து	ஒரு இராக்கதி	சூர்ப்பணகை யென்பாளொரு ராக்ஷஸியி
இடங்கொண்	அவகாசம் கொடாதே	மூக்கு	மூக்கை [ன்
ட்டங்காது	அப(ஞ்)வ்யமாய்க்கிடந்த	அரிந்திட்டவ	அறுத்தெறிந்தவன் கின்காண்மின் டர்!
		இன்று	இத்யாதி பூர்வவத். (சு)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சுரிந்திட்டவித்யாதி) சுருண்டு சிவந்த நிறத்தைத்யுடைத்தாய், “கேழ்” என்று-நிறம், உளைமயிரை,

லா நின்றனுகொண்டு, கட்டுண்ட க்ருஷ்ணனுடைய வீரயந்தானும் அப்புதமாயிருக்கையாலே கேசிரிஸநத்தையும் அதுஸந்தித்து வித்த(ஞ்)ராகிருரென்று ஸங்கதி.

கஅந.0 பெரியதிருமொழி, க0-ப, சு-தி, க0-பா, நின்றூர்முகப்பு.

யுடைத்தாய்க்கொண்டு களித்துவருகிற கேசிமுடியும்படியாக அத்
தைவிடாதே சென்றுகிட்டி. (எய்தாதித்யாதி) ஒருகாலும்வந்து
கிட்டாதே அங்கேயிங்கேதிரிந்து. (இடங்கொண்டடங்காது) அவ
காசம்கொடாதே அபவ்யமாய்த்திரிகிற அதினுடையவாயை இரு
பிளவாம்படிபண்ணின ஸர்வேஸ்வரன். (வாந்தித்யாதி) கட்டுடைத்
தானவில்லாலே மஹாராஜரை விஸ்வஸிப்பிக்கைக்காகமராமரங்களை
ழையுமெய்து, மலைபோலேயிருக்கிற வடிவையுடையளாயிருக்கச்
செய்தேயும், பிராட்டிபோலே தன்னை ஸமாநையாக புத்திபண்ணி
வந்த சூர்பணகிக்கு வைரூப்யத்தைப்பண்ணி விட்டவன்கிடர். ப்ரதி
கூலையாய் வருகையாலேயிறே வைரூப்யத்தை விளைத்துவிட்டது.
அதுகூலைக்கு அகப்படாமை யில்லையிறே. .... (க)

மூ;—நின்றூர்முகப்புச் சிறி தும்நீனையான்

வயிற்றைநிறைப்பா னுறிப்பால்தயிர்நெய்
அன்றாய்ச்சியர்வெண்ணெய் விழுங்கியுரலோ
டாப்புண்டிருந்த பெருமானடிமேல்
நன்றாயுதொல்சீர் வயல்மங்கலையர்கோன்
கலியநெய்செய் தமிழ்மாலையல்லார்
என்றானுமெய்தா ரிடரின்பமெய்தி

யிமையோர்க்குமப்பால் செலவெய்துவாரே. (க0)
திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நின்றூர்	(வெண்ணெய் களவு செய்து கட்டுண்டி ருந்த வாஸ்சர்யத் தைப்பார்க்கவந்து) நின்றவர்களுடைய	உறி பால் தயிர் நெய்	உறிகளிலே சேமித்து பாலையும் [வைத்த தயிரையும் நெய்யையும்
முகப்பு	முன்பே	வெண்ணெய்	வெண்ணெயையும்
சிறிதும்	ஏகதேசமும்	விழுங்கி	(களவுகண்டு) அமுது
நினையான்	லஜ்ஜிக்கமாட்டாதவ	அன்று	அப்போது [செய்து,
வயிற்றை	வயிற்றை [ரூய்,	உரலோடு	உரலோடே
நிறைப்பான்	நிறைக்கை யொன்றிலு மே ஒருப்பட்டவ	ஆப்புண்டிருந்	கட்டுண்டிருந்த
ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகள் [ரூய்	பெருமான்	கண்ணபிரானுடைய
		அடிமேல்	திருவடிகளின் மேலே

“அரிமா”-சத்ருவான குதிரையாயருளுகிறார் (கேசி) என்று. ... (க)

பெரியதிருமொழி, க0-ப, சு-தி, க0-ப, நின்றார் முகப்பு. கஅஙக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நன்றாய	விலகூணமாய்	என்றானும்	ஒருகாலும்
தொல்	நிரவதிகமான	இடர்	துன்பத்தை
சீர்	ஸம்பத்தை யுடைய	எய்தார்	அடையமாட்டார்கள்;
வயல்	வயல்கூழ்ந்த [ராய்	இன்பம்	நிரதிசயநந்தத்தை
மங்கையர்	திருமங்கையி லுள்ளார்	எய்தி	அடைந்து
கோன்	நிர்வாஹகரான [க்கு	இமையோர்க்குப் ப்ரஹ்மாதிகள்	குடியி
கலியன்	ஆழ்வார்	ம்	ருப்புக்கும்
ஒலிசெய்	அருளிச்செய்த	அப்பால்	அவ்வருகான பரமபத
தமிழ்	த்ராவிட பாஷா ரூப		த்தை
மாலை	சொல்மாலையை [மான	செலஎய்துவா ப்ராபிக்கப்பெறுவர்கள்.	
வல்லார்	ஒதவல்லவர்கள்		(க0)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (நின்றாரித்யாதி) களவோடேகண்டு பிடித்துக்கட்டினவாறே பலரும் பார்க்கவருவர்களே ; அவர்கள் முகத்தைப் பார்த்து லஜ்ஜிக்குமது ஏகதேசமுமில்லை. (வயிற் றை நிறைப்பான்) இதொன்றையுமாயிற்று எப்போதும் நினைத்திரு ப்பது. உறிகளிலே இடைச்சிகள் சேமித்துவைத்த பால்தயிர்நெய் வெண்ணெய் இவற்றை அமுதுசெய்து, அவர்கள் உரலோடே சேர் த்துக்கட்டக் கட்டுண்டவன்மேலே சொல்லிற்று. (என்றானுமித் யாதி) ஒருகாலும் துிக்கத்தை ப்ராபியார்கள். நிரதிசயநந்தத்தை ப்ராபித்து ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்புக்கும்வ்ருகான பரமபதத் தைப்ராபிப்பர். .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாம்பத்து ஆறந்திருமொழி முற்றிற்று.

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (நின்றாரித்யாதி) “சிறிதும் நினையானுமாய், வயிற் றை நிறைப்பானுமாய், ஆப்புண்டிருந்த” என்றந்வயம். ... (க0)

கஅ௩௨ பெரியதிருமொழி, க௦-ப, எ-தி, மானம் ப்ரவேசம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பத்தாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி

மானம் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—வெண்ணெய் களவுகாணும் பருவத்தைத்தப்பி, வெண்ணெயும் பெண்களையும் ஒக்கக்களவுகாணும் பருவமாயிருக்கிறபடியை அதுஸந்தித்து, யசோதைப்பிராட்டியானவள் விளைவதறியாமையாலே “இது எவ்வளவாய்ப்புகுகிறதோ?” என்று அஞ்சியிருக்க, இவனாலே நோவுபட்டு ஊரிலுள்ளாரடங்கலும் “அதுபோயிற்று, இதுபோயிற்று” என்று இங்ஙனே முறைப்பட, அவளும், அவர்களுமாகப் பரிமாறின அப்பெரிய குழாங்களைத்தாமதுபவிக்கிறார்.

அவ;—ஒருத்தியைப்பார்த்து வார்த்தைசொல்லுகிறார். .... *

மூ;—

மானமுடைத்துங்களாயர்குல மதனல்பிறர்மக்கள் தம்மை ஊனமுடையனசெய்யப்பெறையென் றிரப்பனுரப்பகில்லேன் [கேன் நானுமுரைத்திலேன் நந்தன்பணித்திலன் நங்கைகாள்நானென்செய்தானுமோர்கன்னியும் கீழையகத்துத் தயிர்கடைகின்றான்போலும்.

அநு;—மானத்தின்ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே யசோதைப் பிராட்டி பா(ஞ)வறையிருக்கச் செய்தே, அவள் பிறர் வாயாலே சொல்லுமா போலே திருமங்கையாழ்வார் சுடுபட்டாராகப்பேசி வித்தாராயிருந்தார்; அவள் தானும்-இவன் பருவம் அல்பம் முற்றின வளவிலே பெண்களைக் களவுகாணக் கண்டு வித்தை(ஐ)யாயிருக்க, அவ்வுரிலெல்லாரும் முறைப்பட்ட வளவிலே அதை அதுஸந்தித்து அத்தனைபேருடைய தசையையுமுடையராய், அது பவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி யருளுகிறார் (வெண்ணெயித்யாதி). *

அநு;—முதற்பாட்டு. (மானமித்யாதி) “நங்கைகாள்” என்று-பஹுவசநமாகப் பாட்டிலே யிருந்தாலும், பிள்ளையின் தூ (ஸ்)ர்த்த சேஷ்டிதத்தைப் பலர் கேட்கச் சொல்லுமது சேராமையாலே அந்தரங்கையான னொருத்தியை உபசரித்து பூஜ்யதைதோற்றச்சொல்லுகிறாளென்றருளுகிறார் (ஒருத்தியை யித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௧-பா, மானமுடைத்து. ௧௮௩௩.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உங்கள்	“உங்களுடைய	நந்தன்	(தம்பப்பனான) ஸ்ரீநங்
ஆயர்குலம்	இடைக்குலமானது	தகோபரும்	
மானம்உடை	மாநத்தையுடைய	பணித்திலன்	(ஒன்று) அருளிச்செய்
த்து அதனால்	தாயகயால்	யப் பெற்றிலர்;	
பிறர்	அயலாருடைய	நங்கைகள்	ப (௨) வ்யரான பிள்
மக்கள் தம்மை	பெண்கள் பக்கவிலே	ளாகளைப்பெற்று	
ஊனமுடையன	இழிதொழில்களை	வளர்க்கும் பூர்த்தி	
செய்யப்பெறா	செய்யாதொழியவே	யையுடைய பெண்	
ய் என்று	ஊம்” என்று	கள்!	
இரப்பன்	(காலப்பிடித்து) ப்ரா	நான்என்செய் நான்செய்யக்கடவ	
	ர்த்திப்பேன்;	கேன் தென்?;	
	(அத்தனைபோக்கி)	(இக்கண்ணபிரானுவன்,)	
உரப்ப	பொடிந்துவார்த்தை	தானும் தானும்	
	சொல்ல	ஒர்கன்னியும் ஒருகன்னியுமாய்க்	
		கொண்டு	
கில்லேன்	சுத்தையாகிறிலேன்;	கீழைஅகத்து கீழண்டைவீட்டில்	
நானும்	(தாயான) நானும்	தயிர் தயிரை	
உரைத்திலே	(ஒன்று) சொல்லப்	கடைகின்றான் கடைந்து கொண்டிரா	
ன்	பெற்றிலேன்;	போலும் நின்றான் போலும்.	

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (மானம்த்யாதி) எங்கேனுமோரிடத்திலே “சுருசுரு” என்னக்கேட்டால் பின்னைக்கொண்டு ஜீவியார்கள் மாநத்தாலே; ஆகையால் பிறருடையபெண்களை ஸம்போகசிந்திங் களை விளைத்துவிடப்பெறையென்று இங்ஙனே இரப்பன். (உரப்ப கில்லேன்) பொடியில் தீம்பிலே இரட்டிக்குமே; காலப்பிடித்துஇரப் பன்;. பொடிகிறிலேன்; நான் சொல்லிற்றைச்செய்தல், தம்பப்பனர் சொல்லிற்றைச்செய்தல் செய்யாதபருவமிதே உன்பருவம். நானும்

“உங்களாய் குலம் - மானமுடைத்தாகையாலே - பிறர்மக்கள் தம்மை ஊன முடையன செய்யப்பெறாய்” என்றவ்யம் திருவுள்ளம் பற்றித்தாத் பர்யமருளுகிரார். (எங்கேனும்த்யாதி). (சுருசுரு) ஏகாந்தமாகஅபவாதம் சொல்லுகை. உரப்புதல் இரட்டிக்கைக்கு ஹேதுவாமோ வென்ன; அவன் பருவம் அப்படிப்பட்டதென்று மேலுக்குத் தாத்பர்யம் (நானித்த்யாதி).

சுஅந்ஸ பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௨-பா, காலையெழுந்து.

சொல்லிற்றிலேன்; தமப்பனாரும் அருளிச்செய்திலர்; (நங்கைகாள்) நீங்கருமெல்லாம் பிள்ளைபெற்று வளர்க்கிறீர்களே, நான் இனிச் செய்வதென்? (தானுமித்யாதி) ஸஞ்சகமாத்ரமேயன்றிக்கே காரக முமுண்டாயிருந்தது. .... (க)

மூ;—

காலையெழுந்துகடைந்தவிம்மோர் விற்கப் போகின்றேன்கண்டேபோ மாலைநறுங்குஞ்சி நந்தன்மகனல்லால் மற்றுவந்தாருமில்லை [னேன் மேலையகத்துநங்காய் வந்துகாண்மின்கள் வெண்ணெயேயன்றிருந்த பாலும்பதின்ருடம் கண்டிலேன் பாவியேனென்செய்கேனென்செய்கேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காலையெழுந்து	ப்ராதுகாலத்திலெழு	வந்தாரும்இல்	(என் அகத்தில்)
கடைந்த	கடைந்த [ந்து	லை	வந்ததில்லை ;
இம்மோர்	இந்தமோரை	மேலைஅகத்து	மேலண்டையகத்தி
விற்க	விற்பதற்காக		லுள்ள
போகின்றேன்	(தெருவேறப்) போகா	நங்காய்	யசோதைப்பிராட்டி!
	நின்றநான்,	வந்து	(என் அகமேற) வந்து
	(எனக்கெதிராகவந்	காண்மின்கள்	(கண்ணன்செய்ததை
	த கண்ணபிரானை)		ப்)பார்க்கக்கடவை;
கண்டே	பார்த்தே	வெண்ணெயே	(கடைந்துவைத்த)
போனேன்	இனி எவ்வளவாய்	அன்று	வெண்ணெயையே
	விளையுமோ வென்		யன்றிக்கே
	றஞ்சிப்)போனேன்;	பதின்ருடம்	பத்துக்குடங்களிலே
மாலை	பூமாலையாலே	இருந்த	(கடைகைக்காக) சே
நறு	பரிமளியாநின்றன		மித்துவைத்திருந்த
குஞ்சி	மயிர்முடியையுடைய	பாலும்	பாலையும்
	னாய்	கண்டிலேன்	காண்கிறிலேன்;
நந்தன்	பூநந்தகோபருடைய	பாவியேன்	மஹா பாபத்தைப்பண்
மகன்அல்லால்	குமாரான கண்ண		ணின் நான்
	னெருவனெழிய	என்செய்கேன்	என்ன செய்யக் கட
மற்று	மற்றொருவரும்	என்செய்கேன்.	[வேன்?

சுருசுருகேட்டு நீ “இங்ஙனே என் செய்கேன்” என்கிறதென்னென்ன வரு னுகிறார் (எஞ்சுகேத்யாதி). (காரகம்)காரணம். பெண்ணும் பிள்ளையுமாபிருந்து தயிர்கடைந்தபடி கண்டால், இனி ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ஸம்ஸ்ய முண்டோ வென்று கருத்து. ... (க)

பெரியதிருமொழி, க-ப, எ-தி, ந-பா, தெள்ளியவாய். ௧௮௨௫

வ்யா:—இரண்டாம்பாட்டு. (காலையெழுந்து) ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தத்திலே எழுந்திருந்து ஹித்சிந்தைபண்ணுவாரைப்போலே. (கடைந்த) இவையடையப் பாழிலே போக்கவொண்ணாதே, போகாநிற்சச்செய்தே நடுவழியிலேகண்டு “இது எவ்வளவாய் விளையக்கடவதோ?” என்று அஞ்சிப்போனேன்; (மாலையித்யாதி) ரக்ஷகத்வத்துக்குத் தனிமாலையிட்டிருக்கிறவனை யொழிய; செய்ததுக்கு நிவாரகரில்லாதவனையொழிய இதுசெய்யக்கடவாரில்லை; (மேலையகத்துநங்காய்) வந்தார்க்கு அறிவிக்குமது தவிர்த்து அழைத்துக்காட்ட வேண்டுமளவாய்வந்து விழுந்தது. கடைந்து சேமித்துவைத்த வெண்ணெயெயன்றக்கே கடைகைக்கு யோக்யமான பாலுங்கூடக் கண்டிலேன். (பாவியேனித்யாதி) கோத(௩௪)நராகையாலே உபஜ்வயம் கவ்யமாயிருக்குமிதே. அத்தை இழந்தால் பின்னைப்பொறுக்க மாட்டார்களிறே. .... (௨)

மூ:—

தெள்ளியவாசிறியான் நங்கைகாளுறிமேலத்தடாநிறைந்த வெள்ளிமலையிருந்தாலொத்த வெண்ணெயைவாரிவிழுங்கியிட்டு கள்வனுறங்குகின்றான் வந்துகாண்மின்கள் கையெல்லாம்நெய்வயிது பிள்ளைபரமன் ன்வேழுலகும் கொள்ளும்பேதையெனென்செய்கேளே

அநு:—இரண்டாம்பாட்டு. (காலையித்யாதி) ஆணைச்சாத்தன் எழுந்திருக்கும்காலத்திலேவாசநறுங்குழலாய்ச்சியொருத்தி-தயிர்கடைய, அவளோடே தயிர்கடைந்து புறப்பட்டபடியைக்கண்டு, தாயானவள் அந்தரங்கையான ஒருத்தியோடே சொல்லி விசாரப்பட்டுக் கொண்டிருக்க, அநந்தரம் கடைந்த மோரை விற்கவேணுமென்று கீழையகத்து குடும்பினியானவள் புறப்பட்டுப் போய் வந்து வெண்ணெயும் பாலுமிழந்த க்லேசாதிசயத்தாலே மேலையகத்து நங்கையானயசோதையோடே முறைப்பட, அந்த தசையையுடையராய்த்தாமதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(ஒண்ணாதே) என்றவந்தரம் “என்று” என்று சேஷம். “அழைத்துக் காட்ட” என்றதுக்கு-மேலையகத்து நங்கையான யசோதையைத்தானே அழைக்குமளவாய், அத்தனை க்லேசமென்று கருத்து. “பதின் குடமிருந்தபாலும்” என்றநவயம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யம் (கடைந்தவித்யாதி). (௨)

அநு:—மூன்றாம்பாட்டு. (தெள்ளியவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே கீழையகத்துநங்கை யசோதையோடே முறைப்பட்டிருக்க, அங்கே பெருங்கூட்டமாக

கஅநகூ பெரியதிருமொழி, க0-ப, எ-தி, ந-பா, தெள்ளியவாய்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	நங்கைகள் !—;	உறங்குகின்ற	உறங்காரின்றான்;
தெள்ளிய	(அமுதஜூறலினாலே)	ன்	வந்து காண்மின்கள்;—
	தெளிந்திரா நின்று		(செய்த களவைய
	ள்ள		றைக்கவொண்ணாத
வாய்	திருப்பவளத்தை யு		படி)
	டையனான	கை எல்லாம்	கைத்தலங்களடங்கலும்
சிறியான்	இச்சிறுப் பிள்ளையான	நெய்	நெய்யாயிராநின்றன் ;
	வன்,	வயிறு	(இவனுடைய) வயிறு
உறிமேல	உறியின்மேல் வைக்கப்		னது
தடா	மிடாவிலே [பட்ட	பிள்ளைபரம்அ	பிள்ளைப் பருவத்துக்கு
கிறைந்த	நிறைக்கப்பட்டும்	ன்று	ரிய திறமுடைத்தா
வெள்ளிமலை	வெள்ளிமலையானது		யிருந்த தில்லை;.
இருந்தாலொ	இருந்தாற்போலிரா நி	இவ்வேழமூலகும்	இந்த ஸப்த லோகங்க
த்த	ன்றுள்ளதுமான	ளையும்	[ளும்;
வெண்ணெ	வெண்ணெயை	கொள்ளும்	உள்ளேயடங்கக்கொள்
யை		பேதையேன்	அறிவிலியான நான்
வாரி	(தன்தடங்கையா)வாரி	என்செய்கேன்	என்ன செய்யக் கட
விழுங்கியிட்டு	விழுங்கிவிட்டு	வேன்.	(ந)
கள்வன்	கள்ளத்தனத்தைக் கா		
	ட்டா நின்றவனாய்		

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (தெள்ளியவாய்ச் சிறியான்) கண்ணுக்கு இருக்கிறபடியும் செயலிருக்கிறபடியும்காண். (நங்கைகளித்யாதி) மேலே தடாத்தன்னிலே வெள்ளிமலைபோலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை வாரி அமுதுசெய்து “இவனைஎங்ஙனே இதுசொல்லும்படி” என்னும்படியாகத்தான் அறியாதாரைப்போலே கிடந்து உறங்காநின்றான். நீங்களெல்லாம் இத்தை வந்துபாருங்கோள். இவன் மறைக்கப்பார்த்தாலும் ப்ரயோஜனமில்லை, கையெல்லாம் நெய்யாயிருக்க; (பிள்ளைபரமன்று) இவன் பருவத்தளவல்ல வயிற்றின்பெருமை. வெண்ணெயேயன்றிக்கே இவ்வேழமூலகும் கொள்விருப்பாரை யெல்லாரையும் பார்த்து யசோதைதான் அவன் செய்தவதுக்கு முறைப்பட்டபடியைத்தா மதுபவிக்கிறாரென்று வங்கதி.

“தெள்ளியவாயில் அமுதஜூறல் தெளிவுமலுடைய சிறியான்” என்று சப்தார்த்தமாய், “வந்து காண்மின்கள்” என்னுமளவுக்கும் கருத்தருளுகிறார் (கண்ணுக்கித்யாதி). கேட்ட பெருங்கூட்டத்திலே நீயும் எங்களைப்போலே

பெரியதிருமொழி, க0-ப, எ-தி, ச-பா, மைநம்புவேல்கண். கஅங்ங

ளும். “இத்தயிரும்பாலும் பாழ்போகாமே ஒருபிள்ளைவேனுமென்
றன்றோ நீபெற்றது. அவன் இப்போது அமுதுசெய்தானாகில் நீ
இப்படிபடுகிறதென்” என்ன; (பேதையேனென் செய்கேனே) “அவ
னுக்கு இது ஸாத்தியா தொழியில் செய்வதென்” என்றன்றோ
அஞ்சுகிறது நான். .... (ங)

மூ;—

மைநம்புவேல்கண்நல்லாள் முன்னம்பெற்றவளாவண்ணநன் மா
தன்நம்பிநம்பியுமிங்கு வளர்ந்த தவனிலைசெய்தறியான் [மேனி
பொய்ச்சம்பிபுள்ளுவன் கள்வம்பொதியறைப் போகின்றவாதவழந்திட்டு
இந்நம்பிநம்பியா ஆய்ச்சியர்க் குய்வில்லை யென்செய்கேனென்செய்கேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மை நம்பு	அஞ்ஜனமணிந்த	இவை	இவ்வாறான தீம்புகளை
வேல்	வேல்போன்ற	செய்தறியான்	செய்த தில்லை;
கண்	கண்களையுடையளாய்,	பொய் நம்பி	பொய்யால் குறைவற்ற
நல்லாள்	ஆத்ம குணங்களை யு டையளான தேவ கிப் பிராட்டி.	பொய்யால்	வனாய்
பெற்ற	பெற்ற	புள்ளுவன்	வஞ்சகரில் தலைவனாய்
வளாவண்ணம்	சங்க (சங்க) த்தின் நிற த்தை யுடைத்தாய்	கள்வம்	கள்வத்தனத்துக்கு
நல்	விலகலுண்டாய்	பொதியறை	ஒரு கொள்கலமாயிருந் துள்ள இக்கண்ணபி ரான்,
மா	மாண்மையை யுடைத் தான		(தான் களவு செய் யாதவன் போலே)
மேனி	திருமேனியை யுடைய	தவழந்திட்டு	தவழந்து
தன்நம்பி நம்பி நம்பி மூத்தபிரானும்		போகின்ற ஆ	போகிறபடிஎன்தான்!;
யும்		இந்நம்பி	நிரபேக்ஷண இவன்
முன்னம்	முற்காலத்திலே	நம்பியா	(இப்படி தீம்பால்) பூர் ணமும் போதைக்கு
இங்கு	இவ்வாய்ப்பாடியில்	ஆய்ச்சியர்க்கு	(அபலைகளான) இடை ச்சிகளுக்கு
வளர்ந்தது	வளர்ந்ததுண்டு;	உய்வு இல்லை	உஜ்ஜீவிக்கவழியில்லை;
அவன்	அவன்	என்செய்கேன்	என்செய்கேனே. (ச)

வெண்ணெய்க்காக முறையிடப்போமோ? என்ன; “அதுவன்று என்கருத்
து” என்று சொல்லுகையிலே தாத்பர்யம் “பேதையேனித்யாதிக்கு” என்
றருளுகிறார் (இத்தயிருமித்யாதி). ... .. (ங)

கஅகஅ பெரியதிருமொழி, க௦-ப, எ-தி, ௫-பா, தந்தைபுகுந்திலன்.

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (மைநம்பித்யாதி) மைபற்றின் - அஜ்ஜநம் பற்றின் வேல்போலேயாயிற்றுக் கண்ணில் † கருமையும் புகருமிருக்கிறபடி. அவ்வளவல்லாத ஆத்மகுணத்தையுடையவள்பெற்ற. (வளைவண்ண நன்மாமேனி) சங்கவாண்னாயிறே நம்பிமுற்ற பிரானிருப்பது. தன்தமையன் தீம்பால் குறையற்றொருவனிறே. அவன் முற்காலத்திலே இங்கு விளையாடித்திரியும்போது நாங்கள் இப்பாடுபட்டறியோம்.

(பொய்நம்பி) பொய்யால் குறைவற்றிருக்கிறவன். (புள்ளுவன்) கண்ணி வைப்பாரைப்போலே கடைகிறபோதேதுடங்கி “இவர்கள் எங்கேவைப்பார்களோ?” என்று அடியொற்றிக்கொண்டு திரியாநிற்குமாயிற்று. (கள்வம்பொதியறை) களவிட்டு வைக்கைக்கொரு கொள்கலம். (போகின்றவாதவழிந்து) இக்களவைச்செய்து தானல்லாதாரைப்போலே தவழாநிற்கும். (இந்நம்பி நம்பியாலாய்ச்சியர்க்குய்வில்ல) நிரபேக்ஷனை இவன் இவனை, இவ்வூரில் இடைச்சிகளுக்கு உஜ்ஜீவிக்கவிராகில்லை. (என்செய்கேனித்யாதி) இவர்கள்கீழே எங்ஙனே நான் இவ்வூரில் குடிகிடக்கும்படி. .... (ச)

மூ;—

தந்தைபுகுந்திலன் நானிங்கிருந்திலேன் தோழிமாராருமில்லை சந்தமலர்க்குமுலாள் தனிபேவ்ளையாடு மீட்குறுகிப் பந்துபறித்துத் துகில் பற்றிக்கீறிப் படிநன்படினு செய்யும் நந்தன்மதலைக்கிங்கென் கடவோம் நங்காயென் செய்கேனென்செய்கேனோ?

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (மையித்யாதி) கீழில்பாட்டிலே யசோதைப் பிராட்டி கீழையகத்துநங்கைக்கு உத்தரமாம்படி எல்லாரையும் பார்த்துத் தானும் இழந்தபடி சொல்லிவிட்டார்; அத்தைக் கேட்டுக் கீழையகத்து நங்கை மறுமாற்றம் காணாமையாலே, வாய்வந்தபடி பழித்துக்கொண்டு நம்பிமூத்த பிராணைக்கொண்டாடி, “இனி ஒருத்தருக்கும் இங்கேயிருந்து பிழைக்கவரகில்லை” என்று கொண்டு, வெறுத்துக்கொள்ளுகிற படியைத் தாமதுபவிக்கிறா ரென்று ஸங்கதி.

“நல்லான்” என்றதுக்கு - தாத்பர்யம் (அவ்வளவித்யாதி).

(கண்ணிவைப்பார்) வலைவைப்பார். (இவர்கள்) ராமக்ருஷ்ணர்கள். (ச)

† (பா) பெருமையும் கூர்மையும்.

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௫-பா, தந்தைபுகுந்திலன். ௧௮௩௯

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நங்காய்	பூர்ணையான யசோதா	இடம்	ப்ரதேசத்திலே
தந்தை	ய்! (இப்பெண்பிள்ளையின்)	குறுகி	சென்றுகிட்டி, (அவள்
புகுந்திலன்	தமப்பனார் [லர்; பந்து	பறித்து	பந்தை [புகுந்த]
நான்	வீட்டில் ப்ரவேசித்தி	துகில்	பறித்தும்
இங்கு	(தாயான) நானும்	பற்றிக்கீறி	பரியட்டத்தை
இருந்திலேன்	இந்த வீட்டில்	பிடித்துக் கிழித்தும்	(ஆகஇப்படிப்பட்ட)
தோழிமார்	இருந்தேனில்லை;	படிநூ	தீம்புகளை
ஆரும்	தோழிமார்களில்	செய்யும்	செய்யாநின்ற
இல்லை	ஒருத்தியும்	படிமன்	தூ(ஈ)ர்த்தனய்
சந்தம்	(அருகில்) இருந்திலன்;	நந்தன்மதலைக்	நந்தகோபர் குமாரனா
மலர்	பரிமளம்மிக்க	கு	ன கண்ணனிடை
குழலான்	பூக்களாணிந்த	இங்கு	யாட்டத்திலே
தனியே	மயிர்முடியை யுடைய	என்கடவோம்	இவ்விடத்தில்
விளையாடும்	என் பெண்பிள்ளை	என்செய்யக்கடவோம்;	என்செய்கேன்! என்செய்கேனோ?(௫)

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) சொன்னபடியே தலைக்கட்டிற்று. இவர்கள் தமப்பனார் புகுந்திலர்; நானும் இங்கிருந்திலேன்; (தோழிமாராருமில்லை) கூட்டிக்கொடுக்கைக்குத் தோழி மாருமில்லை. இவன்தான் பெண்பிறந்தார் தனியே விளையாடுமிடம்

அந்;—அஞ்சாம்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் கீழையகத்து நங்கைமுறையிட்டுக் கொண்டிருக்கச்செய்தே ஏதேனும் சொல்லி, அசலகத் தார் ஏதேனும்பேசக்கேட்க மாட்டாத வந்தயசோதைப்பிராட்டியோடே மற் றும் அசலகத்தொருத்தி பெண்ணைக்களவு கண்டபடியைச்சொல்லி முறைப் பட அத்தசையை யு மதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பாட்டில் ப்ரமேயத்தையெல்லாம் கடாக்கித்து, கீழ்ப்பாட்டில் “ஆய்ச்சி யர்க்கு உய்வில்லை” என்றதும் திருவுள்ளத்திலோடி வ்யாக்யாதாவின் ஈடு பாடாகத் தாத்பர்யம் (சொன்னவித்யாதி). “இங்கென்கடவோம்” என்று பஹுவசநமாயிருக்கையாலே தன் பெண்ணைப் படுத்தினபடி எல்லார்க்கு மொக்கு மென்கிறாளாகையாலே அருளுகிறார் (இவர்களென்று); - பெண்க ளென்றபடி. ... .. (௫)

கஅசௌ பெரியதிருமொழி, கௌ-ப, எ-தி, சு-பா, மண்மக்கேள்வன்.

பார்த்துக்கொடுத்திரியும். அவர்களோடே சென்றுகிட்டிப் பந்தைப் பறித்தும், பரியட்டங்களைக்கிழித்தும். (படிதன்) பின்பு சொல்ல வொண்ணாதபடி களவுசெய்யும். (நந்தன்மதலைக்கு) ப்ரபுக்கள் கீழ் குடியிருக்க வொண்ணாதே ஸாதுக்கருக்கு. .... (௫)

மூ;—

மண்மக்கேள்வன் மலர்மங்கைநாயகன் நந்தன்பெற்றமதலை அண்ணலிலைக்குமுலாதி நம்சேரிக்கே† யல்லில்தான் வந்தபின்னைக் கண்மலர்சோர்ந்து முலைவந்துவிம்மிக் கமலச் செவ்வாய்வெருப்ப என்மகன்வண்ணமிருக்கின்றவா நங்கா யென்செய்கே னென்செய்கேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நங்காய்	பூர்ணயான யசோதா	வந்தபின்னை	வந்தபிறகு,
மண்மகள்	பூபூமிப்பிராட்டிக்குய்!	கண்மலர்	நயநகமலமானது
கேள்வன்	வல்லபனாய்,	சோர்ந்து	மிகவும் வதங்கி
மலர்மங்கை	தாமரைமலரில் திருவ	முலை	முலைகளானவை
	வதரித்தருளின பூ	வந்து விம்மி	நெறித்துக்கிளர்ந்து
நாயகன்	நாயகனாய், [தேவிக்கு	கமலம்	தாமரைபோலே
நந்தன்	பூநந்தகோபர்	செம்	சிவந்திருந்துள்ள
பெற்ற	பெற்ற	வாய்	அதரமானது
மதலை	சிறுப்பிள்ளையாய்,	வெருப்ப	(ஆத்தஸாரமாய்ப் போ
அண்ணல் தா	ஸர்வசேஷியான கண்		கையாலே) வெரு
ன்	ணபிரானுவன்,		மையைக் காட்ட
இலை	இலையாலான	என் மகள்	என்னுடைய பெண்பி
குழல்	முரளியை	வண்ணம்	நிறமானது [ள்ளையின்
ஊதி	ஊதிக்கொண்டு	இருக்கின்றஆ	(வைவரண்யப்பட்டு)
அல்லில்	இரவில் [ற		இருந்தபடி பாராய்;
நம் சேரிக்கே	நம்முடைய சேரியே	என் செய்கேன்!	என்செய்கேனே.

வ்யா.—ஆரூம்பாட்டு. (மண்மகளித்யாதி) தாய்மாரும் தாய்

அநு;—ஆரூம்பாட்டு. (மண்மகளித்யாதி) கீழை அசலகத்தாள் பூசலி ட்டாள்; அப்போதே அசல்சேரியில் நங்கை தன்மகளிருக்கின்றவற்றைச் சொல்லிக்கூப்பிட, அந்தத் தசையைடைந்து அதுபவிக்கிரூரென்று ஸங்கதி.

அசல்சேரியானவளுக்கு பூபூவல்லபனென்னுமது தெரிந்தபடியென் னென்ன; அதுக்கு இரண்டுவகையாக வருளுகிரூர் (தாய்மாரித்யாதி). தாலா

† (பா) அல்லுற்றன்.

மாரோடு ஒருகோவையாயிருப்பாரும் உகக்கும் பாகரம். “மண் மகள்நாதனே? மாமலரான் நாயகனே?” என்றாயிற்று உகப்பது. அன்றிக்கே, ப்ரணயதா(ஞ)ரையில் அவர்களுக்கு தேசிகனானவன்கி டர் இவளை இப்படிப்படுத்தினுன்னவமாம். (நந்தன்பெற்றமதலை) அதுக்குமேலே பிறப்பாலுண்டான ஏற்றம். (அண்ணல்) தன்னு டைய சேஷித்வத்தைக்காட்டி எல்லாரையும் எழுதிக்கொண்டிருக்கு மவன். (இலைக்குழலாகி) குழலையும் ஊதிக்கொண்டு ராத்ரியிலே வந்தபின்னை. (கண்மலர்சோர்ந்து) ஸம்போகாநந்தரம் விளைந்த கலவிக்குறிகள். (கமலச்செவ்வாய்) தாமரைபோலேயிருக்கிற அதர மானது. (வெளுப்ப) வெளுத்த என்றபடி. (என்மகள்வண்ணம்) இவள்நிறம் பெறுகைக்கு நான் எத்தைச்செய்வேன். .... (சு)

மூ;—

ஆயிரங்கண்ணுடை யிர்திரனாகக் கன்றாயர் விழுவெடுப்பப் பாசனநல்லன பண்டிகளால் புகப்பெய்தவதனையெல்லாம் போயிருந்தங்கொரு பூதவடிவுகொண் டென்மகனின் றுநங்காய் மாயனதனையெல்லாம்முற்ற வாரிவளைத்துண்டிருந்தான் போலும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	நங்காய்!— ;	இன்று	இன்றையதினம்
அன்று	முற்காலத்தில்	அங்கு	அவ்விடத்தில்
ஆயர்	இடையர்கள்	போயிருந்து	போயிருந்து,
ஆயிரம் கண்	ஸஹஸ்ராக்ஷனான	ஒரு	அப்புதமான தொரு
உடை		பூதம்	பூதத்தின்
இந்திரனாருக்கு	தேவேந்த்ரனுக்காக	வடிவுகொண்டு	வடிவைப்பூண்டு
விழியு எடுப்ப	அந்தத்தினால்உத்ஸவம்	மாயன்	(அமுது செய்தருளி
	செய்வதற்கு		ன) ஆய்சர்யசேஷ
நல்லன	நல்லவையான	உன்மகன்	உன் பிள்ளையானகண்
பாசனம்	பாத்ரங்களிலே (சேமி		ணன்,
	த்து வைத்து)	அதனை எல்லா அந்த அந்நராசி முற்	
பண்டிகளால்	வண்டிகளாலே	ம் முற்ற	றும்
புகப்பெய்த	கொண்டுவந்து தள்ளப்	வாரி	(கைகளால்) வாரி
	பட்ட	உண்டு	அமுது செய்து
அதனை எல்லா அந்த அந்நராசி யடங்		வளைத்திருந் (அல்லாதாரைப்போலே)	
ம்	கலும்,	தான்போ	குழந்து கொண்டிருந்
		லும்	தான்போலும். (எ)

ட்டுப் பாட்டுப்பாடும்போது பிள்ளை இங்ஙனஞ்சொல்லுவாரென்று கருத்து. (சு)

கஅசஉ பெரியதிருமொழி, க0-ப, எ-தி, அ-பா, தோய்த்ததயிரும்.

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (ஆயிரங்கண்ணித்யாதி) தான் ஆயிரங் கண்ணையுடையனாகையாலே இதரவிஸஜாதியனாய், தான் தேவபோ நியிலே பிறந்தவனாய், அத்தாலே தூர்மானியாயிருக்கிறவனுக்கு இடையர் உதஸவமாகப்போத்தி நல்ல பா (ஞ) ஜநங்களிலே சோற் றையெடுத்து சகடத்தாலே கொடுவந்துதள்ள, அத்தையடங்கலும் “கோவர்த்தநோஸி” என்று தான் அமுதுசெய்த ஆஸ்சர்யசக்தி யுத்தன். (அதனையித்யாதி)அத்தையடங்கலும் அமுது செய்தானாய், அல்லாதாரைப்போலே இருந்தானாயிற்று. .... (எ)

மூ;—

தோய்த்ததயிரும் நறுநெய்யும்பாலு மோரோருடம் துற்றிடுமென்று ஆய்ச்சியர் கூடி யழைக்கவும் நானிதற்கென்கியிவனை நங்காய் சோத்தம்பிரானிவை செய்யப்பெறு யென்றிரப்பனுரப்பகில்லேன் பேய்ச்சிமுலையுண்டபின்னை யிப்பின்னையைப் பேசுவதஞ்சுவனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	நங்காய்!—		
தோய்த்த	“தோய்த்து வார்த்த	ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகளடைய
தயிரும்	தயிரையும்	கூடி	திரளாகக்கூடி
நறு	(புதிதாக உருக்கப்	அழைக்கவும்	கூப்பிடச்செய்தேயும்
	பட்டு) பரிமளித	நான்	(அவனைப்பெற்ற தா
நெய்யும்	நெய்யையும் [மான		யான்) நான்
பாலும்	பாலையும்	இதற்கு	இந்தச்செயலுக்கு
ஒரோருடம்	ஒவ்வொரு தடாக்களி	என்கி	சுடுபட்டு,
	னின்றும்		(அநந்தரம்)
துற்றிடும்	(கண்ணபிரான்) அமுது		
என்று	செய்துவிடுவன்” என்று		

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (ஆயிரமித்யாதி) அசலகத்தாரும் அசல்சேரியா ரும் எல்லாரும் ஏககாலத்திலே முறைப்பட்டபடியைக்கண்டு, “என்னபுதுமை, நீங்களும் பின்னாபெற்றதில்லையோ? என்மகனித்தனை செய்யவல்லனோ?” என்றுயசோதைப் பிராட்டிசொல்ல, அத்தைக்கேட்டு எல்லாரும் ஒருமிட்டா ய்ச் சேர்ந்து, “பருப்பதத்தை யுண்டவனன்றோ? அவன் செய்யமாட்டாதது மொன்றுண்டோ?” என்கிறவர்கள்படியாலே, அதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(பாஜநங்களிலே)- பாத்ரங்களிலே. “பூதவடிவுகொண்டு” என்றவநந்த ரம் “உண்ட” என்றுசேஷம். ... .. (எ)

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௮-பா, தோய்த்ததயிரும். ௧௮௪௩.

இவனை	இப்பிள்ளையை நோக்கி	(இப்பிள்ளையானவன்)	
பிரான்	“உபகாரகனே!	பேய்ச்சி	பூதனையின்
சோத்தம்	உனக்கோரஞ்ஜலி;	முலை	(விஷமிஸ்ரமான) மு
இவை	இவ்வாறானதீம்புகளை		லையை
செய்யப்பெறு	(இனி) செய்யாதொழி	உண்டபின்னை	அமுதுசெய்தபின்பு,
ய்	யவேணும்”	இப்பிள்ளையை	இப்பிள்ளையிடையாட்
என்று	என்று அநுநயம்பண்		டத்திலே
	ணிக் கொண்டு	பேசுவது	பொடிந்து வார்த்தை
இரப்பன்	(காலப்பிடித்து) ப்ரா		சொல்லுவதைப்
	ரத்திப்பேன்;		பற்றி
	(அத்தனைபோக்கி)	அஞ்சுவனே	மிகவும் பயப்படாநின்
உரப்பகில்லென்	சிறிப்பேசமாட்டுகிற		றென். (அ)
	லென்;		

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (தோய்த்தவியாதி) நின்ற நின்ற அவ ஸத்தைகள்தோறும் சேஷியாதபடி பண்ணினாயிற்று. தோய்த்து அட்டின தயிரையும், புத்துருக்கு நெய்யையும், நெய்வாங்குகைக்கு யோக்யமானபாலையும் சேஷியாதபடியாக அமுது செய்யுமென்று ஆய்ச்சியரெல்லாரும் கூப்பிடச்செய்தேயும். (நானிதற்கென்கி) நான் இதுக்கீடுபட்டு, இவனை ஆக்ரஹியாதே (பிரானே சோத்தம்) “இங்ஙனே செய்யலாகாதாகாண்” என்றும் இரவாநிற்பன். என்செய்ய, உன்மகனாபின்பு நிக்ரஹிக்கலாகாதோவென்ன; இவன் பூதனை யுடையமுலையை அமுதுசெய்தபின்பு என்னுடைய பிள்ளையென்றி ருக்க அஞ்சுவன். .... (அ)

அந்;—எட்டாம்பாட்டு. (தோய்த்தவியாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே எல்லா ரும்கூடி, “இந்த்ரனுக்கிட்ட சோற்றையெல்லாமுண்டவனுக்கு இவ்வூர்பால் வெண்ணெய் முதலானவை சேஷிக்க விரகுண்டோ? தீம்பிலே கைவளரும் படி பண்ணினாய் நீயன்றோ” என்று கூசலிட, அத்தையெல்லாம்கேட்டு ஆர வாரமடங்கவிட்டு எல்லாரும் கேட்கும்படி அதிலே ஒருத்தியைப்பார்த்துப் “பேய்முலையுண்டவனை நான்உரப்பஅஞ்சுவன், இங்குஎன்னைக் குற்றம்சொல் லவேண்டா” என்ற அவன் தாயாயநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(நின்றநின்ற அவஸத்தைகள்) என்றது - ஒருகவ்யத்துக்கே தயிராகை முதலானவெல்லாத் தகைகளென்கை. (அட்டின) வார்த்த. (ஆக்ரஹியாதே) கோபியாதே. ... (அ)

கஅசச பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, கூ-பா, ஈடுமவலியுமுடைய.

மு;—ஈடுமவலியுமுடையவிந்நம்பி பிறந்தவெழுதிங்களில்
 ஏடலர்கண்ணியினுனை வளர்த்தி யமுனைநீராடப்போனேன்
 சேடன்திருமறுமார்வன் கிடந்துதிருவடியால் மலைபோல்
 ஒடும்சகடத்தைச்சாடியபின்னை யுரப்புவதஞ்சுவனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஈடும்	சரீரபலத்தையும்	திரு	பிராட்டியையும்
வலியும்	மிடுக்கையும்	மறு	மூர்வதஸத்தையும்
உடைய	உடையறைய	மார்பன்	திருமார்விலே உடை
இந்நம்பி	பூர்ணனான இப்பிள்ளை		யானை இவன்,
பிறந்த	அவரித்த	மலைபோல்	ஒருமலைபோலே
எழுதிங்களில்	ஏழாமாஸத்திலே,	ஒடும்	ஊர்கின்ற
ஏடு	இதழ்களானவை	சகடத்தை	(அஸுராவிஷ்டமான
அலர்	அலராரின்றுள்ள		சகடத்தை
கண்ணியினு	மாலையாலே அலங்கரிக்க	கிடந்து	தான் கிடந்த கிடை
னை	கப்பட்டுள்ள இப்		மாறுதே
	பிள்ளையை	திருவடியால்	திருவடியாலே
வளர்த்தி	(குளிப்பாட்டித்) தூங்	சாடியபின்னை	முறித்துத் துகளாக்கி
	கப்பண்ணிவிட்டு,		ன பிறகு
யமுனை	யமுநாததியிலே	உரப்புவது	(இவனைச்) சிறிப்பேசு
நீராட	நீராடுவதற்காக		ம்விஷயத்திலே
போனேன்	போனேன்;	அஞ்சுவன்	பயப்படாநின்றேன். (க)
சேடன்	மிகவும்இளையறைய		

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஈடுமித்யாதி) கனமுடைமையும்
 மிடுக்குமுடைய இப்பிள்ளை ஏழாமாஸத்திலேகுளிப்பாட்டிச்செவ்வி
 யுடைத்தான மாலையைச்சூட்டி வளர்த்திவைத்துப்போனேன், யமு
 நையிலே நீராட. (சேடன்) அத்யந்த சைசுவத்தையுடையவன்; இவ

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஈடுமித்யாதி) எல்லாரும்கூடி “பேய்ச்சிமுலை
 யுண்டத்தை நினைத்தஞ்சுவன்” என்றும்; பிள்ளையனுடைய ஜீவநாத்ருஷ்ட
 த்தாலே அவன் முடிந்தான்; அத்தைக்கண்டு நீ அஞ்சுகைக்குப் போருமோ
 வென்ன; அது ஒன்றுமேயோ? சகடுதைத்தபடியைக் கேளுங்கோடுளென்கிறு
 டென்று ஸங்கதி.

(கனமுடைமை)-காயபலம். (மிடுக்கு)-பராபிபவநஸாமர்த்த்யம். (ஏடு)-
 தளமாய், (அலர்)புஷ்பமாய், இப்படி விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (செவ்வியத்
 யாதி). ... .. (க)

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௦௧-பா, அஞ்சுவன். ௧௮௪௫

ன் செய்யும் செயல்களடைய ஸர்வேஸ்வரனோடொக்கும். (திருவடி யால்) திருவடிகளாலே மலைபோலே ஊருகிற சகடத்தைச்சாடித்து களாக்கினபின்பு இவனைப்பொடிய அஞ்சுவன். .... (௧)

மூ;—

அஞ்சுவன்சொல்லி யழைத்திட நங்கைகளாயிர நாழிநெய்யை பஞ்சியமெல்லடிப்பிள்ளைகளுண்கின்ற பாகந்தான் வையார்களே கஞ்சன்கடியன் கறவெட்டுநாளி லென்கைவலத்தாதுமில்லை நெஞ்சத்திருப்பனசெய்துவைத்தாய்நம்பீ யென்செய்கேனென்செய்கேனோ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நங்கைகள்	பூர்ணைகளான பெண் கள்!	கடியன்	மிகவும் க்ரூரனாயிராநீ ன்றான்;
சொல்லி	(இவன் செய்த தீம்புக ளைச்) சொல்லி	கறவு	(அவனுக்குக் கட்டவே ண்டிய)கப்பமானது
அழைத்திட	(இவனை) அழைக்க	எட்டுநாளில்	எட்டு நாளைக்குள் கட் டவேண்டுமப்படி ன்
அஞ்சுவன்	பயப்படாநின்றேன்;		மீயித்தது;
நம்பீ	கண்ணபிரானே!	என்	எனக்கு
பஞ்சியம்	பஞ்சபோலே	கைவலம்	கைமுதல்
மெல்	மருதுவான	ஆதும் இல்லை	ஒன்றுமில்லை;
அடி	அடிகளையுடைய		(ஆனபின்பு)
பிள்ளைகள்	(உன்னோடொத்த ஆ யிரம்) பிள்ளைகள்	நெஞ்சத்திருப் (என்னுடைய) நெஞ் பன	சிலபுண்பட்டிருக்கு மடியான கார்யங் களை
உண்கின்ற	புஜியாநின்ற	செய்துவைத் பண்ணிவைத்தாய் ;	
ஆயிரநாழிநெ ய்யை	ஆயிரநாழிகளிலே நி றைக்கப்பட்டநெய் யில்	தாய்	
பாகந்தான்	பாதிபாகத்தையும்	என்செய்கேன் என்செய்கேனோ. (௧௦)	
வையார்கள்	சேஷித்து வைக்கிறவர்		
கஞ்சன்	கம்ஸனானவன் [கள்];		

அநு;—பத்தாம்பாட்டு. (அஞ்சுவனித்யாதி) கீழ் இரண்டு பாட்டிலும், பிள்ளைச் செவ்வைக் கேட்டடைக்கேட்டுத் தாங்களெல்லாரும் முகங்களைப்பார்த்துக்கொண்டு இனி மறுமாற்றமுண்டோ வென்று திகைத்திருக்க, அவர்க ளெல்லாரையும் பார்த்து, “நீங்கள் எது சொல்லிலும், இவனைக்கூப்பிட நான் அஞ்சுவன்;” என்று நிருத்தரமாகச்சொல்ல, எல்லாரும் “இப்படியுண்டோ? உனக்குக் கட்டவுமடிக்கவும் எளியனாயிருக்க, உரப்ப அஞ்சுவன்” என்கிற,

கஅசக பெரியதிருமொழி, க0-ப, எ-தி, கக-பா, அங்ஙனும்.

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (அஞ்சுவன் சொல்லியழைத்திட)
 (பஞ்சியமித்யாதி) பஞ்சபோல ம்ருதுவான அடியையுடையாயிரு
 க்கிற பிள்ளைகள் ஆயிரநாழி நெய்யை உண்கிறவிடத்தில் பாதியும்
 சேஷியாதபடியாயிற்று புஜித்தது. (கஞ்சன்கடியன்) கம்ஸனான
 வன் சாலக்கொடியவன். (கறவெட்டுநாளில்) கறவென்று-இறைக்
 குப்பேர். எட்டுநாளில் இறை இடையர் பாவிருக்கக் கடவதாயிரு
 க்குமிறே. (என்கைவலத்தாதுமில்லை) எனக்குக் கைம்முதலொன்று
 மில்லை. அன்றிக்கே, என்கையில் பலமில்லை என்னவுமாம். (நெஞ்
 சத்திருப்பன செய்துவைத்தாய்நம்பி) என் நெஞ்சுப்புண்மாறாதபடி
 யாகப் பண்ணினாய்; நான் இக்கார்ஹஸ்த்தய தர்மத்வத எங்ஙனே
 அதுஷ்ட்டிக்கும்படி. .... (க0)

மூ;—

அங்ஙனும் தீமைகள் செய்வர்களேரநம்பி ஆயர் மடமக்களைப்
 பங்கயநீர்குடைந்தாடுகின்றார்கள்பின்னே சென்றொளித்திருந்து
 அங்கவர்பூந்துகில்வாரிக்கொண்டிட டரவேரிடையாரிரப்பி
 மங்கசைநல்லீர்வந்துகொள்மினென்று மரமேறியிருந்தாய்போலும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நம்பி	கண்ணபிரானே !	செய்வர்களோ செய்யக் கடவதோ?;	
ஆயர்	இடையர்களுக்கு	பங்கயநீர்	தாமரைப் பொய்கை
மடம்	பவ்யைகளான	குடைந்து	அவகாஷித்து [யிலே
மக்கள்	பெண்கள் திறத்திலே	ஆடுகின்றார்கள்	நீராடப்புக்க ஸ்திரீக
அங்ஙனும்	அப்படியுங்கூட		ளுடைய
தீமைகள்	தீம்புகளை		

விதில் நாம் குடிவாங்குமித்தனை. பெண்களைப் புடைவைகளை உரிவது
 முதலான தீமைகளுக்கு ஒரு கணக்கில்லையென்று முறைப்படி, அவர்களை
 விட்டு அவர்கள் முன்னே தன்பிள்ளையை ந்யமிக்க ஒருப்படுகிறார் மேல்நாலு
 பாட்டென்று ஸங்கதி.

சோறே அறம்செய்யும் நந்தகோபாலன்பிள்ளையாகையாலே "நீதான்*தன்
 நேராயிரம் பிள்ளைகளல்லது உண்பதில்லை; அவர்களுல்லார்க்கும்-ஆயிரநாழி
 நெய்யைத்தாராதே தீராதது; அவர்களுண்ணும்போது சேஷித்ததை யாகிலும்
 இறைக்குக்கூட்டிவைக்கவிரகில்லை. கொண்டுவிற்றைக்குக்கைம்முதலுமில்லை;
 நீயோ என்னகத்திலே இத்தனை தீம்புசெய்கிறாய்" என்று வெறுக்கிறுநென்று
 விவகரித்து உட்கருத்தருளுகிறார் (என் நெஞ்சித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௧௨-ப, ௭, அச்சந்தினைத்தினையும். ௧௮௪௭

பின்னெசென் பின்னே போய்	இரப்ப	(தந்தாம் பரியட்டங்களை) யாசிக்க,
ஹ		
ஒளித்திருந்து மறைந்து கொண்டிரு	நல் மங்கைமீர்	“அழகிய பெண்களாள்!
அங்கு அவ்விடத்தில் [ந்து	வந்து	நானிருக்கு மிடமேற
அவர் அந்த ஸ்திரீகளுடைய		வந்து
பு அழகிய	கொண்மின்	உங்கள் துகில்களைப்
ததில் பரியட்டங்களை யடை		பெற்றுப்போங்கோ
வாரிக்கொண் வாரிக்கொண்டு, [ய		ள்” [ண்டு
டிட்டு		
(அவ்வளவிலே)	என்று	என்று சொல்லிக்கொ
அரவு ஏர் அரவு போலே நுண்	மரம்	மரத்தினுச்சியிலே
ணிதான	ஏறியிருந்தாய் ஏறியிருந்தாய்.	
இடையார் இடையையுடைய அ	போலும்	(௧௧)
ப்பெண் பிள்ளைகள்		

வ்யா;—பதினொரம்பாட்டு. (அங்ஙனுமிய்யாதி) சொல்ல
வொண்ணாதபடியான தீம்புகளை விளைக்கக்கடவதோ? ஒரு குடியி
லே பிறந்த பெண்பிள்ளைகளைச்செய்யும் தீம்பு. தாமரைப் பொய்கை
யிலே சென்று ஒளித்திருந்து அவர்களுடைய பரியட்டங்களையடை
ய வாரிக்கொண்டு. (அரவேரிடையாரித்யாதி) அரவுபோலே நுண்
ணிய இடையையுடைய ஸ்திரீகள் இரக்க, (மங்கைநல்லீர்துகில்
கொண்மினென்று மரமேறியிருந்தாய்போலும்) வேணுமாகில் இங்
ஙனே ஏறிவாங்கிக்கொள்ளுங்கள் என்றிருந்தாய். .... (௧௧)

மூ;—

அச்சந்தினைத்தினையுமில்லையிப்பிள்ளைக் காண்மையுச்சேவகமும்
உச்சியில்முத்திவளர்த்தெடுத்தேனுக்குரைத்திலன்தானின்றுபோய்
பக்கிலைப்பூங்கடம்பேறி விசைகொண்டுபாய்ந்துபுக் காயிரவாய்
நச்சமுல்பொய்கையில்நாகத்தினோடுபிணங்கிநீவந்தாய்போலும். (௧௨)

௮௫;—பதினொரம்பாட்டு. (அங்ஙனுமிய்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “என்
செய்கென்” என்று தன்னைப்பார்த்துவேறேயும் சிலரைப்பாரர் அச்சம்தோற்ற
நிற்க, அந்தரம் நங்கைகள் சொன்ன தீம்புகளைத்தான் சொல்லி இப்படி
செய்ய வடுக்குமோ வென்று கேட்கிறுளென்று ஸங்கதி.

(செய்யும் தீம்பு) என்றவந்தரம் “எதென்று” என்று சேஷம்; இது
க்கு “கொள்ளுங்களென்று, இருந்தாய்” என்றத்தோடே அவ்வயம். (௧௧)

கச்சு அபெரிய திருமொழி, கஉ-ப, எ-தி, கஉ-பர, அச்சந்தினைத்தினையும்

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
இப்பிள்ளைக்கு இந்தப்பிள்ளைக்கு		பூ	பூத்துக்கிடந்த [றி
தினைத்தினை ஈஷத்தம்		கடம்பு ஏறி	கடப்பமரத்தின்மேலே
அச்சம் இல்லை பயமில்லை ;		விசைகொண்டு பெரியவேகத்தோடே	
ஆண்மையும் பெளருஷமும் [து ;		பாய்ந்துபுக்கு (மடுவிலே) ஏறப்பாய்ந்து,	
சேவகமும் சேவகப்பாடுமே யுள்ள		ஆயிரம் வாய் ஆயிரம் வாயாலும்	
உச்சியில்முத்தி உச்சிமோந்து		நச்சு அழல் விஷத்தை உமிழா நிற	
வளர்த்துஎதித் வளர்த்தெடுத்ததாயா		பானாய் [கிடக்கிற	
தேனுக்கு ன எனக்கு		பொகையில் நச்சுப் பொய்கையிலே	
தான் தான்		நாகத்தினோடு காளிய நாகத்தினோடு	
உரைத்திலன் (செய்யப்புகும் செய்		நீ இளம்பருவத்தனை நீ	
கைகளைச்) சொல்		பிணங்கி போர்செய்து	
லுகிறிலன் ;		வந்தாய்போலு வந்தாயோதான்.	
இன்று போய் இன்றைக்குப்போய்		ம்	(கஉ)
பச்சிலை பசுமையான இலைக			
ளை யுடைத்தாய்			

வ்யா;—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (அச்சமித்யாதி) பயமேகதேசமும் கூட வில்லை, இப்பிள்ளைக்கு. (ஆண்மையித்யாதி) ஆண்பிள்ளைத்தனமும் சேவகப்பாடுமேயாயிற்று உள்ளது. (உச்சியில்முத்தி) உச்சி மோந்து வளர்த்தெடுத்தேனுக்கு, ஒன்றுமுரைத்திலன்தான். இன்றுபோய், (பச்சிலையித்யாதி) திருவடிகளோடுண்டான ஸ்பர்ஸத்தாலே தழைத்துப் பூத்தகடம்பிலே ஏறிப்பெரிய வேகத்தாலே மடுவிலே ஏறப்பாடுங்கு; (ஆயிரவாயித்யாதி) ஆயிரம் வாயாலும் விஷத்தை உமிழாநிற்பானாய் தான் நச்சுப்பொய்கையிலே கிடக்கிற காளியினோடே பிணங்கி வந்தாய்போலே இருந்தது. .... (கஉ)

அநு;—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (அச்சமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே பொய்கையிலே பெண்களோடு பிணங்கிப்படியைச் சொல்லச்செய்தே, நச்சுப் பொய்கையிலே போனது ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய், அதுக்கு வயிறு மறுகியத்தைச் சொல்லி வெறுக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

“தினைத்தினை”-என்னத்தையென்னுமாபோலே, அல்பத்தைச்சொல்லுகிற தென்கிரார் (பயமித்யாதி). தினை-கூறுத்தரதாந்யம்; “இப்பிள்ளைக்கு” என்கையாலே நங்கைகளையும் ஒருகண்ணாலே பார்த்துச்சொல்லி, மேலே இவனை ஒருகண்ணாலே பார்த்துச் சொல்லுகிறுளென்று கொள்வது. ... (கஉ)

பெரியதிருமொழி, கர-ப, எ-தி, கந-பா, தம்பரமல்லன, கஅசுசு

மூ;—

தம்பரமல்லனவாண்மைகளைத் தனியேநின்றுதாம்செய்வரோ?
எம்பெருமானுண்ணைப்பெற்றவயிறுடையேனினியானென்செய்கேள்
அம்பரமேழமுதிருமிடஞ்ர லங்கனல்செங்கனுடை
வம்பவிழ்கானத் துமால்விடையோடு பிணங்கிநீவந்தாய்போலும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எம்பெருமான்	எனக்குப்பெருமையை	இனி	என்செய்கேன் ;—
	விளைவிக்கக் கடவ	அம்பரம் ஏழும் உபரிதந	லோகங்கனெ
	கண்ணனே!		ல்லாம்
தாம்	ஒரோ காரியங்களிலே	அதிரும்	அதிரும்படியாக
	யிழிவார்	இடி	முழங்காரின் றுள்ள
தம்பரம் அல்ல	தந்தாமால் செய்து த	குரல்	தவநியையுடைத்தாய்
ன	லைக்கட்ட வொண்	அனல்	நெருப்புப்போலே
ஆண்மைகளை	வீரச்செயல்களை[னாத	செம்	சிவந்த
தனியேநின்று	தனித்து நின்று	கண் உடை	கண்களை யுடைத்தாய்
செய்வரோ	செய்யக்கடவர்களோ?;	மால்	கறுத்திருந்துள்ள
உண்ணை	இப்படி அஸாத்யமான	விடையோடு	ரிஷபங்களோடே
	செயலைச் செய்கிற	வம்பு அவிழ்	மணம்மாறாதேறிய
பெற்ற	பெற்ற [உண்ணை		வஸந்தமான
வயிறுஉடையே	வயிற்றை யுடையளா	அங்கு கானத்து	அச்சோலைக்குள்ளே
ன்	ன		பிணங்கிநீவந்தாய்போலும். (கந)
யான்	நான்		

வ்யா;—பதின்மூன்றும்பாட்டு. (தம்பரமித்யாதி) ஒரோகாரிய
ங்களிலே இழிவார் தந்தாமால் செய்து தலைக்கட்டலாம் கார்யங்
களிலே யன்றோ இழிவது. (ஆண்மைகள்) ஒரோவொன்றையே

அநு;—பதின்மூன்றும்பாட்டு. (தம்பரமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் “நாகத்தி
னோடு பிணங்கி நீ வந்தாய்” என்னக்கேட்டு, நீ இதுக்கஞ்சுவேணுமோ? சிறுப்
பிள்ளையாயிருக்கச் செய்தே நான் நச்சுமுலையுண்டதாகச் சொன்னாயே, இவ்
விஷயம் எனக்கு ரஸ்யமானது ஆஜர்மஸித்தமென்று ப்ரஸித்தமா யிருக்கை
யாலே “விஷமேறாத ப்ரக்ருதி இவன்” என்று தேறியிருக்கலாமே யென்ன;
அதுவொன்றுமோ தேறியிருக்கைக்கு; மலைபோலே பெரியவிடைகளின்மேல்
விழுந்ததுக்கு நானென்செய்கே நென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

கார்யங்களை என்னவேண்டியிருக்க, “ஆண்மை” என்று விசேஷசப்தத்
தாலே சொல்லுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (ஒரோவென்று தொடங்கி).

கஅரு பெரியதிருமொழி, க0-ப, எ-தி, கச-பா, அன்னநடை.

தலைகாணவொண்ணாதபடியிருக்கை. (தனியே நின்று) நம்பி மூத்த பிரானோடே கூடநின்று செய்தானாகில் கண்ணெச்சில் வாராதபடி அவன் தலையிலே ஏறிடலாம். (தாம்செய்வரோ) தந்தாமையும் பார்க்கவேண்டாவோ? (எம்பெருமான்) உன்னைப்பெற்றவிதுவே அமையாதோ வயிற்றெரிச்சலுக்கு வேண்டுவது. நீ ஒருசெயலைச் செய்ய வேணுமோ? (அம்பரமேழும்) உபரிதநலோகங்கள் அதிரும்படியான த்வநியையுடைத்தாய், அகவாயில் மரமெல்லாம் தெரியும்படி நெருப்புப்போலே சிவந்தகண்ணையுடைத்தாயிருக்கிற வருஷப்பங்களோடு கூட நித்யவஸந்தமான சோலைக்குள்ளே பிணங்கிவந்தாய் போலே யிருந்தது என்கிறான். .... (கந)

மூ;—அன்னநடைமடவாய்ச்சி வயிறடித்தஞ்ச அருவரைபோல் மன்னுகருங்களிற்றருயிர்வவ்விய மைந்தனைமாகடல்சூழ் கன்னிநன்மாமதிள்மங்கையர்காவலன் காமருசிற்கலிகன்றி இன்னிசைமாலையோரேமூம்வல்லவர்க் கேதுமிடரில்லையே

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்னநடை	ஹம்ஸகதியையும்	மைந்தனை	மிடுக்கனான கண்ணபீ
மடம்	ஆத்மகுணத்தையு மு		ரான் விஷயமாக,
	டையளான	மாகடல்	அகழாகப் போரும்படி
ஆய்ச்சி	யசோதைப் பிராட்டி		யான கடலாலே
	யானவன்	சூழ்	சூழப்பட்டதாய்,
வயிறுஅடித்து	வயிற்றிலே அடித்துக்	கன்னி	ஸாஸ்வதமாய்
அஞ்ச	அஞ்சும்படி, [கொண்டு]	நல்	விலக்ஷணமாய்
அருவரைபோ	பெரியதொருமலைபோ	மா	அரணாகப் போரும்படி
ல்	லே		யான ஓக்கத்தையு
மன்னு	பொருந்தியிருக்கிற		டைத்தான
கரு	கருமையையுடைய	மதிள்	மதியையுடைய
களிறு	குவலமாட்டத்தின்	மங்கையர்	திருமங்கையி லுள்ளார்
ஆருயிர்	அருமையான உயிரை	காவலன்	நிர்வாஹகராய் [க்கு
உவ்விய	அபஹரித்த	காமரு	ஸத்ருஹனீயமான

(தலைகாண) எல்லகாண. வ்யாகக்க்யாத்ருவாக்யம் (நம்பியித்யாதி). (தந்தாமை) தன் னெளஞ்மார்யத்தை யென்கை. ... .. (கந)

பெரியதிருமொழி. ௧௦-ப, எ-தி, ௧௪-பா, அன்னநடை. ௧௮௫௧

சீர்	கல்யாணகுணங்களை யு	மாலைகளீரேழு சொல்மாலை யான பதி
	டையரான	ம் னன்கு பாசரங்களை
கலிகன்றி	ஆழ்வார் (அருளிச்செய்	வல்லவர்க்கு ஒதவல்லவர்களுக்கு யும்
இன்	இனிதான [த]	இடர் துன்பமானது
இசை	இசையையுடைய	ஏதும் இல்லை ஈஷத்துமில்லை. (௧௪)

வ்யா;—பதினாலாம்பாட்டு. (அன்னமித்யாதி) ஆகர்ஷகமான நடையையுடையளாய், ஆத்மகுணேபதையாயிருக்கிற யசோதைப் பிராட்டியானவள் வயிற்றிலே அடித்துக்கொள்ள. (அருவரை போல்) மலை கால்கொண்டு நடந்தாப்போலேயாய், கண்டார்கண்கள் பிணிப்படும்படியிருக்கிற ஆனையை முடித்துப் பொகட்டமிடுக்களை. (மாகடல்) கடலை அகழாகவுடைத்தாய் அரணாகப்போரும்படியான மதியையுடைத்தான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். (இன்னிசையித்யாதி) இத்திருமொழியை வல்லவர்களுக்கு யசோ

அந்;—பதினாலாம்பாட்டு. (அன்னமித்யாதி) இவ்வாழ்வாருக்கு யசோதைப்பிராட்டி தசைபிறந்து க்ருஷ்ணன் தீம்புகளையும் அதிமாதுஷ்சேஷ்டிதங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவிக்கும்போது, பத்தாம்பாட்டிலே நேரே அவனோடு வார்த்தை சொல்லுகையாலுண்டான அநுபவாதிசயத்தாலும், வயிறுமறுகும்படியான ஆண்மைகளையும் திருமேனினெளகுமார்யாதிகளையும் கண்டு வயிறுடித்துக்கொள்ளும்படியான ப்ரேமத்தாலும், கீழ்த்திருமொழிகளின் கணக்கிலே பத்துப்பாட்டாக வருளிச்செய்யும் கட்டளையும் மறந்தும் ஈரேழாக வறுஸந்தித்தாரென்று கண்டுகொள்வது.

கீழ்நெளகுமார்யத்துக்கு அஞ்சினபடிசொல்லி, இதில் வயிறுபிடித்தபடி சொல்லிற்றென்று ஸங்கதி. அந்தஅச்சம் தீரும்படிக்குக் குவலயாபீடத்தைக் கொண்டு பெருமிடுக்கைக்காட்டத் தெளிந்தவந்தரம், இத்திருமொழிக்குப் பலம்சொல்லுகிறாரென்று மேலுக்கு ஸங்கதி.

தீம்புகளைச்சொல்லிப் பழியிகிறபாட்டுக்கள் ஒரேமும், சேவகத்தைப் பேசுகைப்ராதர்யேந தோற்றும்படியான தோரேழுமாகப் பிரித்து “ஈரேழு மென்றார்” என்று விவக்ஷித்து, ப்ரக்ருதோபயுக்தமாக வருளுகிறார் (இத்திருமொழியை யித்யாதி). ... .. (௧௪)

ஜீயர்திருவடிகளை சரணம்.

கஅருஉ பெரியதிருமொழி, க0-ப, அ-தி, க-பா, காதில்கடிப்பிட்டு.

தைப்பிராட்டியுடைய அதுபவத்தில் குறைய அதுபவிக்கவேண்டா
வென்கிறார். .... (கச)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பத்தாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி

காதில் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—வெண்ணெயையும் பெண்களையுமொக்கக் களவுகாணு
மது தவிர்ந்து அவர்களும் கைபுருந்து நினைத்தபடியே ஸம்ஸ்லேஷ
மும் ப்ரவ்ருத்தமாய் நின்றதுகீழ்; இனி இது ப்ரஸித்தமாம்படியான
வாறே அகலநின்றான்; இவர்களுக்கு ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்து
ஸம்ஸ்லேஷத்தினுடைய மத்தயந்திரமாய், அறமுருடுகொளுத்தியி
ருக்க, அவனும் வருந்தி காலேக்கையைப்பிடித்து ஸம்ஸ்லேஷித்தபடி
யைப் பேசுகிறதாயிருக்கிறது.

மூ;—காதில்கடிப்பிட்டுக் கலிங்கமுடுத்துத்

தாதுநல்ல தண்ணந்துழாய்கொடணிந்து

போதுமறுத்துப் புறமேவந்துநின்றிர்

ஏதுக்கிதுவென் னிதுவென் னிதுவென்னோ. (க)

அரு;—காதில் ப்ரவேசம். “நந்தன்பெற்றமதலை நஞ்சேரிக்கே அல்லில்
தான் வந்தபின்னை, கண்மலர் சோர்ந்தித்யாதி - என்மகன்வண்ணமிருக்கின்ற
வாநங்காய், என்செய்கேன்” என்கையாலும், “அங்ஙனம் தீமைகள்செய்வர்க
ளோநம்பி” என்றுதாயும் ஆனாடவிட்டபடியாலும், உந்மஸ்தகரஸம் தலையெ
டுக்கும்படி ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாக, அதுஸாத்தமிக்கவேணுமென்று, பிரி
ந்தவநந்தரம், பிரிவுபொறுக்கமாட்டாமல் ஊடுதல்தலையெடுத்ததென்றும்
ஸங்கதியை யருளுகிறார் (வெண்ணெயையுமித்யாதி). (ப்ரஸித்தமாம்படி)
மிகவும் உந்மஸ்தகமாம்படி கைபுருந்ததென்னும்படி. (மத்யந்திரம்) நாளுக்கு
மத்யம்-ஸாயங்காலமென்றபடியாய், அத்தாலே ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ஸாயங்
காலமாவது-கேவலம் விஸ்லேஷமுமன்றிக்கே, ஸம்ஸ்லேஷமுமன்றிக்கே,
முன்னேறிற்றிநிலையானவாறே யென்கை. ... *
... *
... *

பெரியதிருமொழி, க-ப, அ-தி, க-பா, காதில் சுடிப்பிட்டு. கஅருங்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காதில்	காதிலே	அணிந்து	(திருமுடியை) அலங்
சுடிப்பு	கர்ணபூஷணத்தை		கரித்து
இட்டி	சாத்திக்கொண்டு,	போது	(வருகைக்குக் குறிப்
கலிங்கம்	கறுப்புத் திருப்பரியட்		பிட்டுச் சொன்ன)
	டத்தை		காலத்தை
உடுத்து	தரித்துக்கொண்டு,	மறுத்து	அதிக்கமித்து
தாது	இதழ்களையுடைத்தாய்	புறமே	பின்புறத்தில்
நல்ல	விலகூணமாய்	ஏதுக்கு	ஏதுக்காக
தண்	குளிர்ந்த	வந்துநின்றீர்	வந்துநின்றீர்?
அம்	அழகிய	இது என்	இதென்னகாரியம்;
துழாய்கொடு	திருத்துழாய் மாலே	இது என்?	இது ஏன்னோ! (க)
	யைக்கொண்டு		

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (காதில் சுடிப்பிட்டு) பெண்களோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்க வருகிறவன் சுடிப்பிட்டு வருகையாவதென்னென் னில்; பால்யாவஸ்த்தையில் பிடிக்கொடாதே தீம்பில் கைவளர்ந்து திரிசையாலே காதுகுத்த அவஸ்யமில்லை; பின்பு பருவம் நிறைந்து விளையாடப்படுக்கவாறே பெண்களடைய “விடுகாதழகியார்” என் றும், “சொணையழகியார்” என்றும் சொல்லுகிற கேட்பவசநம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே பின்புகாணும் காதுகுத்தப்படுக்கது. அதுபெருக்கிவரப் பற்றுகிறதில்லையெனும்.

அரு;—முதற்பாட்டு. (காதிலித்யாதி) (க) “காதில்சுடிப்பை நோவத்திரி கிலுணக்கிங்கு இழுக்குற்றென்காதுகள் நொந்திடுகில்லேன்” என்றத்தைத் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டருளுகிறார் (பால்யேத்யாதி). (உ) “கை யில்திரியை இடுகிடாயிந்நின்ற காரிகையார் சிரியாமே” என்ற தாய்வாய் சொல் தன் நெஞ்சுக்கேற அதுபூதமானவாறே காதில்சுடிப்பிட ஒருப்பட்டா னென்கிறார் (பின்பித்யாதி). ஆனால் (ங) “மகரக்குழைக்கொண்டு வைத்தேன்” என்றானே; காதுபெருக்கி * மகரநெடுங் குழைக்காதனையன்றோவர அடிப்பது. சுடிப்பிட்டிவரவேண்டிவானென்னென்ன வருளுகிறார் (அதித்யாதி). சுடிப் பிட்டதுக்கே போதுமறித்ததாய் குற்றமாய்விழச்செய்தே, மகரக்குழையிட்டு வருமளவுதாழ்த்தால் முகம்பெறவிரகுண்டோவென்று கருத்து.

(க) பெரி-தி-உ-ந-கஉ. (உ) பெரி-தி-உ-ந-க. (ங) பெரி-தி-உ-ந-நக

கஅருசு பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, அ-தி, ௧-பா, காதில்கடிப்பிட்டு.

“காதில்” என்கையாலே வெறும்புறத்திலே பெண்பிறந்தாரை அந்நயார்ஹைகளாக்கிக் கொள்ளவற்றாயிற்று. அதுக்குமேலே கடிப் பையுமிட்டானாயிற்று. யுவாக்களாயிருப்பார்க்கு ஆராட்சிதோற் றச்செய்யும் செயலாயிற்று. (கலிங்கமுடுத்து) நல்லபுடவைகளையும் உடுக்கமாட்டாதவர்கள் உடுக்கப்புக்கவாறே பொல்லாதாயிருக்கு மாயிற்று. அங்ஙனன்றிக்கே, உடைவாய்ப்பாலே நெஞ்சுபிணிப் புண்ணும்படியாகவாயிற்று உடுப்பது. (தாதுநல்ல) பரிமளத்தையு ம் செவ்வியையும் குளிர்ந்தியையுமுடைத்தான திருத்துழாய் மாலையை முடிக்கவல்லன்; முடித்தவாறே கண்ணுக்கு ஆகர்ஷக மாயிருக்கும்மே.

(போதுமறுத்து) காலத்தைத் தப்பினாயிற்று, ஒப்பித்துவர வேண்டுகையாலே. இவர்களுக்குஉடலாக ஒப்பிக்கிறத்தோடு இவர்க ளோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறத்தோடு வாசியென்னென்றாயிற்று அவன் படி. இருந்தபடியே உகக்கிற எங்களுக்கு ஒப்பிக்கவேணுமோ? புதியுநிலங்களை அழிக்கக்காகவன்றோ என்றாயிற்று இவர்கள்படி. கிட்டிவரச்செய்தேயும் காலத்தைத் தப்பிவருகையாலே ஓரடியிலே பத்தடியிட்டானாயிற்று. (நின்றீர்) ஸாபராதனுகையாலே கிட்டி

கடிப்பிட்டவருவது காதிலன்றோ? மூக்கிலிடுவாருண்டோ? காதிலென்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்தென்னென்னவருளுகிறார்(காதிலித்யாதி). அவன்மி கவும் ஆகர்ஷகமாக்கடிப்பிட்டவெந்தால், இதுவுமொரு குற்றம்சொல்லுமாபோ லே சொல்லக்கருத்தென்னென்ன வருளுகிறார் (யுவாக்களித்யாதி). (ஆரா ட்சி) என்றது-இத்தனைநாளும் காதுகுத்தப்பொறுத இவன் இன்னாளுக்காக வேயோ காதுகுத்திக்கடிப்பிட்டானென்று விசாரிக்கையென்கை. பெண்கள் ஏச காதில் கடிப்பிட்டானென்று நாலுபேரும் சொல்லும்படி நீ இடுகைகுற்ற மேயன்றோ வென்கிறுளென்று கருத்து. “கலிங்கம்” கறுப்புத்திரிப்பரியட்ட மாய், இத்தை உடுத்தென்றதுக்கு பா (ஹ) வமேதென்ன வருளுகிறார் (நல்ல வித்யாதி).

(காலத்தை) வருகிறேனென்று சொன்னகாலத்தை. காலம்தப்பும்படி ஒப்பிக்கவேணுமோ? ஏற்கவே ஒப்பிக்கலாகாதோ வென்ன வருளுகிறார் (இவர் களுக்கித்யாதி). ஆனால் அதுவேகுற்றமாக்கி இவர்கள் வெறுப்பானென்னென் னவருளுகிறார் (கிட்டியித்யாதி). ஆனால் நிற்பானென்னென்ன(ஸாபராதனித்

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௮-தி, ௨-பா, துவராடையுதித்து: ௧௮௫௫

வரமாட்டுகிறிலன். ஆற்றுமையாலே புறம்புபோகமாட்டுகிறிலன். (ஏதுக்கிது) பசியில்கிடையாத சோறென்றிய. (என்னிதுவென்னிதுவென்னோ) ஒப்பித்துக் கொடுவரவேணுமோ? காலத்தைத் தப்பிவரவேணுமோ? ஸாபராதனனால் மேல் விழவன்றோ வடிப்பது.

மூ;—துவராடையுதித் தொருசெண்டுசிலுப்பிக்

கவராகமுடித்துக் கலிக்கச்சுக்கட்டிச்

சுவரார் கதவின்புறமே வந்துநின்றீர்

இவராரிதுவென்னிது வென்னிதுவென்னோ. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துவர் ஆடை	சிவப்பு நிறப்புடைவை	கலி	வலியையுடைய
	யொன்றை	கச்சு	கச்சுப்பட்டையை
உடுத்து	திருவரையில் சாத்திக்	கட்டி	(திருவரையிலே)
	கொண்டு		டிக்கொண்டு,
ஒரு செண்டு	ஒரு செண்டையும்	சுவர் ஆர்	சுவரோடிணைந்த
சிலுப்பி	(கையால்) சலிப்பித்து	கதவின்புறமே	கதவின்பக்கமாக
	க்கொண்டு(திருக்கு		வந்து நின்றீர் ;
	ழல்களை)	இவர் ஆர்	இங்கனே வந்து நின்
கவராக	இரண்டு ப்ரகாரமாக		றவர் ஆர் கொல்?
முடித்து	முடித்துக்கொண்டு,	இதுவென்!இதுவென்?இதுவென்னோ	

வ்யா:—இரண்டாம்பாட்டு. (துவராடையுதியாதி) முற்பட

யாதி). ஆனால்நடக்கலாகாதோவென்ன வருளுகிறார் (ஆற்றுமையித்யாதி). (என்றிய)-கிமிர்த்தம் என்றபடி; உன்உறவுக்கு ப்ரயோஜமென்னென்றபடி. போது மறுத்துவந்தது-குற்றமானுப்போலே, நின்றதும் குற்றமென்று விவகரித்து“என்னோ” என்கிறஸ்வரத்துக் குக்கருத்தருளுகிறார் (ஸாபராதனித்யாதி).

ஆந;—இரண்டாம்பாட்டு. (துவரித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டிலே “ஏதுக்கிது வென்” என்று ப்ரணயரோஷம் முற்றினபடியைக்கண்டு நின்றநிலையிலே தானேவேறொரு வேஷம்கொண்டுஉள்ளேயுள்ளே ஒழிம்படிகடந்துநிற்க, அதிலீடுபட்டு இன்னொன்றறியாதே மயங்கி, பின்னையும் ப்ரணயரோஷத்தாலே சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

“கலிங்கமுடித்து” என்று சொல்லியிருக்க, “துவராடையுதித்து” என்னக்கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (முற்படவித்யாதி). (சிவப்புநிறப்புடையை)

கஅருசு பெரியதிருமொழி, க0-ப, அ-தி, ஈ-பா, கருளக்கொடி.

உடுத்ததுக்கு ஈடுபடாமையாலே அதுக்குமேலே ஒருசிவப்புநிறப் புடவைச் சிமிழ்த்துக்கொண்டு வந்தானயிற்று. (ஒருசெண்டுசிலுப்பி) புறம்பே அந்நபரென்னுதோற்றுகைக்காகக் கையிலே ஒரு செண்டையும் சிலுப்பிக்கொடுவந்தானயிற்று. (சுவராகமுடித்து) கிண்ணகத்தில் இழிவாரைப்பேரலே மயிரைப்புருந்துமுடித்து நுழுத்தி, வலியுடைத்தான கச்சையிட்டுக்கட்டி.

(சுவரார்த்தவின்புறமே வந்து) சுவரார்த்தகதவுக்குப் புறமே வந்து, தள்ளவும் போகாதே நின்றானயிற்று. ப்ரத்யபிஜ்ஞார்ஹமல் லாதகாலத்திலேவந்தார்இவர், அந்நபரதைபாவித்துவரவேணுமோ? கதவுக்குப்புறம்பே நிற்கவேணுமோ? தள்ளவும் போகாதொழிய வேணுமோ? .... (உ)

மு;—கருளக்கொடியொன்றுடையீர் தனிப்பாகீர்

உருளச்சகடமதுக்கில் நிமிர்த்தீர்

மருளைக்கொடுபாடி வந்தில்லம்புருந்தீர்

இருளத்திதுவென்னிது வென்னிதுவென்னே. (ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒன்று	அத்விதீயமான	உறக்கில்	கள்ளரித்திரை கொள்
கருளக்கொடி	கருடத்தலுத்தை		கின்ற காலத்திலே
உடையீர்	நிரூபகமாக உடையவ	சகடம் அது	அஸுராவிஷ்டமான
	ரே!		சகடமானது
	(அந்தப் பெரியதிருவ	உருள	உருண்டு துகளாம்படி
தனி	டியை)அத்விதீயமாக	நிமிர்த்தீர்	(திருவடியை) நிமிர்த்து
பாகீர்	நடத்தவல்லவரே!,		தருளினவரே!

என்றது-சிவப்புச்சாயமேற்றினபுடவை. (சிமிழ்த்துக்கொண்டு) சுற்றிக்கொண்டு. மயிரைப்பேணுகைக்கும் கச்சுக்கட்டுகைக்கும் தாத்தாய்மென்னென்ன வருளுகிறார் (கிண்ணகத்திலித்யாதி). ப்ரவாஹத்திலிழிவார் மயிரைப்பேணி கச்சுக்கட்டி உத்யுத்தராய்இறங்குமாபோலே, இவன் ஒருபோக (ஹ்) ப்ரவா ஹத்திலிழிகைக்கு ஒருப்பாடி தோற்றி நின்றனென்கை.

(தள்ளவும்) என்றது - கதவைத்தள்ளவு மென்றபடி. அவனைத்தொட் டவளாகில் தள்ளமாட்டாளிறே. கீழே “வந்துநின்றீர்” என்றுவைத்து “இவ ரார்” என்கைகடுமோவென்னவருளுகிறார் (ப்ரத்யபிஜ்ஞேத்யாதி). அன்றி க்கே, ஸந்தேஹிக்கிருனென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (ப்ரத்யபிஜ்ஞேத்யாதி). (கதவுக்குப் புறம்பே) என்றது-சுவரோடே செர்ந்தகதவுக்கும் வாசற்படிக்கும் கடுவே என்கை. ... (உ)

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப,அ-தி, ச-பா, நாமம்பலவுமுடை. கஅருள

இருளத்து	இரக்காலத்திலே	இல்லம்	அருத்துக்குள்ளே
மருளை	(பெண்பிறந்தாரை) ம	புகுத்தீர்	ப்-வேசித்தீரே!;
	யக்கவல்லபாட்டை		
பாடிக்கொடி	(மெள்ளப்) பாடிக்கொ	இதுவென் ? இதுவென் ? இதுவெ	
வந்து	ண்டி வந்து	[இனோ?	(ச)

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு (கருளக்கொடி) ஐகத்ப்ரஸித்தராயிருப்பார் அப்ரஸித்தரைப்போலே வரக்கடவதோ? (தனிப்பாகிர்) எல்லார் பக்கவிலும் பண்ணும் ரக்ஷணமடைய அவ்வினாருவனுக்குமே பண்ணவேண்டும்படியன்றோ உமக்கிருக்கிறது. (உருளச்சுடம்) அதிஸாஹஸங்கையன்றோ நீர்செய்வது. அஸ-ராவேசத்தாலே நின்ற சுகடம் முலைவரவு தாழ்த்தவாதே சிறி சிமிர்த்தநிருவடிகருக்கு இலக்காய்த்துகளாய்ப் போயிற்று.

(மருளை) பெண்பிறந்தாரடைய நஞ்சுண்டாரைப்போலே மோஹிக்கும்படியாகப் பண்ணை நனுங்கிக்கொண்டுவந்து ராத்ரியிலே, ப்ரஸித்தராயிருப்பார் அப்ரஸித்தரைப்போலே வரக்கடவதோ? பண்ணைநனுங்கிக்கொடுவரக்கடவதோ? ராத்ரியிலேவரக்கடவதோ?

மூ;—நாமம்பலவுமுடை நாரணநம்பி
தாமத்துளவம் மிக நாரிடுகின்றிர்
காமனெனப்பாடிவந் தில்லம்புகுத்தீர்
ஏமத்திதுவென்னிது வென்னிதுவென்னோ. (ச)

அரு;—மூன்றும்பாட்டு. (கருளவிய்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் வாசல்படிகுள்ளே அடியிட்டவளவிலே தயிர் கடையமாட்டாதே யிருக்கக்கண்டு கண்ணுக்கு இருண்டவாதே உள்ளேபுக, அத்தைக்கண்டு அவன் “கள்ளனைப்போலே வருகை-கொடிகட்டிக்கொண்டிருக்கிற உமக்கு உசிதமோ” என்கிறு ளென்று ஸங்கதி.

“கருளத்த தனிப்பாகிர்” என்றவயித்து அவ்வருளுமற்கொள்ளுகை ரக்ஷணமென்று தாத்தப்ரயமென்றருளுகிறார் (எல்லாரிய்யாதி). நான் உங்கள் வீட்டுக்கு அடியிட்டவர, என்னை கருளப்பாகளுகச் சொல்லுகிறதென்னென்னும் ப்ரஸநத்திலே “உருளவிய்யாதி” என்றுவிவக்ஷித்தருளுகிறார் (அதிஸாஹஸைய்யாதி). அதாவது - திருவடிமேலே வருதி; நீர்அடியிட்டவருகை ஸாஹஸம். இது உனக்கு அடியே பிடித்து உண்டென்று கருத்தென்கை.

“மருளை, மருளப்பண்ணும்பாட்டை-பாடிக்கொண்டு” என்றவயித்து அர்த்த மருளுகிறார் (பண்ணிய்யாதி). (நனுங்குகை) மெள்ளப்பாடுகை. ... (ந)

கஅடுஅ பெரியதிருமொழி, சு-பி, அ-தி, ச-பா, நாமம்பலவுமுடை.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நாமம்பலவும் உ ஸஹஸ்ர	நாமங்கலையு	எமத்து	இராக்காலத்திலே
டை	டைய	காமன் என	“மந்மதனோஇவன்”
நாரண நம்பீ	ஒன்றாலும் குறைவில்		ன்னும்படியாக
	லாத ஸ்ரீமந்நாராய	பாடி	பாட்டைப்பாடிக்கொ
	ணனே!		ண்டு
துளவத்தாமம்	திருத்தழாய் மாலையா	வந்து	(அரணையழித்து)வந்து
மிக	மூக்கறும்படி [லே	இல்லம்	அகத்துக்குள்ளே
நாறிடுகின்றீர்	வாஸித்துப்போராரின்	புகுந்தீர்	ப்ரவேசித்தீரே!
	நீர்;	இதுஎன்? இதுஎன்? இதுஎன்னோ?	

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (நாமம்பலவுமுடை நாரணநம்பீ)
 “இன்னொருக்குசேஷபூதன், இன்னொருக்கு சேஷபூதன்” என்று நீ
 படைத்தபேருக்கு எல்லையுண்டோ? சொல்லவேணுமோ? நீர் ஊர்
 பொது வல்லீரோ? நீர்நிரபேக்ஷரல்லீரோ? (தாமமித்யாதி) கலக்க
 வருவார் மானிகைச்சார்து நாற்றத்தோடேயோ வருவது.

(காமனெனனப்பாடிவந்து) காமன் பாட்டாலே பெண்களை

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (நாமமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே மருளைக் கொடு
 பாடினபடியைச்சொல்லுகிறவிடத்தில், “பெண்பிறந்தாரை யெல்லாம் பிச்சே
 ற்றமவன்” என்று சொல்லக்கேட்டு “நான் உன்னையல்லதுவேறு அறிவனோ”
 என்ன நின்றுகொண்டு பெருந்தானத்திலே பாடத் துடங்கினான். அதிலே
 சுடுபட்டு மாமிமார் முதலானாரிய இப்படி பாடுவாருண்டோ என்று அதுவே
 குற்றமாக்கிச் சொல்லுகிறுனென்று ஸங்கதி.

நாராயணபதத்துக்கு பஹுவீஹி ஸமாஸபலித ஸௌஸப்ப்யத்தைப்
 பற்ற ஒரு தாத்தர்யமருளிச்செய்து, தத்புருஷ ஸமாஸபலித பரத்வத்தைப்
 பற்ற வருளுகிறார் (நீர்நிரபேக்ஷரல்லீரோ) என்று. “மிக” என்கையாலே துள
 வத்துக்குள்ள பரிமளமேயன்றிக்கே, பெண்களுடைய கொங்கைத்தலத்தின்
 கோயில் சாந்து நாராநின்றதென்று சொன்னமை தோற்றுகையாலே அருளு
 கிறார் (கலக்கவியாதி). இங்கே கலக்கவரும் போது இட்டமாலே சருகாயன்
 ரோ இருக்கவேண்டிவது என்று கருத்து.

இப்படி அவன் “குறிகள் காணத்துடங்கினான்” என்று மிகவும் மருளேற்ற
 வேணுமென்று பாடத்துடங்க, அதுதானும்அகத்தார் அறியில் குற்றமாமென்
 று அதுக்கு வெறுக்கிறுனென்று தாத்தர்யமருளுகிறார் (காமனித்யாதி). (ச)

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௮-தி, ௫-பா, சுற்றும்குழல்தாழ், ௧௮௫௯

வருத்துமாபோலேயாயிற்று, இவனும் ஈடுபடுத்தினபடி. (ஏமத்து) அரணழித்துவருவார் ஆதரமுடையாரன்றோ? பூர்ணராயிருப்பார் அபூர்ணரைப்போலே வரக்கடவதோ? கலக்கவருவார் அப்ரஸித்தமாகவன்றோவருவது; அரணழித்து வரவேணுமோ? .... (ச)

மூ;—சுற்றும்குழல்தாழச் சுரிகையணைத்து
மற்றும்பலமாமணி பொன்கொடணிந்து
முற்றம்புகுந்து முறுவல்செய்து நின்றீர்
எற்றுக்கிதுவென்னிது வென்னிதுவென்றே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குழல்	திருக்குழல்களானவை	பொன்	திருவாபரணங்களையும்
சுற்றும்	பிடரியைச்சுற்றிலும்	அணிந்துகொடு	சாத்திக்கொண்டு
தாழ்	தாழ்ந்தலைய, (அழகுக்குடலாக)	முற்றம்புகுந்து	எங்களகத்து முற்றத்
சுரிகை	உடைவாளி,	துள்ளே	புகுந்து
அணைத்து	தரித்துக்கொண்டு,	முறுவல் செய்	மந்தஸ்திமம் பண்ணிக்
மற்றும்	மற்றுமுள்ள	து	கொண்டு
பல	பலவகைப்பட்ட	நின்றீர்	நில்லாநின்றீர்;
மா	பெருவிலையான	எற்றுக்கு	இது ஏதுக்காக?;
மணி	ரத்நங்களால் சமைக் கப்பட்ட	இது என்? இதுஎன்? இது என்னே?..	

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சுற்றும்குழல்தாழ்) மயிர்முடித்து அதில் ஈடுபடாமையாலே, குழலைப்பேணுதே வந்தானாயிற்று. (சு.) கையணைத்து உசுப்பார்க்கும் உசுவாதார்க்கும் கருவி ஒன்றாயிற்று. சத்ருக்களை இருதுண்டமாகவிட்டு முடிக்கும்; அதுகூலரை அழகாலே கொல்லும். (மற்றும்பலமாமணி) ஆபரணகோடியோடொக்கச்

சூ;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சுற்றியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே காமனெனப் பாடின பாட்டுக்கு இசையாதே, இப்படி பாடுகை ஏதென்னச்சொல்லுகையாலே, அதைவிட்டு, சிறுப்பிள்ளைப்பருவம் தோற்ற எட்டுமெட்டாத திருக்குழலோடே மெள்ளவடியிட்டு முற்றத்திலே போகப்பெற்றத்தாலே க்ருதார்த்தனயமுறுவல்செய்து நிற்க, “இவன் க்ருதார்த்தனைப்போலேமுறுவல்செய்தான்; இதென்ன” என்று அத்தையும் வெறுக்கிறுநென்று ஸங்கதி.

கீழே “கவராகமுடித்து” என்றிருக்க, இங்கே “குழல்தாழ்” என்னக்கூடுமோவென்ன வருளுகிறார். மயிரித்யாதி). (கருவி) ஸாதநம். இப்போது சுரிகைக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்ன (ஆபரணேத்யாதி).

கஅகூ0 பெரியதிருமொழி, ௧0-ப, அ-தி, சு-பா, ஆனாயரும்.

சொல்லுகையாலே அதுவும் அழகுக்கு உடலாமத்தனை. பெரு விலையான ரத்நங்களையுடைத்தான திருவாபரணங்களைச்சாத்தி.

(முற்றம்புகுந்து) (சு) “ஷ்ஷ்ஷ்ஷ்ஷ்ஷ் - கஸ்த்தஏவ வ்யதிஷ்ட் டத” போலே. (முறுவலித்தயாதி) புக்கவயஸ்ஸுக்கு மரணமில்லை யிறே யென்றிருந்தானாயிற்று. (முறுவல்செய்து) எங்கனையும் தோற்பித்தாலன்றோ உனக்கு இதுவெற்றியாவதும். (எற்றுக்கிது) மயிர்முடிபேணாதேவரவேணுமோ? ஆபுதத்தோடே வரவேணுமோ? பின்னை வெற்றிகொண்டாடி நிற்கவேணுமோ?. .... (ரு)

மு;—ஆனாயருமானிரையு மங்கொழியக்
கூனாயதோர்கொற்ற வில்லொன்றுகையேந்திப்
போனிருந்தாரையும் பார்த்துப்புகுதீர்
ஏனோர்கள்முன்னென்னிது வென்னிதுவென்னே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆன் ஆயரும்	கோரகூணபரரான இ	எந்தி	எந்திக்கொண்டு,
	டையர்களும்	போனார்	போகுவார்களையும்
ஆ நிரையும்	பசுக்களின் திரளும்	இருந்தாரையும்	இருக்குமவர்களையும்
அங்கு ஒழிய	இங்கின்றிக்கே வேறி	பார்த்து	(மெள்ள மெள்ளப்)
	டத்திலே கிடக்க,		பார்த்துக் கொண்டு
கூனாயது	வளைந்திருப்பதுமாய்	புகுதீர்	உள்ளே புகாநின்றீர்;
கொற்றம்	ஐஸ்வர்ய ஸச்சகமுமா	ஏனோர்கள்	போக (ஷ்ஷ்) விரோ
ஓர்	ஒப்பற்றதுமான [ய்	முன்	திகளா யிருப்பார் மு
வில் ஒன்று	ஒரு ததுஸ்ஸை		ன்னே
கை	திருக்கையிலே	என் இது என்? இது என்னோ? (சு)	

இத்தனை ஒப்பனையோடே வருமவன் முற்றத்திலே நிற்பானென்? உள்ளே புகலாமேனென்; இவ்வொப்பனைக்கு அவர்கள் ஒப்பமிட்டாலிறே உள்ளே புகுரலாவது; என்று ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வான் அநுமதிஸாபேகையாய் நின்றாப்போலே நின்றானென்கிறார் (சு) ஸ்த்தத்தியாதி). உள்ளேபுகப் பெருதே முற்றத்திலே நிற்பானுக்கு முறுவல்வர ப்ரஸங்கமென்னென்ன வருளுகிறார் (புக்கவித்தியாதி). “மரணபயம் கீழ்நாளிலே உண்டாகாதே ஜீவித் தோடே, இனிமேலேஅன்றோ உள்ளது” என்றுஸந்துஷ்டராயிருப்பாரைப் போலே “கதவையடைத்துப் புறத்திண்ணையிலே கிடவாதே, முற்றத்திலே இவாகலாப்பார்த்துக்கொண்டு நிறகப்பெற்றோமே” என்றுசிரித்திருந்தானென்று கருத்து. அவன் முறுவல்தானே இவர்களுக்கு அறமுருபிண்ணுகைக்கு உடலாயிற்றென்றருளுகிறார் (எங்கனாயுமித்தியாதி). (நிற்கவேணுமோ) என்ற வந்ததும், “சொன்னபோதுதப்பாதே வந்தாலாகாதே” என்றுசேஷம். (ரு)

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, அ-தி, கூ-பா, ஆனாயரும். ௧௮௬௧

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (ஆனாயரும்) உம்மையொழியச் செல்லாதார்க்கன்றோநீர் உதவுவது. வ்யதிரேகத்தில் முடியும் பதார்த்தங்களை யன்றோ நீர் ரக்ஷிப்பது. (கூனாயதோர் கொற்றவிலல்லொன்று கையேந்தி) நரம்புபடைத்து வளைந்து ஐஸ்வர்யஸூட்சகமான வில்லை ஏந்தி. ப்ரணயிநிபக்கல் ஆபுதங்களெல்லாம் கொண்முவரவேண்டாவே.

(போனாரிருந்தாரையும் பார்த்து) உமக்கு முன்னடி தோற்றுகிற. இருந்தாரையும் போனாரையும் தெரியாதிறே. (ஏனோர்கள் முன்) சத்ருக்கள் முன்பே. உமக்காசையில்லையிறே. பழிவிளைக்கை

அநு;—ஆறும்பாட்டு. (ஆனாயரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் முறுவலாலே மிகவும் ஊடல் தலையெடுத்துநிற்க, “தங்குணம் காணாதாரையெல்லாம்வணங்கப்பண்ணுவது வில்லிறே” என்று, (௧) ‘चाङ्गमन्त्र - सापमात्र’ என்று கைகண்டவராகையாலே, ‘காலப்பிடித்து உள்ளே புகக்கடவோம்’ என்னும் சங்கையின்றிக்கே, இருந்தாரையும் போனாரையுமெண்ணுதே புகுகிற நீர் இங்கே ஆரரசுதிக்கவருகிறீர்; ரக்ஷயவர்க்கம் உமக்கு அங்கேயிருக்க, புகுவானென்” என்று வெறுக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

“ஆனாயரும் ஆரிரையும் உம்மையொழிய அங்குநிற்க” என்றவ்யம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (உம்மையித்யாதி). விவரணம் (வ்யதிரேகத்திலித்யாதி). நீ, சொன்னபோது வாராதிருக்கவும் பிழைத்திருந்த எங்களை ரக்ஷிக்கவந்தாயோ? என்று கருத்து. நரம்புபடைத்தானவிலலை நானேறிட்டுக் கையும் வில்லுமாய்நின்ற அழகில் ஈடுபடவேணுமென்று அவன்வர, இவருக்கு அதுவே குற்றமாய், யுத்தரங்கத்தில் வேண்டின செயலை அந்தரங்கத்திலே செய்யாநின்றாய், அது என்னபிச்சென்கிறுளென்று தாத்பர்யம். (ப்ரணயித்யாதி).

பழிவிளைக்கப்போனாரையும், மேல்நடக்கிறகார்யமாய் இருக்கிற நாத்தனார் முதலானாரையும் பார்த்துப்புகுகையாலே, உனக்குக்கண்ணும் நெஞ்சும்எங்கே ஒடுகிறதென்று சொல்லுகிறுளென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (உமக்கித்யாதி). “தங்கள் தங்கள் கார்யங்களுக்குப் போவாரும் இருப்பாருமாயிரார்களோ; இதுவும் குற்றமாகவேணுமோ? நீ அறியாயோ ‘படிதன்படிது செய்தான்’ என்று பூசலிடுவாரை. இப்போது அவர்கள்முன்னேவருகை நல்லதுக்கோ? எங்களைப் பொடியவேணும் என்றன்றோவருவது” என்னும் பாவத்தாலே “ஏனோர்கள் முன்” என்கிறுளென்றருளுகிறார் (உமக்கித்யாதி). ... .. (கூ)

கஅசுஉ பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, அ-தி, எ-பா, மல்லேபொருத.

க்கு வேண்வெதேயிறே உள்ளது. (என்னிதுவித்யாதி) வ்யதிரேகத்தில் முடிவார்க்கன்றோ நீ உதவுவது. ப்ரணயிநிபக்கல் ஆயுதத் தோடே வரவேணுமோ? இடமறிந்தன்றோவருவது. .... (சு)

மூ;—மல்லேபொருததிரோடோள் மணவாளீர்

அல்லேயறிந்தோம் தும்மனத்தின்கருத்தைச்

சொல்லாதொழியீர் சொன்னபோ தினால்வாரீர்

எல்லேயிதுவென்னிது வென்னிதுவென்னோ. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மல்	மல்லர்களோடே	சொன்னபோ	அப்படி குறிப்பிட்டுச்
பொருத	போர்செய்த	தினால்	சொன்னகாலம் கட
திரள்	திரண்ட		வாதபடி
தோள்	பு(து)ஜங்களையுடைய	வாரீர்	வருகிறீருமில்லை ;
மணவாளீர்	மணவாளப்பிள்ளைய் !	எல்லே	இதோராஸ்சர்யமே!;
தும்	உம்முடைய	இது என்	ஸ்வதந்த்ரரான நீர் பர
மனத்தின்	ஹ்ருதயத்திலுள்ள		தந்த்ரரைப்போலே
கருத்தை	அபிப்ராயத்தை		காலம்குறிப்பிட்டுப்
அல்லே	நேற்றிரவு (ஸம்ஸ்லே		போகிறதென்?
	ஷிக்கும்போதே)		
அறிந்தோம்	அறிந்துகொண்டோம் ;	இது என்	குறித்த காலத்தில் வா
சொல்லாது	(இன்னபோது வருவே		ராதொழிந்ததென்!
	னென்றொரு குறிப்	இது என்னோ	நிரபராதரைப் போலே
	பிட்டுச்) சொல்லா		நிர்ப்ப்யமாய் நிற்கிற
ஒழியீர்	போகிறீரில்லை ; [மல்		படியென்? (எ)

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (மல்லேயித்யாதி) முருடராயிருப்பா ரன்றோ உம்முடைய செவ்விக்கு இட்டுப்பிறந்தவர்கள். ஆசையுடை

அந;—ஏழாம்பாட்டு. (மல்லேயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே எங்களுக்கு அவத்யத்தை விளக்கவேண்டுமென்று வந்தீரென்று குற்றம்சொல்ல;இனிஇது க்கு மறுமாற்றமுண்டோவென்று கவழ்ந்துகொடு, “நீங்கள் இத்தனை வெறு க்க நாம்செய்தகுற்றமென்” என்றுகேட்கமாட்டாமலிருக்க, அதுபொறுக்கமாட் டாதே வில்வழியே தோளழகிலே கணவைத்துப் ப்ரணயம் விஞ்சின ரோஷ காரணத்தையும் சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

“மல்லரோடே பொருததிரண்டதோளையுடையமணவாளப்பிள்ளை” என்று சப்தார்த்தமாய், உபகாரதாத்தர்யமருளுகிறார் (முருடரித்யாதி). “அல்லே”-

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, அ-தி, அ-பா, புக்காடரவம். ௧௮௬௩

யார்க்குக்கிடையாதிதே. (அல்லேயித்யாதி) இரவுகலக்கிறபோதே “நினைவொன்றும், செயலொன்றுமாயிருந்தது” என்னு மிடமறிந்தோம்.

(சொல்லாதொழியிர் சொன்னபோதினும் வாரீர்) உம்மை நீர் றிந்தால் காலத்தைக் குறித்தோபோவது. எங்கனையறிந்தால் சொன்னபோதிலேவரவேண்டாவோ?(எல்லே) உறவுமுறையாரைப் போலே நீர்கவிழ்ந்திருக்கிறதென். இங்கேவாரீர். (இதுவென்னிது) உம்மை நீர் அறியவேண்டாவோ?, எங்களை அறியவேண்டாவோ?

மூ;—புக்காடரவம் பிடித்தாட்டும் புனிதீர்

இக்காலங்கள் யாமுமக்கேதொன்றுமல்லோம்

தக்கார்பலர்தேவிமார் சாலவுடையீர்

எக்கேயிதுவென்னிது வென்னிதுவென்னே.

(அ)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
புக்கு	பொய்கையிலே ஏறப் பாய்ந்து,	ஏதொன்றும் ஒரு சரக்காகவு மெண் அல்லோம் ணப்படுகிறிலோம்;	
ஆடு அரவம்	படமெடுத்தாடா நின் நகாளிய நாகத்தை	தக்கார் (உமக்குத்) தகுந்திருப் பவர்களாய்	
பிடித்து	பிடித்து	பலர் அளவற்றவர்களுமான	
ஆட்டும்	(அதன் உயிர்வாடும்ப டி) ஆட்டின	தேவிமார் மஹிஷிகளை	
புனிதீர்	பா(ஞ)வசத்தியை யு டையவரே!	சால பெரும்பாலும்	
இக்காலங்கள்	இப்போது	உடையீர் பட்டங்கட்டி வைத்தி ரானின்றிர்;	
யாம்	நாங்கள்	எக்கே இது என்ன கஷ்டம்!;	
உமக்கு	உமக்கு	இதுஎன்?, இதுஎன்?, இதுஎன்னே?	

முன்பேகலக்கிற ராத்ரியிலே தானே, * நகரஸ்தீர் கலாலாபாம்ருத பாநார்த்த மாக “முருடர்” என்றுபாராதே ஸுகுமாரமான் திருத்தோள்களைக் கொண்டு அவர்கள்கண்டு மகிழவேணுமென்றுபோக ஒருப்பட்ட கள்ளத்தன மறிந்தோமென்கிறுனென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (இரவித்யாதி).

“உம்மைஅறிந்தால்” என்றதுக்கு நகரஸ்தீர்கள் பக்கல்போகவேணு மென்று மறைத்துக்கொண்டிருக்கிற கபடந்தானியிலென்றபடி. “எல்லே” என்றுஸம் போதிக்கைக்கு இத்தாத்பர்ய மருளுகிறார் (உறவித்யாதி). (வாரீர்) வாராதே போனீரென்றபடி. ... .. (ஏ)

சுஅசுசு பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, அ-தி, கூ-பா, ஆடியசைந்தாய்.

ங்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (புக்காடரவம்) ப்ரமாதத்தாலே காலிலே தட்டுகையன்றிக்கே அதின்மேலேபாய்ந்து ஸாஹஸமான செயல்களன்றோ நீர் செய்யுமவை. இடையர்க்கும் இடைச்சிகளுக்கு முண்டான ரக்ஷணத்திலன்றோ நீர் சுத்த பா (ஓ)வராய்ப் பரிமாறுவது. (இக்காலங்கள்) எனக்கு உங்களை யொழியவும் வேறே சிலரு ண்டோவென்றான்; அதெல்லாம் பண்டைக்காலத்தில் வார்த்தையன்றோ என்கிறான்.

நான் வேறேயும் சிலரைஅறிவேனோவென்ன; உமக்கு ஸத்ருஸராயிருப்பார் பலருமில்லையோ?. இது தன்னைக் கொண்டாடுமவர்களன்றோ அவர்கள். (எக்கே) இதுவென்ன கஷ்டமோ? ஸாஹஸங்களைச் செய்யக்கடவநீர் இங்குவந்தென்? குறைவற்ற நீர் இங்குவந்தென்? மேன்மையுடையார் வரக்கடவதோ? .... (அ)

மூ;—ஆடியசைந்தாய்மடவாரொடு நீபோய்க்

கூடிக்குரவைபிணை கோமளப்பிள்ளாய்

தேடித்திருமாமகள் மண்மகள்நிற்ப

ஏடியி துவென்னி துவென்னி து வென்னோ?.

(க)

பதம்.

உரை.

பதம்.

உரை.

திருமாமகள் பெரிய பிராட்டியாரும்

மண்மகள் ஸூழ்மிப்பிராட்டியும்

தேடிநிற்ப தேடிக்கொண்டிருக்க,

நீபோய் நீ அவர்களை அகன்று போய்

ஆய்மடவாரொடு (ஓ)வ்யைகளான இ

டு டைப் பெண்களோ

கூடி ஸம்ஸுலேஷித்து[டே

ஆடி அசைந்து ஆடி அசைந்து

குரவைபிணை திருக்குரவைகோத்த

கோமளப்பின் அழகியபிள்ளாய்! (என்

ளாய் று மற்றும் சில வார்

த்தைசொல்வதற்கு

முன்கூலைப்பிடிக்க)

ஏட வாராய்தொழி!

இது என் இவரை உள்ளே புகுர

விட்டதென்?

இது என்? இது என்? என்கிறான். (க)

அந்;—எட்டாம்பாட்டு. (புக்காடரவமித்யாதி) “சொன்னபடியே வரப்போமோ? ப்ரமாதிகத்துக்குப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டாவோ? நான் இத்தனைஸாஹஸத்திலே ஒருப்படுவனோ? எனக்குவேறே சிலர்தானுண்டோ உங்களையொழிய” என்று சிலவிநயபாஷணங்களைப்பண்ண, அவ்வார்த்தைகள் ரோஷநிவர்த்தகங்களாகையாலே நொந்து கொள்ளுகிறவென்று ஸங்கதி.

(இதுதன்னை) எங்களைவிட்டிருக்கிறத்தை, விவரணம் (மேன்மையித்யாதி).

பெரியதிருமமாழி, ௧௦-ப, ௮-தி, ௧௦-பா, அல்விக்கமலம். கஅசுடு

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆடியசைந்து) (திருமாமகள் மண்
மகள் தேடிநிற்ப) (க) “அகலகில்லேனிறையும்” என்று அவர்கள்
ஆசைப்பட்டுநிற்க. “ஆய்மடவாரோடேகூடி ஆடி அசைந்துருவை
பிணைக்கோமளப்பிள்ளாய்” என்றதுக்குக்கருத்து - ஒருவார்த்தை
சொல்லுவர்களாக நினைத்து, “வ்யதிரேகத்தால் தரியாதவர்களிரு
க்க, உன்னைக்கொண்டு கார்யமின்றிக்கே யிருப்பார்க்கன்றோ நீ
உதவுவது”. என்று சொல்லப்பட்டாள்; “இவ்வார்த்தை சொல்
லித் தலைக்கட்டினால் பின்னை தனக்கு அவகாசமாயும்” என்று
பார்த்து அதுக்கு முன்னே காலிப்பிடித்தான்; (ஏஉ) என்று -
தோழியைப்பார்த்து “நீயன்றோ புருஷிட்டுக்கொடுத்தாய்” என்கி
றாள். அவன் அதுக்குமேலே சிலவிரயாதிப்ரஸங்கங்களைப் பண்ணி
றான். (இதுவென்) காலிப்பிடிக்கிறதென்? மார்வத்தெழுத்தென்
கிறதென்? வாயிதுவிரலென்கிறதென்? (க)

மூ;—அல்விக்கமலக்கண்ணனை யங்கோராய்ச்சி

எல்லிப்பொழுதுடியவூடல் திறத்தைக்

கல்லின்மலிதோள் கலியன்சொன்னமலை

சொல்லித்துதிப்பாரவர் துக்கமிலரே.

(௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அல்லி	தாதுகளையுடைய	கண்ணனை	திருக்கண்களையுடைய
கமலம்	தாமரைப்பூப்போன்ற		கண்ணபிரானை

அந்;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆடியத்தியாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “பலதேவிமார்
சாலவூடையீ” என்றவிதுக்கு வழியுண்டோ? நீங்கள்ரோஷத்தாலே கல்பிக்
கிறவித்தனியிறே” என்றான்; அதுக்கு “நித்யாநாயிநிகளையும்விட்டு எங்களை
விரும்பினதில்லையோ? ராஸகீடை பண்ணினதுபொய்யோ?” என்று மூதலி
த்துவிடவேணுமென்று அத்தைச்சொல்லி ஸம்போதிக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

“ருவைபிணைந்த கோமளப்பிள்ளாய்” என்றுஸம்போதித்து, மேலொரு
வார்த்தையும் சொல்லாதே, தோழியை ஸம்போதிக்கைக்கு ஸங்கதியருளு
கிறார் (வ்யதிரேகத்தாலித்தியாதி). விரயாதிப்ரஸங்கத்தை வெளியிடுகிறார்
(மார்வத்தித்தியாதி). “ஊர்வஸ்யஸ்த மகூரம்” என்
கிறபடியே எழுதிக்கொள்ளுகிறேன், காலில் பெருவிரலுக்கவ்வுகிறேன்” என்
கிற உக்திகளென்று கருத்து. ... .. (ஈ)

(க) தி-வாய்-௬-௧௦-௧௦.

கஅசுசு பெரியதிருமொழி, க0-ப, அ-தி, க0-பா, அல்லிக்கமலம்.

அங்கு	அங்கு	தோள்	திருத்தோள்களையுடை
ஓர்ஆய்ச்சி	ஓரிடைச்சி	கலியன்	ஆழ்வார் [யரான
எல்லிப்பொழு	இராக்காலத்தில்	சொன்ன	அருளிச்செய்த
து	[பேசின	மாலை	சப்தஸந்தர்ப்பரூபமான
ஊடிய	ப்ரணய கலஹமாகப்		இப்பத்துப் பாட்
ஊடல் திறத்	வெறுப்பு வார்த்தை வி		டையும்
தை	ஷயமாக,	சொல்லி	(வாயாலே) சொல்லி
கல்லில்	மலையைக்காட்டிலும்	துதிப்பாரவர்	எம்பெருமானை ஏத்து
மலி	அதிசயித்த (பலமு	துக்கம் இலரே	துன்பமற்று வாழப்பெ
	டைய)		றுவர்கள். (க0)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (அல்லிக்கமலக்கண்ணனை) அரைக்கண்ணம் மாறிநிற்கில் கண்ணாஞ்சுழலை யிடும்படியான நோக்கையுடையவன். (அங்கோராய்ச்சி) அவன்தன்னை தூறுபட்டினி கொள்ளுமவளாயிற்று. (எல்லிப்பொழுதுடிய ஊடல்திறத்தை) விலக்குவாரில் லாதகாலத்திலே ஈடுபட்டு உரைத்த மஹாபாரதப்பரப்பை. (கல்லின் மலிதோள்) விநயாதி ப்ரஸங்கங்களுக்கெல்லாம் பாடாற்றின தோள் வலியையுடையவர். (சொல்லித்துதிப்பார்) இவருடைய பா(ஓ)வ வருத்தி உண்டாகாதிதே. (துக்கமில்) அவன்தான்வந்து மேல் விழச்செய்தேயும் இவர்களுக்கு பா(ஓ)வபந்தம் கனத்திருக்கச்செய்தேயும் ஏறிட்டுக்கொண்ட ஸங்கல்பம் குலையாதபடி நின்றதொரு நிலையுண்டிதே. இதுகற்றார்க்கு அந்தமிறுக்கில்லை. .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (அல்லியித்யாதி) “ஓர்” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (தூறுபட்டினியித்யாதி). “திறத்தை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (விலக்குவாரித்யாதி). *வாள்வலியால் மந்திரம் கொண்டவர் வார்த்தையாகையாலே, ஈஸ்வரனையும் பரதந்தரனுக்க வல்லமைதோற்ற விசேஷித்தாரென்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (விரயேத்யாதி). ... .. (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௧-தி, புள்ளுருவின் ப்ரவேசம். ௧௮௬௭

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பத்தாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி

புள்ளுருவின் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—புள்ளுருவின் ப்ரவேசம். (௧) “ஊடல் கூடலுணர் தல்” என்கிறபடியே முன்பு விஸ்வலேஷமாய், அநந்தரம் ஸம்ஸ்வலேஷமாய், அது தான்விஸ்வலேஷாந்தமாய் நின்றது. ஆற்றமைகரைபுரண்டு அவன் வருமளவும் கண்டு ஆறியிருக்கவொண்ணாதபடி ஆசை மிகுத்து, இவர்க்ரமப்ராப்தி பற்றாதபடியாயிருக்கிற இவள்தசையை அதுஸந்தித்திருக்கிற திருத்தாயார் “இவளாபத்துக்கு இரையிடுவதோ? அவனை அழைப்பிப்பதோ? ஊரார் சொல்லுகிறபழியைப் பரிஹரிப்பதோ?” என்று பார்த்து, “இனி அவிருத்தமாகப் போகலாம் வழியென்” என்று நினைத்து, “மிடுக்கனல்லேனோ? நினைத்த கார்யங்கள்செய்து தலைக்கட்டுமவனல்லேனோ? குணவானல்லேனோ?

அந்;—புள்ளுருவின் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே ஊடல் தலையெடுத்திருக்கையாலே காலப்பிடித்து ஸம்ஸ்வலேஷித்து, * அல்லிக்கமலக் கண்ணனாய் அவனிருக்க, மீளவும் இத்திருமொழி துடங்கி “மன்திலங்கு பாரதத்து” என்னுமளவும், விஸ்வலேஷமான போதைக்கு ப்ரஸக்தி யென்னென்ன வருளுகிறார் (ஊடல் கூடலித்தாயி). “மானமுடைத்து” என்றதிலே “அல்லில்தான் வந்தபின்னை” என்றத்தாலே ஸம்ஸ்வலேஷம்நடந்து, அது ஸாத்மிக்க வேணுமென்று பிரிய, ஊடல் தலையெடுக்க, அதைத்தவிர்ந்து ஸம்ஸ்வலேஷிக்க, அது தானும் அதிமாத்ரமென்றறிந்து பிரிந்திருக்க, அநந்தரம் (௨) “பொன்னம் சேவடிமேல் போதணியப்பெற்றேனே” என்று இவ்வாய்விட்டு ஹர்ஷிக்கும்படி நடந்ததென்னும்படி திருவுள்ளம். (உணர் த) ஸம்ஸ்வலேஷம் ஸாத்மியா தென்றறிகை.

அதில் இத்திருமொழிக்கு ப்ரதிபாத்யத்தை அருளுகிறார் (ஆற்றமையித்தாயி). (இவர்க்ரமப்ராப்தி)நாயகனுடைய க்ரமப்ராப்தி. (இரையிடுகை)நோவுபட வேண்டா வென்கை. அப்படி சொன்னால் ஆற்றமை மிகுமிதே, (அவிருத்தமாக) என்றதுக்கு பா(ஓ)வம், நோவுபட வேண்டாவென்றால் அதிசுமாய் படிக்கடந்து புறப்படுவன்; நோவுபடக்கடவை யென்றாலும் படிவிலையும்; அவனை அழைப்பித்தால் அஷட்கர்ணமாகாமையாலே அதுயும்பழிக்கு

கஅகஅ பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, க-பா, புள்ளுருவாகி.

வடிவழகிலே துவக்கவல்லவனன்றோ?, என்று நினைத்திருக்கிற யோ” என்றுலோகத்தில் ஆற்றாமையுடையாடெல்லாரும் சொல்லிக் கூப்பிட்ட பாசரத்தை இவளுடைய வ்யஸநத்துக்கு நிதர்ஸநமாகச் சொல்லி, “இவள் இப்பாடுபட நீ ஆறியிருப்பாயே?” என்று இவள் தசையை அதுஸந்தித்த திருத்தாயார் பாசரமாயிருக்கிறது. *

மூ;—

புள்ளுருவாகின்றள்ளிருள்வந்த பூதனைமாள்விலங்கை ஒள்ளெரிமண்டியுண்ணப்பணித்த லுக்கமதனைநினைந்தோ கள்ளவிழ்கோதைகாதலுமெங்கள் காரிகைமாதர்கருத்தும் பிள்ளைதன்கையில்கண்ணமே யொக்கப் பேசுவதெந்தைபிரானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எந்தை	எமக்குள்வாமியுமாய்	பேசுவது	அவ்விருப்புத்தோற்றப்
பிரானே	உபகாரகனுமானவனே !		பேசுகிறவிது,
எங்கள்	எங்களுடைய	புள் உருவு ஆகி பிள்ளைகளை அனுங்கப்	
கள் அவிழ்	மதுஸ்யந்தியான		பண்ணும், சந்திக்
கோதை	மயிர்முடியையுடைய		காக்கைகள் வடிவு
	பெண்ணின்		டையளாகி
காதலும்	அபி(ஜ)நிவேசத்தையும்	நள்ளிருள்	மத்யராத்ரத்திலே
காரிகைமாதர் அழகு	மிக்க பெண்க	வந்த	(வஞ்சகம் செய்ய) வந்
	ளுடைய	பூதனை	பூதனையானவள் [த
கருத்தும்	(இவள்காதலைப் பழிக்	மாள	முடியும்படியாகவும்,
	கையில் துணியையும்	ஒள் எரி	ஒளிபொருந்திய அக்நி
	(புத்தி பண்ணாதே)		பகவான்
பிள்ளை தன்	சிறுப்பிள்ளைகளுடைய	இலங்கை	லங்கையை
கையில்	கையிலுள்ள	மண்டி	பொருந்தி
கிண்ணமேல்க் கிண்ணியை	நினைத்த	உண்ண	புஜிக்கும்படியாகவும்
	போதுவாங்கக் கூடு	பணித்த	செய்தருளின
	மென்றாப் போலே	ஊக்கமதனை	மிடுக்கை
	(ஆறியிருப்பதுட	நினைந்தோ	திருவுள்ளம்பற்றியோ?
	ன்,)		(க)

உடலாமென்று, தானே போய்ப் பெண்படியை அப்போது அறிவித்தமை. ஆறியிருப்பாயே என்று) என்றவந்தரம், “திருமுன்பே விண்ணப்பம் செய் தாராகையால்” என்று கூட்டுவது; இல்லாவிடில் “திருத்தாயார்” என்றது துக்கு கரியை இல்லையிறே. ... .. *

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௧-தி, ௨-பா, மன்றில் மலிந்து. ௧௮௬௬

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (புள்ளுருவித்யாதி) கண்காணவொண்ணுத ஆபத்தைப் பரிஹரித்த நமக்கு இதொன்றும் பழியாய்த்தலைக்கட்டப் புகுகிறதோ? என்று கொண்டிருக்கிறாயோ? (புள்ளுரு) “புள்” என்று சிலவுண்டாயிற்று. அவை மேலேஸஞ்சரிக்க, பிள்ளைகள் அனுங்குவர்களாயிற்று. அப்படியே புள்ளினுடையப்ரகாரத்தையுடையளாய்க்கொண்டு மத்த்யராத்ரத்திலே வந்த பூதனையானவர் முடியும்படியாகப் பண்ணின. “ஊக்கமதனைநினைந்தோ” என்றுகரியை. (நள்ளிருள்) பிறரும் பரிஹரிப்பாரன்றிக்கே தானுமறியாத காலத்திலே யாயிற்றுவந்தது. (இலங்கையித்யாதி) அக்ரியானது இவனுடைய தோளை அண்டைகொள்ளுமதுக்குமுன்பு ராவணனுக்கு அஞ்சி, சோற்றுக்குவேண்டுமளவும்ஸஞ்சரித்து உடம்பு வெளுத்தாயிற்றுத்திரிவது. இவன்தோளை அண்டைகொண்ட அக்ரியானது தன் நிறம்பெற்றது. “வயிறுநிரம்ப புஜிப்பிற்றிலோமோ” என்று உன் மிடுக்கை நினைத்தோ நீ ஆறியிருக்கிறது.

(கள்ளவிழித்யாதி) இவள் மாலையையும், மயிர் முடியையும் கண்டு நீர்காதலிக்கக்கடவ வித்தையன்றோ இவள் காதலிக்கிறது. (காரிகையித்யாதி) “ப்ராப்தவிஷயத்தில் காதலன்றோ” என்றிராதே இத்தைப் பழியாகச் சொல்லுகிற ஊரில் ஸ்தரீகளுடைய துணியையும்புத்திபண்ணாதே. (பிள்ளையித்யாதி) “பலவான்கள்கையில் கிண்ணியிறே வாங்கவரிது; பாலராயிருப்பார் கையில் து நினைத்தபோது வாங்குகிறோம்” என்றிருக்கிறப்போலே ஆறியிருக்கிறாயோ? (௧)

பு;—

மன்றில்மலிந்துகூத்துவந்தாடி மால்விடையேழுமடர்த்தாயர் அன்றுநடுங்கவாநிரைகாத்தவாண்மைகொலோவறியேன்நான் நின்றபிரானேநீள்கடல்வண்ண நீயிவள்தன்னைநின்கோயில் முன்றிலெழுந்தமுருங்கையில்தேனும் முன்கைவளைகவரந்தாயே.

௮௭;—முதற்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) ஸ்வாபதேச தாத்பர்யம் (கண்காணவித்யாதி). (இதொன்றும்) நாலுநான் இவ்விபூதியிலே வைக்கை. (சில) சந்திக்காக்கைகள். “பணித்த” என்றதின்ர்த்தம் (பண்ணின) என்றது. “ஒள்ளெளி” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அக்ரியித்யாதி). உட்கருத்தை விசேஷித்தருளுகிறார் (வயிறித்யாதி).

(இத்தை) என்றவந்தரம் “மறந்துன்னை” என்று சேஷம், “எந்தை பிரானே” என்றத்தைக்கடாகூழித்து. “காரிகை மாதர்” ஸூந்தரிகளான ஸ்தரீகள்; அவர்கள் கருத்து இன்னதென்றருளுகிறார் (ப்ராப்தேத்யாதி). (௧)

கஅஎ0 பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, உ-பா, மன்றில் மலிந்து.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நின்ற	(திருமலையிலே) நின்ற ருளின.	ஆநிரை	பசுக்களின் திரளை
பிரானே	உபகாரகனே!	காத்த	ரக்ஷித்தருளின
நீள்	விசாலமான	ஆண்மைகொ	பெளருஷத்தைத் (திரு
கடல்	கடல்போன்ற	லோ	வுள்ளம்பற்றியோ),
வண்ண	வடிவையுடையவனே!	நின்	உன்னுடைய
நீ	கருஷ்ணவதாரம் பண்	கோயில்முன்றி	கோயில் முற்றத்திலே
மன்றில்	நாற்சந்தியிலேண்ணினநீ,	ல்	
மலிந்து	பொருந்திநின்று	எழுந்த	உண்டான
உவந்து	திருவுள்ளமுகந்து	முருங்கையில்	முருங்கை மரத்தின்
கூத்து ஆடி	(குடக்கூத்துமுதலிய)	தேனும்	தேன் எளிதானபு
	கூத்துக்களையாடி,	போலே	
மால்	கறுத்தநிறத்தையுடை	இவள் தன்னை இப்	பெண்பிள்ளையை
	ய	யும் (எளியளாக	
விடை ஏழும்	ரிஷபங்களேழையும்	னைத்து)	
அடர்த்து	நிரஸித்து,	முன் கைவளை (இவளுடைய)	முன்
அன்று	இந்தரன் கல்மாரிபொ	கையிலுள்ள வளை	
	ழியும் காலத்திலே	யை	[ய்
ஆயர்	இடையர்களடைய	கவர்ந்தாய்	கைக்கொண்டருளின
நடுங்க	வருந்திநிற்க,	நான் அறியேன் (உன்கருத்தை)	நான்
		அறிகிறிலேன்.	(உ

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (மன்றிலித்யாதி). “ஒருவர் இர
வரன்றிக்கே, ஊராக அநுபவிக்கும்படி குருகுலவாஸம் பண்ணினார்
கும் ஆடவொண்ணாத கூத்துக்களையன்றோ நாம் உபகரித்தது; ஆன
பின்பு நமக்கு இதுவொன்றும் பழியாகப்புகுகிறதோ?” என்றிருக்க

அநு;—இரண்டாம்பாட்டு. (மன்றிலித்யாதி)கீழ்ப்பாட்டிலே “பூதனைமை
முடித்துப் பஞ்சலக்ஷங்குடிப் பெண்களுக்கும் என்னைக் கொடுத்தேனே”
என்னவோ “அதுவே பெருமையாக என் பெண்ணையிட்டுப்பழியில்லை” என்ற
ருக்கிறாயோ? என்றான். இத்தைக்கேட்டு “நான் இவ்வூரில் பெண்களுக்காகக்
கூத்தும் ஆடவில்லையோ? விடைகொன்றது தானில்லையோ? மலைசுமந்ததில்
லையோ? ஒருமலையேறி வருவாருண்டோ? என்று எதிர்பார்த்து நின்றதில்லை
யோ” என்று, இவற்றையெல்லாமறியும்படி நிற்க, அத்தாலேயோ இப்படி
ஆறியிருக்கிறபென்று சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

றையோ? (உவந்தாடி) (சு) “ஷ்ரூஸ்-பக்தாநாம்” என்கிறபடியே
“இவர்களறிந்து கொண்டாடிற்றிலர்களுையாகிலும் நாம்தாம் இவர்
களுக்காகப்பற்றோமிதே” என்று உகந்தானாயிற்று. (மால்விடையித்
யாதி) ஊருக்காக உபகரித்தபடி சொல்லிற்று. இனி ஒருத்திக்காக
உபகரித்தபடி சொல்லுகிறது. “நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை கல
விக்கு இடைச்சுவராயிருந்த வ்ருஷபங்களேழையும் அழியச் செய்த
மஹாகுணத்திலே, இந்தகுணஹாநிபொன்றும் நிரவிப்போகாதோ”
என்றிருக்கிறையோ? (ஆயரன்னுநடுங்க) (உ) “க்ஷீஜஸ்யுல்-ஸூ
ர் - கோகோபீஜநஸங்குலம் - அதீவார்த்தம்” என்கிறபடியே
பசுக்களும் இடையரும் நோவுபடாதபடி ரகசித்த ஆண்பிள்ளைத்
தனத்தை நினைத்தோ? அறிகிறிலேன்.

கூத்துப்பார்ப்பாரன்றோ உசக்க அடிப்பது; ஆடுவார் உசக்கையைச்சொல்
லுவானென்னென்ன வருள்கிறார் (பக்தாநாமித்யாதி).

(க) ஜிதந்தா-க-நு. (உ) வி-பு-நு-கக-கநு. (ங) தி-வாய்-ந-ந-அ.

(ச) தி-வாய்-க-ந-ய்.

(௩) அமலா-ந.

கௌட பெரியதிருமொழி, கௌட, கூ-தி, கூ-பா, ஆர்மலியாழி.

மூ;—

ஆர்மலியாழிசங்கைகொடுபற்றி யாற்றலையாற்றல்மிருத்துக்
கார்முகில்வண்ணஞ்சுனை முன்னம் கடந்தநின் கடுந்திறல்தானே
நெரிழைமாதைநித்திலத்தொத்தை நெடுங்கடலமுதலையானே
ஆரெழில்வண்ண வங்கையில் வட்டாமிவளெனக்கருதுகின்றாயே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கார்முகில்	காளமேகம்போன்ற	நெர்	விலகாணமான
வண்ண	திருநிறத்தை யுடைய வனே!	இழை	ஆபரணங்களையுடைய வளாய்
ஆர் எழில்	மிக்க அழகையுடைய	நித்திலத்தொ	முத்துமால போன்ற
வண்ண	வடிவையுடையவனே!	த்தை	வளாய்
முன்னம்	கருஷ்ணவதாரத்திலே	நெடு	மிகவும் பரம்பின
ஆர்மலி	கூர்மைமிக்கிருந்துள்ள	கடல்	ஸமுத்தத்திலுண்டான
ஆழியொடு	திருவாழியோடே	அமுது அனை	அம்ருதம் போன்றவ
சங்கு	ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை யும்	யானே	ருமான
பற்றி	(திருக்கைகளில்)எந்தி,	மாதை	இப்பெண்பிள்ளையை
ஆற்றலை	மிடுக்கை	இவள்	“இவள்
ஆற்றல்மிருத்து	மிகவும்பரபலப்படுத்தி	அங்கையில்	அழகிய கையிலுள்ள
கஞ்சனை	கம்ஸனை	வட்டாமென	கருப்புக்கட்டி போல்
கடந்த	நிரலித்துப்பொகட்ட		அதுபவிக்கவும் உபே
நின்	உன்னுடைய		கூறிக்கவும் தக்கவ
கடு	பலிஷ்டமான		ள்” என்று
திறல்தானே	பராபிபவநஸாமர்த்தயத் தை நினைத்தோ,	கருதுகின்றாய்	நினைத்திருக்கிறாய்?

வ்யா;—முன்றும்பாட்டு. (ஆர்மலியாழி சங்கொடுபற்றி) கூர்
மை மிக்கிருந்துள்ள திருவாழியோடே ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யத்தையும்
கூடப்பிடித்து. (ஆற்றலை) “ஆற்றல்” என்று - மிடுக்காகவுமாம்;

ஈநு;—முன்றும்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டிலே நீயே இவளை அதுபவித்துக்
கொண்டிருக்கிறீலை யென்றான்; அத்தைக் கேட்டு “நான்கையும் திருவாழியு
மாய், மற்றை ஆழ்வார்களுமாய் வந்து பிறந்து அதுபவ விரோதிகளைக் காற்
கடை கொண்டதும்முன்பு உனக்காகவன்றோ” என்ன; “அத்தைநினைத்தோ
பரம்போக்யதையை இப்படிப்பட விட்டு வைத்தது” என்று உபாலம்பநம்
தோற்றச் சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௧-தி, ௪-பா, மல்கியதோளும். ௧௮௭௩.

பொறையாகவுமாம். (ஆற்றல் மிகுத்து) ஒருஜகதுபஸம்ஹாரத்துக் குப் போந்திருக்கச்செய்தே கம்ஸனனவிலேயாம்படி அமைத்து. (கார்முகில்வண்ண) கம்ஸனை அழுக்கி, மேலைஏறிநின்றபோதை வடிவழகு. (கஞ்சனித்யாதி) அவன்தான் நினைத்தசெயலை அவன்றன் னோடே போம்படியாகப் பண்ணின பராபிபவந ஸாமர்த்த்யத்தை நினைத்தோ?

(நேரிழைமாதை) விலக்ஷணமான ஆபரணத்தை யுடையவனோ. (நித்திலத்தொத்தை) அணைத்தால் தாபமெல்லாம் ஆற்றவற்றாயிருக்கை. (நெடுங்கடலமுதனையானே) பெறுதற்கரியளானவனோ. (ஆரெழில்வண்ண) இவனை இப்படிப்பண்ணவல்ல வடிவழகையுடையவனே! (அங்கையில் வட்டாம்) கையிலிருந்த கருப்புக்கட்டி-தின்னவுமாய், பொகடவுமாயிருக்குமிறே. அப்படியே நினைத்திருக்கிறாயோ இவனையும். .... (நு.)

மூ;—

மல்கியதோளும் மாணுரியதரு முடையவர்தமக்குமோர்பாகம் நல்கியநலமோநரசனைத் துலைத்தகரதலத்தமைதியின்கருத்தோ [ய் அல்லியங்கோதையணிநிறங்கொண்டு வந்துமுன்னேநின்றுபோகா சொல்லியென்றம்பி இவனை நீ யுங்கள் தொண்டர்கைத் தண்டென்றவாறே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மல்கியதோளும் மிகுந்ததோள்களையும்	நல்கிய	(இருப்பிடமாகக்)	
மான்உரிஅத மானின் உடலில்உரிக்	நலமோ	கொடுத்த	
ளும் கப்பட்ட தோலையும்	நரசனை	சீலாதிசயத்தை (நினைத்தோ,) (அல்லது)	
உடையவர்தம உடையனான ருத்ரனும்	துலைத்த	நரசாஸுரனை	
க்கும் க்கும் கூட	கரதலத்து	நிரஸித்த [டான	
ஒர்பாகம் (தன் திருமேனியில்)	அமைதியின்	திருக்கையிலே யுண்	
ஒரு பாக (ஞா) த்தை	கருத்தோ	மிடுக்கைநினைத்தோ ;	

“ஆற்றலை-மிடுக்கை, ஆற்றல்மிகுத்து-பொறுமை மிகுத்து” என்று சப்தார்த்தமாய்த் தாத்தர்யமருளுகிறார் (ஒருவிய்யாதி).

“நித்திலம்-முத்துக்களையுடைய, தொத்தை-மாலையை” என்றருளுகிறார் (அணைத்தாலிய்யாதி). ... .. (நு.)

கஅஎச பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, ச-பா, மல்கியதோளும்.

அல்லி	செவ்விமாலையாலே	போகாய்	போகிறாயில்லை ;
அம்	அழகிதான	நீ	நீ [த்திலே
கோதை	மயிர்முடியை யுடைய	இவளை	இப்பெண்பிள்ளை திற
	இப்பெண் பிள்ளை		உங்கள்தொண் உமது சேஷபூதர்க்
அணி	விலகாதுமான [யின்	டர்	ளுடைய
நிறம்	நிறத்தை	கை	கையிலுள்ள
கொண்டு	அபஹரித்துக் கொண்	தண்டு என்று	வில்லைப்போலே (வே
	டுபோனது மன்றி,	ஆறு	ண்டும்போது பெற
முன்னே	இவள்முன்னே		லாம்) என்றபரகார
வந்துநின்று	(ஒருகால்) வந்துநின்	நம்பி	ம் நினைத்திரா நின்
	று (உன்வடிவழ	சொல்லிஎன்	பூர்ணானைவனே! [ராய்;
	கைக்காட்டி)		பரக்கச் சொல்லிப் பய
			னென்? ; (ச)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (மல்கியவிய்யாதி) பலதோள்களை யுடையனாய், மானினுடைய தோலென்னுதல்; அன்றிக்கே, மஹா னை ஆனையினுடைய தோலையுடையனாய், “தன் தபோபலத்தா லே நான் என் கார்யம்செய்து கொள்ளவல்லேன்” என்றுகொண் டு துர்மாநத்தை யுடையனாயிருக்கிற ருத்ரனுக்கும் திருமேனியிலே இடம்கொடுத்த சிலாதிசயத்தை நினைத்திருக்கிறாயோ? (நரகனைத் துலைத்த) நரகனாகிறவஸூரனை நிரஸித்த கையில் மிடுக்கைநினைத் தோ?.

(அல்லியங்கோதை) செவ்விமாலையையுடைத்தான மயிர்முடியை யுடைய இவள் விலகாதுமான நிறத்தைக் கொண்டு. (முன்னே நின்று போகாய்) உன்னுடைய வடிவழகை ஒருகால் காட்டிக் கொண்டு போகிறிலை. பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே உருவு வெளிப்பாட்

அநு;—நாலாம்பாட்டு. (மல்கியவிய்யாதி) “நிரதிசய போக்ய பூதையான வளை அங்கையில் வட்டாக நான் நினைத்தேன்” என்றாய் ; “நான், தோளும் தோலுமாயிருக்கிற ஒட்டுப்பானுக்கும் உடம்பு கொடுத்திருக்கும் குணவா னன்றோ? பதினாறாயிரம் பெண்களுக்காக நரகாஸூரனை வென்றதில்லையோ? இப்படி பெண்பித்தனை என்னை இப்படி சொன்னால் கேள்வியுண்டோ” என்ன; ஓம், அத்தை நினைத்தோ என் பெண்ணை உருவுவெளிப்பாட்டிலே நின்று நலிகிருயென்று வெறுக்கிறாளென்று ஸங்கதி.

“தமக்கும்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (துர்மாநத்தை யிய்யாதி). (ச)

பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, ரு-பா, செருவழியாத: கஅஎடு

டாய் முன்னேறினது போகிறிலை. (சொல்லியென்றம்பி) பரக்கச் சொன்னத்தால் என்னகார்யமுண்டு. (இவளை நீ உங்கள் தொண்டர்கைத் தண்டென்றவாறே) (க) “ஶாஷுந்ஸுஸாஸு - சாப மாநயஸௌமித்தரே” என்று-நினைத்தபோது வாங்கிக்கார்யம் கொள்ளலாம்படி. உரியவடி யார்கையில் ஆயுதத்தோபா தியாக நினைத்திரா நின்றாய். .... (ச)

१५;—

செருவழியாதமன்னர்கள்மாளத் தேர்வலங் கொண்டவர்செல்லும்
அருவழிவானமதர்ப்படக்கண்ட வாண்மைகொலோவறியேன்நான்
திருமொழியெங்கள்தேமலர்கோதை சீர்மையைகினைந்திலையந்தோ
பெருவழிநாவல்கனியிலுமெளிய விவளெனப் பேசுகின்றயே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செரு	யுத்தரங்கத்திலே	தேன்மலர்	மதுஸ்யந்தியான மலர்
அழியாத	(இதற்குமுன்பு) தோ		கலையுடைய
	ல்வியடையாத	கோதை	மாஸையையணிந்த இப்
மன்னர்கள்	ராஜாக்களுடைய		பெண்பிள்ளையின்
மாள	முடியும்படியாக, (ஆயு	சீர்மையை	வைலக்ஷண்யத்தை
	தந்தரியோமென்ற	நினைந்திலே	புத்திபண்ண மாட்டிற்
	ஸங்கல்பத்தால்)		றிலே;
தேர்வலம்கொ	அத்தேரின் மிகுக்கை	இவள்	“இப்பெண்பிள்ளையா
ண்டு	யே கொண்டு,		னவள்
அவர்	அந்தராஜாக்கள்	பெருவழி	பெருவழிக்கரையில்
செல்லும்	போகும்படி,		விழுந்துள்ள
	(வெருநாள் போ	நாவல்கனியி	நாவற்பழத்திலும்
	வாரில்லாமே புல்	லும்	
	லெழுந்து கிடப்ப	எளியவள்ள	எளியவவென்று (அபே
அரு	அரிதான [தனால்]		க்ஷிக்கவும் உபேக்ஷிக்
வழி	வழியையுடைத்தான		கவும்கூட அநர்ஹ
வானம்	வீரஸ்வர்கத்தை		என்று)
அதர்பட	பெருவழியாம்படியாக	பேசுகின்றாய்	பேசாநின்றாய்?;
கண்ட	கடாக்ஷித்தருளின	நான்	நான்
ஆண்மை கொ	ஆண்பிள்ளைத்தனத்	அறியேன்	(உன்கருத்தை) அறிய
லோ	தை நினைத்தோ,		மாட்டிற்றிலேன்;
எங்கள்	எங்களுக்கு பவ்யையா	அந்தோ	இப்படியுமொருபாப
	ய் [ளாய்]		மே! (இ)
திருமொழி	இனியபேச்சையுடைய		

(க) ரா-யு-உக-உஉ.

சுஅஎசு பெரியதிருமொழி, கஉ-ப, கூ-தி, கூ-பா, அரக்கியராகம்.

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (செருவழியாத) இதுக்கு முன்பு பூசலில் முதுகு காட்டிப்போகாத ராஜாக்களடைய முடியும்படியாக. (தேர்வலங்கொண்டு) ஆயுதமெடுக்க வொட்டாமே, அத்தேரின் மடுக்கையே கொண்டு கேவலம்பேர்கவரிய வீரஸ்வர்கத்துக்குப் போவாரில்லாமையாலே புல்லெழுந்து கிடந்தவற்றைப் பெருவழி யாம்படிகண்ட ஆண்பிள்ளைத் தனத்தை நினைத்தோ செய்தது.

(திருமொழி) (க) “சுஹுஹுஹுஹுஹு-மதுரா மதுராலாபா” என்னும்படியான பேச்சையுடையவளை. செவ்விமாறாத மாலையை யுமுடையவளை. (சீர்மையை நினைந்திலை) இவள்வாசி ஒன்றையும் புத்திபண்ணிற்றிலை. (அந்தோ) இதுக்கு நான் எத்தைச் செய்வேன். (பெருவழிநாவல்) பெருவழிக்கரையில் நாவலில் விழுந்தபழமானது குனிந்தெடுக்கவுமாய், தவிரவுமாயிருக்குமிதே. அவ்வோபாதியும் நினைத்திருக்கிறீயாயிற்று இவளையும். .... (ரு)

மூ;—

அரக்கியராகம்புல்லென வில்லாலணிமதிலிலங்கையார் கோனைச் செருக்கழித்தமரர்பணிய முன்னின்றசேவகமோ செய்ததின்று முருக்கிதழ்வாய்ச்சி முன்கைவெண்சங்கம்கொண்டு முன்னேநின்றுபோகாய் எருக்கிலைக்காக வெறிமழுவோச்சு வென்செய்வதெந்தை பிரானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அரக்கியர்	ராஷாஸஸ்தீகருடை	மதிள்	மதிள்களாலே சூழப் பட்ட
ஆகம்	மார்பானது (ய	இலங்கையார்	லங்கையிலுள்ள ராஷா
புல்என	ஸூந்யமாய்த் தோற் றும்படியாக, (மங்க ள ஸூத்ர ஹீநமா	கோனை	நிர்வாஹகனான ராவ ணனை
அணி	அழகிய [க]		

அந்;—அஞ்சாம்பாட்டு. (செருவித்யாதி). “சொல்லிஎன்றம்பி” என்று, நான் எத்தைச் சொன்னாலும், நீர் சொன்னத்தைச் சொல்லிற்றத்தனை போக்கி, என்னிடத்தில் குணக்ரஹணம் பண்ணிற்றிலை; நான் ஒருத்திக்காக மஹாபாரதமெல்லாம் நடத்தினது லோகப்ரஸித்தமன்றோ? நீ ஒருத்தி-குற்றமாகக்கொள்ளில் நான் செய்வதென்னென்ன; இங்கே ஒருமஹாபாரதம் நடக்க வேண்டியிருக்க, இத்தை உபேக்ஷித்தத்தாலே துறைப்பட்டிருக்கிறாயோ வென்கிறாளு என்று ஸங்கதி.

தேமலர் - தேனையுடைய மலரென்றருளுகிறார் (செவ்வியத்யாதி). (ரு)

(ச) ரா-ஸா-கூக-கரு.

† அந்நவீதம்.

பெரியதிருமொழி, சுர-ப, சு-தி, சு-பா, அரக்கியராகம். கஅஎஎ

வில்லால்	ஒருவில்லாலே	வெண்	வெள்ளிதான்
செருக்கு அழி	செருக்கற்றவனுக்கி	சங்கம்	வளைடை
த்து	(பின்பு பிராட்டிக்	கொண்டு	கழற்றிக்கொண்டு போ
அமரர்	தேவஜாதிகள் [காக]		னதுமன்றி
முன்	திருமுன்பே	முன்னே நின்	(ஒருகால்) இவன் முன்
பணிய	{ஏத்தாநின்று கொண்	று	னே வந்து நின்று
	டு)தொழச்செய்தே		(வடிவைக் காட்டி)
	யும்	போகாய்	போகிறிலே;
நின்ற	(அவர்களுக்கு முகங்	எந்தை பிரா	எங்களுக்கு உபகாரக
	காட்டாதே) நின்ற	னே	னே!
சேவகமோ	வீரப்பாட்டையோ	எருக்கிலக்காக	(தன்னடையே பழு
இன்று செய்	இப்போது (இப்பெண்		த்து நெகிழ்ந்து வி
த்து	பிள்ளை பக்கலில்)		ழுகிற) எருக்கிலக்
	செய்து போருவது;		காக
முருக்கிதழ்	முருக்கம்பூப்போலே	எறி	எறியப் படும் தன்மை
	(செவ்விதான்)		யையுடைய
வாய்ச்சி	அதரத்தையுடையளா	மழு	கோடாலியை
	ன இவளுடைய	ஒச்சல்	போட எடுக்குகை
முன்கை	முன்கையிலணியப்பட்ட	என் செய்வது	ஏதுக்காக? (சு)
	டிருந்த		

வ்யா;—ஆரூம்பாட்டு. (அரக்கியராகம்) ராக்ஷஸஸ்தீர்களுடைய கழுத்திலே மாங்கல்ய ஸூத்ரமானது போக. (வில்லால்) ப்ரஹ் மாஸ்தரத்துக்கும் அழியாதவனுரை வில்லாலே அழித்தான். (அணி மதினிலங்கையார்கோனை) “அவ்வருக்கு நான்கடவேன்” என்று அபி மாநித்திருக்கிறவனை. (செருக்கழித்து) முன்னடிதோற்றாதே முலை யடியே வர்த்தித்தசெருக்கை அழித்து. (அமரர்பணிய முன்னின்ற)

அரு;—ஆரூம்பாட்டு. (அரக்கியரித்யாதி) “சீர்மையை நினைந்திலையந் தோ” என்று மிகவும் குற்றம்சொல்லாநின்றாய்; உன்பெண், கருத்தறிந்து பரி மாறவல்லனோ” என்று அச்சமுறுத்த; உன்கருத்தை நித்யாநபாயினியானவன் அறிந்தானோ? அவன்மேலே சீறினுப்போலே, சீறுகைக்குப் போராது கிடா யென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

“அரக்கியருடைய ஆகம் - சரீரமானது, புல்லென-க்ஷுத்ரமாகத் தோற் றும்படி” என்று சப்தார்த்தமாய், பலிதார்த்தமருளுகியர் (ராக்ஷஸேத்யாதி).

கஅஎஅ பெரியதிருமொழி, க0-ப, க-தி, எ-பா, ஆழியந்திண்டேர்.

ராவணவதாநந்தரம் பிராட்டி எழுந்தருளிவர, பெருமாள் முகங் கொடாதேயொழிய, தேவஜாதிவந்து (க) “^ॐवा॒न॒रा॒य॒ण॒ो॒ दे॒वः॒ - பவாந்நாராயணோதேவஃ” என்றும், (உ) “^ॐवा॒न॒रा॒य॒ण॒ो॒ दे॒वः॒ - லக்ஷ்மீர் பவாந்விஷ்ணுஃ” என்றும் உணர்த்த, முகம்கொடாதே நின்ற அச்சேவகம்போலேயிருந்ததி இச்சேவகமும்.

(முருக்கிதழ்வாய்ச்சி) முருக்கம்பூப்போலேயிருக்கிற அதரத் தையுடையளாயிருக்கிறவன் கையில் வளையைக்கொண்டு. (முன்னே நின்றுபோகாய்) ஒருகால் வடிவைக்காட்டிப்போகிறிலையென்னுதல்; உருவு வெளிப்பாட்டாலே முன்னே நின்றுபோகிறிலையென்னுதல். (எருக்கிலைக்காக) தன்னடையே பழுத்து நெகிழ்ந்து விழுகிறத்தை எறிமழுவைக்கொண்டு வ்யாபரிக்கவேணுமோ? .... (சு)

மூ;—

ஆழியந்திண்டேரரசர் வந்திறைஞ்ச வலைகடலுலகுமுனாண்ட பாழியந்தோளோராயிரம்வீழப் படைமழுப்பற்றியவலியோ [உ] மாழைமென்னோக்கிமணிநிறங்கொண்டுவந்துமுன்னேநின்றுபோகா கோழிவெண்முட்டைக்கென்செய்வதெந்தாய் குறுந்தடிநெடுங்கடல்வண்ண. (முகங்கொடாதே) என்றவநந்தரம் “நின்றார்” என்று சேஷம். இல்லாவிடில் “பெருமாள்” என்கிறது அந்வயியாதிறே.

“எறி-எறியப்படும், மழு-பரசுவை, ஒச்சல்-போட எடுக்கை” என்று சப் தார்த்தமாய், விஸ்வலேஷத்தாலே க்ருரையாயிருக்கிறவன்மேலே “கருத்தறியாதவன்” என்று குற்றம் சொல்லவேணுமோவென்று தாத்பர்யமருளுகிரார் (தன்னடையேயித்யாதி). ... .. (சு)

அந்;—ஏழாம்பாட்டு. (ஆழியித்யாதி) எருக்கிலைக்குக் கோடாலிவேணுமோ என்றும், உன்னுடைய பெண்ணினுடைய மேன்மையும், “எனக்கெதிருண்டோ” என்கிற கர்வமும் குறைவற்று, “லோகத்தில் என்னைப்போலே அழகியாரில்லை” என்று நான் வந்தபோது முகம்கொடாதே, “பெண் என்னைப் படுத்தின்பாடு நீ அறியாய்” என்கொண்டு, மழுகொண்டு எனக்கெதிரில்லை என்று உலகமெல்லாம் கொண்டவலியை அறியாயோ? என்ன; மிகவும் அஞ்சி, என் பெண்பிள்ளை ஒன்றுமறியாப்பெண்; அதிஸுகுமாரி, பவ்யமான நெஞ்சுஉடைந்துபோகவித்தனை நீ சொல்லவொண்ணாதென்றுப் பார்த்திக்கிருளென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, எ-பா, ஆழியந்திண்டேர். கஅஎக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திண்	வலிமை பொருந்திய	நோக்கி	நோக்கையுடையளான
ஆழி	உருளையோடு கூடின		இவனுடைய
அம் தேர்	அழகிய தேரை நடத்த	மணிநிறம்	அழகியமேணிநிறத்தை
அரசர்	ராஜாக்களடைய[வல்ல	கொண்டு	அபஹரித்துக்கொண்டு
வந்து	(பராஜிதர்களாய்)வந்து		(போனதுமன்றி)
இறைஞ்சு	காலிலே விழுந்துபணிய,	வந்து	(ஒருகால்) வந்து (உ
அலை	திரைக்கிளப்பத்தை யு		ருக்காட்டி).
	டைய		
கடல்	கடலாலே சூழப்பட்ட	முன்னேநின்	(இப்பெண் பிள்ளைக்
உலகம்	உலகத்தை	று	கெதிரில்) முன்னடி
முன்	முன்னே		தோற்றநின்று
ஆண்ட	அரசாண்ட (கார்த்த	போகாய்	போகிறிலே?!
	வீர்யார்ஜுநனுடைய)	நெடுங்கடல்	பரம்பினகடல்போன்ற
பாழியம்	மிக்க வலியையுடைய	வண்ணா	வடிவையுடையவனும்
ஒராயிரந்தோள்	ஆயிரந்தோள்களும்	எந்தாய்	எமக்கு ஸ்வாமியுமான
வீழ	துணியும்படி.		வனே !
மழுப்படை	‘பரசு’ என்னுமாயுதத்	கோழி வெண்	(தன்னடையே உடை
	தை [ற	முட்டைக்கு	ந்து போகக்கடவ)
பற்றிய	கையிலே தரிக்கப்பெற்		கோழிமுட்டைக்கு
வலியோ	மிடுக்கை நினைத்தோ?	குறுந்தடி	சிறியதொரு தடியெடு
மென்	முத்த (X) மான [ன்ற		க்கை
மாழை	மானினது நோக்குபோ	என் செய்வது	என்னபயன்பெறும்.?

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (ஆழியந்திண்டேரரசர்) எங்குமொக்க ஸஞ்சரிக்கும்படி மிடுக்கையுடைத்தான உருளையோடே கூடின தேரையுடைய ராஜாக்கள் காலிலே வந்துபணிய. (அலைகடல்) கடல் சூழ்ந்த பூமிப்பரப்புக்கெல்லாம் தானே கடவனும்படியான தோள் வலியையுடைய ராஜாவினுடைய தோள்கள் துணியும்படி மிடுக் குடைத்தான மழுவைக்கையிலே யுடையராயிருக்கிறத்தாலுள்ள வலியோ?.

(மாழைமென்னோக்கி) முத்த (X) மான மானினுடையநோக் கோடொத்த நோக்கையுடையளாய், விலகூணமானநிறத்தையுடை

“மணிநிறங்கொண்டு - அழகியநிறத்தைக் கொண்டுபோன நீ வந்து” என்றர்த்தமாய் பலிதார்த்தம் (விலகூணையாதி). ... (எ)

கஅஅ0 பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, அ-பா, பொருந்தலன்.

யளாயிருக்கிற இவளுடையமுன்னே உன்னுடைய வடிவை ஒரு கால் காட்டிப்போகிறிலை. (கோழி வெண்முட்டைக்கென் செய்வது) தன்னடையே உடைந்துபோகிறவித்தைத் தடியையிட்டுத் தகர்க்க வேணுமோ? .... (எ)

மூ;—

பொருந்தலனாகம்புள்ளுவந்தேற வள்ளுகிரால் பிளந்தன்று [ன்று பெருந்தகைக்கிரங்கி வாலியைமுனிந்தபெருமைகொலோசெய்ததி பெருந்தடங்கண்ணி சுரும்புறுகோதைபெருமையை நினைந்திலேபேசில் கருங்கடல்வண்ணு கவுள்கொண்டநீரா மிவளெனக்கருதுகின்றாயே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொருந்தலன்	பொருந்தாமையையே	இன்றுசெய்த	இப்போது (இவள் திற
	ப்ரக்குதியாகவுடை	து	த்தில் இப்படி) செ
	ய ஹிரண்யனுடை		ய்து போந்தது?;
ஆகம	சரீரத்திலே [ய	பெருந்தடம்	மிக்வும் விசாலமான
புள்	கமுகு, பருந்து முதலா	கண்ணி	கண்களை யுடையளாய்
	ன பக்சிகள்	சுரும்பு உறு	வண்டுகள் மாறாதே ப
உவந்து	மிருந்த பீர்தியோடே		டிந்து கிடக்கிற
ஏற	ஏறி வர்த்திக்கும்படியா	கோதை	மயிர் முடியையுடைய
	க (அந்தச்சரீரத்தை)		ளான இவளுடைய
வள்ளுகிரால்	கூர்மையான நகங்க	பெருமையை	வைலக்ஷண்யத்தை
	ளாலே	நினைந்திலே	புத்திபண்ணிற்றிலை;
பிளந்து	இருதுண்டமாகக் கிழி		கருங்கடல் வண்ணு!—;
	த்து, (அதுவுமன்றி)	பேசில்	(உன்கருத்தைப்) பே
அன்று	ஸுக்ரீவன் ரிச்ய மூக		சப்புக்கால்,
	பர்வதத்தில் வருந்	இவள்	“இப்பெண்பிள்ளையா
	தினவன்று		னவள்,
பெருந்தகைக்	கம்பீர ஸ்வபாவனு	கவுள்கொண்ட வாயில்	பொகட்ட
கு	(அந்த) ஸுக்ரீவனுக்	நீர் ஆம் என	நீர் போலே அபே
இரங்கி	திருவுள்ளமிரங்கி [கு		க்ஷிக்கவும் உபேக்ஷ
வாலியை	(அவனுக்கு)சத்ருவான		க்கவும் தக்கவள்” எ
	வாலியை		ன்று
முனிந்த	நிரஸிக்கையினு ஓண்	கருதுகின்றாய்	நினைத்திருக்கிறாய்த்,
	டான		னை.
பெருமை கொ	மிடுக்ககநினைத்தோ?		
லோ			

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௯-தி, ௯-பா, நீரழல்வானாய். ௧௮௮௧

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (பொருந்தலன்) மதுஷ்யஜம்மமாய் ஆஸுர பா (ஓ)வத்தையுடையனாயிருக்கையன்றிக்கே, பொருந்தாமையைப் ப்ரக்ருதியாக வுடையனாயிருக்கை. (ஆகம்புள்ளுவந்தேற) ஸ்த்ரீகள் பேணிப்போந்த சரீரத்திலே கழுகும்பருந்தும் உகந்தேற. (வள்ளுகிரால்) கூரிய உகிராலே நிரஸித்து. (அன்று பெருந்தகைக்கிரங்கி) என்றுமொக்கப்ப்பொருந்திப்போருகிற ஸுக்ரீவமஹாராஜர்க்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து வாஸியை அம்பாலே வேண்டோமென்றனாயிற்று. (பெருமைகொலோ) அன்று ஆஸ்ரித விஷயத்தில் பண்ணின பக்ஷபாதமெல்லாம் இங்கேகண்டோமிதே.

(பெருந்தடங்கண்ணி) போ(ஓ)தாக்களளவல்லாதபடி மிக்கப் பரப்பையுடைத்தானகண். (சுரும்புறுகோதை) வண்டிகள்மாறாத மாஜையோமிகுடின மயிர்ப்புடியையுடையவன். (பெருமையைநினைத்திலே) இவளுடைய வைலக்ஷண்யமொன்றையும் புத்திபண்ணிற்றிலே. (கருங்கடலித்யாதி) வாயில் பொகட்டினநீர் இழிச்சவுமாய் கொப்பளிக்கவுமாயிருக்கும். அவ்வோபாதியாக நினையாநின்றாய் இவளையும்.

மூ;—

நீரழல்வானாய் நெடுநிலங்காலாய் நின்றநின்நீர்மையை நினைந்தோ ழீர்கெழுகோதை யென்னலதில ளென்றன்னதோர் தேற்றன்மைதானோ பார்கெழுபவ்வத் தாரமுதனைய பாவையைப் பாவம்செய்தேனுக்கு ஆரழலோம்புமந்தணன்தோட்டமாக நின்மனத்து வைத்தாயே.

௮௮;—எட்டாம்பாட்டு. (பொருந்தலனித்யாதி) “நீ உன்பெண்ணைக் கோழி வெண்முட்டையாகவெண்ணியிருக்கிறாய்; அவள்என்னை எப்போதும் மறந்தேனென்று சொல்லத்தக்கதெல்லாம் சொல்லிவேண்டப்பண்ணினாள் என்றோ? சிறுக்கனுக்கு ஸமயஸமுத்பவனாய் உதவினதில்லையோ? ஒருருங்குக்கு நானேபோய் உதவினதில்லையோ” என்றுசொல்ல, அப்படி ஆஸ்ரிதபவ்யனாகில் நான் வேண்டும்படி இப்படி யிருக்கவடுக்குமோ? உனக்குத்தக்க வைலக்ஷண்யமுடையவளாகையாலே (க) “இறையுமகலகில்லேன்” என்று ஊடினால், அதுவெல்லாம் ஏற்றமன்றோ? உபேக்ஷிக்கப்படாதென்கிறுளென்றுஸங்கதி.

இரணியன் என்னுதே “பொருந்தலன்” என்றதுக்குக் கருத்தருகிறார் (மதுஷ்யேத்யாதி). “பெருந்தகை” பேரளவுடையவர் என்றுசுப்தார்த்தமாய், “பொருந்தலன்” என்றதுக்கு எதிர்த்தட்டாக வருளுகிறார்(என்றும்இத்யாதி).

“பேசில் பெருந்தடங்கண்ணி” இத்யாத்யவ்யயோ. ... .. (அ)

† (பா) பெருந்திருக்கிற,

(க) தி-வாய்-௯-௧௦-௧௦.

கஅஅஉ பெரியதிருமொழி, கஉ-ப, கூ-தி, கூ-பா, நீரழல்வானாய்.

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
நீர்	ஜலத்தையும்	பாவம்செய்	இவ்விளையிழக்கைக் கேடா
அழல்	அக்கிரியையும்	தேனுக்கு	ன மஹாபாபத்தைப்
வானாய்	ஆகாசத்தையும் சரீர		பண்ணின என்னு
	மாகவுடையனாகவும்		டைய,
நெடுநிலம்	மஹாப்ருதிவியையும்	பார்க்கழு	பூமியைச்சுற்றிச் சூழ்க்
காலாய்	வாயுவையும் சரீரமாக		து கிடக்கிற
	வுடையனாகவும்	பொளவுத்து	கடலிலுண்டான
நின்ற	நிற்கப்பெற்ற	ஆரமுதுஅனை	அருமையான அம்ரு
நின்	தேவரீருடைய	ய	தம்போலே போக்
நீர்மையை	ஸ்வபாவத்தை		ய பூதையான
நினைந்தோ	திருவுள்ளம் பற்றி	பாவையை	இப்பெண்பிள்ளையை,
	யோ? (அல்லது)	ஆரழல் ஒம்பும்	அக்நிபரிசர்யைக்கே
சீர்கெழு	“கல்யாண குணங்க		காலம்போந்திருக்
	ளால் குறைவற்ற		கிற
கோதை	இப்பெண்ணானவள்	அந்தணன்	ப்ராஹ்மணானவன்
என் அலதுஇல நம்மையொழிய வே		தோட்டயாக	அஹோராத்ரம் ஸ்ரம
ள்	நெருஆஸ்ரயமுடை		ஸா த்ய மான
	யளல்லள்”		சோலையை உபே
என்றன்னதோர் என்றிப்படிப்பட்ட			கைக்யாலே பாழ்
ர்	தொரு நினைவாலுண்		படுத்துமாபோலே
	டான	நின்மனத்து	(உபேக்ஷிப்பதாக)தேவ
தேற்றன் மை திருவுள்ளத்தில்தெளி			ரீர் திருவுள்ளத்தி
தானே	வை நினைத்தோ?	வைத்தாய்	லே
			நினைப்பிட்டாய்? (க)

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நீரழலித்யாதி) “கவுள்கொண்டரீராக உபேக்ஷித்தாயென்னவேண்டா; நாம் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் பண்ணும் ஸ்வபாவராய்ருப்பிதாம்; நம்மையொழிய இயற்குக்கு வேறு கதியில்லாதிருந்தால் அப்படியே இருக்கிறோம். நீர் போக அடிக்கும்” என்ன; போக்யபூதையான இவனை இப்படி வைத்து, ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணி நீர் ஸாதிக்கிற ப்ரயோஜனமென்? இவளுடைய போக்யதையை வ்யர்த்தமே யாக்காதே என்று சொல்லி, “ஒருத்தரைச் சொல்லுவதென்” என்று தன்னைவெறுத்துக் கொள் ளுகின்றென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, க0-பா, வேட்டத்தை. கஅஅங்

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு.(நீழலித்யாதி) ப்ருதி (ஃ) வ்யாதி பஞ்ச பூதங்கள் நாம் இட்டவழக்காகில், இப்படி இருப்பதொருவயக் தியை நாம் உண்டாக்கிக்கொள் றுகிறோ மென்றிருக்கிறாயோ? விசித்ர ஸ்ருஷ்டபண்ணவல்லோமென்றோ நினைத்திருக்கிறது. (சீர்கெழு கோதை) கல்யாணகுணங்களால் குறைவற்றிருந்தவள். அதாகிறது- நான், மடம், அச்சம், பயர்ப்பு என்றுப்போலே சொல்லப்படுகிற ஸத் ரீதவாதிகளால் குறைவற்றிருக்கிற இவளுக்கு நம்மையொழிய ஓர பாஸ்ரயமில்லை; அநந்யகதி, அபலை என்றுகொண்டு இத்தாலே வரு கிற நெஞ்சில் தெளிவோ நீ ஆறியிருக்கிறது.

(பார்க்கெழுபவ்வமித்யாதி) பூமியைச்சூழ்ந்த கடலைக் கடைந்து வாங்கினவதில் ப்ரபோஜநரூபமான அம்ருதம்போலே நிதிசய போகையாயுள்ளவளை. (பாவஞ்செய்தேன்) இவளுடைய ஸ்லாக் கீயதையில் குறையுண்டாய் இழக்கிறேனல்லவன். இதுக்கடிநான் பண்ணினபாபமிறே. (ஆரழலித்யாதி) அக்நிபரிசுரையை பண்ணவே காலம் போந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணன் தோட்டமாக நினைத்தாயே. (உன்மனத் துவைத்தாயே) வேறேயும் ஒருகர்தவ்யமுண்டாக நினைத் திராநின்றும். .... (க)

மூ;—

வேட்டத்தைக்கருதாதாதிநீணவணங்கி மெய்ம்மைநின்றெம்பெரு வாள் திறல்தானை மங்கையர்தலைவன் மானவேல் கலியன்வாயொலிகள் முரணை தோட்டலர் பைந்தா ர்குடர்முடியானைப் பழமொழியால் பண்ணி றுரைத்த பாட்டிவைபாடப்பத்திமை பெருகிச்சித்தமு ம திருவொடுமிருமே.

திருமங்கையாழ்வாரு திருவடிகளே சரணம்.

—00000—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேட்டத்தை	அபிரிவேர வியையமா	மெய்ம்மைநின்	பாரதந்தர்யத்திலே நீ
	ஸபகவத்விஷயத்தை	று	லேநின்று
கருதாது	(இப்போதே பெறவே	அடியினைவண	ப்ரபத்திபண்ணியிருக்
	னுமென்று) ஆசைப்	ங்கி	கிற
	படாதே	எம்	எங்கு
		பெருமானை	உபகாரகஞ்,

விவரணம் (விசித்ரேத்யாதி). “பாவம் செய்தேனுக்காக பார் கெழு வித் யாதி வைத்தாய்” என்றவ்யம். ... (க)

கஅஅச் பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, க0-பா, வேட்டத்தை.

தோடு	தொடுக்கப்பட்ட	கலியன்	ஆழ்வார்
அலர்	அலரையுடைத்தாய்	பழமொழியால்	முன்புள்ளார் சொன்
பைந்தார்	பசுமையான் திருத்		ன பாசுரத்தாலே
	துழாய் மாலையாலே	உரைத்த	அருளிச்செய்த
சுடர்	விளங்காநின்ற	வாய்ஒலிகள்	திருவாய் மொழியான
முடியானை	திருவயிஷேகத்தை	இவைபாட்டு	இப்பத்துப் பாட்டுக்
	யுடையனான ஸர்		களைபும்
	வேஸ்வரனை,	பாட	பாடப்பெறில்
பணிந்து	அடிபணிந்து		(அவர்களுடைய)
வாள்	வாளால்வந்த		
திறல்	மிடுக்கையுடைய [ய்	சித்தமும்	மநஸ்ஸும்
தானை	ஸேரையையுடையரா	பத்திமை பெ	பரமபக்திதலையே
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்	ருகி	
தலைவன்	நிர்வாஹகராய் [க்கு	திருவொடு	கைங்கர்ய வக்யமியை
மானவேல்	இலையகன்றவேலை	மிகும்	பும் பெற்று விஸ்த
	யுடையரான		ருதமாம். (க0)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (வேட்டத்தையித்யாதி) மேன்மே
லே பெருகிவருகிற அபிரிவேசாதிசயத்தை அமைத்து, உபாஸ
நத்தில் தப்பாதபடி ஆஸ்ரயிக்கும்வர்களுக்கு உபகரஞ்சிறுக்கு
மவனை. (வாள்திறல்தானை) வாளால்வந்தமிடுக்கையுடையஸேரையை
யுடையராய் திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். (மான்

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (வேட்டத்தையித்யாதி) வேட்டத்தை-அபிரி
வேச விஷயத்தை; அதாவது-பகவத் விஷயத்தை; கருதாது. இப்போதே
பெறவேணுமென்று ஆசைப்படாதே; மெய்ம்மையின்றி-(க) “உபாஸநம்
தத்தஸ்ய ஸத்ருஸம்” என்று ஸ்வபாரதந்தர்யத்திலே நிலைநின்ற; அடி
யிணைவணங்கி-ப்ரபத்தி பண்ணியிருக்கிற எமக்கு, எமபெருமானை” என்று சப்
தார்த்தமாய் தாத்தர்யமருளுகிரா(மேன்மேலே இத்யாதி); (உபாஸநத்தில் தப்
பாதபடி) என்றது - பக்திகார்யமான ப்ரபத்தியிலும் ஸ்வரூபவிரோதம் வாராத
படி என்கை. இங்ஙனன்றாகில் திருத்தாயாரான உபாயாத்யவஸாயத்தின்படி
யைச்சொன்ன இத்திருமொழியில், பெண்ணுக்காகத்தான் ப்ரயதநம்பண்ணி
யும் கார்யமாகாதே, “பாவிதேனுக்கு” என்றுதான் கைவாங்கினஸ்வப்ரவ்ருத்தி
கிவ்ருத்தியைச் சொன்னது கூடாதிதே. “தானை” என்றது-ஸேரை என்றது.

பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, க0-பா, வேட்டத்தை. கஅஅரி

வேல்) இலை அகன்றவேலென்னுதல்; அங்ஙனன்றிக்கே, ஆரேனும் பிடிக்கிலும் தம்மைப்போலேஆக்கும். அதாகிற து-வைஷ்ணவாபிமர் நமிதே.

(தோட்டலர்பைந்தார் சுடர்முடியாணை) மிக்க செவ்வியை யுண்டத்தாய் குளிர்ந்ததிருத்துழாய்தாரையுடைய ஆதிராஜ்ய ஸூ சகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையவனை. (பழமொழியால் பணி ந்துரைத்த) தான் ஒன்று கண்டு சொல்லுகையன்றிக்கே முன்புள் ளார் சொன்னபாசுரத்தையாயிற்றுச் சொல்லிற்று. (க) “யஸ்துஷ்டம் ஸுபஸ்துஷ்டம் கஸ்யஸ்துஷ்டம்” பசுஷ்டம் ஸுபஸ்துஷ்டம் ஸுபஸ்துஷ்டம் யஸ்துஷ்டம்” என்றன்கடவதிதே. (பாட்டிவைபாடப் பத்திமைபெருகிச்சித்தமும்)(சித்தம் பத்திமைபெருகி)அதாகிற து-பரம்பத்தியிருந்த படியைச் சொன்னபடி. (திருவொடுமிகும்) அதுக் கநந்தர முண்டாம் கைங்கர்ய லக்ஷ்மியைப் பெற்று விஸ்தருதமாம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்து ஒன்பதாம் திருமொழி முற்றிற்று.

இதோடுத்த அலருடைய பசுத்தமால் யென்றதல்; அலர்ந்ததோடுகளை- இதனையுடைய பசுத்த புஷ்டமென்றதல் சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்துப்பலிதார் த்த மருளுகிரர் (செவ்வியித்யாதி). முந்திபகஷத்தில் கலப்பில் “தோட்ட லர்என்று” நீட்டிக்கிடக்கிறது; இரண்டாம்பகஷத்தில் வல்லொத்தென்று கொள்ளவேணும். எடுத்ததுக்கு அந்வயம், (சித்தம்பத்திமை பெருகி) என்று, ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு;—திருத்தாயின் ப்ரவேசம். சீழ்த்திருமொழியிலே திருத்தாயார் அவன் வார்த்தையை விஸ்வஸித்துத் தான் கைவாங்கி வந்து பெண்பிள்ளை யோடே “வருகிறேனென்று சொன்னான்” என்று சொல்லியிருக்க, அநந்தரம்

† (பா) தோட்டத்திலிருப்பதே அலருடைய பசுத்தத்தார் என்றதல். அலர்ந்ததோடு-தேனையுடைய பசுத்தத்தாரென்றதல்.

கஅஅசு பெரியதிருமொழி, க0-ப, க0-தி, க-பா, திருத்தாய்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பத்தாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி திருத்தாயின் ப்ரவேசம்.

அவ;—திருத்தாயார் ஓரளவிலே கூப்பிட்டுக்கைவாங்கினுளாய்
கின்றது கீழ்த்திருமொழியில்; இதில்இப்பிராட்டிதான் தன்னுடைய
ஆற்றாமையாலே அவனைஎன்னோடேசேர்க்கவேணுமென்று, சுண்ணால்
சுண்ட பக்திகளின் காலிலே விழுக்கிறார். இனி இவை தான் ஸ்ரீ
மாகையன்றிக்கே காரகமாகவும் வற்றென்றிருக்கிறார் காணும்.

மூ;—திருத்தாய் செம்போத்தே

திருமாமகள் தன் சுண்வன்

மருத்தார் தொல்புகழ் மந்தவனைவரத்

திருத்தாய் செம்பேர்த்தே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செம்போத்தே ஓ! செம்போத்துப் பறவையே!		மாதவனை	இத்தனைக்கு மடியான
திருமாமகள் த பெரியபிராட்டியாரு			மாதவனென்ற திரு
ன்	க்கு		நாமத்தை யுடையன
சுண்வன்	வல்லபனாய்	வர	ன ஸ்ரீவேஸ்வரனை
மரு	மணம்மாறாத [னய்		(என்னளவு மொரு
தார்	மாலையை யணிந்தவ		கால்) வருட்படியாக
தொல்	அநாதிஸித்தமான	திருத்தாய்	அதுகூலிக்கவேணும்;
புகழ்	ஆஸ்ரிதராகைத்வப்ர		செம்போத்தே! திருத்தாய்.
	தையையுடையனாய்		[ஆதராத்புருத்தி.] (க)

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (திருத்தாய்) போத்துத் திருத்து
கையாவது - அதுகூலிக்கை - (திருமாமகள் தன்சுண்வன்) உனக்

வரவுக்கு சுகநங்களைப் பார்க்கிறுனென்று ஸங்கதியருளுகிறார் (திருத்தாயாரித்
யாதி). ஸைசகங்களாமித்தனை யொழிய அவை சேர்க்கவற்றோ, அதின்காலில்
விழுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (இனியித்யாதி). ... .. *

அந;—முதற்பாட்டு. (திருத்தாயித்யாதி) திருத்தாயார் வந்து ' க்ருஷ்ணன் வருகிறன்' என்று சொன்னபின்பு இவன் புறப்பட்டுப்போகவேண்டிவ
தில்லையே; செம்போத்தை வலமாகச் சொல்லுகிறதென்னென்னவருளுகிறார்
(போத்தித்யாதி). இருக்கிறவிடத்திலிருந்து வலமாகப் போனால் அவன் வரு
வனென்று குறித்துக்கொள்ளுகிறுனென்று கருத்து. உன் குற்றம் சுண்டி

பெரியதிருமொழி, க0-ப, க0-தி, உ-பா, கரையாய், கஅஅஎ

குத் திருத்துறையென்றொரு வருத்தமில்லை. இத்தலையில் அபராத ஸஹத்வத்துக்கு அடியான லக்ஷ்மீபதித்வத்தைபு முடையனாயிருக் கும். (மருத்தார்) ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாகத் தனிமாலையிட்டுக் கொண்டிருக்கிறவன். தேன்மாறாததாரென்றபடி. (தொல்புகழ்)என் னு மொக்க இவற்றினுடைய ரக்ஷணமே பண்ணிப்போடுகையாலே வந்த சூணவத்தாப்பதை(நீ)யையுடையவன். (மாதவனைவர) லக்ஷ் மீபதி யென்கையன்றிக்கே, இது தானே தனக்குப் பேராயிருக்கை. (திருத்தாய் செம்போத்தே) ஒருகால் சொன்னால் ஆதரம் மட்டி மென்றிருக்கிறதாய்க்கொண்டு இருகால் மட்டுச்சொல்லுகிறான். (க)

மூ;—கரையாய் காக்கைப் பிள்ளாய்

கருமா முகில்போல் நிறத்தன்

உரையார் தொல்புகழ்த்தமனை வரக்

கரையாய் காக்கைப்பிள்ளாய்.

(உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காக்கைப் பிள் ளாய்	மஹோபகாரகளுகாக் காய்;	தொல் புகழ்	நித்யமான புகழையுடையனும்,
கருமா முகில் போல்	காளமேகம்போன்ற	உத்தமனை	தீரோதாத்த நாயகன சக்ரவர்த்தித் திருமகனை
நிறத்தன்	திருநிறத்தை யுடைய னாய்	வர	(என்னளவும்) வரும் படியாக
உரைஆர்	சப்தபூர்த்தியையுடை த்தாய்	கரையாய்	கூப்பிடவேணும்;
		காக்கைப்பிள்ளாய்!	கரையாய், (உ)

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (கரையாய்க் காக்கைப்பிள்ளாய்)

வராலிழல் வலமானது வ்யர்த்தமாகாதோ என்று நிற்கிறதாகச் சொல்லுகிற னென்றருளுகிறார் (உனக்கித்யாதி). கீழே “திருமாமகன் தன்கணவன்” என்று சொல்லிவைத்து “மாதவன்” என்றால்புருக்தியாமே என்னவருகிறார் (லக்ஷ் மீபதித்யாதி), ... (க)

ஆ;—இரண்டாம்பாட்டு. (கரையித்யாதி)செம்போத்தானது “நீ என் னைத் திருத்தச்சொன்னாய்; அத்தாலே நீ புறப்பட்டுப்போக ஒருப்பட்டாப் போலே யிருக்கிறது. அத்தால் எனக்கும் கூடப்பழிவினையும்” என்று இருக் கிறதாகக்கொண்டு, அருகிருக்கிற காக்கையின் கட்டுரை கேட்கிறவென்று ஸங்கதி

காக்கையை ‘‘பிள்ளை’’ என்று கொண்டாடவேணுமோ வென்னவருளுகி

௧௮௮௮ பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௧௦-தி, ௩-பா, கூவாய்

பகவத் விஷயத்தில் உபகாரகராயிருப்பாரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணக்
கடவதாயிதே இருப்பது. (சு) “ஸ்ரீராமாயணம்” ப்ராஸம்ஸமஹா
கபிம்” என்னக்கடவதிதே. (சுருமா முகில்போல் நிறத்தன்) கரைந்து
கூட்டிற்றில்லையாகிலும் இழக்கவொண்ணாதபடியான வடிவு படைத்
தவன். (உரையார் தொல்புகழ்) சப்த பூர்த்தியை யுடைத்தாய் நித்
யமான புகழையுடையவனாயிருக்கிறவனை. “உரை” என்கிறது.
ஸ்ரீ ராமாயணத்துக்கு ப்ரதிபாத்யனாயிருக்கிறவனை. (புகழ்) ரக்ஷிக்
கையால் வந்த புகழையுடையவனை. (உத்தமனை) பிராட்டிக்காகத்
தன்மார்விலே அம்பேற்ற தீரோதாத்த நாயகனை, (வரக்கரையாய்).

மூ;—கூவாய் பூங்குயிலே

குளிர்மாரி தடுத்த கந்த

மாவாய்கீண்ட மணிவண்ணனை வரக்

கூவாய் பூங்குயிலே. .... (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சு	தர்ஸநீயமரன	வாய்	வாயை
குயிலே	கோகிலமே!	கீண்ட	கிழித்துப் பொகட்டவ
குளிர்	(பசுக்களுக்கு மிடை		னும்)
	யார்க்கும்) மிக்க கு	மணி	ஸ்ரீரூஹணீயமான
	ளிரையுண்டாக்கக்	வண்ணனை	வடிவையுடையனான
மாரி	கல்வார்ஷத்தை [கூடவ		கண்ணபிரானை
தடுத்து	(கோவார்த்தநத்தால்)	வர	வரும்படியாக
	தடுத்து (அதனால்)	கூவாய்	கூவவேணும்;
உகந்த	ஸந்தோஷித்தவனாய்,	பூங்குயிலே! கூவாய்.	(௩)
மா	ப (௨) காஸுரனுடைய		

றார் (பகவத்விஷயத்திலித்யாதி). (சப்தபூர்த்தியையுடைத்தாய்) என்றதுக்கு,
அவனுடைய புகழுக்கு வாசகங்களான சப்தங்கள் பூர்ணமாயிருக்கையென்று
கருத்து. அர்த்தாந்தரம் (உரையித்யாதி). (ஸ்ரீ ராமாயணத்துக்கு) என்ற
வந்தரம் “பேர்;அதுக்கு” என்று கூட்டுவது, (ரக்ஷிக்கையால்வந்த) என்றது-
*ஸபித்ராசேத் யாதிப்படியே, உன்வம்சத்தானான காக்கையை ரக்ஷிக்கையா
லுண்டான வென்கை. காக்கையைக்குறித்துச் சொல்லுகிற பாசுரமாகையா
லே “உத்தமன்” என்றதுக்கு -காக்கையை ரக்ஷித்த காகுஸ்த்தனே யாக
வேணுமென்று திருவுள்ளம். ... (௨)

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (குவாய்) தர்ஸநீயமான உன்படி யைக்காட்டி கண்ணுக்கிரையிட்டாப் போலே செவிக்கும் இரையி டப்பாராய். (குளிர்மாரி தடுத்துகந்த) பசுக்களும் இடையரும் வர் ஷத்திலே துலையப்புக. கைக்கெட்டிற்றொரு மலையை எடுத்து அவ ற்றை ரக்ஷித்து “இவை நோவுபடாதொழியப் பெற்றொமே” என்று அத்தாலே தானேஉகந்தானயிற்று. (மாவாய் சீண்ட) பகாஸுரனு டைய வாயைக்கிழித்த. (மணிவண்ணனை) விரோதியைப் போக்கிற் றிலனேயாகிலும் விடவொண்ணாதபடியாயிற்று வடிவழகு. (ந)

(♩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பல்லிக்குட்டி	ஒ பல்லிக்குட்டி!	பூ	பூக்களை அணிந்த
குடம்ஆடி	குடக்கூத்தாடி	குழல்	திருக்குழலையுடைய
உலகுஅளந்த	(தீரைவிக்ரமபதாநத்		னாய்
	திலை) லோகங்களி	மாதவனை	ஸ்ரீயிபதியான
	யெல்லாமனந்தரு.		ஸ்ரீவேஸ்ரீவரனை
	ளினவனாய்	வர	வரும்படியாக
		கொட்டாய்	கொட்டவேணும்;
மட்டுஆர்	தேன்மாறாத	பல்லிக்குட்டி!	கொட்டாய். (சு)

அரு;—மூன்றும்பாட்டு. (கூவாயித்யாதி). * பிண்டத்திரிளையும் பேய்க் கிட்ட நீர் சோறும் உண்டற்கு வேண்டி ஒடித்திரிகிறதாயினாலே அது பறந்துபோக, அருகில் பூங்குயில்களைப்பார்த்துக் கூவச்சொல்லுகிறார்களென்று ஸங்கதி.

“பூம்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தர்ஸனீயேத்யாதி). ஆபத்திலே உதவுமவன் என்னும் தாத்பர்யமருளுகிறார் (பசுக்களித்யாதி). ... (௩)

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (கொட்டாயித்தயாதி) (க) “சுழ் ஸ்கூலின் ஸ்கூல்”
காக காக பிக் பிக் - வஸந்தகாலே ஸம்ப்ராப்தே காகக் காகப் பிக் பிக்”
“தான் கூவினால், தன்னைப் போஷிக்கிறகாக்கைக்கும் தனக்கும் வைஜாத்யம்
தோற்றி வாயில் சோறு இழுக்கவேண்டிவரும்” என்றுஇருந்ததாகக்கொண்டு,
தனக்கு அடிக்கடி சுபஸங்கமான தனிணுகௌரியை ஆசைப்படுகிறாளென்று
ஸங்கதி.

கஅக௦ பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௧௦-தி, ௫-பா, சொல்லாய்.

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (கொட்டாய் பல்லிக்குட்டி) என்று மொக்கப் பரஹிதமே பண்ணிப்போருகை உனக்கு ஸத்தாப்ரியுத்த மன்றோ? (க) “ஊஸ்துஸ்துஸ்துஸ்துஸ்து - பால்யாத்ப்ரபுதி ஸுஸ்திக் த்த்” என்றுமாபோலே இருக்கிறது. (குடமாடியிலுள்ளந்த) ஒரு ஊரில்; மன்றுபாழ் தீரும்படியாகக் குடக்கூத்தாடினான். ஒருலோக த்தில் பாழ்த்தீரும்படியாகவும் ஒருகூத்தாடினானையிற்று. (மட்டார் பூங்குழல்) தேன்மாறாத பூமலரையுடைத்தான திருக்குழலையுடைய வனை. (மாதவனை) பரமப்ரணயியானவனை. .... (ச)

மூ;—சொல்லாய் பைங்கிளியே

சுடராழி வலனுயர்த்த

மல்லார்தோள் வடவேங்கடவனை வரச்

சொல்லாய் பைங்கிளியே.

(௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பை	பசுமைநிறம் மாறாத	தோள்	திருத்தோள்களையுடை
கிளியே	ஓ கிளிப்பிள்ளாய்!,	யனாய்	
சுடர்	ஒளிமிக்க	வடவேங்கடவ வடக்குத் திருமலையி	
ஆழி	திருவாழியாழ்வானை	னை	லே நின்றருளுமவ
வலன்	வலதுதிருக்கையிலே	னான ஸர்வேஸ்வரனை	
உயர்த்த	ஏந்தாநின்றுள்ளவனாய்,	வர	வரும்படியாக[வேணும்;
மல் ஆர்	மிக்கவலியையுடைய	சொல்லாய்	ஒருவார்த்தை சொல்ல
		பைங்கிளியே! சொல்லாய்.	(௫)

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சொல்லாய் பைங்கிளியே) உன் வடிவைக் காட்டி ரக்ஷித்தாப்போலே, உன்னுடைய பேச்சாலும் ரக்ஷிக்கப்பாராய். (சுடராழி வலனுயர்த்த) ஒருவிரோதி வந்த போ தாக ஏந்துகையன்றிக்கே, ஏற்கவேகோலித்திருவாழியைவலவருகே

நன்மைசொன்னால் செய்யவும், தீமை சொன்னால் தவிரவுமாயிருக்கையாலே அருளுகிறார் (என்று மொக்கவியாதி). ... .. (ச)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சொல்லாயித்யாதி) பல்லியானது பலிசமான தாகையாலே “நினைத்தபோது கொட்டவேணுமென்றுநமக்கு நிர்ப்பந்தமென்” என்றிருந்ததாகக்கொண்டு, கூட்டிலிருந்தகிளியைப்பார்த்துப் பேச்சுக்கொள்ளுகிறுமென்று ஸங்கதி.

பசுமைசொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (உன்னித்யாதி). ... .. (௫)

(க) ரா-பா-கஅ-உஎ.

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௧௦-தி, ௬-பா, கோழி கஅசக

ஏந்திக்கொண்டிருக்கிறாயிற்று. (மல்லார்தோள்) ஆ யு த ம்
தானும் மிகையாம்படியான திண்ணிய தோளையுடையவன். (வட
வேங்கடவனைவர) ரக்ஷணத் துக்குறுப்பாக முதலடியிட்டுக்கொண்டு
நிற்கிறவனை. .... (௫)

மூ;—கோழி கூவென்னுமால்

தோழி நானென்செய்கேன்

ஆழிவண்ணர் வரும் பொழுதாயிற்றுக்

கோழி கூவென்னுமால்.

(௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தோழி	வாராய் தோழி!	கோழி	(உடனே)வியல்லைஷ
கோழி	(வரவைஸூசிப்பிக்கும்)		ஸூசகமான கோழி
	சாமக்கோழியானது		யானது
கூ என்னும்	'கூ' என்று கூவாரின்	கூஎன்னும்	"கூ" என்று கூவா
ஆல்	ஸந்தோஷம். [றது]		நிற்கும்.
ஆழி	கடல்போன்ற	ஆல்	கஷ்டம்;
வண்ணர்	திருநிறத்தை யுடைய		(இனி அவன் பிரிந்
	ணை கண்ணபிரான்		துபோமாகையால்.)
வரும்பொழுது	வரக்கடவ காலமானது		நான்என்செய்நான்என்னசெய்வேன்.
ஆயிற்று	அணுகப்பெற்றது;		கேன்
			(௭)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (கோழியித்யாதி) “ தோழி ” என்று
ஸமாததுக்கையாய் உடன்கேடியானவனை ஸம்போதித்து “கோழி
கூவென்னுமால், ஆழிவண்ணர் வரும்பொழுதாயிற்று, கோழி

ஆ;—ஆறும்பாட்டு. (கோழியித்யாதி) கிளியைப்பார்த்து “சொல்லாய்”,
என்று சொல்லுவது-(௧) “கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர்” என்கிற பாசு
ரத்தை நினைக்கிற இத்தசையிலே நாம் பேசுவொண்ணுதென்றிருக்க, கோழி
யானது காலஜ்ஞாநியாகையாலே வரவுக்கு ஸூசகமாக “கூ” என்ன;திடுக்கிட்
டெழுந்திருந்து கோழியருகேவந்து “இனிவந்தால் உடனே கோழிகூவென்
னுமே? மேல் வரும்பிரிவுக்கு என்செய்வேன்” என்கிறுளென்று ஸங்கதி.

க்ருஷ்ணன் பசுமேய்த்துவந்து குளித்து ஒப்பித்துஉண்டு உறங்கொருசாம
மும், பெண்களிருந்தவிடம்தேடி வர ஒருசாமமும், ஒருவரறியாதபடி மீண்டு
போய் பசுவின் சிறுவீடுமேய்க்க ஒருசாமமுமாய், த்ரியாமா இப்படி கழியு
மாகையால், நடுச்சாமத்தில் கோழிகூ விற்தன, கோழிகூவிற்று வந்தானென்று
உகந்து, உடனே கூவுகிறபடியாலே சாமம் க்ருணமாய்கூவுதலால்க்லேசமும்

கஅகஉ பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௧௦-தி, எ-பா, காமற்கு.

குவென்னுமால், என்செய்கேன்” என்கிறான். இதுக்குப் பொருளாக ஜீயர் அருளிச்செய்தாராகப் பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி; - “க்ருஷ்ணன் கோழிகூவினவாரே வருமாய், மீண்டு கோழிகூவினவாரே போமாய், வரவைஸ்சிப்பிக்கிற கோழி கூவாநின்றது. பிரிவில் தரிக்கவாண்ணாதபடி கடல்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடைய வர் வருங்காலமாயிற்று; மீண்டு கோழிகூவப் போவர். நடுவுஸம் ஸ்லேஷத்துக்குக் காலமில்லை. நான் என் செய்கேன் என்கிறான்” என்று. “க்ருஷ்ணன் கோழியை மடியிலே இட்டுக்கொண்டுவரும் போலேகாணும்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்தாரென்று ப்ரஸித்த மிதே, ... (சு)

மூ;—காமற் கென் கடவேன்

கருமாழுகில் வண்ணற் கல்லால்

பூமே ஸைங்கணைகோத்துப் புருந்தெய்யக்

காமற் கென்கடவேன்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கருமாழுகில்	காளமேகம்போன்ற	ஐங்குணை	பஞ்சபாணங்களை [த்து
வண்ணற்கு	திருநிறத்தையுடைய	கோத்து	(கருப்புவில்லில்)தொடு
	கண்ணபிரானுக்கு	புருந்து	உள்ளேபுருந்து
அல்லால்	கடமைப்பட்டிருக்கை	எய்ய	ப்ரயோகியாநிற்க,
	யொழிய[னம்மதன்]	காமற்கு	(அப்படிப்பட்ட)மன்மத
மேல்	அதற்குமேலே (புத்ரனா		னுக்கு [ன்?;
பூ	புஷ்பங்களாகிற	என்கடவேன்	என்னசெய்யவல்லே
		காமற்கு	என்கடவேன்? (எ)

நடக்கிறதென்றுஅதுக்கு ஒருஸம்வாதமருளுகிறார் (இதுக்கித்யாதி), (க்ருஷ்ணன் கோழியைத்த்யாதி). ... (சு)

அரு;—ஏழாம்பாட்டி. (காமற்கித்யாதி). தோழியானவள் நீ “வரும்பொழுதானால் உகந்ததுக்கதுருணமாக ஒப்பித்திருக்கவிதே அடுப்பது. மேல்வரும் பிரிவை நினைத்தஞ்சு, அடுக்குமோ”என்ன, “ஸாக்ஷாந்மந்மதம்மதனானவன் வடிவாகையாலே உடனே ஆற்றாமையைவிளைவிக்கும், அதுக்குமேலே (தாய்) என்று பாராதே காயன்குணைதொடுப்பனே; நான் அஞ்சாதேயிருக்க வழிஎன் தோழி” என்கிறுளென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, க0-ப, க0-தி, அ-பா, இங்கே, கஅகந

வ்யா;—எழாம்பாட்டு. (காமனித்யாதி) வயிற்றில்பிறந்த காமனுக்குஎன்கடவேன்; மாமணவாளரான கறுத்துப்பெரிய முகில் வண்ணற்கொழிய. “கருமா முகில் வண்ணர்” என்கையாலே இதர விஷயத்துக்கிறே அவன் ப்ரேரகன். இவ்விஷயத்துக்கு அவன் ப்ரேரிக்கவேண்டா; அவன் வடிவுதானேயிறே ப்ரேரகம். (க) “பேர மர்காதல் கடல்புரையவினேவித்தகாரமர்மேனி” என்னக்கடவதிறே. கருப்புவில்லிலே புஷ்பபாணங்களைந்தையும் தொடுத்தெய்ய, (எ)

மூ;—இங்கே போதுங்கொலோ

இனவேல் நெடுங்கண்களிப்பக்

கொங்கார்சோலைக் குடந்தைக் கிடந்தமால்

இங்கே போதுங்கொலோ.

(அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொங்கு ஆர்	தேன்றிறைந்த	வேல்	வேல்போலே
சோலை	சோலைகளையுடைய	நெடு	நெட்தாயிருந்துள்ள
குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே	கண்	(என்) கண்களானவை
கிடந்த	பள்ளி கொண்டருளும்	களிப்ப	களிக்கும்படியாக
	வருணை	இங்கே	இவ்விடமேற
மால்	ஸ்வேஸ்வரன்,	போதுங்கொல்லு	எழுந்தருளுவனோ?
இனம்	ஒன்றுக்கொன் ரொப்		
	பாய்	இங்கே போதுங்கொலோ?	(அ)

ருக்மணிப்பிராட்டி வயிற்றில்பிறந்த முறைமையாலே அருளுகிறார் (வயி ற்றிலித்யாதி). (மாமணவாளரான) என்றது-பர்த்தருநாமக்ரஹணம் பண்ணாதே வ்யவஹரிக்கும் லாகஸுமாதியைப்பற்ற. “மேல் பூவைவங்கிண கோத்து” என் றவ்யமாய், அவன்திருமேனி ஆற்றாமையை வினேவிக்கு மென்றதுக்குமேல் பூக்களாகிற பாணங்களைக்கோத்து என்று தாத்தர்யமாய், கறுப்பு வில்லியாகை யாலே அருளுகிறார் (கறுப்பித்யாதி). ... .. (எ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (இங்கேயித்யாதி) “கோழிகூவின மாத்ரம் கொண்டு அவன் வந்தானாகவும், அவன்திருமேனி ஆற்றாமையை வினேவிக்கு மென்று விசாரப்படுகிறாய்; இன்னம்தானே வருகிறானோ? ஆள்வரவிகிறானோ? இரண்டுக்கு மொக்கும் இக்கோழி கூவுதல்” என்ன; “நீ நல்லநிபுபகை யிறே. எனக்கும் அத்தை நிப்சயித்துத் தரவேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்கிறு ளென்று ஸங்கதி.

கஅகச. பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௧௦-தி, கூ-பா, இன்னொன்று.

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (இங்கேபோதுங்கொலோ) இரண்டு தலைக்கும் ஸ்வரூபஹாநியாக நான் அங்கே செல்லாமே, தான் இங்கே வரவல்லனேயோ? வந்தால் கொள்ளும் ப்ரயோஜநமிருக்கிறபடி, ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாய், வேல்போலே நெடிதாயிருந்துள்ள கண்கள் களிப்ப; தேனூர்ந்த; சோலையை யுடைத்தான திருக்குடந்தையிலே சாய்ந்தருளின வ்யாமுத்த(ந்)ன். .... (அ)

மூ;—இன்னொன்றறியேன்

அன்னே யாழியொடும்

பொன்னார் சார்ங்கமுடையவடிகளை

இன்னொன்றறியேன்.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்னே	அம்மே!	உடைய	திருக்கையிலேயுடைய
ஆழியொடும்	திருவாழி யாழ்வானையும	அடிகளை	ஸ்வாமியை [ரான
பொன் ஆர்	ஸ்ப்ருஹணீயமான	இன்னார்என்று	இன்ன ஜாதீயரென்று
சார்ங்கம்	சார்ங்கமென்னும் தறு	அறியேன்	அறிகிறிலேன்;
	ஸ்சையும்	இன்னார் என்று	அறியேன். (க)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (இன்னாரித்யாதி). தேவனோ? மதுஷ்யனோ? அறிகிறிலேன். தேவத்வ ஸூசகமான திருவாழியையும், மதுஷ்யத்வைகாந்தமாய், ஸ்ப்ருஹணீயமான ஸ்ரீஸார்ங்கத்தையுமுடைய ஸ்வாமிகளை. அடையாளம் சொல்லாநிற்கச்செய்தே “அறியேன்” என்னப்பண்ணுகிறதிதே. அவன் வைலகக்ஷண்யம். .... (க)

அன்றிக்கே, பின்னையும் வரக்காணாமையால் நாமேஆற்றாமையிஞ்சிப்புறப் படவேண்டி வருமோவென்று ஸங்கதியாகவுமாம். ... .. (அ)

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு, (இன்னாரித்யாதி) திருக்குடந்தையில் கிடந்தவர் சார்ங்கபாணியின் படியும், ஆராவமுதாழ்வாரையும் அதுபவித்தாராகையாலே, அவருடைய போக்யதை நெஞ்சில் ஊற்றிடுத்து முன்னிலையாக வந்தாப்போலே தோற்றக்கண்டு உகக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

மதுஷ்யத்வே பரத்வம் இவருக்கு அடையாளமென்று சொல்லிக்கொண்டும் ஆஸ்ரயப்படுகிறான், போக்யதையாலே என்றுகருத்தருளுகிறார் (அடையாளமித்யாதி). ... .. (க)

பெரியதிருமொழி, க0-ப, க0-தி, க0-பா, தொண்டர். கஅகுகு

மூ;—தொண்டர் பாடுமினே

சுரும்பார்பொழில் மங்கையர்கோன்

ஒண்டார்வேல் கலியனொலிமாலைகள்

தொண்டர் பாடுமினே.

(க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்	ஓ பாகவதர்களே!	தார்	மாலைபையும்
சுரும்பு ஆர்	வண்டுகள்மாறாதே கிட	வேல்	வேலையும் உடையரார்
	க்கிற	கலியன்	ஆழ்வார் [ன
பொழில்	சோலையையுடைய	ஒலி	அருளிச்செய்த
மங்கையர்	திருமங்கையி லுள்ளார்	மாலைகள்	சொல் மாலையான இப்
	க்கு		பாசுரங்களை
கோன்	நிர்வாஹகரர்ய்,	பாடுமின்	(வாபாரப்) பாடுங்கோ
ஒண்	அழகிய		ள்!;
		தொண்டர்!	பாடுமினே—.

(க0)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (தொண்டரித்யாதி) பகவத்விஷயத் தில் சாபலமுடையாரெல்லாரும் பாடுங்கோள். வண்டுகளார்ந்த பொழிலையுடைய திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான அழகிய மாலையையுடைய வேலை நிரூபகமாகவுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த மாலைகள். ப(ந்)லஸ்ருதி சொல்லாதொழிந்ததுஇதுதானேப்பரயோஜ நமாணையாலே. .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாபத்து பத்தாந்திருமொழி முற்றிற்று.

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (தொண்டரித்யாதி) ‘‘சுரும்பு’’ என்றதினர்த்தம் (வண்டுகள்) என்றது. ... (க0)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி
பதினேரம்பத்து முதல்திருமொழி
குன்றம் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—குன்றம்ப்ரவேசம். பக்திகளின் காலிலே விழுந்து என் னையும் அவனையும் சேரவிடவேணுமென்றாள் கீழ்த்திருமொழியில்; அவை இது செய்தனவில்கை. அதுக்குமேலே தென்றல் துடக்கமான பாத (படி) சுபதார்த்தங்களின் கீழே ஜீவிக்கப் போகாமையாலே, ஜீவநத்தில் நசையற்று நோவுபட்டுச் சொல்லுகிற பிராட்டி-பாசுரத் தாலே தம்தசையைப் பேசுகிறார். .... *

மூ;—குன்றமொன் றெடுத்தேந்தி மாமழை
அன்னுகாத்த வம்மா னரக்கரை
வென்றவில்லியார் வீரமேகொலோ
தென்றல்வந்து தீவீச மென்செய்கேன். (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	பசுக்களுமிடையரும் கல்வர்ஷத்தால் நோவுபட்டவன்று	வென்ற	ஜயித்த
குன்றம்ஒன்று	ஒருகோவர்த்தந பர்வ தத்தை	வில்லியார்	வில்லையுடையரான பெருமானுடைய
எடுத்து	ஸமூலமாகக் களைந் தெடுத்து,	வீரமேகொலோ	வீரப்பாட்டைப் பின் சென்றோ,
எந்தி	குடையாகத்தரித்து,	தென்றல்	தென்றல்காற்றானது
மாமழை	பெருத்த மழையில்	வந்த	நானிருக்குமிடமேற
காத்த	(அவர்களைரக்ஷித்தரு)	தீ	எரியை வந்து
அம்மான்	ஸ்வாமியாய், [எின்	வீசம்	வீசாநின்றது?;
அரக்கரை	ராக்ஷஸஜாதியரைய டைய	என்செய்கேன் (இதற்குநான்) என்ன செய்யக்கடவேன்?	

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (குன்றமொன்றெடுத்து) வர்ஷத்துக் குப் பரிஹாரமாகவெடுப்பது - குடையாயிருக்க, மலையை எடுத்தா

அநு;—குன்றம்ப்ரவேசம். (சேரவிடுகை) வருகைக்குவாசகமாகை.

அநு;—முதற்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி)(பரிஹாரமாக) - நிவர்த்தகமாக,

பெரியதிருமொழி - கக-ப, க-தி, க-பா, குன்றமொன்று. கஅகௌ

யிற்றுப் பரிஹரித்தது. ஒருவரால் சலிப்பிக்க வொண்ணாதாய், அத்
விதியமாயிருக்கிற மலையை எடுத்து. (ஏந்தி) மலையைத்தரித்துக்
கொண்டு நிற்கிறவிடத்தில் பார்த்தமான செயலாலையாலே
வருத்தமற்று, இதுதானே போதுபோக்காக நின்றநிலை. (மாமழை)
ப்ராப்தகாலத்தில் மழையன்றிக்கே, அசாலத்திலே வர்ஷத்துக்கு
நிர்வாஹகனான இந்தான் குழிதனாய் வர்ஷிப்பிக்கவந்ததாயிற்று.
(அன்றுகாத்த) (க) “गौरीशङ्कराय नमः - श्रीगौरीशङ्कराय
ஸங்குலம் - அதீவார்த்தம்” என்கிறபடியே பசுக்களும் இடையரும்
நோவுபடுகிறவனு பரிஹரித்த ஸர்வேஸ்வரன்.

(அரக்கரைவென்ற வில்லியார்) ஒருத்தன் அபகாரம்பண்ண,
ராஷஸஜாநியாக நிரஸித்தான். (வீரமேகொலோ தென்றல்வந்து
தீயீசம்) பசுக்களும் இடையரும் நோவுபட அத்தைப் பரிஹரித்
தான். ஒருவன் அபகாரம் பண்ண, ஜாநியாக அழியச்செய்தான்;
அப்படியிருக்கிறவனுடைய வீரம் நமக்குப் பவித்தபடியோ, இத்
தென்றல் இப்படி பாத(பா)கமாகிறது. (தீயீசம்) நெருப்புச்சுடப்
புக்கால் (உ) “गौरीशङ्कराय नमः” என்று குளிரும்படிபண்ணவல்ல
வன் தன்பக்கவிலே குளிர்த்தியையுடைத்தான தென்றல் நெருப்
புத்தூயும்போது அவர்பண்ணிவிட்டதாகவேணும். (என்செய்சேன்)
பசுக்களும் இடையரும் வர்ஷத்தைப் பரிஹரித்துக்கொள்ளாதல்;
பிராட்டி “அதார்பிகனானராவணன்ஷ்டனாவான்” என்றுசுபித்தப்
போருமன்றாயிற்று, இவளுக்குத் தென்றல் பரிஹரித்துக் கொள்ள
ப்ராப்தியுள்ளது. .... (க)

“ஒன்று” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஒருவரித்யாதி). “எடுத்து”
என்று சொல்லியிருக்கவும் “ஏந்தி” என்பாடொன்னென்ன வருளுகிறார்
(மலையித்யாதி). “மா” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்து (ப்ராப்தேத்யாதி).

(ஒருத்தன்)ராவணன். விரஷினிகளுக்குத் தென்றல் தீயாயிருக்கை
ஸித்தமாயிருக்க, அவர் வீரத்தை இதுக்கு ஹேதுவாகச் சொல்லுகாணென்
னென்ன வருளுகிறார் (நெருப்பித்யாதி). அவன் வாசியாலே நானே ஸந்திதி
யிலேபோய் பரிஹரிக்கப் போருகிறதில்லை என்றுகருத்து. பாத (பா) க
மானால் நெருப்பையும் குளிர்ப்பண்ணுகிறவன், குளிர்த்ததைக் குளிர்ப்பண்ணு
கைக்கு விசாரப்படுகாணென்னென்ன வருளுகிறார் (பசுக்களுமித்யாதி). (க)

கஅகஅ பெரியதிருமொழி-கக-ப, க-தி, உ-பா, காரும்,

மூ;—காரும் வார்பனிக்குடலு மன்னவன்
தாரு மார்வமும் கண்டதண்டமோ
சோரு மாமுசில் துளியி னூடுவந்து
ஈரவாடைதா னீருமென்னையே.

(உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காரும்	காளமேகத்தையும்	சோரும்	வர்ஷியாநின்ற
வார்	குறைவறநிறைந்து	மாமுசில்	மேகங் களினுடைய
பனி	குளிர்ந்திருந்துள்ள	துளியின் ஊடு	துளிக் கு ள் குளிர்ச்சி
கடலும்	ஸமுத்ரத்தையும்	வந்து	யை பூட்டிக்கொண்
அன்னவன்	ஒத்திருந்துள்ளவரவே		டு வந்து(அத்தாலே)
	ஸ்வரனுடைய[யும்	ஈரம்	மிகவும் சைத்யத்தை
தாரும்	திருத்துழாய்மாலையை		வீணக்கக்கடவ
மார்வமும்	திருமார்பையும்[ததற்கு	வாடைதான்	காற்றானது
கண்ட	ஆசைப்பட்டுப் போந்	என்னை	(விஹக்ருசையான)
தண்டமோ	(அவன்) தண்டம் செ		என்னை
	ய்தபடி எந்தான்!;	ஈருமே	நலியாநின்றதே. (உ)

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (காரும்) மேகமும். (க) “மேஹுஷு
கூக் - மேகஸ்யாமம்” என்னும்படியாயிதே வடிவுதானிருப்பது.
(வார்பனிக்குடலும்) குறைவற நிறைந்து குளிர்ந்திருக்கிறகடலும்.
(அன்னவன்) ஒன்றொப்பாக மாட்டாமையாலே கதிர்வெறுக்கிப்பல
வற்றையுமொப்பாகப் பிடிக்கிறது. (தாரித்யாதி) தோளும் தோள்
மாலையுமான மார்வும்கண்டு ஆசைப்பட்டுவந்த தண்டமோ? இதர
விஷயப்ரவணர்பட்டது படாநின்றேம். (உ) “ஐஷிந்ஷுஷ்ய”
புத்திநாஸாத் ப்ரணஸ்யதி” என்கிறபடியே விநாஸத்தைப்பாஸிப்பித்
தான். இதரவிஷயப்ரவணர்பட்டது படாநின்றேம், இப்ப்ரப்த

அநு;—இரண்டாம்பாட்டு (காருமீத்யாதி) அந்தி தென்றல் நெருப்பை
ச்சொரிவதுக்குமேல், குணதிசைமாருதமான வாடை ஈரும்படியைச் சொல்லு
கிறுரென்று ஸங்கதி.

“தண்டமோ” என்று யமதண்டமென்று தோற்றுகையாலே, இதுக்குத்
தாத்தர்யமருளுகிரார் (இதரேத்யாதி).

பெரியதிருமொழி-கக-ப, க-தி, ஈ-பா, சங்குமாமையும். கஅகக

விஷயத்தை ஆசைப்பட்டநாங்களும்.

(சோருமித்யாதி) வர்ஷிக்கிற மஹாமேகங்களினுடைய துளிக்குள்ளிட்டுக்குளிர்த்தியைஊட்டிக்கொடுவருகிற ஈரவாடையானது விரஹத்தாலே சுருசுமாயிருக்கிற என்னுடைய ஈர்ந்து பொகடாநின்றது. நற்கொலையாகாதே உயிர்க்குலையாக்கி நலியாநின்றது.(உ)

மூ;—சங்குமாமையும் தளருமேனிமேல்

திங்கள்வெங்கதிர் சீறுமென்செய்கேன்

பொங்குவெண்டிரைப் புணரிவண்ணனார்

கொங்கலர்ந்ததார் கூவுமென்னையே.

(ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சங்கும்	கையில் வளையும்	வண்ணனார்	வடிவை யுடையனான
மாமையும்	நிறமும்		ஸர்வேஸ்வரனுடைய
தளரும்	தளராரின்றான	கொங்கு அலர்	பரியளப்ரசரமான
மேனி மேல்	என் உடம்பின்மேலே	ந்த	
திங்கள்	சந்த்ரனுடைய	தார்	திருத்துழாய்மாலையான
வெங்கதிர்	வெவ்விவ கிரணங்களா		து
சீறும்	சீறாநின்றன; [னவை	என்னை	(ஸ்தீரீதவத்தை நோக்
என் செய்கேன்?;			கிக்கொண்டிருக்கி
பொங்கு	கிளராரின்னும்		ற) என்னை
வெண்	வெளுத்துமிருக்கிற	கூவும்	(இங்ஙனே புறப்படா
திரை	அலைகளையுடைய		யோ என்று)அறை
புணரி	கடல் போன்ற		கூவாநின்றது.(ஈ)

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (சங்கித்யாதி) நிறமும் வளையும் தொங்குசைக்கு ஆஸ்ராயமின்றிக்கேயிருக்கிற உடம்பின்மேலே. (திங்கனித்யாதி) நிலா உடம்பிலே படாநின்றால், பெண்பிறந்தார் எங்ஙனே ஜீவிக்கும்படி. (பொங்கித்யாதி) ஓதம் கிளர்ந்தகடல்போலே

கொல்லும் என்னதே “சுரும்” என்றதுக்குபா(ஸ்)வம்(நற்குலையித்யாதி).

அந;—மூன்றும்பாட்டு. (சங்குமித்யாதி) “கண்ணுக்குத்தோற்றதே ஒடித்திரிகிற காற்று எவ்வளவு” என்று, “எம்பெருமான்” என்கிற நல்திங்கள் கண்ணுக்கிலக்காய் கைகளாலே நெருப்பை இறைக்கிறதென்று க்லேசிக்கிறுமென்று ஸங்கதி.

என்செய்கே நென்கிறதென்? நீ நிலாமுற்றத்தை விட்டு உள்ளே புதுரலாகாதோ? என்னும் சங்கையிலே “பொங்கித்யாதி” என்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஓதமித்யாதி). ... .. (ஈ)

ககூ00 பெரியதிருமொழி-கக-ப,க-தி, ச-11A,அங்கோராய்க்குலத்துள்

ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையராயிருக்கிறவருடைய பரிமளப்ரகர
மாயிருக்கிறதாரானது உள்ளேபுக்கு “ஸ்தீரீத்வத்தை நோக்கி
கொண்டு மறையவிருக்கிறதென்? இங்ஙனே புறப்படாயோ” என்று
அறையுடையவரின்றது. .... (ந)

மூ;—அங்கோராய்க்குலத்துள் வளர்ந்துசென்று
அங்கோர்தாயுருவாகி வந்தவள்
கொங்கைநஞ்சுண்ட கோயின்மைகொலோ
திங்கள்வெங்கதிர் சீறுகின்றதே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அங்கு	கம்ஸபயமும் இருளு மாய்க்கிடந்த ஸமய த்திலே	வந்தவள்	வந்தவளான பூ த னை யின்
ஓர் ஆப்ச்குலத் திருவாய்ப்பாடியேற துள்	எழுந்தருளி	கொங்கை	ஸ்தநத்திலே தடவி
சென்று	வளர்ந்தருளா நிற்க	நஞ்சு	விஷத்தை [க்கிடந்த
வளர்ந்து	அவ்விடத்திலும்	உண்ட	அமுது செய்த
அங்கு	க்ருத்திரிமத்தில் ஒப்பந்	கோயின்மை	ஆராய்ச்சியில்லாத செ
ஓர்	தவளாய் ண்டு	கோலோ	யலைப்பின்சென்றோ,
தாய் உரு ஆகி தாயின் வடிவைக் கொ	சீறுகின்றதே	திங்கள்	சந்தர்ஹுடைய
		வெங்கதிர்	வெவ்விய கிரணங்க
			ளானவை
			சீருநின்றனவே. (ச)

வ்ய.;—நாலாம்பாட்டு. (அங்கோராய்க் குலத்துள்வளர்ந்து
சென்று) அவ்வளவிலே ஒதுங்குகைக்கு ஒரு ஊருண்டாயிற்று.
கம்ஸபயமும் இருளுமாய் ஸ்ரீவஸுதேவரும் தேவகியாரும் நோவு
படுகிற ஸமயத்திலே அது, ஒரு அஞ்சினன் புகலிடமுண்டாயிற்று.
கம்ஸனுக்குக் குழமக்களாய் இரை இரூகிற்செய்தே அவனுக்கு
சாதே பிள்ளைகளைநோக்கிக் கொடுக்கவல்ல ஊரிதே.

அநு;—நாலாம்பாட்டு. (அங்கோரித்யாகி) போது விடியாதோ? தா
னே மதி செட்டிப் போகிறுனென்று தோழிசொல்லு, “ஒரு நிலையாக நின்றன்
ரே இவன் பாதிக்கிறான்; எனக்கு விடிவது எப்போதோ” என்று மீளவும்
அதுக்கே நோவு படுகிறுனென்று ஸங்கதி.

கீழ்வாக்ய விவரணம் (கம்ஸேத்யாகி). அஞ்சினன் புகலிடமானபடி
யென்னென்ன (கம்ஸனுக்கித்யாகி). ... (ச)

பெரியதிருமொழி-கக-ப, க-தி, ரு-பா, அங்கோ ராளரியாய். கககக

(அங்கித்யாதி) போனவிடத்திலே நலியவேண்டுமென்று தாய் வடிவுகொண்டு வந்தவளை, அதுகூலியென்று புத்திப்பண்ணாத, அவளைப் பரிகூலியென்றே அறிந்து, அவள்முலையாடண்டு முடித்த ஆராட்சியில்லாத செயலே? (திங்களித்யாதி) சந்தரன் இங்ஙனே பாதகனாகிறது, தனக்குக் குளிர்ச்சியையும் தர்ஸநீயதையையும் கொடுத்துவிட்டு, அவன் கருத்தைப் பின்சென்றோ இவன் நம்மை இப்போது நன்கிறதது; (க) “*பிஸ்வீஸ்வரூபிஷோதேதி ஸ்வரூபம்*” என்றவனைப் பின்செல்லவேண்டுமிறே அவற்றுக்கு. .... (ச)

மூ;—அங்கோ ராளரி யாயவுண்ணப்

பங்கமா விருகூறு செய்தவன்

மங்குல் மாமதி வாங்கவேசொலோ

பொங்கு மாகடல் புலம்புகின்றதே.

(ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அங்கு	ப்ரஹ்மதாழ்வானு	மாமதி	சந்தரனை
	டைய ப்ரதிஜ்ஞா	மங்குல்	ஆகாஸத்திலே (வர்த்
	ஸமகாலத்திலே		(திசுதம்படியாக)
ஓர் ஆளரியாய்	அத்விதீயமான நரஸி	வாங்கவே கொ	(கடலைக் கடைந்து
	ம்ஹரூபியாய் (தூணி	லோ	உள்ளினின்றும்)
	லே டீதான்தி)		வெளிக்கிளப்பின
அவுண்ணை	ஹிரண்யனை		னென்ற வருத்தத்
பங்கமா	மாநபங்க (ஃ) ம்பண்ணி		தினாலையோ
இருகூறுசெய்	இருதுண்டமாகக் கிழி	பொங்கு	தினைக்கிளப்பத்தை யு
தவன்	ததுப்பொகட்டஸர்	மாகடல்	ஸமுத்ரமானது[டைய
	வேஸ்வரன்	புலம்புகின்றது	கோஷியாரின்றது. (ரு)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (அங்கோரித்யாதி) தான் இப்படி மதிக்கொடுக்கி மதிக்கெட்டுக் கூப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கச்செய்தே, கடல் தான் கோஷிக்கக்கூட்டு, இதுவும் என்ன மதி இழந்ததோ வென்கிறவென்று ஸங்கதி.

நான் * சந்த்ரகாந்தாநந்தைக் காணாதே மதிக்கெடுவது, இது சந்த்ரனைக் கண்டிட எட்டாதே கூப்பிடுகிறதாக எண்ணுகிறவென்று கருத்து; சந்த்ரனைக் கண்டால் கடல் மிகவும் கோஷிக்குமிதே. ... (ரு)

(க) தை-ஆந-அ.

கக02 பெரியதிருமொழி. கக-ப, க-தி, சு-பா, சென்று.

வ்யா,—அஞ்சாம்பட்டு. (அங்கித்யாதி) ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வா
னுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்தலே நரஸிம்ஹமுமாய் ஆஸூப்ரக்
ருதியான ஹிரண்யணையும் மதிப்பறுத்து அநாயஸேந கிழித்துப்
பொகட்டான். அவனை எதிரியாக்கி ஆயுத மெடுக்கையன்றிக்கே
வெறுங்கையே புறப்பட்டுத் திருவுகிராலே கிழித்துப் பொகட்
டான்.

(மங்குலித்யாதி) இப்படி அரியவற்றை வருத்தமறச் செய்து
தலைக்கட்ட வல்லவன், தன்னை நெருக்கிக்கடைந்து உள்நுண்டான
மதியை வாங்குகையோ இக்கடல் இங்ஙனே கிடந்து கூப்பிடுகிறது,
என்னைப்போலே மதி இழந்தோ இக்கடலும் கூப்பிடுகிறது. * (க) மதி
யெல்லா முள்கலங்கியிறே இவனும் கிடக்கிறது. ஒன்றுக்கும்விக்
ருதையாகாத நான் கலங்கிக் கூப்பிடுகிறுப்போலேயிருந்ததி இக்க
டலும்தன் காம்பீர்யமெல்லாம் அழிந்துகூப்பிடுகிறபடியும். (மங்குல்)
ஆகாசம். .... (ரு)

மூ;—சென்றுவார்சிலை வளைத்திலங்கையை

வென்றவில்லியார்வீர மேகொலோ

முன்றில் பெண்ணைமேல் முளரிகூட்டகத்து

அன்றிலிங்குர வடருமென்னையே.

(சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சென்று	எதிரிகளிருக்குமிடமே றப்போய்	முன்றில்	வாசலிலே நிற்றிற பெண்ணைமேல் பனைமரத்தின்மேலே
வார்	நெடிதான	முளரி	தாமரைப்பூவாலும் தா தாலும் தண்டாலு ம்(பிணைக்கப்பட்ட)
சிலை	தனுஸஸை		
வளைத்து	(நானேற்றி)வளைத்து, இலங்கையை	கூட்டகத்து	கூட்டிலே கிடக்கிற
வென்ற	அழித்த [ஸர்களை	அன்றிலின்	அன்றில் பகலியின்
வில்லியார்	பெருமானுடைய	குரல்	த்வரியானது
வீரமேகொ	ஆவன்பிள்ளைத் தனத்	என்னை	என்னை
லோ	தைப்பின்சென்றோ,	அடரும்	வருத் தானின்றது?.(சு)

அரு;—ஆரம்பாட்டு. (சென்றித்யாதி) திங்கள் தீவீச, ஸமுத்ரத்தைப்
போலே தான் புலம்புகிறபடியைக் கண்டு, அன்றில் அருகே நெருப்பை உருக்கி
வார்த்தாப்போலே செவிபடக்கூப்பிட, அதுக்கும் நொந்துபடுகிறுனென்று
ஸங்கதி.

(க) தி-வாய்-க-ச-ந.

பெரியதிருமொழி - கக-ப, க-தி, எ-பா, பூவை வண்ணனார். ககௌ

வ்யா;—ஆறம்பாட்டு (சென்று) எதிரிகள் வரப்போர விருக்கை யன்றிக்கே(க) “அஷ்டா - அடியாதா” என்கிறபடியே அவர்கள் இருந்த விடங்களிலே சென்று (உ) “அஷ்டாஷ்டாஷ்டா - அவஷ்டப் ப்யமஹத்ததும்” என்கிறபடியே, ஒருவர்க்கு அடக்கவாண்ணாதே நெடிதாயிருக்கிற வில்லை வளைத்து லங்கையை அழியச்செய்தவரு டைய ஆண்பிள்ளைத்தனமோ. (முன்றிலித்யாதி) வாசலிலே நிற்கி ற பெண்ணையின்மேலே, தாமரைப்பூவாலும் தாதாலும் தண்டா லும் செய்த கூட்டிலே கிடக்கிற அன்றிலினுடைய த்வரி எனக்கு பாத (படி)கமாகாநின்றது. நான் இதுக்கு எத்தைச்செய்வேன். நான் இதுக்குமார்விலே அப்பேற்கவோ? .... (சு)

மூ;—பூவைவண்ணனார் புள்ளின்மேல்வா

மேவிநின்று நான் கண்டதண்டமோ

விவிலைங்கணைவில்லி யம்பு கோத்து

ஆவியே மிலக்காக வெய்வதே.

(எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஐங்கணைவில்லி பஞ்சபாணனான மம்ம	தன்	வண்ணனார்	திரு நிறத்தையுடைய
வீவு இல்	கூண்காலமும் ஒழிவி	புள்ளின்மேல்	பெரிய திரு வடியின்
அம்பு கோத்து பாணங்களைத் தொ	ல்லாமல் [த்து		மேலே
ஆவியே	என்னுடைய மம்ம	வர	எழுந்தருளா நிற்க,
இலக்காக	ஸ்தாரத்தையே	நான்	நான்
	லக்ஷ்யமாகக்கொண்டு	மேவி நின்று	ஸிதிலையாகாதேநின்று
	(அதுதுடிக்கும்படி)	கண்ட	ஸேவித்ததற்கு
எய்வது	ப்ரஹரிக்கையாகிவிது,	தண்டமோ	தண்டம் செய்தபடி
பூவை	காயம்பூப்போன்ற		யோ; (எ)

(போர) யுத்தம் பண்ண. “வார்” என்றுநீட்சியைச்சொல்லுகையாலே பலிதார்த்தம்ருளுகிறார்(அவஷ்டப்பேத்யாதி). “பெண்ணை”பனை. “முள்ளி” தாமரையாகையாலே அருளுகிறார் (தாமரையித்யாதி). “எ” என்கிறது- விஷாதஸ்சகமான அவயயமாயருளுகிறார் (நானிதந்தித்யாதி). அம்பேற்கை யுத்தம் பண்ணுகை; அதாவது - வில்லியார் வீரங்கொண்ட வித்தைக்கண்டு, ஓட்டினால் அது ஒழிமோவென்று கருத்தே. (சு)

கக௦௪ பெரியதிருமொழி கக-ப, க-தி, அ-பா, மாலினம்.

வ்யா;—ஏழாற்பாட்டு. (பூவைவண்ணனார்) வைத்தகண்மா
ருதே சண்டிகொண்டிருக்க வேண்டிப்படி ஆகர்ஷணமான வடிவை
யுடையவர், ஒரு மேருவைக் கிணிபமேகம் படிந்தாப்போலே பெரிய
திருவடி திருத்தொளியே வர. (மேவியித்யாதி) சிதிலையாகாதே
நின்று நான் கண்டதுக்குத் தண்டமோ? (வீவிவித்யாதி) காமனா
னவன் தன்னுடைய புத்தி பாணங்களாலே தோல் புரையே யன்றி
யே மர்மத்திலே எய்கிறவீது. .... (ஏ)

மூ;—மாலினம் துழாய்வரு மென்நெஞ்சகம்

மாலினந்துழாய் வந்தன்னுள் புகக்

கோலவாடையும் கொண்டுவந்ததோர்

ஆலிவந்ததாலரிது காவலே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
என்	என்னுடைய	கோலம்	பரிமளப்ரசரமான
நெஞ்சகம்	நெஞ்சானது	வாடையும்கொ	வாடைக்காற்றையுங்
மால்	(எனக்கவன்பக்கலுண் டான) வ்யாமோஹ	ண்டி	கூடக்கொண்டி
இனம்	அதுபுறமாக [த்துக்கு	வந்தது ஓர்	(நிலம் பார்த்துப்பா கைக்கு) முன்பே
துழாய்வரும்	இங்குமங்கும் தேடித் திரிந்து வாராநின்ற து.	ஆலி	சிறுதுளியானது
மாலின்	ஸர்வேஸ்வரனுடைய	யந்தது	(மீண்டும்) வாராநின்ற
அம் துழாய்	அழகிய திருத்துழாய் த்தாரானது	ஆல்	கஷ்டம்; [து;
என்னுள்வந்துபுக	எனக்கு ஸ்மருதி வி ஷயமாக,	காவல்	(இதற்குத்தப்பி) உயி ரைக் காத்துக்கொ ள்ளுகை [ததி.
		அரிதே	அஸாத்யமு) மாயிருந்

அ;— ஏழாற்பாட்டு. (பூவைவித்யாதி) தோல் புரையே பாதிக்கிற
காற்றும், கண்ணுக்குத்தோற்றின மாத்ரமானமகியும், செவியிலே நோவுபடுத்
தின அன்றிலும், பாதித்தாலும் இவற்றால் இவன் சுடுபடவில்லை. இப்படி பரி
சரங்களுக்கும் இடையாத இவனை நீயே போப் நெஞ்சிலேபட எய்யச்சொல்
லிவிட, வந்த காமனுக்கு அஞ்சி நோவுபடுகிறான் என்று ஸங்கதி.

“ஐங்கணைவில்லி - வீவில்லாதே, அம்பு கோத்து” என்றவயம் நிருபர்
எம் பற்றியிருக்கிறார் (காமனித்யாதி). ... .. (அ)

பெரியதிருமொழி கக-ப, க-தி, கூ-பா, கெண்டை. கக௦௫

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (மாலித்யாதி) என்னுடைய நெஞ்
சானது எனக்கு அவன்பக்கலுண்டான ம்லுக்குஇனமாகத்துழாவி
வாராரின்றது. (மாலித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருமேனி
யின் ஸ்பர்ஸத்தைபுடைய திருத்துழாயானது வந்து எனக்கு ஸம்
ருதிவிஷயமாக,பரிமளத்தை புடைத்தான வாடையைக்கொண்டு.
(வந்ததோராலி வந்ததால்) பண்டே நிலம் பார்த்துப்போன சிறு
துளிபர்னது வாராரின்றது. (அரிது காவலே) தேசிகனுன ஸ்ரீ
விபீஷணுழ்வானே நின்று வழியிட்டுக் கொடுக்கையாலே ராகுஸர்
கள் வெல்லமாட்டிற் றிலர்களிறே. அப்படியே நிலவரே வழிகாட்
டிக்கொடுவந்து நவியாநிற்க நம்மால் பரிஹரிக்கப்போமோ? (அ)

பூ;—கெண்டையொண்கணுந் துயிலுமென்னிறம்

பண்டு பண்டுபோ லொக்கும்மிக்கசீர்

தொண்டரிட்டபூம் துளவின் வாசமே

வண்டுகொண்டு வந்துது மாகிலே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சீர்	(அந்நயப்பரயோஜநதை யாகிற்) கல்யாணகு ணத்தாலே	என்	என்னுடைய
மிக்க	சீரியர்களான	கெண்டை	கெண்டை மத்யம்
தொண்டர்	பூவைஷணவர்கள்	போல்	
இட்ட	ஸமர்ப்பித்த	ஒண்	தர்ஸ்நீயமான
பூந்தளவின்	திருத்துழாயலரின்	கண்ணும்	கண்களும்
வாசம்	பரிமளத்தை	துயிலும்	உறங்கப்பெறும்;
கொண்டிவந்து	கொண்டிவந்து	நிறம்	(என்னுடைய) மாமை
வண்டு	வண்டானது [ல்	பண்டு பண்டு	நிறமும்
ஊதுமாகில்	(என்னருகில்) ஊது	பழைய படியே	அவி
		போல் ஒக்	கலமா யிருக்கப் பெ
		கும்	றும். (க)

அ;—எட்டாம்பாட்டு. (மாலித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டிலே காமன் சரங்
களாலே எய்ய, அவற்றாலே நெஞ்சு சிதிலமாய் மாலேழிவ; கீழே கூவுகின்ற
கொங்கலர்ந்திருக்க அவகாசமுண்டாய் உள்புள் புக்கது, எதிராளின் நெஞ்சு
அஞ்சினபடியாலே முன்னே வந்தவாடையும்துளியும் மீளவந்தபடியைச்சொ
ல்லி மிகவும் அஞ்சுகிறுனென்று ஸங்கதி.

(மாலுக்கு) வ்யாமோஹத்துக்கு. (இனமாக) ஒத்ததாக; இன்
த்தார் என்னக்கடவதிடே ஸ்ரிகத்தரை. “வந்ததோராலி” என்கையாலே
முன்னே நிலவரமுண்டானதென்று தேற்றுகையாலேஅருளுகிறார் (தேசிக
ரித்யாதி). ... .. (அ)

கக௦௬ பெரியதிருமொழி, கக-ப, க-தி, க௦-பா, அன்று.

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கெண்டையித்யாதி) முகத்த(க) மாய் தர்ஸநீயமாய் உறக்கத்தாலல்லது போதுபோக்குகையரிதான கண்ணுமுறங்கப் பெறலாம். (என்னிறம்) அவன் வாய் புலற்றும் நிறம், அறப்பண்டுபோலேயாம். கலக்கையாகிறது பிரிவிக்கு அங்குரநிறே. கலந்து பிரிந்து லாபாலாபங்களறியாதே பூர்ணையாயிருந்தபோதை நிறம் போலேயாம்.

கண்ணுமுறங்கி நிறமும் வருவதுதானென்செய்தாலென்னில்; (மிக்க வித்யாதி) அந்நய ப்ரயோஜனரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் டுட்ட திருத்தழாயில் பரிமளத்தை வண்டு கொண்டுவந்து ஊதுமாகில், திருத்தழாயில்பரிமளம் உத்தேசயமாகில், “தொண்டரிட்ட” என்ன அமையரதோ? “மச்சசீர் தொண்டரிட்ட” எனானென்னில்; “அங்குத்தைக்குட்பரிவருண்டு” என்றிரந்தாலாயிற்று இவருக்குக்கண் உறங்குவதும், பழைய நிறம் வருவதும். (௭) “अद्वैतसुख-ஆத்வாரமதுவ்வராஜ” என்றிருக்கு மவளாகையாலே அந்நயப்ரயோஜனரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அங்குத்தைக்குப் பரியாரின்றார்கள்” என்றுசேட்டவாதே, இனி நமக்கொரு குறையில்லை என்று கண் உறங்கா நிற்கும்; நிறமும் பழையபடியேயாம். .... (க)

மூ;—அன்று பாரதத்தைவர் தூதனுய்ச் சென்றமாயனைச் செங்கண்மாலினை மன்றிலார் புகழ் மங்கைவாள் களி கன்றிசொல் வல்லார்க் கல்லலில்லையே. (க௦)
திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கெண்டையித்யாதி) “அரிது-காவலே” என்றுமிகவும் க்வேசிக்கக்கண்ட தோழியானவன் பொறுக்கமாட்டாதே உனக்கு துக்கவேசமுமின்றிக்கே கண்ணுறங்கி யிருக்கைக்கு நானென்ன செய்கேன், நாயகன் - ஸ்வதந்தன்; நீ பொறுக்கவல்லபல்லை; இனி நானும் இங்கு உண்ணக்கொடு துக்கிக்குமத்தனை யன்றோ? என்றுக்வேசிக், அது - பொறுக்கமாட்டாதவனாகையாலே எங்கேயிருந்தாலும் அந்நுக்குப் பரிவருண்டு உன்றறுது தோற்ற, * மிக்கசீர் தொண்டரிட்ட மாலையின்மணத்தைக்கொண்டு உரும்படி பண்ணினாயாகில், நான் கன்னியா யிருக்குமாபோலே யிருக்கிறேனென்று சொல்லுகிறுமென்று ஸங்கதி.

(உறட்டன் கெண்டே) என்பானென்னென்னவருளுகிறார் (கலக்கையித்யாதி).

(க) ரா-அ-க௭-உக.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	பாண்டவர் நோவுபடுகிற வன்று	ஆர்	வ்யாபித்துக்கிடக்கிற
பாரதத்து	பாரத யுத்தத்திலே	புகழ்	புகழையும்
ஐவர்	அவ்வைவவர்களுக்கும்	மங்கை	திருமங்கை யென்னும்
தூதனாய்	தூதனாய்		திருநகரியையும்
சென்ற	எழுந்தருளின	வான்	வானையுமுடையரான
மாயனை	ஆய்ச்சர்ய சீலனாய்,	கலிகன்றி	ஆழ்வார் அருளிச்செ
செம்கண்	செவ்விய திருக்கண்க	சொல்	இப்பாசரங்களை யுத்த
	ளையுடையனான	வல்லார்க்கு	ஒதவல்லார்களுக்கு
மாலினை	ஸர்வேஸ்வரன் விஷய	அல்லல்	பகவத் விஸ்வேஷ்வய
	மாக,		ஸுமனானது.
மன்றில்	நாற்சந்திகள் தோறும்	இல்லை	உண்டாக மாட்டாது.

வ்யாபி—பத்தாம்பாட்டு. (அன்றித்தயாதி) புண்டரீகாக்கண்ணு ஸர்வேஸ்வரனாய் தன்னை யொழிந்ததுக்கடங்கலும் தான் நியாமக னாயிருந்து வைத்துப் பாண்டவர்கள் நோவுபடுகிறவன்று. பாரத ஸமாதத்திலே “இன்னார் தூதன்” எனனுப்படி தன்னைத் தாழ்விட்டு தூதனாய் நின்ற ஆய்ச்சர்யத்தையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. (மன்றிலார் புகழ்) நால்வர் திரண்டவிடமெங்கும் திருமங்கையாழ்வார் வார்த்தையே. ஆழ்வார் அருளிச்செய்த வித்தை அடம்பலிக்க வல்லவர்களுக்கு பாத (பாதி)கபதார்த்தங்களால் நோவுபடவேண்டாதே நித்யஸம்ஸ்லேஷத்தோடே காலம்செல்லப் பெறுவர். அல்லலாகிறது - இத்திருமொழியில் பட்டக்கலேசம் ... .. (க௦)

பெரியவாச்சான்பள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழி பதினேராம்பத்து முதல் திருமொழி முற்றிற்று.

புரு—பத்தாம்பாட்டு. (அன்றித்தயாதி) “செங்கண்மாலினை - அன்றித்தயாதி கலிகன்றி சொல்” என்றவயித்துத் தாத்ரய மருளுகிறார் (புண்டரீகேத்தயாதி). தன்னை இப்படி காற்றிற்கும் காமனுக்கும் இலக்காக்கிவைத்ததுக்கு, நங்கொடுமையாலே அவன் வரவிட்டதாகச் சொல்லுமித்தனைபோக்கி தத்வமன்றிறே. நான் ஊழனபோது கையைக்காலில் பிடித்துச் சேரவிட்டுக்கொண்டவன் இப்படி செய்யானிறே. இனிவாராமைக்குஹேது ஆய்நிதர்

௧௯௦௮ பெரியதிருமொழி, ௧௧-ப, ௨-தி, ௧-பா, குன்றமெடுத் ஸ,

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதினேராம் பத்து இரண்டாந் திருமொழி குன்றமெடுத்துப் ப்ரவேசம்.

அவ;—குன்றமெடுத்துப் ப்ரவேசம். “என்செய்கேன்” என்ற விடத்திலும் இரங்காதேபாதக (ஈடி) பதார்த்தங்கள் மிகைத்தான; ரக்ஷகனானவன் கைவிட்டான்; என் கார்யம் ஸ்வயத்த ந ஸித்தமா யிருந்தது. எனக்கு இனி ரக்ஷகராக வல்லாருண்டோ என்கிறார்.

மும்;—குன்றமெடுத்து மழை தடுத்தினையாரோடும்
மனறில் குரவை பிணைந்தமாலென்னை மால்செய்தான்
முன்றில் தனிரின்ற பெண்ணைமேல் கிடந்தீர்கின்ற
அன்றிவின் கூட்டைப் பிரிக்க கிற் பவரார்கொலோ. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குன்றம்.	கோவர்த்தன பர்வ த த்தை	மால்.	ஸர்வேஸ்வரன்
எடுத்து	குடையாக எடுத்து	என்னை	என்னை
பழை	(இந்தரன்பெய்வித்த கல்வர்ஷதால் வந்த ந லிலை	மால்செய்தான்	மதி மயங்கப் பண்ணி விட்டான்;
தடுத்து	நிரஸித்து,	முன்றில்	வாசலிலே.
மன்றில்	நாற்சந்தியிலே [டே	தனிரின்ற	ஒப்பற்று நின்ற
இளையாரோடும்	இடைப்பெண்க ளோ	பெண்ணைமேல்	பனைமரத்திலே
குரவைபிணைந்த	திருக்குரவைகோத்த ருளின	கிடந்து	(அஞ்சாதே) கிடந்து.
		சர்கின்ற	(ஈரந்தரம்போலே) உ யிரை நலியா நின்ற

சொல்லிற்றுச்செய்வானாகையாலே, அதிலே அப்பரானாகையிருக்கவேண்டுமென்று நினைந்து துளவின் வாசமே வண்டு கொண்டுவிந்து ஊதினாலமையுமென்று ளாசையாலே, இவ்வாஸரித பாரதந்தர்யத்தையே கவிபாடி னுரென்னலா மென்று திருவுள்ளம். (௧௦).

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அந்;—குன்றமெடுத்தின் ப்ரவேசம், கீழ்த்திருமொழியிலே சில பாதகங் களுக்கஞ்சி, அவன் துளவின் வாசத்தை ஆசைப்பட்டிருந்தான். அதுவே ஹே துவாகப் பின்னையும் அன்றில் முதலானவை நலிய, பொறுக்கமாட்டாதே தானே யத்ரம்பண்ணுகைக்கு ஒருப்படுகிறுளென்று ஸங்கதியருளுகிறார் (என் செய்கேனித்யாதி). தாமலரித்யாதியைப் பற்ற (ஸ்வயத்த ந ஸித்தமாய்) என் றது. ... ..

பெரியதிருமொழி, கக-ப, உ-தி, உ-பா, பூங்குருந்து. ககரக்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்றிலே	அன்றில் பகழிகளை	கிற்பவர்	ஸமர்த்தராகக் கடவார்
கூட்டின்	கூட்டில்நின்றும்	ஆர்கொலோ	எந்த மஹாதுபாவரோ
பிரிக்க	பிரித்துவிட		தான்! (க)

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி) அரிய செயலைச் செய்ந்து தன்னை எல்லாரும் காணும்படியாக மன்றிலே இட்டவன், அச்செயலாலே என்னை மன்றிலே நிறுத்தினான். (முன்றிலித்யாதி) பழையதாக நலிந்துப்போருகிற இத்தைப்பரிஹரிப்பாராரென்கிறார்கள், ஏலக்கோலி நலிவுதாக மன்றிலேபெரிய ஆர்ப்பரவத்தோடே நின்றபெண்ணை மேலேகிடந்து ஈருகின்ற. 'பண்ணை-பனை. சஸ்த்ரம் போலே கடுக முடித்துவிடாதேசார்ந்து நலியாநின்றதாயிற்று. பிரிப்பனபிரித்து கூடுவன கூட்டித்திரிகிறானன்றிமே. இனி இத்தால் சொல்லிற்றாயிற் மென்னென்றால், இவ்வன்றிலின் த்வநி பாதகமாகாதபடி அவனை என் முலையோடே. கொடுவந்து சேர்க்க வல்லாநிலையோ வென்கிறான். .... (க)

மூ;—பூங்குருந்தொகித்தானை காயந்தரிமாச்செகுத்து ஆங்கு வேழத்தின் கொம்புகொண்டுவன் பேய்முலை. வாங்கியுண்ட வவ்வாயன்றிக வவ்வாயன்வாய் ஏங்குவேயங்குழ லென்னோடாடு மிளைமையே. (உ)

அரு;—முதற்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி) மால் செய்தானென்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அச்செயலாலே யித்யாதி). “முளரிக் கூட்டத்து” என்று கீழ்த்திருமொழியிலும் சொன்னதாகையாலே அருளுகிறார் (பழையதாக வித்யாதி). (ஏலக்கோலி) மூந்துற உத்யோகித்து. கூட்டைப் பிரிக்கையாவதுதான் முற்றத்திலேநில்லாதே உள்ளோநாயகனோடே கண்ணுறங்கிக்கிடந்தால், இந்த கூண்டுக்கும். தனக்கும் பிரிவுண்டாமென்றே சொல்லவேணுமென்று, யதாஸ்ருதம் கூடாதென்று அருளுகிறார் (பிரிப்பனவித்யாதி). ... (க)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (பூமித்யாதி) கீழே அன்றிலின் குரலுக்கு நொந்து கூட்டவல்லராரோவென்று இருக்க, அவ்வளவிலே மாமணிவண்ணர் வாராமையாலே பெண் இப்படி பெண்ணைமேல் அன்றிலின்கையிலே அகப்பட்டு நொந்தாளென்று உடம்புவெருத்து பண்டலந்தவடிவப்போலே குழலாதினோமாகில் வந்தானென்று ஆறியிருப்பாளென்று குழலாத; இவன் குழல் வாசியறிந்தவளாகையாலே இதுக்கு நோவுபடுகிறவென்று ஸங்கதி.

ககக0 பெரியதிருமொழி, கக-ப, உ-தி, உ-பா, பூங்குருந்து.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பூ.	(தர்ஸரீமமாகப்) பூத் துக்கிடந்த	வாங்கி	(ஸாதரமாகக்) கையில் வாங்கி
குருந்து	குருந்தயரத்தை	உண்ட	சுவைத்து (அவளை மு டித்த)
ஒசித்து	முறித்து,	அவ்வாயன்	அப்படிப்பட்டவாயை
ஆனை	வ்ருஷபங்களை		யுடையனான கண் ணபிரான
காய்ந்து	நிரஸித்து,	நிற்க	விப்ரக்ருஷ்டனாய்நிற்க
அரிமா	ஸாத்ரவமே வடிவாய் வந்த கேசிபை	இவ் ஆயன்	(நம்பி மூத்த பிரானாகி ற) இந்த இடையனான வன்
செருத்து	(வாபைக்) கிழித்து	வாய்	வாயிலே (வைத்து)
ஆங்கு	அங்கே (பயங்கரமாய் வந்து தோற்றின)	ஏங்கு	ஏங்கி ஊதுகிற
வேழத்தின்	சுவலயா பீடத்தின்	வேயங்குமூல்	வேயங்குமூலானது
கொம்பு	தந்தங்களை	என்னோடு	என்னிடையாட்டத் திலே (அணுகி)
கொண்டு	முறித்தெறிந்து,		
வன்	நெஞ்சில் க்ரௌர்யத் தையுடைய		
பேய்	பூதனையின்		
முலை	(விஷதித்த (பி)மான முலைகளை	இளமை ஆடும் சிலபாலிஸ்சேஷ்டைக ளைப்பண்ணினின்று.	

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (பூங்குருந்தித்யாதி) அடியேயுடி
த்துத் தலைபளவும் செல்ல தர்ஸரீயமாம்படி பூத்து நின்ற குருந்தை
முறித்து ருஷபங்களை நிரஸித்து கேசிவாயை அநாயாஸேநகிழித்து,
அங்கே பயாவஹமாம்படி வந்துதேர்ந்தின சுவலயாபீடத்தை நிர
ஸித்து, அதின் கொம்பை வாங்கி, அவளைக்கண்டுவைத்தும் நலிய
வேணுமென்று வந்த நெஞ்சில் திண்மமையுடையபூதனை முலையை
ஸாதரமாக உண்டு, அவ்வழியே அவள் ப்ராணனை முடித்தவன் நிற்க,
இந்த இடையனானவன் வாயிலே வைத்து ஸத்தாநேஸத்தாநே
நின்று ஏங்கி ஊதுகிற குமூலானது என்னோடே பாவிசமான வ்யா
பாரங்களைப்பண்ணினின்று. .... (2)

(க) “संज्ञं नृपं नृपं नृपं नृपं” ஸந்த அசஸ்ஸாமமதுரை” எனநிறை நம்பி
மூத்தபிரானிருப்பது. (பாவிசமான வ்யாபாரங்களை) என்றதுக்கு, மாமணி
வண்ணனுக்காக நான் நேரப்பட்டபோது ஸாதிக்க அமையாதென்னுதே, மூத்
தனாயிருக்கவும் இளமையாலே இப்படி ஊதுகிறது பாவிசக்குத்யமிதே என்று
கருத்து. ... (உ)

(க) வ - டி - உ - உ.

பெரியதிருமொழி, சுசு-ப, உ-தி, ந-பா, மல்லொடு. ௧௯௧௧

மூ;—மல்லொடு கஞ்சனும் துஞ்சு வென்றமணி வண்ணன்
அல்லிமலர் த் தண்டுழாயை நினைந்திருந்தேனையே
எல்லியின் மாருதம் வந்தது மதுவளறியும்
கொல்லை வல்லேற்றின் மணியும் கோயின்மை செய்யுமே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மல்லொடு	(கம்ஸன்வலிவந்த)மல்	மாருதம்	தென்றலானது
	லவர்க்கமும்	வந்து	நா னிருக்குமிட மே
கஞ்சனும்	கம்ஸனும்		வந்து
துஞ்சு	உயிர்மான	அடம்	நலி பாநின்றது;
வென்ற	வெற்றிபெற்ற	அதுவன்றியும்	அதுவுடன், க்கே
மணிவண்ணன்	எம்பெருமானுடைய	கொல்லை	வெளிநிலங்காரிலே (நா
அல்லி	இதழ்களை யுடைத்தா		ஞ்சரிக்கிற)
	ய்	வல்	வல்லிய
தண்	குளிர்த்திருந்துள்ள	எற்றின்	வ்ருநிஷ்பங்கரின்
துழாய்மலரை	திருத்துழாய்மலையை	மணியும்	(கழுத்தில்கட்டப்பட்டு
	(விருமய், அத்நையே)		ள்ள) மணியின் ஓ
நினைந்திருந்	} நெஞ்சில் நினைத்துக்		சையும்
தேனை		கோயின்மைசெய்யும்	} ஆராட்சியில்லாத
	} கொண்டிருக்கிறான்		
எல்லியில்	ஸந்த்யாகாலத்திலே		செயலைச் செய்யா
			நின்றது. (௩)

வ்யா;—மூன்றாப்பாட்டு (மல்லித்யாதி) அவன் வரவிட்டமல்ல
வர்க்கத்தோடே கர்ஸன் முடியுபடியவென்று விரோதிப்பாகப்பெற்
றதாலே சாமஹரமான வடிவும் தானுமா யிருக்கிறவன், அப்போ
திட்ட வெற்றிமாலையைப் பெறவேணுமென்று ஆசைப்பட்டத்தையே
நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற வென்னை, ஸந்த்யாஸ்யத்திலே தெ
ன்றலானது வந்து நலிபாநின்றது. அதுக்கமேலே வெளி நிலத்தி
லே நானைத்துடர்ந்து அது கைபுஞ்சுந்தாலல்லது மீளாதபடியிருக்
கிற வ்ருஷத்தினுடைய கழுத்தில் மணியையாஸையானது ஆராட்சி
யில்லாதவிடத்தல் செயலைச்செய்யா நின்றது. .... (௩)

உரு;—மூன்றாப்பாட்டு. (மல்லித்யாதி) நம்பி மூத்தபிரான் குழலோ
சையோயன்றிக்கே காற்றுகொடுக்கின என்னை அவர் மேய்கிற பசுக்களில்
விடைகளும் பாதுக்கிறன வென்கிருவென்று ஸங்கதி.

“மல்லொடு” என்று பராதாந்யம் கொன்னதுக்குக் கருத்து (அவன் வர
விட்ட)என்றது. (ஆராட்சியில்லாதவிடத்திலே)அராஜகமாகையாலே விசாரிப்
பாரில்லாத விடத்திலே, ... (௩)

கக்கஉ. பெரியதிருமொழி, கக-ப, உ-தி, ச-பா, பொருந்து.

மு;—பொருந்து மாமா மேழுமெய்த புனிதனர்
திருந்து சேவடி யென்மனத்து நினைதோறும்
கருந்தண் மாகடல் கங்குலார்க்கு ம்துவன்றியும்
வருந்த வாடை வருமிதற்கினி யென்செய்கேன். (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொருந்து	தன்னிலே பொருந்து	தண்	ஸ்ரமஹரமாயிருந்துள்
	நின்ற	மாகடல்	ஸமுத்ரமானது [ள்
மாமரம் ஏழும்	ஸால வருஷங்க ளே	கங்குல்	இராமுற்றும்
	ழையும்	ஆர்க்கும்	கோஷியாநிற்கும்;
ஏய்த	முறித்தெறிந்த		அதுவன்றியும்-;
புனிதனர்	பரமபாவரான பெரு	வாடை	வாடைக்காற்றினது
	மாளுடைய	வருந்த	(நான்) க்லேஸிக்கும்
திரு உந்து	ஐஸ் வர்ய ப்ரகாஸகமா		படி
சேவடி	திருவடிகளை [ள்	வரும்	வந்து வீசாநிற்கும்;
என்மனத்து	என் மன்ஸஸிலே	இதற்கு	இதற்குப்(பரிகாரமாக)
நினைதோறும்	அது ஸந்திக்கும் போ	இனி	இனிமேல்
	தெல்லாம்,	என்செய்கேன்	(நான்)என்னசெய்யக்
கரு	கறுத்து		கடவேன். (ச)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (பொருந்தியாதி) அடிருநிக்கவொண்ணாதபடி குவிபாநிற்கிற மராமரங்களேழையும் எய்து ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் தமக்குண்டான ஓரம் தரைகாண்வொண்ணாதபடி யிருக்கிற அவருடைய ஐஸ்வர்ய ப்ரகாஸகமான திருவடிகளை அறுஸந்திக்கும்போதெல்லாம் கறுத்த தன்மையை உடைத்தா யிருக்கிற கடல், ராத்திரியிலே என் எளிமை கண்டு மிகைத்துக் கூப்பிடாநிற்கும். அதுக்குமேலே நான் வருந்தும்படியாக டலவானாயிருக்கிற வாடையானது வாராநின்றது. (இதற்கினி யென்செய்கேன்) ஓரபலே இதுக்குக்கடகிடவோ? .... (ச)

ஆர;—நாலாம்பாட்டு. (பொருந்தியாதி) கீழ்ப்பாட்டில் அந்தியில் தென்றலும் மணியோசையும்போய் ராத்திரியாய் கடலாலே நோவுபட்ட வெண்ண ஸந்தயாகாலத்தில் குளி காற்றும் நலிகிறதெந்திரொன்று ஸங்கதி.

ஆஸ்ரித வ்ஷயத்தில் பஷபாதமில்லாமைய - அபாவத்வமாய், அதில்லாதவொன்றருளுகிற (ஆஸ்ரிதேத்யாதி) திருவுந்து என்றது - ருறைந்து, "திருந்து" என்று கிடக்கிறதாய், திருவை உந்துகை - முன்னே தள்ளுகையாய், ப்ரகாஸிக்கை என்றருளுகிற (ஐஸ்வர்யத்யாதி) (வருந்துமபடியாக) க்லேஸிக்கும்படியாக.... (ச)

மூ;—அன்னை முனிவது மன்றிலின் குரலீர்வதும்
மன்னு மறிகடலார்ப்பதும் வளைசோர்வதும்
பொன்னங்கலையல்கு லன்னமென்னடைப்பூங்குழல்
பின்னை மணுளர் திறத்தமாயின பின்னையே. (இ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்னை	பெற்ற தாயானவள்	அல்குல்	அல்குலையும் [று
முனிவதும்	சீறுவதும்,	அன்னம்	ஹம்ஸத்தினதுபோன்
அன்றிலின்	அன்றில் பகையின்	மென்	விலகூணமான
குரல்	தவறியானது	நடை	நடையையும்
சர்வதும்	நலிகிறதும்,	கூ	தர்ஸரீயமான
மன்னு	பூமியைச்சுற்றி வேலி	குழல்	கூந்தலையு முடைய
	யாகப் போரக் கடவ		ளான [கு
	தாய்	பின்னை	நப்பின்னைப்பிராட்டிக்
மறி	ரகூகமுமான	மணுளர்	வல்லபரான பெருமா
கடல்	ஸமுத்ரமானது		ளுடைய
ஆர்ப்பதும்	கோஷிக்கிறதும், [வை	திறத்தம்	இடையாட்டத்தில்
வளை	கையில் வளைக ளான	ஆயினபின்னை	சுடுபட்டோமான பின்
சோர்வதும்	கழலுவதும் (ஆகிற இ	யே	பிறே (நமக்கு நேர்ந்த
அம்	அழகிதான [ந்த		ன). (இ)
பொன்கலை	பீதாம்பரத்தை யணி		

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (அன்னையித்யாதி) அவன் ஊர்ப்பதை
விளைத்து விட்டானாகில் நாம் இவற்றைவெறுக்கிறதென்? பரிவுடைய
தாய் முனிகிறதும், நானும் அவனுமாயிருந்தபோது அதுகூல
மான அன்றிலுடைய தவறி பாதகமாகிறதும், பூமிக்கு வேலியாக
ரகூகமாயிருக்கிற கடல் கூப்பிடுகிறதும், ஆபரணமான வளைகழலு
கிறதும், பொன்னாலே செய்யப்பட்டு தர்ஸரீயமாயிருக்கிற பரியட்
டத்தை யுடைத்தான அல்குலையுடையளாய், அன்னம்போலே யிரு
க்கிற நடையையுடையளாய், வைத்தகண் வாங்காதே கண்முகொ
ண்டிருக்கவேண்டும்படி தர்ஸரீயமான திருக்குழலையுடையளான்
நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபரான வவ ரிடையாட்டத்தோமான

அநு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (அன்னையித்யாதி) ஒருகாலே பாதகபதார்த்
தங்களுடையல்லாம் அடுக்கினதுக்குத்தாற்பர்யகதநமுகேந ஸங்கதியையும் ஸு
சிப்பிக்கிறார் (அவனித்யாதி), ச(ஸ்)காரங்கள்-விரோதஸூசகங்களென்றுவிவ
கூறித்து அதுக்கதுக்குத்தென்கைக்கூட்டி அருளுகிறார் (பரிவித்யாதி). இப்பா

கககச பெரியதிருமொழி, கக-ப, உ-தி, சு-பா, ஆழியும்.

பின்பிறே இவை நமக்கு இப்படியாகப் புக்கது. அவருடைய ப்ரணயித்வங்கண்டு நாம் அகப்பட்டபின்பிறே இவை நமக்கு பாதகமாகப் புக்கது. பூர்வாபரங்களுக்குச் சேர்த்திப்போராதாகிலும், பிள்ளையுங்காவில்லி தாஸர் “ பின்னே மணான் திறத்தோமான பின்பன்றோ இவை இப்படியாயிற்று; சாமாந்யனென்று ஈடுமீடெல்லாம் இடவமையும் என்பாரைப்போலே, அவனோடே ஒருஸம்பந்தம் சொல்லி நலிகிறவை நலிந்தாலென்” என்பாராம். .... (௫)

மூ;—ஆழியும் சங்குமுடைய நங்களடிகள் தாம்
பாழிமையான கனவில் நம்மைப் பகர்வித்தார்
தோழியும் நானு மொழிய வையம் துயின்றது
கோழியும் கூகின்றதில்லைக் கூரிருளாயிற்றே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆழியும்	திருவாழி யாழ்வாணையும [னையும்]	தோழியும்	(ஸமதுக்க ஸுகைக ளான) தோழிமார்களும்
சங்கும்	பூர்வாபரங்களுக்க	நானும் ஒழிய	நானும் தவிர,
உடைய	(நிஈபகமாக) உடைய	வையம்	(மற்றை) உலகத்தார்
நங்கள்	நமக்கு [ஸ்வரன்]	துயின்றது	உறங்காநின்றார்கள்;
அடிகள்தாம்	ஸ்வாமிபுமான ஸர்வே	கோழியும்	கோழியும்
நம்மை	நம்மை	கூகின்றதுஇல்	(விடிவுக்கு ஸகசகமா
பாழிமையான	(கரைகாணவொண்ண	லே	கக்) கூவுகின்ற தில்
	தபடி) பரம்பி யிருந்		லே;
	துள்ள	கூர் இருள்	காடா (காடா) ந்தகர்
கனவில்	ஸ்வபந்தின் அபரபர்	ஆயிற்றே	ரமானது
	யாயமான ஸம்ஸ்லே		விடிந்த பின்பும் கால்
	ஷத்தில்		வாங்கப் பெற்ற தில்
பகர்வித்தார்	கூப்பிடுவித்தான்;		லேயே. (சு)

ட்டுக்கு க்ரியை காட்டுகிறார் (இவையித்யாதி). உத்தரார்த்தத்தை அது ஸந்தித்து பூர்வார்த்தமதுஸந்திப்பது அந்வயமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, தொகுத்தபா(ஞ)வம்(அவருடையவித்யாதி). (பூர்வாபரங்களுக்கு) பாதகங்களாகநோவுபடுகிற கீழ்மேல்பாட்டுக்களுக்கு. இப்பகஷத்திலே சகாரங்களெல்லாம் “வந்து நலியப்பெறும்” என்றுகருத்தது. “சோர்வதுமாகத்தக்கதே” என்றுக்ரியைக்கூட்டுக்கொள்வது. “பின்னேயே” பின்னையன்றோவென்று சப்தார்த்தம்.... (௫)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, உ-தி, எ-பா, காமன்தனக்கு. கககடு

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (ஆழியித்யாதி) ஸர்வேஸ்வர ஸக்ஷண
மாயிற்றுத் திருவாழி யாழ்வானும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும். (பாழிமை
யான கனவில் நம்மைப் பகர்வித்தார்) பெரிய மேன்மையையுடைய
வர் கையைக்காலிப் பிடித்துத் தாழ்நின்று பரிமாறின பரிமாற்ற
மாகையாலே, அதுஸந்திக்கப் புக்கால் கரைகாண வொண்ணாதபடி
யாயிருக்கிற அபர்யாப்த ஸம்ஸ்லேஷ ஸுகத்தாலே நம்மைக்கப்
பிடுவித்தார். (நம்மை) ராஜ்யநிமித்தமாக ட்சக்ரவர்த்தித் திருமகளை
ச்சொல்லாததில்லை. (க) “*तैः शब्दैः - தேநதுக்கே*” என்கிறப
டியே ஒரு படியாலும் வாய்திறவாதே, பெருமாள் தாபஸவேஷத்
தைப் பார்த்துக் கவர்ந்து நின்று கண்ணீரை விழவிட்டாளிறே.
இப்படியிருக்கை ப்ராப்தமாயிருக்க, நம்மைக்கப்பிடுவித்தார். (தோ
ழியித்யாதி) ஸமாநஸுக துக்கைகளான எங்களை யொழிய எல்லா
ரும் உறங்கிற்று. விடிவுக்குப் ப்ராப்தமான இதுவுங்கூட அரிதாகா
நின்றது. (கூரிருளாயிற்தே) விடிந்த பின்பும் இருள் கால் வாங்கு
கிமதுமில்லை. .... (சு)

மு;—காமன்தனக்கு முறையல்லேன் கடல்வண்ணனார்
மாமணவாள ரெனக்குத்தான் மகன் சொல்லி
யாமங்கள்தோ நெரிவிசு மென்னிளங்கொங்கைகள்
மாமணிவண்ணச் சிறுத்தவாய் வளர்கின்றவே. (எ)

அந;—ஆறும்பாட்டு. (ஆழியித்யாதி) பகவெல்லாம் அன்னை முனிவ
தும், ஸந்த்யையில் அன்றில்முதலானவைபாதிப்பதும், ராத்ரியெல்லாம் கடல்
நலிவதும், விடியுங்காலத்தில்காலால் துகையுண்கிறதுமாயிருக்கிறவற்றையெ
ல்லாம் சொல்லிக் கூப்பிட்டாள். அது பொறுக்கமாட்டாதே புறப்பட்டுலோக
யாத்ரையைப் பார்க்க ஒருப்படவும் “*तैः शब्दैः - த்ருடியகாயதே*”
என்கிற கணக்கிலே இருள்விரியாமையாலே அதுக்கும் நோவுபடுகிறுளென்று
ஸங்கதி.

“பாழிமை” என்றது-பாப்பாம், “கனவில்” என்றது - ஸ்வப்ந மென்ன
லாம்படியான ஸம்ஸ்லேஷமாய்த்தாத்பர்யமருளுகிறார் (பெரியவித்யாதி). என்
னை என்னாதே, “நம்மை” என்று ஆத்மநி பஹுவசநமாகச் சொல்லுவதைக்குத்
தாத்பர்ய மருளுகிறார் (ராஜ்யமித்யாதி). கோழிகூவென்னும் என்று
வெளிப்போம். “கோழியும் கூகின்றதில்லை” என்கிறது-விடிவைஸ்சிப்பிக்கிற
கோழியை என்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (விடிவுக்கித்யாதி)... (சு)

(க) ரா-

† (பா) சக்ரவர்த்திமகன்

கககக பெரியதிருமொழி, கக-ப, உ-தீ, எ-பா, காமன்தனக்கு.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காமன்தனக்கு	மந்தனுக்கு	யாமங்கள்தோ	சாமங்கள்தோறும்
முறையல்லேன்	(நான் நலியப் படுகைக்கு) ப்ராப்தி யுடையேனல்லேன்;	எரி	காமாக்நியை
கடல்	கடல் போலே (ஸ்ரம ஹரமான)	வீசம்	துவாரின்றான்;
வண்ணனார்	வடிவையுடைய கண்ணபிரான்	என்	என்னுடைய
மாமணவாளர்	(எனக்கு) ஸ்லாக்யரான வல்லபர், (இவ்வழியாலே)	இளங்கொங்	இளமுலைகளானவை
தான்	அந்த மந்தனுனவன்	கைகள்	
எனக்கு	எனக்கு	மாமணி	நீலமணிபோன்ற
மகன்	மகனாகப்பெற்றான்;	வண்ணர்	திருநிறத்தையுடைய
சொல்லில்	(இவன் என்னை நலிகிறபடியைச்) சொல்லப் புக்கால்	திருத்த ஆய்	ஸர்வேஸ்வரனுடைய
		வளர்கின்ற	வளராரின்றன. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (காமன்தனக்கு முறையல்லேன்) காமனுக்கு நான்பாத்ய (ஈஞ், கோடியிலே யாகைக்கு ஒருப்ராப்தியில்லை. (கடலித்யாதி) எனக்கு ஸ்லாக்யரான வல்லபராய் ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவர். அவ்வழியாலே தான் எனக்கு நன்மகன். மாதாபிதாக்களைச்சேரவைத்துரக்ஷிக்கும் திறப்புத்ருத்யமாகிறது. அரியன வெல்லாம் செய்தாகிலும் மாதாவை நோக்க வேணுமே? (சொல்லில்) இப்படி: ரக்ஷிக்கை முறையாயிருக்க, அதுக்கு விபரீதமாக நலிகிறபடியைச் சொல்லப்புகில் அதுக்கு இவனோடு எனக்கு ஒருப்ராப்தியில்லை.

இவன் இப்படி. விபரீதமாகச்செய்கிற செயலேதென்னில்? (யாமங்கள்தோறெறிவீசம்) சாமங்கள்தோறும் காமாக்நியைத்

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (காமனித்யாதி) முறைமையில்லாத அன்றில் முதலானவற்றையும் பருவம்கழிந்ததாயையும் சொல்லுகிறதென்? வயிற்றில் பிறந்தாரும், இணைபிரியாதே உரமேறியிருக்குமவையும் அவன் பகைத்ததையே பற்றி என்னை நலிகிறபடி வாசாமகோசரமென்றத்தைச்சொல்லி நோவுபடுகிறு னென்று ஸங்கதி.

(அரியன) என்றது-பிதாவாகிலும் அவர்மேலே அம்பைத் தொடுக்கை. (மாதாவைநோக்குகை), அவரை அழைத்துக்கொண்டு சேர்க்கை. அவனுக்குப்

தூவா நின்றான். தனக்கு நான் அதுவர்த்தநீயையான ஆகாரம்கிடக்
கச்செய்தே, என்னுடைய இம் முலைகள் தான் அவனுக்கென்றேயா
யிற்று வளருகிறது. .... (௭)

மூ;—மஞ்சுறு மாலிருஞ்சோலை நின்ற மணாளர்
நெஞ்சுநிறைகொண்டு போயினார்நினைக்கின்றிலர்
வெஞ்சுடர் போய் விடியாம லெவ்வீடம்புக்கதோ
நெஞ்சுடலம் துயின்றால் நமக்கினிநல்லதே. (௮)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்சுறு	மேகபதத்தளவு மோங்கின	விடியாமல்	உதியாமல்
மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலை மலையிலே	எவ்வீடம்	எவ்வீடத்திலே
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற	போய்புக்கதோ	சென்றொளித்தாறோ?
மணாளர்	எம்பெருமான்	இனி	இப்படி பாத(பாதி)சு
நெஞ்சில்	(என்னுடைய) நெஞ்சிலுள்ள	ஸாமக்ரிகள்	மிகைத்தபின்பு
நிறை	அடக்கத்தை [டு]	உடலம்	(நம்முடைய) ஸரீரமானது
கொண்டு	அபஹரித்துக் கொண்	நெஞ்சு	ஸித்திலமாய்
போயினார்	எழுந்தருளிவிட்டார்	துயின்றால்	முடியப்பெறில்
நினைக்கின்றிலர்	(இத்தலையை ஒருகாலும்) நினைக்கின்றிலர்;	நமக்கு	நமக்கு
வெஞ்சுடர்	ஸார்யனுவன்	நல்லதே	நல்லவாழ்ச்சியே. (௮)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (மஞ்சுறுவியாதி) மேகபதத்தளவும்
செல்லஓங்கின சிகரத்தையுடைத்தான திருமலையிலே, தமக்குக்கலவி
ருக்கையான ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டு, இங்கே நம்முடையசெவ்வி

பிள்ளையான முறைமையால் பிள்ளையென்னலாம்படியான காமனேயோ?
என்மார்விலே வளர்ந்த இவையும் எனக்கு அடங்காதே படித்துகிற பாடென்
னென்கிறுநென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (என்னுடைய வியாதி).

ஆந.—எட்டாம்பாட்டு. (மஞ்சுறுவியாதி) வயிற்றில்பிறந்தாரை வெறு
க்கவேண்டுமோ? கைப்பற்றின கணவனுக்குக் கண்ணோட்டமில்லை; நாட்டுக்குக்
கண்காட்டியான லோக சக்ஷஸம் போனவிடம் தெரிந்ததில்லை. இனி
நான் செய்வதென்னென்று விசாரப்பட்டு, விரஹம் தின்ற உடம்பு இனி
இருக்கப்படுகிறதோ? தானேபோமே; அதுபோனால் இனி நமக்கு துக்கமே
இல்லை என்று உடம்பில் நைராஸ்யத்தைச் சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

கககஅ பெரியதிருமொழி, கக-ப, உ-தி, கூ-பா, காமன்கணைக்கு.

யறிந்து புஜிக்கைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷரா யிருக்கிறவர், நெஞ்சிலடக் கத்தைக் கொண்டுபோனார். “இத்தலையை இப்படி ஸர்வஸ்வாப ஹாரம் பண்ணினோமாகாதே” என்று நெஞ்சில் இத்தனை இரக்கமு மின்றிக்கே இராநின்றார்.

(வெஞ்சுடரித்யாதி) ரக்ஷகன் பாதகனுனவாறே, அவன் பரிகர மும் பாத (ஈடி) கமாமத்தனையாகாதே?; அவன்பாதகமாகப்பிக்க வாறே அவனை அநுவர்த்தித்த அவன் பரிகரமும் பாத(ஈடி)கமா கப்பிக்கது. இவன் ஸந்திதியிலே வர்த்திக்கில் இவனை அநுவர்த் தித்துக்கொண்டு ப்ரபாதகாலத்திலே விடியவேணுமென்று நினைத் தது செய்யாதே போனவிடம் தெரியாதபடிபோனான். (எவ்விடம்- பிக்கதோ?) இவன் ஆஜ்ஞைநடையாடாததோரிடம் தேடிப்போனா னே அவன். அவன்பாதகனுனபின்பு பரிகரமும் பாதகமாயிற்று. இனி இருந்தபடியாலே சரீரமானது சிதிலமாய் முடிந்து பிழைக்கு மித்தனைபோக்கி, இனிமக்கொரு ஜீவிக்கையென்றொரு பொருளி ல்லையாகாதே? .... (அ)

பு;—காமன்கணைக் கோலக்கமாய் நலத்தின்மிசு
பூமருகோல நம்பெண்மை சிந்தித்திராதுபோய்
தூமலர்நீர்கொடு தோழி நாம்தொழு தேத்தினால்
கார்முகில்வண்ணரைக் கண்களால்காணலாங்கோலோ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தோழி,	வாராய் தோழி;	கோலம்	ஒப்பனை யழகாலும்
காமன்	மந்தனுடைய	மிசு	மிக்கவை லக்ஷணயத்
கணைக்கு	பாண மென்று பேர்	நம்	தையுடைய
	பெற்ற வற்றுக் கெல்	பெண்மை	நம்முடைய
	லாம்	செந்தது	ஸ்திரீ த்வத்தை
ஓர் இலக்கமாய்	ஓர் லக்ஷயமாய் (நோ	இராது	புத்திபண்ணி
	வுபடுவதிந்காட்டில்)		“தத்தஸ்ய ஸத்ருபா
நலத்தில்	ஆத்ம குணங்களாலும்		ம்” என்றிருக்குமிரு
பூமரு	ஸ்ப்ருஹணியமான		ப்பு தவிர்ந்து

விடியாதென்னலாயிருக்க, “எவ்விடம்புக்கதோ” என்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (இவனித்யாதி). ஸ்வாமி ஸந்திதியிலிருந்தால் ஸ்வாமிரியான தான் சொன்னது செய்யவேண்டிவருமென்று, உபயவியூதியைவிட்டு எங்கே போயிறேவென்று கருத்து. ... (அ)

† (பா) ப்ராதகோலத்திலே.

பெரியதிருமொழி, கக-ப, உ-தி, கூ-பா, காமன்கணைக்கு. கககக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
போய்	அவனிருக்குமிட மே றப்போய்	வண்ணரை	வடிவை யுடைய எம் பெருமானே
தூ	பரிசுத்தமான	தொழுது	வணங்கி [னால்,
மலர்	புஷ்பங்களையும் [ம்	ஏத்தினால்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணி
நீர்	புண்ய தீர்த்தத்தையு	கண்களால்	(அவரைக்) கண்களா
கொடி	கையில் கொண்டு புக		லே
	கு		
நாம்	நாமிருவருமாக	காணலாம்கொ	ஸேவிக்கப் பெறுவோ
கார்முகில்	காளமேகம்போன்ற	லோ	மோ? (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (காமனித்யாதி) அவன் முறை தப்பிநின்றான். அவன் பரிகரமும் முறைதப்பி நின்றது. இனி நாமும் முறைதப்பி நின்றாகிலும் ஜீவிக்கும் தனையென்கிறான்.

“காமனுடைய அம்பு” என்று பேர்பெற்றவற்றுக்கெல்லாம் ஓரிலக் காய், அவன்றன்னை (க) “ஐங்கணைவில்லி” என்னக்கடவதிநே. ஓரம்பை விடும்போதும் ஐந்தம்போடும் கூடியிறேயிருப்பது. காமனுடையசர வர்ஷத்துக்கு இலக்காய் நோவுபடாநிற்க. (நலமித்யாதி) நலம் மிக்க வாத்தமகுணங்களோடும் மிக்க ஒப்பனையோடும் கூடியிருக்கிறநாம், அவன்றானே வரும்படி யிருக்கையொழிய, அவனிருந்தவிடத்தேற நாமே புறப்பட்டுப்போகையாகிறவிது, நம்முடையநான் மடம் அச் சம் துடக்கமான ஆத்மகுணங்களுக்குப்போராது. ஒப்பனையழகுக்

வுரு;— ஒன்பதாம்பாட்டு. (காமன்கணைக்கித்யாதி) கீழேஉடம்பில்நரா ஸ்யம் பிறந்தாலும், ஆசை முடிய வெட்டாமையாலே முறையழித்தாகிலும் பெறுவோ மென்கிறு னென்ற ஸங்கதியை உட்கொண்டு தோழியின் சித்த ஸமாதாநம் பண்ணும் முகத்தாலே அருளுகிறார் (அவனித்யாதி).

“கணை” என்றத்தை ஜாத்யபிப்ராயமாக்கி அருளுகிறார் (காமனுடையவித் யாதி). இவனுக்குள்ளபாணங்கெல்லாம்கூடி ஐந்தேயன்றோ? ஜாத்யேகவசந மாக பஹுவாகச்சொல்லுவானென்னென்னவருளுகிறார் (ஐங்கணையித்யாதி). இவனுக்கு இதுவே நிரூபகமாக விருக்கையாலே, ஓரம்புபொகட்டாலும் ஐங்க ணையோடு கூடியே யிருக்கும்படி, அரவிந்தாதிங்கள் கனத்திருக்கையாலே, அவை யெல்லா வற்றுக்கும் இலக்கானே நென்கிறுநென்று விவக்ஷித்து எடுத்த பாசரத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (ஓரித்யாதி). பலிதார்த்தம் (காமனுடையவித்யாதி).

(உ) பாசுத.

பெரியதிருமொழி, கக-ப, உ-தி, க௦-பா, வென்றி. ககஉக

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) மிக்கசெயலையுடையவாய், புக்ககார்யத்தில் பிற்காலிக்கையன்றிக்கே யிருக்கிற வருஷ பங்களேழையும் ஊட்டியாககிரவித்துத் தன்னைக்கொண்டு தப்பின ஸ்வாமியை. (மன்றிவித்யாதி) நால்வர் இருவர் திரண்டவிடமெங்கும் “இவ்வாழ்வார்,பாத(ஈ)க பதார்த்தங்களின்கையிலேபட்டபாடே?” என்று இவர் வார்த்தையையாயிருக்கும். கீழ் ஒன்பதுபாட்டாலும் பட்டநலிவும், இதொருபாட்டில் நலிவுமாற்றால் இதுவே மிக்ரு வாசாமகோசரமாயிருக்கையாலே சொல்லிற்றில்லை.

(என்றுநில்லாவினையொன்றும்) ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமான கர்மங்கள் சிலநாள்போய் சிலநாளநிற்கையன்றிக்கே ஒருநாளும் ஒன்றும் நில்லாது. (சொல்லில்) இவ்வளவன்றிக்கேமேல் பெறப்புகிற பேற்றின்கனத்தைச் சொல்லப்புகில். (உலகிலே) வருந்தி பனைநிலப் போலேதங்களளவில் போகையன்றிக்கே இவர்கள் இருந்ததேசத்திலும் கூடவின்றிக்கே ஒழியும். பாதகபதார்த்தங்களின் கையிலே நோவுபடாதே,அவைதானே அதுகூலமாம்படிஅவனோடேநித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணப்பெறுவர். .... (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி பதினேராம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

புற;— பத்தாம்பாட்டு. (வென்றி யித்யாதி). “பத்தம்” என்று கூட்டிச் சொல்லாதே, பிரித்துச்சொல்லுவா நென்னென்ன வருளுகிறார் (கீழேயித்யாதி).கீழெல்லாம் அவனைத்தாம்பெறுமையாலேபாத(ஈ)கபதார்த்தங்கள் கையிலேநோவுபட்டு வ்யஸநத்தைச் சொல்லிக்கூப்பிட, கண்ணன் மாம்ஜ்ஞாகையாலே நப்பின்னைக்காகத் தான் கருமாரிபாய ஒருப்பட்டத்தை நினைப்பூட்டத்திடுக்கிட்டுவா,ளேறுகாணத்தேளேறிமாயுமார்போலே நோவுபட்டிருக்க, அநந்தரம்விடைகள்வென்றபடியை,க(ஈ)தஞ்சித்த்ரதிஸந்தாநம் பண்ணி, பலஸ்ருதி சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறாரென்று திருவுள்ளம். (சொல்லிற்றில்லை) பத்தென்று கூட்டிச்சொல்லிற்றில்லை. ... (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பதினொரம்பத்து மூன்றாம் திருமொழி

மன்னிலங்கு ப்ரவேசம்.

வ்யா;—மன்னிலங்கு ப்ரவேசம். பிரிந்தவன்று தொடங்கி பாதக பதார்த்தங்களாலே நோவுபட்டு, அத்தாலே மிகவும் அவஸந்நையாய், நம்மை உபாஸ்யகோடியிலே நினைத்து, அவன் தான் “வேணுமாகில் நம்மை உபாஸித்துவந்து பெறுகிறான்” என்று நாம் தலைமைகொண்டாடி யிருந்தது அமையும்; அவனை உபாஸ்யனாகக் கொண்டு நாம் உபாஸித்துப் போருமித்தனையென்று அதிலேஒருப் பட்டார் கீழ்.

(க) “காமன்கணைக்கோரிலக்கமாய்’ என்கிறபடியே இத்தனை பொறுப்பானொருவனல்லனே அவன், அநந்தரம் வந்துமுகம்காட்டி அரைக்கணம் தாழ்க்கும் காட்டில் இத்தனை ஸாஹஸத்திலே ஒருப் படக்கடவதோ? இத்தலை பெறுகைக்கு எதிர் சூழல் புக்குத் திரிந்தேன் நானல்லேனோ? என்னதன்றோக்கேசம்; ஜந்மவ்ருத்தாதி களால் குறையநின்றார்களேயாகிலும் நம்மையொழியச் செல்லாமை யுண்டானால் பின்னை அவர்களையொழிய ஜீவிப்பனோ நான். ஆஸ்ரித ஸ்பர்ஸமுள்ளதரவ்யமொழிய எனக்குத் தாரகமுண்டோ” என்று அவன் செல்லாமை யடங்கலும்காட்ட, அவற்றையடைய அதுஸந் தித்து, பிபாஸிதனுக்குக் குடித்ததண்ணீர் தாஹசார்திக்கு உடலாகை தவிரந்து மேன்மேலென விடாய்க்குடலாமாபோலே, அவ் வதுஸந்தாநந்தான் மேலே விடாயைப் பிறப்பிக்க, அத்தாலேபோர நோவுபட்டுப்பின்னையும் அவனைக்கிட்டி நித்யாநுபவம் பண்ணப்

அரு;— மன்னிலங்கின் ப்ரவேசம். கீழிரண்டு திருமொழிக்கும் ஸங்கதி யருளுகிறார் (பிரிந்தவிய்யாதி).

(இத்தனை) என்றது—மஹிஷி ஸ்வரக்ஷணத்திலே தானே ஒருப படுகையை. கீழ், போது விடியாதே “கண்களால் காணலாங்கொலோ” என்றவன் இத்திருமொழியிலே “மன்னிலங்கு” இத்தயாதியாலே, “காணீர்” என்று எல்லாரையும் பார்த்துத் தான் அவன் குணங்களுக்குத் தோற்றபடியைச் சொல்லும்போது, போது விடிந்ததாக வேண்டுகையாலே அவன் வாராதே இவருக்குப் போதுவிடியாதென்று அவன் வந்து சேரவிட்டுக்கொண்ட படி களை,மேற்பாட்டுக்களை அடைவேகடாக்ஷித்தருளுகிறார் (அநந்தரமித்தயாதி).(*)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, க-தி, க-பா, மன்னிலங்கு. ககஉக

பெற்றிலோமேயாகிலும் “இவ்விடாயும் த்வரையுமெல்லாம் இவ்விஷயத்திலாகப் பெற்றோமிதே” என்னுமவ்வளவால் வந்ததருப்தியோடே தலைக்கட்டிற்றாயிருக்கிறது. ....

மூ;— மன்னிலங்கு பாரதத்துத் தேருர்ந்து மாவலியைப் பொன்னிலங்கு திண்விலங்கில் வைத்துப் பொருகடல்குழ் தென்னிலங்கை யீடழித்த தேவர்க்கிது காணீர் என்னிலங்கு சங்கோ டெழில் தோற்றிருந்தேனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்	ராஜலோகத்தாலே	குழ்	குழப்பட்டதாய்
இலங்கு	வீளங்காநின்றுள்ள	தென்	தக்ஷிண திக்கிலுள்ள
பாரதத்து	பாரதயுத்தத்திலே	இலங்கை	லங்கையின்
தேர்	(அர்ஜுன னுடைய) தேரை	ஈடு	பெருமையை
ஊர்ந்து	(ஸாரதியாய் நின்று) நடத்தி,	அழித்த	அழித்தருளின
மாவலியை	மஹாபலியை	தேவர்க்கு	எம்பெருமானுக்கு
பொன்னில	ஹிரண்யமயமாய்	என்	என்னுடைய
ங்கு		இலங்கு	ஒளிமிக்க
திண்	திண்ணிதான	சங்கோடு	கைவளையோடு
விலங்கில்	விலங்கிலே	எழில்	மேனிநிறத்தையும்
வைத்து	சிறையிட்டிவைத்து	தோற்றிருந்தே	இழந்திராநின்றேன்;
பொரு	அலையெறிகிற	ன்	
கடல்	கடலாலே	இது காணீர்	(அவன் ஆஸ்ரித ரக்ஷணம் பண்ணும்பரிசு) இதுகிடிகோள். (க)

வ்யா;— முதற்பாட்டு. (மன்னிலங்கு பாரதத்துத் தேருர்ந்து) தூசியேறினாரும் எல்லாம் அதிரதரான ராஜாக்களேயாயிற்று. ராஜலோகத்தாலே உஜ்ஜ்வலமான பாரதஸமரத்திலே ரதியாய் நிற்கையன்றிக்கே ஸாரதியானாயிற்று. தான் ரதியாய் நின்றால் ஆஸ்ரிதன்தலையில் வெற்றிகிடவாதென்று, அதுக்காக அவனை ரதியாக்கித் தான்தாழநின்று ஸாரத்யம் பண்ணினாயிற்று (க) “ஸ்ரீராமாயணம்”

அநு;— முதற்பாட்டு. (மன்னித்யாதி) “இப்படி ஆஸ்ரித விஷயத்தில் தன்னைத் தாழவிட்டபடியால் இனிநமக்கு ஜயம்வருவதில்லை” என்று த்ருத

(க) கீதாபாஷ்யம்.

ககஉ௪ பெரியதிருமொழி, கக-ப, ஈ-தி, க-பா, மன்னிலங்கு.

“கூர்-ஸர்வலோகஸாக்ஷிகஞ்சகார” என்றும் (க) “தேசமறியவோர்ச் சாரதியாய்ச் சென்று” என்றும் சொல்லுகிறபடியே “இவன் இப்படி ஒரு விஷயத்திலே பகஷ்படுத்தா நென்றறிந்தால் நம் கார்யமும் முடிந்ததன்று” என்றுகைவாங்குகிறே அடிப்பது. (உ) “विष्णुः सृष्ट्वानु-वमंज्ஞात्वापि सर्व्वार्थमनान्तं” பாஹ்யசக்ஷா ஸ்ஸுபோன மாத்ரமேயன்றிக்கே ஆந்தர த்ருஷ்டியும் போயிற்று.

(மாவலி யித்யாதி) ஆஸ்ரிதார்த்தமாகத் தன்னைத் தாழவிட்டு ஸாரத்யம்பண்ணினானென்னுமிவ்வளவேயோ தனக்கு; ஓளதார்யம் பண்ணினவனைச் சிறையிட்டுவைப்பதும் செய்திலனோ? ஓளதார்யம் பண்ணினானாகில் சிறையிட்டு வைத்ததென் னென்னில்; அவன் பண்ணின ஓளதார்யத்திலும் இந்தர னிரப்பே திருவுள்ளத்திலே பட்டுக் கிடந்தது. (ஈ) “கொண்டாணை யல்லால் கொடுத்தாரையார் பழிப் பார்” என்றார்களிறே அடியறிவார்; தன்னதல்லாதத்தைத் தன்ன தாக்கிக் கொடுத்தவனிருக்க, தன்னுடைமை தன்னையே அவனதா க்கி நீர்வார்க்கத்தன்னதல்லாததொன்றுபெற்றுகைக்கொண்ட அந் நீர்மை யுடையவனைப் பழிசொல்லாநிற்பர்கள்; நிருபித்தால் மஹா பஸியையன்றோ நெல்லிலே வைத்துத் தெறிக்கவேண்டிவது. நம் முடைய ஆத்மஸமர்பணம்போலே இருப்பதொன்றிறே அவ ராஷ்ட்ரன் கைவாங்கி யன்றோ இருக்க வடிப்பது, என்னும் சங்கையிலே அருளுகிறார் (ஸர்வேத்யாதி போயிற்றென்னு மளவும்).

ஓளதார்யம் ஸர்விஹிதமாயிருக்கவும், இரப்பு அதீதமாயிருக்கவும் திருவு ள்ளத்திலே தோன்றாமெக்கு அடியென்னென்னவருளுகிறார் (கொண்டாணை யித்யாதி). (ஆர் பழிப்பார்) பழிப்பாரைக் காணாமே லோகத்தி லென்றபடி. எடுத்த பாசரத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (தன்னதித்யாதி). தன்ன தல்லாதத்தைத் தான் பெற்றானும்படி அவனிருந்தால், இவன் கொடுத்தால் குற்றமோ? (ச) “ऊदारस्यविद्वेज - உதாராஸ ஸர்வவதை” என்கிற விடத்திற்போலே அவன் நீர்மை குணத்தைக் கொடுத்தானென்னலாமே யென்ன; அங்ஙன் சொல்லலா மென்றதுக்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார் (நம்முடைய வித்யாதி). இத்தால் நம்முடைய ஆத்ம ஸமர்பணத்தால் தன் உபாய பாவம் நிலை நின்று அவன் கார்யம் செய்கிறுப்போலே, அவ்வள வைக்கொண்டு தலையுறதே சிறையிட்டு வைத்தான், மேலேராஜ்யம்கொடுக்க வேண்டி என்று கருத்து.

(க) தி-வாய்-எ-ரு-ஈ- (உ) பார- (ஈ) க-திருவ-எக- (ச) கீ-எ-கஅ.

பெரியதிருமொழி, கக-ப, ஈ-தி, உ-பா, இருந்தான். ககஉரு

னுடைய ஓளதார்யமும். இவன் ராஜ்யம் பண்ணுநிற்கச் செய்தே யிறே அத்தைத் தவிர்த்தது; அதுக்காக இவனை ஒரு காலத்திலே பழையபடியே ராஜ்யத்தில் வைக்கிறோமென்று அவ்வளவுஞ் செல்ல ஸ்லாக்கியமான விலங்கில்வைத்தான்.

(பொருகடவித்யாதி) கடலை அகழாக வுடைத்தாய் உறுதி பண்ணிக் கொடுத்த ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் பேர்கேட்க அஞ்சவேண்டு முரை. (ஈடழித்த தேவர்க்கு) ப்ரணயிரிகார்யம் செய்தாராய், நிறம்பெற்றிருக்கிறவர்க்கு. நான் வந்தேறியாயும் ஸ்வாபாவிசுமாயு முண்டான என்னுடைய ஆபரணங்களை இழந்திருக்கிறவிப்போது கிழகோள், அவர் ஆஸ்ரிதார்த்தமாகத் தம்மைத்தாழவிட்டு ஸார த்யம் பண்ணியும், இரப்பாளனாயும், தம்மைப்பேணுதே அம்பெற்றும் பண்ணின வ்யாபாரங்களடைய நமக்குப்பலித்தபடி இதுகிழகோள்.

மூ;— இருந்தா னென்னுள்ளத் திறைவன் கறைசேர்
பருந்தாள் களிற்றுக் கருள்செய்த செங்கண்
பெருந்தோள் நெடுமலைப் பேர்பாடி யாட
வருந்தா தென்கொங்கை யொளிமன்னு மன்னே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்னே—தாய்போன்றஸகியே!		தோள்	திருத் தோள்களை யு
என்உள்ளது என்னுடைய ஹ்ருதய			டையனாய்,
த்திலே [னாய்,		நெடு	ஸ்ரவஸ்தாத்தபரணை
இருந்தான் ஸர்வதா ஸந்ரி ஹி த		மால்	எம்பெருமானுடைய
இறைவன் (எனக்கு) ப்ராப்தசே		பேரை	திருநாமங்களை
வியாய்,		பாடி	வாயாரப் (பாடி)
கறைசேர் உரல்போன்று		ஆட	(அதற்கேற்க) நர்த்த
பரு பருத்திருந்துள்ள			நம்பண்ண,
தாள் காலையுடைய [க்கு		என் கொங்கை	என் முலைகளானவை
களிற்றுக்கு ஸ்ரீ கஜேந்த்ராம்வானு		வருந்தாது	வருத்தமற்று
அருள்செய்த க்ருபை பண்ணினவ		ஒளி மன்னும்	தன் னிறம் பெற்று
னாய்,			வாராநின்றன. (உ)
செங்கண் புண்டரீகாக்ஷனாய்			
பெரு (ஸ்ரவ நிர்வாஹதவ			
ஸுசகமாய்)பெருத்த			

பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்தபாவம் (அவராஸ்ரிதேத்யாதி). தன்னோடு தாழ் நின்று பரிமாறினதும், தன்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்களைத் தனக்காக்கிக் கொண்டதும், தென்றல் முதலான விரோதிக னெல்லாவற்றாலு முண்டான நோவுதீர்த்ததும் தனக்குப்பலிக்கையாலே இவ்வபதாநங்களை, அதுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டையா யிருந்தானென்று கருத்து.... (க)

ககஉக பெரியதிருமொழி, கக-ப, ஈ-தி, ஈ-பா, அன்னையிவரை.

வ்யா;— இரண்டாம்பாட்டு. (இருந்தானென்னுள்ளது) இனி வீட்டுப்போவான யிருக்கிறிலன். (இறைவன்) என்னிசை வின்றி க்கே யிருக்க என்ஹ்ருதயத்திலே புகுருகைக்குப்ராப்தி. (கறை யித்யாதி)(ச) “கறையடி” என்னக்கடவதிதே. உரல்போலே பெரிய காலே யுடைத்தா யிருக்கிற பெர்ய வாடி வைபுடைத்தாய், அத்தாலே வந்த க்லேசத்தைப் பாடாற்ற மாட்டாதே, யாதநா சரீரம்போலே நோவு படுகிற ஆணைக்கு, அது அகப்பட்ட மலேவின்கரையிலே தன்னைப் பேணாதே அரை குலையத் தலை குலைய வந்து விழுந்து அதின் பக்க விலே அருள் பண்ணின் அகவாயில் வாத்தஸல்யப்ரகாசகமான திருக் கண்களை யுடையனாய், எல்லாம் பட்டுக் காண வேண்டும்படியான தோளழகை யுடைய ஸர்வேஸ்வரனை. அவனுடை யதிருநாமங்களைச் சொல்லிப் பாடுவதாடுவதாக ஒரு க்லேசமின்றிக்கே என் முலைகள் ஸம்ஸ்லேஷ ஸமயத்திற்போலே தன் நிறம் பெற்று வாரா நின்றது. இப்படி யிருக்கிற நீ எங்ஙனே வாய் புதைக்கப் பார்க்கிறபடி....(உ)

பூ;— அன்னே யிவரை யறிவன் மறைநான்கும்

முன்னே யுரைத்த முனிவ ரிவர்வந்து

பொன்னேய் வளைகவர்த்து போகார் மனம் புகுந்து

என்னே யிவரெண்ணு மெண்ண மறியோமே.

(ஈ)

ஆ;— இரண்டாம்பாட்டு. (இருந்தானித்யாதி). “ ‘இருந்தான்’ என்று க்ருதார்த்ததாது ஸந்தாநம் பண்ணு நின்றாய் ; நீ நேற்றுப் பட்டபாடு எது ; இன்று இப்படி தேறுகை என் ” என்று துணுக்கிட்டுத் தோழியானவன் கேட்க, முலையில் தன் நிறத்தைக்காட்டி “ நீ அஞ்சாதே ; இனி என்னை விட்டுப்போகான், என் நோவு கண்டு வந்தான் ” என்கிறு னென்று ஸங்கதி.

கறை-வர்த்துலதையாய், அத்தாலே உரலைச்சொல்லிற்றாய், அத்தோடே, சேர்-ஸத்ருபமான, பெரியதாளென்று அருளுகிறார் (கறையடி யித்யாதி). (வாய்புதைக்க) என்றது-கீழே அவன்வாராமையாலே ஸ்வயத்தந்தில் மூண்ட வன் இப்போது திருநாமம் சொல்லுகிறுனென்று நீ நிஷேதிக்க வேண்டிவந்து கலந்தான் ; போக்யதையாலே பாடி யாட ஒருப்பட்டே னென்கிறுனென்று கருத்து. ... .. (உ)

ஆ;— மூன்றாம்பாட்டு. (அன்னையித்யாதி) “நீ வந்தானென்னு நின்றாய், அவரை நீ அறிந்தாயோ ? அவர்க் கடையாளம் சொல்லாய், என்றும் இவன் இருந்தானென்றாய், இன்ன மிருக்கக் கார்யமென்?” என்று தோழி கேட்கச் சொல்லுகிறுனென்று ஸங்கதி.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	அன்னே—;	வந்து	(ஒருகால் என்னிடம்)
இவரை	இந்த மஹாதுபாவரை	வந்து	
அறிவன்	(நான்நன்கு) அறிவேன்;	பொன் ஏய்	ஹிரண்மயமான
இவர்	இவரானவர்	வளை	கையில் வளைகளை
முன்னே	ஸப்தராசியு மகப்பட	கவர்ந்து	விரும்பி
	அழிந்து கிடந்தப் பர	மனம்புகுந்து	என்னெஞ்சி னுள்ளே
	ளயகாலத்திலே	புகுந்து	
மறைநான்கும்	நான்குவேதங்களையும்	போகார்	வட்டிப்போகிறிலர்;
உரைத்த	(சதுர்முகனுக்கு) அரு	இவர்	இவர் [கிற
	ளிச்செய்த	எண்ணும்	நெஞ்சில் நினைத்திருக்
மூனிவர்	வேதாது பூர்வியில்	எண்ணும்	நினைவு
	மநநசிலரான எம்	என்னே	எதுவாயிருந்ததோ?;
	பெருமான்; (இப்ப	அறியோம்	அறிகிறிலோம். (ந)
	டிப்பட்ட இவர்,)		

வ்யா;— மூன்றும்பாட்டு. (அன்னே யிவரை யறிவன்) நெருங்கக் கலந்தபோதாக “இன்னாரென்றறியேன்” என்னிலு மென்னும். காதாசித்தகமாக ஸம்ஸ்லேஷித்தபோது ஸ்வாபாவிக சேஷித்வத்தாலும், முகத்தில்தண்ணளியாலும் அறிவே நென்னிலு மென்னும். (மறையித்யாதி) ப்ரளயகாலத்திலே ஸப்தராசியுமகப்படஅழிய. ஒரு பதார்த்த மின்றிக்கே யிருக்கிற ஸமயத்திலே இவ்வாறுபூர்வியை ஸ்மரித்துக்கொண்டிருந்து, பின்னை அத்தை உபதேசித்து ஹிதாறு சாஸநம்பண்ணினவர். இதாயிற்று இதினுடைய நித்யத்வ அபெளருஷேயத்வங்கள். உபாத்யாயன் உறங்கா நின்றாலும் ஸம்ஸ்காராத்மா வாய்க்கிடக்குமிதே.

(முன்னே) அவர் நம்மை அகப்படுத்த ஏற்கவே கோவினார். நாம் அறிந்திலோ மித்தனைகான். தாம் ஹிதப்ரவர்தகார யிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி நெஞ்சை நெகிழ்த்து அது பலிக்குமள வானவாறே ஸ்ப்ருஹணீயமான வளையை அபேக்ஷித்துக் கால் வாங்கிப் போகாதே தவிர ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்துநித்யமான ஆத்ம

முன்னே “இன்னாரென்றறியேன்” என்றவன், “அன்னே இவரை அறிவேன்” என்று எப்படி சொல்லுகிறுனென்னவருநீகிறார் (நெருங்கியத்யாதி).

ககஉஅ பெரியதிருமொழி கக-ப, க-தி, ச-பா, அறியோமே.

வஸ்துவையும் தமக் காக்கிக் கொள்வாரைப் போலே இரா நின்றார். இவர்மனோரதம் நமக்குநிர்ஸ்சயிக்கலாயிருக்கிறதில்லை. உடைமை நாமிட்டவழக்கான தற்குப்பின்பு உடையவரும் நாமிட்டவழக்கன்றோ என்று இருக்கமாட்டுகிறவர். .... (க)

மு;— அறியோமே யென்றுரைக்கலாமே யெய்மக்கு வெறியார்பொழில்சூழ் வியன்குடந்தைமேவிச் சிறியானோர்பிள்ளையாய் மெள்ளநடந்திட்டு உறியார்நறுவெண்ணெ யுண்டுகந்தார்தம்மையே.(ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெறி ஆர்	பரிமளப்ரசரமான	உறி ஆர்	உறிகளிலே சேமித்து
பொழில்	சோலைகளாலே		வைத்த
சூழ்	சூழப்பட்டி	நறுவெண்ணெய்	மணம் மிக்க வெண்
வியன்	ஆர்ச்சர்யா வஹமாயி	ய்	ணையை
குடந்தை	ருந்துள்ள	உண்டு	அமுதுசெய்து
மேவி	கிருக் குடந்தையிலே	உகந்தார்தம்மை	திரு வுள்ள முகக்கப்
சிறியான் ஓர்	சாய்ந்தருளி		பெற்றவரை
பிள்ளையாய்	முத்தமானபிள்ளையி	அறியோம் என்	“ அறிகிறிலோம் ”
	ன் நிலைமையை உ	று உரைக்கல்	என்றுசொல்லுகை
மெள்ளநடந்தி	டையனாய்,		
ட்டு	பொய்யடியிட்டுப்போ	எமக்குஆமே	எமக்குக்கூடுமோ?(ச)
	ய்		

வ்யா;— நாலாம்பாட்டு. இவரை அறிவேனென்றபடி எங்ஙனே என்ன; (அறியோமேயித்யாதி)ஆஸ்ரிதஸ்பர்ஸமுடைய த்ரவ்யமொழிய, தமக்கு தாரகமில்லையாம்படி யிருக்கிறவரை - எங்ஙனே “நாமறியோம்”என்னும்படி தான். (அறியோமே யென்றுரைக்கலாமே

“இவரை அறிவேன்” என்றவன் “எண்ணுமெண்ண மறியோம்” என்கிற தென்னென்னவருளுகிறார் (உடைமையித்யாதி). (உடையவரும்) ஆத்மாவும். ... (க)

அநு;— நாலாம்பாட்டு. (அறியோமேயித்யாதி) கீழ் அடையாளம் சொல், என்றால் ஒருவருமில்லாத வேளையிலே “ ஒதி யிருந்த வெண்ணையன் ” என்று ய்;அதுநீ அறியவிரகுண்டோ?என்றுஅதல்ல; வேறறிந்தவழிசொல்லென்னச் சொல்லுகிறான் என்னு மவதாரிகையை ஸிபிப்பிக்கிறார் (இவரை யித்யாதி). நாமறிய ஆய்ப்பாடி வளர்ந்த நமபியன்றோ வென்கிறுளென்று தாத்பர்ய மரு

பெரியதிருமொழி, கக-ப, ந-தி, இ-பா, தம்மையே. ககஉக

யெமக்கு) ஸ்வயத்நத்தாலே அறிய இழிந்தவர்கள் (க) “यन्मन्त्रो न स
रुचि-यதோवाचோ निवर्तते” (உ) “यन्मन्त्रो न स रुचि-यस्य
மதம் தஸ்யமதம் ” என்னுங் காட்டில், அவன் காட்டின வழியே
அறிய விழிந்த நமக்கு அறியப் போகாதென்று சொல்லலாமே.
(வெறியாரித்யாதி) பரிமாண ப்ரகரமாயிருந்துள்ளபொழிலாலே சூழ
ப்பட்டுவிஸ்மயமாயிருக்கிற திருக்குடந்தையிலே வந்து சாய்ந்
தருளி.

(சிறியானித்யாதி) “இவன் இதுகளவுகண்டான்” என்று சொல்ல
வொண்ணாதபடியான மௌக்த்யத்தை யுடையனாய், பொய்யடி-
யிட்டுப்போய்ப்புக்கு, உறிகளிலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை
அழுது செய்து “ஆஸ்ரிதஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்யத்தை புஜிக்கப்பெற்
றோம்” என்று ஹ்ருஷ்டரான வவரை, அறியோமேயென்று உரைக்க
லாமே எமக்கு. .... (ச)

பு;— தம்மையே நாளும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத்
தம்மையே யொக்க வருள்செய்வ ராதலால்
தம்மையே நாளும் வணங்கித் தொழுதிறைஞ்சித்
தம்மையே பற்றி மனத்தென்றும் வைத்தோமே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தம்மையே	தம்மையே	நாளும்வணங்கித்தொழுது இறைஞ்சி-	
நாளும்	ஸர்வகாலமும்	தம்மை	அவர் தம்மையே
வணங்கி	விநயபூர்வமாக	என்றும்	எந்நாளும்
தொழுவார்க்கு	ஸேவிக்குமவர்களுக்கு	பற்றி	ப்ராப்யராய்க்கொண்
தம்மையேஒக்க (அவர்கள்) தம்மைப்			டு பற்றப் படுமவ
போலேயாம்படி [ர்;			ராக
அருள்செய்வர்	க்ருபைசெய் தருளுவ	மனத்து	எங்கள்மநஸ்ஸிலே
ஆதலால்	ஆகையினாலே	வைத்தோம்	அறுதியிட்டு வைத்
தம்மையே	அவர் தம்மையே	தோம்.	(ரு)

னுகூரர் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி). “எமக்கு” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்த்யம் (ஸ்வயத்நத்
தாலேயித்யாதி). ... (ச)

அரு;— அஞ்சாம்பாட்டு. (தம்மையேயித்யாதி) களவிலே வெண்ணெய்
கிருடித்தின்ற பரமபுருஷனை அறிந்தோமென்றத்தாலே, நாம்பெற்றதென்?
என்ன; “அவரையே ப்ராப்ய ப்ராபகபாவேந பற்றினார்க்கெல்லாம் பரமஸாம்பா

ககநூ பெரியதிருமொழி, கக-ப, ந-தி, கூ-பா, வைத்தார்.

வ்யா;— அஞ்சாம்பாட்டு. (தம்மையேநாளும் வணங்கித்தொழுவார்க்கு) அளாவின ஸத்வமாய், ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூ(ஞ)தராய்க்கொண்டுவேறேப(டி)ஜநீயவஸ்து உண்டென்று இருத்தல், வேறே ஒருப்ரயோஜ நமுண்டென்றிருத்தல் செய்யாதே, அவை இரண்டும் தாமேயாக நினைத்திருப்பார்க்கு. (தம்மையே யொக்க வருள்செய்வர்) பா (ஞ) வநாத்ரயராஷ்ரித்யம் ஸ்வதவவ உள்ள தம்மைப்போலேயாம்படி க்ருபை பண்ணுவர். இப்படி யிருக்கையாலே தம்மையே பஜநீயராகவும் ப்ரயோஜனமாகவும் பற்றி.

(தம்மையேபற்றி) உபாஸந வேளையில் இப்படி புத்தி பண்ணின பின்பு வேறொருபடியாகையன்றிக்கே உபாஸநாறுகுணம் ப(டி)லமாகையாலே அவ்வளவுமேபோனால் பெறும் பரமப்ரயோஜனமாய்க்கொண்டு பற்றப்படுவதும் தாமேயாக மநஸ்ஸில் வைத்தோம். .... (தி)ழி;— வைத்தா ரடியார் மனத்தினில் வைத்தின்பம்

உய்த்தா ரொளிவிசும்பி லோரடிவைத் தோரடிக்கும்

எய்த்தாது மண்ணென் றிமையோர் தொழுதேத்தி

கைத்தாமரைகுவிக்கும் கண்ணென் கண்ணையே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒளி	(தேஜபதார்த்த ஸஞ்சாரத்தாலே) விளங்காநின்றன	இமையோர்	ப்ரஹ்மாத் தேவதைக
விசும்பில்	ஆகாஸத்திலே (தரை விக்ரமாபதாநத்தில்)	தொழுது	ஸேவித்து [ள்
ஓர் அடி	ஒரு திருவடியை	ஏத்தி	ஸ்தோத்ரம்பண்ணி
வைத்து	ஒங்க வைக்க,	கை	(தங்களுடைய) கைத்
ஓர் அடிக்கும்	“மற்றொருதிருவடிக்கு	தாமரை	தலங்களை
மண்	பூமியானது	குவிக்கும்	கமல முகுளம்போலே
எய்த்தாது	என் போரா தொழிவதே’		குவிக்கப்பெறாநின்றவ
று	என்று (அதிலேவித்	என்	னாய்
	த(டி)ரான	கண்ணன்	எனக்கு
			ஸுகப்ரதனை

பத்தியைக்கொடுக்கு மவர்கிடாய்; நாமும் அப்படியே, ‘ப்ராப்யப்ராபகங்கள் அவரே’ என்று இருக்கப்பெற்றோமே” என்கிறுனென்று ஸங்கதி.

(அளாவின)மிஸ்ரமான, (பாவநாத்ரயம்) கர்மபாவனை, ப்ரஹ்மபாவனை, உபயபாவனை, ... (தி)

கண்ணனை	கண்ணபிரானை	வைத்து	நாட்டி (அதனால்)
அடியார்	அஸாதாரண ஸேஷ	இன்பம்	பரமநந்தத்தை
	பூதர்கள்	உய்த்தார்	அடையப் பெற்றார்கள
மனத்தினில்	(தங்கள்) மனஸ்ஸிலே		ள். (சு)
வைத்தார்	நாட்டினார்கள்;		

வ்யா;— ஆறும்பாட்டு. (வைத்தாரித்யாதி) அஸாதாரணரான சேஷபூதரானவர்கள் தந்தாமுடைய ஹ்ருதயங்களிலே கொண்டு புகுந்து வைத்தார்கள். வைத்துச்செய்ததென்னென்னில்: (இன்ப முற்றார்) வைத்தது ஸமஸ்த கல்யாண குணத்மகளை யாகையாலே (சு) “*பிஷ்ணுபூஷண-ஏஷஹ்யே வாரந்தயாதி*” என்கிறபடியே நிரதிசயநந்த யுக்தரானார்கள்.

அல்லாதார்க் கின்றிக்கே யிருக்க, இவர்கள் அவனை ஹ்ருதயத் திலே வைத்து நிரதிசயநந்த யுக்தராகைக்கு அடியென்னென்னில்; (ஒளிவிசும்பித்யாதி) அவன் தானே ப்ரதமஸுக்ருதமாய் நின்று வ்யாபரிக்கையாலே பூமயந்தரிஷாதிகளை அளந்துகொள்கிற விடத் தில் “ஆகாசமானது எட்டுத் தெட்டாதாகப் போந்தது “பூமியா னது திருவடிகளுக்குப் போராதொழிவதே” என்று இதிலேவித்த ராய் ப்ரஹ்மாதிகள் எழுதிக்கொடுத்து கைத்தாமரை குவிக்கும், ஸுகப்ரதனை என்னுடைய க்ருஷ்ணனை வைத்தா ரடியார் மனத் தினில் வைத் தின்பமுற்றார். .... (சு)

பு;— கண்ணன் மனத்துள்ளே நிற்கவும் கைவளைகள்
என்றோ கழன்றவிவை யென்னமாயங்கள்
பெண்ணோளும் பெண்மையோம் நிற்கவவன்மேய
அண்ணல்மலைபு மரங்கமும் பாடோமே. (எ)

அரு;— ஆறும்பாட்டு. (வைத்தாரித்யாதி) தம்மையே ஒக்க வருள்செ ய்த பின்பன்றோ நமக்கு ஸுகமுள்ளது, ஜ்ஞாநலாபமே பேறென்றிருக்க வடு க்குமோ வென்ன ; அதுவே நிரதிசய ஸுகமாகவிதே இங்கிருக்கும்படி ஆறி யிருப்ப தென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

(ப்ரதம ஸுக்ருதம்.) என்றது- இவர்கள் அபேக்ஷியா திருக்கத்தானே திருவடிகளை வைத்துத் தன் சேஷித்வத்தை உணர்த்துகை. “கண்ணன்” என்றத்தால்-க்ருஷ்ணன் என்றபடியாகையாலே (உ) “*பிஷ்ணுபூஷண-ஏஷஹ்யே வாரந்தயாதி*” என்கிறபடியே (ஸுகப்ரதன்) என்றருளிச்செய்கிறார். ... (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணன்	கண்ணபிரான்	பெண்மையோம்	ஸ்ரீ த்வத்தை அழகி
மனத்துள்ளே	(என்) ஹ்ருதயத்திலே	தாக்க	காத்தோ மா
நிற்கவும்	வீற்றிருக்கச் செய்தே	நிற்க	இது நிற்க; [னோம்!
	யும்	அவன்	அந்த எம்பெருமான்
கைவளைகள்	(என்) கையில் வளைக	மே	விரும்பி வர்த்திக்குமி
	ளானவை [லே		டமாய்
என்றோ	என்னகாரணத்தினு	அண்ணல்	ஸ்ரீவப்ரவ தோத்தரு
கழன்ற	கழன்றுபோயினவே!		ஷ்டமான [யும்
இவை	இவையெல்லாம்	மலையும்	திருவேங்கடமலையை
என்னமாயங்	என்ன ஆஸ்சர்யச்செ	அரங்கமும்	திருவரங்கத்தையும்
கள்	யல்களோ (அறிகிறி	பாடோமே	பாடுகையில் ஒரு தட்
	லேன்);		டுடையராயிருந்தோ
பெண்ஆனோம்	பெண்குடியிலே பிற		மோ? (எ)
	க்கப்பெற்ற நாம்		

வ்யா;— ஏழாம்பாட்டு. (கண்ணனித்யாதி) நம்முடைய விடாய்-அவளை ஹ்ருதயத்திலே வைத்து அதுஸந்தித்து ஆநந்தித் தவரானவர்க ளாஸின்னிக்கே யிராசின்றதி. ப்ரத்யாஸத்தியன்றே ஸூதில்யத்துக்குப்பரிகரம். நான் கேட்டிருந்தபடியொழியக்கிட்டக்கொள்ள மற்றைப்படியேயா யிருந்தது. ஒருவசநமாத்ரத்தாலே

அந்;— ஏழாம்பாட்டு. (கண்ணனித்யாதி) “மனத்து” என்றும் “வைத்தோம்” என்றும், “அடியாரின்பமுற்றா” என்றும் சொல்லா நின்றாய்; அங்ஙனையாகில் கைவளை தொங்காதோவென்று தோழிகேட்க, தானும், அதுவும், அவன்பிரியாதிருக்கும்துவும் கண்டிவீஸ்மயப்படுகிறுனென்றுஸங்கதி.

“நிற்கவும்” என்ற ச(௩)காரம் விரோதஸூசகமாயலே அதின் தாத்பர்யமருளுகிறார்(நம்முடையவீத்யாதி). “விடாய்-இராரின்றதி” என்றந்வயம் இத்தால் இவனைப் பிரிந்து ஆநந்திக்கிறவர்ஆநந்தத்தளவன்றிக்கே விடாய் மிஷ்டமுண்டானதென்கை. அவனிருக்கவீடாய்வருமோவென்ன வருளுகிறார் (ப்ரத்யாஸத்தீத்யாதி). இனியூதில்யத்துக்குப்பரிகரந்தானேதென்னவருளுகிறார் (நானித்யாதி). ஸ்ரவண ஸமபத்தில் ஆநந்தாவஹமாயிருக்கும், குணது பவத்தாலே; ஸாக்ஷாத்கரித்தால் “இவ்வுலக்ஷண விஷயம் நமக்குத் தொங்கப் புகுகிழ்தா” என்று ஸூதில்யத்தை வினைவக்குமென்று கருத்து. ஸாக்ஷாத் காரத்தாலும் ஆநந்தாவஹத்வமன்றோ, ஸூபாஸ்ரயமாக எம்பெருமானுக்கு சாஸ்த்ரம் சொல்லுவதென்ன வருளுகிறார் (ஒருவீத்யாதி). (விஷயாதீதம்

பெரியதிருமொழி, கக-ப, ந-தி, அ-பா, பாடோமே. ககநந

பிறக்கு மவைபோ லன்றியே விஷயாதீநமாகப்பிறக்குமவையா யிரு ப்பது. இவை என்ன வாஸ்சர்யங்கள்.

“அவன் ஹ்ருதயத்தில் நித்யவாஸம்பண்ணுநிற்கச் செய்தேயும் கையில் வளைகழலும்படி யிருக்கிற நமக்கு, இனி ஒரு ஸ்தரீத்வமுண்டோ? அது கிடக்கிடர்” என்று அதை உபேக்ஷித்து அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்வாமி ஸ்த்தாநமான திருமலையையும் கோயிலையும் பாடுதுமே. அந்தஉபேக்ஷா கார்யமிருக்கிறபடி. அன்றிக்கே (பெண்மையித்யாதி) அபலைகளான நம்முடைய ஸ்தரீத்வம் நிற்கைக்காக ஸத்தை கிடக்கைக்காக அவனுக்கந்தருளின நிலங்களைப் பாடுவோமென்னுதல். .... (எ)

மூ;— பாடோமே யெந்தை பெருமானைப் பாடிநின்று
ஆடோமே யாயிரம் பேராளைப் பேர்நினைந்து
சூடோமே சூடும் தூழ் பலங்கல் சூடிநாம்
கூடோமேகூடக் குறிப்பாகில் நன்னெஞ்சே. (அ)

என்றதுக்கு-பெண்ணான நம்மிடத்தில் பிறப்பு வேராயிராதோ வென்று கரு த்து. ஆக அவனும் அதி விலக்ஷணனும், நாமும் பெண்ணாய் சின்றால் அதி சங்கையாலே ஸூதில்யம் வரக் குறையுண்டோ வென்றதாயிற்று. அவ்வய முகேந சப்தார்த்த மருளுகிரா (இவையித்யாதி).

(ஸ்தரீத்வமுண்டோ) என்றது-பெண்ணாமையாலே இப்படி அவனிருக்கச்செய்தே கைவலா கழலும்படியானால் இனி, “நாண்,மடம்” என்கிற ஸ்தரீத்வம்பார்த்திருக்கக்கூடமோ வென்கை. (அத்தை) நாண்-மடம்-அச்சம்பார்த்திருக்கையை. (க) “॥ ४८ ॥ ४९ ॥ ५० ॥ ५१ ॥ ५२ ॥ ५३ ॥ ५४ ॥ ५५ ॥ ५६ ॥ ५७ ॥ ५८ ॥ ५९ ॥ ६० ॥ ६१ ॥ ६२ ॥ ६३ ॥ ६४ ॥ ६५ ॥ ६६ ॥ ६७ ॥ ६८ ॥ ६९ ॥ ७० ॥ ७१ ॥ ७२ ॥ ७३ ॥ ७४ ॥ ७५ ॥ ७६ ॥ ७७ ॥ ७८ ॥ ७९ ॥ ८० ॥ ८१ ॥ ८२ ॥ ८३ ॥ ८४ ॥ ८५ ॥ ८६ ॥ ८७ ॥ ८८ ॥ ८९ ॥ ९० ॥ ९१ ॥ ९२ ॥ ९३ ॥ ९४ ॥ ९५ ॥ ९६ ॥ ९७ ॥ ९८ ॥ ९९ ॥ १०० ॥” என்றப்போலே மலைகளுக்கெல்லாம் அண்ணலான மலையென்று சப்தார்த்த மாயருளுகிரா (ஸ்வாமிஸ்த்தாநமித்யாதி). (ஸ்வாமிஸ்த்தாநம்) -ஸ்வாமியான ஸ்தாநம். “பெண்ணேனும்பெண்மை” என்று கூட்டி “நிற்க” வென்றது-நிலைநிற்க வென்றாக்கி, வரஹாடஸ ஹிஷ்ணுதையாகிற பெண்மைய நிலைநிற்க வேண்டினால், விபவங்களிலேபோய் அலையாதே அதிலேதேங்கினமடுக்கள் போன்ற திவ்யதேசங்களிலே நின்றவாசிகமான கைங்கர்யம்பண்ணுவோ மென்கிறுளென்று பாட்டுக்கு யோஜ நாதரமருளுகிரா (அன்றிக்கேயித்யாதி). “இப்பகூத்திலே “கண்ணனை-நெஞ்சாலே அதுஸந்திக்கையாலே மனட்பால் போலே யாயிற்று” என்று அதுக்கு ஆஸ்சர்யப் பட்டாளாகக் கீழ்க்குத் தாத்பர்யம் கண்டுகொள்வது. ... (எ)

பதம்,	உரை.	பதம்,	உரை.
நல்	நன்மைபொருந்திய	நினைந்து	மநஸ்ஸினால் சிந்தித்து
நெஞ்சே	மநஸ்ஸே !	சூழிம்	(அவன்) சாத்திப் போ
என்னை பெரு	எமக்குள்வாமியான		ருகிற
மாண	ஸ்ரீவேஸ்வரனை	துழாய் அலங்	திருத்ததுழாய் மாலை
பாடோமே	பாடமாட்டோமோ?!	கல்	பை
ஆயிரம்பேரான	ஆயிரம் திருநாமங்களை	சூடோமே	பிரஸாவஹிக்க மாட்
	யுடைய அவளை		டோமோ?
பாடி	வாயாரப்பாடி	சூடி	(அந்த மாலைபைச்)
நின்று	தருடாத்ய வஸாயத்		சூடி [கைக்கு
	தோடே நின்று	கூட	(அவனோடே) கூடு
ஆடோமே	(பீர்திக்குப் போக்குவீ	குறிப்புஆகில்	(அவனுக்குத்) திருவு
	டாக) நர்த்தநம்பண்		ள்ளமுண்டாகில்
	ணமாட்டோமோ?;	நாம்	(ஸம்ஸ்லேஷத்தை
பேர்	(அவனுடைய) திரு		விரும்புகிற) நாம்
	நாமங்களை	கூடோமே	கூடமாட்டோமோ?!

வ்யா;— எட்டாம்பாட்டு. (பாடோமே யித்யாதி) பரம்பரா
ப்ய பூதஞ்ஞவனைக் கிட்டுகையில் அருமை யுண்டோ? அவன் நினை
யாமையாலே யன்றோ வென்னுதல், நமக்கு அவன் பக்கல் ருசிபோ
ராமையன்றோ வென்னுதல்; எம் குலநாத னானஸ்வேஸ்வரனை ப்ரா
பித்து அநுபவித்தால் அந்தப்ரீதிக்குப்போக்குவிட்டு(சு) “ॐ ஸ்ரீ
யஸ்நுஜீ-ஏதத்ஸாம காயந்நாஸ்தே” என்றுபாடுதையில் நமக்குஒரு

அரு;— எட்டாம் பாட்டு. (பாடோமே யித்யாதி) தோழியைப்பார்த்து நாம் இனி திவ்யதேசங்களைப்பாடுவோமென்று சொல்ல, தோழி ப்ரியபரையாகையாலே இசைந்துநிற்க, தன்னுடைய நெஞ்சானது இசையாதேயிருக்க, அத்தைப்பார்த்த நீ ஏதுக்குளம்சுயிக்கிரும், அவனைக்கூடுவோமென்று ஸமாதாநம் பண்ணுகிறாளென்றும் திவ்யதேசங்களைத் தான் பெண்மைநிற்கப் பாடவல்லோமோவென்ற நெஞ்சைக் குறித்து, நீ இரங்கினால் நமக்குத் தட்டுண்டோ வென்கிறாளென்றும், இரண்டு விதமாக ஸங்கதி கண்டுநெள்வது.

“கூடக்குறிப்பாகில்” என்கிற பதம் பொதுவாகையாலே, இவனுக்குக் குறிப்புண்டாகிவென்றும், நமக்குக் குறிப்புண்டாகிவென்றும் சொல்லுமானகையாலே இப்பாட்டுக்குத் தொகுத்த பாவ மருளுகிறார் (பரமேத்யாதி).

பெரியதிருமொழி கக-ப, ந-தி, கூ-பா, நன்னெஞ்சே. ககநூ

தட்டுண்டோ? இப்படிப்பாடி “ஸாமகாயநாஸ்தே” என்கிறபடியே களித்து நின்று ஆடோமோ?

* நாம ஸஹஸ்ரவானானவனை அவனுடைய திருநாமத்தை ஸம்ஸ்யா நின்றனுகொண்டு, அவன் சாத்திக் கழிக்கையினாலே சூடப் படுவதான திருத்துழையை நாம் சிரஸா வஹியோமோ? (சூடிநாம் கூடோமே) இப்படி சூடி நாம் அவனைக் கிட்டுகையில் ஒரு தட்டுண்டோ? (கூடக்குறிப்பாகில்) அவனுக்குத் திருவுள்ள முண்டாகிலென்னுதல்; நமக்கு ருசியுண்டாகிலென்னுதல். .... (அ)

பூ;— நன்னெஞ்சே நம்பெருமான் நானுமினிதமரும்
அன்னம்சேர்கான லணியாலி கைதொழுது
முன்னம்சேர் வல்வினைகள் போக முகில்வண்ணன்
பொன்னம்சேர் சேவடிமேல் போதணியப்பெற்றேமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல்நெஞ்சே!—;	[ன்	சேர்	சேர்ந்திருந்துள்வ
நம்பெருமான்	நமக்கு ஸ்வாமியானவ	வல்வினைகள்	கொடிய பாபங்களெல்
நானும்	எப்போதும்		லாம்
இனிது	திருவுள்ளமுகந்து	போக	நீங்குகைக்கு
அமரும்	வர்த்திக்கு மிடமாய்,	முகில்	காளமேசம்போன்ற
அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை	வண்ணன்	திருநிறத்தை யுடைய
சேர்	பொருந்திவர்த்திக்கிற		ஸர்வேஸ்வரனுடைய
கானல்	நெய்தல் நிலங்களை யு		
	டைத்தாய்	பொன்னம்சேர்	ஸ்ப்ருஹண்யமான
அணி	(ஸம்ஸார விபூதிக்கு)	சேவடிமேல்	திருவடிகளின்மேலே
	ஆபரணமாயிராநின்ற	போது	புஷ்பங்களைக் கொண்
ஆலி	திருவாலியை		டு
கைதொழுது	ஸேவித்து,	அணியப்பெற்	அலங்கரிக்கப் பெற்
முன்னம்	அநாதிகாலமாக	றோம்	றோம். (கூ)

கீழ்ப்பாட்டுக்கு இரண்டாமயோஜனை சேரும் “அவன்குறிப்பு” என்றது முதல்யோஜனைக்குச்சேரும் “அவன்குறிப்பு” என்றது. அது எங்ஙனே என்னில்; ஸ்வயத்ந பரையாய் ஸ்திரீத்வத்தை உபேக்ஷிக்கும்போது நமக்கு ப்ராப்ய ருசி கண்ணழி வறவுண்டாக வேணுமென்றும், திவ்யதேசங்களில் வாசிகமான கைங்கர்யம் பண்ணுவோமென்கிற பக்ஷத்தில் அவன் ஸங்கல்ப முண்டாக வேணுமென்றும் சொல்லுகை உசிதமிதே. ... .. (அ)

அநு;— ஒன்பதாம் பாட்டு. (நன்னெஞ்சேயித்யாதி) ப்ராப்யருசி கண்ணழி வறவுண்டானதாகையாலே நாம் கிட்டுகையில் ஒரு தட்டு

கககக பெரியதிருமொழி, கக-ப, க-தி, க0-பர், பெற்றாரார்.

வ்யா;— ஒன்பதாம்பாட்டு. (நன்னெஞ்சேயித்யாதி) “அவன் திருவடிகளிலே நித்யகைங்கர்யத்திலே அந்வயிக்கப் பெற்றிலோமே யாகிலும், காதாசித்தமான கைங்கர்யத்திலேயாகிலும் அந்வயிக்க லாம்படி அவனிங்கே ஸந்நிஹிதனாகப் பெற்றோமே. இதுதான் முந் துறமுன்னம் உண்டாகப் பெற்றோமே” என்று இவ்வளவாலுண்டா ன த்ருப்தியோடே தலைக்கட்டுகிறது.

(நன்னெஞ்சே) பகவத்விஷயமென்றால் “காட்டு” “காட்டு” என்று முற்பட்டு வருகிற நெஞ்சே! நமக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ் வரன் திருவுள்ளத்தாலே ஆதரித்துக்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணு கிற, அந்நிலத்துக்கடைத்த திர்யக்குக்கள் மருவிவர்திக்கிற நெய்தல் நிலத்தை யுடைத்தாய், ஸம்ஸாரவிபூதிக்கு ஆபரணமாயிருக்கிற திருவாலியைத்தொழுது, அநாதிகாலம்சேர்ந்திருந் துள்ளவல்வினை கள் போம்படிக்கீடாக ஸ்ரமஹரமான வடிவை யுடையவனுடைய- ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளிலே புஷ்பாத் யுகரணங்களை அணி யப்பெற்றோம். .... (க)

மு;— பெற்றாராராயிரம் பேராணப்பேர்பாடப்

பெற்றான்கலியனொளி செய்தமிழ்மாலை

கற்றாரோமுற்றுல கால்வரிவைகேட்க

உற்றார்க்குது துயரில்லை யுலகத்தே.

(க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

—(*)—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆயிரம்பேராண ஸஹஸ்ர நாமவானு		ஒலிசெய்	அருளிச்செய்த
எம்பெருமானுடைய		தமிழ்	தமிழ்பாழையாலான
பேர்	திருநாமங்களை	மாலை	சொல்மாலையாகிய இ
பாடப்பெற்றான் பாடப்பெற்றவரான			ப்பாட்டுக்களை
கலியன்	ஆழ்வார்	கற்றார்	அப்பலித்தவர்கள்

ண்டோ வென்று க்ருதார்த்தரா யிருக்கிறீர்; உண்டாலிறே விடாய் தீருவது, மணப்பால்குடித்துத் தேக்குவாருமுண்டோவென்ன; ஆகாசம்பாராதே, ஆறுங் கடலாதே, மலையுமேறாதே நாமிருந்த திருவாலி நாட்டிலே நித்யவாஸம்பண் ணுமவனுக்கு ருசி பிறந்தபோது கைங்கர்யம் செய்யப்பெற்றோமே ? கைப்பட் டபொருளைக் கணிசியாதே, கைக்கெட்டாப்பொருளை ஆசைப்பட்டு உடம்பு வெளுப்பானென்னென்று திருவுள்ளத்துக்குச்சொல்லியருளுகிறுரென்றுஸங் கதி. இந்த ஸங்கதிதன்னை ஸஞ்சிப்பிக்கிறார் (அவனித்யாதி).

“கானல்” என்றதினர்த்தம், (நெய்தல் நிலம்) என்றது. ... (க)

ஆயிரம்பே	(ஸஹஸ்ர நாமவானுன	முற்று உலகு	உலங்களை யடங்கலும்
ராணை	எம்பெருமானுடைய	ஆள்வர்	ஆளப்பெறுவர்கள்
பேர்பாடப்	திருநாமங்களைப் பாடி	இவை	இப்பாட்டுக்களை
பெற்று)	கைக் கோண பாக்யத்	கேட்கலுற்றார்	ஸ்ரவணம் பண்ணப்
	தை) லபித்து	க்கு	பெற்றவர்களுக்கு
ஆரார்	த்ருப்தரன்திக்கேயிரு	உலகத்தே	உலகமெங்கும் [கம்
	ப்பர்கள்;	உறுதுயர்	அதுபாவ்யமான துஃக்
ஓ	இதோ ராஸ்சர்யமே!;	இல்லை	உண்டாகமாட்டாது.

வ்யா;— பத்தாம்பாட்டு. (பெற்றாராராயிரம்பேராணை) ஆயிரம் பேராணைப் பேர்பாடப் பெற்றுஆரார். (பேர்பாடப் பெற்றான் கலிய னொலிசெய் தமிழ்மாலை) சுற்றார்கள் பூமியடங்கலும் ஆள்வார்கள். கற்கவேண்டா; இவை கேட்போமென்று செவிதாழ்த்தார்க்கு அது பவிக்கவேண்டுவது ஒரு துயரில்லை. .... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பின்னை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி பதினேராம் பத்து முன்றாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

பதினேராம்பத்து நாலாந்திருமொழி நிலையிடமெங்கும் ப்ரவேசம்.

வ்யா;— “கார்முகில் வண்ணரைக் கண்களால் காணலாங்கொ லோ” என்றும், “நெஞ்சுடலம் துயின்றால் நமக்கினி நல்லதே” என்றும் இவர் வெறுக்க, “நமக்குள்ள வெறுப்புண்டோ உமக்கு, உம்மைச்சுட்டி நாம் பிறந்தபிறப்பு அறியீரோ?” என்ன; (௧) “உரு சையஸாநாந்- பரித்ராணய ஸாதூநாம்” என்கிறபடியே “நமக்காக விறே வந்து பிறந்தது” என்று ஸ்ரீநிஷ்டராய் “அவனை ஆஸ்ரயிக் கப்பார்” என்று திருவுள்ளத்தை நோக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

ஆத;— பத்தாம்பாட்டு. (பெற்றாராயிரம்பேராணை) “ஆயிரம் பேராணைப் பேர்பாடப்பெற்றான் கலியனொலிசெய் தமிழ் மாலை” என்ற ஆயிரம் பேராணைப்பேர்பாடப்பெற்று, ஆரார்-த்ருப்தரன்திக்கேயிருப்பார்கள், ஓ- இதோ ராஸ்சர்யம், முற்றுலகுமாவார்” இத்தயாத்யந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (பேர்பாட—) இத்தயாதியாலே. ... .. (௧௧)

ஆயிர்திருவடிகளே சரணம்.

சுருஷி பெரியதிருமொழி, கக-ப, ச-தி, க-பா, நிலையிடமெங்கும்.

அங்ஙனன்றிக்கே, “திருவாலியிலேவந்து ஸந்திவிதனாகப் பெற்றோம், அங்கே புஷ்பா திகளைக்கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கப்பெற்றோம்” என்று-இவர் ஆஸ்வஸித்தபடியைக்கொண்டு, “நம்முடைமையான இஜ்ஜதத்தை விடமாட்டாமை வந்திருக்கிற இந்த அர்சாவதாரமேயே? நாம், விபூதி ரக்ஷணர்த்தமாகவும் ஆஸ்ரித ரக்ஷணர்த்தமாகவும் அவர்கள் விரோதிகளை நிரவித்து அவர்களுக்குக்காட்சி கொடுக்கைக்குமாகவன்றோ நாம் அவதரித்தது; அந்த அவதாரங்களையும் அது ஸந்தித்துத் தரிக்கமாட்டாரோ” என்று தன் அவதாரங்களைக் காட்டிக்கொடுத்தான் ஈஸ்வரன்; அவற்றை அது ஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராய், அந்த ஹ்ருஷ்டம் தம்மளவிலடங்காமையாலே பரோபதேசத்தலே பரவ்ருத்தராகிறார்; அவன் தன்னை அழியமாறியும் விபூதியை நோக்குமவனாயிருந்தான்; ஆஸ்ரிதரைக்கைவிடாதவனாயிருந்தான்; இனிமக்கொரு குறையுண்டோ வென்கிறார்.

மூ;—நிலையிடமெங்குமின்றி நெடுவெள்ளமும்பர்

வளநாடு மூட விமையோர்

தலையிடமற் றெமக்கோர் சரணில்லையென்ன

அரணை எனென்னு மருளால்

அலைகடல்நீர் குழம்ப வசடாடவோடி

அகல்வா னுரிஞ்ச முதுகில்

மலைகளை மீதுகொண்டு வருமீனை மாலை

மறவா திறைஞ்சென்மனனே.

(க)

பதம்,

உரை.

என்மனனே!—;

எங்கும்

எவ்விடத்திலும்

நிலையிடம் இன் நிலைத்து நிற்கைக்கு

றி

இடமில்லாமல்

நெடு

நெடிதாகப் பெருகி

வருகிற

வெள்ளம்

(மஹாப்ரளயத்தில்)

நீர்வெள்ளமானது

பதம்.

உரை.

உம்பர்

தேவதைகளுடைய

வளம்

செழிப்புற்றிருந்த

நாடு

லோகத்தை

மூட

வ்யாபிக்க,

இமையோர்

தேவர்கள்

தலையிடம்

அற்மேலானதொரு இரு

று

ப்பிடம் பெறாமல்

எமக்கு

“எங்களுக்கு

ஓர்சரண

ஒருரக்ஷகரும்

† (பா) ஆஸ்ரயித்தபடி.

பெரியதிருமொழி கக-ப, ச-தி, க-பா, நிலையிடமெங்கும். ககந-க.

இல்லை	(உன்னையொழிய வேறு) இல்லை”	அகல்வான்	விசாலமான ஆகாசத்திலே
என்ன	என்றுமுறையிட,	ஒடி	(ப்ரஹ்மானிகள் குடியிருப்பிலே) சென்றோடி
அரண் ஆவன்	“நான் உங்களுக்கு ரக்ஷகனாகக் கடவேன்”	உரிஞ்ச	வீசம்படியாகவும்
என்னும் அருளால்	என்னும்படியான க்ருபையாலே,	முதுகில்	(தன்) திருமுதுகிலே
அலை	திரைக்கிளப்பத் தாலே (கூப்பிதமாய் வருகிற)	மலைகளை	மலைகளை
கடல்நீர்	ஸமுத்ரஜலமானது,	மீதுகொண்டு	ஏறிட்டுக்கொண்டு
குழம்ப	குழம்பாம்படியாகவும்,	வரும்	வருகிற
அகடு	(தன்) கீழ்வயிற்றிலே	மீனை	மத்யஸூரியான
ஆட	அலைபெறியும்படியாகவும்,	மாலை	ஸர்வேஸ்வரனை
		மறவாது	(ஒருகாலும்) மறவாமல்
		இறைஞ்ச	வணங்கிப்போரு. (க)

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (நிலையிடம்) நிலைகொள்ளலாவதோரிடமுமின்றிக்கே ஆழங்காலாயிருக்கிற வென்னுதல்; ஓரிடத்தில் நில்லாதே அலைஞ்சவருகிறவென்னுதல்; “இதுகீழ், இதுநடுவு, இதுமேல்” என்று பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதமஹாப்ரளயம், லோகத்துக்குரக்ஷக்ரானதேவர்கள் குடியிருப்பையுங்கூட மேலிட, “நாம் ரக்ஷகரமெல்லைகழிந்தது” என்று தேவர்கள் கவிழ்த்தலையிட. அன்றிக்கே, (தலையிடமற்று) மேலாயிருப்பதொரு இருப்பிடமற்று, எங்களுக்கு ரக்ஷகரில்லை யென்ன;

“நான் உள்ளாயிருக்க நீங்கள் அஞ்சவேணுமோ? நான் ரக்ஷகனாகிறேன்” என்னும்படியான க்ருபையாலே, கூப்பிதமாய் வருகிற கடல், குழம்பாம்படியாகத்தன் கீழ்வயிற்றிலே அலை எறியும்படியாக

அரு;—முதற்பாட்டு. (நிலையிட்யாதி) “வளநாடுமூட” மூன்றத்தால் நெடுமைஅர்த்தஸித்தமாயிருக்கவும், நெடுமைசொன்னதுக்குபாவம் (இதுவிய்யாதி). (ப்ரளயம்)ப்ரளயஜலமென்றபடி. “தலைகாட்ட விடமற்று” என்றுசுப்தார்த்தமாயிருக்கின்ற (நாமித்யாதி).

கக்சம் பெரியதிருமொழி, கக-ப, ச-தி, உ-பா, செருமிகு.

வும், ஆகாசத்திலே ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்பிலே வீசும்படியாகத் தன் திருமுதுகிலேமலைகள் அழிஞ்சுபோகாதபடிதரித்து ஏறிட்டுக் கொண்டுவருகிற ஜலம் தாரகமான வஸ்துவை; ஸர்வாதிகளுள் ஸர்வேஸ்வரனை. அவன் அப்படித் தன்னுருக்கொடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு அரியன் செய்து ரக்ஷிபாரின்றான், உனக்குச் செய்யவேண்டுமருந்தேவை அவனை மறவாதிருக்கை; இத்தனையும்செய்யப்பாராய், மறக்கவொண்ணாத செயல்களை அவன் செய்யாரின்றால் நீ மறவாதிருக்கவேண்டாவோ? .... (க)

மூ,--செருமிகு வாலெயிற்ற வரவொன்று சுற்றித் திசைமண்ணும் விண்ணு முடனே வெருவர வெள்ளை வள்ளமுழுதும் குழம்ப இமையோர்கள் நின்று கடைய பருவரையொன்று நின்று முதுகில்பரந்து சுழலக் கிடந்து துயிலும் அருவரையன்னதன்மை யடலாமையான திருமால் நமக்கோரரணே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செருமிகு	வலிமிக்கிருப்பதாய்	நின்றுகடைய நின்று கடையும்படி,	
வார்	ஒளியையுடைத்தான	பருவரைஒன்று பெரியதொரு மலையர்	
எயிற்ற	பற்களையுடைய	முதுகில் (தன்)முதுகிலே[னது	
அரவுஒன்று	வாஸுகிபை	பரந்துநின்று பரம்பிநின்று	
சுற்றி	(கடைகயிருசு) சுற்றி,	சுழல	சுழலும்படியாக
திசை	திக்குக்களிலுள்ளாரும்	கிடந்து	(அந்த மலையின்கீழே)
மண்ணும்	பூமியிலுள்ளாரும்		கிடந்து,
விண்ணும்	ஸ்வர்க்காதிலோகங்களிலுள்ளாரும்	துயிலும்	சாய்ந்துகிடவாரின்ற
உடனே	துலையோகக்ஷேமமாக	அருவரை அ	பெரியதொரு மலை சர்
வெருவர	நடுங்க,	ன்ன தன்மை	ய்த்துக்கிடக்கிறும்
வெள்ளை	ஸ்வச்சமான		போலிருக்கிற
வெள்ளம் முழுதும்	சுஷிராப்தியடங்கலும்	அடல்	வலியையுடைய
குழம்ப	குழம்பாம்படியாக	ஆமையான	கூர்மருபியான
இமையோர்கள் தேவர்கள்		திருமால்	ஸ்ரீயப்பதி
		நமக்கு	நமக்கு
		ஓர் அரண்	ஒப்பற்றரக்ஷகன். (உ)

“உரிஞ்ச” என்ற தினர்த்தம் (வீசும்படியாக) என்றது. (தன்னுருக்கொடுத்து) என்றது (க) “ॐ” பக்தாநாம்” என்று தன்னுபமையாக்கியென்றது. (வேற்றுருக்கொள்ளுகையாவது)-விஜாதியவேஷங்கொள்ளுகை.

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (செருமிசு) வலிமிக்கிருப்பதாய் ஒளியை யுடைத்தாய் எயிற்றையுடைத்தான வாஸ்கியைச்சுற்றி, திக்குக்களும் பூமிஸ்வர்களும்கூட “சிறியா பிறியார்” என்றனற்க்கே நடுங்கத், தெளிந்திருக்கிற பாற்கடல் குழம்பாம்படியாக, தேவர்களும் நின்று கடையலாம்படியாக, அந்தக்கடலைக் கண்ணெறியிட்டாப் போலேபெருத்தமலை முதுகிலே தன்பரப்பெல்லாங் கொண்குழன் னுவர, தொடைகுத்த உறங்குவாரைப்போலே ஒரு மலை சாய்த்து க்கிடக்கிறுப்போலே யிருக்கிற வலியையுடைய ஆமையான ஸ்ரியம் பதி இனி ஒரு ரக்ஷகம் வேண்டாதவரண். .... (௨)

மூ;—தீதறுதிங்கள் பொங்குசுட ரும்பரும்ப

ருலகேழினோடு முடனே

மாதிர மல்குமந்து வடகுன்று நின்ற

மலையாறு மேழுசடலும்.

பாதமர்குழ் குளம்பி னகமண்டலத்தி

னெருபா லொடுங்கவளர்சேர்

ஆதிமு னேனமாகி யரணைய மூர்த்தி

அதுநம்மையாளுமாசே.

(௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தீதுஅறு	சூற்றமற்று (தர்ஸநீய	மண் சுமந்து	பூமிக்கு தா (ஹ) சக
திங்கள்	சந்த்ரனும் [மான		மாக
பொங்கு	தயியாநின்றுள்ள	வட	வடக்குதிக்கிலுள்ள
சுடர்.	ஸூர்யனும்	குன்று	மேருபர்வதமும்
உம்பர்	தேவர்களும்	நின்ற	பேரவதித்து நின்ற
உம்பர் உலகு	தேவர்களுடைய உள்	மலைஆறும்	(மற்ற) குலபர்வதங்க
ஏழினோடு	தத்வலோகங்களே		ளாறும்
முடனே	மும்	ஏழ்கடலும்	ஸப்தஸாகரங்களும்
மாதிரம்	திக்குக்களும்		(ஆகிய இவையெயல்
			லாம்)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (செருவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் இமையோர்க்குக் குடியிருப்புக்கொடுக்க அரியனசெய்தானென்றார்; இதில் அவர்களுக்கு தாரகம்வார்க்க வேணுமென்று அரியனசெய்ய ஆமையானபடியை அதுஸந் திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“உடனே” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிருர் (சிறியாரித்யாதி). (கண் செறியிட்டாப்போலே) குழாய் மூடியிட்டாப்போலே. ... .. (௪)

ககச2 பெரியதிருமொழி, கக-ப, ச-தி, ச-பா, தனையவீழ்கோதை.

பாதம்	திருவடிகளிலே	சேர்	தருதியான
அமர்	சேர்ந்திருப்பதாய்	ஆதி	காரணபூதனாய்
சூழ்	பரப்பையுடைத்தான	முன்	வராஹகல்பாதியிலே
சூழம்பின்	திருக்குளம்பின்	எனம் ஆகி	மஹாவராஹமாய்
அகமண்டலத்	அந்தர்வலயத்தினு	அரணய	ரக்ஷகமாய்நின்ற
தின்	டைய	மூர்த்தி அது	அந்த மூர்த்தி வீடு
ஒருபால்	ஏகதேஸத்திலே	நம்மை	நம்மை
ஒடுங்க	அடங்கும்படி	ஆளும்	அடிமைகொள்ளும்
வளர்	வளராநிற்பானாய்	அரசு	நிர்வாஹகவஸ்து. (ங)

வ்யா;— மூன்றும்பாட்டு. (திதய) தர்ஸநீயமுமாய், கண்ணுக்குக் குளிர்ந்திருக்கும் சந்த்ரன், கண்ணைக்கவொண்ணாத ஸஹஸ்ரகிரணான ஆதித்யன், தேவர்கள், உபரிதந லோகங்களேழோடே. “மாதிரம்” என்று-திக்கு, பூமிக்கு தாரகமான மேரு, அதுபோக்கி சேஷித்து வின்ற குலகிரிகளாலும், ஏழுகடலும், இவையடையத்திருவடிகளிலே சேர்ந்து பரப்பையுடைய திருக்குளம்பில் அந்தர்வலயத்தினேகதேசத்திலே அடங்கும்படி வளராநிற்பானாய். (சேராதி)(க). “अनुपस्थितः” அதுருபஸ்ஸவைநாதஃ” என்னுமாபோலஇதுக்கடையத்தருதியான் காரணம்; வராஹகல்பாதியிலே மஹாவராஹமாய்ரக்ஷித்த திருமேனி; அது நம்மை அடிமைகொள்ளும்நிர்வாஹகவஸ்து. .... (ங)

மூ.—தனையவீழ்கோதை மாலையிருபால்தமங்க

வெரிகான் றிரண்டிதருகண்

அளவெழ வெம்மைமிக்க வரியாகியன்று

பரியோன்சினங்களவிழ

அரு;—மூன்றும்பாட்டு. (திதித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் தாரகம் கொடுத்தாராகச் சொன்னார்; அவ்வளவிலே பர்யாப்தரல்லரிதே. மண்ணைச் மிகுத்திருக்குமே தேவர்களுக்கு. ஆகையாலே அவர்களுக்கு விளை நிலமானது இவ்ளளம்கொள்ள, உருவழியாமே காணியை உத்தரித்தகட்டளையை நினைத்து, மஹாவராஹத்தின்படியை அதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இரண்டாம் பாதத்தினர்த்தம் (உபரிதநம்) என்றது. ... (ங)

(க) ரா-அ-உ-கஉ.

பெரியதிருமொழி, ௧௧-ப, ௪-தி, ௪-பா, தனையவழிகோதை. ௧௧௪௩

வளையுகிராளி மொய்ம்பில் மருவோனதரகம்

மதியாது சென்றொருகிரால்

பிளவெழ விட்டகுட்டமதுவைய மூடு

பெருநீரில் மும்மை பெரிதே.

(௪)

புதம்.	உரை.	புதம்.	உரை.
அன்று	பரஹலாதாழ்வான் ப்ரதிஜ்ஞை பண் ணிவன்று,	சினங்கள்	பகவத்பாகவத விஷ யங்களிலுள்ள மாத்ஸ்யமெல் லாம்
தளை அவிழ்	கட்டு அவிழா நின் றுள்ள	அவிழ	குலையும்படியாக, வளை
கோதை	தொடைகொள்மலை யும்	உகிராளி	வளைந்த திருவுகிர்களையுடைய னும்,
மலை	பூமலையும் (ஆகிய இவையிரண்டும்)	மொய்ம்பில்	மிக்கவலியுடையனும் மறவோனது
இருபால் தயங்க	இரண்டுபக்கத்திலும் அசைந்துவர,		விஞ்சின வீரத்தை யுடையனான அந் த ஹிரண்யனு டைய
ளரிகான்று	அழலை உமிழாநின்று ள்ள	ஆகம்	ஸ்ரீரத்தை
இரண்டு தறு கண்	க்ருரமான வட்டணி த்த இரண்டு திருக்கண்களும்	மதியாதுசெ ன்று	ஒருசரக்காகமதியாதே போய்ப்புகு
அளவு எழ	விஸ்த்ருதமாக, வெம்மைமிக்க	ஒரு உகிரால்	ஒருதிருவுகிராலே
விஞ்சின பாருஷ்யத் தையுடைய	விஞ்சின பாருஷ்யத் தையுடைய	பிளவெழுதிட்ட	இரண்டு பிளவாம்படி இட்ட
அரிஆகி	நரஸிம்ஹ ரூபியாய், பரியோன்	குட்டம்அது	ரக்தமடுவானது பூலோகத்திலே (வ்யா பரியாநின்ற
	(வரபலங்களாலே) பருத்தஹிரண்ய னுடைய	பெருநீரில்	மஹாப்ரளயத்திற் காட்டில்
		மும்மைபெரி தே	மும்மடங்கு பெரிதா யிருந்ததி! (௪)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (தளையித்யாதி). விளை நிலத்தை உத்தரித்த
வளவன்றிக்கே, அ தி ன் க ளை பிடுங்கிவிடே அது விளைவது; ஆகையாலே,
எனமானவந்தரம், அரியாய் - அரியை அழித்தபடியை அநுஸந்திக்கிற
வென்று ஸங்கதி திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரஹ்ணகதநமுதேந் அத்தை ஸஞ்சிப்பிங்

ககசச பெரியதிருமொழி, கக-ப, ச-தி, ரு-பா வெந்திறல்வாணன்.

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (தனையவிழ்) “சுஷ்ணுரூ” வ்யா
 னுஷ் னுஷ்ணு மத்ஸயி கூர்மோவராஹஸ்ச நாரஸிம்ஹம்” இதே,
 கட்டுநெகிழாநின் னுள்ளதொடைகொள்மாலைபூமாலைஎன் னார்; இவை
 இரண்டருகும் அசைந்துவர, அந்தத்தேளின் மாலைகளோடு கண்
 ணிப்புறப்படுகிறநெருப்போடு வாசியில்லைகாணும்இவர்க்கு, இரண்டு
 வட்டணித்தகண், (அளவெழு) வீஸ்த்ருகமாக, ஹிரண்யன் அஞ்சும்ப
 டியாகப் பெய் வெம்மையையுடைய நரஸிம்ஹமாய், ஆஸிரிதன் ப்ர
 திஜ்ஞை பண்ணினவன் னு, வரபலங்களாலேபருத்த ஹிரண்யனு
 டைய, ஈஸ்வரவிஷயத்திலும் ஸாமான்யஜகத்விஷயத்திலும் ஆஸிரித
 விஷயத்திலுமுள்ள த்வேஷங்களடைய நெகிழும்படியாக வளைந்த
 திருவுகிர் களையுடையவன்.

வலிமிக்க பெரியமறத்தையுடைய ஹிரண்யன் வடிவைக் க
 ண்டி அத்தை ஒன்றாக மதியாதே கிட்டித்திருவாழிக்கு இரைபோ
 ராதென்று ஒரு உகிராலே இரண்டு பிளவாம்படி யிட்டகுழி-மஹா
 ப்ரளயத்தில் மும்மடங்கு பெரிது. .... (ச)

மு.—வெந்திறல் வாணன் வேள்வியிடமெய்தி

யங்கோர் குறளாகி மெய்ம்மையுணர
 செந்தொழில் வேதநாவில் முனியாகிவைய
 மடிமுன் நிரந்து பெறினும்
 மங்கரமீதுபோகி மதிநின்றிறைஞ்ச
 மலரோன் வணங்க வளர்சேர்
 அந்தாமேழ் னூடு செலவுய்த்தபாத
 மது நம்மையாளுமரசே.

(ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெந்திறல்	வெவ்விய வலியை யு டைய	வேள்வி இடம் யஜ்ஞவாடத்திலே எய்தி எழுந்தருளி [போது	
வாணன்	மஹாபலியினுடைய	அங்கு எழுந்தருளுகிற வப்	

கிறார் (மத்ஸயெய்யாதி). “கோதை” என்றதினர்த்தம்(தொடைகொள்மாலை)
 என்று. விபிரஸங்கொன்னை. “மாலை” என்றதினர்த்தம். (பூமாலை) என்றது;
 அதாவது-நெருங்கத் தொடுத்த திருமாலைஎன்கை. (என்றும்) என்றவந்
 தரம் “பேதம் கொள்ளுவது” என்று சேஷம். (குழி) என்கிறது-ரக்தவெள்ள
 முடைய மடுவென்கை. ... .. (ச)

ஓர்	(ஆகர்ஷகத்வத்தில்)	போகி	போய் அளாவி
குறனாகி	ஒப்பற்ற	மதி	சந்த்ரனாவன்
	வாமநவேஷத்தை	நின்று	தன் ஸத்தாரத்தளவி
	யுடையனாய்,		லே நின்று
மெய்ம்மை உ	யதார்த்த ஜ்ஞாநத்	இறைஞ்ச	தொழும்படியாகவும்
ணர	தை யுடையனாய்,	மலரோன்	ப்ரஹ்மாவானவன்
செம் தொழில் ப (ஃ) ல	காமனையில்	வணங்க	வணங்கும்படியாகவும்
	லாத அநுஷ்டாநத்	வளர்ச்சேர்	ஒங்கிவளராரிற்பதாய்
	துக்கு (ச்சேஷமா	அந்தரம் ஏழி	உபரிதநலோகங்களே
	ன)	ன் ஊடு -	ழினுள்ளும்
வேதம்	வேதவாக்யத்தை	செல உய்த்த	போம்படி நடத்தப்
நாவில்	வாயாலே (உச்சரியா		பெற்ற
	நின்றுள்ள)	பாதம் அது	அந்தத்திருவடியான
முனி ஆகி	ரிஷியாய்		து
மூன்று அடி	மூன்றடிமண்ணை	நம்மை	(அப்போதை இழவா
வையம்			லே வருந்துகிற)
இரந்து	யாகித்து		நம்மை
பெறினும்	பெற்றவாதே,	அரசு ஆளும்	ரக்ஷிக்கக்கடவது.
மந்தரம்மீது	மந்தரத்துக்குமேல்		

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வெந்திறல்) உதாரனென்று ப்ரஸித்தனாயிருக்கச்செய்தேயும் தேவர்கள் குடியிருப்பை அழிக்கும்படியான ப(ல)ம், இத்தையுடைய மஹாபலியஜ்ஞ பூமியிலே சென்று, உண்டார்க்கடைய ஆகர்ஷகமான வாமநவேஷத்தைக் கொண்டு யதார்த்தஜ்ஞாநத்தையுடையனாய், அநபிஸம்ஹிதபலமான அநுஷ்டாநத்துக்குச் சேஷமாய், நாட்டார்க்கு ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணும்

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வெந்திறலித்யாதி) விளையுதல்களைக் கழற்றுவது பல பர்யந்தமாகப் புக்கவாதே. முன்கை மிடுக்கான குறும்பர் வந்து மேலிட்டு “எங்களது” என்று அபிமானித்துப் பறித்துக்கொள்ள, விரகனாய்ப்போய், பொற்கையால் நீரேற்றும் எல்லேநடந்து மீட்டுக்கொடுத்த குறளின்படியை அடியொற்றி அநுபவக்கிரூரென்று ஸங்கதி.

மெய்ம்மையுணர்வதினர்த்தம் (யதார்த்தேத்யாதி). செம்மையின் தாத்பர்யம் (அநபிஸம்ஹிதேத்யாதி). ... .. (இ)

ககசக பெரியதிருமொழி, கக-ப, ச-தி, கூ-பா, இருநிலமன்னர்.

வேதத்தை வாயலேஉச்சரியாநின்றள்ளருஷியாய், ஓரடிக்குச்சிறை
யிட்டு வைப்பானாக மூன்றடிமையேண்டிப் பெற்றவாதே மந்தரத்
துக்கு மேல்போய், சந்தராதிக்யர்கள் ஸ்தந்தரத்தளவிலே நின்று
ஆதரிக்க, ப்ரஹ்மா “நம் ஓரட்டிலே திருமடி என் வந்தது” என்று
புறப்பட்டு ஆஸ்ரமிக்குப்படி வளரா நிற்பதாய், சேரக்குடியேறியிரு
க்கிற உபரிதநலோகங்களேமூம் நடுவே போம்படி நடத்தின திருவ
டிகள் நமக்கு ரகசதம். .... (ரு)

மூ;— இருநிலமன்னர்தம்மை யிருநாலுமெட்டு

மொருநாலு மொன்றுமுடனே
செருதுதலுடு போகி யவராவியங்க
மழுவாளில் வென்றதிறலோன்
பெருநிலமங்கைமன்னர் மலர் மங்கை நாதர்
புலமங்கை சேள்வர் புசுழ்சேர்
பெருநிலமுண்டுமிழ்ந்த பெருவாயராசி
யுவர் நம்மையாள்வர் பெந்தே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இரு நிலம்	பரப்பையுடைத்தான பூமிக்கு (நிர்வாஹகரா யிருந்த)	பெருநிலமங் கை	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு
மன்னர்தம்மை ராஜாக்களை		மன்னர்	வல்லபராய்
இருநாலுமெட்டு இருபத்தொருகால்		மலர்மங்கை	ஸ்ரியபேதியாய்
மும் ஒருநாலு		நாதர்	
டனெ ஒன்		புலம்	(சஸ்வரஹுடைய) ஸர்
றும்			வேந்த்ரியங்களை
செருதுதலுடு	புசுழ்க்கத்தின் நெற்		யும் (ஆகர்ஷிக்க
போகி	நடந்து [றியிலே		வல்ல)
அவர்	அந்தராஜாக்களுடைய	மங்கை	நீளாதேவிக்கு
ஆவி	ப்ராணானது	சேள்வர்	நிர்வாஹகராய்
மங்க	மறுகுப்படி	புசுழ்சேர்	மஹாயஸ்ஸவியாய்
மழுவாளில்	கோடாலியாலே	பெருநிலம்	மஹாப்ருதிவியடங்க
வென்ற	ஜயித்த		லும்
திறலோன்	மிடுக்கையுடையனும்	உண்டு	(ப்ரளயத்தில்) திரு
			வயிற்றிலே வைத்
			து நோக்கி

பெரியதிருமொழி, கக-ப, சு-தி, எ-பா, இலைமவிபள்ளி. ககசுஎ

உமிழ்ந்த	(பின்பு வெளிநாடு	பெரிதே	மேலுள்ள மஹாகால
காண)	உமிழ்ந்தரு	மம்மை	மெல்லாம்
ளின			(ஆஸ்ரயணருசியுடைய
பெருவாயராகி பெரிய வாயையுடைய		ஆள்வர்	ய) நம்மை
யவர்	ரானவர்		அடிமை கொள்ளுவர்.
			(சு)

வ்யா;— ஆறும்பாட்டு. (இருநிலமன்னர்) பரப்பையுடைய பூமிக்குநீர்வாழகரானராஜாக்களை, இருபத்தொருபடி கால் ஒருவர் தப்பாதபடி பூசலிலே நெற்றியிலே நடந்து, மருவாகிற அடித்தலே முனையின்றடுவே போய், அவர்கள் ப்ராணன்கள் மறுமும்படி வென்ற மிடுக்கர்.

“ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு வல்லபர், ஸ்ரியபேதி; ஈஸ்வானுடைய ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் அடாற்றிக்கவல்ல நீளப்பிராட்டிக்குவல்லபர், (சு)“ஸ்யஸ்ய” யஸ்யஸ்ய” என்னும்படி “இவையுடையவர்” என்னும் பெரியபுகழையுடையவர்; ஸர்வலோகங் களையும்வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்து, ரக்ஷயத்தினளவல்லாதரக்ஷகத்வ ப்ராப்யையுடையராய், இப்படிக்கொத்தவர் நம்முடைய ஆஸ்ரயணத்தின் சிறுமைபாராதே சாவதாதம்பாவியாக நம்மை அடிமைகொள்வர். (சு)

பு;— இலைமவிபள்ளியெய்தி யிது மாயமென்ன

இனமாயமான்பி னெஞ் ல் செர்

அலைமலிவேற்கணுளே யகல்விப்பதம்

கோருருவாய மாணையமையாக்

கொலைமலியெய்துவித்த கொடியோனிலங்கை

பொடியாக வென்றியமருள்

சிலைமலிசெஞ்சரங்கள் செலவுய்த்தநங்கள்

திருமால் நமக்கோரணே.

(எ)

பு;—ஆறும்பாட்டு. (இருநிலமீத்யாதி) எல்லைநடந்து மீட்டுக் கொண்ட நிலந்தன்னிலே தோள்விஞ்சின மன்னரைக் கைவிஞ்ச நெருக்க, அவர்கள் சரத்துக்கஞ்சாதே, கரம் கழித்துவிட்ட மருவாளியின் மிடுக்கை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(நெற்றியிலே) வெட்டி வீழ்ந்த மன்னர் நெற்றியிலே. ... (சு)

(சு) ரா-ஆ-ந-எ-க-அ.

ககசஅ பெரியதிருமொழி கக-ப, ச-தி, எ-பா, இலைமலிபள்ளி.

பதம்,	உரை.	பதம்.	உரை.
இலைமலிபள்ளி	பர்ணஸாலையினருகே	அமையா	நிரஸித்து,
எய்தி	வந்து,	கொலை	பரஹிம்ஸையையே
எழில்சேர்	மிக்க அழகையுடைய	மலிஎய்துவித்	(தன்னிடத்தில்) பூர்
	ளாய்		ணமாக வளர்த்து
அலைமலி	(தன் நோக்குக்கு இல		வைப்பானாய்
	க்காணரை) அலைத்	கொடியோன்	மஹாக்ருரான ராவண
	துப் பிணிப்புண்ண		னுடைய
	ப் பண்ணவற்றாய்	இலங்கை	லங்கையானது
வேல்	வேல் போன்ற	பொடிஆக	பொடியாம்படியாக
கண்ணாளே	கண்களையுடைய பிரா	வென்றி	வெற்றியை விளைக்கக்
	ட்டியை		கடவ
அகல்விப்பதம்	(பர்த்ரு ஸகாஸத்தில்	அமருள்	புத்தபூமியிலே
கு	நின்றும்) பிரிப்பத	சிலைமலி	ததுஸ்ஸிலே நிறைந்த
	ற்காக	செம்சரங்கள்	செவ்வியபாணங்களை
இது	"இந்த மாணானது	செலஉய்த்த	செலுத்தியருளினவ
மாயம்	ஆய்சர்யமாயிரா நின்		னாய்,
	றதி"	நங்கள்	நமக்கு (புருஷகார
என்ன	என்னும்படிக்குடலாக		பூதையான)
இனமாய்	திரளாக வந்த	திரு	பெரியபிராட்டியார்
மரன்பின்	மான்களின் பின்னே		திறத்திலே
ஓர்	விலக்ஷணமான	மால்	வ்யாமுத்த (நீ) னை
உருஆய	ரூபத்தையுடைத்தா		ஸர்வேஸ்வரன்,
	ய்க்கொண்டுவந்த	நமக்கு	நமக்கு
மாண	(மாரீசனாகிற) மாய	ஓர்	ஒப்பற்ற
	மாண	அரண்	ஸரண்யன். (எ)

வ்யா;— ஏழாம்பாட்டு. (இலைமலிபள்ளி.) பர்ணசாலையிலே

"மிருந்தும் இதொருவாஸ்சர்ய மிருந்தபடியென்?" என்னும்படி

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (இலைமலியித்யாதி) கைவிஞ்சின மன்னர்கரம் கழியவிட்டவுடனே தலைபத்துப் படைத்தாருமாய் மாயாவியுமான இராக்கதர் மீதுகொள்ளப்புக்கு பாதிக்க, கையும் வில்லுமாய்க்காத்த காகுத்தன் கதை யில் ஈடுபடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"மரன்பின்-மான்களுக்குப் பின்னே" என்றாய், அதுக்குக்கருத்தருளுகிறார்

பேரியதிருமொழி, கக-ப, ச-தி, அ-பா, முன்னுலகங்கள். ககசக

யாக “இனத்தின்மன்களோடே கூடிவரில் அவை வராவும்” என்று அவற்றின்பின்னே, (க) “அஞ்சுநாடுகளுள் ஆம்மதவராமசம்ய” இத்யாதி. எழிலையுடையளாம் இலச்சாநுரை அலைத்துப்பிணிப்புண்ணப்பண்ணவற்றும், ஓராளுமொரு நோக்கும் நேரம்படியிருக்கிற பிராட்டியைப் பிரிக்கைக்கு ஈடாயிருப்பதொரு வடிவைக்கொண்டு வந்த மாயம்ருகத்தை நிரஸித்து, பர ஹி ம் ஸையையாத்ரையாகத்திரியும் அதிக்ருானுன பையலுடைய லங்கைபொடியாம்படியாக வெற்றியை விளைப்பதான ஸமரபூமியிலே ஆயிரமும் இரண்டாயிரமுமாக ஒரு தொடையிலே தொடையுண்ணும் செவ்விய அம்புகளை நடத்தின. இதடையச்செய்தது-பிராட்டிபக்கல் பிச்சாலேயிறே. இப்படித் தன்மார்பிலே அம்பை ஏற்று ரக்ஷிக்குமவர் நமக்கு ரக்ஷகர்; நமக்குமேலொரு குறையுண்டோ? .... (எ)

மு, — முன்னுலகங்களேழு மிருள்மண்டியுண்ண

முதலோடு வீடுமறியாது

என்னினுவந்ததென்ன விமையோர்திசைப்ப

எழில் வேதம்ன்றி மறையப்

பின்னையும்வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும்நல்கி

யிருள்தீர் தவ்வையமகிழ

அன்னமதாயிருந் தங்கறநூலுரைத்த

அது நம்மை யாளுமரசே.

(அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முன்	முன்பொருகாலத்திலே	வீடும்	விடுகிறபோதையும்
உலகங்கள்	ஸ்வலோகங்களையும்	அறியாது	அறியமாட்டாமல்
ஏழும்		என் இது வந்	“நமக்கு வந்த விதுவெ
இருள்	அஞ்ஞாநாத்காரமா	தது என்ன	ன்?” என்று
	னது	திசைப்ப	திகைத்துக்கிடக்க,
மண்டி உண்ண	வ்யாபிக்கத் தொடங்	எழில்	அழகுமிக்க
	கின வளவிலே,	வேதம்	வேதமானது
இமையோர்	தேவதைகளானவர்க	இன்றிமறைய	(அஸுரபஹ்ருதமா
	ள்		ய்) மறைந்து கிடக்
முதலோடு	இவ்விருள்துடங்கி		
	னபோதையும்		

(இனத்தினித்யாதி) “அமையா” என்றது-அமைந்தென்றாய், அதினர்த்தம் - (நிரஸித்து) என்றது. ... .. (எ)

† (பா) கண்ணையுடைய பிராட்டி. (க) ரா-ஆ-சஉ-உசு.

ககநிபெரியதிருமொழி, கக-ப, ச-தி, அ-பா, முன்னுலகங்கள்.

பின்னையும்	திரியட்டும்	அன்னமதாயி ஹம்ஸரூபியாய் திருவ
வானவர்க்கும்	தேவதைகளுக்கும்	ருந்து வதரித்து
முனிவர்க்கும்	ரிஷிகளுக்கும்	அங்கு அப்போது
நல்கி	ப்ரஸாதத்தைப்பண்	அறநூல் தர்மசாஸ்த்ரர்களை
	ணி	உரைத்த அருளிச்செய்த
இவ்வையம்	இவ்வுலகானது	அது அந்த பாஞ்சோதியே
இருள்தீர்ந்து	இருளால் விடுபட்டு	
மகிழ	ஆநந்திக்கும்படியாக	நம்மைஅரச ஆளும். (அ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (முன்னுலகங்களேமும்) முன் பொரு சாலத்திலே ஸர்வலோகங்களும் அஜ்ஞாநாவ்ருதங்களாக, “துடங்கிற்று இது, விடுகிறது இது” என்றறியாதே, “அஸ்தக்ரானே நமக்குவந்தவிதுவென்னே?” என்று லோகத்துக்கு வெளிச்செறிப்பைப்பண்ணும் தேவதைகளுமாப்பட அறிவுரிசுட, (க)“यौष्ठीषेवाक्षयिणी - யோவைவேதாம்ஸ்ச ப்ரஹிணேதி ” என்றுதான் முதலிலே அறிவிக்கக் கைம்முதலானஇவ்வேசங்களும் அபஹ்ருதமாக, “கொடுத்த நாம் இருந்தோமாகில் இவைஇப்படிப் படுகிறதென்” என்று திரியட்டும் அவர்களளவிலே ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணி, லோகத்தில் அஜ்ஞாநம் தீர்ந்து தன்னைக் கண்டாரெல்லா நும்ஆந்த நிப்பரராம்படியாகக், கேட்டார் உபஸத்திபண்ணமாட் டாமையாலே இழக்கவேண்டாத திரயக்காய்த் தானே தாழ

அ;—எட்டாம்பாட்டு. (முன்னித்யாதி) இப்படி முதற்பாட்டுத் தொடங்கி இமையோருக்குக் குடியிருப்புமுதல் தாரகப்ரதாரமும் அவர்கள் பூமி அழியாமல் நோக்கினத்தையும் அதுஸந்தித்தார். இவ்வளவின்றிக்கே, ஒதுவித்தும் உபகரித்தான் கிடாய் என்று அன்னத்தை அதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

மத்ய்யாதிகளை அடைவே அதுஸந்தித்தவர் (உ)“யீனோடாமகேழலரி குறளாய், முன்னுமிராமனாய், தானாய் பின்னுமிராமனாய்த் தாமோதரனாய் கற்கியுமானுள்” என்றப்போலே அதுஸந்திக்கவிற அநிப்பதென்னில்; உப காராதுஸந்தாக விசேஷங்களை அதுஸந்திக்கிற ஹர்ஷத்தாலே அடைவற்று அடியைப் பிடித்து ஹம்ஸத்தை அதுஸந்தித்த வநச்சரம் தாயோதரன் படியையும் அதுஸந்தித்து, தலைக்கட்டுகிறாரென்று கொள்ளக்கடவது. “முத லோடு வீமமறியாது” என்றதனர்த்தம் (துடங்கிற்றித்யாதி). ... ... (அ)

கின்று ஸாரதியாய் உபதேசித்தாப்போலே ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணக்கடவ அவனை நமக்கு பகஷகன். .... (அ)

மு.—துணைநிலைமற்றமங்கோ ருளதென்றிராது

தொழுமின்கள் தொண்டர் துலைய

உணமுலைமுன்கொடுத்த வுலோளதாவி

யுகவுண்டு வெண்ணெய்மருவிப்

பணைமுலைபாயர்மாத ருரலோடுகட்ட

வதனோடு மோடியடல்சேர்

இணைமருதிற்றுவிழ நடைசற்றதெற்றல்

வினைபற்றறுக்கும் விதியே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்	பகவத்விஷயத்திலே ருகியுடையவர்களே!	வெண்ணெய் வெண்ணெயை மருவி விரும்பி	
எமக்கு	நமக்கு	(அதற்காகக் களவுகள்செய்ய)	
மற்று ஓர்	வேறொரு	பணைமுலை பணைத்த முலையை	
துணைநிலை	ஆஸ்ரயம்	யுடையளான	
உளதுஎன்று	உண்டு என்று	ஆயர்மாதர் யசோதையானவள்	
இராது	புத்திபண்ணாமல்	உரலோடுகட்ட (சலிக்கவொண்ணாத	
தொழுமின்	(எம்பெருமானை) வண	ட படி உரலோடே	
கள்	ங்குங்கோள்.	கட்டிவைக்க,	
முன்	முன்பொருகாலத்திலே	அதனோடும் அவ்வுரலையுமிழுத்துக்	
துலைய	(கண்ணன்) முடிய	ஒடி கொண்டோடி,	
	வேணுமென்று	அடல்சேர் மிடுக்கையுடைத்தாய்	
	சருகி	இணை இரட்டையாய்ச் சேர்ந்	
உண்ண	(அவன்) உண்ணும்	து நின்ற	
	படியாக	மருது மருதமரங்கள்	
முலைகொடுத்த	(விஷயத்தித்தமான ஸ்	இற்றுவிழ முறிந்துவிழுப்படி	
	தந்தை)வாயில்	நடைசற்ற நடந்தருளினவனாய்	
	கொடுத்த	தெற்றல் தெள்ளியவனான எம்	
உரலோளது	(நெஞ்சில்) வன்மை	பெருமான்	
	யை யுடையளான	வீணை நம்பாபங்களை	
	பூதனையின்	பற்று அறுக்கு ஸவாஸநமாகப் போக்	
ஆவிஉக	பராணன் முடியும்	ம் கியருளுவன்;	
	படிக்கீடாத	விதியே இது நிஸ்ஸிதம். (க	
உண்டு	ஊதர்நயபாகம்பண்ணி,		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துணையித்யாதி) நமக்கு வேறே ஒரு துணை உண்டென்றிராதே தொழுங்கோள், பகவத்விஷயத் தில் ருசியுடையீர்! முடியவேணுமென்று நினைத்து உண்ண முலை கொடுத்த வெந்நெஞ்சியான பூதனையுடையப்ராணன் முடியும்படிக்கிடாகவுண்டு, வெண்ணையை ஆசைப்பட்டுப்பிணைத்த முலையை யுடைய யசோதைப்பிராட்டி உரலோடேகட்ட, அத்தகைக் கொண்டோடினமிடுக்கையுடைத்தாய், ஒன்றென்னலாம்படி நின்ற மருதுகள் முறிந்து விழும்படியாக, நடைகற்ற தெள்ளியவன் நம்முடைய பாபத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கும். இது நிச்சிதம். .... (க

ழ்.—கொல்கெழு செம்முகத்தாளிறென்றுகொன்று

கொடியோ னிலங்கை பொடியா
சிலைகெழுசெஞ்சரங்கள் செவயுத்தநங்கள்

திருமலை வேலைபுடைசூழ்
கலிகெழுமாடவீதி வயல்மங்கைமன்னு
கலிகன்றி சொன்னபனுவல்

ஒலிகெழுபாடல் பாடி யுழல்கின்றதொண்ட
ரவரகள் வரும்பருவகே.

(க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொல்கெழு	கொலையில் உத்யுத்த மாய்	கொடியோன்	மஹாக்ரூரனான ராவ ணனுடைய
செம்முகத்த	சிவந்த முகத்தை யுடைத்தாய்க் கொண்டுவந்த	இலங்கை	லங்கையானது
களிறு ஒன்று	குவலயாபீடமென்னு மோர்யானையை	பொடியா	பொடியாம்படி
கொன்று	முடித்து,	சிலைகெழு	வில்லிலே பொருந்தி ன
		செம்சரங்கள்	நெருப்புப்போன்ற அம்புகளை

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துணையித்யாதி) நெஞ்சம் தாமுமாயதுபவித்தார்; அவ்வதுபவம் உள்ளடங்காதே பரோபதேசத்திலே ப்ரக்ருத்தராய், அறநூலுரைத்தவன் கிடர் தங்களுக்கு அறமென்று, தாமோதரன் சேஷடிதங்களை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“எமக்கொருதுணை நிலமற்றுளதென்றிராதே” என்றநவயித்து அர்த்தமருளுகிரர் (நமக்கித்யாதி) “வீதியே” என்கிற அவதாரண தாத்பர்யம் - (இது நிச்சிதம்) என்றகா. .... (க)

செலஉய்த்த	ஏவியருளினவனாய்	சொன்ன	அருளிச்செய்த
நங்கள்	நமக்குச் சேஷியான	பனுவல்	அருளிச்செயலாய்,
திருமலை	ஸ்ரீயிபதியை,	ஒலிகெழு	சப்தங்கள் நிறைந்துள்
வேலைபுட	நாற்புறமும் காவேரி		ளதான
சூழ்	யாலே சூழப்பட்ட	பாடல்	பாசரங்களை
கலிகெழு	வலிமைமிக்க [தாய்	பாடி	வாயாரப்பாடி
மாடவீதி	மாடவீதிகளாலும்	உழல்கின்ற	இதுவேயாத்ரையாய்
வயல்	கழனிகளாலும்		ரா நின்றாள்
	(அலங்கருதமான)	தொண்டர்	பாகவதர்கள்
மங்கை	திருமங்கையிலே	அவர்	
மன்னு	பொருந்திவர்த்திக்கிற	உம்பர்உலகு	பரமபதத்தை
சலிகன்றி	ஆழ்வார்	ஆள்வர்	ஆளப்பெறுவர்கள் (க௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கொலையித்யாதி) கொலைசேர்ந்து சிவந்த முகத்தையுடைத்தான குவலயாபீடத்தைக்கொண்டு, கொடியோனுடைய இலங்கைபொடியாம்படிக்கீடாக வில்லிலே பொருந்தி அக்நிகல்பமான சரங்களை நடத்தின நம்முடைய ஸர்வேஸ்வரனை. திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பாடலை நெஞ்சாலே தரித்தும், இதுவேயாத்ரையாக உழலுகிறவர்கள் பரம பதத்தைப்பெற்றதுபவிப்பார்கள். (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி பதினேராம்பத்து நாலாந்திருமொழி முற்றிற்று.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (கொலையெழுவித்யாதி) கற்கியின் சரித்திரம் மேலே வரப்புகிறதத்தனை என்று அத்தைவிட்டு, இவ்வவதாரங்களிலே கண்ணனும் இராமனும் மே ஆழ்வார்களைத் துவக்கவல்லாராகையாலே, அதிலேசுடு பட்டமைதோற்ற அவை இரண்டையும் சேர்த்து அதுபவிக்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி வாக்யார்த்த மருளுகிறார் (கொலைசேர்ந்தித்யாதி). ... (க௦)
ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பதினேரரம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி

மானமரும் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—கீழ்த் திருமொழியிலே ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணினத்தை அதுஸந்தித்து, அவ்வாஸ்ரிதபாரதந்தர்யத்திலே ஈடுபட்டுத் தாமானதன்மையழிந்து, வேறே இரண்டு பிராட்டிமார் பேச்சாலே, ஒருத்தி-மேன்மையை அதுஸந்திக்க, ஒருத்தி ஸௌலப்பயத்தை அதுஸந்தித்து இவனுடையதாழ்வுகளைச் சொல்ல, “அப்படிதாழ்வுகள் செய்தானாகிலும் நித்யஸூரிகளுக்கும் மேலானவன்கிடாய் இப்படிச்செய்கிறான்” என்று இருவர்பேச்சா லுமாக அவனுடைய மேன்மையையும் ஸௌலப்பயத்தையும் பேசுகிறார்.

“இரண்டு பிராட்டிமார்தசை ஏககாலத்திலே கூடும்படி என்?” என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க, தேசவிசேஷத்திலே அநேகசாரீர பரிக்ரஹம் ஏககாலத்திலே கூடும்படி எங்ஙனே? அப்படியே இவரையும் பார்த்தருளினால் கூடும்.

(க) “संयोज्यमानं नान्यथा न संयुज्यते” इति श्रुत्वा

அந்.—மானமருமென்னோக்கிப்ரவேசம். (ஈடுபட்டு) என்ற வந்ததரம் “இவர்” என்று சேஷம். பாரவஸ்யத்தாலே தாமான தன்மை அழிந்தால், ஒரு பிராட்டியாய், பரத்வ ஸௌலப்பயங்களை அதுபவிக்கலாமோவென்னும் ஆகாங்கக்ஷையை ஸம்வாதமுதேந பரிஹரிக்கிறார் (இரண்டித்யாதி). பகவதிச்சாதுருணமாக முக்தர்க்கு பஹுப(து)வநம் வருமாபோலே பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே உண்டாயிற்றென்று கருத்து.

(பார்த்தருளினால்)-எம்பெருமான் கடாக்ஷித்தருளினால்.

கேவலம் பகவத்கடாக்ஷத்தாலே இரண்டு பிராட்டிதசை பிறந்ததென்றால் போருயோ? கீழெல்லாவிடங்களிலும் தாமானதன்மை அழிந்ததில்லையோ? அங்கெல்லாம் “தோழி” “தாயார்” “மகன்” என்கிறபேதமுண்டித்தனைபோக்கி, இரண்டுநாயகியானதில்லைஎன்னுமாசங்கையிலே, ஸர்வேஸ்வரன், தன் ஸ்வரூபரூபருணங்களுல்லாம் ஆஸ்ரிதர்க்கிட்ட வழக்காக்கினத்தாலுண்டான பரீதிப்ரகர்ஷம் இப்படி இரண்டுவடிவை எடுக்கப்பண்ணிற்றென்றும், அந்த ஆஸ்ரிதார்த்தத்தை, ப்ரமாணபூர்வகமருளுகிறார் (நதேரூபமென்று தொடங்கி-அதுபவிக்கிறாரென்னுமளவும்).

(க) ஜிதந்தா-க-தி.

பெரியதிருமொழி, கக-ப, ௫-தி, மானமரும்ப்ரவேசம். கக௫தி

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय - நதேரூபம்நசாகாரோநாயுதாநி நசாஸ்பதம்|
ததாபிபுருஷாகாரோ பக்தாநாம் த்வம்ப்ரகாஸஸே” உன்ஸ்வரூப
ரூபகுணவிபூதிகளடைய உனக்கில்லையாய்த் தோற்றுவத்யென்ன;
இப்படி இதடையத்தனக்கின்றிக்கேயிருந்தால் இதடைய ஆருக்கெ
ன்னுமபேகையிலே, [பக்தாநாம்] ஆஸ்ரிதார்த்தமாயிருக்கும்இப்படி
ஆஸ்ரிதர்க்காயிருக்கு மென்னுமிடம் எங்கே கண்டோமென்ன;
[த்வம்ப்ரகாஸஸே] தூத்யஸாரத்யாதிகளிலே நீயேகாட்டுவதி. இத
டைய ஆஸ்ரிதார்த்தமாகப்பெறுகையாலே நீ உஜ்ஜ்வலனாகா நிற்
புதி. என்னுமாம்,

“இப்படிபரத்வத்தையும், அவதாரங்களையும், அவதரித்துப்பண்
ணும் வ்யாபாரங்களையும், இவ்விடத்தேயுண்டான மதுஷ்யத்வேபா
த்வத்தையும்அநுஸந்தித்துத்தனக்காக்கிக்கொண்டிருக்குமில்விருப்
பையும்தனக்குஉதவுகைக்கும், உறுப்பாகவந்தவதரிக்கும் அவதாரத்
தையும் அநுஸந்தித்து, இப்படி அவதரித்து வ்யாபரிக்கிறதும் ஆஸ்
ரிதரக்ஷணார்த்தமாக. அவன் பராவஸ்த்தை யிருக்கிறதும் ஆஸ்ரிதர்
குறை தீர்க்கைக்காக. இப்படி இதடைய ஆஸ்ரிதார்த்தமானபின்பு
நமக்கொருகுறையுண்டோ?” என்றநுஸந்தித்த வித்தால் பிறந்தப்ரீ
திப்ரகர்ஷம்ஓராஸ்ரயத்தில் அடங்காதாயிருக்கையாலே, அந்தப்புர
பரிகரமாய் தங்களில் தோழமையாயிருப்பார் ஒருவர்க்கொருவர்
பரத்வாஉவதரங்களிரண்டிலேயும்தனித்தனி ஊன்றி, அவற்றை அநு
ஸந்தித்துக்கனித்துப்பேசுகிற விவர்கள் பேச்சாலே தாம் அவற்றை
யேபேசி அநுபவிக்கிறார்.

(தனக்காக்கிக்கொண்டு) நாயகியான தனக்காக்கிக்கொண்டென்கை.
இது “மன்னிலங்கு பாரதத்து” என்கிற திருமொழியிலே (க) “அண்ணல்
மலையுமரங்கமும் பாடோமே” என்றத்தைப்பற்ற. ; தனக்கு உதவுகைக்கு)
இத்யாதியும், அதிலே “அணியாலிகை தொழுது” என்கிறத்தைப்பற்ற.
“போதணியப்பெற்றோமே” என்று களிப்புப்பிறந்து அங்கேயிறே.

ஆகக்கீழிரண்டு திருமொழியோடு ஸங்கதி சொல்லிற்றாயிற்று.
(உ) ॐ नमो भगवते वासुदेवाय - ஸ்வரூபம்ஸ்வாதந்தர்யம்பகவதஃ” என்றி
ருக்க இவ்வாஸ்ரித பாரதந்தர்யாநுஸந்தாநம் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தைஉண்டாக்கக்

ககடுக பெரியதிருமொழி, கக-ப, டு-தி, க-பா, மானமரும்.

இவ்வாத்மாவினஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தால், தனக்காயிருக்கை-ஸ்வரூப விரோதியாய், அவனதாயிருக்குமிருப்பு-ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருக்குமாபோலே, அவன்ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்திக்கப்படுக்காலும் அதடைய ஆஸ்ரிதார்த்தமாக விருக்கிறவிருப்பை அநுஸந்தித்தால், ஆநந்தநிர்ப்பராய்க் கனிக்கும்படியாய் இருக்குமிதே. இப்படிபரத்வஸௌலப்பயங்கனிரண்டையும் மாறிமாறி அநுபவிக்கிறார்.

மூ;—மானமருமென்னோக்கிவைதேவி யின்துணையாக்

கானமரும் கல்லதர்போய்க் காடுறைந்தான் காணே.

கானமரும் கல்லதர்போய்க்காடுறைந்த பொன்னடிக்கள்

வானவர்தம்சென்னிமலர்க் கண்டாய்சாழலே.

பதம். உரை.

ஏ.உ. தோழி,
மான்அமரும் மானினது போன்று
மென்னோக்கி முத்த (X)மான நோ
க்கை யுடையளா
வைதேவி பிராட்டியை [ன
இன்துணையா இனியதுணையாகக்
கொண்டு,
கான்அமரும் காடுகள் நிறைந்த
கல் அதர்போய் கல்வழியேபோய்
காடு நீருநிலுமற்ற வநங்க
ளிலே
உறைந்தான் வலித்திருந்தான்;
காண்! (என்று ஒருத்தி இகழ்
ந்து பேசு;)

பதம். உரை.

சாழலே தோழி!
கான்அமரும் கல்அதர்போய்-;
காடு காடுகளிலே
உறைந்த ஸஞ்சரித்த
பொன்அடித் திருவடிகளானவை
கள்
வானவர்தம் தேவதைகளுடைய
சென்னி முடியிலணியக்கடவ
மலர்கண்டாய் பூக்களாயிராநின்றன
காண்!
[என்று மற்றொருத்தி புகழ்ந்து பேச
படி]. (க

கூடுமோவென்ன வருளுகிறார் (இவ்வாத்மாவினித்யாதி). இவனுடைய ஸ்வரூபயாதாத்மயஜ்ஞாநம் ப்ரீதிஜ்ஞகமாநப்போலே, அவனுடைய ஸ்வரூபயாதாத்மயஜ்ஞாநமும் ப்ரீதிப்ரகர்ஷஜநகமென்று கருத்து; ஆக, ஸ்வாதந்தர்யகார்யமே இப்பாரதந்தர்யமென்றதாயிற்று. ... ..

அநு;—முதற்பாட்டு. (மானமருமித்யாதி). “கொடியோனிலங்கை பொடியாச் சிலகெழு செஞ்சரங்கள் செலவுத்தநங்கள் திருமால்” என்று பாரதந்தர்ய ஸூசகமான ஸ்ரியப்பதித்வத்தையும் அநுஸந்தித்தவுடனே மானமருமித்யாதினைய அநுஸந்திக்கையாலே ஸௌலப்பயம் ஈடுபடுத்தாமெல்

வ்யா;—முதற்பாட்டு'(மானமருமித்யாதி) (க) “ஒண்டொடியாஸ்திருமகனும் நீயுமேநிலாநிற்ப,” என்கிறபடியே தனக்கும் அவளுக்கும் யோக்யமான நிலத்திலே நிரதிஸ்யாநந்தயுக்தனயிருக்கக் கடவவவன், அங்கு நின்றும் போந்துஅவதரித்துத்திருவயோத்யையும், அவ்விடத்தோபாதி காற்கடைகொண்டு, தங்களுக்கு அயோக்யமான காட்டிலே, மாளேதொத்திருப்பதாய் ம்ருதுவான நோக்கையுடைய விதேஹராஜன் புத்ரியைத் தனக்கு இனியதுணையாக, காட்டிலே, முளைத்தாப்போலே யிருக்கிற கல்வழியேபோய், இவ்வெய்யில் வெம்மைக்கும் பாலைநிலத்தின் வெம்மைக்கும் பரிஹாரமான நீரும் நிழலுமெல்லாம் இவளையாய்ப் போனார்.

(காணேமயித்யாதி) தோழமையாலே “ஏம” என்கிறதாதல்; பிராட்டியைக் கண்டப்ரீதியாலே ததிமுகனைக் குத்தினுப்போலே ஹர்ஷத்தாலே சொல்லுகிறுளாதல். விநயமேஸ்வரூபமாயிருக்கக் கடவதிருவடியிறே (உ) “अन्वयात्प्राप्त्यर्थे-அஹமாவாரயிஷ்யாமி” என்றான்; நீங்கள் வேண்டினபடி மதுபாநத்தைப் பண்ணுங்கோள். நான் காத்திருந்த ததிமுகாதிகளைத்தொட்டுத்தருகிறேனென்றான்.

(காடுறைந்தான்) ரிஷிகளுடைய ரக்ஷணத்துக்காகக்காட்டிலே வர்த்தித்தான் காண். (ங) [रक्षित्वं प्राप्त्यर्थे-ரக்ஷித்வ்யாதி] கைக்காக அடியேபிடித்துக் கூட்டித்தாத்தர்யமருளுகிறார் (ஒண்டொடியாளித்யாதி).

ஒருபிராட்டிஸம்போதிக்கும்போது விநயமாகச்சொல்ல வேணுமொழிய, இப்படி ஏக லசநமாக ஒருகாலப்போலே பத்துத்தரமும் சொல்லக்கூடுமோ வென்கிற சங்கைக்காக பத்துப்பாட்டுப் பதங்களை உபாதாநம்பண்ணுகிறார் (காணேமஇத்யாதி) என்று.இதுக்கு இரண்டிவிதமாகப்பரிஹரிக்கிறார்(ஏமயித்யாதி). ஸாபதர்யகந்தமில்லாதபடி ஸௌஹார்தாதிசயமாதல், ஸௌஸப்ப்யாது ஸந்தாநஜநிதஹர்ஷப்ரகர்ஷமாதல் இப்படிசொல்லப் பண்ணிற்று,என்று கருத்து. ஹர்ஷத்தாலே விநயத்தைவிட்டவருண்டோ வென்ன வருளுகிறார் (விநயமேயித்யாதி).

“காடுறைந்தான்” என்றது-சுடுபாட்டுக்குஉறுப்பாவானென்னென்னவருளுகிறார் (ருஷிகளித்யாதி). பித்ருவசநத்தாலேயன்றோபோனது;ரக்ஷணர்த்தமென்கைக்கு நியாமகமென்னென்ன ; (ரக்ஷிதவ்யாதித்யாதி). அதுவ்யாஜம், இதுவேப்ரதாநஹேது வென்று கருத்து. தவ்யப்ரத்யயார்த்தம்

ரக்ஷிதவ்யாஸ்த்வயாஸஸ்வத்கர்ப்பூதாஸ்தபோதநாஃ] எங்களுடைய ரக்ஷணம் - உமக்குத்தவிர வொண்ணாது. உமக்குத் தலையோட்டில் பொறி, “உங்கள் தபஸ்ஸும்ப்ரபாவமும் கிடக்க, நான் ரக்ஷிக்கவேண்டி கிறதென்?” என்ன; [கர்ப்பபூதாஃ] எங்களுக்குக்கைம் முதலுண்டான லும் ரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லைகாணும். ராஜமஹிஷியானவள் சக்தி யுண்டென்து, அவகா(ஸு) தம் பண்ணுளிறே. ஜநநிதானே கைச்ச தும் புளித்ததும் தவிர்த்து நோக்கும்ததனையன்றோ? இவ்வாத்மா வின் ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தாலும் உம்மைக்குறித்து நித்யஸ்தநந்த யமாய்க்காணுமிருப்பது. இப்படிச்சொன்ன வார்த்தைக்கு ஒருமனு மாற்றமில்லாமையிறே(க) “ஸ்ரீதநு-ப்ரஸீதந்து” என்றது.

“பூர்ணராயிருக்கிற நீங்கள் குறைவாளரளவில் இரங்குமத்தனை யன்றோ? நாங்களும் பிறர்கையிலே நோவுபட்டு நிற்கையாலே கு றைவாளரன்றோ” என்ன; உங்களுக்கு நோவுவந்தது உங்களாலன் றே. நோவுபட்ட உங்களளவல்ல நோவுக்கு ஹேதுபூதரான நம் முடையலஜை; (க) “ஸூரீதநு-ப்ரஸீதந்து”; “யதீதருஸரஹம்விப்ரஸீ” ஈத்ருஸமான விலக்ஷண புத்தியை யுடையவர்களாலே “நெரு ப்பைக்குளிருக” என்றவாயைக்கொண்டு ராவணனை “நஷ்டமா வாய்” என்று சொல்லமாட்டாமையன்றிறே இருந்தது. நம்மு டையரக்ஷணத்திலே நமக்குப்ராப்தியில்லை. உ-“ஸூரீதநு-தத்தஸ்ய” என் றிருந்தவளைப்போலையிறே இவர்களும் சிலர். நோவுபட்டால் அங்கே (எங்களித்யாதி). ருஷிகள் சொன்னவார்த்தைகொண்டோரக்ஷணம்ப்ரயோ ஜநமென்று ஸாதிப்பதென்ன; பெருமானுக்கும் அதுவே நினைவென்றதுக்கு ப்ரமாணம்காட்டக்கோலி அவதாரிகை (இப்படியித்யாதி).

(க) “ஸ்ரீதநு-ப்ரஸீதந்து” என்றதுக்குத் தா த்பர்யம் (நாங்களுமித்யாதி). “ஸூரீதநு-தாத்ருஸஸீ” என்னதே “ஸூரீதநு- ஈத்ருஸஸீ” என்றதுக்கு அபிப்ப்ராயம் பிராப்தியைப்போலே யாமவர்களென் று தாத்பர்யமாக்கி, அத்தை உபபாதிக்கிறார் (நெருப்பையித்யாதி). “ஸூரீதநு- ஈத்ருஸஸீ-உபஸ்ததேயைருபஸ்ததிதஸீ” இதியத்” என்றதுக்குபாவம் (சிலரித்

பெரியதிருமொழி, கக-ப, ஐ-தி, க-பா, மானமரும். ககடுக

வந்து அவர்கள் குறைநீர்க்கை ரக்ஷணத்துக்கு ஸ்வரூபமாயிருக்க, நோவுபடுவதிகோளும் நீங்களாய், பட்டகுறை அறிவிப்பிகோளும் நீங்களாம்படி நாம் பிற்பாடராஜோமென்பது யாதொன்று.

பின்பு (க) “ஊஊஊபாபாநாம்” என்கிற பிராட்டி, “காட்டிலே வர்த்திக்கிறநாளிலே, ஆயுதம் வேண்டா; நீர்ஸாயுதராய்த் திரியப் புக்கவாறே நிழல்மரமாய்த் தோற்றுவிர். ஆத்தராய் சரண்யன் தேட்டமாய்த் திரிகிறவர்கள், உம்மை “நிழல் மரம்” என்றுஒதுங்கு வர்கள்; சரணுகதரைக் கைவிடாமைஉமக்கு ஸ்வபாவமாயிருக்குமா கையாலே, ராக்ஷஸரை அழியச்செய்வீர்; அதுதானே ஸத்தைக்குக் கைம்முதலாகநினைத்திருக்கிறஉம்முடையஸத்தையுமழியும்படி, தலைக்கட்டவகுக்கும், ஆனபின்பு காட்டில்வர்த்திக்கும் நாளித் தனையும் ஆயுதத்தைப் பொகட்டுக் கண்டார் இரங்கும் படி தாபஸவேஷ்க்தோடே திரிய அமையாதோ?” என்று அவன் ப்ரஜைகளுடைய ரக்ஷணத்தில் நிற்கும்ஊற்றத்தினெல்லை அறிகைக் காசுச்சொல்ல; (உ) [ஊஊஊ-ஊஊஊ-அப்பயஹம், த்வாம்வா] அஸாதா ரணராய்த்தங்களோடு அநயராயிருப்பாரைவைத்தோ தந்தாமை விடுவார்விடுவது. உண்டாமன்று ஒக்கவுண்டாய், இல்லையாமன்று ஒக்கவில்லையாம்படியன்றோவிருப்பது [நது-நது] நான் துடங்கினவற் றில் தவிரமாட்டாதது, ஈதொன்றுமே. அதுதன்னில் ஸாயுதராய் ஸ்வரக்ஷணத்தில் அயோக்யதை யுடையராயிருக்கையன்றிக்கே, யாதி). (யாதொன்று) என்றவந்தரம் “அத்தர்லே என்லஜ்ஜை அதுலே யென்கிறார்” என்று பூரிப்பது.

காடுறைந்தது-ரக்ஷணர்த்தமாகில், *வைதேவி, இந்துணையாகப்போவா னென்னென்ன; “அவரும்அவருடைய ரக்ஷணத்தை * ஸத்தாணிகநந் யாயே நஃத்திரீகரிக்கிறாளாகையாலே, “இந்துணையானான்” என்றத்தைப்பர க்க உபபாதிக்கிறார் (பின்பித்யாதி-தவிரமாட்டோம்) என்னுமளவும்.

(ஸத்தையுமழியும்) என்றது - திருமேனிக்கு வாட்டம் வருமென்கை. “திருமேனிக்கு வாட்டமென்றுகையில்வில்லைபொகடு” என்றோநின்றாய், (ஈ) ஸுஹீஷ்ணோஸி-ப்ராணேப்யோபிகரீயஸீ” என்னும்படியான உன்னை யும் விடவேண்டுவரிலும், ஆஸ்ரிதரக்ஷண ப்ரதிஜ்ஞையை விடுவதில்லை யென்னும் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அஸாதாரணராயித்யாதி).

(க) ரா-யு-ககக-சச. (உ) ரா-ஆ-கக-கக. (ஈ) ரா-ஆ-கக-உஉ.

கககூஃபெரியதிருமொழி, கக-ப, தி-தி, உ-பா, தந்தைதனை கழல.

நம்மைபார்த்திருக்கும் ப்ராஹ்மணரை ரக்ஷிக்கிறோமென்று சொல் லிவைத்துத் தவிரமாட்டோம்.

(கானித்யாதி) காட்டில் கல்வழியேபோய் காடுறைந்த ஸ்லாக் க்யமான திருவடிகள்-அமரர் சென்னிப்பூக்கிடாய். (மானமுமித் யாதி)இப்படிதன்ஸ்வரூபத்தை அழியமாறி ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்காகக் க்லேசப்படக்கடவனனால் இவ்வாத்மாவுக்கு ஒருகுறையுண்டோ? (கானமுமித்யாதி) அவன் நிரதிசயானந்த பரிபூர்ணனாயிருக்கிறதா நமக்காகவாயிருந்த பின்பு, இவ்வாத்மாவுக்கு ஒருகுறையுண்டோ? மு;—தந்தைதனைகழலத் தோன்றிப்போயாய்ப்பாடி நந்தன்குலமதலையாய் வளர்ந்தான்காணே உ நந்தன்குலமதலையாய் வளர்ந்தான்நான் முகற்கு தந்தை காணெந்தைபெருமான் காண்சாழலே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தந்தை	விதாவான வஸுதே வருடைய	வளர்ந்தான்கா (இப்படிதாயும் தந்தை ண் யும் மாற)	
தனை	விலங்கானது	வளர்ந்தான் காண்	
கழல	கழன்று விழும்படியா	சாழலே;—	
தோன்றி	அவதரித்து, [க	நந்தன்குலமதலையாய்;—	
போய்	அவ்விடத்தினின்றும் பெயர்ந்து போய்	வளர்ந்தான் வளர்ந்தருளினவன்	
ஆய்ப்பாடி	திருவாய்ப்பாடியில்	நான்முகற்கு ப்ராஹ்மாவுக்கு	
நந்தன்	ஸ்ரீ நந்தகோபருடைய	தந்தைகாண் உத்பர்தகன்காண்;	
குலம்	குலத்துக்கு (உத்தார கணை)	எந்தை எமக்கு ஸ்வாமியாகப்	
மதலையாய்		போரும்படிக்கீடா ன	
		பெருமான் கா பெருமை பொருந்திய ண் வன் காண்... (உ)	

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (தந்தைதனைகழல) நெடுநாள் பட்ட ஸ்ரீவஸுதேவர் காலில் தனை, அவதரித்த தத்க்ஷணத்திலே

“சாழலே” என்று தோழியை ஸம்போதிக்கிறதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (காட்டிலித்யாதி). ஸ்வாபதேசம் (இப்படியித்யாதி), (க)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் சக்ரவர்த்தித் திருமுகன் ஸௌலப்பயத்தை அதுஸந்தித்து ஈடுபட்டார்கள். அதிலும் விஞ் சினது கண்ணனுடைய ஸௌலப்பயமாகவாலே, அவதர்மத்துடங்கி ஸாரத் யம்பண்ணினவளவும் க்ஞஷ்வைதாராஉபதாநங்களைப்பேசி ஈடுபடுகிறார்கள் என்று, இப்பாட்டுத்தொடங்கி எட்டாம்பாட்டளவும் ஸங்கதி.

கழன்றதாயிற்று. அவருடைய கம்ஸபயத்துக்குப் பரிஹாரமாக விரஹதாபத்தைப் பண்ணாதே வழியில் அழாதேபோய், பின்பு பருவம் நிரம்புமளவும்கெல்ல, “தானே உடன்படவிரந்தானாகில் வரி இறுத்தியிருக்கிறோம். அன்றாகில் உழக்கோலாலே அடித்துப் பொருகிறோம்” என்கிறவனாலே ஸ்ரீநந்தகோபர் குலத்துக்கு உத்தாரகனாய் வளர்ந்தான் காண். இப்படி ஓரிடத்திலேபிறந்து ஓரிடத்திலே போய் வளருகிறவன், பிறப்புமோரிடத்திலே வயவஸ்த்திதமாய், நாட்டார் “அஜன்” என்று சொல்லும்படியிருக்கிற ப்ரஹ்மாவாகும் ஜநகன்காண். இஸ்ஸவபாவத்தை அநுஸந்தியா என் குலநாதனென்கிறான். அவன் அகர்மவஸ்யனாயிருந்துவைத்து கர்மவஸ்யருடைய ரக்ஷணத்துக்குவந்து பிறக்குமவனாகையாலும், அவன்தான் ஸர்வகாரண பூதனாகையாலும் நமக்கொரு குறையுண்டோ வென்கிறது. .... (உ)

மு;—ஆழ்கடல்குழ் வையகத்தாரேசப் போயாய்ப்பாடித்
தாழ்குழலார் வைத்ததயி ருண்டான்கானே
தாழ்குழலார்வைத்த தயிருண்டபொன்வயிறிவ்
வேழலகுமுண்டு மிடமுடைத்தால் சாழலே, (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆழ்	ஏழ	வைத்த	சேமித்துவைத்த
கடல்	ஆழ்ந்த	தயிர்	தயிரை
குழ்	கடலாலே	உண்டான்கர்	அமுதுசெய்தான்
வையகத்தார்	குழப்பட்ட	ண்	காண்;
ஏச	பூமியிலுள்ளாரடைய		சாழலே!—;
ஆய்ப்பாடிபோ	ஏசும்படியாக	தாழ்குழலார்	வைத்ததயிர்;—
ய்	ஆய்ப்பாடியிலே	உண்ட	அமுதுசெய்த
தாழ்	போய்	பொன்	ஸ்லாக்கியமான
குழலார்	தாழ்ந்த	வயிறு	திருவயிரினது
	கூந்தலையுடைய ஆய்ப்		
	பெண்கள்		

(பரிஹாரமாக) என்றதுக்கு (வளர்ந்தான் காண்) என்றத்தோடே அந்வயம். (விரஹதாபத்தைப்பண்ணாதே) என்றது முன்புபிறந்தமக்கள் அநுவரும் கம்ஸன்கையிலே அகப்பட்டுப் புத்ரவிரஹத்தைப் பண்ணினாப்போலாகாதபடியென்கை. (தானே) என்றது-கம்ஸனை. நான்முகனுக்கு என்னாதே, “நான்முகற்கு” என்று பூஜித்தருளிச்செய்ததுக்குத் தாற்பர்யம் (பிறப்புமித்யாதி). (உ)

கககூஉ பெரியதிருமொழி, கக-ப, ரு-தி, ச-பா, அறியாதார்க்கு

இவ்வேழமலகு இவ்வுலகங்களேழை ம் யும் உண்டும் அமுதுசெய்தவனவி லும்	இடம் உடைத் (இன்னும் பல உலங்க து களடங்குகைக்கீ டான) அவகாஸத் தை யுடைத்தா யிருக்கும்; ஆல் இவ்வாஸ்சர்யமிருந்த படி கண்டாயே.
--	--

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (ஆழ்கடல்குழ்) சிசுபாலரதிகளையன்
றிக்கே “நீ இடையன், எனக்குப்பூசல்போரத் தாம்போராய்,” என்
றானிறே ஜராஸந்தன். (தாழ்குழல்) தங்கள் குழலைப்பேணாதே
தேடிவைத்த தயிரையுண்டான். அத்தயிரை அமுதுசெய்த ஸ்லாக்
க்யமான வயிறும் ரக்ஷணத்தில் பர்யாப்தமாகவிராது காண். ஆக
அவன் ஆஸ்ரித ஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்யம் நேரேகிடையாவிட்டாவு
களவுகண்டாகிலும் ஜீவிக்குமவனாகையாலும், ரக்ஷணத்தில் பர்யாப்
தி பிறந்திராதவனாகையாலும் நமக்கொருகுறையுண்டோ? (க)

மூ;—அறியாதார்க்கானாயனாகிப் போயாய்ப்பாடி

உறியார்நறுவெண்ணெயுண்டுகந்தான் காணே

உறியார்நறுவெண்ணெயுண்டுகந்த பொன்வயிற்றுக்கு

எறிநீருலகனைத்து மெய்தாதால்சாழலே.

(ச)

பதம்.

உரை.

ஏ!—;

அறியாதார்க்கு மறுஷ்யத்வேபரத்வ

மென்றறியாதவர்

களுக்கு

ஆன்ஆயனாகி கோ (ரீ) பகுலாவதி

ர்ணாயம்

ஆய்ப்பாடி திருவாய்ப்பாடியேற

போய் எழுந்தருளி

உறி உறிகளிலே

ஆர் சேமித்திருந்த

நறு பரிமளிதமான

வெண்ணெய் வெண்ணெயை [ய்து

உண்டு (களவிலே) அமுதுசெ

பதம்.

உரை.

உகந்தான் கா ஸந்தோஷிக்கப் பெற்

ண் றான் காண் (என்

சாழலே!—; [ன;)

உறிஆர்நறுவெண்ணெய் உண்டு உக

ந்த;—

பொன் ஸ்ப்ருஹணீயமான

வயிற்றுக்கு திருவயிற்றுக்கு

எறிநீர் கடல்குழந்த

உலகுஅனைத் லோகங்களெல்லாம்

தும்

எய்தாதால் போதாதுகாண் என்

கிறான். (ச)

அரு;—மூன்றும்பாட்டு. (ஆழித்யாதி) தயிர்கடைகிற வாஸநையாலே
தாழ்குழலென்கிற தென்றறனாகிறார் (தங்களித்யாதி).. ... (க)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, டு-தி, டு-பா, வண்ணக்கருங்குழல். ககககக.

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (அறியாதார்க்கு) க்ருஷ்ணவதாரத் திலே ப்ரவணராகையாலே அதுபின்னாட்டுகிறபடி.

மதுஷ்யத்வே பரத்வமறியாதார்க்குத் தயிரை வருந்திக்கடை ந்து உறியிலே சேமித்துவைத்தவன்று கடைந்த வெண்ணெயை உண்டுகந்தான். ஸம்ஸார்க்கு பகவல்லாபம்போலே அவனுக்கு இது; அவ்வயிற்றுக்குக் கடல் சூழ்ந்தலோகமடையப்போராதுகாண். (ச)

மூ;—வண்ணக்கருங்குழ லாச்சியால் மொத்துண்டு

கண்ணிக் குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டான்கானேனெ

கண்ணிக் குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டானுகிலும்

எண்ணற்கரிய னிமையோர்க்கும் சாழலே.

(ஐ)

பதம்.

உரை.

பதம்.

உரை.

வட!—;

வண்ணம்

அழகியதாய்

கரு

கருத்திருந்துள்ள

குழல்

கூந்தலையுடைய

ஆய்ச்சியால்

யசோதைப்பிராட்டி

கையர்லே

மொத்துண்டு

அடியுண்டு

கண்ணி

முடிசையுடைத்தாய்

குறு

(எட்டம்போராதபடி)

குறிதான

கயிற்றால்

கயிற்றினாலே

கட்டுண்டான் கட்டுண்டு கிடந்தான் காண் காண். (என்ன;)

சாழலே!—;

கண்ணிக்குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டா

னுகிலும்;—

இமையோர்க் தேவதைகளுக்கும்

கும்

எண்ணற்கு “இப்படிப்பட்டவன்”

என்று நினைக்கவும்

கூட

அரியன்

அஸாத்யன் என்கிறான்.

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வண்ணக்கருங்குழல்) “அவனைப் பெற்றவன்” என்னுமத்தாலே அவளுடைய அவயவங்களில் அழகும் உத்தேஸ்யமாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கும். (மொத்து) எடுத்தது அடியாக மோதினாளாயிற்று. இவனகப்பட்டவப்போதாக ஒரு

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (அறியாதார்க்கித்யாதி) இப்படியே இப்பாட்டாலும் க்ருஷ்ணனை அதுபவிக்கைக்கு ஹேதுவைக்காட்டுகிறார் (க்ருஷ்ணை த்யாதி). ... .. (ச)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வண்ணமித்யாதி) அங்கேயிருந்து மோத லும் கண்ணியால் கட்டுகிறதுமான இவளை வர்ணிப்பானென்னென்ன வரு னுகிறார் (அவனையித்யாதி). ... .. (ஐ)

கககசு பெரியதீருமொழி, கக-ப, ரு-தி, எ-பா, கோதைவேலைவர்.

நெடுங்கயிறு தேடப்போகாதே, பல பிணைகளையுடைய குறள் கயிற் றுலே. கயிறு குறுத்தால் உரலில் இடம்காணவொண்ணாதே, அவன் உடம்பிலே இடம்கண்டு நெருங்கிப்பட்டினான். (கட்டுண்டா னாகிலும்) (க) “உட்கூட்டிய திசுக்கோலி” என்று ம்படியிருந்தா னாகிலும். “இவ னுக்கு சக்தியில்லை” என்று தோற்று ம்படி பரிச்சிந்தனையிருந்தா னாகிலும். இடைச்சிக்கு பரிச்சிந்தனையிருந்தா னாகிலும், ஸ்வயதநத்தாலறி யும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அபரிச்சிந்தனையிருக்கும். .... (ரு)

மு.—கன்றப்பறை கறங்கக் கண்டவர்தம் கண்களிப்ப

மன்றில் மரக்கால்கூத் தாடினன்காணே

மன்றில் மரக்கால்கூத் தாடினனாகிலும்

என்றுமரியனிமையோர்க்கும் சாழலே.

(சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	எஃ!;—	மன்றில்	நால்சந்தியிலே
கன்ற	(உகவாதார் நெஞ்சு)	மரக்கால்கூத்து	ஆடினன்காண்
	கன்றும்படி.	சாழலே!—;	(என்ன);
பறை	பறைகளானவை	மன்றில்மரக்கால்கூத்	தாடினனாகிலும்;-
கறங்க	தவ (ஈ) ரிக்கவும்,	இமையோர்க்கு	தேவதைகளுக்கும்
கண்டவர்தம்	பார்த்த பார்த்த ஜநங்	ம	என்றும்
	களுடைய வெல்	என்றும்	என்றைக்கும்
கண்	கண்களானவை [லாம்	அரியன்	தூர்லபன் என்கிறான்.
களிப்ப	களிக்கவும்,		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கன்றப்பறை) (பறைகறங்க) கேட்டார் நெஞ்சு ஈரும்படி தவரிக்க, இடையர் மநஸ்ஸுகளிப்ப, மன்றிலே மரத்தைக்காலிலே சுட்டி ஆடினன்காண். இப்படி இடையர்கண் வட்டத்திலே நிற்கிற வஸ்துவை ப்ரஹ்மாதிகள் கண்வட்டத்திலே கண்டறிவாரில்லை. .... (சு)

மு;—கோதைவேலைவர்க்காய் மண்ணகலம் கூறிடுவான்

தூதனாய் மன்னவனால் சொல்லுண்டா ன்காணே

தூதனாய் மன்னவனால் சொல்லுண்டா னாகிலும்

ஒதநீர்வையகம் முன்னுண்டுமிழ்ந்தான்சாழலே.

(எ)

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (கன்றவியாதி) “உகவாதார் நெஞ்சுகன்றும்படி பறையானது கறங்க” என்றாய் அதுக்குத்தாத்பர்யம் (கேட்டாரித்யாதி)(சு.)

(க) வி-பு-ரு.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோதை	ஏஹ!—; (ராஜசிஹ்நமான) மா லையையும்	சொல்லுண்டா அதி(ஹ்) கேஷபிக்கப் ன்காண் பெற்றான்காண்; (என்ன;)	
வேல்	வேலையுமுடைய	சாழலே!—;	
ஐவர்க்காய்	பஞ்ச பாண்டவர்களுக்கு கு விதே (ஹ்) யனா	தூதனாய்மன்னவனால்சொல்லுண் டானதிலும்;-	
மண் அகலம்	பூமிப்பரப்பை [ய்	முன் முற்காலத்திலே	
கூறிடுவான்	(அவர்களுக்கு) விபஜி த்துத்தருகைக் காக	ஒதநீர் கடல்குழந்த வையகம் உலகத்தையெல்லாம் உண்டு திருவயிற்றிலே வைத் து நோக்கி (பின்பு)	
தூதனாய்	தூதக்ருத்யத்திலே அதிகரித்தவனாய்	உமிழ்ந்தான் (வெளிநாடுகாண்)	
மன்னவனால்	தூர்யோதநனால்	உமிழ்ந்தான் என்கிறான்.	

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கோதைவேல்) ராஜசிஹ்நமாக மாலை யையும் வேலையுமுடைய அவர்கள் சேஷிகளாய், தான் சேஷபூத னாய், பூமிப்பரப்பைக்கூறிட்டு அவர்களுக்குக் கூறுகொடுக்கைக்காக தூத்யத்திலே அதிகரித்துத் தன்னை ராஜாவாக அபிமாநித்திருக்கிற தூர்யோதநனால் “வ்ருஷலபோஜநம் பண்ணினான்” என்று சொல் லப்பட்டு அவத்யனாயிருந்தான்காண். [ஸ்ரீஸ்ரீ - யத்ரஸூக்தம்] இத்யாதி “என்னை ஆஸ்ரயித்தவர்களை ஏதேனுமொருபடி இதிலே அந் வயிப்பித்தல்லதுவிடேன். அவர்களுக்குப் பராப்தாம்ஸத்தைப் பெற வேணும்” என்றுநீர் சொல்லுகிறசீரியவார்த்தையும், “என்பந் துக்கள் ஜீவிக்க ஜீவியேன்” என்று அவன் சொல்லுகிற புல்லியவார்த்தையு மொத்து “அவனுக்குச்சிலசொன்னான். இவனுக்குச்சிலசொன்னான்” என்று ஒத்துவிடும் யாதோரிடத்தில் [ஸ்ரீஸ்ரீ - ப்ரலபேத்] அர்த் தமில்லாதவார்த்தையோடொத்து விட்டதினே. (தூதனாயித்யாதி) இப்படி துருத்திபண்ணுவதற்கொருவருமில்லாத ஸமயத்திலே தூர்

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கோதையித்யாதி) வாசியறியாத கோஷ்டியில் தூது கிஷ்ப்ரயோஜநமான மாத்ரமன்றிக்கே, அவத்யாவஹ மென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (யத்ரேத்யாதி). ப்ரமாணர்த்தம் (என்னையித்யாதி), (இதிலே) ராஜ்யத்திலே. ... .. (எ)

தககககக பெரியதிருமொழி, கக-ப, நு-தி, அ-பா, பார்மன்னர்.

யோதநனில் குறைந்தாரில்லாத இஜ்ஜகத்தை வயிற்றிலேவைத்து
ரகூழித்தான் காண். .... (எ)

மூ.—பார்மன்னர்மங்கப் படைதொட்டுவெஞ்சமத்துத்
தேர்மன்னர்க்காயன்று தேரூர்ந்தான்காணே
தேர்மன்னர்க்காயன்று தேரூர்ந்தான்கிலும்
தார்மன்னர்தங்கள் தலைமேலான்சாழலே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	ஏ!—		ஊர்ந்தான்கா நடத்தினான் காண் ;
அன்று	பாரதஸமரம் விளைந்த காலத்திலே		ண;
பார்	பூமியிலுள்ள		சாழலே!—
மன்னர்	ராஜலோகமடைய		தேர்மன்னற்காய் அன்றுதேர் ஊர்ந்
மங்க	மானும்படியாக		தான் ஆகிலும்;—
வெம்சமத்து	யுத்த (த) பூமியிலே	தார்	(ஐயஞ்சகமான)
படைதொட்டு	ஆயுதமெடுத்து,		தோள் மாலையை
தேர்	ரதி(தி)யாய் நின்ற		யுடைய
மன்னற்கு	அர்ஜுநனுக்கு		மன்னர்தங்கள் அரசர்களின்
ஆய்	துணையாய்		தலைமேலான் தலைமேலே வீற்றிரா
தேர்	தேரை		நின்றான் காண். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (பார்மன்னர்) தரமல்லாதார் பண்
ணின் துருத்திகளைப் பொறுத்தமாத்ரமேயோ? தரமல்லாத தாழ்
ந்த செயலைச்செய்தானென்கிறது. பூமியடைய நெளியும்படிவந்த
ராஜலோகமடையத்தரையாம்படி “ஆயுதமெடேன்” என்றுவைத்து
ஆயுதத்தை யெடுத்து, எல்லாரும் காணும்படி யுத்தபூமியிலே அவ
ன் ரதியாய்த்தான் ஸாரதியாய், அவ்விழிதொழிலைச்செய்தான்காண்.
சல்யன் ஸாரத்தயம்பண்ணவிராய்க்க; “தாழ்ந்தார்க்கும் உயர்ந்தார்
செய்வார்கள்காண்; ப்ரஹ்மாவன்றேருத்தரனுக்கு ஸாரதியானான்” என்
றதினே. இப்படி தாழ்வு செய்தவன், லோகத்தில் ராஜாக்களானார்

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) மன்னர் என்னவமைந்திருக்க,
“பார்” என்றதற்குத் தாத்பர்யம் (பூமியித்யாதி). (இறாய்க்க) என்றதற்கு,
(செய்தான் காண்) என்று கீழ்வாக்யத்தோடந்யம். சல்யன் “இழிதொழில்”
என்று, “மாட்டோம்” என்ன, ஊர்யோதநன் நிர்பந்தித்துச் செய்வித்துக்
கொண்டானென்னுமத்தை யருளுகிறார் (தாழ்ந்தார்க்கித்யாதி). .. (அ)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, ௫-தி, கூ-பா, தண்டாரிறங்க. கககூஎ

முடிமேல் மாலையிலே காண் திருவடிகளை வைத்துக்கொண்டிருப்பது. (க) “*राजाधि राजस्वरवेष्टाम्* - ராஜாதி ராஜஸ்வர்வேஷாம்” இத்யாதி. .... (அ)

மூ;—கண்டாரிரங்கக் கழியக்குற ஞ்ருவாய்

வண்டாரான் வேள்வியில் மண்ணிரந்தான் காணே

வண்டாரான் வேள்வியில் மண்ணிரந்தா னாகிலும்

விண்டேமுலகுக்கும் மிக்கான் காண் சாழலே. (கூ)

பதம்.

உரை.

பதம்.

உரை.

எஃ!—;

கண்டார் பார்த்தவர்களடைய

இரங்க மனமிரங்கும்படி

கழிய மிகவும்

குறள்உருஆய் ஹ்ருஸ்வமான வடிவை

யுடையனாய்

வண் ளாதார்யஸூசகமான

தாரான் தோள்மாலையையுடைய

ய மஹாபலியின்

வேள்வியில் யஜ்ஞவாடத்திலே

மண்

(மூவடி) மண்ணை

இரந்தான் யாசித்தான்காண்;

காண்

சாழலே!—;

வண்டாரான் வேள்வியில் மண் இரந்

தாளுகிலும்;—

விண்டு விபு(ய்)வாய்

ஏழ்உலகுக்கும் லோகங்களுக்கெல்லா

ம்

மிக்கான்காண் விஞ்சினவன்காண்.

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்டாரிரங்க) வடிவழகாலும் வரையாதே திண்டும்படியாலும், ஆஸ்ரிதர்க்குத் தாழ்வுசெய்யும்படியாலும், க்ருஷ்ணவதாரத்தோடு போலியாயிறே ஸ்ரீவாமநாவதாரமிருப்பது. சுக்ராதிகள் வார்த்தைக்கும் கேளாதே இரங்கும்படியாக “நாட்டில் வாமநர்கள் வளர்ந்தவிடத்தோ பாதி” என்னும்படி அறக்குறளாய், ராஜாவாய் மாலையிட்டு உதாரனையிருக்கிற மஹா பவியஜ்ஞபூமியிலே, அவன் கண் வட்டத்துக்குள்ளே நின்று மூன் றடி மண்ணை இரந்தான் காண்; அவன் கண்வட்டத்தே நின்ற இவ னை நாட்டில் கண்டவரில்லை கிடாய். .... (கூ)

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்டாரித்யாதி) தன்னைத் தாழ்விட்டு ஸாரத்தயம் பண்ணினது போலே, தன்னை இரப்பானுக்கினதும் ஈடுபடுத்திகைக்காகையாலே, அத்தையும் சொல்லுகிறார்களென்னும் ஸங்கதியருளுகிறார் (வடிவழகாலுமிய்யாதி). “கழிய”லோகத்தில் குறளெல்லா மொவ்வாதே கழியவென்று சப்தார்த்தமாயருளுகிறார் (நாட்டிலிய்யாதி). “விண்டு-விரிந்து-விபுவான, மிக்கான் - விஞ்சினான்” என்று சப்தார்த்தமாய்த் தாத்பர்யமருளுகிறார் (நாட்டிலிய்யாதி). ... (கூ)

க) பார-உத்யோ.

ககக அ பெரியதிருமொழி, கக-ப, ௫-தி, ௧௦-பா, கள்ளத்தால்.

மூ;—கள்ளத்தால் மாவலியை மூவடிமண் கொண்டளந்தான்
வெள்ளத்தான் வேங்கடத்தானென்பரால் காணேடி
வெள்ளத்தான் வேங்கடத்தானே லுங் கலிகன்றி
உள்ளத்தினுள்ளே யுளன்கண்டாய் சாழலே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்-	உரை.
	ஏடி!	வேங்கடத்தா	திருவேங்கடமலையில்
கள்ளத்தால்	க்ருத்ரிமவேஷத்தாலே	ன்	நில்லாநின்றான்,
மாவலியை	பஹாபலிபக்கலிலே	என்பர்காண்	என்று சொல்லா நிற்
மூவடிமண்	மூன்றடிமண்ணை		பர்காண்;
கொண்டு	(யாசித்தும்) பெற்று		சாழலே!—;
அளந்தான்	(த்ரிலோகத்தையும்)	வெள்ளத்தான் வேங்கடத்தானே லுங்	கலிகன்று ஆழ்வாருடைய
	அளந்தவன் (ஒருவ	உள்ளத்தினு	ஹ்ருதயத்திலே (நின்
	ர்க்கும் எளியனாகா	ள்ளே	று)
	தபடி)	உளன்கண்டாய் (நீக்கினும் நீங்காதப	டி) கிடக்கிறான்
வெள்ளத்தான் திருப்பாற்கடலிலே	கிடவாநின்றான்;		காண். (௧௦)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (கள்ளத்தால்) க்ருத்ரிமவேஷத்
தைக்கொண்டு சிலர்க்குச் சென்று “கிட்டவொண்ணாதபடி திருப்
பாற்கடலிலே காண் அவன் கிடப்பது, சடக்கெனச் சென்று காண்
வொண்ணாதபடி திருமலையிலே காண் அவன் நிற்பது” என்பர்கள்
காண்; அப்படியிருக்கிறவன் காண், ஆழ்வார் ஹ்ருதயத்தில் நின்
தும் புறப்படத் தள்ளினாலும் புறப்படாதே கிடக்கிறான். .... (௧௦)

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பதினேராம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழிமுற்றிற்று.

அந். —பத்தாம்பாட்டு. (கள்ளத்தாலித்யாதி) ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தால் பிறந்த
வதுபவம் உந்மஸ்தகமாகையாலே, பலம் சொல்லுகையும் மறந்து அந்யாபதேச
மாய் விட்டது. கீழ்ச்சொன்ன ராமக்ருஷ்ணவாம நாவதாரங்களுக் கடியான
வ்யூஹத்திலும், பலஸாதநீயமான திருவேங்கடத்திலுமிருந்தவன், (௧) “பொரு
ப்பிடையே நின்றுப் புனல்குளித்தும்” என்கிறபடியே தபஸைப்பண்ணி
ஆழ்வார் திருவுள்ளமாகிற கலங்காப் பெருநகரத்தைப் பெற்றொனென்று அநு
ஸந்தித்து, இக்குணதிக்யத்திலே ஈடுபடுகிறார்களென்று ஸங்கதி.

“உள்” என்றத்தாலேபலிதம் (புறப்படவித்யாதி). ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி, கக-ப, கூ-தி, மைநின்றப்ரவேசம். கககக

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பதினேரம்பத்து ஆறாந்திருமொழி மைநின்றப்ரவேசம்.

வ்யா;—ஸர்வேஸ்வரனுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் ஸௌ லப்பயத்தையும் சேர ஓரொன்றே கரைகாணவொண்ணாத இரண் டையும் சேர அதுபவித்தார்; அநந்தரம் (க) “* ஸ்ரீஹ்ருக்ஷ - போதயந்தஃ பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்குச் சிவர் தேட்டமாயிற்று. அதுக்கு ஆவாரார்” என்று லோகத்திலே ஆராய்ந்தார்; அவர்கள டைய ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவஸ்யத்வாதிகளாலே, தங்களோட்டையா ரான இதர தேவதையை ஆஸ்ரயிப்பாரும் ஸ்துதிப்பாருமாய்ச் செல்லாநின்றது; “இவர்கள் இப்படிச் செய்கிறது-ஸர்வேஸ்வரனு டைய ஸர்வேஸ்வரத்வ விஷயமாயும், ஸௌலப்ய விஷயமாயும், ப்ராப்தி விஷயமாயுமுள்ள ஜ்ஞாநமில்லாமை” என்று பார்த்து, “கெ றவிகாள்! நீங்கள் ஆஸ்ரயிக்கிற தேவதைகளோடு உங்களோடு வாசி யில்லை காணுங்கோள் அவனுக்குக் குழைச்சாக்காமிடத்தில்; ஆன பின்பு அவனையே ஆஸ்ரயிக்கப் பாருங்கோள்” என்கிறார். .... *

மு;—மைநின்ற கருங்கடல்வா யுலகின்றி
வானவரும் யாமுமெல்லாம்
நெய்நின்ற சக்கரத்தன் திருவயிற்றில்
நெடுங்காலம் கிடந்ததோரீர்
எந்நன்றி செய்தாரா வேதிலோர்
தெய்வத்தை யேத்துகின்றீர்
செய்ந்நன்றி குன்றேல்மின் தொண்டர்கள்
அண்டனையே யேத்தீர்களே.

(அ)

பதம்,	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்கள்	(ஆப்ராப்தவிஷயத் திலே) தொண்டு பூண்டிருப்பீர் கான்!	மைநின்ற	மைமாறாதே நின்னுப் போலே
		சரு	கறுத்திருந்துள்ள
		கடல்வாய்	கடலிடத்து [றிக்கே
		உலகு இன்றி	லோகமொன்று மின்

அரு;—மை நின்றவின் ப்ரவேசம். கீழிரண்டு திருமொழிடாலும் தோழி யோடும், இதுக்கு ஸங்கதியருளுகிறார் (ஸர்வேஸ்வரனிய்யாதி). (சேர) என்ற வநந்தரம், “நிலையிடமெங்குமின்றியிலே அதுபவித்தவர்” என்று சேஷம்.

(க) கீ-க0-க.

கக௭௦ பெரியதிருமொழி, கக-ப, சு-தி, க-பா, மைநின்றகருங்கடல்.

வானவரும்	தேவதைகளும்	ஏதிலோர்	விரோதிகளான தாமஸர்
யாமும்	(மதுஷ்யர்களான) நாமும்		கருடைய
எல்லாம்	(ஆகிய) கார்யவர்க்க	தெய்வத்தை	தேவதைகளை
	மடங்கலும்	எந்நன்றி செய்	என்ன உபகாரம்செய்
நெய் நின்ற	நெய்யிட்டு விளாங்கா	தாரா	தாராகக் கொண்டு
	நின்ற	ஏத்துகின்றீர்	ஸ்துதிசெய்யா
சக்கரத்தன்	திருவாழியை அணிந்த		நின்றீர்?
	எம்பெருமானுடைய	செய்நன்றி	உபகாரஸ்மருதியை
திருவயிற்றில்	திருவயிற்றிலே	குன்றேல்மின்	குறைக்காதே கொள்
நெடுங்காலம்	நெடுநாளளவும்		ஞங்கோள்;
கிடந்தது	அடங்கிக்கிடந்தமையை	அண்டனையே	ஸ்வேஸ்வரணையே
ஓரீர்	அறிகிறீரில்லையே;	ஏத்தீர்கள்	ஏத்தக்கடவீர்கள்.

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (மைநின்றவிய்யாதி) மைமாறாதே நின்றபுப் போலேஓத்த அந்தக் கடலிடத்தே லோகமொன்று மின் றிக்கே. (வானவரும் யாமுமெல்லாம்) விபூதியழிகிற தென்று அழி யாமல் நோக்குகைக்குக் கடைந்து நெய்யிட்ட திருவாழியை யுடை யவன் திருவயிற்றிலேநெடுங்காலம்கிடந்தது, (ஓரீர்) அறிகிறீர். பத்துமாஸம் சுமந்ததுக்காகத் “தாய்”என்னு நின்றிகோள். (எந் நன்றி யிய்யாதி) உபகாரஸ்மருதி கிடக்க ஸ்வாராத தேவ தையைப்பற்ற வேண்டாவோ? (ஏதிலோர் தெய்வத்தை) “ஏதி லோர்” என்று-சத்ருக்கள்; “சத்ருக்கருடைய தேவதை” என்கி றது ஸ்த்வத்துக்கு தமஸ்ஸு விரோதியாகையாலே, தாமஸருடைய தெய்வமென்று “ஏதிலோர் தெய்வம்”என்கிறது. (செய்நன்றி குன் றேல்மின்) உபகாரஸ்மருதியை விடாதே கொள்ளுங்கோள். (தொண்டர்காளிய்யாதி) மைநின்ற-கறுத்துக்கொண்டு விபூதியை

புரு;—முதற்பாட்டு. (மையிய்யாதி) மைநின்ற-மையோ டொத்த தாஸ்யாலே, கருங்கடலிடத்தென்று சப்தார்த்தமாய்த் தாற்பர்யமருளுகிறார் (மைம்மாறாதேயிய்யாதி). (அந்த) என்றது - கருமையை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது. “நெடுங்காலம்” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம் (பத்திய்யாதி). “மைநின்ற” என்ற பதத்துக்கும், “கரும்”என்றதுக்கும் புருக்தி நேரே பரிஹரிக்கவேண் டியும், முன்பு அவிசதமான வர்த்தங்களை விசதீகரிக்கவும் திருவுள்ளம்பற்றி மீளவும் வ்யாக்யாநம் செய்கிறார் (மைநின்றவிய்யாதி). இப்பக்ஷத்தில் கறுப் பாலே கருவுதலைச்சொல்லுகிறது. ... .. (க)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, சு-தி, உ-பா, நில்லாத. ககௌக

அழிக்க ஒருப்பட்ட கடலிடத்து, ம்ருத்யுவின் வாயென்னுமா போலே.

(வானவரித்யாதி) ஆஸ்ரயணீயரானவர்களும் ஆஸ்ரயிக்கிற நாமும் மற்றுமுண்டான பதார்த்தங்களும். (எந்நன்றியித்யாதி) ஏதேனும் நன்மை செய்தாலும் ஆராதே “அட்டுதிருக்கச்சட்டுது தருவாய்” என்னும் தேவதைகளை (க) [மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் நத்யஜேயம் கதஞ்சந] “பொய் யேயாகிலும் ஓரடிவரநின்றவனைவிடில் நான் பிழையேன்” என்னுமவனைப்பற்றுக்கிறிகோளோ? (ஏதிலோர்தெய்வத்தை) தமோகுருபி பூதராயிருக்கையாலே பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமென்று உபாஸிக்கப் போகாதவர்களை. (தொண்டர்காள்) அப்பாப்த விஷயங்களிலே தாழ்வுசெய்ய வாசைப்பட்டநீங்கள். (அண்டனையேயேத்தீர்களே) ஸர்வேஸ்வரனையே ஏத்தப்பாருங்கோள். இரண்டு விபூதிக்கும் அண்டமென்று பெயர்.

மூ.—நில்லாத பெருவெள்ளம் நெடுவிசும்பின்

மீதோடி நிமிர்ந்தகாலம்

மல்லாண்ட தடக்கையால் பகிரண்ட

மகப்படுத்தகாலத்தன்று

எல்லாரு மறியாரோ வெம்பெருமா

னுண்டுமிழ்ந்த வெச்சில்தேவர்

அல்லாதார் தா முளரே யவனருளே

யுலகாவ தறியீர்களே.

(உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நில்லாத	ஒரிடத்தில் நிலையில்	தட	பெரிதான
	லாத	கையால்	திருக்கையினாலே
பெருவெள்ளம்	பெருவெள்ளமானது	பகிரண்டம்	பரமபதத்தை
நெடு	அபரிச்சிந்தமான		(ப்ரளயம் கொள்ளாதபடி)
விசும்பின்மீது	ஆகாசத்துக்குமேலே	அகப்படுத்தகா	பாதுகாத்தருளின
ஒடி	வழிந்தோடி [யும்,	லத்து	காலமாகிற
நிமிர்ந்தகாலம்	ப்ரவஹித்தகாலத்தை	அன்று	அக்காலத்தையும்
மல் ஆண்ட	மிடுக்கையுடைத்தாய்	எல்லாரும்	எல்லாரும்

கக௭௨ பெரியதிருமொழி, கக-ப, சு-தி, உ-பா, நில்லாத.

அறியாரோ அறியாதிராநின்றார்க
ளோ?

எம்பெருமான் ஸர்வேஸ்வரன்
உண்டு அமுதுசெய்து
உமிழ்ந்த (பின்பு) உமிழ்ந்த
எச்சில் அல் உச்சிஷ்டமாகாத
லாதார்

தேவர்தாம் தேவதைகள் தாம்
உளரே இரானின்றார்களோ?
உலகு லோகமானது
ஆவது ஸத்தைபெற்றிருப்பது
அவன் அருளே அவனுடைய ப்ரஸா
தாதீந்மென்பதை
அறியீர்களே அறியமாட்டிகோளோ?

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (நில்லாத) ஓரிடத்தில் நிலையில்
லாத பெருவெள்ளமானது, அபரிச்சிந்தமான ஆகாசத்துக்கு மேலே
போய்ப் போருகிறகாலம். (மல்லாண்டித்யாதி) மிடுக்கையுடைத்
தான திண்டோளாகிற பெரியகையாலே பஹிரண்டங்களை யு மகப்
படுத்தினகாலம். அன்றிக்கே; ஸர்வேஸ்வரன் ப்ரளயம்சென்று
அடராதபடி தன் திருக்கையாலே பரமபதத்தைத் தன் கைக்கீழே
யிட்டுக்கொண்டு நின்றகாலமென்னவுமாம்.

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (நில்லாதவித்யாதி) பத்துமாஸம் தாய்வயிற்
றிலே இருந்தும் நாட்டாரறிந்து சொன்னபடியாலே “தாய்” என்று ப்ரதிபத்தி
பண்ணலாயிருக்கிறது. “அவன் திருவயிற்றிலே நெடுங்காலம் கிடந்தும் அறி
வாரார்” என்னு மபேகையிலே அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(திண்டோளாகிற) என்றது—“மல்லாண்ட” என்ற பதத்தாலேஸ்மாரிதமா
ன (க) “திண்டோள் மணிவண்ணு” என்கிறபாசுரத்தினர்த்தம்; இத்தால் ப்ர
மாண ப்ரதர்ஸம் பண்ணினபடி. (பஹிரண்டங்களை யு மகப்படுத்தின காலம்)
என்றது—(உ) “அண்டரண்ட பகிரண்டத் தொருமானில மெழுமால்வரைமுற்று
முண்ட கண்டங்கண்டி” என்கிறபடியே மஹாப்ரளயத்தைச்சொல்லுகிறது.
இப்போது, “நில்லாதவித்யாதி - நிமிர்ந்த காலம்” என்றது - அவாந்தரப்ரளய
மாய், அக்காலத்திலே “எம்பெருமானுண்டிமிழ்ந்த எச்சில் தேவரல்லாதார்
தாமுளரே” என்றவயிப்பது. “அகப்படுத்த காலத்து” மஹாப்ரளயத்திலே,
“அவனருளே-உலகாவதறியீர்கள்” என்றவயிப்பது.

“அன்று எல்லாருமறியாரோ?” என்றதுக்கு - வேதாதிகள். ப்ரவ்ருத்
தமான காலத்திலே ருஷிகனெல்லாரு மறியாரோவென்று பொருள். இப்படி
யன்றிக்கே, “கேவலம் அவாந்தரப்ரளயம் தானேயாக்கி, வெள்ளம் நிமிர்ந்தகால
முமாய் அகப்படுத்த காலமுமானவன்று” என்று ஏகமாக அந்வயமேயாகத்
திருவுள்ளம்பற்றி பகிரண்டபதத்துக்கு அர்த்தாந்தரமருளுகிறார் (அன்றிக்கே

(க) திருப்பல்லாண்டு-க. (உ) அமல-சு.

பெரியதிருமொழி,கக-ப,சு-தி,ந-பா, நெற்றிமேல்கண்ணான். ககஎந

(அன்றெல்லாரு மறியாரோ)இவ்வர்த்த மறியாதாருண்டோ?
(எம்பெருமானுண்டிமிழந்த) இவனுக்குப் புறம்பாயிருப்ப தொன்
றைப்பற்றி இவனைக்கைவிட்டிகளோ? (அவனருளே) லோகத்தி
னுடைய ஸத்தை அவனுடைய ப்ரஸாதாயத்த மென்னுமிடம் அறி
யீர்களோ? (உ)

மூ.—நெற்றிமேல்கண்ணானும் நிறைமொழிவாய்

நான்முகனும் நீண்டநால்வாய்

ஒற்றைக்கை வெண்பகட்டி லொருவனையு

முள்ளிட்ட வமரரோடும்

வெற்றிப்போர்க் கடலரையன் விழுங்காமல்

தான்விழுங்கி யுய்யக்கொண்ட

கொற்றப்போராழியான் குணம்பரவாச்

சிறுதொண்டர் கொடியவாதே.

(ந)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெற்றிமேல்	நெற்றிக்கண்ணான	உள்ளிட்ட	உள்ளீடாகவுடைய
கண்ணானும்	ருத்ரனையும்	அமரரோடும்	மற்றதேவதைகளையும்
நிறை	அர்த்தங்களால் நிறை	வெற்றிப்போர்	யுத்தஜயிஷ்ணுவான
மொழி	வேதங்களை [ந்த	கடலரையன்	ஸமுத்ராபிமானிதேவ
வாய்	வாயாலே உச்சரியா		தை
	நின்றுள்ள	விழுங்காமல்	விழுங்கவொண்ணாத
நான்முகனும்	சதுர்முகப் ப்ரஹ்மாவை		படி [வைத்து
நீண்ட	திர்க்கமாய் [யும்,	தான்விழுங்கி	தான் திருவயிற்றில்
நால்	தொங்காநின்றுள்ள	உய்யக்கொண்	நோக்கியருளினவனும்
வாய்	வாயையும்	ட	
ஒற்றைக்கை	ஒற்றைத்துதிக்கையை	கொற்றம்	ஐஸ்வர்யஸூசகமாய்
	யுமுடைய	போர்	எதிரிகளை எதிர்த்து
வெண்பகட்டி	(ஐராவதமென்கிற)		பொருகிற
ல் ஒருவனை	வெள்ளாடிகளுக்குப்பாக		
யும்	னான இந்த்ரனையும்		

யித்யாதி).அப்போது-“அத்து” என்றது-சாரியைச்சொல்லு. பரமபதத்துக்கு
ப்ரளயம் வர ப்ரஸக்தியில்லையாகிலும், ரஸோக்தியாக இதின் கொடுமையைச்
சொல்லுகையிலே தாத்பர்யம். “அல்லாதார் - தாமுளரே” என்கிற ஸ்வரத்
துக்கு உட்கருத்தருளுகிறார் (இவனுக்கித்யாதி). ... .. (உ)

ககௌசு பெரியதிருமொழி, கக-ப, சு-தி, ச-பா, பணிப்பரவை.

ஆழியான்	திருவாழியாழ்வானைக்	பரவா	ஸ்துதிசெய்யாத
	கையிலே யுடைய	சிறுதொண்டர் கூடூத்ர கிங்கரர்களு	
	னானம்பெருமா		டைய
	னுடைய	கொடியஆறே கொடுமையிருந்தபடி	
குணம்	திருக்கல்யாணகுணங்		என்தான்!
	களை	(என்று ஆஸ்சர்யப்படுகிறார்.)	(௩)

வ்யா. — மூன்றும்பாட்டு. (நெற்றியித்யாதி) லலாடநேத், னும், அர்த்தத்தாலே பூர்ணமான வேதத்தை உச்சரியாநின்றனள்ள சதுர்முகனும், நீண்டு நான்றிருக்கிற வாயையும் ஒருகையையு முடைத்தான வெள்ளையானையுடைய இந்தரனுள்ளிட்டவமரரோடும். (வெற்றிப்போரித்யாதி) கடலுக்கபிமானியானவன் விழுங்காத படி தன்வயிற்றிலேவைத்து ரகசித்து, ஐஸ்வர்யஸ்சுகமாய், எதிரிகளை முடிக்கவற்றான திருவாழியை யுடையவனுடைய குணங்களை, அடைவுகெடச்சொல்லாத தண்ணிய கூடூத்ரங்களை ஸஹிக்க வரிதாயிருக்கிற வவர்கள் க்ரௌர்ய மிருந்தபடியென்? (௩)

மூ.—பணிப்பரவைத்திரை ததும்பப் பாரெல்லாம்

நெடுங்கடலேயான காலம்

இறிக்களைக ணிவர்க்கில்லையென்றுலக

மேழிணையுமூழில்வாங்கி

முனித்தலைவன் முழங்கொளிசேர் திருவயிற்றில்

வைத்தும்மை யுய்யக்கொண்ட

கணிக்களவத் திருவுருவத் தொருவணையே

கழல்தொழுமா கல்லீர்களு.

(௪)

அநு;—மூன்றும்பாட்டு. (நெற்றியித்யாதி) “அல்லாதார் தாமுளரே” என்று நீர் சொல்லா நின்றீர்; முக்கண்ணன் முதலானாரைப் பரதெய்வங்களாகச் சொல்லுவாரு முண்டாயிருந்ததே” என்ன, அத்தை எடுத்துக் கழிக்கிற ரென்று ஸங்கதி.

(நான்றிருக்கிற) தொங்காநிற்கிற. “பகடு” - ஆணை. இந்த ப்ரளயத் திலே ப்ரஹ்மாதிகளைக் கடலரையன்விழுங்க ப்ரஸக்தியுண்டோவென்னும் சங்கையிலே, அவர்களபிமாநாந் தர்ப்பூதமான லோகத்திலுள்ளாரை விழுங்குவதே, அவர்களுக்கு மொக்கு மென்றருளிச்செய்த தென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (கடலுக்கித்யாதி). ... .. (௩)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, சு-தி, ச-பா, பணிப்பரவை. ககஎஞ்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பார்எல்லாம்	பூமியடங்கலும்	திருவயிற்றில்	திருவயிற்றிலே வைத்
பனி	குளிர்ந்து	வைத்து	து
பரவை	பரந்திருக்கிற	உம்மை	உங்களை
திரை	அலைகளானவை	உய்யக்கொண்	உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின
ததும்ப	எறியும்படி	ட	வளையம்,
நெடுங்கடலே	பெரிய கடலானது வ்	முனி	ஊர்த்விக்கர்களுக்கு
யானகாலம்	யாபித்தகாலத்திலே	தலைவன்	தலைவனாய்
இவர்க்கு	“இவ்வுலகத்தார்க்கு	கனி	கனிந்திருந்துள்ள
இனி	இனிமேல்	களாவம்	களாம்பழம்போன்ற
களைகண்இல்லை	ரக்ஷகர வார்ஆருமில்	திருஉருவம்	வடிவுடையனாய்,
என்று	லை” என்று	ஒருவனையே	அத்விதீயனை ஸர்
உலகம் ஏழினை	உலகங்களெல்லாவற்		வேஸ்வரனையே
யும்	றையும்	கழல்தொழும்	அடிதொழும்படி
ஊழில்வாங்கி	முறையாலேவாங்கி	ஆ	யை
முழங்கு	முழங்காநின்றதுள்ளதாய்	கல்லீர்களே	கற்கமாட்டிகோளே.
ஒளிசேர்	ஒளிசேர்ந்திருப்பதுமான		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (பணிப்பரவை) குளிர்ந்து பரந்திருக்கிற திரைகளாலே அலையெறிந்துள்ள கடலானது ஸர்வலோகங்களும் தானேயானகாலம். (இனிக்களைகணிவரித்யாதி) “இனி இவர்களுக்கு ரக்ஷகர் ஆருமில்லை” என்று த்ரைலோக்யத்தையும் முறைபாலே, ஸத்வஸ்த்தனை ஸர்வேஸ்வரன், முழங்காநின்றதுள்ள ஒளீசேர்ந்திருந்துள்ள திருவயிற்றில்வைத்து, உம்மையும்யக்கொண்ட, கனிந்திருந்து களாம்போலேயிருந்துள்ள திருவுடம்பையுடைய ஒருவனையே கழல்தொழுகழமாகல்லீர்களே. .... (ச)

ஆரு;—நாலாம்பாட்டு. (பணியித்யாதி) “சிறுதொண்டர்கொடியவாதே” என்று வெறுத்தவாதே, எங்களுக்கு அவன் குணம்பரவும்படி நீர்வழி சொல்லவேணுமென்ன, அவன் திருவடிகளைத் தொழுங்கோ நென்கிருமென்று ஸங்கதி.

“பரவை” என்றதினர்த்தம் (பரந்திருந்துள்ள) என்றது. “ஊழில்” என்றதினர்த்தம்—(முறையாலே) என்றது; “வாங்க” என்றுசேஷம். “களாவம்போலே” பாண போலே யென்னுதல். ... (ச)

நகுகளசு பெரியதிருமொழி, கக-ப, சு-தி, இ-பா, பாராரும்.

மு,--பாராரும்காணுமே பரவைமா

நெடுங்கடலே யானகாலம்

ஆரானுவனுடைய திருவயிற்றில்

நெடுங்காலம் கிடந்ததுள்ளத்து

ஓராதவுணர்விலீ ருணருதிரேல்

உலகளந்தவும்பர்கோமான்

பேராளன் பேரான பேர்களாயிரங்

களுமே பேசீர்களே.

(இ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பார்	பூமியிலே	உணர்வு இலீர் அறிவுகேடர்களே!	
ஆரும்	ஒருத்தரையும்	(நீங்கள்)	
காணுமே	காணவொண்ணாதபடி	உணருதிரேல் சேதநராயிருந்திகோ	
யா நெடுங்கட	மஹாஸமுத்தரந்தானே	ளாகில்,	
லே		உலகுஅளந்த திருவுலகளந்தருளின	
பரவைஆன கா பரந்து (ப்ரளயம்)கொ		வறும்	
லம்	ண்ட காலத்திலே	உம்பர்	நித்யஸூரிகளுக்கு
ஆரானும்	எவரும்	கோமான்	நிர்வாஹகனும்
அவனுடைய	அந்த எம்பெருமானு	பேராளன்	மஹாதுபாவனான ஸர்
திருவயிற்றில் திருவயிற்றிலே [டைய			வேய்ஈரனுக்கு
நெடுங்காலம்	நெடுநாள்வரை	பேரான	வாசகங்களான
கிடந்தது	அடங்கிக்கிடந்தமை	பேர்கள் ஆயிர	ஸஹஸ்ரநாமத்தையே
உள்ளது	நெஞ்சிலே [யை	ங்களுமே	
ஓராத	அதுஸந்திக்கப்பெறாத	பேசீர்கள்	பேசுங்கள். (இ)

வ்யா.--அஞ்சாம்பாட்டு. (பாராரும்காணுமே) பூமியிலொரு த்தரையும் காணவொண்ணாதபடி எங்கும் தானேயாய்க் கொண்டு கடல் பரந்தகாலம். ஒருத்தரும் அவன் திருவயிற்றிலே நெடுங்காலம் கிடந்ததை ஓராத அறிவுகேடர்களே! (உணருதிரேல்) சைதன்ய

அரு;--அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) “திருவயிற்றிலேவைத்து உய்யக் கொண்டவன் கழல்களை நாங்கள் தொழுகை எங்ஙனே கண்டன்றோ தொழுவது என்ன; நீங்கள் தொழமாட்டி கோளாகிலும் உங்கள் தலையிலே அடியிட்டான்; அவனுடைய பேராயிரத்தைப் பேசலாமே யென்கிறாரென்று ஸங்கதி. ... .. (இ)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, சு-தி, சு-பா, பேயிருக்கும். ககஎள

முண்டாகில் வரையாதே எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளைவைத்து,
அத்தாலே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய் அளவுடையவன
யிருந்துள்ளவனுடைய பெயரான திருநாமங்களைப்பேசுர்களே. (டு)

மூ.--பேயிருக்குநெடுவெள்ளம் பெருவிசும்பின்

மீதோடிப் பெருகுகாலம்

தாயிருக்கும்வண்ணமே யும்மைத்தன்

வயிற்றிருத்தி யுய்யக்கொண்டான்

போயிருக்க மற்றிங்கோர் புதுத்தெய்வம்

கொண்டாடும் தொண்டிர் பெற்ற

தாயிருக்க மனைவெந்நீராட்டுதிரோ

மாட்டாத தகவற்றிரே.

(சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேய்இருக்கும்	மதுஷ்யர்களுாவரு	உய்யக்கொண்	உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின
(மில்லாதபடி)	வெ	டான்	ஸர்வேஸ்வரன்
றும்பேய்களேயிருக்			(இவைநாம்மைப்பற்
கக்கடவ			ருமல் புறம்புபோயி
			ற்றனஎன்று)
நெடுவெள்ளம்	மஹாப்ரவாஹமானது	போயிருக்க	வெறுத்திருக்க,
பெருவிசும்பின்மீது	ஒடி;—	இங்கு	இங்கே
பெருகுதாலம்	ப்ரவஹித்தகாலத்தி	மற்றுஓர்புதுத்	மற்றொருகூடாத்ரதே
லே		தெய்வம்	வதையை
தாய்இருக்கும்	நோன்புநோற்றுப்ரஜை	கொண்டாடும்	கொண்டாடுகிற
வண்ணமே	யை வயிற்றிலேவை	தொண்டிர்	தொண்டர்களே !
த்து	நோக்கும் தா	பெற்றதாய்	(வருந்திப்) பெற்றதாய்
யைப்போலே		இருக்க	விளங்காரிற் (அவளை
			அநாதரித்து)
		மனை	(அசேதநமானதொரு
			மனைக்கட்டையை)
உம்மை	உங்களை	வெந்நீர்	ஆட்டு உபசரியாநின்றிகோ
தன்வயிற்று	தன் திருவயிற்றிலே	திரோ	ளோ ?;
இருத்தி	வைத்து	மாட்டாத	செய்யமாட்டாத
		தகவுஅற்றிரே	இரக்கமற்றிகோளே.

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (பேயித்யாதி) “பேர்களாயிரங்களைப் பேசுர்களே”

என்று சொல்லச் செய்தே ஒருவரும் சொல்லமாட்டாதே வாஸநாபலத்தாலே
தேவதாந்தரபஜந்திலே ஒருப்படுகிற படியைக்க. 3, “ஐயோ ! நீங்கள் இப்
படிச் செய்யுமது ந்யாயமோ” என்று சிவீட்கொண்கிருரென்று ஸங்கதி.

ககஎஅ பெரியதிருமொழி, கக-ப, சு-தி, எ-பா, மண்ணும்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பேயிருக்குமியாதி) பேயிருக்கும் என்னவே - மதுஷ்யர்கள் ஒருவரும்ல்லையென்னுமிடம் தோற்று கிறது. (தாயிருக்கும்) ப்ராஜையைப் பெறுகைக்கு நோன்பு நோற்று, அப்ப்ராஜையை வயிற்றிலே வைத்துக்கொடிருக்கும் தாயைப் போலே, உம்மை வயிற்றிலே வைத்துஉய்யக் கொண்டவன், “நாம் கொடுத்த கரணங்களைக்கொண்டு நம்மைப்பற்றப்பாராதே புறம்பே போயிற்றே” என்று வெறுத்துப்போயிருக்க, அங்கே புதுசாயிருக்கிற தேவதைகளைக் கொண்டாடுகிற தொண்டர்! (பெற்றதாயித்யாதி) அசேதமாயிருப்ப தொன்றை வெந்நீராட்டுகிறோ? செய்ய மாட்டாத க்ருபையற்றீரே. .... (சு)

மு.—மண்ணும் விண்ணும் வானவரும்

தானவரும் மற்றுமெல்லாம்

உண்ணாதபெருவெள்ள முண்ணுமல்

தான்விழுங்கி யுய்யக்கொண்ட

கண்ணுளான் கண்ணமங்கை நகராளன்

சுழல்சூடி யவனையுள்ளத்து

எண்ணாதமானிடத்தை யெண்ணாத

போதெல்லா மினியவாதே.

(எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மண்ணும்	பூலோகமும்	உண்ணாத	தகையவொண்ணாத
விண்ணும்	ஸ்வர்க்கமும்	பெருவெள்ளம்	மஹாப்ரவாஹமானது
வானவரும்	தேவர்களும்	உண்ணுமல்	(உலகத்தை) விழுங்
தானவரும்	அஸுரர்களும்		காதபடி வைத்து
மற்றும் எல்லா	மற்றுமுண்டான பதா	தான்விழுங்கி	தான் இருவயிற்றிலே
ம	ரித்தங்க எல்லாம்	உய்யக்கொண்	உஜ்ஜிவிப்பித்தருளின
	(கூடி முயன்ற		வனும்
	லும்)		

“போயிருக்க” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (நாமித்யாதி). “சுன்றோளிருக்க மனைவெந்நீராட்டுகிறோ” என்று, அவளிருந்து பெற்ற மனையை நீராட்டிப் பூச் சூட்டுவாரைப் போலே, அவனுக்குச் சேஷபுத்தரை ஆராதிக்கக் கூடுமோ என்றுவிவகித்தருளுகிறார் (அசேதநேத்யாதி). (க்ருபையற்றீரே) என்றதுக்கு எம்பெருமானுடைய வெறுப்பை எண்ணி, அதுகூலிக்க வேனுமென்று திரங்காதே போனீர்களே, அது ந்யாயமோ வென்று கருத்து. ... (சு)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, சு-தி, அ-பா, மறங்கிளர்ந்த. ககஎக

கண்ணுளன்	மஹாஞ்ஞபாருவாய்	அவனை	அந்த எம்பெருமானை
கண்ணமங்கை	திருக்கண்ணமங்கை	உள்ளத்து	நெஞ்சிலே
நகராளன்	க்கு நிர்வாஹகனான	எண்ணுத	அநுஸந்தியாத
	ஸர்வேஸ்வரனு	மானிடத்தை	மதுஷ்யரை
	டைய	எண்ணுதபோ	ஸ்மரியாத காலமெல்
சுழல்	திருவடிநிலை	து எல்லாம்	லாம்
சூழி	(தந்தையிலே) அணி	இனியஆறே	(எனக்கு) இனிதாகச்
			செல்லாநின்றபடி.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மண்ணடுமித்யாதி) பூமியும் ஸ்வர்க்கமும், தேவர்களும், அஸுரர்களும், மற்றுமுண்டானபதார்த்தங்களுமெல்லாம்கூட “உண்ணப்போகாதுஎன்று” தகையவொண்ணுதென்று பெருவெள்ளம் உண்ணுதபடிக்கீடாகத் தான்விழுங்கி உய்யக்கொண்ட ஜகந்நிர்வாஹகன்; க்ருபாவானென்னவுமாம். இப்படி க்ருபை பண்ணி ஸந்நிஹிதனய்க்கொண்டு திருக்கண்ணமங்கைக்கு நிர்வாஹகனாவனுடைய திருவடிகளைப்பேணி, அவனை ஹ்ருதயத்திலே எண்ணுத மதுஷ்யரை. (எண்ணுத போதெல்லாமினியவாறே) பகவத்யஞ்ஞாநமும் வேண்டா; வைஷ்ணவ ஸஹவாஸமும் வேண்டா; அவைஷ்ணவர்களை நினையாதபோது - இனிதென்கை. .... (எ)

மூ.—மறங்கிளர்ந்த கருங்கடல்நீ ருரந் துரந் து

பரந்தேறி யண்டத்தப்பால்

புறங்கிளர்ந்தகாலத்துப் பொன்னுலக

மேழினையு முழில்வாங்கி

அநு;—ஏழாம்பாட்டு. (மண்ணடுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “தகவழ்நீரே” என்று ஸவிநயமாகச் சொன்னாலும், குரங்குப் பிடிபோலே பிடித்ததையே பிடித்துக்கொண்டு மூர்க்கராயிருக்கும் படியைக் கண்டு, “இவர்களோடு நாம் வார்த்தையிடுகை நமக்கு துடுக்க மித்தனை போக்கி பலிப்பதில்லை” என்று கைவாங்குகிறாரென்றுஸங்கதி.

(உண்ணப்போகாது) என்றதுக்கு விவரணம் (தகையவொண்ணுதென்று) என்கிறது. அதாவது - இவையெல்லாம் கூடியும் ப்ரளயத்தைத் தகையமாட்டாதென்று விசாரித்தென்றபடி. ... (எ)

ககஅ0 பெரியதிருமொழி, கக-ப, சு-தி, அ-பா, மறங்கிளர்ந்த.

அறங்கிளர்ந்த திருவயிற்றினகம்படியில்

வைத் தும்மை உய்யக்கொண்ட

நிறங்கிளர்ந்தகரும்சோதி நெடுந்தகையை

நினையாதார் நீசர்தாமே.

(அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மறங்கிளர்ந்த	கொடுமைபொருந்திய	அறம்	ரக்ஷணதர்மத்தாலே
கருங்கடல்	கருங்கடலின்	கிளர்ந்த	விஞ்சின
நீர்	ப்ரவாஹமானது	திருவயிற்றின்	திருவயிற்றினுள்ளே
உரம்	வேகத்தாலே	அகம்படியில்	
துரந்து	ஒடி	வைத்து	வைத்து
பரந்து	சுற்றும்பரம்பி	உம்மை	உய்யக்கொண்ட;
அண்டத்து	அண்டகடாஹத்துக்	கருநிறங்கிளர்	கருமைமிக்கிருந்துள்ள
அப்பாற்புறம்	கு அவ்வருகாக	ந்த	
ஏறி	வ்யாபித்து	சோதி	தேஜஸ்ஸையுடைய
கிளர்ந்தகாலத்	கிளர்ந்த ஸமயத்திலே	நெடுந்தகை	ஸர்வேஸ்வரனை
து		யை	
பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான	நினையாதார்	நினைக்கப்பெறுதவர்க
உலகம்ஏழினை	உலகங்களனைத்தையும்	தாம்	ள்
யும்		நீசர்	மிகத்தண்ணியர்கள்.
ஊழில்வாங்கி	முறையாலேவாங்கி,		

(அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (மறங்கிளர்ந்த கருங்கடல் நீருரந் துரந்து பரந்தேறி) உரத்தாலேயோட்டி அண்டத்துக்கவ்வருகாக. புறங்கிளர்ந்த காலத்து, ஸ்ப்ருஹணீயமான லோகங்களை முறையிலே வாங்கி ரக்ஷயத்தினளவல்லாத ரக்ஷணதர்மத்தாலே விஞ்சின திருவயிற்றினுடைய உள்ளேவைத்து உம்மை உய்யக்கொண்ட. (நிறங்கிளர்ந்த) கறுத்திருந்துள்ள தேஜஸ்ஸையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை நினையாதார் தண்ணியவர்கள். .... (அ)

அ.நு.—எட்டாம்பாட்டு. (மறமித்யாதி) தாம் உபதேசித்ததிலும் கை வாங்க ஒருப்படவும் க்ருபை காற்கட்டுகையாலே “இன்னும் மீள்வர்களோ” என்னும் நோயாசையாலே நிந்திக்கிறுரென்றுஸங்கதி, மீளவேணுமென்றிறே இவர் நிந்திக்குமது.

“துரந்து” என்றதினர்த்தம் (ஒட்டி)என்றது. “அறங்கிளர்ந்த” என்றதினர்த்தம் (ரக்ஷயத்தினித்யாதி). ... (அ)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, கூ-தி, கூ-பா, அண்டத்தின். ககஅக

மு.—அண்டத்தின்முகடமுந்த வலைமுந்நீர்த்
திரைததும்ப வாவாவென்று

தொண்டர்க்கு மமரர்க்கும் முனிவர்க்கும்
தானருளி யுலகமேழும்

உண்டொத்த திருவயிற்றினகம்படியில்
வைத்தும்மை யுய்யககொண்ட

கொண்டற்கை மணிவண்ணந்தண்

குடந்தைநகர் பாடி யாடர்களை.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அண்டத்தின்	அண்டபி(2)த்தியான	ஒத்த	(மற்றஅவயவத்தோடு)
முகடி	து		ஒத்திராநின்னுள்ள
அமுந்த	உள்ளே அமுந்த,	திருவயிற்றின்	அகம்படியில் வைத்து
அலை	அலையையுடைய		உம்மை உய்யக்கொண்ட;—
முந்நீர்	கடலானது	கொண்டல்	மேகம்போலே (உதார
திரை	திரைக்கிளப்பத்தாலே		மான)
ததும்ப	செறிய,	கை	கையையுடையனும்
ஆ ஆ என்று	அய்யோ! அய்யோ!	மணிவண்ணன்	மணி போன்ற நிறத்
	என்று		தையுடையனான)
தொண்டர்க்கும்	(தன்னிடத்தில்) ப		எம்பெருமானுடை
	க்திபண்ணினவர்க	தண்	ஸ்ரமஹரமான [ய
	ளுக்கும்	குடந்தைநகர்	திருக்குடந்தை என்
அமரர்க்கும்	தேவர்களுக்கும்		னும் திருப்பதியை
முனிவர்க்கும்	ருஷிகளுக்கும்	பாடி	(வாயாரப்) பாடி
தான் அருளி	தான் க்ருபைசெய்து	ஆடர்கள்	ஆடுங்கள். (க)
	உலகம்எழும் உண்டு;—		

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அண்டத்தினித்யாதி) இவர், நீசரென்று
நிந்திக்க, “நீர் எங்களை நிந்திப்பானென்? நீர் ஒருகால் சொன்னப்போலே ஒன்
பதின்கால் சொன்னாலும் ருசிபிறவாமைக்கடி எங்கள்பாபமன்றோ? அதுகீரும்
வழி என்” என்ன; (க)“சொல்லுகேன் வம்மின்கூழ் புனல்குடந்தையே தொ
ழுமின்” என்று அடியிலேதானே சொன்னபடியே, “திருக்குடந்தையைப்
பாடி ஆடுங்கோள், பாபங்களும் அழியும்” என்று உபதேசிக்க, உபக்ரமித்த
படியைத் தலைக்கட்டுகிறாரென்று ஸங்கதி.

“சுஷுக்ஷீக்ஷம் ஸம் சுஷுக்ஷீக்ஷஸ்யஸி- கும்பகோணேக்ருதம் பாபம்
கும்பகோணேவிநஸ்யதி” என்றிறே அதினேற்றம்.

(க) க-க-எ.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அண்டத்தின் முகடமுந்த) அண்டபித்தியானது உள்ளே அமுந்த. அலையையுடைத்தான முந்நீரானது திரைகளாலே செறிய, “ஐயோ, ஐயோ” என்று தன்பக்கிலே பக்திபண்ணின வர்களுக்கும், மநம்பண்ணின வர்களுக்கும், தேவர்களுக்கும் தானருளி. உலகமேழையுமுண்டு ப்ரளயம்தேடுகிறதென்று இளைத்துக்காட்டி அல்லாத வவயவத்தோடொத்த திருவயிற்றினுள்ளேவைத்து உம்மை உய்யக்கொண்ட. மேகம்போலே உதாரமான கையையுடையனாய் மணிபோலே ஸ்ரமஹரமானநிறத்தை யுடையவன் ஸ்ரமஹரமான திருக்குடந்தையைப்பாடி ஆமர்களை.

மு.—தேவரையு மசுரரையும் திசைகளையும்

கடல்களையும், மற்றும்முற்றும்

யாவரையுமொழியாமே யெம்பெருமானு

ண்டுமிழ்ந்த தறிந்துசொன்ன

காவளரும்பொழில் மங்கைக் கலிகன்றி

யொலிமாலே கற்றுவல்லார்

பூவளரும் திருமகளா லருள்பெற்றுப்

பொன்னுலகில் பொலிவர்தாமே.

(க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேவரையும்	தேவர்களையும்	பொழில்	வயல்களையுடைய
அசுரரையும்	அஸுரர்களையும்	மங்கை	திருமங்கைக்கு நிர்வா
திசைகளையும்	திக்குக்களையும்		ஹகரான
கடல்களையும்	ஸப்தஸாகரங்களையும்	கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய
மற்றும்முற்றும்	மற்றுமுள்ள	ஒலிமாலே	சொல்மாலையான இப்
யாவரையும்	ஸமஸ்த பதார்த்தங்க		பாட்டுக்களை
ஒழியாமே	ளையும் ஒன்றுதப்பா	கற்று	அப்யஸித்து
	மல்	வல்லார்	(அர்த்தஜ்ஞாந்திலே)
எம்பெருமான்	ஸர்வேஸ்வரன்		ஸமர்த்தராமவர்கள்
உண்டு	அமுதுசெய்து	பூவளரும் திரு	பெரியபிராட்டியாரா
உமிழ்ந்தது	(பின்பு) உமிழ்ந்தருளி	மகளால்	லே
	னதை		
அறிந்து	உள்ளபடி அறிந்து	அருள்பெற்று	அருள்பெற்று
சொன்ன	அருளிச்செய்த	பொன்னுலகில்	நித்யவியூதியிலே
காவளரும்	பூஞ்சோலைகள் வளர	பொலிவர்	விளங்கப்பெறுவர்கள்.
	ப்பெற்ற		

(க௦)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, எ-தி, நீணுகம்பரவேசம். ககஅந

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தேவரையும்தியாதி) இப்பாட்டுக்கு
இடையே பொருள். (காவளரும்) திரண்டபரந்த சோலைகள். (க0)
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழி
பதினேராம்பத்து ஆறாந்திருமொழி
முற்றிற்று.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

பதினேராம்பத்து ஏழாந்திருமொழி
நீணுகம்பரவேசம்.

வ்யா;—ஸர்வேஸ்வரன் தன்னை அநுபவிக்கக்கொடுத்த கரணங்
களைக் கொண்டு வ்யர்த்தமே திரிகிறவர்களை, அவனுடைய செயல்
களை அநுபவியாதவர்கள் கரணங்கள் ஒன்றுமன்றென்கிறார்.

மு;—நீணுகம் சுற்றி நெடுவரை நட டாழ்கடலைப்

பேணுன்கடைந் தழுதம்கொண்டுகந்த பெம்மானைப்

பூணாமார்வனைப் புள்ளாரும் பொன்மலையைக்

காணாதார் கண்ணென்றும் கண்ணல்ல கண்டாமே. (க)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (தேவரித்தியாதி) இப்பாட்டுக்கு வ்யாக்யாநத்து
க்கு அவகாசம் காணாமையாலே அருளுகிறார் (இப்பாட்டுக்கித்தியாதி). (இடை
யே) என்றது - த்வயத்தின் க்ரமத்திலே யென்னவுமாம்; அதாவது—
“திருமகளாலருள்பெற்று” என்றத்தால் “த்வயத்தில்பெரியபிராட்டி யாரா
லே பேறு” என்கிறபடியே, பலஸ்ருதியிருக்கிறதே யென்கை. (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

நீணுகம்பரவேசம்;—“சூழ்புனல்குடந்தையே தொழுது என்னாவினுய்ய
நான் கண்டு கொண்டேன்” என்று தொழுதவராமத்தையே “குடந்தை
யே தொழுவின்” என்று அடியிலே உபதேசித்து, அதைக்கீழ்த்திருமொழி
யிலும் “தண்குடந்தை நகர் பாடியாடர்களே” என்று உபதேசித்துத் தலைக்
கட்டினபின்பும், கூடாத்தர்புருஷார்த்தங்களில் நப்பாசையாலே விஷயாந்தரங்
களிலே ப்ரவணராய், கரணங்களேபரங்கலை அதுக்கு உறுப்பாக்குவராயிருக்கை
யாலே நிந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதியை உட்கொண்டு, திருமொழி ப்ரமே
யத்தை ஸங்க்ரஹணவருளுகிறார் (ஸர்வேஸ்வரனித்தியாதி). (வ்யர்த்தமே
திரிகிறவர்களை,) என்றவந்தரம் “நிந்தித்து” என்று சேஷம். *

ககஅச பெரியதிருமொழி, கக-ப, எ-தி, க-பா, நீணுகம்சுற்றி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீள்	தீர்க்கமான	மார்வனை	திருமார்பையுடையனா
நாகம்	வாஸுகியை	ய்	
சுற்றி	(கடைகயிருகச்) சுற்றி	புள்	பெரிய திருவடியை
நெடுவரை	மந்தரத்தை	ஊரும்	ஏறிநடத்தவல்லானாய்
நட்டு	(மத்தாக) நாட்டி	பொன்மலையை	பொன்மலைபோலே
ஆழ்கடலை	கம்பீரமான கடலை		போ(ஸ்) க்யனான
பேணன்	(நமக்குப்படுக்கையன்		ஸர்வேஸ்வரனை
	றே என்று) பேண	காணதார்	ஸேவிக்கப்பெறாதவர்
கடைந்து	கடைந்து [தவனாய்		களுடைய
அமுதம்	அம்ருதத்தை	கண்	கண்களானவை
கொண்டு	(தேவர்களுக்கு) எடுத்த	என்றும்	ஒருநாளும்
	துத்தந்து	கண் அல்ல	கண்களாகமாட்டா;
உகந்த	திருவுள்ளமுகக்கப் பெ	கண்டாமே	(இதைநாம்) அறிவே
பெம்மாண	ஸ்வாமியாய் [ற்ற		மே. (க)
ஆரம்புண்	ஹாராலங்கருதமான		

வ்யா,—முதற்பாட்டு. (நீணுகம்சுற்றி) மஹாமேருவிலே சுற்றியும் பின்னையும் வாஸுகி நீண்டபடி. (நெடுவரைநட்டு) சுற்றுடைத்தாய் நீண்டிருந்துள்ள மஹாமேரு ஒருவரால் பேர்க்கும்படியன்றி நே விருப்பது; அத்தைக்கொடுவந்து ஸமுத்தரத்துக்குக் கண்செறியிட்டாப் போலே நாட்டி. (ஆழ்கடலை) ஒன்றிலும் சலிப்பிக்கவொண்ணாத பெரிய பதார்த்தத்தை. (பேணன் கடைந்து) இரப்பாரைப் பெற்றால் படுக்கையென்றும் பாரான். (அமுதம் கொண்டு கந்த) பிறர்க்கு உபகரித்தானாயிராதே தன் பேறாக உகந்தான். (பெம்மாண) இப்படிச் செய்கிறது உடையவனாகையாலே.

(பூணாமார்வனை) இவர் தம்முடைய அம்ருதம். (புள்ளாரும் பொன்மலையை) ஸர்வாபரண பூவிதனாய், பெரியதிருவடிதோளிலிருந்த விருப்பு-ஒரு பொன்மலைமேலே ஒருபொன்மலை யிருந்தாப்

அரு;—முதற்பாட்டு. (நீணுகமியாதி). (மஹாமேருவை) என்றது-மந்தரத்தை. மந்தரம் மேருவினுடைய 'எகதேசமிதே.

“பூண்களாரந்தமார்வனை என்று” சப்தார்த்த முட்கொண்டு, ஸமபிவ்யா ஹார தாத்பர்யமருளுகிரார் (ஸர்வேத்யாதி). “கண்” என்று சொல்லிவைத்து

பெரியதிருமொழி, கக-ப, எ-தி, உ-பா, நீள்வான். ககஅரு

போலே. (காணுதார்கண்ணென்றும் கண்ணல்ல) இதுக்கு முன்பு கண்டவை என்றும் கண்ணல்ல. (கண்டாமே) கேட்புமரகக் கண்டாமே யென்கிறார். (க)

மூ;—நீள்வான்குறஞ்ருவாய் நின்றிரந் துமாவளிமண்
தாளாலளவிட்ட தக்கணைக்குமிக்காணைத்
தோளாதமாமணியைத் தொண்டர்க்கினியானை
கோளாச்செவிகள் செவியல்லகேட்டாமே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீள்வான்	நீண்டவளருவதற்காக	மாமணியை	நீலமணிபோன்றவனும்
குறள்உருஆய்	வாமநவேஷதா(நா)ரியாய்	தொண்டர்க்கு	பாகவதர்களுக்கு
நின்று	(யஜ்ஞவாடத்திலே) நின்று	இனியானை	போக்யபூதனான ஸர்வேஸ்வரனை
மாவலி	மஹாபலியிடத்திலு	கோளா	ஸ்ரவணம் பண்ணப் பெறாத
மண்	(மூவடி) மண்ணை	செவிகள்	காதுகள்
இரந்து	யாசித்து,	செவிஅல்ல	காதுகளாகமாட்டா;
தாளால்	திருவடிகளாலே		(இவ்வர்த்தத்தை,
அளவிட்ட	அளந்தருளினவனும்,	கேட்டாம்	பலகால் பெரியோர்கள் பக்கலிலே)கேட்டிரா
தக்கணைக்கு	தக்ஷிணதாரத்துக்கு		நின்றோம். (உ)
மிக்கானை	அப்ய(ர்ஜ)ர்ஹிதபாத்ரபூதனும் [காத		
தோளாத	துளைபட்டு ஒளிமழுங்		

கண்ணல்லவென்று சொல்லக்கூடாமோ வென்னவருளுகிறார் (இதுக்கித்யாதி). பொன்மலை காண்கைக்கு முன்னாக விஷயங்களைக் காண வல்லதுகளாயிருந்தாலும், காலமெல்லாம் 'கண்' என்று சொல்லவொண்ணாது, 'பீலிகண்' என்றப்போலே உபசரித்துச் சொன்னதாக வேணுமென்று கருத்து. 'கண்டாமே' தாமும் மற்றும்ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு அவர்களைக் கேட்பிக்கவேண்டி இசைவிக்கிறாரென்றருளுகிறார் (கேட்பேத்யாதி). (க)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (நீள்வானித்யாதி) பொன்மலையைப் போய் காணமாட்டாரே யாகிலும், இருந்தவிடத்திலிருந்து தங்களை அடிக்கீழிட்ட படியைக் கேட்கச் செவிதாழ்க்கலாமே, அதுவும் செய்யாதார் செவி-செவியன் மென்று செப்புவாருண்டே, அதுவும் கேட்டோமே யென்று கேட்பிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ககஅகா பெரியதிருமொழி, கக-ப, எ-தி, ந-பா, தூயானை.

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (நீள்வான்) நீளுகைக்கு நரிப்பூணா லிட்டாப்போலே நின்றபடி. அன்று செய்தகீர்த்தி கொண்டாட் நீளவென்னுமாம். (குறளுருவாய்) சுருங்க நின்றதனையும் பெருக்கவளருகைக்கு உறுப்பாக. (நின்றிரந்து) வடிவே அமைந் திருக்கச்செய்தே அதுக்குமேலே அவனைஇரந்து. (மாவலிமண்) அவன் என்னதென்றபிமாந்ததபூமி. (தாளாலளவிட்ட) திருவடி களுக்கிடாகக் கீழே இட்டுக்கொண்டு நின்றபடி. (தக்கணைக்கு மிக்கானை) தகணையாக மஹாபலிகொடுத்த கொடை இன்னம் போராதென்னும்படி யிருந்தவன். பூஜ்யதமனாவனை.

(தோளாத மாமணியை) துளைபட்டுச் சிலர் விநியோகம் கொண்டன்றிக்கே அதுபு(யு)த்தமாய் ஒளிமழுங்காதே ஜாதியான ரத்தத்தை. (தொண்டர்க்கினியானை) (க) “உன்னைப்பிரமாணித்தார் பெற்றபேறு” என்று ஆஸ்ரிதர் ஈடுபட்டு நெஞ்சிலே எப்போதும் அதுபவித்திருக்குமவன். (கேளாச்செவிகள்) அவனுடைய கீர்த்தி கேட்கவென்றால், “கே ளா ம்” என்னுமவர்செவி-செவியல்ல-; (கேட்டாமே) கேட்பம். .... (உ)

மூ;—தூயானைத் தூயமறையானைத்தென்னாவி

மேயானை மேவாளுயிருண்டமுதுண்ட.

வாயானை மாலைவணங்கி யவன் பருமை

பேசாதார் பேச்சென்றும் பேச்சல்லகேட்டாமே. (ந.)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தூயானை	பவித்ராணம் பவித்ராணம்,	மேவாள்	தன்பக்கல்பொருந்
தூய	(அபௌருஷேயத்வா திகளால்) பரிசுத்தமான	உயிர்	தாதபூதனையின்
மறையானை	வேதங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவனாய்,	உண்டு	ப்ராணனை
தென்	அழகிய	அமுது	(விஷமிஸ்ரஸ்தந்யபாந் த்தினால்) முடித்தருளி
ஆலி	திருவாலியிலே		(அதற்குப்பரிஹாரமாக) தாயின்ஸ்தந்யத்தை
மேயானை	பொருந்திவர்த்திக்குமவனாய்,	உண்ட	அமுதுசெய்த

(நரிப்பூண் தூலிட்டாப்போலே) என்றது - உத்யோகித்தாப்போலே என்றபடி. முந்தினபகூத்திலே தாத்பர்யம் (சுருங்க வித்யாதி) கீழ்வாக்ய பவிதம் (பூஜ்யேத்யாதி). அர்த்தாந்தரமாதல். ... (உ)

(க) உ-திருவ-கக.

வாயானை	வாயையுடையனாய்	பெருமை	மாஹாத்மியத்தை
மலை	ஆஸ்ரிதவ்யாமுத்த(ந்)	பேசாதார்	பேசப்பெறுதவர்களு
	னான ஸர்வேஸ்வர		டைய
	னை		
வணங்கி	திருவடிதொழுது	பேச்சு	பேச்சுக்களானவை
அவன்	அந்தளம்பெருமானு	என்றும்	பேச்சல்ல கேட்டாம்- (ந்)
	டைய		

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (தூயானை) வேதைகஸமதிகம்யனானவனை. (தூயமறையானை) இவன்மன்னையே ப்ரதிபாதிக்கும் வேதத்தையுடையவனை. அல்லாதவாஸ்யணீயரில் இவனுக்கு வாசி வேதப்ரதிபாத்யனாகை. அல்லாதவற்றிற்காட்டில் வேதத்துக்கேற்றம் இவனையே ப்ரதிபாதிக்கை. (தென்னாவிமேயானை) ப்ரமாணத்திலே கேட்டுப்போகாமே, கண்ணாலேகண்டதுபவிக்கலாம்படி ஸுலபனாய் நின்றவனை.

(மேவாருயிருண்டமுதுண்டவாயானை) ஆஸ்ரிதத்ரவ்யமும் அநாஸ்ரிதருயிரும் தாரகமானவனை. நஞ்சுக்குப் பரிஹாரமாக அமுதுண்டபடி. (மலை) இப்படி செய்தது ஆஸ்ரிதர்பக்கலுண்டான வ்யாமோஹம். (வணங்கியவன்பெருமை பேசாதார் பேச்சென்றும் பேச்சல்ல) அவனுடைய கீர்த்திகளையொழிய பேசுமவை கடலோசை பேச்சாயிருக்கச்செய்தேயும், அர்த்தமின்றிக்கே யிருக்கிறுப்போலே. (கேட்டாமே) கேட்டுத்திரிகிறிகோளிறே என்று கேஷபம். .... (ந்)

அந்;—மூன்றும்பாட்டு. (தூயானையித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலும் ஜ்ஞானேந்தரியங்களை நிந்தித்தார்; இனி மூன்றுபாட்டாலே கர்மேந்தரியங்களை நிந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“மறையானை” என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (வேதைகேத்யாதி).

“மேவாள்” என்று விசேஷித்தத்தாலே மேவுவாரு முண்டென்று தோற்றையாலே யருளுகிறார் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி). தாத்பர்யாந்தரம் (நஞ்சுக்கத்யாதி). பேய்முலையுண்டதுக்கு மாற்று- தாய்முலையுண்டதென்று கருத்து. (கேட்டுத்திரிகிறிகோளிறே என்று கேஷபம்) என்றதுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் பார்த்து அருளிச் செய்கிற வழியாலே இதரநிந்தை பண்ணினபடி யென்று கருத்து. ... (ந்.)

ககஅஅ பெரியதிருமொழி, கக-ப, எ-தி, ச-பா, கூடாவிரணியனை.

மு;—கூடாவிரணியனைக் கூருகிரால்மார்விடந்த
 ஓடாவடலரியை யும்பரர்கோமானைத்
 தோடார்நறுந்துழாய் மார்வணையார்வத்தால்
 பாடாதார் பாட்டென்றும் பாட்டல்ல கேட்டாமே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கூடா	(தன்பக்கலிலே) பொருந்தாத	கோமானை	நிர்வாஹகனாய்
இரணியனை	ஹிரண்யனுடைய	தோடுஆர்	தொடுக்கப்பட்டு
மார்வு	மார்பை	நறு	பரிமளப்ரசரமான
கூர்	கூர்மைபொருந்திய	துழாய்	திருத்துழாய்மாலையை
உகிரால்	திருவுகிரர்களாலே	மார்வனை	திருமார்பிலே அணிய
இடந்த	கீண்டருளினவனாய்,		ப்பெற்ற ஸர்வேஸ்வரனை
ஓடா	சத்ருவுக்குப் பிற்காலியாத	ஆர்வத்தால்	ப்ரேமபரவஸ்யயத்தால்
அடல்	க்ரௌர்யத்தையுடைய		லே [டைய
அரியை	ஸிம்ஹஸ்வ ரூபியாய்,	பாடாதார்	பாடப்பெறாதவர்களு
உம்பரார்	நித்யஸூரிகளுக்கு	பாட்டு	பாட்டுக்களானவை
		என்றும்பாட்டு	அல்லகேட்டாம். (ச)

ல்யா;—நாலாம்பாட்டு. (கூடாவிரணியனை) சத்ருவாய் முடிய நின்றவனை. (கூருகிரால்) ஆயுதத்தாலன்றிக்கே திருவுகிராலே. (மார்விடந்த) வரபலபுஜபலங்களாலே திண்ணியதான உடலைப் பிளந்தபடி. (ஓடாவடலரியை) ஹிரண்யனுக்குப் பிற்காலியாத அரியை. லோகத்தில் பரிமாறாதபடி யென்னுமாம். (உம்பரர்கோமானை) ஹிரண்யாதிகளைப்போக்கிப் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக் குடியிருப்புக்கொடுத்து அவர்களுக்குத் தன் ஸ்வாமித்வம் நிலைநிறுத்தினவனை. (தோடார்நறுந்துழாய் மார்வனை) சிறுக்கனுக்கு விரோதியைப்போக்கி மாலையிட்டிருந்தவனை. (ஆர்வத்தால் பாடாதார் பாட்டென்றும் பாட்டல்ல) ப்ரேமபரவசராய்ப் பாடும் பாட்டல்லது பாட்டல்ல. .... (ச)

அநு.—நாலாம்பாட்டு, (கூடாவித்யாதி) வாகிந்த்ரிய கார்யங்கள் இரண்டாகையாலே அதிலே விடு பேச்சை நிந்தித்துப் ப்ரபந்த நிஷ்டை கார்யத்தையும் கேஷபிக்கிருரென்று ஸங்கதி,
 (பரிமாறாத) நடையாடாத. ... .. (ச)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, எ-தி, டு-பா, மையார்கடலும். கக அக

மூ;—மையார்கடலும் மணிவரையும் மாமுகிலும்
கொய்யார் குவளையும் காயாவும் போன்றிருண்ட
மெய்யானை மெய்யமலையானைச் சங்கேந்தும்
கையானைக் கைதொழாக்கையல்ல கண்டாமே. (டு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மைஆர்	மைபோலே கறுத்திருந் துள்ள	மெய்யானை	திருமேனியை யுடை யனும்,
கடலும்	கடலையும்	மெய்யமலையா	திருமெய்யமலையிலே
மணி	நீலமணிமயமான	னை	ஸந்நிஷிதனும்,
வரையும்	மலையையும்	சங்கு	பூநீ பாஞ்சஜந்யத்தை
மாமுகிலும்	காளமேகத்தையும்	ஏந்தும்	தரித்திரானின்ற
கொய்யார்	பறிக்கையிலே பொ ருந்தின	கையானை	திருக்கையையுடைய
குவளையும்	நீலோத்பலத்தையும்		னை ஸர்வேஸ்வரனை
காயாவும்	காயாம்பூவையும்	தொழா	தொழாத
போன்று	ஒத்து	கை	கைகளானவை
இருண்ட	கறுத்திரானின்ற		கைஅல்ல கண்டாம். (டு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மையார்கடலும்த்யாதி) ஒன்
றைச்சொல்லி, இன்னது உபமாநமென்னவொண்ணாத வடிவு
சொல்லுமிடத்தில் உபமாநம் கொண்டிழியவேணும். அவைதான்
இதுக்குப் போராவாயிருக்கும். காமிநிக்குக் கார்த்தனுடையதேஹ
மும் தேஹகுணமுமேயாய் வாய்வெருவுமாபோலே, ஆழ்வார்களெல்
லார்க்கும் † படி. (மையார்கடலும்) பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதிருக்
கை. (மணிவரையும்) நெஞ்சாலே முகக்கலாயிருக்கை. (மா
முகிலும்) குளிர்ந்து ஸ்ரமஹரமாயிருக்கை.

(கொய்யார் குவளையும்) தர்ஸநீயமாயிருக்கை. (காயாவும்)
வெய்த்திருக்கை. (மெய்யானை) இப்படிப்பட்டவடிவு. (மெய்ய

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (மையாரித்யாதி) “பல உபமாநங்களைச் சொல்
லுவானென்? உபமேயத்தைமாத்ரம் சொல்லலாகாதோ? உபமாநத்துக்கு
விசேஷங்களிடவானென்?” இப்படி வருந்தியாகிலும் திருமேனியைச் சொல்
லுவானென்?” என்கிற சங்காசதுஷ்டயத்தையும் அடைவே பரிஹரிக்கிறார்
(ஒன்றையித்யாதி). இப்போது கடலை “மையார்” என்றது- லிஸ்தரங்க
ஜலதி யென்றுதோற்றவேண்டி. தரங்கிதப்ரதேசம் வெளுத்திறே தோற்று
வது; ஆழமேசொல்லவேண்டி விசேஷித்தாரென்று கருத்து.

“கொய்கையிலே-பறிக்கையிலே பொருந்தினகுவளை” என்று சப்தார்த்த
மாய்த் தாத்பர்யம் (தர்ஸநீயேத்யாதி). (டு)

கக்கூ0 பெரியதிருமொழி, கக-ப, ஏ-தி, கூ-பா, கள்ளார்.

மலையானை) அறுகாதப் பயணம்போய் பரமபதத்திலே காணவி
ராதே ஸந்நிஹிதனைவனை. (சங்கேந்தும் கையானை) தொழுகை
க்கு இவன் கைபோலே தொழுவித்துக் கொள்ளுகைக்கு அவன்கை.
(க)“ சங்கேந்தும் கையானை - தமஸஃ பரமஇத்யாதி ”. (கை தொழாக்க
கையல்ல) தொழாக்கை கையல்ல என்றவயம். .... (ரு)

மூ;—கள்ளார் துழாயும் கணவலரும் கூவினையும்
முள்ளார்முளரியு மாம்பலு முன்கண்டக்கால்
முள்ளாயோரேனமாய்ப் புக்கிடந்தான் பொன்னடிக்கென்று
உள்ளாதாருள்ளத்தை யுள்ளமாக்கொள்ளோமே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கள்ளார்	மதுஸ்யந்தியான	புக்கு	பூமியைஉள்ளேபுகுந்து
துழாயும்	திருத்துழாயையும்	இடந்தான்	இடந்தருளின ஸர்வே
கணவலரும்	அலரியையும்		ஸ்வரனுடைய
கூவினையும்	பில்வபத்ரத்தையும்	பொன்	ஸ்வருஹணீயமான
முள்ளார்	கண்டகப்ரசரமான	அடிக்குஎன்று	திருவடிகளிலே (ஸமர்
முளரியும்	தாமரைமலரையும்		பிக்க உரியவை)
ஆம்பலும்	ஆம்பல்புஷ்பத்தையும்		என்று
முன்	கண்ணுக்கெதிரில்	உள்ளாதார்	நினையாதவர்களுடைய
கண்டக்கால்	ல்பார்த்தால்(இவைகள்)	உள்ளத்தை	நெஞ்சை
புள்ளாய்	ஹம்ஸாவதாரம் செய்	உள்ளமா	நெஞ்சாக
	தருளினவனும்,	கொள்ளோம்	கொள்ளமாட்டோம்.
ஓர் ஏனம் ஆய்	வராஹாவதாரம் செய்		(சு)
	தருளி		

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (கள்ளார் துழாயும்) செவ்விக் திருத்
துழாயும். (கணவலரும்) அலரியும். (கூவினையும் முள்ளார் முள
ரியும்) தாமரையும். (ஆம்பலுமுன் கண்டக்கால்) தேடிப்பறிக்க

அரு—ஆறும்பாட்டு. (கள்ளாரித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞானேந்தரியங்
களுக்கும் கர்மேந்தரியங்களுக்கும் நிர்வாஹகமான மநஸ்ஸு - பகவத்விஷயத்
துக்கு உறுப்பாகாவிடில், அது மநஸ்ஸென்றென்று நிதிக்கிருர் மேலிரண்டு
பாட்டாவென்று ஸங்கதி.

“கூவினையும்”-பில்வமும், “முள்ளார்முளரியும்” என்றது-கண்டகிதமான
நாளங்கோயுடைத்தானதாமரையும். “முன்கண்டக்கால்” என்றதுக்கு வ்யாவர்
த்த்யமருங்கிருர் (தேடியித்யாதி). திருத்துழாயோடொக்கமற்றவற்றையும்ஒக்க

வேண்டா. விஸஜாதீயங்களைக்கூட வெண்ணிறென்னென்னில்; இவனது த்ரவ்யப்ராதாந்யமன்று; ஸ்நேஹப்ராதாந்யம், ஸ்நேஹ மில்லாதவன்இடில் திருத்துழாயுமாகாது. ஸ்நேஹத்தோடேஇடில் அலரியும் ஆம். ப்ராக்ருதமன்றே அப்ராக்ருதவஸ்துவுக்கு ஸத்ரு ஸம். ஸ்ரீபுருஷோத்தம முடையான் செண்பகம் உகந்து சாத்து வர்; சில ராஜபுத்ரர்கள் செண்பகங்கொண்டு சாத்தத்தேடி முன்பு பூவெல்லாம் வித்துப்போய் ஒரு பூவிருந்தது கடையிலே. இப் பூவுக்குச் செருக்காலே ஒருவர்க்கொருவர் த்ரவ்யத்தைப் போர ஏற்றி, இவர்களிலே ஒருவன் நினைக்க வொண்ணாதபடி த்ரவ்யத் தைப் போரவிட்டுக் கொடுவந்துசாத்தினான். அன்றிரா அவன் ஸ்வப்நம் காண்கிறான். “நீ இட்டபூ எனக்குக் கனத்துச் சுமக்க வொண்கிறதில்லை” என்றருளிச்செய்தான்.

(புள்ளாயோரேனமாய் புக்கிடந்தான் பொன்னடிக்கு) ஏதே னும் த்ரவ்யமாம்படி தன்னை ஏதேனும் த்ரவ்யமாகச் சிறுகயிட்ட வன். பக்ஷிகளுக்கும் ம்ருகங்களுக்கும் ஆகாது இல்லையிதே. இவனி டுகிறவை மிகையாம்படியிதே சிறுகவிட்டபடி. (உள்ளாதாருள்ள த்தை) நினைவே அமையும். செயல்மிகை. (உள்ளமாக் கொள் ளோமே)வேறேயும் நினைப்பனவுண்டிதே அவர்கள்; தான் நினைக்கு மலையொழிய, நினைக்குமவை ஹ்ருதயமன்றென்கிறார். ரத்நபரீக்ஷ கன் கையிலேபுருந்து இவன் விலையிட்டாவிதே விலைபெறுவது; அவ் வளவும் முடிகொண்டு திரியுமத்தனை. .... (சு)

வெடுக்கவொண்ணாமெவென்றுசங்கித்துப்பரிஹரிக்கிறார்(விஸஜாதீயங்களைத் த யாதி).(அன்று)என்றவநந்தரம்“பார்ப்பது”என்றுசேஷம். (விவரணம்ஸ்நேஹ மித்யாதி). த்ரவ்யஸ்வரூபமும்விசாரிக்கவேண்டாவோ?ஸ்நேஹமேபோருமோ வென்னவருளுகிறார்(ப்ராக்ருதீத்யாதி). ஸ்நேஹபூர்வமாகப் பூவிட்டால்,அது அவனுக்கு அத்யந்தம் அலப்பலாபமாயிருக்கு மென்றதுக்கு ஸம்வாதமருளு கிறார் (ஸ்ரீ புருஷோத்தமமுடையானித்யாதி).

இவர் “ஹ்ருதயமன்று” என்றால், அது ஹ்ருதயமாகாமல் போமோ வென்னவருளுகிறார் (ரத்நேத்யாதி). (சு)

கககஉ பெரியதிருமொழி, கக-ப, எ-தி, எ-பா, கணையார்.

மூ.—கணையார்கடலும் கருவினையும் காயாவும்

அணையானை யன்பினுலார்வத்தா லென்றும்

சுணையார்மலரிட்டுத் தொண்டராய்நின்று

நினையாதார்நெஞ்சென்றும் நெஞ்சல்லகண்டாமே. (எ)

பதம்.

உரை.

பதம்.

உரை.

கணை ஆர்	மிக்க ஓலியையுடைய	மலர்	மலர்களை(கொணர்ந்து
கடலும்	கடலையும்		அவன் திருவடிகளிலே)
கருவினையும்	கருவினாப்பூவையும்	இட்டு	ஸமர்ப்பித்து
காயாவும்	காயாம்பூவையும்	தொண்டராய்	சேஷபூதர்களாய் நின்
அணையானை	ஒத்திராநின்ற ஸர்வே	நின்று	று
	ஸ்வரணை,	என்றும்	எந்நாளும்
அன்பினால்	ஸ்நேஹத்தோடும்	நினையாதார்	த்யா (த்யா)நீக்கப் பெ
ஆர்வத்தால்	ஆற்றாமையோடும்		ருதவர்களுடைய
சுணை ஆர்	தடாகங்களில் நிறை	நெஞ்சென்றும்நெஞ்சல்ல	கண்டாம்
	ந்திராநின்ற		(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கணையார் கடலித்யாதி) உபமாந மில்லையென்று பேசாதிருக்க மாட்டாரே. திவ்ய விக்ரஹத்துக்கு உபமாநம் அபூயியானால் ஆத்மகுணங்களுக்கு உள்நுப்போகாரிறே. (அன்பினுலார்வத்தால்) அன்பாவது - ஸ்நேஹம். ஆர்வமாவது-பெறாதொழியில் முடியும்படியான ஆற்றாமை. (சுணையார்மலரிட்டு) புஷ்பாத்யுபகரணங்கள் பண்டேசமைத்திருந்தன. அவன் தன் னைத்தாழவிட்டுநின்றான். (தொண்டராய்) இனி“அவனுக்கிது சேஷம்” என்னுமித்தைஇசையுமித்தனை. (நினையாதார் நெஞ்சென்றும் நெஞ்சல்ல)நினைவுக்கு அநதிஷ்டாநமானநெஞ்சு-நெஞ்சல்ல.(எ)

மூ.—வெறியார்கருங்கூந்த லாய்ச்சியர்வைத்த

உறியார்நறுவெண்ணெய் தானுகந்துண்ட

சிறியானைச் செங்கணையானைச் சிந்தித்து

அறியாதாரென்று மறியாதார் கண்டாமே. (அ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கணையாரித்யாதி) விக்ரஹத்துக்கு ஒருபமாநம் அமையாதோ, இத்தனையிட்டு வர்ணிப்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (உப மாநமித்யாதி). ஆத்மகுணங்களைப் பேசி அநுபவிக்கப்போகாதோ வென்ன வருளுகிறார் (திவ்யவிக்ரஹத்துக்கித்யாதி). (குணங்களுக்கு) என்றவநந்தரம் “தருஷ்டாந்தமிட்டதுபவிக்கிறார்”என்று சேஷம். ... .. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெறியார்	பரிமளப்ரசரமாய்	சிறியானை	(எளிமைக்குறுப்பான)
கரு	கருமை பொருந்திய		சிறுமையையுடைய
கூந்தல்	கூந்தலையுடைய		யனாய்
ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகளாலே	செம்கண்	சிவந்த கண்களையுடைய
வைத்த	சேமித்துவைக்கப்பட்ட		டையனான
	டதாய்	நெடியானை	ஸர்வேஸ்வரனை
உறியார்	உறிகளிலே நிறைந்து	சிந்தித்துஅறி	நெஞ்சாலும் நினைத்த
	ள்ள	யாதார்	றியாதவர்கள்
நறுவெண்	மணம்மிக்க வெண்	என்றும்	எப்போதும்
ணைய்	ணையை [து]	அறியாதார்	விஷயவைலகூண்ய
தான்உகந்து	தான்திருவுள்ளமுகந்		மறியாதவர்கள்;
உண்ட	அமுதுசெய்த		கண்டாமே. (அ)

வ்யா—எட்டாம்பாட்டு. (வெறியார் கருங்கூந்த லாம்ச்சியர் வைத்த) இடைச்சிகள் வைத்த. (உறியார் நறுவெண்ணெய் தானுகந்துண்ட) ஆஸ்ரித த்ரவ்யமாகையாலே பெறுப்பேறு பெற்றானாய் உண்டபடி. (சிறியானை) ஆஸ்ரயிக்குமவர்களுக்கு இனி இல்லை என்னும்படி, தாழ்விட்டு முகத்த(க்)னாவனை. (செங்கணையானை) இவர்களைக்கொண்டுபோய் வைக்குமிடத்தில் இதுக்குமேல் இல்லையென்னும்படி உயரப்பரமபதத்திலே வைக்கவல்லவனை. (சிறியானைச் செங்கணையானை) ஆஸ்ரிதர்க்கு இப்படி எளியனாய், மேன்மையால் குறைபற்றுச் சிவந்த கண்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை. (சிந்தித்தறியாதார்) நினைத்தறியாதவர்கள். (என்று மறியாதார்) இங்குத்தை எளிமையும் மேன்மையும் இரண்டு மறியாதவர்கள். .... (அ)

அந்—எட்டாம்பாட்டு. (வெறியாரித்யாதி) பாஹ்யகரணங்களோடு ஆந்தரகரணங்களோடு வாசியற என்றும் பகவச்சேஷமாகாவிடில் அவைஅஸத்கல்பமென்றாகீழ்,இனி மேலிரண்டு பாட்டாலே கரணிகளான மதுஷ்யர் நினையாவிடில் அஸத்கல்பரென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(இடைச்சிகள் வைத்த) என்றது, அதிகாரிகளுடைய தாழ்மையும் பாராணென்றுதோற்றுகைக்காகக்கீழ் தாத்பர்யமருளிச் செய்து வாக்யார்த்தமருளுகிறார் (ஆஸ்ரிதர்க்கித்யாதி). ... (அ)

ச.கூ0ச பெரியதிருமொழி, கக-ப, எ-தி, கூ-பா, தேனோடு.

மு.—தேனோடு வண்டாலும் திருமாலிருஞ்சோலை
தானிடமாக்கொண்டான் தடமலர்க்கண்ணிக்காய்
ஆன்விடையேழன்றடர்த்தாற் காளாரைல்லாதார்
மானிட வரல்லொன் றென்மனத்தேவைத்தேனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேனோடு	வாயில் தேனோடே	கண்ணிக்காய்	கண்களையுடையனா
வண்டு	வண்டுகளானவை		ன் நப்பின்னைப்பி
ஆலும்	ஆரவாரம் செய்யா		ராட்டிக்காக
	நின்றுள்ள	ஆன்விடைஎழும்	மதித்த எழுவ்ருஷபங்
திருமாலிருஞ்	திருமாலிருஞ்சோலை		களை
சோலை	யை	அடர்த்தாற்கு	நிரஸித்தருளின ஸர்
தானிடமா	தனக்கிருப்பிடமாக		வேஸ்வரனுக்கு
கொண்டான்	அமைத்துக்கொண்ட	ஆளாரைல்லா	ஆட்படாதவர்கள்
	ருளினவனாய்,	தார்	மானிடவர் அ மறுஷ்யகோடியில்
ஆன்று	சல்கப்ரஸங்கத்திலே	ல்லர் என்று	சேராதவர்களெ
தட	விசாலமாய்		ன்று
மலர்	கருநெய்தல் பூப்போ		(இவ்வர்த்தத்தை)
	ன்ற	என்மனத்தே	என் ஹருதயத்தில்
		வைத்தேன்	உறுதியாகநாட்டினே
			ன். (க)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தேனோடுவண்டாலும் திருமாலி
ருஞ்சோலை தானிடமாக் கொண்டான்) உண்கிறவாயில், தேனு
ள்ளே இழிச்சுவது, உமிழ்வதாகாநின்றுகொண்டு ஸஸம்ப்ரம
ந்ருத்தம்பண்ணும் வண்டுகள். மதுவும் நித்யமாய்ச் செல்லுகிறபடி,
(தடமலர்க்கண்ணிக்காய்) சுனைப்பூப்போலேயிருந்த திருக்கண்கள்.

(ஆன்விடையேழன் றடர்த்தாற்கு) தன்னைப்பேணுதே எருது
களை அடர்த்தவனுக்கு. (ஆளாரைல்லாதார்) அவன்றனைப்
பேணுதொழியத் தங்களைப் பேணித் திரியுமவர்களை. (மானிடவரல்
லர்) பிரித்துஅவயவங்களைச் சொல்லுகிறதென்? கட்டடங்க மறுஷ்ய
ரல்லர். (என்மனத்தே வைத்தேனே) ஸர்வேஸ்வரன் குற்றங்

அந்;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தேனிட்யாதி) இவர் மனத்திலே வைத்
தால் விரோதமென்னென்ன வருளுகிறார் (ஸ்ரவேஸ்வரனிட்யாதி). ஸ்வ
விஷயத்தில் குற்றங்களைப்பொறுக்குமென்றபடி. (க) “यद्विद्वन्मनुष्यो
யு”

(க) வாத-ஸ்த-சுஅ.

பெரியதிருமொழி, கக-ப, எ-தி, க௦-பா, மெய்நின்றபாவம். கக௦௫

களும் பொறுக்குமிதே. அவன் கழித்தவன்றும் க்ருபைபண்ணு
மவரிதே ஆழ்வார். இருவருமகப்படக் கைவிடும்படி யானார்கள்.

(க) “ ஸ்ரீஹ்ருக்ஷி - மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தம் ” என்னு
மவளிலும், இவர்க்குவாசியுண்டு. .... (க).

மூ.—மெய்நின்ற பாவமகலத் திருமாலேக்

கைநின்ற வாழியான்கூழும் கழல் சூழ.

கைநின்ற வேற்கைக்கலிய னொலிமலை

ஐயொன்றுமைந்து மிவைபாடி யாடுமினே.

(க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மெய்நின்ற	ப்ரக்ருதியிலே அநுபவி	கைநின்ற	கைகழலாதே நின்ற
	க்கக்கடவதாய் நி	ஆழியான்	திருவாழியாழ்வானே
பாவம்	பாபங்களடைய [ன்ற		நிருபகமாக உடை
அகல	கழிவதற்காக,		யனான ஸர்வேஸ்வ
திருமலை	ஸ்ரீயிழைப்பதிபாய்,		ரனுடைய

ஸ்ரீஹ்ருக்ஷி ஸர்வேஸ்வரஹ்ருக்ஷி. ஸ்ரீஹ்ருக்ஷி ஸர்வேஸ்வரஹ்ருக்ஷி-யதபராதஸஹ்ருக்ஷி
ரமஜஸ்ரஜம்த்வயிசரண்ய ஹிரண்ய உபாவஹத் வரததேநகிரம் த்வமவிக்ரியதி”
என்னக்கடவதிதே. (அவன் கழித்தவன்றும்) என்றது- “ ஸ்ரீஹ்ருக்ஷி ஸர்வேஸ்வ
ரஹ்ருக்ஷி- விக்ருதிமர்பகவிர்பஜாதகா ” என்கிறபடியே பாகவதாபசாரம்
பொறுக்கமாட்டான் ஸர்வேஸ்வரன்; அவன் கழித்தவன்று மென்றபடி.

(க்ருபை பண்ணுமவரிதே ஆழ்வார்) என்றது, (உ) “பயிலும்சுடரொளி” (ங)
“நெடுமாற்கடிமை” (ச) “நண்ணதவாளவுணர்” (ரு) “கண்ணோரவெங்குருதி”
முதலானவற்றிலே பாகவத வைபவத்தை விஸ்தரேணவருளிச்செய்கையாலே
பாகவதாபசாரம் புகர வழியில்லாதபடி உபதேசிக்கை. இப்படிப்பட்ட ஆழ்
வாருடைய உபதேசத்துக்கும் விஷயமாகாதே போனார்க்கு இனிஉஜ்ஜீவந ப்ர
ஸங்கந்தானுண்டோவென்னுமத்தைக்காட்டுகிறார் (இவருமித்யாதி). “மனத்
தே வைத்தேனே” என்ற உத்தமனாலே தம்மதென்று தோற்றுமே என்பா
னென்னென்ன வருளுகிறார் மித்ரமௌபயிகமித்யாதி). பிராட்டி உபதே
சம் கேளாதவனுக்குத் தலையோடே போயிற்று; ஆழ்வாருபதேசத்துக்கு
உட்படாதார்க்கு ஸ்வரூபம நேசிக்குமென்று கருத்து. ... (க)

(க) ரா-ஸு-உ-க-க

(உ) தி-வாய்-ங-எ. (ங) தி-வாய்-அ-க௦.

(ச) தி-மொ-உ-சு.

(ரு) தி-மொ-எ-ச.

கக0க பெரியதிருமொழி, கக-ப, எ-தி, க0-பா, மெய்நின்றபாவம்.

சூழும்	எல்லாரையும் சூழ்த்து	கலியன்	ஜழ்வார்
	க்கொள்ளவல்ல	ஒலி	அருளிச்செய்த
கழல்	திருவடிகளை	மாலை	சொல்மாலையான
சூழ	(சிரோபூஷணமாக)	ஐஒன்றும் ஐந்	இப்பத்துப்பாட்டுக்க
	சூடுமவராய்	தும் இவை	ளையும்
கைநின்ற	கைசெய்வதற்கு (ஸ	பாடி	வாயாரப்பாடி
	ஹகரிக்கைக்கு) உ	ஆடுமின்	ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்
	றுப்பாயிராநின்ற		பண்ணுங்கோள்.
வேல்	வேலை [யரான		
கை	திருக்கையிலே உடை		(க0)

வ்யா—பத்தாம்பாட்டு. (மெய்நின்ற பாவமகல) ப்ரக்ருதியிலே அதுபவிக்கக்கடவதாய்நின்றபாபங்கள் அகல. பாபத்துக்கடி ப்ரக்ருதியிறே. (திருமாலை) அவள் முன்னாக ஆஸ்ரயிக்கிவிதே பாபங்கள் அகலுவது. (கைநின்றவாழியான்) * எப்போதும் கைகழலா நேமியானாயிறே இருப்பது. (சூழங்கழல்) எல்லாரையு மாக்கிக்கொள்ளும் திருவடிகள். திருவடிகளுக்கு ஆகாதாரில்லை. இத்திருவடிகளைச் சூடும் ஆழ்வார். (கைநின்ற வேற்கைக்கலியன்) சேஷித்வத்துக்கு அவன் திருவாழியைப் பிடித்தாப்போலே சேஷித்வத்துக்கு இவர் வேலைப்பிடித்தபிடி. (ஒலிமாலை ஐயொன்று மைந்தும்) பத்தும். (இவைபாடியாடுமினே) முன்பே பாகுர

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (மெய்நின்றவித்யாதி) “மானிடவசல்ல ரென் றென்மனத்தே வைத்தேனே” என்றவர்தாமே பின்னும் ஆசையாலே அதிலே அந்வயித்தால், இப் ப்ரபந்தம் நழுவ விடாதே அதுகூலிக்கப் பண்ணுமென்று ஒருவழியருளிச் செய்கிறரென்றவதாரிகை.

பாபத்தை “மெய்நின்ற” என்பானென்னவருளுகிறார் (பாபத்துக்கிட்யாதி),

(ஆக்கிக்கொள்ளும்) அடிமையாக்கிக்கொள்ளும், “ஐயொன்றுமைந்தும்” என்றால் பதினொன்றுதோற்றதபடி யருளுகிறார் (பத்தும்) என்று. பாஹ்யகரணங்களை நிந்தித்தவைந்தும், ஆத்மாக்களை நிந்தித்து விடமாட்டாதே ப்ரபந்தத்தை அதுஸந்திக்கச் சொல்லுகிறதுமான தோஷைந்துமாகப் பத்துமருளிச் செய்தா ரென்று திருவுள்ளம். ஆத்ம சப்தம், மஃஸுக்கும் ஜீவனுக்கும் பெயர். (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, மாற்றமுளவின் ப்ரவேசம். கக௦௭
மிட்டுத் தந்தோம். இனிச்-சரீரத்தாலுள்ள விநியோகம் கொள்ளுங்
கோள். .... (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

— — — — —
பெரியதிருமொழி
பதினேராம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று,

— — — — —
ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

— — — — —
பதினேராம்பத்து எட்டாந்திருமொழி
மாற்றமுளவின் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—அடியிலே வாதிப்ரதிவாதிகளாயாயிற்று இழிகிறது. இவர்தாம் ஒருவார்த்தை சொன்னாலிறே அவனுக்கு மறுமாற்ற முள்ளது. இவர்சொன்னவார்த்தை ஏதென்றால்;—இவ்வா த்மவஸ்து வானது அங்குத்தைக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோபாதியும் நாய்ச்சி மார்திருமுலைத் தடத்தோபாதியும் ஸ்ப்ருஹாவிஷயமுமாய்போக்ய

அநு;—மாற்றமுளவின் ப்ரவேசம். இவ்வாழ்வார் அடியிலே “சூழ்புனல் குடந்தையேதொழமின்” என்று துடங்கினத்தை “தண்குடந்தை நகர்பாடியாடர்களே” என்று உபதேசித்திருக்கச் செய்தேயும் விஷய ப்ரவணராய்ப் போருகையாலே, அவர்கள் கரணங்களையும் அவர்களையும் நிந்தித்து இசையாதே அனேவ்ய ஸேவைபண்ணியிருந்தவர், மீளவும் இந்த சாற்றுப்பாட்டிலே பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகையை விட்டும் “இவை பாடி யாடிமின்” என்று பரோபதேசம் செய்ய வழியில்லை என்னும் சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலோடுகிற நிரூபண விசேஷத்தை உபபாதிக்கிறார் (மாற்றமுளவித்யாதி). தம்முடைய உபதேசமும் கார்யகரமாகாதபடி அநாதரித்தான் ஸ்ஸ்வரனாகையாலே இவர்களை நிந்திக்க வழியில்லை என்று கருதி, அவன் ஆதரித்திருக்கைக்குத் தம்முடைய ப்ரபந்தத்திலே அந்வயியுங்கோள், அத்தாலேஸைகல்பரதிபந்தகங்களும்போய் ஆந்த மே பலிக்கும் என்று, மீளவும் பரமக்ருபையாலே உபதேசிக்கை கூடுமென்று கருத்து.

ஸர்வேஸ்வரன் மேலேதானே குற்றம்சுமற்றும்படி யென்னென்ன, அதுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (அடியிலேயித்யாதி). “ஆகிலும் சொல்லுவன்” என்கையாலே (வாதிப்ரதிவாதிகள்) என்றது. “மாற்றம்” என்றத்தாலே பூர்வப்ரஸ்ரம் வேண்டுகையாலே (அருளுகிறார்இவர்தாமிய்யாதி). “பூரைமார்வின்” என்றத்தையும், “தடமலர்க்கண்ணிக்காய்” என்றத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றி

உரோம பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி 'மாற்றமுளவன் பரவேசம்.

தைப்பற்றி நின்று அதை அழித்தார். அவன் வேகத்தைப் பற்றி நின்று வார்த்தை சொன்னான்; இவர் வேதாந்த தாத்பர்யத்தைப்பற்றி அழித்தார். அவன் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி வார்த்தை சொன்னான்; இவர் ஸ்வரூபாதாதம்யத்தைப்பற்றி நின்று அழித்தார். அவன் பாரதந்தர்யத்தைப்பற்றி நின்று, வாத்யோபாயத்தைப்பற்றி வார்த்தை சொன்னான்; இவர் பாரதந்தர்ய காஷ்ட்டையைப்பற்றி நின்று ஸித்தோபாயத்தைப்பற்றி வார்த்தையை அழிக்கிறார். இதுகாணும் உபாஸகரில் காட்டில் ப்ரபந்தனுக்கு ஏற்றம், *மக்கள் தோற்றக்குழிதொடங்கிமேறபாட்டுக்குறையும் இவற்றைச் சொன்னபடி.

(மெய்நின்றவியாதி) போக்யதை அளவிறந்திருந்தது; அது பவித்து வாழுகோள் நாடடைய வென்கிறார். [மெய்நின்றபாவமாகல] அதுபவித்தல்லது நசியாதபடியான பாபமானது போக வென்னுதல்; தேஹோபாதிசுமானது அகலவென்னுதல். [திருமலை] விரோதியென்று பேர்பெற்றவற்றையடையப் போக்குவிக் கும் பிராட்டியை அருகேயுடையவனை. (கைநின்ற) * எப்போதும் கை கழலாமேயியானாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய போக்யதை அளவிறந்திருந்துள்ள திருவடிகளையென்னுதல். ஸுலபமான திருவடிகளை சிரஸாவழித்தென்னுதல். ஸர்வேஸ்வரன் ஐஸ்வர்யப்ரகாசகமான திருவாழியைக் கையிலே யுடையவனுப்போலேசேஷத்வப்ரகாசகமான வேலையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த இப்பத்தையும் பாடி

நிருபித்தவர்த்தத்திலீடுபாடு (இதுகாணுமித்யாதி). இத்தனை உத்தரங்களுக்கு ஸூசகமெங்கேயென்ன வருளுகிறார் (மக்களிட்யாதி). "நாற்றச்சுவையுறொலியாகிய" என்று சப்தாதிவிஷயங்கள் நீ இட்டவழக்கென்று இவர் உத்தரம் சொல்லுகையாலே, ஸூசகமென்றுகருத்து. இப்படிநிருபித்திருந்தவராகையாலே ஸம்ஸாரிகளை நிர்த்திப்பானென் னென்ன; என்றுவிட்டு, மீளவும் உபதேசித்தாரென்று திருவுள்ளம்.

ஆழ்வார் தம்முடைய பரமக்குறையாலே ஸம்ஸாரிகளைக்குறித்து உபதேசித்தது இப்பாட்டேயாய், மேலே மாற்றமுளவென்று தொடங்கி மேல் ப்ரபந்தங்களிலும் பரோபதேசமில்லாமையாலே இப்பாட்டில் ஆதரம் தோற்றுமளவும் வ்யாக்யானம் செய்தருளுகிறார் (கைநின்றவியாதி). பாட்டுக்

பெரியதிருமொழி, ௧௧-ப, அ-தி, மாற்றமுளவின் ப்ரவேசம். ௨௦௦௯

வது ஆடுவதாங்கோள். விரோதிபோக்குகையில் பணியில்லை. அது தன்னடையேபோம். மேலுள்ளது உங்களுக்குஹர்ஷமே.

பகவத்விஷயத்தில் அந்வயியாதாருடைய கரணங்கள், அவர்கள் அவற்றைத் தங்களுக்கு உறுப்பென்று நினைத்தார்களேயாகிலும், அவை அவர்களுக்கு அடைத்தவையல்லவென்றும், பகவத் ப்ராவண்யமில்லாதார் முதலிலே சேதநல்லரென்றும் சொன்னார் கீழ்த்திருமொழியில்; இவர்தாம் பிறர் குறையறிந்து பரிஹரிப் பாராய் நின்றார்; நாம் நின்றநிலை ஏதென்று ஆராய்வோம். இவர்தாம் தம் குறைகிடக்கப் பிறர்குறை பரிஹரிக்கப் பார்க்கிறது- தான் குறைவற்றாராக நினைத்திருந்தோ? அன்றிக்கே தம்முடையகற்பா குணப்ராசுர்யத்தாலேயோ? தயாவான்களாயிருப்பார் தந்தாம் குறைகிடக்கச்செய்தேயும், பிறர்குறையைப் பரிஹரிக்கப்பார்ப்பார்களிறே. பெருமாள் பிராட்டியைப்பிரிந்து தமொறிக்கண்ணஞ்சுழலை

கெல்லாம் தொகுத்தபாவம் (விரோதியித்யாதி). இப்ப்ரபந்தாது ஸந்தாந்மாத ரத்தாலே பிராட்டியும்அவனும் உகந்து உங்களைக்கடாக்கித்தால் உங்களுக்குப் புருஷர்த்தம்ஸித்திக்குமென்றுபரமார்த்தத்தைஉபதேசித்தாரென்றுகருத்து

அடியிலே “குடந்தையெதொழுது” என்று ஆராவமுதைப் பருகினவராகையாலே, திருப்பிரிதிதொடங்கி உகந்தருளின நிலங்களில் ப்ரவணரானவர் * தூவிரியமலருழக்கியிலே தூதுவிட்டும், * ஏழையேதலனில் தாமேமுன்னிலையாகத்தமக்கு இவ்விபூதியிலிருப்பு அரிதாயருளவேணுமென்று சரணம்புக, அடியில் ஆராவமுதைப்பருகினவராகையாலே இவரை இன்னமும் உகந்தருளின நிலங்களை அதுபவிப்பிப்போமென்று ஸங்கல்பித்து அதிலே மூட்ட * ஒருநல்சுற்றத்தளவும் பரிபூர்ணமாக வதுபவித்து, அதுக்குமுடியான ராமக்ருஷ்ணத்யவதாரங்களையும்அதுபவித்து, தத(௩) லாபத்தாலேநொந்துமீண்டுதிருவாலியெய்ம்பெருமானடிமேல் “போதணியப்பெற்றோம்” என்று தேறி, ஸம்ஸாரிகளிருக்கும்படியே ஆராவமுதைப் பருகச்சொல்ல, அது செய்யாமையாலே நிந்திக்கிற ஆழ்வார்க்கண்ட ஸர்வேஸ்வரன், “இவ்வாழ்வாருக்கு இவ்விபூதியில் கால்பாவி ஏழையே தலனாகத் தீர்ந்ததோ?” என்று விசாரிக்கக்கோலி, ஸம்ஸாரமண்டலத்தில் இவரிருப்பைஅறிவிப்பித்தானென்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, கீழ்த்திருமொழியோம்இதுக்குஸங்கதியருளுகிறார் (பகவத்விஷயத்திலித்யாதி). (கரணங்கள்) என்றவந்தரம் “யாவைசிலவுண்டு” என்று சேஷம்,

உ௦௦௨ பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, மாற்றமுளவின்ப்ரவேசம்.

யிட்டு வாராநிற்கச்செய்தேயும் மஹாராஜரிழவைக்கண்டபின்பு அவற்றைமறந்து அத்தைப் பரிஹரிக்கப் பார்த்தாரிறே.

“இவைகிடக்க, இவர்தாம்நின்ற நிலையை இவர்க்கறிவிப்போம். ஸம்ஸாரத்தினுடைய பொல்லாங்கையறிவித்தால் இதுவே அமையுமென்றறிந்தாராகில் இங்கேவைக்கிறோம். இதில் பொருந்தாதபடியானாராகில் அமர்ந்தநிலத்திலேகொடுபோகிறோம்” என்றுபார்த்து, “பிறரை இகழ்கிறநீர்தான்நின்றநிலையைப்பார்த்துக்காணீர்” என்ன; தம்மைப்பார்த்தார். ஜ்ஞாநலாபமுண்டேயாகிலும் அவன்உபேக்ஷித்தவன்று இவ்வருகே போகைக்குமுடலாய், அவன் ஆதரித்தபோது அவ்வருகே போகைக்குமுடலாம்படி பொதுவான நிலத்தில் தேஹஸம்ஸருஷ்டராயிருக்கிற விருப்பைக்கண்டார். குறைவற்றராயிருக்கிறவர்கள் கோடியிலேயுமாகப் பெற்றதில்லை; இக்குறை நெஞ்சில் படாதே போதுபோக்கியிருக்கிறவர்கள் கோடியிலேயுமாகப்பெற்றதில்லை.

இதுதான் தேஹமாயும் இந்தரியமாயும் போக்யமாயும் பந்தகமாய்த்தோற்றியிருந்தது. இதுதான் அஸத்கல்பமாம்படியிறே பிறந்தஜ்ஞாநம். அந்தஜ்ஞாநந்தான் ஆறியிருக்கைக்குஉடலன்றிக்கே, த்வரிக்கைக்கு உடலாயிருக்கும்மே. புற்றினருகே பழுதைகிடர்

(இதுவேஅமையுமென்றிருந்தாராகில்) என்றது-உகந்தருளின நிலத்தில் ப்ராவண்யத்தாலே, (க) “இங்கே திரிந்தேற்கிழுக்குற்றென்” இத்யாதிப்படியே தேறியிருந்தாராகிலென்கை. ஜ்ஞாநமுண்டானால் உம்முடலை-கைங்கர்யத்துக்குஉடலாக்கலாமே, இதுக்கஞ்சக்காரணமென்னென்னவருளுகிறார் (ஜ்ஞாநலாபமித்யாதி). பொதுவாகையாலே அச்சத்துக்கு முடலாமேயென்று திருவுள்ளம்.

“போதணியப்பெற்றோமே” என்றிருக்குமவருக்கு பந்தகமாகாதேயென்ன; ஆகிலும் இவ்வுடம்பொடுசெய்யும் கைங்கர்யம், அபி (தி) நிஷ்பத்யமான ஜ்ஞாநத்துக்குப் போருமோவென்கிறார் (இதுதானித்யாதி). அந்தஜ்ஞாநந்தானே பயஹேதுவாயிற்றென்கிறார் (அந்தவித்யாதி). எத்தனை சொன்னாலும் அவருக்கு ஸகலகாரணங்களும் பகவத்விஷய ப்ரவணமாய், பெறில் தரித்தல், இல்லையாகில் நசித்தலாயிருக்க, இவருக்கு அஞ்சகைக்கு நிமித்தமுண்டோவென்ன, (புற்றினருகேயித்யாதி). ஆனால் பயமதுவர்திப்பானேன்,

தாலும் “பாம்பு” என்றே பயம் அதுவர்த்திக்குமிறே. ஆகையால் இதுதான் அவஸ்யம்பரிஹரித்துக்கொள்ள வேண்டுவதொன்றாயிருக்கிறபடியும், தம்மால்பரிஹரித்துக்கொள்ள வேண்டாதபடியாயிருக்கிறபடியும், அவனையே கால்கட்டிப் பரிஹரித்துக்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறபடியையும் அதுஸந்தித்து, த்வததுபவவிரோதியானதேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தந்தருளவேணுமென்று திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம் புகுகிறார். .... *
மு.---மாற்றமுள வாகிலும் சொல்லுவன் மக்கள்

தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொ லென்றின்னம்
ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போலஞ்சுகின்றேன்
நாற்றச்சுவை யூரெனியாகிய நம்பி. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நாற்றம்	கந்தமென்ன	சொல்லுவன்	அதுக்குமேலே உத்த
சுவை	ரஸமென்ன		ரம் சொல்லுகிறே
ஊறு	ஸபர்சமென்ன		ன்;
ஒலி	ஸப்தமென்ன	மக்கள்	மதுஷ்யாச்சுருடைய
ஆகிய	ஆகிய இக்குணங்களா	தோற்றக்குழி	கர்பஸ்தர்நமாகிற பெ
	ய் நின்ற		ரும்பாழியிலே
நம்பி!	பூர்ணனே!	இன்னம்	இதுக்குமேலும்
(நான் உன்னைச்சிலகேட்டால்;)		தோற்றுவிப்பா	பிறப்பித்து ஸம்ஸரி
மாற்றம்உள	உணக்குச்சொல்லலாம்	ய்கொல்	க்கச்செய்வாயோ
	மறுமாற்றமுண்டு	என்று	வென்று நினைத்து
ஆகிலும்	நான்சொன்னவற்றுக்	ஆற்றங்கரை	ஆற்றங்கரையிலே
	கெல்லாம் நீ உத்த	வாழ்	வர்த்திக்கிற
	ரம் சொன்னாயேயா	மரம்போல்	வ்ருகூம்போலே
	கிலும்	அஞ்சுகின்றேன்	பயப்படாநின்றேன்.

(க)

வ்யா;—முதற்பாட்டு.(மாற்றமுள) “இவ்வாத்மவஸ்துவானது கௌஸ்துயாதிகளோபாதி நிர்தோஷமாய் உன்னாலே தரிக்கப்படுவ

(ச) “ஸ்வி ஸ்விஸ்துஷ்ஸ்-நபிபேதிருதஸ்ஸந” என்றன்றோ ப்ரபந்நர் இருப்பது.

*வழையேதலனிலே சரணம் புகுந்தாரே, அதுதானே அமையாதோவென்ன வருளுகிறார் (ஆகையாலித்யாதி). *

உ-998 பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, க-பா, மாற்றமுள்.

தொன்றாயிருக்க, இது அநாதிகாலம் ஸம்ஸரிக்கும்படி விட்டுவைத் தாய்நீ” என்றுப் பராப்தாபரப்தவிவேகம் பண்ணிச் சொன்னால், அது க்கு உனக்குச் சொல்லலாம் மறுமாற்றங்களுள். (மாற்றமுள்) அதுக்கு அர்த்தமில்லை. ஸம்பந்தத்திலே ஒருகண்ணழிவுண்டாகிவிடே ஒரு மறுமாற்றம் சொல்லிக் கடக்கவருக்கலாவது. உன்னோடுண்டான குடல் துடக்கு-போட்கனல்ல; உன்கண்வட்டத்தே ஸம்ஸரிக்கிற இத் தை இல்லையெய்வொண்ணுது. இதுக்கு நீ என்ன மறுமாற்றம் சொல் லுவது.

(உள்) “நீசேதநனாபின்புபேற்றுக்குடலாகநீயே அநுவர்த்தித்து வரவேண்டாவோ” என்று உனக்குச் சொல்லலாம்; “நாம், * ஆள் பார்த்துழிதருவானாய், எதிர்குழல்புக்குத் திரியாநிற்க, நீ ரே யன்றோ இவ்வளவாக மிதுக்குப்பண்ணினீர்” என்று சொல்லலாம்; “ஆவேனென்று இசைந்தவின்று வரநிற்கைக்குறுப்பாகவன்றோ நாம் முதலிலேசத்தியையும் ப்ரவ்ருத்தியையும் தந்துவிட்டது” என்று சொல்லலாம்; நீ ஒரு உத்தரம்தேடி சொல்லுங்காட்டில் நான் படு கிற க்லேசத்துக்குப் பரிஹாரமாயிற்றோ? நான் படுகிற க்லேசத்தை ப்பரிஹரித்துக் கொடுகின்றனன்றோ உத்தரம் சொல்லுவது. (ஆகிலும் சொல்லுவன்) நான் சொன்னவற்றுக்கெல்லாம் நீ உத்தரம் சொன்னா யேயாகிலும் அதுக்குமேலே உத்தரம் சொல்லுகிறேன்.

(ம க் க ள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய் கொலென்று) “நீ,

அநு.—முதற்பாட்டு, (மாற்றமுள்விய்யாதி) “அரங்கநகரப்பா” என்றபதத்தை உட்கொண்டு, அர்த்தமில்லை யென்னுமத்தை உபபாதிக்கிறார் (ஸம்பந்தத்திலித்யாதி). (போட்கனல்ல) க்ருத்ரிமனல்ல. அ ப் ப னு கையாலே அரங்கத்தில் நித்யமாக நிற்கை செய்யுமதில்லையென்ன வொண்ணுதேயென்று கருத்து. “தாமரைக்கண்ணு” என்றத்தை உட்கொண்டருளுகிறார் (உன்கண்ணித்யாதி).

மாற்றமுண்டு என்று சொல்லாதே “உள்” என்று பஹுவசநமாகச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (நீயித்யாதி). சொன்னதுக்கெல்லாம் ஒன்று சொன்னால் அதுக்குமேல் சொல்லும்படி உத்தரங்கள் அநேகமுண்டென்கையாலே, எனக்கத்தனை சொல்லப்போகாதென்று தோற்ற பஹுவசநப்ர யோகம் பண்ணினபடியென்று கருத்து.

நீர் சொல்லுமதுதான்வென்னும் ப்ரஸங்கத்திலே “மக்களித்யாதி” என்று விவகித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (நீயித்யாதி), “தோற்றுவிப்பாய்”

பெரியதீருமொழி, கக-ப, அ-தி, க-பா, மாற்றமுள. உரவே

சொன்ன வற்றுக்கு மறுமாற்றம்சொன்னுபாகிலும், பின்னையும்உன்னை வடிம்பிட்டுக்கேட்கவேணுமென்னும் நிர்பந்தமில்லாத மறுஷயர்களுடைய கர்ப்ப(XR)ஸ்தாநத்திலே என்னுடையகர்மானுருணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கிறாயோ” என்று. “ஸம்ஸரிக்கைக்குக்கர்மம்பண்ணுவானிவனிதே. அதுக்கிடாக ப்ரவர்த்திப்பிக்குமதன்றோ வேண்மெது. ஆனாலும் சரீரத்தோடேயிருக்கச் செய்தேயன்றோ உமக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்தது” என்ன; நெடுநாள் “ஃஃஃஃ, ஸுஃஃஃஃ- தேவோஹம், மறுஷயோஹம்” என்று அகன்றுபோந்ததும் இச்சரீரத்தோடேயன்றோ? இன்னம் கீழ்கழிந்தகாலம் அநாதி; மேலுள்ளகாலம் அநந்தம்; ஆனபின்பு ஸம்ஸரித்தகாலம் போராடோ? இது தண்ணிய தென்றும், அத்தைக்கழித்துத் தருவாய் ரீயென்றும்அறிந்தபின்பும் இந்த நோவுபடவேணுமோ?

ஆனாலும்“இத்தைக்கழித்துத்தருவோம் நாம்” என்னுமறிவைப் பிறப்பித்தோமே” என்ன; (ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போலஞ்சுகின்றேன்) ஆகில் ரீபிறப்பித்தஜ்ஞாநத்துக்குப்பலம்-இதுவோ? சைதந்யத்தால் கொள்ளும்கார்யம் பயஸ்த்தாநமென்கை. ஆறு பெருகித் தன்வேரையகழ்ந்து பொகடாநின்றால், பேரநிற்றல், பரிஹரித்துக் கொள்ளுதல், கூப்பிடுதல் செய்யவறியாதிதே. பயத்தில்வந்தால் சேதநனாகையும், பரிஹாரத்தில் வந்தால் அசித்ஸமனாகையுமாயிற்று இவனுக்கு ஸ்வரூபம்; பயமேயிதே இவனுக்குள்ளது. (க)“अक्ष-अक्ष”-ஆஹம்பிதோஸமி”(உ)“நன்னுமஞ்சுவன்”(ங)“सुख-सुख-मास-सुख” என்பான்வேறொருவனிதே. பரிஹரிக்கை-அஹம்என்கையிதே, “உன்னுடைய அஹம் புத்தியை நினைத்து அஞ்சினாயாகில் என்னுடைய அஹம் புத்தியைஅதுஸந்தித்து ஆறியிருக்கப்பாராய்” என்றானிதே.

என்று கேவலம் அவனைஅநாதரித்துச் சொல்லியிருக்கிறது. (கர்மானுருணமாக) என்று கூட்டுவொனென்னென்ன வருளுகிறார் (ஸம்ஸரிக்கைக்கித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (ஆனாலுமித்யாதி). “ஆற்றங்கரைவாழ்மரம்போல்” என்றத்ருஷ்டாந்தத்துக்கு பாவமருளுகிறார் (ஆமித்யாதி). அத்தைத்ருஷ்டாந்தமாக எவ்வாகாரத்திலே சொன்னாரென்னவருளுகிறார் (பயத்திலே யித்யாதி). (உன்னுடைய அஹம் புத்தியை) என்றதுக்கு “நான் என்பேற்றுக்கு யத்நம் பண்ணுக-எனக்குச்சேராதென்று நினைத்தஞ்சினாயாகில்” என்கருத்து.

(க) க-ஜிதந்தா-அ. (உ) தி-வாய்-அ-க-க. (ங) கீ-கஅ-கக.

(நாற்றச்சுவையித்யாதி) பயத்துக்குப் பரிஹாரமும், உத்பாத
கணும் நீயாயிருந்தாய். அதுக்கு பயஸ்த்தாநம்-ஆறு; உமக்கு பய
ஸ்த்தாநமேதென்ன; அதுக்கு ஆறு ஒன்று; என்னை அஞ்சாறு அசு
ழ்து பொகடுகிறது. உன் பச்சலின்னும் அசுற்றுக்கைக்குப் பரீகாம்
சப்தாதிகள். அததைப்பரிஹரிக்கும் நீபூர்ணனாயிருந்தாய். (க)
[சுசுசுயாநுரஜ்யோ । முமேவ்யுபகரஜீ - மமமாயாதூத்யயா
மாமேவயேப்பரபத்யந்தே] நான் பிணைத்த பிணை ஒருவராலும் அவி
ழ்க்கப்போகாது, என்னையே காட்சட்டி அவிட்குமன்று கழிக்கலா
மென்றாயிறே. பின்னை திருநறையூரையர் வார்த்தையைநினைப்பது.
மு — சீற்றமுள வாகிலும்செப்புவன் மக்கள்

தோற்றக்குழிதோற்று விப்பாய்கொ லென்றஞ்சி

காற்றத்திடைப்பட்ட கலவர்மனம்போல்

ஆற்றத்துளங்கா நிற்பனாழிவலவா.

(2)

பதம்	உரை.	பதம்	உரை.
ஆழி	திருவாழியாழ்வானை	அஞ்சி	பயப்பட்டு
வலவா	வலக்கையிலேந்தின	காற்றத்திடை	பெருங்காற்றிலே அக
	ஸர்வேஸ்வரனே!	ப்பட்ட	ப்பட்ட
சீற்றம்உள	ஈ சீறும்படியாக நான்	கலவர்	மரக்கலத்தினுள்ளே
	செய்தவை பல உ		இருப்பவர் களுடை
	ண்டு,		ய
ஆகிலும் செப்புடன்—;		மனம்போல்	நெஞ்சைப்போலே
மக்கள்தோற்றக் குழிதோற்றுவிப்பாய்		ஆற்ற	மிகவும்
கொல் என்று—;		துளங்காரிற்பன்	நடுங்காரிற்பன். (உ)

(பயத்துக்குப் பரிஹாரமும்) என்றது-“நம்பி” என்றத்தைப்பற்றி. (அஞ்சாறு) சப்தாதிசுளந்து -எனக்கு ஆறுகளாயிற்றென்று ப்ரக்ருதார்த்தம். அஞ்சம் ஆறும் என்றாரஸோக்தி. விஷயங்குளந்தும், தத்த்ராஹுகங்களாறும். கர்மேந்த்ரியங்குளந்தும், ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களாறும், ஊறு - ஸ்பர்ஸம். ரூபத்தைச் சொல்லாவிட்டது - பயத்தாலே கண்ணாஞ்சுழலையிட்டமை தோற்றுக்கென்று திருவுள்ளம். ... .. (க)

ஆந்.—இரண்டாம்பாட்டு. (தேற்றித்தயாதி) நாம்ஸஹஜஸௌஹார்த்தத்
தை யுடையனியிருக்க, தாமே அநாதிகாலம்“ஜூம் - த்வம்மே”என்றால்,

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (சேற்றமுள) திருவுள்ளத்துக்குச் சேறவேண்டுவன குவாலைச் செய்துவைத்து, அவையொன்றையும் பாராதே அதுகூலரைப்போலே திருமுன்பேநின்று சிலவார்த்தை சொல்லப்படுக்கவாதே “கேட்டருளுகிறதேவர்ஸ்வஜ்ஞராகையாலே அப்போது அவற்றைச் செய்து இப்போது இவற்றைச் சொல்லா நின்றாநிவன்; என் செய்தாளுன” என்று திருவுள்ளத்துக்குச் சேறவேண்டுவன குவா லுள.

(க) [ஷீஸுஸூதீவசுஸீஸீஸீஸீ - ஏகோஹமஸ்மீதிசமந்யஸே த்வம்] கெடுவாய்! ஜீவபரர்கள் இருவருண்டென்கிற ப்ரமாணப்ர ஸித்தியையும் கேட்டறியாயோ? நீ தான் ராஜாவாய் ப்ராமாணிகர் ஸேவிக்கவே தாவிருந்து போந்தது. [ஸக்யபூதீஸீ - நஹ்ருச்சயம்] அப்போதொன்றைச் சொல்லி இப்போதொன்றைச் செய்கிற உன் னுடைய நினைவுக்கு வாய்த்தலையாயிருக்கிற அவனை யொன்றும் புத்திப்பண்ணிற்றிலையோ பாவி. [ஸுநீஸ்-முநிம்] அவன்றன்உன்னைப் போலே ஜ்ஞாநஸங்கோசமுடையானொருவனென் றிருந்தாயோ? [ஸுநீஸ் - புராணம்] ஒருகால் ஜ்ஞாநஸங்கோச முண்டாய் ஒருகால்விஸ்தருத்முமவனென்றிருந்தாயோ? (உ) “பழகியான்தா னேபணிமின்” என்னக்கடவதிறே. பரிக்கரவித்த சரீரம் தோறும்புதி யனாயிறே இவன் போருவது. முன்பு நின்றநிலை அறியான்; நடுநிற் கிற நிலையறியான்; மேல்போக்கடியுமறியான் இவன். முன்பு நின்ற ‘ஸுநீஸ்-அஹம்மே’ என்றுவசப்படாதே, இப்போதும் “இன்னும்தோற்றுவிப் பாய்கொல்” என்று நிரீக்க்ருணரைச் சொல்லுமாபோலேகையும் திருவாழியுமா யிருக்குமாதிக்யத்தையும்பாராதேஎன்சொன்னீரென்னுமிடம்தோன்ற, சீறிச் சிவந்தகண்ணனாய் நிற்க, அதுக்குமேலே பாவ (ஃ) ஜ்ஞராய், அத்தையும் அறமதித்துஅதுக்குமேலும் சொல்லத்தக்கத்தை அருளுகிறாரென்று ஸங்கதி.

சீழ்ப்பாட்டிலே “மாற்றமுளவாகிலும் சொல்லுவன்” என்றுபோர்ப் பொலிய உத்தரம் சொன்னவர்தாமே, “சேற்றமுள” என்று தன்பக்கவிலே குற்றமுண்டானதாக அங்கீகரிக்கிறதென்னென்ன; சகுந்தலையானவன் துஷ் யந்தனா இன்னதாசுச் சொன்னாப்போலே சொன்னரித்தனைபோக்கி, இழவா னது தம் கர்மமென்கிறதறியாரோ வென்றுபரிஹாரம்திருவுள்ளம்பற்றி, சகுந்தலையெடுத்த ஸ்ரீலோகத்துக்கு வ்யாகக்க்யாநம் பண்ணுகிறார் (ஏகோஹமி த்யாதி).

உருஅ பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, உ-பா, சீற்றமுள.

நிலையுமறிந்து, இவனுக்குஸாத்மிக்குமதுவுமறிந்து, மேல்போக்கடியுமறிவான் அவனிதே. வாதப்பர்க்ருதி, பித்தப்பர்க்ருதி, என்றறிந்து ஓரோசுடிக்காகப் பரிஹரித்துப்போரும் வைத்யர்களைப்போலே. முன்புதான் அசித்தகல்பனாய்க்கிடக்கும்; பின்புதான் “சார்பீர்” என்ன க்கதறாநிற்கும்இவன். முன்புத்தைநிலையறிவாநொருவன்பலாதுபவம் பண்ணுவீக்குமத்தனையிதே. [ஐஃரீஷ - யோவேதீதா] இத்யாதி முன்பு சொன்னவார்த்தையையும் இப்போதுசெய்கிற செயலையும் உள்ளபடியறிவான் யாவநொருவன், அவ் வீஸ்வரன்முன்பே யிருந்து அமணக்கூத்தடியாதே கொள்ளாய்.

திருவுள்ளத்துக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி பர ஹி ம்ஸை களைப் பண்ணுவது; தேவரீர் இவைகல்வழி போகவேணுமென்று ஹிதம்பார்த்து வைத்தால் அவ்வழிபோகாதொழிவது; சரீர பரிக்காஹம் பண்ணி நிற்கையாலே அதுக்கடியான அவித்யாதி களுக் கு வஸ்யனாவது; சப்தாதிகளிலே ஆபிமுகக்கயம் பண்ணி உன்பக்கவிலே வைமுகக்கயம் பண்ணுவது; உன் திறத்திலேபொறுக்க வொண்ணாதவற்றைச் செய்வது; உன்னடியார்விஷயத்தில் பொறுக்க வொண்ணாதவற்றைச் செய்வது; இரண்டிடத்திலும் நிர் நிபந்தமாகச் செய்யுமவை; இவ்வழியாலே அநேகமிதே- தேவருக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதவை. பகவதபசாரமாவது - ஈஸ்வரசேஷமான ஆத்மவஸ்துவை, என்னதென்றிருக்கை. அவனுடைய அதுக்ரஹஜ்ம்த்தை கர்மநிபந்தஹஜ்ம்த்தோடு ஸமா ரமாக புத்திபண்ணுகை. அவன் தன்சுருபையாலே இவன் கோலி த்றொன்றைத் திருமேனியாகப்பரிக்காஹித்தால், அத்தை இதரஸஜா தியமாக ப்ரதிபத்திபண்ணுதல்செய்கை. பாகவதாபசாரமாகிறது. அர்த்தகாமநிபந்தமாக பாகவதர்களோடேபொறுமை கொண்டா டுகை. அஸஹ்யாபசாரமாகிறது - இவை இரண்டு விஷயத்திலும் ப்ரயோஜநநிபேக்ஷமாகச்செய்கை. இப்படியால்தேவர்திருவுள்ளத் துக்குச் சீறவேண்டுமெனருவாலுள.

(ஆகிலும் செப்புவன்) சீறுகைக்கு வேண்டுமெனையில்லாமை சொல்லுகிறேனல்லேன். ஆகில்பின்னை சொல்லுகிறதென்னென்ன;

“உள” என்கிற பஹுவசநத்தாலே, சீற்றங்களும் பலவாக வேண்டுகையா லே அவை, அவற்றுக்குப் பண்ணப்பட்ட அபராத பாஹுஸ்யத்தாலே யாகை யாலே அவற்றையெல்லாம் உபந்யஸிக்கிறார் (திருவுள்ளத்துக்கிட்யாதி).

பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, ஈ-பா தூங்கார்பிறவிக்கள். ௨௦௦௯

புறம்புபுகலில்லாமையாலே (க) “ ச்ஃஃஃஃஃஃஃஃ - தமேவசரணம்
கதஃ” என்னுமாபோலே சொல்லுகிறேன். (மக்களித்யாதி) உனக்குச்
சீறவேண்டுமபடியான செயலுக்கடியான கர்மாதுகுணமாக நான்
போக, நீ அதுக்கு அதுமதிதாநத்தைப்பண்ணி உதாஸீநரைப்
போலே யிருக்கிறாயோ என்றஞ்சி. தன்னுல்வந்ததுக்கும் அவனால்
வந்ததுக்கும் அவனை இன்னதாகலாம்படியிறே ப்ராப்தியிருப்பது.
ப்ரஜைகிணற்றிலேவிழாநின்றால், வாங்காததாயைத்தானேதள்ளினு
ளென்னக்கடவதிறே. இதுஉன்னை அகன்றுநோவுபடவேண்டுகிறது.
நீ கைவிடுகையன்றோ என்னலாயிருக்குமிறே. “ ஸம்ஸாரிகளான
மதுஷ்யர்க்கர்கர்மாதுகுணமாக ஸம்ஸரிக்கும்கர்ப்ப ஸ்த்தாநத்திலே
ப்ரவேசிப்பிக்கிறாயோ ” என்றஞ்சி.

(காற்றத்தித்யாதி) பெருங்காற்றிலே அகப்பட்டமரக்கலத்து
க்குள்ளே அகப்பட்ட சேதநருடைய கொஞ்சுபோலே. பயப்படுகை
க்கு மேற்பட பரிஹாரத்தில்அவையிலிலையிறே அதுக்குட்பட்டமது
ஷ்யரெல்லாருக்கு முள்ளபயம் இவரொருவருக்கு முண்டாயிருக்
கிறது. மிகவும் நடுங்காநிற்பன், சரீர வியோகமாத்ரத்திலே
இவர்களுக்கு. ஆனாலின்னை நம்மைச்செய்யச்சொல்லுகிறதேதுக்
கென்ன; (ஆழிவலவர) உன்கையில் திருவாழிக்கும் எனதுஉன் நடுக்
கத்துக்கும் சேர்த்திச்சொல்லிப்போ. உனக்கு அசக்தியுண்டென்று
சொன்னாயாதல், என் நடுக்கத்தைப் பரிஹரித்தல்செய். (௨)

மூ;—தூங்கார் பிறவிக்க ளின்னம் புகப்பெய்து

வாங்காயென்று சிந்தித்து நானதற்கஞ்சிப்

பாம்போ டொருகூரையிலே பயின்றாப்போல்

தாங்காதுள்ளம் தள்ளு மென்தாமரைக்கண்ணை. (௩)

குற்றம்தம்மேலே யிருக்கச்செய்தே, எதிர்த்தலையை வெறுத்துக்கொண்
டு காலிலே விழுக்கைக்கு மூலமென்னென்ன (தன்னுலித்யாதி). வாக்கார்த்
தம் (ஸம்ஸாரிகளானவித்யாதி).

(பின்னை) என்றவநந்தரம் “ ஆத்மநாசத்துக்கஞ்சு மிவருக்குச் சொல்ல
வேண்டாவிதே” என்றுகூட்டுவது. ... .. (௨)

(க) ரா-ஸ-௦ ௩௮-௩௩.

உலகப் பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, ந-பா, தூங்கார்பிறவிக்கள்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
என்	எனக்கு ஸ்வாமியான	அதற்கு	அந்தஸம்ஸாரத்துக்கு
தாமரைக்	தாமரைபோன்ற திரு	அஞ்சி	பயப்பட்டு
கண்ணு	க்கண்களையுடைய	பாம்போடு	ஸர்ப்பத்தோடே
	ஸர்வேஸ்வரனே!	ஒருகூரையிலே	ஒருகூரைவீட்டிலே
இன்னம்	இனிமேலும்	பயின்றாற்போ	வஸித்தாற்போலே
தூங்குஆர்	தமஃபரசுரமான	ல்	
பிறவிக்கள்	ஜந்மங்களிலே	உள்ளம்	என்மநஸ்ஸானது
புகப்பெய்து	புகச்செய்து	தாங்காது	தரித்துநிற்கமாட்டா
வாங்காய் என்	மீட்கமாட்டாயென்று	மல்	
று		தள்ளும்	தடுமாறாநின்றது.
நான்சிந்தித்து நான் நினைத்து			(ந)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (தூங்கார்பிறவிக்கள்) அசைவு மிக்க ஜந்மமென்னுதல். தமஃபரசுரமான ஜந்மமென்னுதல். (இன்னம் புகப்பெய்து) இதுக்குமுன்பு பட்டது போராடோ? (வாங்காயென்று) மீட்கைக்குத்தாமும்கூட்டென்னுமிடத்துக்குப் பாசுர மிட்டுச் சொல்லுகிறிலர். (சிந்தித்து நானதற்கஞ்சி) பரிஹாரத்தில் வந்தால் தம்மை அசித்ஸமராக நினைத்தாரேயாகிலும், சேதநரான வாசிக்கு பயம்அதுவர்த்திக்கையும் தவிராதே.

(பாம்போடு) அவையொழியில் நாட்டார் பிழையாதபடியிருக்கிறவை, இவர்க்கிருக்கிற படியாயிற்று இது. வெய்யிலிலே நொந்தவன் ஆடுகிற ஸர்ப்பத்தின் நிழலிலே போய் ஒதுங்கி, அது அள்ளிக்கொள்ளு மென்றறியாதே ஸுகிக்கப்பார்க்குமா போலே யிருப்பதொன்றிறே. அது அள்ளிக்கொண்டது அப்போதேயிறே.

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (தூங்காரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “இவ்வாழ் வார்தம்மிடத்திலே குற்றங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு நம்மையும் இன்னதா னார்; இதுக்கடி ஸம்பந்தத்திலுறைப்பிறே” என்று செவ்வரியோடிக் கண்டகண்ணையிருந்து, “ஆழ்வீர்! நீர் உம்மிடத்தில் குற்றங்களையுண்டென்றும் சொல்லி, நம்மை இன்னதாகிறதென்? நாம்செய்தபடி செய்கிறோமென்றறியிரும்” என்றுசொல்ல; என்னுள்ளம்நின் தவாநில்லாதே; என்செய்கெனென்ற ரென்று ஸங்கதி.

தூங்குதல் - அசைவும், உறங்குதலுமாக வருளுகிறார் (அசைவியத்யாதி). (அவை)-விஷயங்கள். (அப்போதேயிறே) என்றது-மயர்வறமதிநலமருளு

பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, ஈ-பா, தூங்கார்பிறவீக்கள், ௨௦௧௧

(ஒரு கூரையிலே) கண்ட தடைய அதிசங்காஹேதுவாயிற்று, (தாங்காதுள்ளம் தள்ளும்) தரியாதே ஹ்ருதயமானது தடுமாறு நின்றது. அதுக்கு நான் செய்யவேண்டுமெதென்னென்ன; (என் தாமரைக்கண்ணு) (க) “उज्ज्वल-ஆஜகாம” என்று லங்கையில்பொருந்தாதேபோந்தவன்தானே, பெருமாள்தானவாதே, (௨) “विप्लव-விபிஷணவிதேயம்ஹி” என்னலாம்படி அங்கே பொருந்தினாறிதே. அப்படி நீயே உன் திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கப்பெறில், நான் இது தன்னிலேயும் இருக்கவல்லேன். ஸ்வஸம் பந்தத்தாலே பார்த்தவன்றேஇவ்விடம் த்யாஜ்யமாவது. அவன் ஸம்பந்தத்தையிட்டுப் பார்த்தபோது, இதுதானும் உத்தேச்யமாயிருக்குமிதே.

“இதில் அரைகூணம் பொருந்தாதபடியாயிருக்கிறஇவர்பாசரத்துக்கும், இதொழியச் செல்லாதபடியாயிருக்கிற நம்பாசுரத்துக்கும் வாசியறியாதானொருவன் ஸரணயனைப்பெறில், நமக்கு அப்பேறு பெறலாவது’ என்றருளிச் செய்யாததாமே, அநந்தரம் (ஈ) “मित्र-மித்ரபாவேந ஸம்பரப்தம்” என்கிறபடியே ‘இத்தலையிலுள்ளது போட்கனாலும் நான் அவனைவிடேன்” என்றருளிச்செய்தபடியாலே, நமக்குப்பெறுகைக்குத் தட்டில்லை” என்றருளிச்செய்தருளிஞர் நஞ்சியர். இது-மெய்யாதல், இல்லையாகில் பரிஹாரமின்றிக்கேபோதல் செய்யுமத்தனை. இதுபொய்யாகிலும் நமக்கு அஞ்சவேண்டாம்; இத்தால் பொய்யாகாதென்றபடி. இது பொய்யாகில்நரகாத்யநுபவங்களைச்சொல்லுகிறவையோமெய்யாகப்புகுகிறது. .... (ஈ)

வதற்கு முன்பிதே என்கை. “உள்ளம்தள்ளுமென் தாமரைக்கண்ணு” என்கையாலே-உள்ளம் தள்ளாதபடி கடாக்ஷிக்கவேணுமென்று விவக்ஷித்து, இங்கிருக்க இவன்கடாக்ஷத்தாலே நெஞ்சுபொருமோவென்ன; த்ருஷ்டாந்தார்தரம். தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஆஜகாமேத்யாதி).

“பாம்போடொருகூரையிலே பயின்றாப்போலேஉள்ளம் தள்ளும்” என்று ஸஹ்ருதயமாக ஆழ்வார் அதுஸந்திக்க, இப்பாசரத்தை அந்தபாவவ்ருத்தியில்லாதாரும்அதுஸந்தித்தால்அப்பேறுண்டோ“என்றும், வினையாயினசாரகில்லாயே” என்கிறாரிதே; இதுகூடுமோவென்றும்சங்கையைஸம்வாதமுகேநபரிஹரிக்கிறார் (இதில்த்யாதி). ... (ஈ)

(க) ரா-யு-கள-க.

(௨) ரா

(ஈ) ரா-யு-கஅ-ஈ.

உருவாப்பிற்றவர்கள். உருவாப்பிற்றவர்கள். உருவாப்பிற்றவர்கள்.

மூ;—உருவாப்பிற்றவர்க்க னின்னம் புகப்பெய்து
திரிவாயென்று சிந்தித்தி யென்றதற்கஞ்சி
இருபாடெரி கொள்ளியினுள் ளெறும்பேபோல்
உருகாநிற்கு மென்னுள்ள முழிமுதல்வா. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஊழிமுதல்வா ப்ரளயகாலத்திலும்	அதற்குஅஞ்சி—;	இருபாடு	இரண்டுபக்கத்திலும்
ரக்ஷகனாய்நின்றவனே!	எரி	நெருப்புப்பற்றி யெரி	யாநிற்கிற
உருஆர் நாநாருபமான	கொள்ளியின்	கொள்ளிக்கட்டையி	ன்
பிறவிக்கள் ஜம்மங்களிலே	உள்	உள்ளே அகப்பட்ட	
இன்னம் இனிமேலும்	எறும்பேபோல்	எறும்புபோலே	
புகப்பெய்து ப்ரவேசிப்பித்து	என்உள்ளம்	என்மநஸ்ஸானது	
திரிவாய் என் “நீ இப்படியே சுற்றிச்	உருகாநிற்கும்	உருகிக்களையாநின்ற	
து சுழலக்கடவை” எ	து.	(ச)	
ன்று			
சிந்தித்தி என் (என்விய்யத்திலே)			
று நினைத்திருக்கிறாய்			
என்று			

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு.(உருவாப்பிற்றவர்கள்)(ச)“நாஸ்தோவித்யதே” இத்தயாதி. அநேகநாமமாய் ஒருபடிப்பட்டிரா

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (உருவாரித்தயாதி)“தாமரைக்கண்ணு” என்று நீர் இப்போது கடாக்கிக்கச் சொல்லுகிறதென்? அடியிலே நம்கடாக்கம் பெற்றா லீதே ‘நீர்’ பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாப்போலே தாங்காதுள்ளம்’ என்றஞ்சுகிறீர்; இப்படி அஞ்சினுரைக்கிட்டவஞ்சுங்காணும் விஷயங்களும்” என்ன; “நீ, அஞ்சினவென்னை அச்சத்துக்குடலானநிலத்திலேதானேவைத் திருக்கையாலே, ஊழி முதல்வனுன் நீ ஸ்வதந்த்ரனென்று நினைத்தாயோ” என்று உருகுமென் நெஞ்சென்றருளுகிறுரென்று ஸங்கதி.

“இந்தச்சீரம்-ஸத்திரமல்லாமையாலே, சீரந்தரம் வந்தால்இப்போது அஞ்சினவர்க்கு ப்ரச்சுதிவருமே; அப்போது பழையபடியேயாய் விடுமே” என்றுஉருகுமென்றுகருத்து. “பிறவிக்கள்” என்னவமைந்திருக்க, “உருவார்” என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (நாஸ்தி என்று தொடங்கி, போருமிதே என்னுமளவும்). “உரு” என்று சீரமாய், ஆர்தல்-மிகுதியாய் சீரமேயிக்கு ஆத்மாவை சிறுக்கும்படியான ஜம்மாகையாலே தேஹாத்மாபி

பெரியதிருமொழி, சுசு-ப, அ-தி, ச-பா, உருவார்பிறவிக்கள். ௨௦௧௩

மையாலே, அஸத்தானவிது விராஸயோகியாயிருக்கும். ஏசுருபமாயிருக்கையாலே, ஆத்மவஸ்துவானது அவிநாஸியாயிருக்கும். இப்படி இரண்டுக்கும் தத்வதர்ஸிகளாயிருக்குமவர்களாலே நிர்ணயம் காணப்பட்டது. 'निरावस्थित्युत्थास्यति - நிருபணஸ்யநிர்ணயாந்தத்வாத்நிர்ணயாந்தோத்ருஷ்டி'. ஆத்மவஸ்துவானது- அஹம்புத்திபோத்யமாய், ப்ரத்பக்வஸ்துவாயிருப்பதோன்றாய், தேஹமாகிறது-க(ஸ)டாதிக்களைப்போலே இதப்புத்தி போத்யமாய், பராகர்த்தமாய், அநாத்மாவாய், ஆத்மாவோடு அதிதூரமாயிருக்க,இத்தேஹத்தில் அஹம்புத்திபண்ணலம்படிபொருத்திப் போந்த ஜம்மங்களிலே, தேஹத்திலே அஹம்புத்திபண்ணிப்போருகையாலே, அதுவே விஸ்த்ருதமாய் ஆத்மவஸ்துதேயந்தபோருமிதே. தேஹாத்மாபிமாந ஜநகமாயிருக்கிற ஜம்மங்களிலே இன்னமும் என்னுடைய கர்மாறுகுணமாக ப்ரவேசிப்பித்து.

(திரிவாயென்று) “தி ற ந் து கி ட ந் த வாசல்தோறும் துழைந்துதிரியும் பதார்த்தம்போலே, தேவாதி சரீரங்கள் தோறும் புக்கு, ‘देवैःसुखैः, सुखैःसुखैः-தேவோஹம், மதுஷ்யோஹம்’ என்று இங்ஙனே க்லேசப்பட்டுத் திரிவாயென்று நீ நினைத்திருக்கிறாயோ?” என்று அஞ்சாநின்றேன். (சிந்தித்தியென்றதற்கஞ்சி) உனக்குசிந்தாமாத்ரம்; என்னுடைய க்லேசத்துக்கு அவதியில்லை. நானேகர்மங்களைப்பண்ணிவைப்பனே? பின்பு அவைதானேகொண்டுநடத்துமே. அதுமதிதாநத்தைப் பண்ணியிருக்குமத்தனையிதே உனக்குவேண்டிவது. (இருபாடெரிகொள்ளியினுள்ளெழும்பேபோல்) இரண்டு தலையும் நெருப்புப்பற்றி எரியாநித்க, நடுவே அகப்பட்டு நோவுபடுகிற சுஷுத்ரபதார்த்தம்போலேயாயிற்று, ஜம்மமரணங்களிரண்டுக்கும் நடுவே அகப்பட்டு நோவுபடுகிறபடி. அவ்வருகு போர்க்கின

மாநஜநகமென்று பலிக்கையாலே, இந்ததேஹாத்மாபிமாநம் ப்ரமமென்கைக்கு ப்ரமாமோபந்யாஸ பூர்வகமாக வரக்காட்டி உபபாதித்தாராயிற்று. வாக்யார்த்தமருளுகிரார் (தேஹாத்மேத்யாதி).

“உருகாரிற்கும்” என்றத்தைக்கடாஷித்து, “சிந்தித்தி” என்றதுக்குக்கருத்தருளுகிரார்(உனக்கித்யாதி). “திரிவாய்” என்றத்தைக்கடாஷித்து “உரு” என்றதுக்கு பாவமருளுகிரார் (நானித்யாதி). (சுஷுத்ரபதார்த்தம்) என்றது

உரசு பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, தி-பா, கொள்ளக்குறையா.

றிக்கே இவ்வருகு பொறுக்கமாட்டாதே படுகிறபாடு, கொள்ளியினுள்ளெனும் பென்னவுமாம். (உருகாநிற்குமென்னுள்ளம்) க்லேசத்துக்கு ஓரவஸாதமுண்டாகிலிறே ஓரளவிலேஉருகிவலிப்பது. அதுக்குநாப் பின்னைச்செய்வதென்னென்ன; (ஊழிமுதல்வா) ப்ரளயத்திலே அகப்பட்டு அழிந்துபோகப்புக்கதையெடுத்து ரகழித்தவனன்றோ நீ. மூ.—கொள்ளக்குறையாத விடும்பைக்குழியில்

தள்ளிப்புகப்பெய்தி கொலென்றதற்கஞ்சி

வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்போலே

உள்ளம்துளங்காநிற்ப னூழிமுதல்வா.

(ரு)

பதம்.

உரை.

ஊழிமுதல்வா!

கொள்ள அநுபவித்தாலும்
குறையாத நசியாத
இடும்பைக்குழி கர்ப்பஸ்தாந்திலே
யில்

தள்ளி தள்ளி
புகப்பெய்தி (மேன்மேலும்) ப்ரவே
கொல் சிப்பிக்கப்போகிறாய்;

பதம்.

உரை.

என்று அதற்குஅஞ்சி;—

வெள்ளத்திடை மஹாப்ரவாஹத்திலக
ப்பட்ட ப்பட்ட
நரிஇனம்போ நரிக்கூட்டம்போலே
லே

உள்ளம் என்னுடையஹ்ருதயம்
துளங்காநிற்ப தமொறும்படி இராரின்
ன் மேன். (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கொள்ளக்குறையாத) க்லேசப்படவுமாயிற்றிறே; அநுபவவிநாய்மமாகப்பெற்றதாகில்காலமெல்லாம் அநுபவியாரின்றாலும்முதலில் குறையாதபடி யிருக்கிறக்லேசத்தைவினை “பண்ணெறும்பு” என்றபாடத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி பாடாந்தரத்தைக்காட்டுகிறார் (கொள்ளியினுள்ளித்யாதி). (அதுக்கு) நீர் இப்படி அதி சங்கை பண்ணுமதுக்கு. ... .. (ச)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (கொள்ளவித்யாதி) “நீ குளிரநோக்கப் பெறில், நான் இதுதரிலும் இருக்கவல்லேனென்று சொன்னீர்; நல்லதென்றிருந்தால் அதிசங்கைபண்ணி, ப்ரளயத்தில் நின்றும் எடுத்தாப்போலே எடுக்கவேணுமென்கிறீர்; இப்படி நீரிரண்டுபடியும் சொன்னால் நான்செய்வதென்” என்று கேட்க, மீளவும் தன்னை ஸம்ஸாரப்ரளயம்கொள்ளாதபடியே பண்ணவேணுமென்று நிர்ணயம் தோற்றச்சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

“இடும்பை” என்றதினர்த்தம்-(க்லேசத்தை) என்றது. “குழியில்புகப்பெய்திகொல்” என்னவோ அமைந்திருக்க “தள்ளி” என்றுவிசேஷித்தத்தாலே

ப்பதான கர்ப்பஸ்த்தாந்திலே. (தள்ளி) எல்லாவற்றுக்கும்அவனை இன்னதாசலாம்படியிறே ஸம்பந்தமிருப்பது. தான் இடறி, தாய் முதுகில்குத்தும் ப்ரஜையைப்போலே; அத்தலையாலே வந்ததுக்கு அவனை இன்னதாமோபாதி, இத்தலையாலே வந்ததுக்கும் அவனை இன்னதாசலாம்படியிறே ப்ராப்தி இருப்பது. கிணற்றிலேவிழுகிற ப்ரஜையைவாங்காததாயைத்தானேதள்ளினான்” என்னக்கடவதிறே. அடியிலே நீ பரிஹரியாமையன்றோ இது அகலவேண்டிற்று.

உதங்கன் “துர்யோதநாதிகள் பட்டுக் கிடக்கிறபடியைக்கண்டு, பிள்ளை பக்கலிலேவந்து, சீற்றத்தாலே சிவந்தகண்களும்தானுமாய், ‘ஸர்வஸாதாரணனாயிருக்கிறநீ ஒருதலையிலே பக்ஷபதித்துஇவர்களை அழியச்செய்தாயே’ என்ன; ‘நானும் இரண்டுதலையும்பொருந்தவிடலாமோவென்று ஆவுதெல்லாம் பார்த்தேன்; அவர்கள் ஒருகோல்குத்துநிலமும்கொடோம்,என்றபின்புகாண்நான் அழியச்செய்தது” என்ன; ‘அவர்கள் இசையும்படியாகவும் நீயேபண்ணாவிட்டதென்?’” என்றானிறே. (புகப்பெய்தி கொலென்றதற்கஞ்சி) நெருப்பிலே அகப்பட்டு எரிகிறவனை, திரிய அதுக்குள்ளே தள்ளி ஒன்றையிட்டு அமுக்குவாரைப்போலே, (வெள்ள) வெள்ளத்துக்குள்ளே அகப்பட்டு நோவுபடுகிற கோமாயுகணம்போலே. அவையெல்லாவற்றுக்கு முள்ள பயமுண்டாயிற்று இவரொருவர்க்குமே. (ஊழிமுதல்வா) நீ பரிஹரித்த ப்ரளயாபத்தினளவல்ல நானோவுபடுகிற ஸம்ஸார ப்ரளயம்; அங்கொருவர் அபேக்ஷியாதிருக்கப்பரிஹரித்தாய்; இங்கு நான் அபேக்ஷிக்கவேண்டுகிறதேஹதுவென்? (௫)

மூ.—படைநின்ற பைந்தாமரையோ டணி நீலம்

மடைநின்றலரும் வயலாஸீமணாள

இடையனெறிந்த மரமேயொத்திராமே

அடையவருளா யெனக் குன்றனருளே.

(சு)

நிர்தயர்செய்யும் செயலாய்த்தோற்றுமே? இப்படி அருளிச்செய்யப்போமோ? எடுக்கிறினைத்தவனை“தள்ளினாய்” என்றால், எடாமைக்கு உறுப்பாய்விடாதோ வென்னவருளுகிறார் (எல்லாவற்றுக்குமித்யாதி-வேண்டிற்றென்னுமளவும்).

இன்னதாகைக்கு லௌகிக த்ருஷ்டாந்தம்காட்டி,இதிஹாஸஸித்தமான தொருத்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார் (உதங்கனித்யாதி). (பிள்ளை)வெண்ணெய்க்காடும் பிள்ளை. ... .. (௫)

உககசு பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி சு-பா, படைநின்ற.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
படை	கலப்பைக்கும்அருதே கிடக்கும் நிலத்தி லே	மனாளா	நிர்வாஹகனை ஸர் வேஸ்வரனே!
நின்ற	தப்பி நின்ற	இடையன்	இடையனானவன் (ஆடுமாடுமுதலியவ ற்றுக்காக)
பைந்தாமரை	தாமரை மலரோடே யோடு	எறிந்த	கத்தியையிட்டு வெட் டிச் சாய்த்த
அணி	தர்ஸநீயமான	மரமே ஒத்து	மரமானது ஓரிடம்
நீலம்	நீலோத்பலங்களான வை (பறித்துப் பொகடப்பட்டு)	இராமே	பச்சையாய் ஓரிடம் உலர்ந்துகிடக்குமா போலேயிராமல்
மடை	நீர்பாயும் மடைகளிலே	அடைய	நான் உன்னை அடை யும்படி
நின்று அலரும்	நின்றலரும்படியான	எனக்கு	உன்மன்அருளே அருளாய்.
வயல்	வயல்களையுடைய		(சு)
ஆலி	திருவாலிக்கு		

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு; (படைநின்ற) இப்பாட்டியலருளிச்செய்யும்
போது இதுவே அமையுமென்னும்படி அருளிச்செய்தருள்வர்;
இரண்டருகும் உழுது போகாநிற்க, நடுவுகலப்பைக்கு அருதே
கிடக்குமிடத்தை “படை” என்னக்கடவதினே. படையிலே தப்பிநின்ற
தாமரையும் நீலமும் களையாகப் பறித்துஎறட்டால், புகட்டமடை
யிலே கிடந்தலருமாயிற்று வயல். படையிலே தப்பிநின்ற விகஸித
மானதாமரையோடே தர்ஸநீயமானநீலமானதுபறித்துப்பொகட்டு
மடையிலே நின்றலரும்படியான வயலையுடைத்தான திருவாலி
யிலே ஸந்திவிதனானவனே?

அநு;—ஆறும்பாட்டு. (படையித்யாதி) கீழே ஸம்ஸாரப்ரளயம் கொள்
ளாதபடி பண்ணவேணுமென்று நிர்ணயித்துச் சொன்னவாறே, வயலாலி
மனாளன் ஆழ்வாரிடத்தில் சாபலத்தாலே “நாம் ஈசுட்டு நன்மாலகன்தூயன
வேந்தியிருக்கிற விண்ணுளார்க்கு விண்ணுளே வீற்றிருந்தோம்; வயலாலி
நாடனும், உம்முடைய நாட்டிலேயும் ‘போதணியப்பெற்றோமே’ என்று
ஹ்ருஷ்டராம்படி உமக்கு இஷ்டவிரியோகார்ஹராம்படி யிருந்தோம்; இப்படி
நாமிருக்க, நீர்நம்மைல்ட்டு தேசாந்தரம்போகைதருமோ?” என்ன; நீ அங்கன்
சொல்லவொண்ணாது. இங்கிருந்து விரோதியான உடம்போடே பண்ணும்
கைக்காயத்தால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, ஆர்த்திதோற்ற அருளிச்செய்ய
அதுவே அழகாயிருக்குமென்கை. தாத்தர்யமருளிச்செய்து, சப்தார்த்த
மருளிச்செய்க்ருர் (படையிலேயித்யாதி), ... (சு)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, எ-பா, வேம்பின்புழு. ௨௦கள

(இடையனியாதி) இதுவாயிற்று இவருடைய தசை. இடையரானவர்கள் ஆடுகள் மற்றையவற்றுக்குக் கையில் கத்தியை யிட்டு ஒடியெறிந்து சாய்த்துப் போவர்களாயிற்று மரங்களை; அவைஓரிடம்பச்சையாய், ஓரிடம் உலர்ந்து கிடக்கும்; அதுபோலே யாயிற்று ஜ்ஞாநலாபத்தால் வந்த தோரம்ஸமும் * அஸந்நேவ என்னலாம்படி சூழ்ந்து கொடுநிற்கிறிலையும். (அடையவருளாய்) நான் உன்னை அடையும்படியாக அருளவேணும். அம்மரத்தின்உலர்ந்தவம்சமும் தன்னிலே ஒன்றிப்பச்சையாம்படி பண்ணவேணும். அது பின்னை செய்யப்போமோ வென்னில்; வேர் பறிந்தவையும் புகட்டிடத்திதே செவ்விபெறும்படி பண்ணும் தேசத்திலையன்றோ நீ வர்த்திக்கிறது; முதல் பறிந்ததுக்குச் செவ்விபெறுத்தவல்ல உனக்கு உள்ளதுக்கொருபுகமைபண்ணத் தட்டென்?. (எனக்குள் மனருளே) தயநீயனா வெனக்கு கொள்வார்தேட்டமான உன்னருளை அருளவேணும். .... (சு)

மு.—வேம்பின்புழு வேம்பன்றியுண்ண தடியேன்

நான்பின்னு முன்சேவடியன்றி நயவேன்

தேம்ப லிளந்திங்கள் சிறைவிடுத் தைவாய்ப்

பாம்பினனைப் பள்ளிகொண்டாய் பரஞ்சோதி. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேம்பல் இளந் தேய்ந்து பருவம் நிரம்		வேம்பு அன்றி வேம்பையொழிய	
திங்கள்	பாதசந்த்ரனுடைய	(மற்றொன்றை)	
சிறை	ஈயரோகத்தை	உண்ணாது தின்னாது;	
விடுத்து	போக்கி	(அதுபோலே)	
ஐவாய் பாம்பி	ஐந்தலை நாகத்தனை	அடியேன்	உனக்கு பேரஷபூத
னனை	யிலே	னா	னா
பள்ளிகொண்	பள்ளிகொண்டருளா	நான்	நான்,
டாய்	நின்ற	பின்னும்	நீ வேம்பாறாலும்
பரம் சோதி	பரஞ்ஜயோதிஸ் ஸ்வ	உன்	உன்னுடைய
	ருபனா ஸர்வேஸ்	சேவடி அன்றி	திருவடிகளையொழிய
	வரனே!	(மற்றொன்றை)	
வேம்பின்புழு	வேம்புக்கு இட்டுப்பிற	நயவேன்	விரும்பமாட்டேன்.
	ந்த புழுவானது		(எ)

உகஅ பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, எ-பா, வேம்பின்புழு.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு(வேம்பின்புழுவேம்பன்றி யுண்ணுது)வேம்புக்கு இட்டுப்பிறந்த புழுவானது கரும்பைக் காணச் சாமாயிற்று. அப்படியே நீரும் நமக்குஇட்டுப்பிறந்தீரோ வென்ன; (அடியேன் நான்) என் ஸ்வரூபம்ருக்கும்படி திருவுள்ளம்பற்றுக்கிறதில்லையோ? அந்நாயர்ஹனன்றோ? (பின்னு முன் சேவடியன்றி நயவேன்) (க) “கடல்மல்லைக் கிடந்த கரும்பே” என்னக் கடவதிறே. இப்படி நிரதிகைய போக்யனான நீதானேவேம்பானவன் தும், நான் உண்ணவிடுகைக்கு ப்ரஸங்கமல்லை. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று, விஸத்ருஸத்ருஷ்டாந்தமாயிருந்ததீயென்ன; அந்நயம் விச்சேதத்தைப் பொறுக்கும்; வ்யதிரேகம் அப்படி விச்சேதத்தைப் பொறுத்திறே; அதைப் பற்றச் சொல்லிற்று.

அநஸூயை, பிராட்டிக்கு “ஸ்த்ரீகளுக்கு தைவம் பர்தாவேகிடர்; நீர் பெருமாள் விஷயமாக அதுகூலித்துப் போரும்” என்ன; லஜ்ஜித்தாள். எனக்கும் பெருமாள் பக்கல் பாவ(ஞ)பந்தம் ஸ்வதர் உண்டாயிருக்கச் செய்தே, அவர் தாம் குணதிகராயிருக்கையாலே என்னுடைய பாவ பந்தத்தை குண நிபந்தந மென்றிருப்பார்களே

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வேம்பித்த்யாதி) வயலாலி மணவாளன் நீ, இவ்வாழ்வார்திறத்தில் சாபலமதுவர்த்திக்கையாலும், ஆஸக்தியின் மிகுதியாலே மறுக்கவும்மாட்டாமையாலும், “கீழேஏழையேதவனிலேதாமேமுன்னிலையாகத்திருவரங்கத்தம்மாணப்பலபடியாகச்சரணம்புக்கார். இவர், வேண்டினபோது வேண்டியபடிக்கு விநியோகம் கொள்ளவல்லர்” என்று அவாகியாயிருக்க, இவர் தாம் அரங்கத்தம்மாண முன்னிலையாக்கி “நீ மதிக்கேட்டை நீக்கினவனிறே நான் உய்யும்வகை பண்ணிஉருளவேணும்” என்று மேலிரண்டாலருளிச் செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(சாமாயிற்று)என்றதுக்கு-புஜிக்குமென்றுகருத்து; சோற்றுக்குப்ராணனை விடுகிறானென்பர்களே, “உன்” என்றதுக்குத்தாத்பர்யமருளுகிறார்(கடல்மல்லையித்த்யாதி). கரும்பை வேம்பாகச்சொல்லுகைக்குத் தாத்பர்யமென்னென்ன, வேம்பை விடாததுக்கு கரும்பைவிட ப்ரஸக்தியுண்டோவென்கிற உறைப்புத்தோற்றுமென்றத்தை யருளுகிறார் (இத்தாலித்த்யாதி).

“கரும்பானவன் வேம்புபேர்லேயானாலும் விடாதிருப்பன்” என்றிருந்த பேருண்டோவென்ன வருளுகிறார் (பிராட்டிக்கித்த்யாதி).

(க) தி-மொ-எ-க-ச.

பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, எ-பா, வேம்பின்புழு. ௨௦௧௯

நாட்டார். அவ்வாய்ரயத்தை குணங்களோடு வ்யதிரேகித்துக் காட்ட வொண்ணுமையாலே, நான் அவர்பக்கலிருக்குமிருப்பை அறிவிக்கப் பெறுகிறிலேன்; அவர் குணஹீநருமாய் விருபருமான வன்றும் நான் அவர் பக்கல்இப்படி காணுமிருப்பது.

ஸமஸ்த கல்யாண குணத்மகமான விஷயத்தைச் சொல்லும் போது கிடந்தபடியே யோஜிக்கை யொழிய, வெட்டிக் கொடுமுட இப்படி நிர்வஹிக்கிறதென்னென்னில்; தாம்சொல்லநீனைக்கிறஅந்ய கதிவத்துக்கு உபயோகியாயிருக்கையாலும், மேல் சொல்லுகிற குணங்களோடும் வையலக்ஷணயத்தோடும் சேரவேண்டுகையாலும், அவனுடைய போக்யதையைச் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களோடும் சேர்ச்சொல்லித் தலைக்கட்டவேண்டுகையாலும், இப்படிச் சொல்லுகிறது. ஜங்நனன்றாகில், (க)“सर्वज्ञः- ஸர்வரஸி” என்கிற வஸ்து வுக்குக் கீழ்ச்சொன்னபடியே த்ருஷ்டாந்தமாகக் கொள்ளுமன்று மேலில் பதங்களோடு அந்வயமே பவித்துவிடும்.

“தேம்பலிளந்திங்கள்கிதைவிடுத்து ஐவாய்பாம்பினனைப்பள்ளி கொண்டாய்” என்கையாலே குணதிக்யம் சொல்லுகிறது. “பரஞ் சோதி” என்கையாலே வடிவழகைச்சொல்லுகிறது. தேம்பிப் பருவம்நிரம்பாத சந்த்ரனுக்கு வந்தகஷயத்தைப்போக்கினாய்; “உன்னைக்கொண்டு விரோதியைப் போக்கிக்கொள்ளவமையும்” என்றிருப்பார்க்கு - விரோதியைப் போக்கிக்கொடுப்புதி. உன்னோடே அணையவேணுமென்றசைப்பட்டார்க்கு நித்யஸம்ஸலேஷம் பண்ணுகைக்கு உடம்புகொடுப்புதி. “நீவேண்டா,ப்ரயோஜநமேஅமையும்”

“இப்படியிலத்த்ருஸத்த்ருஷ்டாந்தமென்றுநிர்வஹிப்பானென்?கார்யம்செய்யாத கொடுமையாலே வேம்பென்கிறுரென்னலாகாதோ? அது இல்லாவிடில் கரும்பின்புழு கரும்பன்றியுண்ணதென்னலாமே. இப்படி ஏதுக்காக யோஜிக்கவேண்டினபடி”என்று ஸம்ஸயித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ஸமஸ்தேத்யாதி).

கரும்பின்புழு - கரும்பு வேம்பானால் உண்ணாதே; வேம்பின்புழுவானால் அது கரும்பாகிலும்விடாதே உண்ணுமென்கைக்காகச் சொன்னாரென்றும், வெறுப்பாலே சொன்னாரென்னில், * தேம்பலித்யாதிக்குச் சேராதாகையாலும்,இப்படியே நிர்வஹித்தல்லது தீராதென்று திருவுள்ளம். வாக்யதவ்ய விவரணம் (நீ வேண்டாவித்யாதி). ... .. (எ

2020 பெரியதிருமொழி, கக-ப அதி, அ-ப்ர, அணியார்பொழில்.

என்றிருப்பார்க்கு அததைக்கொடுத்து, உன்னையே பெறவேணு
மென்றிருப்பார்க்கு உன்னைக்கொடுப்புதி. (பரஞ்சோதி) நீ அணைக்
கைக்கு உடம்புகொடாதே கடியத்தை வர்திப்பிப்பானெருவனா
லும் உன்னை விடலாயோ வடிவழகிருக்கிறது. .... (ஏ)

மூ.—அணியார் பொழில்கூழ் அரங்கநகரப்பா
துணியேனினி நின்னருளல்ல தெனக்கு
மணியே மணிமாணிக்கமே மதுகுதா
பணியா யெனக்கும்புவகை பரஞ்சோதி. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அணி ஆர்	அழகுமிக்கிருந்துள்ள	மணியே	நீலமணிபோன்றவனே!
பொழில்	பொழிலாலே	மணிமாணிக்க	ரத்நம்போலே ஸ்வாபா
கூழ்	கூழப்பட்ட	மே!	விகமானமேன்மை
அரங்கநகர்	திருவரங்கத்துக்கு		யுடையவனே!
அப்பா	நிர்வாஹகனுனவனே!	மதுகுதா!	மதுவென்னுமஸுரனை
இனி	இனிமேல்		முடித்தவனே!
நின்	உன்னுடைய		பரஞ்சோதி!—;
அருள் அல்லது	கருபையொழிய	எனக்கு	அடியேனுக்கு
	(மற்றென்றை)	உய்யும்வகை	உஜ்ஜீவநோபாயத்தை
எனக்கு	எனக்கு (தரகமாக)	பணியாய்	அருளிச்செய்யவே
துணியேன்	அத்யவஸிக்கமாட்		ணும்.
	டேன்;		(அ)

வ்யா—எட்டாம்பாட்டு, (அணியார்பொழில்கூழ்) அழகுமிக்கு
ருந்துள்ள பொழிலென்னுதல்; திரட்சிமிக்க பொழிலென்னுதல்;
(அரங்கநகரப்பா) நிருபா திகபந் துவானவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
தேசமாகையாலே உத்தேஸ்யம்; வாஸஸ்த்தாநமான தேசந்தான்
நிரதிசயபோக்யமாகையாலேயும் உத்தேஸ்யம். (துணியேனினி நின்
னருளல்லதெனக்கு) ஸ்ரமஹரமானதேசத்திலேவந்துசாய்ந்தருளின

அரு—எட்டாம்பாட்டு. (அணியாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “பரஞ்
சோதி” என்றவடிவும், அத்தோடே திருவரங்கத்தில் கிடக்கையாலே நிரு
பாதிக ஸம்பந்த ஸௌஹார்த்தங்களும், அவனிருக்கு மூராகையாலே ஊரில்
போக்யதையும் இவர் திருவுள்ளத்திலேபட்டுக் குறைவற்ற அச்சந்தீர, ஓர்
வார்த்தை சொன்னாராகில் அதுவேநமக்குத் தஞ்சம், அஞ்சாதிருக்கலாமென்று
அநுஸரயப்படுகிறொன்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, அ-பா, அணியார்பொழில். ௨௦௨௬

நிருபாதிசுபந்துவான தேவர் அவஸரப்ரதீக்ஷராய் வந்துநிற்க, நான் வேறுசிலரை அபாஸ்ரயமாக நினைத்திரேன்; தேவருடைய ஸௌ ஹார்தமொழிய வேறொன்றைத் தஞ்சமென்று வ்யவஸிதஹிரேன்.

உம்மை இப்படி துணிவித்தாராரென்ன; (மணியேயித்யாதி) மற்று ஆர்; தேவருடைய வடிவழகிதே. கண்டார் கண்குளிரும்படி நீலமணிபோலே ஸ்ரமஹரமானவடிவையுடையவனே! தேவலம் அவ் வடிவழகேயாய் அஸ்ரேஷ்ட்டமாயிருக்குமதன்றிக்கே யிருக்கையன் றிக்கே, (மணிமாணிக்கமே) பெருவிலையான ரத்தம்போலே ஸ்வா பாவிகமான மேன்மையையுடையவனே!; இப்படி நீர்வடிவழகை அதுபவிக்குமிடத்தில் உம்முடைய விரோதிபோக்குவாராரென்ன; அதுவும் தேவரே; மதுவாகிறவஸுரனைக் களையெடுத்தாப்போலே, தேவர் என்விரோதியைப் போக்கித்தர, நான் அதுபவிக்குமத்தனை; நீர் சொல்லுகிறவையெல்லாம் நமக்குண்டு; உமக்குச் செய்யவேண்டியவையெல்லாம் சொல்லீரென்ன; (பணியாயெனக்குய்யும்வகை) சோகித்தவர்ஜுநனைக் குறித்து உன்னுடைய ஸர்வபரங்களையும் நமதலையிலேறிட்டு நம்மையே தஞ்சமாக நினைத்திரு; நாம் உன்விரோ திகளைப்போக்குகிறோம், (சு) “சு-ஸ-ஃ-மா-க-சு” என்னுமாபோலே, நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படி எனக்கொரு வார்த்தையருளிச் செய்ய வேணும்.

(பரஞ்சோதி) பூவலரும்போதை விகாஸம்போலே, வார்த்தை
யருளிச்செய்யும்போது திருமேனியிப்பிறக்கும் செவ்விகாணவா

துணிவு - நிர்நயமாய்ருளுகிறார் (தேவருடைய வித்யாதி).

“மதுசூதா’ என்று விரோதி கழிக்கவும் சொல்லுகிறப்போலே யிருக்கிறது. ஊரிலும் வடிவிலும் ஆசையும் பரிபூர்ணமாயிருக்கிறது; நாம் செய்வதென்?” என்கிற பகவதபிப்ராயத்தைக்கிளப்பி, “பணியாய்” என்றதாக்கு, விரோதியைப் போக்குகிறேனென்று நீர் ஒருவார்த்தை சொன்னால் அதைக் கொண்டு (உ) “ $\text{ॐ नमो भगवते वासुदेवाय}$ ” என்னிருக்கிறேனென்கிறாரென்று பாவமருளுகிறார் (நீரித்யாதி).

“பணியாய்” என்ன; பெருமாள் திருமுகமண்டலம் விகலித்து, மந்தல் மிதத்தாலே “கார்யம்செய்வார்,வாய்திறந்துசொல்லவேணுமோ?” என்றிருக்க, சொல்லும்போதையில் செவ்விகாணவாகிலும் பணியவேணுமென்னுமபிப்ராயத்தாலே “பரஞ்சோதி” என்கிறாரென்றிருளுகிறார் (பூவிய்யாதி), வார்த்தை

உலஉஉ பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, அ-பா, அணியார்பொழில்.

யிற்று ஆசைப்படுகிறது. (க) [கீர்தி] கீர்தி ஆஸ்ரித விஷயத் திலுண்டான ஓரத்தாலே, “அவர்கள்விரோதியைப் போக்குகைக்கு நானிருந்தேனே” என்கிறபோதைச்சீற்ற ம்தோற்றியாயிற்று, வார்த் தையருளிச்செய்யும்போதிருப்பது. [கீர்தி] தோற்றாவிலே முடிக்கவல்லதொரு மஹாஸர்பம் உறங்குகிறவற்றை எழுப்பி அத் தோடே போதுபோக்கிப்பிழைக்கப் புகுகிறவன்தானார். [நீ-ஊ-ஸரோஷேண] அதுக்கு ஆற்றலுண்டாகப் பெற்றிடம் ஜீவிப்பாரு டைய பாக்யத்தாலேயாயிற்று. [ஹ்ரு-பஞ்சவக்த்ரேண] கண்ட விடமெங்கும் முடிக்கைக்குப் பரிகரமாயாயிற்றிருப்பது. [ஹ்ரு-போகிநா] அதெல்லாம்வேணுமோ? வடிவைக்காண அமையாதோ முடிகைக்கு.

*ப்ரக்ருத்யாதர்மஸீலரானவரிதே இப்படிச்சொல்லுகிறார்; (உ) [ஸ்வரூபஸூத்ரம்] ஸமுத்ரம் ராகவோராஜாசரணம் கந்துமர்ஹதி “அக்கரைப்படுகைக்குக்கடல் இடைச்சுவராய்க்கிடந்த து, கடல்கடக்கும்படிசொல்லும்தோழனரே” என்ன; “தேவருடைய குடிப்பிறப்பும் அளவுடைமையுமிருந்தபடியால், இவ்வுபாயபிரஹம் பண்ணுகைக்கு வேண்டும் யோக்யதைபோரும். கடுக இவ்வுபாயத் தைப்பிரகரணிக்கப்படாரும். ஒருகுடிப்பிறப்பும் அளவுடைமையுமில்லா தார்க்குப்பவித்தபடிகண்டால், அதுடையார்க்குப்பவிக்கச்சொல்ல வேணுமோ” என்றிருந்தான். [ஸ்வரூபஸூத்ரம்] - ப்ரக்ருத்யாதர்ம ஸீலஸ்ய” என்றும் பிறர்க்கும் பின்னாடு மேய்க்கவென்றால் உகப்பா ரொருவராயிற்று. .... (அ)

யருளிச்செய்யும்போது செவ்வியுண்டாயிருக்கு மென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (கீர்திதீத்யாதி). நிக்ரஹாதுகுணமாக சீற்றம் தோற்றமா போலே, அதுக்ரஹாதுகுணமாக ப்ரஸாதமும் தோற்றுமென்றபடி.

ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதத்தாலே தத்விரோதிகள் நிமித்தமாக, சீற்றம் தோற்று மென்னுமதுக்கு ஜ்ஞாபகமெதென்ன வருளுகிறார் (ப்ரக்ருத்யேத்யாதி). தர்ம ஸீலராயிருப்பாரென்னுமத்தை உபபாதிக்கிறார் (ஸமுத்ரமித்யாதி). (பின்னாடு மேய்க்கை) - ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரணகை. ... (அ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நந்தாவித்யாதி) அடியிலே இவ்வாழ்வார் திருமந்த்ரத்தை லபித்து, திருக்குடந்தையில் ஆராவமுதை அதுபவித்து,

பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி கூ-பா, நந்தாநரசத்து. ௨௦௨௩

மு.—நந்தாநரசத் தழுந்தாவகை நானும்

எந்தாய் தொண்டரானவர்க் கின்னருள் செய்வாய்

சந்தோகா தலைவனே தாமரைக் கண்ணு

அந்தோ வடியேற்கருளா யுன்னருளே.

(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எந்தாய்	எமக்கு ஸ்வாமியான வனே!	நந்தா	மாருதே அதுபவிக்கக் கடவு
தொண்டரான	தாஸபூதரானுக்கு வர்க்கு	நரசத்து	ஸம்ஸாரமாகிற நரசத் திலே
இன்	இனிதான்	அழுந்தாவகை	அழுந்தாதபடி
அருள்	க்ருபையை	அடியேற்கு	அடியேனுக்கு
செய்வாய்	செய்தருளுவனே!	நானும்	எந்நானும்
சந்தோகா	வேதப்ரகி பாத்யனான வனே!	உன் அருளே அருளாய்—;	
தலைவனே	ஸர்வாதிகுணவனே!	அந்தோ	ஆர்த்தியின் மிகுதி
தாமரைக் கண்	செந்தாமரைபோன்ற ணு!		தோற்றுகிறது.
	திருக்கண்களை யுடையவனே!		(கூ)

பிறர்க்கும் அளித்துக் கொண்டு துத தர்த்தா துஸந்தாநத்தாலே பிறந்தப் பீதிப் பரகர்ஷத் தாலே திருப்பிரிதியிலே துதித்து, திருமந்த்ரம் அவதரித்த வதரி வணங்கி, வத ரியாச்சிராமத்தானைத் தொழுது, ஸாளக்ராமம், ரைமிஸாரணயம், சிங்கவேழ் குன்றம், திருவேங்கடம், திருவெவ்வுள், திருவல்லிக்கேணி, திருநீர்மலை, திருக் கடல்மல்லை, திருவிடவென்றை, திருவட்டபுகரம், பவளவண்ணம், பரமேச் சுரவிண்ணகரம், திருக்கோவலூர், திருவயீந்திரபுரம், திருச்சித்திரகூடம், காழிச்சிராமவிண்ணகரம், திருவாலி, மணிமாடக்கோயில், வைகுந்தவிண்ணக ரம், அருமேயவிண்ணகரம், திருத்தேவனாத்தொடை, வண்புருடோத்தமம், செம்பொன், செய்கோயில், திருத்தெற்றியம்பலம், திருமணிக்கூடம், காவளம் பாடி, திருவெள்ளைக்குளம், பார்த்தன்பள்ளி, இந்தனூர், திருவெள்ளியங் குடி, புள்ளம் பூதங்குடி, கூடலூர், திருவெள்ளறை, தென்னரங்கம், தென் திருப்பேர், திருநந்திபுர விண்ணகரம், திருவிண்ணகர், திருநறையூர், தண் சேறை, திருவழுந்தூர், சிறுபுலியூர், திருக்கண்ணமங்கை, திருக்கண்ண புரம், திருக்கண்ணங்குடி, திருநாகை, திருப்புல்லாணி, திருக்குறங்குடி, திருவல்லவாழ், திருமாலிருஞ்சோலை, திருக்கோட்டியூர், இவைகளாகிற உகந் தருளின நிலங்களைப்பத்தும் பத்தாக அதுபவித்து, * ஒருநல்சுற்றத்தில் இவற்

உ02சு பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, கூ-பா, நந்தாநரசுத்து.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு, (நந்தாநரசுத்தமூந்தாவகை) நந்து வதும் ஒரு நரசமுண்டுபோலே. பண்ணின கர்மத்துக்குப் பலாது பவம் பண்ணினவாறே விட்டடிக்கும்படியாயிருக்குமிதே யமனுடைய நரசம். இச்சரீரபரிக்ரஹத்துக்கு ஹேதுவான அவித்யாதி களுக்கு ஒழிவில்லாமையாலே மாறுதே அதுபவிக்குமதாயிற்று ஸம்ஸாரமாகிறநரசம். (எந்தாய்) ஆனால் இதுக்குப் போக்கடி யில்லையென்ன? ரென்ன; கர்மமும், அதுபாவ்யமானநரசமும், நரசத்தை அதுபவிக்கும்நானுமேயோ உளோம்; ஸ்வாமியானநீயுமில்லையோ? ஸ்வாமியானவன் ஸர்வ ஸாதாரணனுனால் ஸர்வருக்கும் ஸம்ஸரிக்க ப்ராப்தியில்லையிதே. வ ர நி த் த கை க் கு ஒருஹேதுவேண்டாவோ வென்ன; (தொண்டரானவர்க் கின்னருள்செய்வாய்) திருவடிகளில்

ஓற ஒரு மடைசெய்து அறுஸந்தித்தும், இவற்றுக்கெல்லா மடியான விபவங்
களிலே போய் ராமக்ருஷ்ணுவதாரங்களை யதாமநோரதம் அதுபவித்து,
ப்ரீத்யதிசயத்தால் இப்போதே பெறவேண்டுமென்று கலங்கி, காலாந்தரமாகை
யாலே நமக்குக் கைப்பட்ட அர்ச்சாவதாரமே அமையுமென்று மீண்டு, வய
லாலி மணவாளனடியில் “ போதணியப் பெற்றோமே ” என்று தேறி, பரோ
பதேசத்தைப் பண்ணி, முதலிலே உபக்ரமித்தபடியே ஆராவமுதைப் பருகச்
சொல்லச் செய்தேயும் விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தாலே மீளாதாரை நிந்தித்
தும், இவர்களை நிந்திக்கிறதென்? எம்பெருமானையன்றோ சொல்லுவதென்று
அறுதியிட்டும், மடி பிடித்து மன்னாடி தம்ஆர்த்தியெல்லாம்அறிவித்தும், அர
ங்க நகரப்பன் வடிவழகிலே மூழ்கி திருவாய் மலர்ந்தருளுகிற போதை செவ்
விகாண வாசைப்பட்டு “ பணியாய் ” என்றார் கீழ்ப்பாட்டில். அநந்தரம்
(ச) “ ဗုဒ္ဓာနုပုဉ် နှမ္မာသာဝရိန္ဒန္တေ - တဏှာတုညာနந்தமுတார ခီန္နုဉ္စိန္တေ ” என்
கிறபடியே * தூது செய்கண்கள் கொண்டென்று பேசுமவராகையாலே மலர
விழித்துக்கொண்டிகடாக்ஷிக்க, க்ருதார்த்தராய், தம்முடைய ஆர்த்தியையும்
தவிர்பித்துக்கொண்டு, ப்ராப்த ஸ்வாமியானவன் இன்னருளிருக்க, ஸம்ஸா
ரோத் தரணத்துக்குஸம்ஸயமுண்டோ வென்றுகொண்டு, உமக்குத் திருவுள்
ளமானபடி என் மனோரதத்தைத் தலைக்கட்டியருளவேண்டுமென்று ப்ரார்த்
திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“நந்தா” என் கைக்குநந்தென்னும் நரகமுண்டோ வென்கிறார் (நந்துவது மித்யாதி). ஆனால் ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கமுண்டாகாதோ வென்னும்ப்ரஸ்நத் தை யெடுத்தருளுகிறார் (வரநிழ்கையித்யாதி).

(க) ஸ்தோ - ர - சப.

கைங்கர்யருசியுடையார்க்கு உன்பேறாக உன்னருளைக் கொடுக்கையே
ஸ்வபாவமாகவுடையவனே!.

மூ;—குன்றமெடுத்த தாநிரைகாத்தவன்மன்றனை
மன்றில் மணிபுசுழ் மங்கைமன் கவிசுன்றிசொல்
ஒன்றுநின்றவென்பதும் வல்லவர்தம்மீமல்
என்றும் வினையாமின சாரகில்லாவே. (க0)

தலைவருக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனென்று விவகரித்துத் தாத்பர்யமருளுகிரூர் (அப்ரமாணமித்யாதி). (ப்ரமாணம்) - வேதமானது, அதுமானப்ரமாண மதுக்கவியெயமானத்தை விஷயமாகவுடைத்தா யிருக்குமத்தனை, தான் தனியொரு தீலையுண்டென்று சொல்லநிர்வஹிக்க மாட்டாதென்றும், குணரஹிதமென்றும், தேசஸாந்திய மில்லையென்றும் சொல்லுகிற தூஷணங்களெல்லாம் வாராதபடி ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணபரி பூர்ணரூய் இருந்தாயென்கிறாரென்று கருத்து. ... .. (க)

(க) முண்ட-க-க-க (உ) தை-நா-க-க-க. (ங) கட்டாய-க-உ-கடு
(ச) யஜு-ஆ-ந-க-உ. (டு) கீ-கடு-கடு. (சு) க-ஜிதந்தா-எ.
(எ) சாந்தோ-க-க-க.

௨௦௨௬ பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, க௦-பா, குன்றமெடுத்த.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குன்றம்	கோவர்த்தந பர்வத	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
	த்தை	சொல்	அருளிச்செய்த
எடுத்து	(குடையாக) எடுத்து	ஒன்று நின்ற	இப்பத்துப் பாட்டுக்
ஆரிரை	பசுக்களின் திரை	ஒன்பதும்	களையும்
காத்தவன்	ரக்ஷித்தருளின ஸர்வே	வல்லவர்தம்	ஓதவல்லவர்கள் பக்க
தன்னை	ஸ்வரன்விஷயமாக,	மேல்	விலை
மன்றில்	நாற்சந்திகளிலே	வினை ஆயின	பாபமென்று பேர்
மலி	நிறைந்த		பெற்றவை
புகழ்	புகழையுடையராய்	என்றும்	எக்காலத்திலும்
மங்கை	திருமங்கைக்கு	சாரகில்லா	அணுகமாட்டா.
மன்	நிர்வாஹகரான		(க௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி) ஒன்பது பாட்டிலும் இவர்க்கு ஒடினவ்யஸநமும் வாஸஸையோடே கழியும்படி (க) “ಅನು - அஹம்” என்று ரக்ஷகனை தன்னைக் காட்டினான். (குன்றமித்யாதி) “ரக்ஷயவர்க்கம் ஏதேனும் ஒருபடியிருந்தாலும், ரக்ஷணந்தான் மிதுக்குடைத்தாலும், ஒரு குறைகள்வாராது காணும்” என்று அதுக்குடலாகத்தான் கோவர்த்தநோத்த(ஜ்)ரணம் பண்ணின படியைக் காட்டினான். (மன்றிலித்யாதி) முன்பு சப்தாதி விஷய ப்ராவண்யத்தாலே இத்தை விடமாட்டாதே போந்த விவர்தமக்கே இப்போது இப்படி பொருந்தாதபடியாவதே” என்கிற வார்த்தைப்பாடேயாய்க் கிடக்குமாயிற்று, நால்வர் இருவர் திரண்ட விடமடைய. இவர் நோவுபட்ட ஒன்பது பாட்டும், அதுக்குப் பரிஹாரமாய்ச் சொன்ன ஒருபாட்டையும் வல்லவர்களுக்கு.

அநு;—பத்தாம்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி) கீழ் “அரங்கநகரப்பா” என்றவர், குன்றமெடுத்தா நென்றத்தை அருளிச்செய்கைக்குக் கருத்தருளுகிறார் (ஒன்பதித்யாதி). அதிகாரிகள் எத்தனைவேனும் அளவிலிகளாயிருந்தாலும், நாம் அரியன செய்தாகிலும் துக்கவரஷத்தை நீக்குவோமென்று, அதுக்குத் த்ருஷ்டாந்தமாகப் பசுக்களை நோக்கினமையை அறிவித்தானென்று கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் (ரக்ஷயவர்கமித்யாதி). (இத்தை) இந்த ஸம்ஸாரத்தை.

பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி க0-பா, குன்றமெடுத்து ௨0௨௭

(ஒன்றுமிய்யாதி) பதினெட்டு ஒத்திலுமாக சோகத்தை உப
பாதித்து “ஊஊஊ - மாசுசு” என்று பரிஹரித்தாப் போலேயா
யிற்று, ஒன்பது பாட்டாலும் நோவுபட்டவர்க்கு ஒரு பாட்டாலே
நோவு பரிஹரித்தபடி. ஸம்ஸாரத்துக்கு ஹேதுவான அவித்யாதி
கள் கழிந்து, பின்னையும் வித்து முதல்கிடந்து அரும்புகையன்றி
க்கே, இவர் தாம் த்வததுபவ விரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த
த்தை அறுத்துத் தரவேணு மென்று ப்ரார்த்தித்தபடியே ஸவாஸந
மாகக் கழியும். .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

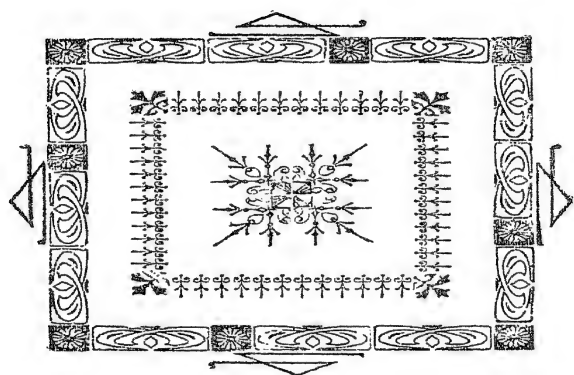
பெரியதிருமொழி
பதினேராம்பத்து எட்டாந்திருமொழி
முற்றிற்று.

பெரியதிருமொழி வ்யாக்யாநம்
ஸம்பூர்ணம்.

(பரிஹரித்தபடி) என்ற வந்தரம் “ஆகையாலே” என்று சேஷம். (க0)
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அப்பு அரும்பத விளக்கம்
முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாயநமஃ.

பெரிய திருமொழி

பாசுரங்களின் அட்டவணை.

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
(அ)							
அகில்குறடும்	சு	க	டு	அலங்கெழு	உ	எ	அ
அக்கும்புவியின்	க	சு	க	அலமன்னும்	உ	ச	ந
அங்கண் ஞாலம்	க	எ	க	அலமுமாழிப்படை	க	ந	அ
அங்கவ்வானவர்க்கு	க0	உ	க0	அலைத்தபேழுவாய்	க	எ	உ
அங்கையால்	சு	உ	சு	அல்லிக்கமலம்	க0	அ	க0
அங்கோராய்க்குலம்	கக	க	ச	அல்லிமாதரமரும்	டு	ச	க0
அங்கோராளரியாய்	கக	க	டு	அறியாதார்க்கு	கக	டு	ச
அங்ஙனந்தீமைகள்	க0	எ	கக	அறியோமேயென்று	கக	ந	ச
அச்சந்தினைத்தனை	க0	எ	கஉ	அறிவதரியான்	டு	க	க
அஞ்சுவன்சொல்லி	க0	எ	க0	அன்றாயர்	உ	ச	க
அஞ்சுவன்	ந	எ	ந	அன்றியவாணன்	ச	ந	அ
அடித்தலமும்	அ	க	டு	அன்றுபாரத்தது	கக	க	க0
அடித்தார்த்து	க	டு	டு	அன்றுலகமுன்றினை	சு	சு	டு
அணியார்பொழில்	கக	அ	அ	அன்னநடை	க0	எ	கச
அண்டத்தின்முகடு	கக	சு	க	அன்னமன்னு	எ	எ	க0
அண்டமும்	ச	க	டு	அன்னமும்	க	உ	க0
அண்டமும்	ந	க	ந	அன்னமும்	உ	எ	க0
அண்டமும்	உ	க	ச	அன்னேஇவரை	கக	ந	ந
அண்டரானவர்	ச	உ	ந	அன்னேமுனிவதும்	கக	உ	டு
அண்டர்கோன்	ச	அ	ந	அன்னையுமத்தனும்	ந	எ	எ
அண்ணல்செய்து	சு	க	உ				
அத்தாவரியே	எ	க	அ	(ஆ)			
அந்தகன்சிறுவன்	உ	ந	சு	ஆங்குமாவலி	டு	ந	க
அம்பரமனல்கால்	க	அ	அ	ஆங்குமாவலி	ந	க	டு
அம்பரமும்	சு	சு	க	ஆங்குவெந்நகத்து	எ	ந	டு
அம்புருவ	எ	ச	உ	ஆசைவழுவாது	ச	க	ச
அம்பொனாருலகம்	டு	க	அ	ஆடியசைந்தாய்	க0	அ	க
அரக்கராவியனை	ச	அ	டு	ஆரிரைமேய்த்து	ச	க0	உ
அரக்கியராகம்	க0	க	சு	ஆமருவிரிரை	டு	சு	க0
அரவுநீன்கொடி	க	க	அ	ஆமையாகியரியாகி	அ	சு	டு
அரிவீரவுமுதில்கண	அ	ந	உ	ஆயன்மாயமே	அ	டு	ந
அருமானிலம்	ந	உ	ச	ஆயிரங்கண்ணுடை	க0	எ	எ
அந்நவீசோர்	அ	உ	ந	ஆயிரம்குன்றம்	டு	எ	சு

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
ஆச்சியரழைப்ப	ச	க0	க	இலேமலிபள்ளி	கக	ச	எ
ஆர்மலியாழி	க0	க	ந	இலையார்மலர்	அ	ச	எ
ஆலுமாவலவன்	க	க0	க0	இழையாடுகொங்கை	ந	அ	இ
ஆவரிவைசெய்து	ந	ந	எ	இற்பிறப்பறியீர்	க	க	எ
ஆவியேயமுதே	க	க	உ	இனியெப்பாவம்	எ	ந	அ
ஆழியன் திண்டேர்	க0	க	எ	இன்துணை	உ	ந	இ
ஆழியும்சங்கும்	கக	உ	ச	இன்னொன்று	க0	க0	ச
ஆழ்கடல்சூழ்	கக	ந	ந	(ந)			
ஆளும்பணயும்	ச	எ	க	ஈசிபோமின்	க	ந	அ
ஆறதசினத்தின்	ந	ச	அ	ஈடும்வலியும்	க0	எ	ச
ஆற்றோடொரு	இ	ந	எ	(உ)			
ஆறும்பிறையும்	ச	எ	ச	உடம்புருவில்	உ	இ	ந
ஆறையருமானிரையும்	க0	அ	ச	உடையாணை	எ	ச	ந
ஆணைப்புரவி	ச	இ	ந	உணரிலுள்ளம்	க	ந	இ
(இ)				உண்டாயுறிமேல்	க	க0	ச
இங்கேபோதும்	க0	க0	அ	உண்டலகேழினை	க	ச	ந
இடும்பையால்	க	ச	இ	உண்ணாவெங்குற்றம்	எ	ச	அ
இணைமலிமருதின்	அ	எ	உ	உண்ணும்நாளில்லை	அ	உ	ச
இண்டைகொண்டு	உ	உ	க0	உந்தமடிகள்	க0	ச	அ
இவ்நடையாயின	உ	க	ந	உந்திமேல்	இ	ச	க
இண்டையும்	ச	அ	உ	உம்பருமில்வேழுவரு	ந	க0	ந
இந்திரனுக்கென்று	உ	ந	ச	உம்பருலகேழு	இ	க0	ந
இந்திரனும்	ச	ச	ச	உம்பருலகோடு	ச	அ	ச
இந்திரனப்பிரமன்	இ	எ	உ	உய்யும்வகை	இ	க0	உ
இந்துவார்ச்சடை	ச	உ	க	உரங்களாலியன்ற	எ	ந	ச
இம்மையிடர்கெட	க0	ச	க0	உரந்தருமெல்லனை	உ	ச	ந
இரக்கமின்றி	க0	உ	க	உருகிறெஞ்சே	க	ந	உ
இரவுகூர்ந்திருள்	க	உ	அ	உருக்குறுநெய்	ச	க	எ
இருங்கைம்மாகரி	உ	க0	எ	உருத்தெழுவாலி	ச	ச	ந
இருநிலம்மன்னர்	கக	ச	ச	உருவார்ப்பறவீக்கள்	கக	அ	ச
இருந்தண்மாளிலம்	ந	க	க	உருவியூர்ப்பிறவிசேர்	ச	எ	ச
இருந்தாடுனன்	கக	ந	உ	உலகமேத்தும்	ச	அ	அ
இலகியநீண்முடி	உ	ச	எ	உலவுதிரைகடல்	ந	இ	எ
இலங்குமுற்றும்	ச	ந	க0	உலவுதிரையும்	க	இ	ந
இலங்கைப்பதிக்கு	க	க0	உ	உளங்கனிந்து	உ	எ	எ
இலங்கையும்	க	ச	ந	உளைந்தவரியும்	அ	அ	ச
				உளைந்திட்டமுந்த	க0	ச	ந

பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.	பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.
உளையவொண்டிறல்	ச	உ	எ	எரிந்தபைங்கண்	க	எ	சு
உறங்களாலியன்ற	எ	ந	ச	எல்லியும்நன்பகலும்	க	சு	சு
உறவாதுமில்ள்	ரு	ரு	அ	எவ்வநோய்	க	க	உ
உறவுசுற்றம்	உ	க	உ	எவ்வம்வெவ்வேல்	க	எ	ச
உறிகள்போல்	க	ந	ந	எள்கிநெஞ்சே	க	ந	சு
உறியார்ந்த	உ	க	சு	என்செய்கேன்	எ	ந	க
உறியார்	சு	ரு	ச	என்துணை	ந	எ	சு
(உள)				என்னைம்புலனும்	எ	ரு	க
ஊடேறுகஞ்சனெடு	எ	அ	க	(ஏ)			
ஊரான்குடந்தை	க	ரு	ச	ஏழலங்குதாமரை	எ	ரு	சு
ஊழியாய்	ரு	எ	அ	ஏடொத்தேற்றும்	க	ந	க
ஊழியில்பொரிதால்	உ	எ	ச	ஏதம்வந்து	க	சு	க
ஊனமர்தலை	ரு	க	ச	ஏதலர்நகைசெய	அ	எ	ச
ஊனரிடைச்சுவர்	க	சு	க	ஏதவன்	ந	எ	ச
ஊனேராக்கை	எ	உ	க	ஏதுசெய்தால்	க	ந	ந
ஊண்வாட	ந	உ	க	ஏத்தியுன்சேவடி	அ	அ	சு
(எ)				ஏத்துகின்றோம்	க	ந	க
எங்களுக்கருள்	எ	க	ந	ஏய்ந்தபேழ்வாய்	க	எ	ந
எங்குளம்மிறை	க	க	க	ஏரார்பொழில்சூழ்	ச	க	க
எங்கானும்	க	சு	க	ஏரார்மலர்	அ	ச	ரு
எங்ஙனம்	உ	அ	சு	ஏவிளங்கன்னி	ச	சு	அ
எங்ஙனேஉய்வர்	ரு	எ	ரு	ஏவினர்கலியார்	க	சு	அ
எஞ்சலிலிலங்கை	க	உ	ச	ஏழுமாமரம்	அ	ரு	ரு
எஞ்சாவெந்நகத்து	அ	க	சு	ஏழலகும்	ச	ச	க
எட்டனை	எ	ந	சு	ஏழையேதலன்	ரு	அ	க
எண்டிசைகளும்	க	அ	சு	ஏழமேறி	க	க	ச
எண்டிசையும்	க	உ	க	ஏற்றினை	எ	க	ரு
எண்ணில்நினைவு	ரு	க	அ	ஏனத்துருவாகி	உ	சு	ந
எந்தாதைதாதை	எ	உ	சு	ஏனம்நாமை	ரு	ச	அ
எந்தைதந்தை	ச	க	க	ஏனமுனாகி	க	ச	க
எப்பாவப்பலவும்	க	க	ரு	ஏனகிவுலகிடந்து	ரு	சு	ந
எப்போதும்	எ	உ	அ	ஏனோஞ்ச	க	ரு	எ
எம்பிரானெந்தை	க	க	சு	(ஒ)			
எம்பிரானே	க	ந	உ	ஒருகுறளாய்	ந	ச	க
எம்மானும்	எ	உ	ந	ஒருநலசுற்றம்	க	க	க
எய்த்தொல்லோடு	க	ந	சு	ஒருவனை	ரு	க	ந
எய்யச்சிதைந்தது	ந	ந	சு	ஒளியாவெண்ணெய்	சு	எ	ச

பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.	பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.
ஒள்ளியகருமம்	௪	௧௦	௭	கண்ணும்சுழன்று	௬	௪	௬
ஒற்றைக்குழையும்	௮	௮	௮	கதியேலில்லை	௭	௬	௭
(ஒ)				கந்தமாமலர்	௩	௬	௬
ஒடாதவாளரியின்	௩	௧௦	௪	கம்பமாகடல்	௪	௨	௬
ஒடாதவாளரி	௪	௧	௭	கம்பமாகளிறு	௧௦	௧	௬
ஒடாவரியாய்	௬	௮	௪	கயங்கொள்	௮	௬	௪
ஒடாவாளரியின்	௭	௨	௨	கரியமாழுகில்	௬	௨	௧௦
ஒதமாகடலை	௧௦	௨	௬	கருந்தண்கடல்	௬	௨	௭
ஒசிராமம்சுளித்து	௯	௩	௬	கருமகள்	௪	௬	௬
ஒதியாயிரநாமம்	௧	௨	௯	கருமணிபுண்டு	௬	௬	௪
ஒதியாயிரநாமம்	௩	௬	௬	கருமாழுகில்	௭	௬	௬
ஒதிலுமுன்பேரன்றி	௨	௭	௬	கருமாழுகில்	௮	௬	௧௦
ஒதுவாய்யையும்	௬	௮	௭	கருமுகில்போல்வது	௩	௩	௬
(க)				கருளக்கொடி	௧௦	௮	௩
கஞ்சனை	௭	௬	௬	கரைசெய்மாக்கடல்	௧	௨	௬
கஞ்சன் நெஞ்சம்	௬	௪	௭	கரையாய்	௧௦	௧௦	௨
கஞ்சன்விட்ட	௪	௮	௨	கரையெடுத்த	௮	௩	௧
கடம்குழ்	௧	௬	௨	கலங்கமாக்கடல்	௮	௬	௭
கடிகயழ்	௨	௬	௧௦	கலங்கமாக்கடல்	௧	௨	௨
கடிகொள்	௬	௮	௩	கலங்கமுந்நீர்	௬	௬	௧
கடுங்கால்மாரி	௬	௧௦	௮	கலையோளா	௨	௮	௬
கடுவிடமுடைய	௪	௧௦	௩	கலையிலங்கும்	௬	௬	௨
கட்டேறு	௬	௮	௭	கலையிலங்கும்	௪	௪	௬
கணமருவு	௮	௩	௪	கலையிலங்கும்	௩	௬	௪
கண்ணோர	௭	௪	௧	கலையும்கரியும்	௧	௬	௧
கண்டசீர்	௮	௧௦	௧௦	கலையெடுத்த	௬	௪	௬
கண்டவர்தம்	௩	௧௦	௬	கலையுலாவல்குல்	௬	௧	௧௦
கண்டாரிரங்க	௧௧	௬	௬	கலையாழ்ப்பிணை	௬	௨	௮
கண்ண ஹார்	௮	௨	௬	கல்லார்மதிள்	௬	௧௦	௪
கண்ணென்னும்	௪	௮	௬	கல்லார்மதிள்	௬	௮	௬
கண்ண மங்கையுள்	௭	௧௦	௧௦	கல்லால்கடலை	௪	௭	௬
கண்ணன்	௧௧	௩	௭	கல்லாவைம்புலன்	௬	௨	௬
கண்ணாய்	௧	௯	௧௦	கல்லின்முந்நீர்	௧௦	௩	௬
கண்ணார்கடல்குழ்	௧	௧௦	௧	கவளமாகதத்த	௬	௧	௨
கண்ணார்கடல்போல்	௪	௭	௧	கவளயானை	௪	௮	௧
கண்ணார்கண்ணபுரம்	௮	௬	௩	கவளயானை	௧௦	௩	௮

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
கவ்வைக்களிறு	க	சு	௫	காராரந்த	சு	க	க௦
கவ்வைவாடொயிற்று	சு	௫	உ	காரார்புயற்கை	க௦	௫	க௦
கழியாரும்	சு	க	உ	காரும்	கக	க	உ
களங்கனிவண்ணை	சு	௩	க	கார்கெழு	சு	க	சு
கள்வனேநானேன்	க	க	௫	கார்கொள்	க	உ	எ
கள்வன்கொல்	௩	எ	க	கார்மலி	அ	உ	க௦
கள்ளக்குறளாய்	௫	க	உ	கார்மன்னு	உ	க	உ
கள்ளக்குழவி	க௦	௫	க	காலையும்	க	௫	௩
கள்ளத்தால்	கக	௫	க௦	காலையெழுத்து	க௦	எ	உ
கள்ளத்தேன்	எ	ச	க	காவலன்	க	க௦	சு
கள்ளம்மனம்	எ	க	க	காவார்மடல்	க	ச	க
கள்ளார்துழாயும்	கக	எ	சு	காவிப்பெருநீர்	௫	உ	க௦
கறவாமடநாகு	எ	க	க	காவிபங்கண்ணி	௩	எ	க
கறவைமுன்	ச	க௦	ச	காற்றிடை	ச	க௦	சு
கறுத்தகஞ்சனை	எ	எ	எ	கானஎண்கும்	சு	க௦	சு
கறையார்டெடுவேல்	௫	க	அ	கானூர்	ச	எ	ச
கறைவளர்வேல்	உ	க௦	௫	கானிடையுருவை	க	ச	உ
கற்றாமறித்து	௫	க	க௦	(கி)			
கற்றார்பற்று	அ	க	அ	கிடந்தநம்பி	சு	க௦	க
கற்றிலேன்	க	க	அ	கிடந்தானை	உ	௫	சு
கனம்செய்மாமதின்	அ	௫	க	(கு)			
கனிசேர்ந்து	சு	ச	க	குடிசுடியாக	ச	க௦	க
கனையாரிடிசுரல்	க	ச	எ	குடைத்திறல்	உ	க	அ
கனையார்கடல்	கக	எ	எ	குடையா	சு	க௦	௫
கன்றதனால்	௩	க௦	அ	குடையாவிலங்கல்	௫	க	எ
கன்றப்பறை	கக	௫	சு	கும்பமிகு	ச	க	க
கன்றுகொண்டு	க	க௦	எ	கும்பமிகு	எ	அ	அ
(கா)				குயிலாலும்	௩	சு	அ
காசையாடை	உ	உ	க	குலத்தலைய	எ	அ	௩
காண்டாவனம்	உ	ச	உ	குலந்தரும்	க	க	க
காதல்செய்து	சு	க	அ	குலந்தான்	க	க	ச
காதில்கடிப்பு	க௦	அ	க	குலையார்ந்த	சு	க	அ
காமற்கென்	க௦	க௦	எ	குழல்நிறவண்ணன்	சு	க	௩
காமல்கணைக்கு	கக	உ	க	குன்றமும்	ச	௫	எ
காமன்றனக்கு	கக	உ	எ	குன்றமெடுத்து	கக	அ	க௦
காயோடி	௩	உ	உ				

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
குன்றமெடுத்து	கக	உ	க	கொம்புமரவும்	சு	ச	சு
குன்றமொன்று	கக	க	க	கொலைக்கழு	கக	ச	க௦
குன்றூல்	ச	எ	ந	கொலைப்புண் தலை	ந	அ	ந
குன்றூல்மாரி	எ	சு	சு	கொல்லையானான்	ச	அ	ச
குன்றூல்மாரி	அ	சு	க	கொழுங்கயலாய்	சு	சு	உ
குன்றொன்று	க௦	சு	உ	கொழுந்தலரும்	உ	க௦	ந
(கூ)				கொள்ளக்குறையாத	கக	அ	டு
கூடாவிண்ணியன்	கக	எ	ச	கொற்றைப்புள்	அ	க	அ
கூடியாடி	உ	ச	க	கொன்றேன்	க	சு	ந
கூந்தலார்	க௦	சு	எ	(கோ)			
கூவாய்	க௦	க௦	ந	கோடியமனத்தால்	க	சு	சு
கூற்றேருருவில்	டு	உ	ச	கோதைவேல்	கக	டு	எ
கூனுலாவிய	ந	சு	சு	கோமங்க	ந	உ	டு
(கெ)				கோலால்	ச	எ	எ
கெண்டையும்	ச	டு	சு	கோவாய்	எ	எ	சு
கெண்டையொண்	கக	க	சு	கோவானார்	எ	சு	உ
(கே)				கோவையின் தமிழ்	சு	க௦	சு
கேவலமன்று	சு	டு	அ	கோழிசுவென்னும்	க௦	க௦	சு
கேவலமன்று	க௦	டு	சு	கோழியும்	சு	உ	டு
(கை)				(ச)			
கைம்மானம்	அ	சு	க	சங்குதங்கு	ந	டு	அ
கைம்மானம்	டு	சு	க	சங்குமலி	ந	சு	க௦
கையிலங்காழி	டு	சு	க	சங்கும்	கக	க	ந
(கொ)				சங்கையும்	ச	டு	அ
கொங்கலர்ந்த	க	அ	க	சந்தமலர்க்குழல்	க௦	ச	சு
கொங்கார்	சு	ச	ந	சந்தமாய்	ச	சு	சு
கொங்குண்	சு	ச	உ	சலங்கொண்ட	ந	சு	சு
கொங்குண்	சு	ந	ச	(சா)			
கொங்குமலி	அ	ந	அ	சாடுபேர்யவீழ	ச	உ	டு
கொட்டாய்	க௦	க௦	ச	சாதலும்	சு	க	சு
கொண்டரவம்	ந	சு	எ	சாந்தமும்	உ	எ	ந
கொண்டல்	க	ச	க	சாந்தேந்துமென்	சு	ந	ச
கொந்தலர்ந்த	உ	க௦	உ	(சி)			
கொந்தார்	ச	எ	உ	சிங்கமதாய்	எ	சு	சு
				சிங்கமதாய்	சு	சு	சு
				சிந்தனையை	டு	சு	எ

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
சிந்தை தன்னுள்	௪	௯	௨	செம்மொழிவாய்	௬	௬	௧௦
சிரமுனைந்தும்	௯	௯	௪	செருநீரவேல்	அ	௯	௧௦
சிலம்படி	௧	௯	௨	செருநீரவேல்கண்	௩	௨	௯
சிலம்பினிடை	௪	௪	அ	செருமிசு	௧௧	௪	௨
சிலம்புமுதல்	௭	அ	௪	செருவரை	அ	௯	௨
சிலையால்	௯	௯	௧௦	செருவழியாத	௧௦	௯	௩
சிலையிலங்கு	அ	௯	௧	செவ்வரத்த	அ	௯	௭
சிறியாய்	௭	௨	௪	செழுநீர்மலர்	௨	௯	அ
சிறையார்	௩	அ	௪	செறும் திண் திமில்	௩	௨	௨
சினமேவும்	௭	அ	௩	செற்றவன்	௯	௩	௧௦
சினவில்	௭	௩	௧	சென்று சினவிலை	௩	௧௦	௧௦
(சீ)				சென்றுவாரிலை	௧௧	௯	௬
சேரணிந்த	௪	௪	௧௦	(சே)			
சேரார்	௭	௯	௧௦	சேமமேவேண்டி	௧	௯	௩
சேராற்பொழில்	௩	௨	௧௦	சேயனணியன்	௧	௧௦	அ
சேர்தழைத்த	௯	௯	௭	சேயனணியன்	௨	௯	அ
சேற்றமுள	௧௧	அ	௨	சேயனென்றும்	௩	௪	௯
(சு)				சேயோங்கு	௭	௯	௭
சுடலையில்	௧௦	௧	௩	சேலுகளும்	௩	௧௦	௧௦
சுரிசூழல்	௩	௭	௭	(சொ)			
சுரிந்திட்ட	௧௦	௯	௯	சொல்லாதொழிய	௪	௯	௬
சுழன்றிலங்கு	௯	௪	௯	சொல்லாய்	௬	௩	௯
சுளகொண்ட	௬	௯	௩	சொல்லாய்	௧௦	௧௦	௩
சுற்றும்சூழல் தாழ	௧௦	அ	௩	சொல்லுவன்	௨	௯	௬
(சூ)				(சோ)			
சூதினை	௧	௯	௩	சோத்தம்நம்பி	௨	௨	௬
சூர்மையிலாய	௯	அ	௪	சோத்தெனநின்று	௯	௩	௯
(செ)				சோத்தெனநிண்ணை	௧௦	௩	௩
செங்கணளி	௧	௭	௧௦	(சூா)			
செங்கணெடிய	௯	௩	௭	சூலமாளும்	௧௦	௩	௩
செங்கமலத்து	௩	௪	௧௦	சூலமுற்றும்	௪	அ	௬
செங்கமலம்	௭	அ	௧	சூலமெல்லாம்	௪	௯	௬
செங்கயல்	௧	அ	௧௦	(த)			
செம்பொனிலங்கு	௨	அ	௩	தக்கன்வேள்வி	௩	௨	௬
செம்பொன்	௧௦	௨	௩	தஞ்சமிவர்க்கு	௨	அ	௬
செம்பொன்திள்	௭	௩	௩	தஞ்சினத்தை	௩	௬	௬

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
தண்டகாரணியம்	க0	உ	ந	தாய்வாயில்	ந	ந	ச
தந்தைகாலில்	எ	ந	க	தாராயதண்டுளப	அ	க	ச
தந்தைகால்	அ	ந	க	தாராயதண்டுளப	ந	ச	ச
தந்தைதலைகழல	கக	ந	உ	தாரார்மலர்	ச	ந	க0
தந்தைதாய்	க	எ	க	தாராவாரும்	க	ந	க0
தந்தைபுகுந்திலன்	க0	எ	ந	தாராளன்	ச	ச	க
தந்தைமனம்	ந	க0	எ	தாரேன்பிறர்க்கு	எ	க	ந
தம்பரமல்லன	க0	எ	கந	தாவளந்து	ச	ச	க
தம்பியோடு	ந	க0	ச	தாழமின்றி	க0	உ	எ
தம்மையேநாளும்	கக	ந	ந	தர்னவன்வேள்வி	க	க	ந
தரங்கநீர்	அ	உ	எ	தானாக	ந	ச	ச
தருக்கினல்	உ	க	எ	தான்போலும்	ச	ச	ச
தருமானம்	அ	க	உ	(தி)			
தவளவிளம்பிறை	க	ந	க	திங்களபு	உ	உ	எ
தளர்த்திட்டு	க0	ச	ச	திங்கள்தோய்	ச	ந	க()
தலைக்கட்டவிழ்	ந	அ	எ	திடவிசம்பு	ச	ந	ந
தலையவிழ்	கக	ச	ச	திண்களகமதிள்	ச	க	க0
தன்குடிக்கு	உ	எ	ச	திண்ணியதோர்	ந	க	உ
தன்மகனாக	க0	ச	எ	திண்டிமில்	க	ந	ந
தன்னாலே	ச	ச	ச	திண்படை	உ	க	ச
தன்னை	க	ந	க	திரிபுரமுன்று	உ	அ	க
(தா)				திருத்தனை	எ	க0	எ
தாங்கரும்சினம்	ச	ந	ச	திருத்தாய்	க0	க0	க
தாங்கரும்போர்	உ	க0	ச	திருமடந்தை	ந	க0	க
தாங்காததோர்	உ	ச	ச	திருவாழ்மார்பன்	எ	ச	எ
தாதவழ்மல்லிகை	க	ந	உ	திருவில்பொலிந்த	க0	ச	ந
தாதாடுவனமால	ந	ந	ச	திருவுக்கும்திரு	எ	எ	க
தாந்தம்பெருமை	ந	உ	க	திவளம்	உ	எ	க
தாமத்துளப	ச	ந	க0	திறல்முருகன்	எ	ச	க0
தாமோருருட்டி	க0	ந	ந	(தி)			
தாயர்மனங்கள்	க0	ந	உ	தீதறுதிங்கள்	கக	ச	ந
தாயாய்வந்த	க	ந	ச	தீதறுநிலம்	ந	க0	க
தாயெனையென்று	ந	எ	ந	தீநீர்வண்ணம்	க	ச	ச
தாயேதந்தை	க	க	க	திமனத்தரக்கர்	ச	ந	ந
தாய்நினைந்த	எ	ந	உ	திமனத்தான்	ந	க0	எ
தாய்மனம்	ந	எ	க0	தியெம்பெருமான்	ச	க	ந

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
திவாய்	கூ	உ	அ	தெள்ளர்கடல்	கூ	எ	ந
(து)				தெள்ளியவாய்	க0	எ	ந
துங்கமாமணி	அ	ந	ந	தெள்ளியீர்	அ	உ	க
துங்காரரவம்	கூ	கூ	உ	(தே)			
துடிசொள்	க	உ	ந	தேடற்கரியவனை	க	கூ	க0
துணிவினி	க	ச	ச	தேமருவுபொழில்	அ	ந	க0
துணைநிலை	கக	ச	க	தேமணங்கு	க	ச	கூ
துப்பினை	எ	ச0	கூ	தேமாவும்	எ	ச	ச
துவரர்டை	க0	அ	உ	தேவனாயும்	கக	கூ	க0
துவரிக்கனியாய்	அ	அ	க	தேவன்மீச்சாலை	ச	ந	க0
துவரித்தவுடை	நு	கூ	உ	தேவன்மீ	ந	ந	க0
துவரியாடையர்	உ	க	க	தேவன்	கூ	உ	க0
துளக்கமில்	க0	க	ச	தேவனானவி	க	அ	எ
துளங்குநீண்முடி	நு	அ	க	தேனோடு	கக	எ	கூ
துளம்பிமுறுவல்	உ	எ	உ	(தை)			
துளையார்	ந	அ	அ	தையலாள்மேல்	உ	உ	உ
துறந்தேன்	கூ	ந	உ	(தொ)			
துறப்பேன்	கூ	ந	க	தொண்டரும்	அ	எ	நு
துன்றோளி	கூ	கூ	ச	தொண்டர்பரவ	நு	உ	நு
துன்னிமன்னும்	நு	க	க	தொண்டாமென	க	நு	கூ
துன்னுமாமணிமுடி	அ	க	ந	தொண்டாயார்	உ	நு	கூ
(தூ)				தொண்டர்	அ	கூ	க
தூங்கார்பிறவிக்கள்	கக	அ	ந	தொண்டர்	க0	க0	க0
தூணைதனோடு	க	க0	நு	தொண்டெல்லாம்	அ	உ	அ
தூம்புடை	கூ	ச	அ	தொழுவீர்வடிவு	அ	அ	நு
தூம்புடை	உ	கூ	நு	(தோ)			
தூம்புடை	ச	நு	க	தோடவிழ்நீலம்	க	உ	உ
தூயாய்	எ	க	கூ	தோடுவிண்டலர்	எ	ந	க0
தூயானை	கக	எ	ந	தோயாவின் தயிர்	எ	எ	கூ
தூவடிவில்	உ	க0	கூ	தோயத்ததயிர்	க0	எ	அ
தூவாய	கூ	அ	ந	(ந)			
தூவிரிய	ந	கூ	க	நஞ்சுசோர்வது	நு	அ	ச
(தெ)				நண்ணுத	உ	கூ	க
தெரியேன்	க	கூ	எ	நந்தன்மதலை	அ	ச	கூ
தெருவில்	எ	கூ	உ	நந்தாநரகத்து	கக	அ	கூ
தெவ்வாய	ந	ச	நு				

பாசரங்கள்	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.	பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.
நந்தாடுநெரகத்து	எ	க	டு	நீர்வானம்	ந	சு	ந
நந்தாவினக்கே	ந	அ	க	நீலத்தடவரை	ந	டு	உ
நல்லன்புடை	ச	எ	க0	நீலமலர்கள்	அ	ச	அ
நல்லெநெஞ்சே	க	எ	க	நீள்வான்	கக	எ	உ
நறைசெய்	டு	க0	க0	(நு)			
நன்மையுடைய	சு	எ	க0	தும்மை	ச	க	க
நன்னீர்வயல்	எ	உ	க0	(நெ)			
நன்னெஞ்சே	கக	ந	க	நெஞ்சினால்	க	சு	எ
நாடியென்னுள்ளம்	ச	அ	எ	நெடியானே	எ	சு	அ
(நா)				நெடுமாலவன்	உ	ச	க0
நாட்டினாய்	அ	க0	க	நெய்யாராழி	எ	எ	ந
நாத்தழும்ப	க	எ	அ	நெய்வாயழலம்பு	ந	உ	சு
நாமம்பலவுடை	க0	அ	ச	நெல்லில்குவளை	எ	டு	க0
நாராரிண்டை	க	சு	அ	நெறித்திட்ட	க0	சு	அ
நால்வகைவேதம்	டு	க	க	நெற்றிமேல்கண்	கக	சு	ந
நான்முசனாள்	ந	ச	உ	நென்னெல்	ந	டு	ந
(நி)				(நே)			
நிலவொடி	சு	க	ச	நேசமிலாதவர்	க	க	சு
நிலையாளாக	எ	சு	அ	(நோ)			
நிலையாளா	ந	சு	க	நோயெல்லாம்	க	எ	எ
நிலையிடம்	கக	ச	க	நோற்றேன்	க	க	அ
நில்லாத	கக	சு	உ	(ப)			
நின்றமாமருது	க	அ	ந	பகலுமிரவும்	எ	டு	டு
நின்றவரையும்	சு	க0	எ	பகுவாய்வன்பேய்	சு	டு	சு
நின்றவினையும்	க	சு	க	பஞ்சிச்சிறுகூழை	உ	சு	எ
நின்றார்முகப்பு	க0	சு	க0	பஞ்சியமெல்லடி	ந	ச	ச
(நீ)				படநாகத்தனை	உ	டு	க0
நீடுபன்மலர்	ந	டு	டு	படலடைத்த	ச	ச	ந
நீணகம்சுற்றி	கக	எ	க	படவரவு	ச	சு	டு
நீணிலாமுற்றம்	அ	உ	உ	படிபுல்கும்	அ	எ	அ
நீண்டாயை	எ	உ	டு	படைத்திட்டது	க0	சு	எ
நீண்டான்	க0	சு	டு	படைநின்ற	கக	அ	சு
நீரழலாய்	டு	சு	டு	பட்டரவு	ந	ச	அ
நீரழல்வானாய்	க0	க	க				
நீரார்கடலும்	க	க0	ந				
நீர்மலிவின்றது	அ	ச	ச				

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
பணங்களாயிரம்	க	உ	சு	பனியேய்	எ	க	சு
பண்டிவனான்	ந	எ	உ	பன்றியாய்	எ	பு	கரு
பண்டிவன்	ந	ந	ந	பன்னியபாரம்	க	க	க
பண்டிவ்வையம்	ரு	ச	ந	(பா)			
பண்டுகாபரானவாறு	க	ந	ரு	பாடோமே	கக	ந	அ
பண்டுமுனேனமாகி	ச	க0	க	பாண்டேன்	சு	உ	ரு
பண்டேனமாய்	எ	ச	சு	பாய்ந்தானே	உ	ரு	ரு
பண்டைநான்மறை	ரு	எ	க	பாராயதுண்டு	உ	ரு	க
பண்ணினின்மொழி	எ	ந	எ	பாராரளவும்	பு	பு	ந
பண்ணினை	எ	க0	க	பாராரும்	கக	சு	ரு
பண்ணுலா	க	எ	ச	பாராருளும்	உ	ச	சு
பண்ணேர்மொழி	ந	அ	சு	பாரித்தெழுந்த	எ	ரு	உ
பத்தராவியை	க0	க	அ	பாரினையுண்டு	ச	க0	ரு
பத்துநீண்முடி	க0	உ	உ	பாருநீரெரி	க	அ	எ
பந்தனைந்த	உ	உ	ச	பாருளநல்ல	ச	பு	க0
பந்தனைந்த	எ	அ	எ	பாரெழு	சு	க	ரு
பந்தார்மெல்விரல்	எ	எ	உ	பாரேறு	உ	க0	பு
பந்தார்விரலாள்	சு	எ	அ	பாரையூறும்	சு	ரு	க
பந்திருக்கும்	உ	உ	க	பார்த்தர்க்காய்	க	அ	ச
பந்தோடு	ரு	ரு	க	பார்த்தனுக்கு	க	க	அ
பப்பவப்பர்	க	ந	எ	பார்மன்னர்	கக	ரு	அ
பரதனும்	உ	ந	எ	பார்மன்னு	உ	க	க0
பரவெஞ்சே	க	ந	எ	பார்வண்ணம்	உ	சு	உ
பரனே	எ	எ	ச	பார்க்கு	உ	உ	ரு
பரிதியோடு	அ	எ	எ	பாவமும்	ச	ரு	சு
பரியவிரணியன்	க	ச	ச	பாவியாதுசெய்தாய்	உ	க	ச
பருங்கையானே	ச	உ	ச	(பி)			
பருவக்கருமுகில்	ந	ந	ரு	பிச்சச்சிதுபீலி	உ	சு	ரு
பல்லவன் திகழ்	ச	உ	உ	பிச்சச்சிதுபீலி	உ	சு	அ
பவ்வரீர்	சு	சு	ந	பிணங்களிகொடு	உ	சு	க
பழித்திட்ட	க0	சு	சு	பிணியவிழ்	ந	சு	உ
பள்ளியாவது	க	அ	உ	பிணியவிழ்தாமரை	சு	உ	சு
பள்ளியிலோதி	உ	ந	அ	பிணிவளரக்கை	சு	அ	ந
பறையும்	எ	க	ந	பிள்ளைகள்	க0	ச	சு
பற்றேல்	க	க	க	பிள்ளையருவாய்	ரு	உ	ந
பனிப்பரவை	கக	சு	ச	பிறப்பொடு	ச	ந	உ

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
பிறிந்தேன்	கூ	உ	ச	சுவைவண்ணனார்	கக	க	எ
பிறைசேர்	கூ	ச	க.	(பெ)			
பிறைதங்கு	ங	ச	கூ	பெடையடர்த்த	ங	கூ	க
பிறையினொளி	ரு	க௦	ச	பெண்ணகி	உ	ரு	அ
பிறைபுடை	உ	கூ	கூ	பெண்ணனார்	அ	க௦	ச
(பீ)				பெண்மைமிகு	ங	கூ	கூ
பீளசோர்	க	ங	ச	பெரியானை	எ	கூ	கூ
(பு)				பெருகாதல்	ரு	உ	கூ
புகராருருவாகி	உ	ச	எ	பெருநீரும்	அ	க௦	உ
புக்காடசுவம்	க௦	அ	அ	பெரும்புறக்கடலை	எ	க௦	க
புதமிகு	கூ	அ	கூ	பெற்றத்தலைவன்	க௦	ச	கூ
புந்தியில்சமணர்	கூ	அ	அ	பெற்றமாளியை	க௦	க	க௦
புயலுறு	அ	எ	ங	பெற்றார்	கக	ங	க௦
புரங்கள்மூன்று	க௦	உ	கூ	பெற்றாரும்	அ	க௦	ரு
புலமனு	அ	ச	கூ	பெற்றார் தலைகழல்	க௦	ரு	ச
புலன்கள்	க	ங	கூ	பெற்றார்பெற்று	அ	கூ	எ
புலன்கொள்	உ	கூ	ச	(பே)			
புல்லிவண்டையுறம்	ங	ரு	ச	பேசுகின்றது	ச	கூ	ங
புள்வாய்பிளந்த	எ	ச	ச	பேசுமளவன்று	உ	ச	கூ
புள்ளாய்	எ	உ	க	பேசுமின்	கூ	அ	கூ
புள்ளினைவாய்	கூ	கூ	எ	பேருத	உ	ரு	எ
புள்ளினைவாய்	க௦	ரு	எ	பேயிடைக்கிருந்து	க	ச	ரு
புள்ளொருவாகி	க௦	கூ	ங	பேயிருக்கும்	கக	கூ	கூ
புனைவளர்	கூ	கூ	உ	பேயினர்முலை	ரு	எ	கூ
(பூ)				பேய்த்தரையை	உ	ரு	ச
பூங்குருந்து	கூ	க௦	அ	பேய்மகள்	ங	ங	உ
பூங்குருந்து	கக	உ	உ	பேய்முலை	எ	க௦	ச
பூங்கோதை	க௦	ரு	க	பேரணிந்து	ச	ங	க
பூளைதனலும்	கூ	க௦	ங	பேராயிரமுடைய	அ	க	கூ
பூணுலாமென்முலை	கூ	எ	ங	பேராணை	எ	கூ	கூ
பூண்டவத்தம்	உ	ரு	உ	பேராணை	ரு	கூ	உ
பூண்முலைமேல்	ரு	ரு	ரு	(பை)			
பூமருபொழிலணி	கூ	க	க௦	பைங்கண்ணாரி	கூ	கூ	ச
பூமாணசேர்	எ	ச	க௦	பைங்கண்	ங	ச	கூ
பூவார்திருமாமகள்	ச	எ	கூ	பைவியியும்	எ	ச	எ

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
(பொ)							
பொங்கிய மரில்	௩	௩	அ	மண்ணின் மீபரம்	௬	௩	அ
பொங்கிலங்கு	௪	௪	எ	மண்ணுளார்	௪	௨	௧௦
பொங்குபுணரி	௬	௬	க	மண்மகள்கேள்வன்	௧௦	௭	௬
பொங்குபோதியும்	௨	௧	௩	மலங்குவிவங்கு	௩	௩	௨
பொங்குநீண்முடி	௩	௩	௬	மலிபுகழ்	௩	௭	௧௦
பொங்கேறு	௬	அ	௬	மல்கியதோளும்	௧௦	௬	௪
பொய்வண்ணம்	௩	௬	௬	மல்லரையட்டு	௪	௬	௬
பொருந்தலனாகம்	௧௦	௬	அ	மல்லேபொருத	௧௦	அ	௭
பொருந்தாவரக்கர்	அ	௬	௨	மல்லேமாமுந்நீர்	௪	௩	௬
பொருந்துமாமரம்	௧௧	௨	௪	மல்லேமுந்நீர்	அ	௬	௪
பொருவில்வலம்புரி	௩	௪	௭	மல்லொடு	௧௧	௨	௩
பொறுத்தேன்	௪	௨	௧	மழுவியல்படை	அ	௭	௬
பொற்றொடி	௪	௪	௨	மழவினால்	௬	௧	௬
பொன்குலாம்பயலை	௨	௭	௬	மறங்கிளர்ந்து	௧௧	௬	அ
பொன்முத்தும்	௬	௬	௬	மறங்கொள்	௧	௨	௪
பொன்னலரும்	௬	௪	௧௦	மறந்தேன்	௬	௨	௨
பொன்னிவர்மேனி	௬	௨	௧	மறையாரும்	௬	௬	௬
பொன்னுமாமணி	௩	௭	௧௦	மறைவலார்	௬	௭	௧௦
பொன்னை	௧௦	௧	௨	மற்றுமோர்தெய்வம்	அ	௧௦	௩
				மற்றோர்தெய்வம்	௬	௩	௩
(போ)				மனங்கொண்டு	௧௦	௨	அ
போதலர்ந்த	௪	௧	௧	மன்றில்மலிந்து	௧௦	௬	௨
போதார்	௬	௨	௬	மன்னஞ்சு	௭	௨	௭
(ம)				மன்னவன்	௨	அ	௧௦
மக்கள்பெறுதவும்	௧௦	௪	௪	மன்னவன்	௬	௧	௩
மஞ்சாடுவரை	௨	௧௦	௧	மன்னா	௧	௧௦	௬
மஞ்சசேர்	௬	௭	அ	மன்னிலங்கு	௧௧	௩	௧
மஞ்சதோய்	௬	௭	௩	மன்னுதன்பொழில்	௨	௩	௧௦
மஞ்சயர்	௨	அ	௪	மன்னுநான்மறை	௩	அ	௬
மஞ்சயர்மாமதி	௬	௨	அ	மன்னுமதுரை	௬	அ	௧௦
மஞ்சலாமசோலை	௧	௧	௧௦	மன்னுமாவிலனும்	௩	௭	௧
மஞ்சலாமணிமாட	௩	௩	௧௦				
மஞ்சறு	௧௧	௨	அ	(மா)			
மடலெடுத்த	அ	௩	௬	மாகமானிலம்	௩	அ	௩
மணங்கள்நாளும்	௧௦	௩	௪	மாடமாளிகை	௪	௬	௧௦
மண்ணுடும்	௧௧	௬	௭	மாட்டிரானீர்	௪	௬	௭
மண்ணுய்	௧	௬	௬	மாணகி	௪	௩	௬
மண்ணிடந்து	௪	௬	௨	மாத்தொழில்	௩	௩	௪
				மாயிருங்குன்றம்	௩	௭	௪
				மாரிமாக்கடல்	அ	௩	௨

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
மார்வில்திருவன்	அ	ச	சு	முதலேத்தனிமா	ந	அ	உ
மாலினம் துழாய்	கக	க	அ	முதுகுபற்றி	க	ந	உ
மாலும்கடலார	உ	ச	ரு	முந்துதாலும்	சு	ரு	எ
மாலேப்புருந்து	எ	ரு	எ	முந்துறவுனாக்கேன்	க	அ	க
மாவளம்பெருகி	ச	சு	க௦	முந்நீரை	சு	அ	உ
மாவளரும்	அ	க	க௦	முரியும்	அ	ரு	சு
மாவாயினங்கம்	ந	உ	அ	முருக்கிலங்கு	சு	சு	அ
மாறுகொண்டு	ந	க	ச	முலைத்தடத்த	சு	சு	எ
மாற்றமாவது	க௦	ந	எ	முழுசிவண்டாடி	உ	அ	எ
மாற்றமுள	க௦	அ	க	முழுதிவ்வையகம்	அ	ரு	அ
மாற்றரசர்மணிமுடி	ச	ச	க	முழுநீலமும்	எ	க	சு
மானமரும்	கக	ரு	க	முளிந்தீயந்த	சு	ந	அ
மானமுடைத்து	க௦	எ	க	முள்ளெயிறு	அ	உ	க
மானவேல்	ரு	ந	ரு	முற்றுமுற்று	க	ந	க
மானாய	ரு	ரு	ந	முற்றிலும்	ந	எ	அ
மானேய்கண்	க	க	உ	முனியாய்வந்து	சு	எ	உ
மானேய்நோக்கியர்	சு	உ	ந	முனிவன்	உ	உ	அ
மானேய்நோக்கு	சு	ந	ந	முனைத்தசீற்றம்	க	எ	எ
மானேய்மடநோக்கி	க	க௦	எ	முனைமுகத்து	ச	சு	ச
மாண்கொண்ட	சு	அ	க	முனையார்	சு	ரு	உ
மாண்முனிந்து	க	ச	அ	முன்னம்குறள்	க	ச	உ
(மி)				முன்னிவ்வுலகேழு	எ	அ	உ
மிக்காலை	அ	க	ச	முன்னிவ்வேழுவரு	ரு	ந	அ
மிடையாவந்த	சு	சு	எ	முன்னுலகங்கள்	கக	ச	அ
மின்னைய	ந	க	ரு	முன்னைவண்ணம்	ச	க	அ
மின்னில்நுண்	ந	க	எ	முன்றோதூது	உ	உ	ந
மின்னில்மன்னு	ந	ரு	ச	(மு)			
மின்னினன்ன	ரு	க	சு	மூத்தவர்க்கு	ச	சு	எ
மின்னுமர்முகில்	உ	க	க௦	மூவராகிய	ந	க	க௦
மின்னுமாவல்லியும்	க	எ	உ	மூவரில்மூன்	க	க	க
மின்னுமாழி	ந	க	உ	மூளவெரிசிந்தி	ரு	க௦	ரு
மின்னேரிடை	சு	ச	சு	(மெ)			
(மீ)				மெய்ந்நலத்தவம்	எ	க௦	உ
மீதோடி	எ	ச	ந	மெய்ந்நின்றபாவம்	கக	எ	க௦
மீனமர்பொய்கை	உ	ந	க	மென்றபேழ்வராய்	க	எ	ரு
மீனோடாமை	அ	அ	க௦	(மே)			
(மு)				மேவாவரக்கர்	ரு	க	ந
முடியுடையமரர்	ச	க௦	அ	மேவியெப்பாலும்	உ	அ	அ
				(மை)			

பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.	பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.
மைத்தகருங்குஞ்சி	க0	ச	டு	வண்ணொறுமலர்	சு	க	க
மைநம்புவேல்	க0	எ	ச	வண்டெண்டேன்	க	ந	க0
மைநின்ற	கக	சு	க	வண்ணக்கருங்குழல்	கக	டு	டு
மையார்கடல்	கக	எ	டு	வந்தநாள்வந்து	எ	ந	ந
மையார்தடங்கண்	டு	க	டு	வந்தாயென்மனத்	சு	சு	டு
மையார்விரீலம்	எ	சு	அ	வந்தாயென்மனம்	க	க0	சு
மையிலங்கு	ந	சு	க0	வந்திக்கும்	எ	ச	டு
மையொண்	சு	ந	சு	வந்துனதடியேன்	ந	டு	க
(மொ)				வம்பவிழும்	சு	உ	ச
மொளவல்முழல்	ந	உ	எ	வம்புலாங்கூந்தல்	க	சு	ச
(யா)				வம்புலாங்கூந்தல்	டு	ச	டு
யாயும்பிறும்	க0	டு	அ	வருந்தாதிருநீ	அ	சு	சு
யாவருமாய்	ச	க	உ	வருந்திரைமணிரீர்	க	ச	க0
(வ)				வலம்புரியாழியானை	சு	சு	சு
வக்கரன்வாய்	டு	க	டு	வல்லிச்சிறு	சு	சு	எ
வங்கமலி	ந	சு	சு	வல்லியிடையாள்	அ	சு	ந
வங்கமலிபௌவம்	டு	க0	சு	வவ்வித்துழாய்	சு	ச	ந
வங்கமறிகடல்	க0	ச	உ	வளர்ந்தவனை	டு	சு	ச
வங்கமார்கடல்கள்	டு	சு	உ	வளைக்கை	ந	ந	ச
வங்கமாகடல்	சு	க0	டு	வள்ளிகொழுநன்	சு	எ	சு
வங்கமாமுந்நீர்	சு	க	ச	வற்றமுதுநீர்	எ	க	உ
வசையறுகுறளாய்	ச	ந	ச	(வா)			
வசையில்நான்மறை	டு	ந	உ	வாடமருதிடை	ந	ந	க
வஞ்சனையெய்ய	உ	ந	ந	வாடினென்வாடி	க	க	க
வஞ்சனையால்வந்த	ந	க0	சு	வாணிலாமுறுவல்	க	சு	க
வஞ்சிமருங்குல்	எ	டு	அ	வாணெடுங்கண்	ந	க0	சு
வடவரைநின்றும்	அ	உ	சு	வாதாமகன்	டு	அ	உ
வடிவாய்மழுவே	அ	அ	சு	வாதைவந்தடர	சு	க	ந
வணங்கலிலரக்கன்	சு	அ	டு	வாமனன்கற்கி	அ	ச	எ
வண்கையான்	க	அ	டு	வாம்புரியுகமன்னர்	டு	ந	ச
வண்டமரும்சோலை	அ	ச	க0	வாயெடுத்த	அ	ந	டு
வண்டமரும்மலர்	அ	ந	எ	வாரணங்கொள்	உ	க0	க0
வண்டமரும்வநமா	அ	க	சு	வாராகமதாகி	ச	எ	அ
வண்டமர்சாரல்	சு	அ	க0	வாராரும்	ச	க	அ
வண்டறைபொழில்	டு	சு	க0	வாராரும்முலை	ச	ச	ச
வண்டார்பூமாமலர்	அ	க0	க	வாராரும்	டு	டு	எ
வண்டார்பொழில்	எ	க	க0	வாராரும்	அ	ந	சு
வண்டார்பொழில்	ந	அ	க0	வாராகொள்	அ	டு	க
				வாலிமாவலத்து	க	உ	க0

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
வாவித்தடம்குழ்	௬	௧௦	௧௦	வெந்தாரென்பும்	௧	௩	அ
வாழக்கண்டோம்	௬	௬	௩	வெந்திறல்களிறும்	௧	௪	எ
வாளாயகண்	௩	௬	௩	வெந்திறல்வாணன்	௧௧	௪	௩
வாளையார்	௪	௨	அ	வெந்திறல்வீரரில்	௨	அ	௨
வாளொண்கண்	௬	௪	அ	வெம்பும்சினத்து	௩	௨	௩
வானவர்தங்கள்	௨	௧	௧	வெய்யனாய்	௩	௩	௩
வானவர்தம்	௭	அ	௬	வெருவாதார்	௩	௩	௧
வானுமம்	௪	௧	௩	வெள்ளத்துள்	௭	௩	௪
வானுமதி	௭	௧	௪	வெள்ளியார்	௬	௭	௬
வானுளரவரை	௬	௧	௭	வெள்ளியான்	௬	௧௦	௩
வானையார்	௧௦	௧	௬	வெள்ளைநீர்	அ	௧௦	௭
வானோளவும்	அ	அ	௧	வெள்ளைப்புரவி	௬	௩	அ
(வி)				வெறியார்	௧௧	௭	அ
விடங்கலந்து	௬	அ	௬	வெற்பால்மாரி	௩	௧	௪
விடந்தானுடைய	௬	௧௦	௨	வென்றதொல்சீர்	௧௦	௩	௧௦
விடையேழ்	அ	௬	௩	வென்றிதந்தோம்	௧௦	௩	௩
விடையேழ்வென்று	௬	௩	௩	வென்றிதேசர்	௬	௧	௪
விடையோட	௩	அ	௬	வென்றிமாமழவு	௩	௩	௧
விண்டமலரெல்லாம்	அ	௪	௩	வென்றிமிகு	௩	௧௦	௨
விண்டாரவென்று	௨	௬	௪	வென்றியேவேண்டி	௧	௧	௪
விண்டான்விண்புக	௭	௭	௩	வென்றிவிடை	௧௧	௨	௧௦
விண்ணவர்தங்கள்	அ	௪	௧	(வே)			
வியமுடைவிடை	அ	௭	௧	வேடார்	௪	௭	௩
விரைகமிழந்த	௩	௧	அ	வேட்டத்தை	௧௦	௬	௧௦
விலங்கலால்	௩	௬	௬	வேதத்தை	௨	௩	௨
விலங்கும்கயலும்	௬	௪	௩	வேதமுதல்வன்	அ	௪	௨
வில்லார்மலி	௧	௧௦	௧௦	வேதமும்வேள்வியு	௬	௪	௬
வில்லார்விழவில்	௬	௭	௩	வேதவாய்மொழி	௩	அ	அ
வில்லாவிலங்கை	௬	௪	௩	வேம்பின்புழு	௧௧	அ	௭
வில்லேர்துதலார்	௬	௪	௭	வேயிரும்சோலை	௬	௨	௩
வில்லேர்துதல்	௭	௧	௩	வேலையாவிலை	௧௦	௧	௩
விளங்கனியை	௩	௬	௭	வேல்கொள்	௩	௧	௬
விளைத்தவேம்போர்	௩	௪	௪	வேருயானிரந்தேன்	௬	௨	௭
விற்பெருவிழவும்	௨	௩	௧	வேறேகூறுவது	௬	௩	௭
(வெ)				(வை)			
வெஞ்சினக்களிறும்	௪	௩	௭	வைத்தாரடி யார்	௧௧	௩	௬
வெஞ்சினக்களிற்	௭	௧௦	அ	வையணைந்த	௩	௪	௩
வெஞ்சினவேழம்	௬	௨	௬	வையமேழுமுண்டு	௩	௧	௩
வெண்ணெய்தான்	௩	௬	௭	வையமுண்டு	௩	௪	௨
				வையமெல்லாம்	அ	அ	௭

பெரியதிருமொழி பாசுரங்களின் அட்டவணை முற்றிற்று.

பெரியதிருமொழி

சுத்தாசுத்த பத்திரிகை.

பேஜு.	வரி.	அசுத்தம்.	சுத்தம்.
1383	8	இலங்காநிற்கும்	இலங்காநிற்கும்.
"	13	ஸ்ரூஷ்	ஸ்ரூஷ்
1393	33	மார்வுலே	மார்பிலே
1405	17	உனக்கு	எனக்கு
1409	25	ஆதிக்கமேதென்ன	ஆதிக்கமேதென்ன
1416	13	கண்டாள்	லோகதர்ஸநம்பண்ணினாள்
1417	27	பாகவத்விஷய	பாகவதவிஷய
1454	16	இழந்தெனென்	இழந்தேனென்
1471	30	கண்செறி-துழாய்முடியா	கண்செறி-சுழாய்முடியிட்
		ய்	டாப்போலேயாய்
1474	29	பதவுரைவிட்டிருக்கிறது	மாதவன்-ஸ்ரீயிப்பதியாய்
1483	17	ஆயிற்று	ஆயிற்று.
"	20	பெண்ணுயர்க்கிரங்குமோ	பெண்ணுயர்க்கிரங்குமோ
1484	15	பிரியல்	பிரியில்
1487	22	உதவாதொழுகிறான்	உதவாதொழிகிறான்
1488	20	பாஸ்பர	பரஸ்பர
1490	21	ஆய்-ஆகிவிட்டது	ஆய்-உண்டானதாய் (எண்
			னைபாதுக்கிறது)
1491	24	பகடிகளானதுகள்	பகடிகளானவை.
1515	2	மருதுகளானவை	மருதுகளானவை.
"	5	யுத்தம்பண்ணி	யுத்தம்பண்ணி,
1529	7	(வெட்டினபிறகும்)	துணித்தபிறகும்
1548	7	செருநீர்	செருநீர்
"	24	வேல்வலவன்-வேலாயுதத்	வேல்வலவன்-வேல்வை வந்
		தைவலதுதிருக்கையி	திருக்குமவரான
		லுடையராய்	
1580	17	சிலையினால்-பாணத்தால்	சிலையினால்-தநுஸ்ஸினால்
1588	13	வாழியரோ-பல்லாண்டு	வாழியரோ-பல்லாண்டெ
		சொல்லப்படுமவரோ?	ன்று சொல்லப்படுவது.
			"அரோ"என்பதுஅசைச்
			சொல்
1657	19	வெண்ணைகளைந்து	வெண்ணைகளைந்து

பேஜு.	வ.ந.	அசுத்தம்.	சுத்தம்.
1658	26	ஸ்ம்ருதிவிஷய	ஸ்ம்ருதிவிஷய
1666	27	வசிகரித்த	வசிகரித்த கண்ணபிரானு டைய
1694	14	வல்லையாய	வல்லையாய்
1698	2	ஸ்தாநமராகை	ஸ்தாநமராக
1699	4	இறைவராய்	இறைவராய்
1707	18	தேசம்	தேசம்.
"	22	தேனிநுடைய	தேனிநுடைய
1717	11	புனைவளர் பூம்பூம்	புனைவளர் பூம்
1720	18	தோத்திருக்கிற	தோற்றிருக்கிற
1721	30	என்றதுக்கு	என்றதுக்கு
1729	8	கூச்சுருகுகூ	கூச்சுருகுகூ
"	12	எக்களெம்மிறை	எங்களெம்மிறை
1738	6	விளங்குகி	விளங்குகி
1826	13	படைத்திட்டி-ஸ்ருஷ்டி த்து, அது-அவைகளா னவை	படைத்திட்டது-ஸ்ருஷ்டி த்தது, (அவை)
"	31	ஸ்ருஷ்டித்து	ஸ்ருஷ்டித்தது
"	36	முன்னாள் இவ்வையம் படைத்திட்டி, அது உய்யும்படியாக "தனக் காக்க"	"முன்னாள் இவ்வையம் படைத்திட்டது-உய்யும் படியாக, தனக்காக்க"
1827	1	தானிட்டவழக்காக்க வெண்ண. (தெளியா வியாதி)	தானிட்டவழக்காக்க. (என் னத் தெளியாவித்யாதி).

சுத்தாசுத்தம் முற்றிற்று.

